

Giới thiệu Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã

Thân phận của nàng trong truyện Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã của tác giả Từ Đồng vốn là cháu đích tôn của phủ Dương Vương, từ lúc trong bụng mẫu thân đã được đính ước hôn sự với Tam hoàng tử của nước Đông Lăng - Phú quý, quyền thế, địa vị không thiếu.

Nhân sinh cứ như vậy mà trôi qua thì cũng coi như hoàn mỹ. Thế nhưng thế sự vô thường(*). Mẫu thân băng huyết mà chết, tổ phụ lại bệnh triền miên trên giường đến chết, nàng thì bị hạ kịch độc. Từ đây gia sản địa vị thế lực của phủ Dương Vương đổi chủ. Linh hồn hoán đổi, tay súng bắn tia đệ nhất thế kỉ 21 xuyên không đến.

(*) thế sự vô thường: "thế sự": cuộc đời; "vô thường": không bình thường, không có sự vật nào mãi mãi ở yên một trạng thái.

Nàng một tay dụng độc, một tay cứu người, phát triển sự nghiệp, thu nhập tiểu đệ, lập nên thế lực của riêng mình, dùng chín năm ngao du thiên hạ! Chín năm sau, cường thế trở về.

Vén màn sự thật, âm mưu trời dấy, truyện hay mới phát hiện mẫu thân do băng huyết qua đời, tổ phụ cũng do bệnh nặng lia thể, gia sản bị đoạt, lại là một trận âm mưu kinh thiên động địa!. Cướp vị hôn phu ngôn tình sắc của cô? Đó là người đàn ông cận bã, đã không lạ gì! Hại tổ phụ và mẫu thân của cô? Vậy thì lấy mạng tới trả lại đi! Chiếm gia sản của cô? Cô sẽ đem toàn bộ đuổi ra khỏi cửa! Muốn lấy mạng nhỏ của cô? Chẳng lẽ người người gọi cô là ngũ độc tiên tử chỉ là hư danh sao? Gì, muốn cùng cô so bắn tên? Ha ha, chẳng lẽ cô quên không nói cho hần biết, cô đã từng là tay súng bắn tia đệ nhất của thế kỉ 21? Ah, mời cô trị bệnh cho hần? Xin lỗi, tâm tình cô không tốt, rút sang một bên đi! Đến mức những yêu ma quỷ quái, đầu trâu mặt ngựa; chúng nhất định sẽ để người rơi vào địa ngục, vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mạnh Mẽ Đồ Thuốc Độc

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Bầu trời đêm màu xanh âm u. Một vầng trăng tròn treo trên cao, tia sáng trong suốt rực rỡ chiếu rọi bóng cây đu đưa, vạn vật mờ ảo. Từng trận gió lạnh thổi qua, nhánh cây cao thấp không đồng đều giương nanh múa vuốt, ma sát phát ra tiếng vang xào xạc, xen lẫn tiếng kêu to của loài côn trùng không biết tên, thật sự làm cho người ta khiếp sợ

“Không được... Ta không bị bệnh... Ta không muốn uống thuốc...”

Giọng nói non nớt sắc nhọn của trẻ con kèm theo tiếng khóc nức nở và hoảng sợ truyền ra từ trong phòng nhỏ của Thiên viện ở Thủy Nguyệt Am, cắt qua bầu trời đêm, côn trùng bị dọa sợ đến mức ngừng lại tiếng kêu.

Trong căn phòng nhỏ hẹp, trang trí đơn giản, cũ nát, một ngọn đèn nhỏ xú lơ mờ, lung lay bên lửa, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ tắt.

Một tiểu nữ hài mặc một bộ quần áo mỏng manh, khuôn mặt trắng bệch cuộn mình vào trong góc phòng, lui cũng không thể lui, vốn trong đôi mắt to đen bóng, trong suốt tràn ngập kinh hoàng và sợ hãi, trơ mắt nhìn bộ dạng ba ni cô từng bước ép sát.

Dẫn đầu là một vị ni cô bưng một cái bát sứ màu trắng trong tay, trong bát là nước thuốc màu đen còn bốc lên hơi nóng, mùi thuốc nhàn nhạt tràn ngập trong căn phòng chật hẹp.

Mặc dù không biết bát thuốc kia là thuốc gì, nhưng nhìn tư thế của bọn họ, nàng không khó đoán, chắc chắn bát thuốc này không phải là thứ tốt lành! Gia gia yêu thương nàng nhất đã chết, hải cốt còn chưa lạnh, những kẻ đó liền đưa nàng tới am ni cô này, Phàn Dương vương phủ to lớn như vậy, đã rơi vào trong tay đám người tính toán kia, tại sao bọn họ còn muốn lấy cái mạng nhỏ của nàng, đuổi tận giết tuyệt ?

“Bị bệnh thì phải uống thuốc” Ngũ quan trên mặt ni cô dẫn đầu vụn vụn, nét mặt dữ tợn, đôi mắt nhỏ như đậu xanh trong suốt sáng bóng, trong giọng nói càng thêm không che giấu được kích động và điên cuồng.

Người nọ bỏ ra ngàn lượng bạc trắng chỉ vì để dứt cho nàng uống xong bát thuốc được bỏ thêm nguyên liệu vào này, chỉ cần nàng uống xong, ngàn lượng bạc sẽ thuộc về Thủy Nguyệt Am của bọn họ!

Chuyện được lợi tốt như vậy, không làm thì chẳng phải là người ngu sao? Hơn nữa, người nọ cũng không phải là người mà am ni cô nhỏ nhỏ của bọn họ có thể đắc tội nổi !

“Đề nó lại cho ta!” Ni cô dẫn đầu vung tay lên, hai ni cô phía sau bà liền chia ra sai bước đến bên cạnh tiểu nữ hài.

Tiểu nữ hài đáng thương quấy đạp không cho ni cô đến gần mình, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là đứa trẻ sáu bảy tuổi, thân hình nhỏ bé làm sao có thể là đối thủ của ni cô đáng người khỏe mạnh? Chỉ hai, ba lần liền bị khống chế.

"Không... Ta ko muốn uống..." Hai tay tiểu nữ hài bị kìm chặt, chân nhỏ đá đạp lung tung, không cho ni cô dẫn đầu tiến lại gần mình.

Đột nhiên, giống như nàng đang nghĩ đến cái gì.

Mặc dù cảm thấy nhất định không thể khiến cho bọn họ dừng tay, nàng vẫn muốn thử một lần. Nghĩ như vậy, vẻ sợ hãi trên mặt cũng ít đi vài phần, giả bộ bình tĩnh nói: "Ta đã được chính Văn phi nương nương định là Tam hoàng tử phi tương lai."

"Phi cái gì mà phi, chết đến nơi rồi còn không biết điều!" Quan Tĩnh thấy dầu muối không vào, tiến tới một bước bóp chặt dưới hai bên xương cằm của nàng, cầm bát thuốc bằng sứ màu trắng đỏ toàn bộ vào trong miệng tiểu nữ hài, cũng gắt gao giữ chặt miệng của nàng, cười dữ tợn nói: "Chúng ta cũng chỉ là lấy tiền làm việc, ngươi đến âm tào địa phủ cũng đừng tố cáo làm người!"

Nhìn mũi, miệng của tiểu nữ hài chảy máu, thân thể dần dần mềm nhũn, trụ trì Quan Tĩnh mới nói với hai vị ni cô: "Vứt nó ra sau núi đi!"

...

Rạng sáng đầu mùa Xuân, gió thổi rét lạnh.

Quân Kha chậm rãi mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt là một vị lão giả gầy gò, râu tóc bạc phơ.

Ngũ quan của lão góc cạnh rõ ràng, tinh thần khỏe mạnh, da mặt có nếp nhăn giống như vỏ quả óc chó, tóc được vén thả bằng một cây trâm đơn giản làm bằng gỗ Đào, một vài sợi tóc không được vén lên hòa với chòm râu bay theo gió. Trên người mặc một bộ trường bào màu xám tro, nguyên liệu vải cực kỳ bình thường, bên hông dùng một sợi dây gai buộc lại, vạt áo trước dao động phủ lên dây gai. Trên người lão có mùi thuốc nhàn nhạt chứng minh lão là một vị y giả (thầy thuốc).

Lão tự tay chấm chút máu đen trên khoe miệng của Quân Kha, để dưới mũi người, tầm tắc nói: "Lại hạ Khiên Ky độc (*) với một hài tử, cũng quá tàn nhẫn."

(*)Khiên Ky Độc, còn gọi là thuốc Khiên Ky, chính là thuốc Đông y Mã Tiễn Tử. Tên gọi khác của Mã Tiễn Tử là Phiên Mộc Miết (cây gấc), thành phần chủ yếu là Phiên Mộc Miết dâm (hóa chất dung dịch điện ly sinh ra ion âm) và Mã Tiễn Tử dâm. Hạt giống này tính hàn vị đắng, thông đàm (họng), giảm đau, kết hợp bột thuốc làm tiêu sưng phù, dùng trong phong thấp cổ chướng, tê liệt chết lặng, bị thương, u nhọt độc sưng đau,.....

Người mũi nhận biết độc, cao nhân!

Cho dù là độc gì? Không phải chính mình bị trúng đạn?

Lời của lão giả làm cho Quân Kha kinh ngạc không dứt, chẳng lẽ...

Đột nhiên, trong đầu xuất hiện rất nhiều trí nhớ không thuộc về nàng: một toà phủ đệ xa hoa, cổ kính, một lão ông hiền lành, dễ gần, lộ ra mặt mũi của người ác tâm dần khuếch đại, hình ảnh ba vị ni cô mạnh mẽ đổ thuốc độc, cùng với tiểu nữ hài bảy tuổi tên là Quân Khởi La phần nộ, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt vọng, không cam lòng và dần dần mất đi hào quang, mắt to vẫn tròn tròn như trước, không chịu nhắm lại!

Quả nhiên... Xuyên qua rồi!

Mặc dù chết có chút bị thâm, cuối cùng coi như là cực nhọc một đời, buồn bán lời!

Rất nhanh, Quân Kha liền tiếp nhận chuyện linh hồn của mình bám vào trên thân thể của tiểu nữ hài chưa đủ bảy tuổi là sự thật. Nhưng hô hấp lại không thoải mái, kinh mạch toàn thân đau đớn như bị vặn xoắn, nếu như độc này không thể giải được, chờ đợi nàng chính là chết thêm một lần nữa!

"Cứu ta." Tuy là phải cầu xin lão, nhưng giọng điệu của nàng không có nửa phần ý tứ cầu xin.

"Lão phu có thể cứu ngươi, nhưng lão phu có được lợi gì?"

Trong mắt lão tính toán, nàng thấy nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch), nhưng điều này vừa vặn chứng minh mình có ích đối với lão! Vì vậy hỏi ngược lại: "Ta một thân một mình, ông muốn kiếm thứ gì tốt từ trên người ta? "

"Lão phu cần một người thử độc..."

"Thành giao!"

Lão giả hơi hơi kinh ngạc, không nghĩ tới nàng đồng ý sáng khoái như vậy, nhắc lại: "Cái lão phu muốn là người thử độc!"

"Ta còn có lựa chọn khác sao?"

Đối với vẻ bình tĩnh của nàng, lạnh nhạt và thông minh, lão giả biểu hiện tán thưởng sâu sắc: "Một khi đã như vậy, chúng ta đi thôi."

Quân Kha đứng dậy nhìn am ni cô dưới chân núi, trong mắt hiện ra một chút ngoan lệ không hợp tuổi: "Trước khi đi ta còn có chuyện phải làm."

...

Sau nửa canh giờ, am ni cô vốn tĩnh lặng phát ra một trận tiếng kêu thê lương, thảm thiết, mùi vị máu tanh đập dềnh trong sơn cốc. Không bao lâu, một ngọn lửa từ trong tay Quân Kha lan ra, lửa cháy dần dần lan ra đồng cỏ thành một mảnh biển lửa hừng hực.

"Khắc khắc khắc khắc, tính cách có thù tất báo quá giống lão phu!" Lão giả cười tà nịnh hót, không khỏi coi trọng tiểu nữ hài thêm một phần.

Nhìn biển lửa hừng hực, Quân Kha thầm nghĩ: người cứ yên tâm đi đi! Thứ thuộc về người, ta sẽ thay người đòi lại; phần nợ và không cam lòng của người, ta sẽ thay người trút hết! Về phần tuyệt vọng, sau này chỉ có ta giao cho người khác, người khác đừng hòng tranh giành quyền lợi với ta!

Từ nay về sau, ta chính là Quân Kha!

Cho đến lúc toàn bộ am ni cô hóa thành tro bụi, lão giả luôn đi theo phía sau nàng mới lấy ra một cái ổ cặp nàng theo, sử dụng khinh công, đưa nàng cách xa nơi hoang tàn, đổ nát này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Ai Dám Lấy Người?

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Độc Y Cốc, bốn mùa như mùa xuân, chim hót hoa thơm

Bên trong tòa lâu các bằng trúc được xây dựng trước hồ, một bạch y thiếu niên nhẹ nhàng đứng tựa vào bên cửa sổ. Bộ dạng của y chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, ngũ quan tuấn đạt, thư hùng mặc biện (ý nói về bề ngoài quá mức trung lập, không phân biệt rõ được là nam hay nữ), dường như mỗi một thứ đều là kiệt tác được thợ thủ công tỉ mỉ điêu khắc, cho dù chỉ là nhìn mỗi thứ hay là nhìn tổng thể, đều có thể nói là hoàn mỹ; da thịt nõn nà, trắng hơn tuyết, hoàn toàn không tìm thấy một chút tỳ vết nào, những sợi tóc đen tuyền ra được một cây trâm Bạch Ngọc cuốn lên, vừa vặn phối với áo bào trắng, cả người giống như một bức tranh thủy mặc dưới ngòi bút của họa sĩ, đơn giản, lịch sự tao nhã, tự nhiên thoải mái.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên trên người y, vàng sáng làm tăng thêm một tầng nhu hòa, ngay cả lông tơ rất nhỏ trên mặt đều có thể thấy được rõ ràng, lông mi dày hơi run rẩy, giống như Hồ Điệp (loài bướm) nghịch ngợm vỗ cánh dưới ánh mặt trời.

Nhạc Sênh nhẹ nhàng đẩy cửa trúc ra, bước chân vốn bước được một nửa liền ngừng lại, nhìn thiếu niên trước song cửa sổ không chớp mắt, ánh mắt tràn đầy si mê, cảnh này nhìn rất nhiều năm gần như vẫn nhìn không đủ.

"Nhìn nữa thì nước miếng sẽ chảy ra." Ánh mắt của thiếu niên xoay chuyển, tầm mắt từ trên con cá đang bơi lội trong hồ chuyển tới trên mặt Nhạc Sênh, ánh sáng gọn sóng rực rỡ: "Có chuyện?"

"Hi hi" Nhạc Sênh cười khúc khích đến gần y, không có chút lúng túng vì bị bắt gặp: "Bẩm công tử, Cô Đồng truyền tin tức tới, toàn bộ độc của Hoàng Đế Tây Việt đã được giải trừ. Hoàng Đế Tây Việt nói, yêu cầu xem bệnh của công tử, hẳn đều đã hiểu, nếu một ngày nào đó công tử muốn, chỉ cần phái người đi đưa tin là được"

"Ừ." Thiếu niên gật đầu, khuôn mặt hoàn mỹ vẫn lạnh nhạt như trước, giống như không một chút ngạc nhiên đến câu trả lời này. Tầm mắt lại chuyển qua hướng cá đang bơi lội, ngón tay như ngọc vân về thức ăn cho cá bên song cửa sổ, nhàn nhã rải vào trong nước, lập tức khiến cho một đoàn cá chép rực rỡ tranh giành thức ăn.

Một động tác tùy ý như vậy, lại làm cho hai mắt Nhạc Sênh động tâm

"Cô Đồng có nói lúc nào thì trở về Cốc không?"

"Hoàng Đế Tây Việt mời hán trợ giúp bắt kẻ đầu độc kia, xử lý xong sẽ trở về."

"Ta biết rồi, người lui xuống đi."

"Vâng."

Nhạc Sênh vừa đi xuống, một bóng dáng màu đỏ liền thoáng hiện lên ở cửa, gương mặt tuấn tú mê đảo chứng sinh cực kỳ u oán: "Phù Tô công tử người thật sự là nhàn nhã, chuyện gì cũng ném cho ta, bản thân lại ở đây cho cá ăn."

“Người có thể có nhiều công lao.” Thiếu niên cũng không nhìn hắn, chẳng qua là khóe miệng hơi nhếch lên, dùng giọng điệu trêu tức nói: “Nếu không sao có thể thể hiện được giá trị của Diệp đại công tử - Diệp Hoan người?”

“Hừ, người biết thì tốt rồi! Ta muốn làm cho cả đời người đều không rời xa ta được!” Diệp Hoan lăm bằm, phe phẩy quạt xếp đi tới trước mặt thiếu niên, hai cánh tay dài khoác lên trên vai y, tiếp theo, trong chớp mắt lại oa oa kêu to, ném quạt xếp trong tay xuống, nhanh chóng nhảy ra cách thiếu niên hai bước xa, vén ống tay áo dài bên tay trái lên, trên cổ tay có hai chấm nhỏ đỏ sẫm, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, xung quanh nhanh chóng biến thành màu đen, không khỏi trợn mắt trừng con rắn nhỏ màu trắng lộ ra nửa người bên trong vạt áo bên trái của thiếu niên.

Bạch Xà lớn bằng ngón út, há to miệng, góc cái cổ thật dài lên, đôi mắt giống như hai hạt đậu xanh sáng bóng lấp lánh, nhìn như thế nào cũng giống như là đang cười trên sự đau khổ của người khác, như đang nói: “Ai bảo người chạm vào chủ nhân của ta, xem ta có độc chết người không!”

“Ha ha ha.” Thiếu niên lấy một bình sứ từ trong lòng ra, đổ ra một viên thuốc màu nâu, ném về phía Diệp Hoan, không nhìn được buồn cười nói: “Người cũng bị cắn không dưới mười lần, sao vẫn không nhớ được?”

Diệp Hoan nhận lấy viên thuốc ném vào trong miệng rồi nuốt xuống, tức giận liếc thiếu niên một cái: “Ai mà nghĩ người ở trong phòng của mình trong Cốc còn mang theo tiểu súc sinh này?”

Nghe mấy chữ “Tiểu súc sinh”, vậy bạch xà lập tức dựng ngược, cong mình phóng về phía Diệp Hoan.

“Tiểu Bạch!”

Thiếu niên khẽ quát một tiếng, Bạch Xà lập tức nghe theo lui về trong cổ của y.

Chờ màu đen trên cổ tay rút đi, Diệp Hoan nhặt quạt xếp lên, giữ một khoảng cách an toàn với thiếu niên, nhìn cái cổ nhỏ bé tinh tế, trắng nõn của y, tức giận nói: “Quân Khởi La, người xem người đường đường là một cô nương, trên người có một con động vật độc như vậy, ai dám lấy người?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Thiếu Nợ, Đến Lúc Thanh Toán

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Quân Khởi La lơ đãng nói: “Thanh danh của tỷ hiển hách, tài phú có thể địch lại một quốc gia, một tay y thuật còn cao siêu hơn so với lão già Tà Nguyệt Tôn kia, chỉ cần tung tin tức tỷ chính là Phù Tô công tử, chắc chắn người muốn kết hôn với tỷ có thể xếp từ Độc Y Cốc chúng ta đến tận Đông Lăng.” Nói xong nhìn về phía Diệp Hoan trên ghẹo, nói: “Nếu không người cưới ta đi.”

“Phù Tô công tử người đúng là mỹ danh truyền khắp, nhưng người đừng quên người còn có danh hiệu là Ngũ Độc (*) Tiên Từ đó!” Diệp Hoan vỗ vỗ ngực, vẻ mặt hơi sợ hãi: “Mặc dù bốn công tử mơ ước mỹ mạo của người nhiều năm, nhưng bốn công tử cũng không dám lấy mạng nhỏ của mình ra làm trò đùa.”

(*) Ngũ độc: gồm bò cạp, rắn, rết, thạch sùng và cóc

“Ha ha ha, vậy đừng trách ta không cho người cơ hội.” Quân Khởi La nghe lời nói của hắn, cười hóm hờ: “Đúng rồi, không phải Đông Lăng còn có một An vương gia sao?”

Nàng cũng không quên chuyện Quân Khởi La đã được định thân với con thứ ba của Hoàng đế Đông Lăng – Long Triệt là An vương Long Túc Vân từ trong bụng mẹ, đây chính là do mẫu phi của hắn – Văn Phi xin thánh chỉ, Phụ hoàng hạ chỉ.

Diệp Hoan bĩu môi, trong mắt đầy khinh thường: “Quân Khởi La trong mắt những người ở Đông Lăng đã sớm chết chín năm rồi, liệu hắn sẽ chờ đợi người nếu biết người ‘đã chết’? Căn cứ vào tin tức Hồng Lâu vừa mới truyền lại. cái người gọi là vị hôn phu kia sẽ đại hôn thì phải, thời gian định vào ngày sáu tháng tám, nói cách khác là còn chưa tới nửa tháng.”

Nói xong đi đến ghế xích đu bên cạnh nằm xuống, hai chân bắt chéo đứng đưa xích đu, lông mày khẽ nhếch, ánh mắt cười trên sự đau khổ của người khác giống y hệt với Tiểu Bạch lúc vừa rồi: “Thế nào, vị hôn phu muốn thành thân, người lại không có cảm giác của tân nương sao?”

“À.”

Thật ra, thiếu chút nữa Quân Khởi La quên bản thân mình ở trong mắt những người Đông Lăng kia, sớm là một người chết. Nhưng vì cái lông gì (mao: ở đây nghĩa là chửi tục đấy) nghe nói vị hôn phu muốn đại hôn, tân nương không phải mình, một chút cảm giác thương tâm, khổ sở nàng cũng không có?

“Hắn muốn thành thân thì thành thân đi, chẳng lẽ còn muốn ta tặng cho hắn một phần đại lễ?”

Diệp Hoan không hề ngạc nhiên trước phản ứng của Quân Khôi La, nghĩ đến lời nói kế tiếp chắc hẳn sẽ khiến nàng không bình tĩnh. Vì vậy ném ra một câu: “Tân nương là Đại tiểu thư Trầm Uyển Tâm của Phần Dương vương phủ!”

Quả nhiên Quân Khôi La hơi hơi nhú mày.

Mặc dù chỉ là một vẻ mặt nhợt nhạt, nhưng những người hiểu rõ Quân Khôi La, ngoại trừ cười, thế gian này quá ít chuyện có thể khiến cho nàng có bao nhiêu vẻ mặt dư thừa, nàng nhú mi, chứng tỏ nàng để ý.

“Là nàng ta.....”

Nghe nói Long Túc Vân kia phong thần tuần lã, võ nghệ hơn người, là tinh lang trong mộng của vô số nữ nhi gia ở Đông Lăng. Chẳng những như vậy, hắn còn rất được hoàng đế Long Triệt yêu thích. Mặc dù Đông Lăng có lập thái tử, nhưng nghe nói tương lai hắn mới là người có khả năng dòm ngó ngôi vị Hoàng Đế nhất.

Đối với nữ nhi của tiện nhân kia, làm sao nàng có thể cho phép nàng ta được gả phong quang (ý nói gả được chỗ tốt) như vậy?

Quân Khôi La thấp giọng lầm nhảm nhìn về phía phương xa, đôi mắt tối tăm dần dần trở nên mơ màng.

Nàng vốn là tay súng bắn tỉa, át chủ bài của tổ chức Z nước M, bởi vì kẻ thù mua chuộc được tên bạn trai cận kề, bị bạn trai đánh lén, tìm bị trúng đạn đi vào thế giới này, bám vào trên người tiểu nữ hài Quân Khôi La chưa đủ bảy tuổi.

Nhắc tới Quân Khôi La thật sự là đáng thương, vốn là Tôn Tiểu thư duy nhất của Phần Dương Vương Phủ, cũng không ngờ lúc mẫu thân sinh nàng bị rong huyết đến chết, sống nương tựa cùng với tổ phụ triều miên nằm trên giường bệnh nhiều năm, cuối cùng cũng buông tay thế gian bỏ rơi nàng.

Từ đó, bầu trời ở Phần Dương vương phủ thay đổi, sau ba tháng lão Phần Dương Vương qua đời, con rể Vương phủ - Trầm Cẩm Thành thừa kế vương vị Phần Dương, không bao lâu liền lấy đường tẩu ở nhờ ở Phần Dương vương phủ - Chu Ngọc Lan làm phi.

Chuyện thứ nhất Chu thị làm sau khi lên làm phi, đó là cùng với mẫu thân của Trầm Cẩm Thành – Thiệu thị, lấy danh nghĩa cầu phúc cho vong mẫu và lão Phần Dương Vương, đưa nàng đến một tòa am ni cô ở quê nhà ở Trầm Cẩm Thành – Kỳ Châu.

Như vậy cũng chưa hết, không nghĩ tới bọn họ mua chuộc được ni cô, trời rét lạnh liền bắt ép đồ thuốc độc cho nàng rồi vứt ở phía sau núi.

Nếu không gặp được Quý y Tà Nguyệt Tôn, chỉ sợ nàng đã sớm chết hai lần!

Chuyện cũ rõ ràng rành, dường như ngay tại trước mắt, nhưng cũng đã là chín năm rồi.

Chín năm, từ lúc ban đầu là một người thử thuốc, đến Tà Nguyệt Tôn nhìn ra thiên phú của nàng cho nàng bắt đầu học y nghiên cứu độc, đến tiếp nhận Độc Y Cốc, rồi tạo dựng thế lực của mình, đến Phủ Tô công tử dương danh thiên hạ.....

Tiểu nữ hài lúc trước đã trưởng thành, không còn là tiểu nha đầu ngày xưa mặc người chém giết!

“Bọn họ thành thoi chín năm,” Quân Khôi La thu hồi suy nghĩ, ánh mặt trời làm cho đồng tử trong mắt nàng vỡ tan thành nhiều điểm sao sáng rực rỡ: “Đến lúc ta nên quay về kinh.”

Thiếu nợ, cũng đến lúc thanh toán rồi, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Gặp Nhau Tại Quán Trà

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Ngày mùa hè, nắng hè chói chang, nắng gắt như lửa.

Phía trước con đường đến kinh thành, bốn con tuần mã khỏe mạnh tung vó chạy băng băng, nhấc lên bụi mù cuốn cuộn trên đường.

Người đi đường ở ven đường vốn đã bị nắng chiếu đến ướt đầm mồ hôi, ngay lúc đó lại bị bụi đất ập đầy mặt, dính dính vô cùng bẩn thỉu lại khó chịu,

không khỏi đều tròn mắt nhìn.

Có người đang muốn há mồm chửi rủa, nhưng nhận ra bốn người cười trên con ngựa trắng kia, nam tử mặc một thân áo choàng màu xanh ngọc chính là thể tử của Phần Dương Vương Phủ – Trầm Uyển Hoa, vội vàng ngậm miệng lại, chỉ sợ không chú ý một cái, nói ra lời không nên nói, có thể sẽ phải lo lắng cho cái mạng nhỏ.

“Thời tiết quý này, thật là nóng quá mức!” Trầm Uyển Hoa lải nhải than phiền.

“Ha ha, người vẫn than phiền.” Nam tử áo xanh bên trái Trầm Uyển Hoa trêu ghẹo nói: “Nếu không phải Tử Lạc lo lắng thời gian quá vội, làm chậm trễ ngày lành lấy muội muội của người, chúng ta cần gì phải không dừng đây nhanh tiến độ?”

“Hắc hắc.”

Trầm Uyển Hoa nhìn bóng dáng màu bạc trên lưng tuần mã màu đen phía trước, trong lòng tràn đầy vẻ đắc ý. Đây chính là nhi tử mà Hoàng đế Đông Lăng hài lòng nhất, nam tử mà toàn bộ thiếu nữ Đông Lăng muốn gả nhất, nhưng chưa tới một tháng nữa, nam tử này sẽ trở thành muội phu của mình. Phụ vương từng nói, hẳn là người có khả năng đảm nhiệm vị trí Quân Vương kế tiếp của Đông Lăng! Nếu là như vậy, muội muội chính là Hoàng Hậu. Đến lúc đó ai dám nói phụ thân dựa vào nữ nhân để thượng vị?

“Còn ba mươi dặm nữa là đến kinh thành, chúng ta cũng không cần phải chạy quá nhanh.” Có lẽ nam tử mặc áo bào màu bạc nghe Trầm Uyển Hoa than phiền, đột nhiên làm chậm lại tốc độ của ngựa, ba người phía sau hẳn cũng chậm lại theo.

“Gia, phía trước có một quán trà, không bằng ngài và Thế Tử, Văn công tử đi vào nghỉ chân đi.” Nam tử áo đen giả dạng thị vệ đi ở phía sau nói.

Nam tử mặc áo bào màu bạc nhìn quán trà đơn giản cách đó không xa phía trước, gật gật đầu: “Cũng được.”

Mấy người thúc ngựa tiến lên, đứng ở cửa quán trà, cầm dây cương trong tay ném cho hắc y nam tử rồi đi vào quán trà.

Nói là quán trà, thật ra chính là một cái lều cỏ, bên trong được đặt năm cái bàn vuông.

Nhưng nơi đơn sơ như vậy, gần như năm cái bàn đều ngồi đầy người.

Cặp mắt đào hoa của Trầm Uyển Hoa quét một vòng, trong ánh mắt không che dấu chán ghét một chút nào. Lập tức đi thẳng tới trước cái bàn chỉ có hai người duy nhất, lấy ra một thỏi bạc đập thật mạnh lên bàn: “Các người mau chóng đứng dậy, cái bàn này chúng ta muốn, thỏi bạc này coi như là bồi thường cho các người.”

Đây là hai vị cô nương, một người ám lam một người bạch sam.

Vị áo lam kia có dung mạo xinh đẹp, gương mặt tròn đỏ ửng rất đáng yêu; về phần vị bạch sam kia, đội duy mạo (mũ có màn che), hình dáng loáng thoáng không thấy rõ ràng lắm, nhưng khí chất của nàng không tầm thường, thu hút mọi người muốn nhìn trộm toàn bộ diện mạo.

Hai người này không phải ai khác, chính là Quân Khởi La và nha đầu Nhạc Sinh từ Độc Y cốc hồi kinh.

Quân Khởi La không nghĩ tới một vị trí đơn sơ như vậy còn có người tranh đoạt. Bởi vì thường xuyên bên ba bên ngoài, nàng biết khi ra cửa, bên ngoài sẽ có rất nhiều bất tiện, nếu như hẳn khách khách khí khí, nàng cũng không dễ bụng nhường một nửa vị trí cho bọn hắn, nhưng thái độ của người này quả thực làm cho nàng rất chán ghét.

Thánh thoi nhấp một ngụm nước trà, vẫn không tính để ý đến hắn.

“Tiểu thư, hẳn là Trầm Uyển Hoa, đích tử (con trai trưởng) của Trầm Cẩm Thành.” Nhạc Sinh truyền âm nói.

Thì ra là nhi tử của Trầm Cẩm Thành và Chu Ngọc Lan, khó trách có loại đạo đức xứng như vậy! Nhưng có phụ mẫu như vậy, làm sao nàng có thể kỳ vọng bọn họ dạy dỗ ra được một nhi tử lễ phép, khiêm tốn?

“Nam tử mặc một thân áo xanh, dáng vẻ thư sinh đứng phía sau hẳn chính là trưởng tôn Văn Thù của Thái phó Văn Uyên, cháu ruột của Văn Phi, biểu ca của Long Túc Vân; về phần nam tử mặc áo bào màu bạc kia.....” Giọng nói của Nhạc Sinh ngừng lại, nhìn về phía tiểu thư nhà mình mới nói: “Đó là An vương Long Túc Vân.”

Lông mày ở dưới mũ trùm đầu của Quân Khởi La nhú lại, lúc này nhìn về phía Long Túc Vân thông qua mũ trùm bằng lụa trắng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Các Người Dám Coi Thường Bản Thế Tử?

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Tướng mạo anh tuấn, dáng người thon thả, nhưng thật ra là tiểu nhân trong hình dạng con người, không khác với tin đồn bao nhiêu. Chẳng qua là khuôn mặt hân trong trẻo nhưng lạnh lùng, kiêu căng, bộ dạng thật giống như khắp thiên hạ chỉ có một mình hắn, thật là làm cho Quân Khôi La không cảm thấy thích được.

Trầm Uyển Hoa thấy hai nữ tử nhỏ coi thường sự tồn tại của hắn, hắn sống mười tám năm nay còn chưa có ai dám không cho hắn mặt mũi như vậy, trên mặt có chút khó nén giận: “Các ngươi dám coi thường Bản Thế Tử?”

Người nghi chân thấy cách ăn mặc của mấy người Trầm Uyển Hoa không giàu thì cũng có địa vị, biết rõ không đắc tội nổi, thậm chí có người nhận ra thân phận của bọn họ, đều âm thầm xoa mồ hôi lạnh ở trong lòng vì các nàng. Lão bản quán trà muốn tiến lên giải vây cho hai người Quân Khôi La, lại sợ phải gánh phiền phức không cần thiết, nhẹ nhàng bước chân lui qua một bên.

“Công tử, bất cứ việc gì cũng đều coi trọng thứ tự đến trước và sau, cho dù ngươi là Thế Tử cũng không nên không nói đạo lý như thế.” Lúc này, Nhạc Sinh mới nhìn thẳng vào Trầm Uyển Hoa, lời nói âm vang. Rõ ràng bởi vì mối quan hệ giữa tiểu thư nhà mình và Trầm Uyển Hoa, cho nên thái độ đối với hắn cực kỳ lạnh nhạt: “Hơn nữa, tâm địa tiểu thư nhà ta lương thiện, nếu ngươi khiêm nhường một chút, chúng ta cũng sẽ chen chúc cùng với các ngươi.....”

Nói xong liếc nhìn bạc trên bàn, con ngươi tròn xoe, lạnh lợi rất khinh thường, dường như đang nói: Tiểu thư của chúng ta tùy tiện chán bệnh cho người ta sẽ kiếm được một bồn mãn bát mãn (‘bồn bát tràn đầy’, hình dung kiếm được rất nhiều tiền), ngươi cầm một thời bạc tới chế giễu ai?

Mà ở dưới mũi trùn, suýt chút nữa Quân Khôi La bị sặc nước trà. Cho tới bây giờ nàng cũng không biết, trong cảm nhận của nha đầu nhà mình, bản thân mình còn là một chủ nhân có tâm địa lương thiện.

“Bản Thế Tử.....”

“Uyển Hoa.”

Thái độ của Nhạc Sinh làm cho Trầm Uyển Hoa tức đến nghẹn, đang định phát tiết, Văn Thù liền gọi hắn lại, tiến lên từng bước chấp tay với Quân Khôi La nói: “Xin cô nương thứ lỗi, thật sự là thời tiết quá nóng, ban ngày chúng ta lại chạy trên đường, tính tình có chút không kiên nhẫn. Không biết cô nương có sẵn lòng hay không?”

Đối với sự khiêm tốn của Văn Thù, Quân Khôi La thoáng có chút thiện cảm, nhìn nghiêng qua Trầm Uyển Hoa, mới thân nhiên nói với Văn Thù: “Xin Công tử cứ tự nhiên.”

Giọng nói của nàng uyển chuyển, rõ ràng thông suốt, không nhanh không chậm, véo von, tuyệt diệu giống như châu lạc ngọc bàn (trần châu rơi vào trong mâm bầu vật, ví như giọng nói vô cùng êm tai), mặc dù chỉ có vài chữ ngắn ngủi, có lẽ cũng làm cho tâm của mọi người bên trong quán trà rung động, đều thất thần, mà ngay cả vẻ mặt lạnh nhạt, nghiêm túc của Long Túc Vân cũng không ngoại lệ, không khỏi suy đoán khuôn mặt bên dưới mũi trùn sẽ là một bộ mặt tuyệt sắc như thế nào.

“Khụ khụ.” Nhạc Sinh ho nhẹ hai tiếng đánh thức mọi người. Đặc ý nhìn Long Túc Vân còn có chút ngẩn ngơ, bĩu môi, thầm nghĩ: các ngươi chỉ nghe thấy giọng nói của tiểu thư đã không cảm phục được, nếu thấy được dung nhan của người, còn có thể không lạc mất tâm sao?

“Đa tạ cô nương.” Văn Thù thu hồi lưng túng, nói tiếng tạ ơn, liền dời qua để cho Long Túc Vân ngồi vào trước, sau đó mình mới cùng Trầm Uyển Hoa cùng nhau ngồi xuống.

Một cái bàn vuông, Quân Khôi La và Nhạc Sinh đều chiếm một bên, Long Túc Vân chiếm một bên, vừa vặn đối diện với Quân Khôi La, Trầm Uyển Hoa đành phải chen chúc cùng Văn Thù, mắt to trừng mắt nhỏ với Nhạc Sinh.

“Chàng quây, cho hai ấm trà mát thượng hạng.” Trầm Uyển Hoa gọi lớn tiếng, trừng mắt nhìn hai người Quân Khôi La, hung ác, nham hiểm trong mắt không che giấu chút nào.

Quán trà này cách Kinh thành khoảng ba mươi dặm, đa số hẳn là đều đi đến Kinh thành, nếu hai người các ngươi đi đến Kinh thành, chắc chắn gia sẽ tìm cơ hội cho các ngươi đẹp mặt!

Chàng quây co rúm đưa lên một ấm trà cho mấy người Long Túc Vân liền bỏ chạy.

Văn Thù rửa chén trà, rót trà cho Long Túc Vân, lại đưa một chén cho Trầm Uyển Hoa: “Uyển Hoa, tới uống chén trà mát giải nóng.”

Trầm Uyển Hoa bung chén trà dồn sức trút một ngụm, lại lập tức phun ra lại trong chén, cầm chén trà ném lên bàn, tức giận nói: “Phi! Trà gì thế này, người cũng uống được? Điện..... Từ Lạc, Văn Thù huynh, các người vẫn còn uống nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tên Ngốc Thiếu Tóc Động Kinh

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Trầm Uyên Hoa cao giọng làm mọi người trong quán trà sợ tới mức rụt cổ không dám phát ra một chút tiếng vang, thậm chí có người len lén bỏ tiền trà xuống bàn rồi đi.

Quân Khởi La thật sự cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ Trầm Uyên Hoa hấn coi quán trà bên đường thành trà lâu đệ Nhất kinh thành sao? Cái này vốn không phải là nơi mà đám con cháu nhà quyền quý như bọn họ đến? Huống chi hấn vốn là dã loại do phòng ngoài sinh dưỡng, mẫu tử bọn họ được Trầm Cẩm Thành và mẹ hấn – Thiệu thị vụng trộm để cho đường chất tức (cháu gái ruột mà lấy thành con dâu) sinh ra đường chất tôn (cháu trai, con của cháu gái ruột) ở Phàn Dương Vương Phủ bảy năm, bởi vì ngoại công (ông ngoại – Phàn Dương Vương) qua đời, Trầm Cẩm Thành mới dám đưa mẫu thân của Trầm Uyên Hoa – Chu thị lên phù chính.

Nhưng đội danh hàm Thế Tử chín năm, quả thật đã tự coi bản thân mình là chủ!

Ngược lại Long Túc Vân và Văn Thù tao nhã uống trà, làm cho Quân Khởi La tương đối xem trọng hai phần.

“Đã đi ra bên ngoài, Uyên Hoa cũng đừng để ý như vậy.” Văn Thù len lén nhìn Quân Khởi La một cái, phân phó chương quỳ: “Chương quỳ, bung thêm cho bọn ta một chén trà nữa.”

Chương quỳ nom nớp lo sợ đưa chén trà qua, lại nhanh chóng trốn qua một bên.

“Phù Tô công tử gì đó, nếu sau này bị Bồn Thế Tử gặp được, nhất định phải mạnh mẽ làm giảm nhục khí của hấn!” Trầm Uyên Hoa cũng không thèm nhìn tới nước trà mới thêm, phát tiết tất cả oán giận lên người Phù Tô công tử.

Ách!

Trước giờ hai người cũng chưa từng gặp mặt, Trầm Uyên Hoa cũng có thể hận được? Giờ phút này nàng rất muốn nói, nhiều năm vào Nam ra Bắc như vậy thấy qua vô số điều kỳ lạ, nhưng người không bình thường như hấn thì vẫn chưa từng thấy qua.

Thật là nằm không cũng có thể trúng đạn!

Nhìn về phía Nhạc Sinh, trong đôi mắt của Nhạc Sinh lộ vẻ mơ màng, bày tỏ chính mình cũng không biết tên ngốc thiếu tóc này lại còn bị động kinh (thiếu tóc ở đây hàm ý chỉ người trẻ tuổi tính tình bùng nổ)

“Nghe nói hấn ở Đô thành Nam Cương, chúng ta liền chạy tới Nam Cương.” Trầm Uyên Hoa nói tiếp, nói liên miên, lời nhai, nói giống như một phụ nhân nhà người ta: “Vừa mới tới Đô thành Nam Cương, được biết hấn đi Tây Việt, đi chữa trị cho Hoàng Đế Tây Việt. Kết quả đến Tây Việt, hấn lại vừa rồi đi. Tới tới lui lui hơn bốn tháng, toàn bộ thời gian đều ở trên đường.

“Trước đây, chúng ta đã biết rõ hành tung của Phù Tô công tử trôi nổi không xác định, làm sao có thể oán trách hấn?” Văn Thù cãi lại: “Huống chi hấn lại không biết chúng ta đang đi tìm hấn.”

“Ta thấy, rất có thể là hấn biết được chúng ta đang đi tìm tin tức của hấn, không muốn đến chẩn bệnh mới trốn tránh chúng ta đó!” Trầm Uyên Hoa thâm đi vì nhiên(chắc chắn về nhận định của bản thân) gật đầu: “Ừ, một người chẩn bệnh bằng tâm tình, hoàn toàn uống cho một cái danh y giả (thầy thuốc)!”

“Phàm là người có bản lĩnh thật sự cũng có nhiều hay ít kiêu ngạo. Huống chi hấn chỉ có một đôi tay, nếu gặp người thì phải chạy chữa, chẳng phải là sẽ mệt đến chết?”

Trầm Uyên Hoa cười nhạt, không phục nói: “Chúng ta chưa từng gặp qua hấn, ai biết hấn có phải chỉ có hư danh hay không?”

“Tạm thời không nói đó có phải là hư danh hay không.” Văn Thù hơi trầm giọng nói: “Chúng ta đi một chuyến, không phải chính là tận hiếu đạo đối với cô cô sao, cũng để cho Phù Tô công tử biết thành ý của chúng ta mời hấn đến chẩn bệnh. Nếu không phải bệnh tình của cô cô nghiêm trọng, đại phu trong kinh không có khả năng, chúng ta cần gì phải đi ngàn dặm xa xôi tìm Phù Tô công tử chứ? Trải qua mấy lần bỏ lỡ, chỉ có thể nói vận may của chúng ta thật sự không tốt”.

Quân Khởi La yên lặng lắng nghe.

Nếu đúng như lời của Văn Thù, vận may của bọn họ cũng quá tệ, bốn tháng trước chính mình thật sự có nán lại ở Nam Cương hơn nửa tháng, sau đó lại thay đổi tuyến đường đến Tây Việt, cuối cùng mới trở về Độc Y cốc.

Sau khi Long Túc Vân liếc nhìn quán trà xong thì cũng không nói một câu, từ đầu đến cuối bày ra bộ dạng tư thế kiêu ngạo. Quân Khởi La thầm nghĩ: không ngại xa ngàn dặm đi tìm y cho mẫu thân, hiếu tâm thật sự là rất đáng khen. Nhưng không phải người nào sinh bệnh ta cũng đồng ý chữa trị!

“Hừ! Trầm Uyên Hoa hừ thật mạnh một cái.

“Ha” Văn Thù bắt đầu cười cười, trêu chọc: “Được rồi, trong phủ người sắp có chuyện vui, không nên so đo những thứ này, đợi đến lúc về phủ phải chuẩn bị thật tốt.”

Lúc này, sắc mặt Trầm Uyên Hoa mới tốt hơn một chút, gật gật đầu nói: “Những năm này, Phàn Dương Vương Phủ của ta toàn chuyện vui, nhất định phải cố hết sức làm thành cảnh tượng náo nhiệt!”

“Tử Lạc.” Sau khi lặng im một chút, Văn Thù quay sang hỏi Long Túc Vân: “Người còn nhớ vị tiểu thư trước kia có hôn ước với người không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Bốn Vương Sẽ Không Lấy Nàng Ta

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Vấn đề của Văn Thù vừa hỏi ra, Long Túc Vân và Trầm Uyên Hoa lập tức chau mày lại, trên mặt lộ ra chán ghét sâu sắc.

Quân Khởi La đã bỏ lời của hắn lại phía sau, rất bình tĩnh nhìn về phía Long Túc Vân và Trầm Uyên Hoa, thu về mặt của bọn họ vào đáy mắt, một chút cũng không bỏ sót, về mặt từ đầu đến cuối vẫn nhàn nhạt. Nàng biết Trầm Uyên Hoa vì mình và Long Túc Vân từng có hôn ước, vì quan hệ của mình với Phàn Dương Vương Phủ mà chán ghét mình, nhưng Long Túc Vân lộ ra vẻ mặt như vậy là vì cái gì?

“Tên xui xẻo này, người nói tới nàng ta làm gì?” Trầm Uyên Hoa giận dữ nhìn Văn Thù một cái: “Nàng ta khắc chết thân nương (mẹ ruột), khắc chết tổ phụ của nàng ta, khiến phụ vương ta bệnh nặng một trận, chết thì chết, đừng có sống để lại làm hại thân nhân.”

“Lời ấy của Uyên Hoa sai rồi.” Văn Thù biểu hiện vô cùng không đồng ý đối với lời bình của Trầm Uyên Hoa: “Tuy nói chín năm trước truyền ra tin vị tiểu thư kia bị lừa thiêu chết, nhưng năm đó cô cô phái người đến Thủy Nguyệt Am cũng không tìm được thi thể của nàng, nếu như nàng còn sống, tháng sau hẳn là đã được mười sáu, các người nói nàng có thể vì hôn ước với Tử Lạc mà trở về không?”

Trầm Uyên Hoa ác độc nói: “Không tìm được thi thể là vì đã bị đốt thành tro bụi, người khắc thân nhân như nàng ta nên rơi vào kết cục chết không toàn thây!” Nói xong, đuôi chân mày nhếch lên: “Chẳng lẽ người mong chờ nàng ta trở về gây họa cho Tử Lạc?”

“.....” Văn Thù bị câu nói của Trầm Uyên Hoa làm cho nghẹn.

Lòng ngực Nhạc Sinh bùng lên một ngọn lửa, suýt nữa muốn đứng lên đánh cái tên ngốc Trầm Uyên Hoa kia, cũng may Quân Khởi La truyền âm quát một cái, mới đè ép được lửa giận xuống. Chỉ nguyện rửa trong lòng: Người mới chết không toàn thây, cả nhà người đều chết không toàn thây!

Long Túc Vân vô ý nhìn Quân Khởi La một cái, mới dùng giọng điệu chán ghét nói: “Nữ nhân ác độc mới sáu tuổi đã sai hạ nhân hành hung tý tỷ, cho dù nàng ta có trở về, bốn vương cũng sẽ không lấy nàng ta ! Biểu ca cũng đừng nhắc về nàng ta nữa.”

Cuối cùng Quân Khởi La cũng biết chỗ máu chót khiến hắn ghét mình.

Tỷ tỷ trong miệng hắn chẳng lẽ chính là Trầm Uyên Tâm?

Ha ha.

Trong trí nhớ, lúc Quân Khởi La sáu tuổi, tổ phụ Quân Bác Xương bệnh nặng, lúc nào nàng cũng ở bên cạnh tổ phụ. Huống chi khi đó nàng cũng hoàn toàn không biết về Trầm Uyên Tâm, Trầm Uyên Hoa và Trầm Uyên Nguyệt là nhi nữ của Trầm Cẩm Thành, nàng đường đường là tiểu thư đích tôn của Phàn Dương Vương Phủ, từ nhỏ đã được dạy dỗ rất tốt, làm sao có thể sai người đi hành hung một tiểu hài tử mang danh thân thích, sống nhờ ở Phàn Dương Vương Phủ?

Ngược lại lời này của một nhà Trầm thị thật sự quá buồn cười!

Trầm Cẩm Thành ở rể Phàn Dương Vương Phủ, đầu tiên Chu Ngọc Lan lấy tư cách là đường tẩu ở góa của Trầm Cẩm Thành dẫn theo Trầm Uyên Hoa sống nhờ tại Phàn Dương Vương Phủ, nhưng mà chính mình được sinh ra trước đó không lâu, Chu Ngọc Lan không có nam nhân bên cạnh sinh hạ Trầm Uyên Tâm, sau khi chính mình một tuổi lại sinh ra nhi nữ nhi Trầm Uyên Nguyệt.

Lúc ấy nàng còn nhỏ, không hiểu vì sao Chu thị ở trong tình huống không có nam nhân, dùng cái gì liên tục sinh ra hai nữ nhi ở Phàn Dương Vương Phủ? Về sau tổ phụ qua đời, Chu thị lên làm phi, nàng mới biết cái gọi là đường tẩu này hoàn toàn chính là phòng ngoài của Trầm Cẩm Thành!

Ăn của Vương phủ, ở của Vương phủ, thậm chí Vương phủ còn nuôi lão nương và hài tử cho hần, kết quả là, tổ phụ bị bệnh qua đời còn chưa đầy ba tháng, hài cốt chưa lạnh, Trầm Cẩm Thành liền gấp rút cho Chu Ngọc Lan phủ chính.

Không nói chiếm hết những thứ thuộc về nàng, nay lại không tiếc chửi bới thanh danh của nàng.

A, tiện nhân đã gặp nhiều, nhưng hèn hạ giống như toàn gia của Trầm Cẩm Thành, thật đúng là không gặp nhiều lắm!

Mặc dù nàng không quan tâm chút nào tới cái nhìn của Long Túc Vân đối với mình thế nào, chỉ là, một nhà Trầm thị, đi bôi nhọ một nữ nhi đã chết rất lâu trong mắt mọi người như vậy, thật sự là người tốt sao?

Nhạc Sinh suất chút nữa xù lông, nếu không phải lo lắng sẽ phá hư kế hoạch của tiểu thư nhà mình, Nhạc Sinh thật sự muốn vung cho Trầm Uyển Hoa và Long Túc Vân mấy bại tai! Âm thầm hít hơi, đề xuống không vui trong lòng, nói với Quân Khởi La: “Tiểu thư, lúc này đã không còn sớm, chúng ta cần phải đi thôi.”

Dưới mũ trùm, Quân Khởi La lại liếc nhìn Trầm Uyển Hoa và Long Túc Vân một cái, nhếch khóe môi, nhàn nhạt nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đi Đi, Làm Sạch Sẽ Gọn Gàng Một Chút

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Ra khỏi quán trà, hai người lên một chiếc xe ngựa đơn giản đang chờ ở bên ngoài.

Bề ngoài xe ngựa đơn giản cũ kỹ, nhưng bên trong lại có căn khôn khác. Tủ âm tường, giá sách, bàn cờ, thấp mềm,... Quả thật chính là một căn phòng thu nhỏ, ngay cả lão già năm mươi tuổi đánh xe cũng có hơi thở trầm ổn của người luyện võ.

Nhạc Sinh ném một túi nước trang bị đầy đủ cho lão già, rồi cùng Quân Khởi La tiến vào trong xe ngựa, mới vừa ngồi vững liền bắt mắt than phiền nói: “Tiểu thư, người nói một chút Long Túc Vân kia là cái gì? Sẽ không cưới người? Ta thấy đến lúc đó hần sẽ hối hận!”

“Ha ha.”

Quân Khởi La không để bụng cười nhẹ, gỡ mũ trùm xuống, lộ ra dung nhan đủ để nghiêng nước nghiêng thành, Nhạc Sinh nhìn thấy lại si mê một lúc.

Nếu nói "Phiên nhược kinh hồng, uyển nhược du long, vinh diệu thu cúc, hoa mậu xuân tùng. Phảng phát hê nhược khinh vân chi tế nguyệt, phiêu phiêu hê nhược lưu phong chi hồi tuyết"(*), so với tiểu thư nhà mình, chính là như vậy!

(*)

Phiên nhược kinh hồng,

Uyển nhược du long,

Vinh diệu thu cúc,

Hoa mậu xuân tùng,

Phảng phát hê nhược khinh vân chi tế nguyệt,

Phiêu phiêu hê nhược lưu phong chi hồi tuyết

Dịch nghĩa:

Nhẹ nhàng như hồng nhận bay,

Uyển chuyển như rồng lượn.

Rực rỡ như cúc mùa thu,

Tươi sáng, rạng rỡ như từng mùa xuân.

Phảng phất như mặt trăng bị mây nhẹ che lấp,

Phiêu diêu như tuyết bị gió thổi cuốn lên. (Trích đoạn trong bài thơ Lạc Thần Phú – Bài phú về nữ thần sông Lạc)

So với nam trang, ngũ quan Quân Khôi La khi mặc nữ trang có vẻ nhu hòa hơn, tinh tế hơn, giờ tay nhắc chân tự có một phần quý khí, uyển chuyển, mềm mại tự nhiên.

“Hắn không muốn lấy ta, vừa vặn ta cũng không nguyện ý gả cho hắn, như thế rất tốt. Nhưng kế hoạch đã định xong trước kia, cũng phải thay đổi.” Quân Khôi La nhàn nhạt nói, tự mình lấy ra một hộp gỗ từ bên trong vách tường ngầm, mở ra, vẫn về mặt nạ da người được ngâm trong nước thuốc bên trong bình sứ, quay về phía cái gương trong hộp dán lên.

“Tiểu thư sẽ đi chẩn bệnh cho Văn Phi kia sao?” Nhạc Sinh nâng cằm nhìn Quân Khôi La.

Trong gương, lông mi tựa như cánh bướm chợt lóe lên một cái, nói: “Trước mắt thôi, ta còn có rất nhiều chuyện phải làm, không nên tiết lộ thân phận của ta là Phù Tô công tử; còn về sau này, phải xem tâm tình của ta như thế nào.”

Nếu tâm tình của nàng khó chịu, ngay cả lão hoàng đế cũng đừng hòng bắt ép nàng!

Động tác của Quân Khôi La thành thạo làm ở trên gương mặt của mình, không lâu sau, một gương mặt có thể được coi là thanh lệ liền thay thế dung nhan tuyệt sắc vừa rồi, thứ duy nhất không thay đổi chính là đôi mắt trí tuệ kia.

Vốn nàng dự định sử dụng hình dáng thật trở về Phàn Dương Vương phủ, để đả kích một nhà Trầm thị, cũng có thể thực hiện hôn ước. Bây giờ xem ra... Người nọ thiên thính thiên tín (ý nói nghe lời của một bên liền tin là thật, thái độ không công bằng), cũng không phải là phu quân của mình, cho nên hoàn toàn không cần thiết.

Nắng chiếu trên con đường bạc màu, xe ngựa tiến về phía trước không nhanh không chậm.

“Cô cô cô.”

Một con chim bồ câu trắng vỗ cánh bay vào từ cửa sổ mở rộng ở bên trái xe ngựa, đậu trên tay Nhạc Sinh.

Nhạc Sinh đẩy một cái ống bằng đồng dùng sáp bịt kín nắp treo trên chân bồ câu trắng ra, lấy ra mảnh giấy bên trong, thả bồ câu bay đi, mở mảnh giấy viết thư ra, nhất thời mặt mày rạng rỡ: “Tiểu thư, Nhạc Tiêu đã đến kinh thành, đồ cũng đã lấy vào tay, nàng sẽ ở bên ngoài Phàn Dương Vương phủ đợi chúng ta.”

Quân Khôi La lấy ra một ra một quyển Y Điển (sách y), lật tới trang được kẹp bằng lá phong đỏ, cười nói: “Ngược lại lúc này vừa vặn nàng cũng đang cần đó.”

“Giá --- ---”

Tiếng Trầm Uyển Hoa thúc ngựa vang lên ở phía sau xe.

Nhạc Sinh vén một góc rèm cửa sổ phía sau nhìn qua: “Tiểu thư, tên ngọc kia một mình đuổi đến, hẳn là muốn tìm chúng ta gây phiền phức đây.”

“Mấy người Long Túc Vân ở đâu?” Tầm mắt Quân Khôi La chuyên chú trên trang sách, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

“Ba người Long Túc Vân cách hắn khoảng hai mươi trượng.”

“Tiểu Bạch.” Quân Khôi La nhẹ giọng kêu, con rắn Tiểu Bạch liền chui từ trong ống tay áo bên trái của nàng ra, quấn ở trên cổ tay nàng, cái đầu tam giác cọ tới cọ lui trên mu bàn tay nàng, một bộ nịnh hót lấy lòng.

“Đi đi, làm sạch sẽ gọn gàng một chút.”

Tiểu Bạch được ra lệnh, hưng phấn nhảy ra ngoài xe, thân hình rắn rất nhỏ giống như sợi dây trực tiếp tiếp cận cách mười trượng, sau lưng bạch mã của Trầm Uyển Hoa, thông minh lựa chọn phía sau chân ngựa, hưng hăng cắn một cái ở trên chỗ kín trên bắp đùi ngựa, thả ra phần lớn nọc độc, sau đó nhảy vào bụi cỏ ven đường thân không biết quý không hay, nhanh chóng trở lại trên xe ngựa.

Một loạt động tác chỉ xảy ra trong chớp lát.

Không lâu sau, độc tố phát tác, chỉ thấy tuần mã của Trầm Uyển Hoa đột nhiên ngời xuống hí lên một tiếng thống khổ, vó trước tung lên rồi lại không có sức lực rơi xuống, sau đó miệng sùi bọt mép, cả người co quắp ngã xuống đất.

Mà Trầm Uyển Hoa thành linh bị xảy ra một chuyện như vậy, cuối cùng quên mất là mình có công phu, bị ngựa hất bay ra ngoài thật xa, nặng nề rơi xuống trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Cao Giọng Hôi Kinh

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

Xe ngựa trực tiếp chở hai người Quân Khôi La đến trước cửa chính nguy nga, cao vút của Phàn Dương Vương Phủ rồi dừng lại.

Lúc này, một nữ tử áo xanh khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, có dung mạo xinh đẹp tiến đến xe ngựa.

“Tiểu thư, Nhạc Sinh.” Nữ tử khẽ gật đầu với lão già điều khiển xe, kêu một tiếng ở bên ngoài xe ngựa, trong giọng nói lộ ra sự vui mừng.

“Nhạc Tiêu.” Nhạc Sinh nghe tiếng nhảy xuống ngựa, ôm nữ tử áo xanh vô cùng vui vẻ: “Đồ đâu?”

“Nha đầu chết tiệt, ta làm việc người còn lo lắng sao?” Nhạc Tiêu cười chọt một cái vào trán Nhạc Sinh, thấy Quân Khôi La vén rèm lên, vội vàng đi đến đỡ nàng xuống xe ngựa, lấy một chuỗi ngọc bội màu xanh biếc đựng trong túi lưới màu đen từ trong ngực ra đưa cho Quân Khôi La, nói: “Tiểu thư, quả nhiên giống như người suy đoán, linh bài của lão Vương gia và phu nhân đã bị vứt sang một bên, trên mặt bám một lớp bụi rất dày, có lẽ là bị vứt đi sau khi người bị đưa đi.”

Quân Khôi La gật đầu một cái, nhận lấy ngọc bội, cầm trong tay nhìn trước nhìn sau, khen: "Đồ của hoàng thất quả thật rất tốt!"

Năm đó nếu không phải bốn tôn giấu ngọc bội ở trong giày tránh thoát được lục soát, thừa lúc bị Trầm Cẩm Thành phạt quỳ, giấu miếng ngọc bội này ở trong lớp kếp dưới đáy linh bài ở từ đường Quân thị, chỉ sợ đã sớm bị mấy kẻ kia cướp đi!

Còn nhỏ tuổi mà đã có tâm tư như vậy, nếu thuận lợi lớn lên, không biết sẽ là nhân vật khuynh tài tuyệt điểm như thế nào?

Thật đáng tiếc...

Chỉ trách lúc đầu Quân Vương đã dẫn sói vào nhà, mà tâm tư của những tiện nhân kia quá ác độc không biết đủ, rõ ràng có được vinh hoa phú quý, danh lợi quyền thế cũng không chấp và được, vẫn còn muốn phải có nhiều hơn!

"Khụ khụ." Phu xe Tiễn bá ho nhẹ, nói nhỏ: "Tiểu thư, thủ vệ (người giữ cửa) đã tới."

Quân Khôi La cất ngọc bội vào, nhìn về phía thủ vệ.

“Trước cửa Phàn Dương Vương phủ là chỗ để các người đậu xe sao? Đi mau đi mau.” Thân thể cường tráng của thủ vệ ồm ồm thúc giục từ xa.

“Dạ dạ dạ, quan gia, vậy thảo dân đi ngay đây.” Tiễn bá cúi đầu, khom lưng nói, vung roi ngựa, nhỏ giọng nói với Quân Khôi La: “Tiểu thư, lão nô đến biệt viện của Diệp đại công tử, người có việc cần thì để lại tín hiệu, lão nô sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đến cửa sau của Phàn Dương Vương phủ.”

Quân Khôi La gật đầu, rồi nháy mắt với Nhạc Tiêu.

Nhạc Tiêu hiểu ý, tiến lên nghênh tiếp thủ vệ kia, đưa hai lượng bạc vụn: “Quan gia, tiểu thư Quân Khôi La của chúng ta trở về, xin phiền thông báo một tiếng.”

Thủ vệ kia ước lượng bạc trong tay một chút, giọng run rẩy không dám tin hỏi: “Người nói..... nói cái gì? Quân... Quân Khôi La trở về? Nàng... không phải nàng đã chết chín..... chín năm rồi sao?”

Nhạc Tiêu khẽ mỉm cười, nhìn lướt qua người người đi đường xung quanh dừng chân lại vì lời nói của thủ vệ, giọng nói lại to hơn mấy phần: “Nói gì thế, tiểu thư nhà ta sống rất tốt. Trận hỏa hoạn năm đó, nàng được người cứu đi, sau đó mất trí nhớ, mấy tháng trước mới nhớ lại, rồi men theo trí nhớ quay về.”

Thật thật giả giả, Nhạc Tiêu nói mấy câu liền giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Quân Khôi La hài lòng cười một tiếng, nhìn cổng lớn Phàn Dương Vương phủ giống như trong trí nhớ, thầm nghĩ: Trầm Cẩm Thành, Thiệu thị, Chu thị, Quân Khôi La ta trở lại! Các người đã chuẩn bị tiếp nhận tức giận ta kìm nén chín năm chưa?

Hai mắt thủ vệ quan sát trên dưới Quân Khôi La, ngay cả bạc Nhạc Tiêu đưa cũng không dám lấy, nhét trở lại tay nàng, bỏ lại một câu “Các người đợi một lát”, liền xoay người chạy vào trong phủ.

“Thì ra tiểu thư Quân gia không chết!” Xung quanh bắt đầu có người xì xào bàn tán.

“Là được người cứu, ông trời có mắt.”

"Lại nói, lão Vương gia Phàn Dương làm người tốt như vậy, không thể tuyệt hậu ở thế hệ này."

“.....”

Tin tức sẵn có lập tức lan truyền đi với xu thế lửa cháy lan ra đồng cỏ, chỉ trong chớp lát, rốt cuộc xung quanh càng lúc càng nhiều người.

Thủ vệ đi vào không bao lâu, một chiếc xe ngựa bằng gỗ trầm hương với nóc bảo vật cực kỳ xa hoa chậm rãi chạy tới. Bởi vì trước đường lớn bị người chặn lại, xe ngựa buộc phải dừng lại ở một bên.

Vén rèm xe, hai tỷ nữ trẻ tuổi mặc áo vàng đi xuống, sau đó hai người lại đi tới đỡ một nữ tử mặc lụa mỏng hồng đào xuống xe.

“Nhìn kia, là Trầm đại tiểu thư.” Không biết là ai kêu một tiếng, khiến cho mọi người đều nhìn qua.

“Sách sách sách, đúng là một mỹ nhân, năm trước, một khúc Túy Vũ Nghê Thường có một không hai ở kinh thành, càng khiến cho tâm của An Vương bị hấp dẫn, càng thêm coi trọng nàng. Ngay cả Văn Phi nương nương cũng rất thích nàng.”

“Nghe nói ngày mười sáu cuối tháng, nàng sẽ phải thành thân với An Vương, nhưng vị Quân tiểu thư này mới là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của An Vương, lần này Quân tiểu thư trở lại, nên làm thế nào cho đúng?” Giọng điệu này không biết đang bắt bẻ thay cho Quân Khởi La, hay là đang thương tiếc cho Trầm Uyên Tâm.

“.....”

Đôi môi của Quân Khởi La nhẹ nhếch lên, theo ánh mắt mọi người, nhìn thấy một vị mỹ nhân đáng điệu uyển chuyển, xinh đẹp tuyệt trần, ôn nhu dịu dàng được hai nha đầu đỡ xuống, nhẹ nhàng bày ra mảnh mai đi tới chỗ đám người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cạn Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Lúc Cần Giết, Cứ Giết

Edit: Quan Vũ

Beta: V.O

“Cái gì?”

Trầm Cẩm Thành đứng bật dậy từ trên ghế thái sư, đầu bút nhúng đầy mực trong tay rơi tí tách, mực đen nhuộm một vòng trên tờ giấy trước mặt trong nháy mắt, một bìa sô con viết chữ tốt cứ như vậy hồng mất.

Nặng nề đặt cây bút bằng ngọc xuống, Trầm Cẩm Thành đi vòng qua trước bàn đọc sách, không dám tin hỏi thủ vệ đang khom người, không dám thờ ơ: "Người nói người kia xưng là Quân Khởi La?"

Trận hỏa hoạn kia đốt am ni cô thành tro bụi, mặc dù không tìm thấy thi thể của nàng, nhưng đã qua rất nhiều năm, thậm chí bọn họ và người trong cả kinh thành cũng tin nàng đã chết, tạo sao nàng có thể trở về mà không báo trước?

"Bẩm, bẩm Vương gia, vâng, đúng vậy." Thủ vệ bị hơi thở rét lạnh tỏa ra từ trên người Trầm Cẩm Thành làm cho áp lực đến nỗi không nói trôi chảy được: "Bây giờ, bọn họ đang chờ ở cửa Vương phủ."

Tâm tình Trầm Cẩm Thành không tốt, có chút nóng nảy phát tay một cái: "Biết rồi, bốn vương sẽ tự đi nghênh đón nàng sau, người lui xuống đi."

Thủ vệ rời đi, Trầm Cẩm Thành lớn tiếng kêu: "Trầm Phúc."

Một nam nhân hơn năm mươi tuổi, hai bên tóc mai hoa râm, hai mắt lộ ra sự khôn khéo sải bước đi vào.

Trầm Cẩm Thành nói lại tin tức mới vừa rồi một lần, hỏi: "Người thấy thế nào?"

Trầm Phúc hơi híp mắt, chung quanh mắt hiện đầy nếp nhăn, sắc mặt nặng nề nói: "Vương gia, nếu như quả thật là Quân Khởi La trở lại, đối với người, đối với Vương phủ, đặc biệt đối với Đại tiểu thư mà nói cũng không phải là chuyện tốt, người phải suy nghĩ biện pháp đối phó thật kỹ."

Có thể đi đến độ cao như ngày hôm nay, trong lòng Trầm Cẩm Thành biết rõ, làm sao có thể không biết chuyện nàng trở lại là tuyệt đối có hại mà không

có lợi? Đặc biệt là sắp tới hôn sự của Uyển Tâm và An vương gia, ngàn vạn lần không thể để xảy ra chuyện rắc rối gì! Nhưng chuyện đột ngột như vậy, cũng đánh cho đầu hần bối rối, trong khoảng thời gian ngắn không có cách nào theo kịp được.

“Người có cách hay nào không?” Trầm Cẩm Thành hỏi.

Trầm Phúc suy nghĩ một chút rồi nói: “Vương gia, việc khẩn cấp trước mắt, cho dù nàng ta có phải là Quân Khởi La hay không, nhất định phải cắn chặt là nàng ta không phải, lúc cần thiết.” Vừa nói vừa làm động tác cắn cổ.

“Cứ theo như lời người nói mà làm!” Trong đôi mắt sắc bén của Trầm Cẩm Thành không chút che giấu được tàn nhẫn, gần như là lập tức đồng ý lời đề nghị của Trầm Phúc.

An Vương được Hoàng thượng vô cùng yêu thích, quang vinh hai mươi năm của Văn Phi nương nương không suy; ngoại tổ phụ Văn Uyên của hần từng là thầy dạy của Hoàng đế, đức cao vọng trọng, có vô số môn sinh; hơn nữa có được sự ủng hộ của mình. tương lai là người có khả năng dòm ngó vị trí kia nhất.

Uyển Tâm gả cho An vương làm Chính phi, một khi lên ngôi, dựa vào đôi đũa của hần với Uyển Tâm, chắc chắn sẽ phong làm Hậu, đến lúc đó mình chính là Quốc Trưởng! Một nhà Trầm thị sẽ leo lên một độ cao mà chưa từng trèo lên được, như vậy sẽ phong quang biết chừng nào?

Mặc dù Quân Khởi La là nữ nhi của hần, thân phận cao quý hơn rất nhiều so với Uyển Tâm, nhưng không biết tại sao, từ nhỏ nha đầu kia đã không thân với mình, thậm chí cho tới bây giờ cũng chưa từng gọi mình một tiếng ‘phụ thân’, đến nỗi nghe được tin nàng bị chết cháy cũng không có một chút đau buồn.

“Đi, người theo bốn vương đi xem một chút.”

Trầm Cẩm Thành vừa nói xong dẫn đầu đi ra khỏi thư phòng, vòng qua mấy hành lang, thì gặp phải mẫu thân của mình – Thiệu thị chống quai trượng đầu hổ không nhìn nổi vội vàng đi về phía mình, bước chân vững vàng hơn không ít so với ngày thường, tựa như trẻ ra chừng mười tuổi.

Ngược lại Hứa ma ma, thị nữ Xuân Nguyệt, Thu Đường và vài nha đầu nhị đẳng đi theo ở sau lưng bà, chạy đến mức ướt đầm mồ hôi.

“Sao nương lại tới đây?” Trầm Cẩm Thành vội vàng nghênh đón, nhẹ nhàng vỗ nhẹ sau lưng Thiệu thị, hung dữ, nghiêm mặt nhìn Xuân Nguyệt, Thu Đường nói: “Sao các người để cho lão phu nhân đi nhanh như vậy? Nếu bị đụng đầu các người có gánh nổi không?”

“Chuyện không liên quan đến bọn họ.” Thiệu thị vuốt ngực cho thuận khí, trên gương mặt già nua tỏ ra có chút bất an: “Thành Nhi, con nói cho nương nghe, có phải nha đầu kia đã trở về hay không?”

“Nhi tử đi trước vì chuyện này đây. Về phần có phải hay không, còn phải đợi lát nữa mới biết.”

“Nương đi cùng với con.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cạn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trầm Uyển Tâm Mưu Hại

Edit: Quan Vũ

Trầm Uyển Tâm chịu đựng mùi hôi thối bốc ra từ đám người vây xem, nhìn Quân Khởi La từ trên xuống dưới, hoài nghi hỏi: “Người nói người là nhị muội Quân Khởi La?”

Không thể trách nàng không tin. Thứ nhất, Quân Khởi La đã chết chín năm trước, làm sao đến lúc nàng và An vương sắp có chuyện vui lại trở về? Hai là, nữ nhân trước mắt có dung mạo rất bình thường, làm sao có thể là nữ nhi của Quân Như Sơ nổi danh ngang với Văn Phi nương nương?

“A a.” Quân Khởi La nghe vậy, giống như nghe được một chuyện vô cùng buồn cười, bưng miệng cười.

Mặt nạ da người tuy có thể che giấu sự tuyệt thế phương hoa* của nàng, lại không giấu được một thân khí chất thanh cao tự nhiên của nàng, trong phút chốc mê hoặc mắt nhiều người.

*Tuyệt thế phương hoa: ý nói mỹ nhân đẹp có một không hai vào thời đại.

Chỉ có Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu biết, tiểu thư nhà mình cười càng đẹp mắt, thì có người phải gặp tai ương.

“Có lẽ Trầm tiểu thư nghĩ sai rồi.” Quân Khởi La dừng dừng mở miệng: “Mặc dù Khởi La sáu tuổi rưỡi đã rời khỏi Phàn Dương Vương phủ, nhưng chuyện lúc trước còn nhớ rất rõ. Khởi La chính là tiểu thư đích tôn, lúc nương ta sinh bị băng huyết mà chết, cũng không có thêm đệ muội, làm sao có tỷ

tỷ?”

Giọng nói của nàng uyển chuyển, không nhanh không chậm, giống như mưa thuận gió hòa, khiến cho người nghe rất thoải mái.

Sắc mặt Trầm Uyên Tâm tái nhợt, như nghe phải ma âm, chân mơ hồ lùi một bước.

“A a a a.”

Quân Khởi La như nghĩ đến cái gì, cười càng rực rỡ vô song: “Khởi La ngược lại còn nhớ, Trầm lão phu nhân mang một đường chất tức và một hài tử vào ở Vương phủ, sau đó không biết tại sao lại nhiều thêm hai nữ nhi, trưởng nữ tên là Trầm Uyên Tâm, thứ nữ tên là Trầm Uyên Nguyệt.”

Lời này vừa nói ra, đám người xôn xao.

Ngược lại người trong kinh thành đều biết Trầm Cẩm Thành dựa vào phụ nhân lên chức, sau khi thê tử chết liền lấy kế thất đã có hài tử, cũng không biết hẳn lại cùng đường tâu ở góa cầu kết gết người trước khi thê tử hẳn mang thai, hơn nữa có con.

Cũng quá bất phân phải trái!

Trầm Uyên Tâm suýt nữa đứng không vững, móng tay cắt tía cũng bấu vào trong da thịt, nhìn Quân Khởi La trong mắt giống như có độc kế. Đòi nàng hận nhất là người ta đem chuyện đòi nàng ra mà nói, lại còn nói trước đám đông.

“Anh anh anh.”

Trầm Uyên Tâm đột nhiên nhỏ giọng khóc sùt sùi, đáng vẻ nước mắt rung rung làm người ta thấy thương tiếc, làm người không nhận được tiến lên an ủi một phen: "Đầu tiên, người có phải muội muội của chúng ta – Quân Khởi La hay không tạm thời không nói, nhưng người làm sao có thể đảo lộn trắng đen như vậy? Đối với Phàn Dương Vương gia, phụ vương ta có thể nói là chí nhân chí hiếu (có đạo đức, có hiếu đạo), muội muội làm sao có thể nói xấu người như vậy? Hôm nay vì thanh danh của phụ vương mẫu phi, ta phận làm nữ nhi, không thể không vì họ mà thanh minh một phen."

Vừa nói vừa nhìn qua đám người một cái, lại nhìn đến Quân Khởi La, như có nỗi niềm khó nói, muốn nói lại thôi, rồi chớp mắt một cái mới nói: "Mẫu phi của ta và phụ vương đã sớm thành thân ở quê nhà – Kỳ Châu, hai người kiêm điệp tình thâm*, cử án tề mi*, không bao lâu thì có ca ca. Sau đó phụ vương vào kinh đi thi lấy công danh, bị tiểu thư của Phàn Dương Vương phủ – Quân Như Sơ nhìn trúng, lão Vương gia thương ái nữ bắt phụ vương vào Vương phủ ở rể, phụ vương không chống lại được, mới đáp ứng, mẫu phi của ta từ thê thành thiếp, suýt nữa tự vận bỏ mạng. Sau đó phụ vương biết được, mới nhanh chóng đem thê nhi về bên người, lấy thân phận đường tâu ở tại Vương phủ, sau khi lão Phàn Dương Vương qua đời mới khôi phục thân phận chính thê của mẫu phi."

*Kiêm điệp tình thâm: Truyền thuyết cổ đại có nhắc tới một loài chim tên là Kiêm Điệp, con trống có cánh trái, con mái có cánh phải, phải sát cánh mới có thể bay, ví von với tình cảm sâu đậm, ân ái vĩnh hằng của vợ chồng.

*Cử án tề mi: Đòi Đông Hán, bà "Mạnh Quang" dọn cơm cho chồng dâng lên ngang mày, tỏ lòng kính trọng. Chỉ sự vợ chồng kính trọng nhau (đối đãi như khách quý): "tương kính như tân". Cũng nói là "Mạnh Quang cử án", "tề mi cử án".

Hay cho Trầm Uyên Tâm miệng mồm lạnh lợi! Một miệng của người một cái phụ thân mẫu phi, chỉ bằng Trầm Cẩm Thành Chu Ngọc Lan xứng sao?

Đơn giản là làm nhục cửa Phàn Dương Vương phủ bao năm! Mối mông của Quân Khởi La mơ hồ mím thành một đường thẳng.

Trong đầu bản tôn có một phần trí nhớ, lúc nàng năm tuổi vô tình ở từ đường nghe lão Phàn Dương Vương ôm bài vị của nữ nhi kể lại Trầm Cẩm Thành tính kế Quân Như Sơ, rồi tới chân tướng mang thai.

Nàng vĩnh viễn không quên được vị lão nhân có gương mặt hiền từ kia, đáng vẻ nước mắt là chữa thương tâm vì mất đi ái nữ.

Rõ ràng Trầm Cẩm Thành vì quyền lợi tính kế một thiếu nữ chưa chồng, mới có thể có địa vị ngày hôm nay, lại mưu hại nàng như vậy, thật sự là đúng với lẽ trời sao?!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Một Nhà Diễn Trò

Edit: Quan Vũ

“Uyển Tâm”

Đúng lúc này, Trầm Cẩm Thành và Thiệu thị đi đến bên cạnh Trầm Uyên Tâm đang bị một đám người vây quanh. Trầm Cẩm Thành tát vào mặt nàng ta

một cái thật mạnh, một mặt ngay thẳng nói: “Mặc dù con nói đúng sự thật, nhưng phụ vương làm sao lại dạy ra mấy huynh muội như các người? Người chết là chuyện lớn, những chuyện này không nên nói ở ngoài!”

Vì những lời này, hình tượng Trầm Cẩm Thành gần như lập tức trở nên cao thượng hơn, thì những chuyện đồn đãi hấn phàn long phụ phượng*, vào giờ khắc này như có dấu hiệu sụp đổ.

*Phàn long phụ phượng: thấy người sang bắt quàng làm họ, dựa dẫm vào người có quyền thế

Trầm Cẩm Thành, Thiệu thị!

Chín năm rồi, Trầm Cẩm Thành vẫn tuấn đạt như trước, chẳng qua là gần bốn mươi tuổi nên hơi mập ra, tung hoành quan trường nhiều năm, trên người cũng có thêm mấy phần uy nghiêm của kẻ bề trên và sự ác liệt. Mà đầu Thiệu thị đã đầy tóc bạc, da thịt giãn ra, vẫn một bộ dạng chanh chua như cũ, nhiều năm sống cuộc sống an nhàn sung sướng ở Vương phủ, cũng không thể hoàn toàn tẩy đi khí chất tầm thường trên người bà ta. Quân Khởi La nhận thấy, cho dù bà ta có mặc trang phục đắt tiền đi nữa, cũng không giấu đi được bộ dạng quê mùa từ trong xương cốt.

“Phụ vương, nữ nhi biết sai rồi.” Ánh mắt trao đổi với cha mình, Trầm Uyển Tâm thu lại sự khiếp sợ vì bị đánh, che mặt hơi sưng đỏ anh anh khóc thút thút, đáng vẻ nhu nhược nước mắt xinh đẹp và lòng mi tinh tế ướt át, như khiến lòng mọi người vậy xem tan chảy.

“Thành Nhi!”

Thiệu thị oán giận quát, đồng thời dùng ánh mắt oán độc len lén liếc Quân Khởi La một cái, đập quai trượng vài cái phát tiết bất mãn vì Trầm Cẩm Thành đánh tôn nữ (cháu gái) của mình, đáng vẻ ôm đầu trừng mắt nhìn Trầm Cẩm Thành: “Người nói người, hải tử chỉ vì người mới đem chuyện này nói ra, người đánh nó làm gì? Người xem người ra tay nặng thế nào, gương mặt xinh đẹp bị người đánh sưng, bây giờ An vương sắp trở về, làm sao Tâm Nhi gặp hấn?”

Trông mặt Quân Khởi La hơi hip một chút.

Trước kia nàng chỉ biết một nhà này không ai biết xấu hổ, hôm nay cái này chỉ làm nóng người, liền cho nàng một phen nhận thức bản lãnh diễn trò của bọn họ, thật cao thâm! Nếu ở thế kỷ hai mươi mốt, không tặng tượng vàng Oscar mọi người sẽ rất hối tiếc.

“Tổ mẫu, là Tâm Nhi không nhớ lời dạy dỗ của phụ vương, Tâm Nhi đáng bị đánh.” Trầm Uyển Tâm điềm đạm đáng yêu nói.

“Tôn nữ ngoan của tổ mẫu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đỏ thành như vậy, tổ mẫu đau lòng muốn chết.”

“Thật muốn cười đến rụng răng!” Quân Khởi La cũng không xem nổi bộ dạng dối trá của tổ tôn ba đời giả nhân giả nghĩa buộc phải mở miệng, tự tiểu phi tiểu chặn ngang lời của Thiệu thị, mắt đầy khinh bỉ nhìn về phía Trầm Cẩm Thành: “Sĩ nông công thương*, từ xưa thương nhân có một loại không thể nói chuyện! Nương ta tài mạo song toàn, tài đức vang danh, đầu năm mười chín đẹp ngang với Văn Phi trong kinh thành, lại là người thừa kế duy nhất của Phàn Dương Vương phủ, người đến cầu hôn muốn đập hư cửa của Phàn Dương Vương phủ, người nào không có thân phận tôn quý dòng dõi quý tộc có quyền thế? Mà sẽ vừa ý một tên xuất thân thương hộ, thám hoa lang* vừa đi thi lấy công danh? Hơn nữa còn là một nam nhân đã có thê tử?”

*Sĩ nông công thương là bốn giai cấp chính trong xã hội xưa dưới các triều đại quân chủ, còn gọi là tứ dân (4 tầng lớp dân)

*Việc gọi Tiến sĩ cập đệ Đệ nhất danh là Trạng nguyên bắt đầu từ thời Đường. Còn việc gọi Đệ nhị danh là Bảng nhãn, Đệ tam danh là Thám hoa bắt đầu từ thời Nam Tống. Về sau, các thời Nguyên, Minh, Thanh vẫn tiếp tục sử dụng cách gọi đó trong khoa trường.

“Đúng vậy, vậy có thể phán đoán kẻ đảo lộn trắng đen tới cuối cùng rốt cuộc là ai!” Một lời đáp lại vang lên trong đám người.

“Ta cũng cảm thấy kỳ quái, ban đầu Quân Như Sơ – Đại tiểu thư nổi tiếng là đại mỹ nhân, làm sao lại gả cho một thương nhân không có địa vị? Nghĩ lại trong này là có ẩn ý gì lớn đây!”

“Cũng thật không biết xấu hổ, ngược lại còn điên đảo thị phi, bêu xấu Đại tiểu thư – Quân Như Sơ đã mất, thật đáng ghét!”

“Chẳng trách lão Phàn Dương Vương qua đời không bao lâu, Quân Khởi La tiểu thư liền bị đưa đến am ni cô cách xa ngàn dặm, ta xem trận hỏa hoạn kia cũng thật quá trùng hợp.”

“Cũng chỉ là một hải tử hơn sáu tuổi, làm sao có thể đầu được những kẻ tâm cơ thâm hiểm?”

“Đáng thương cho sinh mệnh quý giá của nàng, kết quả rơi vào biển lửa.”

“.....”

Cán cân tình cảm lại nghiêng về phía Quân Khởi La, hơn nữa khả năng của não bộ mọi người càng ngày càng mạnh, những lời khó nghe đều nói ra hết.

Nghe lời bàn tán của mọi người xung quanh, mặt Trầm Uyển Tâm xấu hổ nóng lên.

Sắc mặt Thiệu thị rất thối, bà ta rất hận Quân Khởi La, hung hăng trừng nàng một cái, quát to với đám người vậy xem: “Bọn người đừng hỏ ngôn loạn ngữ*, nếu không đừng trách lão nhân không khách khí!”

*Hồ ngôn loạn ngữ: ăn nói bậy bạ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Đời Này Bồn Vương Chỉ Nhận Định Nàng

Edit: Quan Vũ

Một lời này của Thiệu thị rất có uy lực, đám người im lặng một lúc, thậm chí người bên cạnh bà ta còn cách xa ra.

Trầm Cẩm Thành nhìn Quân Khởi La, tia hung ác trong mắt lóe lên rồi biến mất không dấu vết: Luôn muốn bôi nhọ lão tử, cũng không cùng họ Trầm với lão tử, không đồng lòng với Trầm gia nữa!

Mặc dù dung mạo của Quân Khởi La so với Quân Như Sơ như trên trời dưới đất, nhưng sau khi nhìn đôi mắt giống Quân Như Sơ như đúc và sườn mặt tương tự, trong lòng hắn đã chắc chắn bảy tám phần nàng ta là Quân Khởi La.

Đúng là như vậy, Trầm Cẩm Thành vẫn như cũ giả vờ không biết lạnh giọng hỏi: "Người là ai? Có biết tội vu khống hãm hại Vương gia lớn thế nào không?"

Vương gia?

Khỏe miệng Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu hơi co rút lại, trong lòng cực kỳ coi thường.

"Phụ vương, nàng nói nàng là nhị muội – Quân Khởi La. Nàng..." Trầm Uyển Tâm đến trước mặt Quân Khởi La nói. Bỗng nhiên, ánh mắt lơ đãng quét về phía bên ngoài đám người có vài bóng người quen thuộc đánh ngựa tới, vội vàng chớp mắt nhìn, nước mắt lại lần nữa tràn mi, bi thương cãi lại: "Phụ vương, hôm nay nhị muội trở về, hôn sự của con và điện hạ thôi cứ bỏ đi."

"Tâm Nhi không được nói bậy, bồn vương không đồng ý!"

Đúng lúc một giọng nói lạnh lẽo kiều ngạo hơi nóng nảy truyền đến, một bóng người trắng bạc cũng bay tới cách Trầm Uyển Tâm hai bước rồi dừng lại, đó không phải là Long Túc Vân còn là ai?

Trầm Uyển Tâm nghe vậy, ánh mắt khiêu khích len lén liếc xéo Quân Khởi La một cái, thật giống như nói: "Nhìn xem, coi như người thật sự là Quân Khởi La thì sao? Coi như người là tiểu thư tôn quý nhất của Phàn Dương Vương phủ thì thế nào? Điện hạ cũng sẽ không vì người mà hủy bỏ hôn sự giữa ta và hắn! Ai bảo điện hạ nhìn trúng tài hoa và mỹ mạo của ta, và thế lực hôm nay của Phàn Dương Vương phủ?"

Nhìn Trầm Uyển Tâm như vậy, Quân Khởi La không khỏi cảm thấy buồn cười.

Ha ha, cách mười sáu tháng tám còn có hai mươi ngày, không phải sao? Hơn nữa, nam nhân kia, tỷ hoàn toàn không cảm thấy có gì hiếm lạ có được không?!

"Đời này, bồn vương chỉ nhận định nàng là thế tử của ta!" Long Túc Vân thâm tình nhìn Trầm Uyển Tâm, không coi ai ra gì tiếp tục nói.

Người bên cạnh nhận thấy, lời này không thể nghi ngờ là hung hăng cho Quân Khởi La một cái tát! Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu tức muốn vỡ phôi; tự nhiên Trầm Cẩm Thành và Thiệu thị như ăn thuốc an thần, một mặt thái độ thâm vui mừng.

Mọi người vây xem không khỏi đồng tình nhìn về Quân Khởi La. Mà bản thân Quân Khởi La tựa như cũng không có chuyện gì, trừ mỉm cười nhàn nhạt, phản ứng cũng không dư nửa điểm.

"Điện hạ."

Trong lòng của Trầm Uyển Tâm cũng không kim được vui mừng như điên, mặt đầy thẹn thùng nhìn Long Túc Vân, muốn vui ngay vào trong ngực hắn một phen, lại như ngại trước mặt mọi người không dám lộ năng, khiến cho lòng Long Túc Vân mềm mại một lúc.

"Tâm Nhi, mặt nàng sao vậy? Ai đánh nàng thành như vậy?" Lúc này Long Túc Vân mới nhìn rõ dấu năm ngón tay hồng trên mặt Trầm Uyển Tâm, giọng thoảng chốc lạnh như băng, về mặt vốn hững hờ cao ngạo có một chút vết nứt.

"Điện hạ....."

"An vương điện hạ cùng Trầm đại tiểu thư quả là tình chàng ý thiếp, làm tổn thương người khác!" Quân Khởi La cắt đứt lời của Trầm Uyển Tâm, giọng mang theo khinh bỉ cười nhạo: "An vương điện hạ, chính là phụ thân của nàng, kiệt tác của nhạc phụ tương lai của người, chẳng lẽ điện hạ muốn giáo huấn nhạc phụ tương lai sao?"

Long Túc Vân chợt nghe giọng nói trong đầu mãi không quên, trong lòng chợt run rẩy, xoay người nhìn lại, liền thấy một đôi con người ngập nước.

Bởi vì lấy mũ trùm xuống lộ ra một gương mặt chỉ coi như là thanh tú, hẳn không khỏi hoài nghi nàng có phải là cô nương gặp ở quán trà, rồi nhìn thấy Nhạc Sinh bên người nàng mới cau mày nói: “Là người! Người chính là Quân Khôi La?”

Không biết tại sao, trong mắt hắn hơi thất vọng, phảng phất cảm thấy đáng tiếc gương mặt trước mắt này lại có giọng nói trời sinh và một đôi mắt xinh đẹp nhất mà đời này hắn nhìn thấy.

Quân Khôi La thấy rất rõ ràng, dùng giọng hài hước nói: “Ta chính là Quân Khôi La, làm cho điện hạ thất vọng.”

Một lời này của nàng mang hai nghĩa.

Một nghĩa là ý nói dụng mạo của mình không lọt vào mắt của hắn, làm cho hắn thất vọng. Hai là Long Túc Vân không muốn lấy nàng, nhưng nàng lại trở về.

Mắt của Long Túc Vân nguy hiểm nheo lại: “Mọi người đều biết, Quân Khôi La đã chết chín năm, chẳng lẽ người nói người là Quân Khôi La chúng ta tin sao? Người có bằng chứng gì?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tu Hú Chiếm Tổ Chim Khách, Có Thể Ở Yên Không?*

Edit: Quan Vũ

*Tu hú chiếm tổ chim khách: Tu hú là loài chim chuyên đẻ nhờ các tổ chim khác như khách, chim chích,...v.v. tu hú con khỏe, dữ, có thể hất con chim con trong tổ ra để giành phần ăn từ chim bố mẹ.

Văn Thù vội vàng bước tới nhìn về phía Quân Khôi La, khó nén khiếp sợ, nếu không phải trước mặt mọi người, hắn thật muốn tát vào miệng mấy cái. Sợ là từ giờ về sau hắn liền mang danh miệng ăn mồm ăn muối!

Quân Khôi La hướng Văn Thù nhẹ nhàng gật đầu, sau đó không nhanh không chậm lấy ra từ trong ngực một miếng ngọc bội trong suốt, ngọc bội giao long trong suốt tròn bóng quý giá. Miếng ngọc bội phối với một màu đen, đúng là hình vẽ giao long ngâm châu, phía sau khắc một chữ kiểu Lệ* "Vân".

*Lời chữ Lệ: (tiếng Trung: giản thể: 隶书; phồn thể: 隸書, bính âm: lì shū), hay chữ lệ, là một kiểu chữ thư pháp Trung Quốc. Đây là loại chữ giản lược từ triện thư, gần với chữ viết Trung Quốc hiện đại. Lệ thư xuất hiện từ thời Chiến quốc nhưng do lựa chọn của Tần Thủy Hoàng, triện thư đã được sử dụng chính thức trong thời gian dài trước khi bị lệ thư thay thế vì tính đơn giản hữu ích của nó....

Buộc lại treo lên thật cao, Quân Khôi La hỏi: “Không biết điện hạ có nhận ra thứ này?”

Trầm Uyên Tâm nhìn ngọc bội kia, răng khể cắn môi: Lúc đó mẫu phi đã lục soát người của nàng ta, như lật cả vương phủ cũng không tìm được ngọc bội này, nhưng lúc này lại đem ra, rốt cuộc nàng ta giấu ở chỗ nào?

Long Túc Vân hơi nhíu mày, đưa tay muốn lấy ngọc bội trong tay Quân Khôi La nhìn kỹ một chút, nhưng động tác thu tay của Quân Khôi La nhanh hơn so với hắn, hài hước nói: “Đây chính là thứ duy nhất chứng minh thân phận của ta, cũng không thể tùy tiện đưa cho điện hạ.”

Trong lời nói cho thấy cực kỳ không tin nhiệm Long Túc Vân.

Long Túc Vân thật muốn nổi giận.

Trước mặt mọi người, hắn có thể làm gì nàng ta? Cô nương này có hôn ước với hắn sao? Mới vừa trở về như muốn tự mình bôi nhọ hắn! Cũng may hắn không định lấy nàng ta, nếu không âm ỉ phiền chết? Tâm Nhi so với nàng ta dịu dàng đáng yêu và biết điều hơn nhiều.

"Người không cho bốn vương xem, bốn vương làm sao biết nó có phải là thật hay không?" Giọng nói của Long Túc Vân ngày càng lạnh lẽo kiêu ngạo: "Lại nói chỉ bằng một miếng ngọc bội của người liền chứng minh người là Quân Khôi La, suy nghĩ không phải quá hảo huyền! Bốn vương có thể có nhiều cách phủ định người là nàng ta. Trong đó trực tiếp nhất chính là người hại chết nguyên chủ, cầm miếng ngọc bội này đến giả mạo nàng ta!"

“Ha ha ha ha.”

Quân Khởi lập tức bật cười, tiếng cười như sóng nước mênh mông, mi mắt cong cong, lại làm cho người ta cảm thấy giống như ánh Mặt Trời chiếu vào trái tim u tối thoáng chốc trở nên sáng ngời, cũng làm cho mọi người nhìn thấy mắt tuyệt đẹp, gương mặt bình thường như thêm hai phần phong hoa.

"An vương điện hạ nói rất đúng. Chỉ cần điện hạ muốn nổi giận, một tiểu nữ như ta làm sao có thể đấu với các người?" Quân Khởi La vừa nói vừa nhìn về công lớn đồ sộ của Phàn Dương Vương Phủ, "Dù sao hôm nay ta đường đường là thân tôn nữ (cháu gái ruột) của Quân Bác Xương, vào phủ đệ của mình mà phải thông báo với người ngoài sao? Chỉ là không biết tu hú chiếm tổ chim khách, có thể ở yên không?"

Nghịch nữ!

Trong lòng tức giận mặt Trầm Cẩm Thành lúng túng, cái gì là người ngoài? Tu hú chiếm tổ chim khách cái gì? Ta là phụ thân của ngươi!

Đồng thời trong lòng hắn cũng khẳng định một cái nữ nhi cho tới bây giờ cũng không thân với mình tuyệt đối không giữ lại được!

Trầm Cẩm Thành nhận ra sự giống nhau giữa Quân Khởi La và Quân Như Sơ, Thiệu thị lẽ nào lại không nhận ra? Trùng mắt nhìn Quân Khởi La, khớp xương tay nắm quả trứng của bà ta cũng hiện lên trắng xanh, ở chỗ mọi người không nhìn thấy, hung hăng nghiền hàm răng vài cái, trong lòng tức đến không ngừng mắng to: Khắc tinh, đúng là khắc tinh của Trầm gia ta!

Mà sắc mặt của Trầm Uyển Tâm cũng không dễ coi.

Nếu như nữ nhân này thực sự là Quân Khởi La, vậy thì Trầm gia đại tiểu thư nàng đem đặt ở chỗ nào? Làm cho nàng không cách nào tiếp nhận hôn ước của Quân Khởi La và An vương. Mặc dù Văn Phi nương nương rất thích nàng, An vương điện hạ đối với nàng cũng rất có lòng, nhưng hôn ước của nàng và An vương điện hạ là An vương điện hạ cầu xin, mà hôn ước của Quân Khởi La và An vương điện hạ mới là chính mệnh Văn Phi và Quân Như Sơ quyết định!

Ngoại trừ người Trầm gia, những người khác vì câu nói kia nàng vừa nói ra, tình cảm ban đầu càng giảm xuống rõ rệt.

Nếu như nàng là Quân Khởi La, như vậy thật vô cùng đáng thương!

Trong một lúc tình cảnh lại bắt đầu yên tĩnh.

Từ từ xoay người, Quân Khởi La hơi cúi đầu, trong con ngươi nồng đậm đau thương, nàng biết, đó là ưu tư tràn ra từ trong xương của nguyên chủ, bị ai lúc còn sống, đang gào thét, đang khóc lóc.

"Người đời đều nói ta chết cháy bỏ mạng, ai có thể biết, thật ra ta bị bắt uống kịch độc, hiểm cảnh hồi sinh (gặp nguy hiểm nhưng còn sống), sau khi giải độc cũng không dám trở về?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Tín Vật Định Ước.

Edit: Quan Vũ

Giọng nói của Quân Khởi La rất nhẹ nhàng, nhẹ đến mức phải chú ý đến nàng, lời nàng nói đều rơi vào tai của Văn Thù cách nàng rất gần.

Trong một lúc, lòng hắn rung động không dùng từ ngữ gì có thể miêu tả được.

Nếu đúng như lời nàng nói, hắn hoàn toàn không nghĩ ra, một hài tử mới hơn sáu tuổi, hôm đó dưới tình huống đang bị trúng kịch độc làm sao sống sót bỏ trốn?!

Quân Khởi La ngẩng đầu lên, đau thương trong mắt đã biến mất không còn, con ngươi giống như được gội rửa, không mang theo tình cảm nhìn về phía Long Túc Văn, đem ngọc bội trong tay ném cho hắn, vân đạm phong khinh nói: "Muốn xem thì xem đi, vật này sớm muộn cũng phải trở về tay ngươi."

Long Túc Văn không biết Quân Khởi La có ý gì, nhưng cũng không nghĩ nhiều, nhận lấy ngọc bội cẩn thận xem xét mấy lần, liền chắc chắn đây là tín vật lúc trước mẫu phi và Quân Như Sơ trao đổi. Chẳng qua lúc nàng ta nói câu nói kia, thấy vẻ bình thản trên mặt nàng trong lòng hắn cực kỳ khó chịu.

Trầm Uyển Tâm nhìn Long Túc Văn, trong lòng kỳ vọng hắn nói ngọc bội kia là giả.

Mà Long Túc Văn cũng không lập tức tỏ thái độ, một vòng quét đám người, giọng trong trẻo lạnh lùng: "Tất cả giải tán đi."

An vương lên tiếng, tuy mọi người vây xem rất tiếc vì không xem được kết quả cuối cùng, nhưng ai dám ở lại nữa? Rối rít giải tán, hoặc là tránh xa.

Chỉ trong chốc lát, trước cửa Phàn Dương Vương Phủ chỉ còn lại Long Túc Vân, chủ tớ ba người Quân Khởi La, Trầm Cẩm Thành và Trầm Phúc, Trầm Uyển Tâm và tỷ nữ của nàng, Thiệu thị và nhiều hạ nhân, Văn Thủ và một chiếc xe ngựa đang chờ ở cạnh đó có thị vệ bên người Long Túc Vân - Phi Loan.

"Điện hạ, như thế nào?" Trầm Cẩm Thành vội vàng hỏi.

Long Túc Vân nhàn nhạt cũng không thèm nhìn Trầm Cẩm Thành hần một cái, dùng giọng điệu lạnh lẽo kiêu ngạo trước sau như một nói với Quân Khởi La: "Tín vật là thật, như lời bốn vương đã nói, nếu muốn chứng minh người là Quân Khởi La, chỉ ngọc bội thì không đủ. Chúng ta cần tìm cách khác chính xác hơn để chứng minh."

Quân Khởi La chế cười mĩa mai chặn ngang lời của hần nói: "An vương điện hạ không lẽ muốn nhỏ máu nghiệm thân?"

Long Túc Vân rất ghét giọng điệu nói chuyện của Quân Khởi La, bèn nói: "Vốn bốn vương muốn hỏi Phàn Dương Vương một chút, trên người người có dấu hiệu bẩm sinh đặc biệt để chứng minh thân phận của người, nếu người nói đến nhỏ máu nghiệm thân, nhưng như vậy lại quá trực tiếp."

Trầm Cẩm Thành nghe vậy, mắt vội nhìn Trầm Phúc một cái, lúc này Trầm Phúc liền gật đầu một cái.

"Ha ha." Quân Khởi La bất động thanh sắc đem tất cả hành động của bọn họ thu vào mắt, giễu cợt cười một tiếng: "Người cho rằng người không tới bảy tuổi liền mang đi xa ngàn dặm, hần và người có bao nhiêu tình cảm? Dù trên người ta có những dấu hiệu bẩm sinh, bọn họ chắc cũng sẽ nói không có hoặc là nói lảng tránh một chập. Cho nên bây giờ, không bằng trực tiếp nhỏ máu nghiệm thân cho chính xác!"

Mặc dù nàng gỡ mặt nạ da người xuống thì có thể chứng minh mình là Quân Khởi La nhanh hơn, nhưng bây giờ nàng không muốn làm như vậy.

Long Túc Vân nói: "Đã như vậy, chúng ta liền đi vào phủ đi!"

"Dạ dạ, An vương điện hạ." Thiệu thị nhìn chung quanh một chút, không thấy tôn tử của mình, vội hỏi: "Không phải Hoa Nhi và người đi cùng nhau sao? Nó đâu rồi?"

Long Túc Vân nhìn về phía Phi Loan điều khiển xe ngựa, "Lúc Uyển Hoa hần trở về, ngựa bị kinh sợ hất một cái ngã lộn nhào. Gãy ba cái xương sườn, xương bắp chân bị gãy, đại phu nói trong vòng nửa tháng không nên nhúc nhích."

Nhạc Sinh nghe được kết quả như vậy, trong lòng trực tiếp vui mừng a.

"Đang yên lành, ngựa sao lại bị kinh sợ?" Thiệu thị lầm bầm đi với Trầm Cẩm Thành về phía xe ngựa, vén rèm lên thấy tôn nhi của mình nhĩ tử của mình nằm trên xe ngựa, híp nửa con mắt, cả người hoàn toàn thanh tỉnh, nhưng sắc mặt tái nhợt.

"Trời đất, tôn tử ngoan của bà, chắc chắn rất đau?" Về mặt Thiệu thị một bộ đau lòng như bị táo bón.

"Tổ mẫu, phụ vương." Trầm Uyển Hoa suy nhược gọi, "Có phải tiện nữ kia trở về?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Oai Phong Năm Đó Của Lão Phu Nhân Không Giảm, Bội Phục.

Edit: Quan Vũ

Xe ngựa cách Quân Khởi La năm sáu trượng, giọng nói của Trầm Uyển Hoa mặc dù không lớn, nhưng bằng thánh lực hơn người của nàng, nghe rõ không sót một chữ.

Đáy mắt Quân Khởi La lóe lên một tia sắc bén lạnh lẽo: Xem ra tên ngọc Trầm Uyển Hoa này còn chưa nhận đủ giáo huấn đi!

Trầm Cẩm Thành len lén quay đầu nhìn Quân Khởi La một cái, thấy nàng cũng hoàn toàn không có nhìn bên này, bèn đề thấp giọng nói: "Hoa Nhi, con cố gắng dưỡng thương, chuyện khác con không cần bận tâm, phụ vương tự có chủ trương." Rồi hướng Trầm Phúc nói: "Sai người đem thiếu gia mang về Hoa Uyển, rồi mời phủ y nhanh đến xem một chút, hễ cần thuốc bổ gì thì lấy ở kho phòng (kho)."

"Dạ."

Hiệu suất làm việc của Trầm Phúc cực cao, chỉ trong chốc lát liền gọi tới hai tên gia đình mang một bộ cáng đi đến, cẩn thận khiêng Trầm Uyển Hoa tiến vào Vương phủ.

Lúc này Trầm Cẩm Thánh mới đỡ lão nương của mình, dẫn Long Túc Vân, Văn Thù và đám người Quân Khôi La hướng Vương phủ đi tới. Chủ tớ ba người Quân Khôi La đi ở cuối cùng, đi theo đám người Trầm Cẩm Thánh, đi qua tòa lầu rộng rãi tới sân trước, đi qua hai cửa, qua tiền viện, liếc thấy Trầm Phúc theo sau gia đình khiêng Trầm Uyển Hoa đã đi đến cuối hành lang bên trái muốn quẹo sang, bỗng đầu ngón tay lóe lên một đạo ngân quang, một cái châm lông trâu lập tức theo góc độ xảo quyết bắn vào cổ tay của gia đình đi phía sau.

Tốc độ rất nhanh, ngay cả Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đi ở bên cạnh người Quân Khôi La cũng không kịp nhìn rõ động tác, chỗ khúc quanh lập tức truyền ra tiếng kêu thảm thiết thê lương như quỷ rống của Trầm Uyển Hoa.

“Hoa Nhĩ” Tinh thần hai người Thiệu thị và Trầm Cẩm Thành đều run rẩy dữ dội, trăm miệng một lời hô, đồng thời thay đổi phương hướng chạy tới đầu hành lang dài kia.

Vì vậy, đoàn người lại cuộn cuộn đi theo.

Ở chỗ khúc quanh, Trầm Uyển Hoa co rúc trên đất, ôm bắp chân bị gãy xương, đau đến không nói thành lời.

“Tôn nhi đáng thương của ta!” Thiệu thị giậm hồ đầu trượng một cái, ánh mắt nhuốm oán độc tra hỏi gia đình đã quỷ xuống đất dập đầu như giả tòi: “Các người khiêng người như thế sao?”

“Lão, lão phu nhân tha mạng, nô, nô tài thật sự không cố ý....” Một người trong đám gia đình nom nớp lo sợ nói: “Đột nhiên nô tài cảm thấy cổ tay một trận vô cùng, vô cùng đau đớn, không khiêng, khiêng nổi, mới....”

Thiệu thị không đợi hắn nói xong, hung hăng đập một quả trượng lên lưng của hắn, hướng Trầm Phúc đang đứng cúi đầu gằm thét lên: “Nô tài vô dụng như vậy giữ lại có tác dụng gì? Mau bắt hắn cho lão thân, kéo xuống dùng gậy đánh chết, ném vào bãi tha ma không cần phải chôn cất!”

“Dạ.”

Trầm Phúc ngoắc tay, lập tức có ba tên gia đình tiến tới, hai gã gia đình lập tức chạy đi, tên còn lại kể cả vị mới vừa rồi kia, hai người cũng không dám thờ mạnh, ngẩng đầu lên, còn Trầm Uyển Hoa đang đau chết đi sống lại thì đã rời đi.

“Lão, lão phu nhân tha mạng, vương gia tha, tha mạng, nô tài thật sự không cố ý a.” Gia đình mắt thấy phải chết, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, hạ thân một người không nhịn được tiểu tiện ra mất/nhịn nín*, thấy cầu xin Thiệu thị Trầm Cẩm Thành không có tác dụng, liền chuyển hướng đến Long Túc Vân: “An vương điện hạ, nô tài thực sự không cố ý a, cầu xin An vương điện hạ cho nô tài nói câu công đạo a.”

*nguyên văn nó vậy, ta ko sửa

Long Túc Vân hồ hững quay mặt đi chỗ khác, cũng không thèm nhìn hắn.

Văn Thù không nhìn nổi muốn lên tiếng khuyên can, thấy Long Túc Vân mặc kệ, há miệng muốn nói lại thôi.

Giọng của tên gia đình gào thét xin tha xa dần, để lại một vết kéo ướm nhẹ thật dài.

Quân Khôi La tự tiểu phi tiểu nhìn đến Thiệu thị, có ý ám chỉ nói: "Oai phong năm đó của lão phu nhân không hề giảm, thật khiến cho người ta bội phục, bội phục!"

Hàm ý trong lời nói của nàng, trong lòng Thiệu thị không khỏi giật mình một cái, trừng mắt nhìn nàng một cái nhưng cũng không để ý đến nàng, ngượng ngừng hướng Long Túc Vân nói: “Đề điện hạ chê cười rồi.”

“Không sao.” Long Túc Vân nhìn trời một chút, hướng Trầm Cẩm Thành thân nhiên nói: “Uyển Hoa ở đó chúng ta cũng không giúp được gì, sắc trời đã không còn sớm, hay là vương gia xử lý chuyện trước mắt nhanh chút đi, bôn vương còn phải nhanh chóng vào trong cung.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Nam Tử Trích Tiên

Thiệu thị len lén liếc nhìn Quân Khôi La, trong lòng kiêng kỵ hơn một chút: Chẳng lẽ nha đầu này thật sự mang mệnh cứng khắc thân sao? Tại sao nàng ta trở lại một cái thì Hoa Nhĩ lập tức liên tục xảy ra chuyện?

Thẩm Cẩm Thành cũng có cùng một suy nghĩ với mẫu thân mình.

Hắn còn cho rằng, chắc chắn là bát tự của Quân Khôi La và nhi tử của hắn không hợp mới dẫn đến nhi tử của hắn bị thương, đằng nào lại biết hai lần đều là Quân Khôi La làm?

Tuy lo lắng cho thương thế của nhi tử, Thẩm Cẩm Thành cũng biết trước mắt không có chuyện gì quan trọng hơn chuyện tổng tiến cái vị ôn thần Quân Khởi La này rồi! Vì vậy lại đỡ lão mẫu của mình, dẫn đoàn người đi về phía đại sảnh của Vương phủ.

Quân Khởi La vẫn đi với nha đầu của mình ở cuối cùng, trong nháy mắt bước vào phòng khách, bỗng dừng quay đầu lại nhìn về phía cây đa già trăm năm tuổi cạnh lá sum suê cách bên phải phòng khách chừng hơn mười trượng, tầm mắt dừng lại ba giây ở trên cây đa già rồi thu lại.

“Ánh mắt thật là sắc bén cứ như thể nhìn xuyên thấu!” Trên tán cây rậm rạp của cây đa tươi tốt, một hắc y nam tử vỗ ngực khen.

“Khoảng cách xa như vậy, Long Túc Vân và Văn Thủ cũng không phát hiện ra chúng ta, nhưng nàng lại phát hiện, Vô Ngân, vậy thì ngươi còn có thể nói nàng là một nữ tử yếu đuối sao?” Người bên cạnh hắc y nam tử, nam tử y phục trắng như tuyết khẽ hỏi.

Hắn cũng chỉ gần hai mươi tuổi, tóc đen được cuốn lại bằng một cái mũ bạch ngọc thượng hạng, ngũ quan lập thể, một giống như là kiệt tác hoàn mỹ nhất của thượng đế, hoàn toàn không tìm ra một chút tỷ vết nào, phối hợp với một bộ bạch y, nhẹ nhàng tung bay giống như trích tiên giáng thế. Hắn lại giống như là một bụi hoa xen xanh*, xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu*, có vẻ ngoài cao quý, độc lập không màng sự đời, tựa như nhìn hắn lâu một chút cũng là sự khinh nhờn đối với hắn.

*Xuất ứ nê nhi bất nhiễm, trạc thanh liên nhi bất yêu: Sen trong bùn mà không nhiễm bùn, tắm trên nước trong mà chẳng lắng lợ. Lấy ý trong bài《Ái liên thuyet》Chu Đôn Di.

Ngược lại nếu thật sự nói muốn tìm khuyết điểm trên người hắn, thì đó chính là làn

da của hắn trắng hơn mấy phần so với màu da bình thường nhìn một cái là biết trong người có bệnh.

Ánh mắt của hắc y nam tử gọi là Vô Ngân ánh lên sự tán thưởng: “Nàng thật đúng là quá to gan đấy, cách Long Túc Vân gần như vậy còn dám giờ trò mờ ám.”

“Long Túc Vân...”

Bạch y nam tử lẩm bẩm tên của Long Túc Vân, vẻ mặt lạnh nhạt, sau đó chớp mắt một cái lại dè dặt ho khan: “Khụ khụ...”

Nghe tiếng ho khan, Vô Ngân nhìn về phía gương mặt của bạch y nam tử đã tái nhợt đến nỗi gần như trong suốt, lo lắng hỏi: “Thế tử, thân thể của ngươi còn chịu

đựng được chứ?”

Bạch y nam tử lấy ra một cái khăn lụa màu trắng cùng chất liệu với áo bào lau chùi mép thần sắc khổ sở khó nén: “Bây giờ thân thể bị hủy hoại, chỉ mới ra ngoài một hai giờ lập tức chịu không nổi, thật là càng lúc càng vô dụng.”

Nhìn bộ dạng chủ tử như vậy, trong lòng Vô Ngân đau xót vô cùng. Đông Lăng có ai mà không biết, bộ dạng của nam tử bây giờ lại vương vào bệnh nhập cao hoang*, đã từng thúc ngựa vượt sa trường, múa kiếm chém giết thù, phong hoa liễm diễm*, tuyệt thế vô song tới mức nào?

*Bệnh nhập cao hoang: bệnh nặng không chữa khỏi.

*Phong hoa liễm diễm: tiếng thơm vang dội như sóng trào mênh mông.

“Thế tử yên tâm, chắc chắn Vô Thương sẽ tìm được Phù Tô công tử.” Lời này của Vô Ngân tuy là nói khẳng định, tâm lý, khí thế cũng không chắc chắn lắm, nếu tìm được Phù Tô công tử dễ như vậy, tại sao với bản lĩnh của Vô Thương, cuối cùng tìm rồng rã suốt ba năm cũng không có kết quả?

Bạch y nam tử khổ sở cười một tiếng: “Hành tung của Phù Tô công tử khó nắm bắt, tính tình cổ quái, trừ phi hắn tự nguyện hiện thân, nếu không thì cho dù tìm được hắn, cầm đao gác trên cổ hắn, chắc chắn hắn cũng không chịu. Khụ khụ... Thôi, giàu sang do trời, sống chết có số. Chẳng qua là...”

Còn có quá nhiều chuyện chưa làm, người kia cũng còn sống thật tốt, nếu chỉ chết đi như vậy, thật đúng là không cam lòng rồi!

Bạch y nam tử cố nén buồn bã trong lòng nhân nhật nói: “Khụ khụ... Vô Ngân, chúng ta trở về đi.”

Mặc dù Vô Ngân rất muốn nhìn xem tiếp theo sẽ phát triển đến độ nào, nhưng vẫn thu hồi tâm tư trả lời: “Dạ, thế tử.”

Mặt Trời lặn phía Tây, sáng mờ như dải lụa.

Bên trong đại sảnh của Vương phủ, Thẩm Cẩm Thành và Long Túc Vân chia ra ngồi thẳng ở hai bên, Thiệu thị ngồi xuống vị trí phía dưới Thẩm Cẩm Thành, Văn Thủ ngồi ở phía dưới Long Túc Vân. Thẩm Uyển Tâm nhìn như quy quy củ củ đứng sau lưng Thiệu thị, nhưng chốc chốc ánh mắt kia lại len lén liếc nhìn trên người Long Túc Vân, thi thoảng thì bốn mắt nhìn nhau với hắn, không khỏi mặt đỏ tim đập một lúc.

Quân Khởi La neho mắt liếc xéo Uyển Tâm và Long Túc Vân, khóe miệng kéo cong lên giễu cợt, nhìn thẳng vào ánh mắt dò xét của Thẩm Cẩm Thành và Thiệu thị, không coi ai ra gì tự ý ngồi lên ghế cách Thiệu thị hai vị trí. Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu theo đứng sau lưng nàng.

Thiệu thị vô cùng khó chịu đối với thái độ của Quân Khởi La, lông mày liền nhíu lại, môi mím chặt bày tỏ sự bất mãn của bà ta đối với nàng.

Trầm Cẩm Thành không hổ là cáo già lăn lộn đi lại quan trường, nhanh chóng thu lại cảm xúc trên mặt, nói với đầy tớ bên cạnh: “Đi lấy một chiếc ngân châm và một bát nước sạch tới.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Người Thích Hợp Đội Nón Xanh.

Edit: Quan Vũ

Người làm rất nhanh đã bưng một cái khay tới theo sự căn dặn của Thẩm Cẩm Thành, bên trên có bày một chén sứ đựng nước sạch, bên cạnh đặt một tấm khăn lụa được gấp cẩn thận, ở giữa có một chiếc ngân châm.

Hứa ma ma đứng bên cạnh Thiệu thị tinh mắt lập tức bảo Xuân Nguyệt, Thu Đường khiêng một cái kỷ trà đặt ở giữa đại sảnh.

Chuẩn bị xong, Thẩm Cẩm Thành đứng dậy đi đến trước khay trà, lấy ngân châm trong khay lên đâm vào ngón áp út của mình, nặn một giọt máu vào trong nước, sau đó nhìn về phía Quân Khôi La.

Khỏe mỗi Quân Khôi La kéo một cái, cũng tự nhiên đến bên cạnh Thẩm Cẩm Thành, cũng lấy kim châm một cái, nặn một giọt máu vào.

Nhưng thời gian trôi qua nửa nén hương, hai giọt máu trong chén không những không hòa làm một, trái lại chính là Sờ hà Hán giới*, mỗi giọt một bên.

*Sờ hà Hán giới: con sông định biên cho nước Sở và Hán Trong lịch sử Trung Hoa xưa.

“Sao... Sao có thể như vậy?” Sắc mặt Thẩm Cẩm Thành thất vọng tái đi, một cánh tay run rẩy chỉ vào Quân Khôi La, thật giống như không thể chịu đựng nổi kết quả như vậy vô cùng đau lòng hỏi: “Nói, có phải ngươi đã làm hại hài nhi của ta, đoạt lấy tin vật của nàng, hồng lửa gạt chúng ta?”

“Sao vậy, phụ vương?” Thẩm Uyển Tâm nghe phụ thân mình nói như vậy, vội vàng bước vào trung tâm đại sảnh, nhìn vào chén sứ, che miệng cả kinh thốt lên: “A, sao nàng ta dám to gan như vậy? Lại dám đến Phàn Dương vương phủ lừa gạt!”

Không khó nghe ra, trong giọng nói của nàng mang theo sự vui sướng tốt cùng khi người khác gặp họa.

Long Túc Vân nhú chặt lông mày, cũng đứng dậy, tiến lên phía trước, lặng thinh nhìn máu trong nước không dung hòa.

Văn Thù vẫn ngồi trên ghế, nhìn Quân Khôi La, trong đôi mắt ánh lên sự lo âu.

“Người đâu!” Thiệu thị nặng nề dằn mạnh quả trọng một cái, vô cùng uy nghiêm nói: “Đuổi kẻ lừa gạt này ra khỏi vương phủ!”

Thoáng chốc, có mấy tên gia đinh xông tới kéo Quân Khôi La.

“Khoan đã!” Quân Khôi La nhìn lướt qua mấy tên gia đinh một cái, không nhanh không chậm quát lên.

Đối với chỉ trích của với tổ tôn ba người Thẩm gia, nàng không có một chút bối rối, liếc nhìn Thiệu thị, trái lại khỏe miệng còn treo nụ cười mỉa nhân nhật: “Thẩm lão phu nhân, ta – kẻ lừa đảo này đi lừa bịp Phàn Dương Vương phủ bị biết được, lại bị mang thêm tội danh mưu hại tiểu thư của Quân gia, không phải nên đưa ta lên quan nghiêm trị sao? Ngươi lại chỉ đuổi ta ra khỏi vương phủ như thế, vậy không phải là thả hổ về rừng sao?” Sự khinh thường chế nhạo trong lời nói, dù ai cũng nghe ra được.

Văn Thù cảm thấy Quân Khôi La thân nhiên như vậy, có một loại khí chất đặc biệt hấp dẫn người khác, cho dù dung mạo nàng không xinh đẹp, nhưng rất khó để dời mắt.

Thẩm Cẩm Thành ngửa mặt bộ dạng thân nhiên của Quân Khôi La, bèn nói: “Giao nàng ta cho bản vương đưa đến Đại Lý tự, giao cho Đồng đại nhân giải quyết.”

Gương mặt già nua của Thiệu thị đỏ gay, mặt mo già nua phụ họa nói: “Đúng đúng đúng, mau trói ba người này lại, đưa thẳng đến Đại Lý tự!”

“Ha ha ha, nghe nói Đại lý tự khanh* Đồng Thiếu Du ngay thẳng nghiêm minh nhất, Thẩm đại nhân và Thẩm lão phu nhân chắc chắn là muốn làm như vậy sao?” Trong lòng Quân Khôi La nhận thấy, Phàn Dương Vương là của riêng Quân gia, bất cứ kẻ nào khác mà treo lên cái danh từ này đều là sự khinh nhờn đối với nó, cho nên cũng không thêm kêu Thẩm Cẩm Thành là “Vương gia”.

*Khanh [卿]: tên chức quan thời xưa.

Lời nói của nàng chưa dứt, lại nắm lấy tay của Thẩm Uyển Tâm, động tác nhanh nhạy châm một cái lên ngón trỏ của Thẩm Uyển Tâm, nặn một giọt máu

vào trong chén.

“Á!” Bản thân Thẩm Uyển Tâm vẫn còn cười trên sự đau khổ của người khác, đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay đau nhói, lúc này mới kêu lên: “Đau quá!”

Long Túc Vân vẫn đang suy nghĩ cái gì đó, nhìn chăm chú vào chén sứ, nghe Thẩm Uyển Tâm kêu đau, trợn mắt nhìn về phía Quân Khôi La: “Ngươi làm cái gì?”

Còn chưa đến lúc ngươi đau lòng đâu, thế này đã đau lòng rồi? Quân Khôi La cũng lười để ý đến hắn, nhìn thẳng vào ba giọt máu không dung hợp trong chén giữu cọt nói: “Xem ra Thẩm đại tiểu thư cũng không phải nữ nhi của Thẩm đại nhân! Mũ xanh trên đầu Thẩm đại nhân thật là vừa vặn nha.”

Hay cho một nữ tử thông minh! Có lẽ bản thân Văn Thù cũng không phát hiện, khoe miệng của mình lại hơi nhếch lên.

Thẩm Cẩm Thành giống như bị chết đứng ở tháp tại chỗ, trong phút chốc gương mặt đỏ như máu.

Lại nhìn Thiệu thị, cũng không khá hơn chút nào.

Thẩm Uyển Tâm mặc kệ đau đớn, mắt nhìn phụ thân mình đang choáng váng: “Phụ vương, tại sao có thể như vậy?”

Nếu nói vừa rồi chỉ có hoài nghi, Long Túc Vân thế nào thì lúc này dù thế nào Long Túc Vân cũng không ngờ tới một tình huống như vậy?

Chẳng qua là trong lòng suy nghĩ, nhưng miệng cũng chẳng nói ra.

“Hoàng thượng giá lâm! Văn Phi nương nương giá đáo!”

Đúng lúc mẫu tử Thiệu thị lung tung đến nỗi muốn chui vào một cái hố, một giọng nói chói tai vọng đến từ ngoài sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Nghiệt Nữ, Tức Chết Lão Tử

Edit: Quan Vũ

Mọi người vội vàng quỳ xuống đất hành lễ.

Quân Khôi La đã đoán được Văn Phi sẽ đến, nhưng mà không ngờ tới lại còn kinh động đến hoàng đế Long Triệt.

Dường như đang nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt của Long Triệt dừng lại trên người của Quân Khôi La đang cúi đầu, một lúc lâu sau mới đi đến ngồi xuống trên ghế, nói bằng giọng bình thản: “Hãy bình thân!”

Đến lúc mọi người đã đứng lên, Văn Phi đi về phía Quân Khôi La nhìn nàng thật kỹ từ trên xuống dưới, suy tính đánh giá nàng một lượt, nắm lấy bàn tay của nàng rồi kích động hỏi: “Ngươi chính là hài tử đáng thương kia của Như Sơ - Khôi La?”

Quân Khôi La nhận thấy, Văn Phi thật không hổ danh là một trong hai mỹ nhân của kinh thành, đúng là một người mỹ nhân, quý phái mà không mềm yếu, xinh đẹp mà không siểm nịnh, người cũng đã ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi rồi, nhìn qua dường như nhỏ hơn độ mười tuổi, mà Long Triệt cũng chừng bốn mươi tuổi, thân hình cao ngất, mày sắc bén, mắt sáng như sao, có lẽ vì hay nhíu mày, nên ở giữa hai lông mày hình thành một đường hằn rất sâu, khiến cho toàn thân y như không giận mà tự uy. Chỉ là nàng cảm giác được, trên người hắn phảng phất một cỗ lệ khí đang được áp chế.

"Hồi nương nương, đúng là thần nữ tên là Quân Khôi La. Tín vật cũng đã trình cho An vương điện hạ, chỉ là hắn nói, thần nữ nói mình là Quân Khôi La không đáng tin, không bằng lấy máu nghiệm thân. Nhưng mà máu của thần nữ và máu của Thẩm đại nhân không thể hòa vào nhau, có điều thật là kì lạ, máu của Thẩm đại tiểu thư cũng không thể hòa tan với máu của Thẩm đại nhân đấy. Nương nương, hay là Thẩm đại tiểu thư cũng không phải là nữ nhi của Thẩm đại nhân?" Về mặt của Quân Khôi La mơ hồ khó hiểu, câu hỏi hoàn toàn là của bé con.

Thẩm Cẩm Thành lau mồ hôi lạnh đi, trong lòng mừng Quân Khôi La hết lần này đến lần khác.

Thẩm Uyển Tâm rung rung muốn khóc, nghĩ tới nếu như mình không phải là nữ nhi của phụ vương, như vậy về sau An vương điện hạ còn có thể gặp mặt và muốn thành thân với mình nữa sao?

Thiệu thị khẽ nắm bàn tay của Thẩm Uyển Tâm, rồi truyền cho nàng một ánh mắt an tâm, nàng mới nhịn được không khóc lên.

"Hả? Bản cung thấy hài tử này tuy không có vẻ mặt xinh đẹp giống Như Sơ, nhưng cũng là một nữ tử thanh tú. Huống hồ đôi mắt của nàng và Như Sơ như khắc ra từ một khuôn, sườn mặt này cũng rất giống. Chắc chắn là Như Sơ đã mất mười sáu năm, Phần Dương Vương đã quên mất bóng hình của

nàng rồi." Trong mắt Văn Phi ngân ngấn lệ, hơi phẫn uất nhìn Thẩm Cẩm Thành, giống như đang nhớ đến hảo tỷ muội mới còn trẻ tuổi mà đã qua đời, trong lòng không vui.

"Nương nương trách phạt, là thần quá cẩn thận nên mới muốn chích máu nghiệm thân." Thẩm Cẩm Thành vội vàng khom người khiêm tốn nói: "Hắn là lúc hạ nhân bung nước đến đã đựng vào thứ gì không nên đựng, bây giờ thần sai người bung bát nước khác đến."

Ha, không cẩn thận?

Thật là buồn cười!

Quân Khởi La khẽ liếc nhìn Long Triệt một cái, thấy vẻ mặt của hắn nghiêm nghị, đôi mắt nhìn chăm chú sâu sắc, môi mỏng nhếch lên, không biết nghĩ cái gì, bèn nói với Văn Phi: "Hay là để Thẩm đại thiếu gia cũng tới nghiệm đi, nếu như máu của hắn cũng hòa tan với máu của Thẩm đại nhân, thì nước này cũng không cần đi đổi. Thần nữ cam tâm tình nguyện làm theo lời của Thẩm đại nhân và Thẩm lão phu nhân, xét xử theo tội lừa đảo."

Văn Phi đã thẩm thía hai mươi năm trong cung, sao lại không biết trong chuyện này có chỗ uẩn khúc?

Trong lòng nàng không khỏi có chút oán hận Thẩm Cẩm Thành.

Phản Dương Vương phủ nay đã hoàn toàn nằm trong tay hắn, Quân Khởi La trở về thì trở về đi, nàng là một nữ hài tử nhu nhu nhược nhược thì còn có thể lật ngược thế cờ sao? Mua cho nàng ít đồ cưới rồi gả ra ngoài là được rồi, cũng sẽ không tranh giành gia sản với con của hắn, cần gì phải làm mấy cái âm mưu dương mưu này?

Bởi thế, Văn Phi nghĩ nghĩ rồi nói: "Bản cung nhớ rõ lúc Khởi La được sinh ra, ở trên lưng phía bên trái có cái bớt đỏ son hình trăng khuyết....."

"Đúng đúng đúng, vì thần cũng nhớ ra rồi, hình như là có một cái bớt như vậy, năm đó chính nương nương người đã phát hiện ra đầu tiên đây mà." Thẩm Cẩm Thành tung hoành quan trường lâu năm, làm sao mà không biết Văn Phi cho mình một bậc thang để đi xuống, bèn vờ như bưng tỉnh ra rồi nói: "Xin nương nương hãy đích thân kiểm tra cho hài tử này một lượt."

Văn Phi vỗ mu bàn tay của Quân Khởi La, với dáng vẻ từ ái, nói: "Hài tử, uất ức cho con rồi."

Quân Khởi La nhu thuận nói: "Nương nương, không đâu ạ."

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Chưa Từng Dụng Tâm, Sao Lại Ly Tâm?

Edit: Quan Vũ

Văn Phi dắt Quân Khởi La ra khỏi sảnh.

Lúc quay lại, sắc mặt Văn Phi vô cùng vui sướng, nắm lấy tay của Quân Khởi La rồi không chịu buông, lúc này lại vừa đi vừa nước mắt lưng tròng nhìn Quân Khởi La một thân quần áo bằng vải trắng bình thường, nói với nàng: "La Nhi, mấy năm nay thật sự vất vả cho con, sau khi đi mẫu nghe nói con gặp chuyện không may, từng phải người đến an ủi cô kia tìm kiếm, ai biết ngay cả thi thể của tiểu hài tử cũng không thấy, đi mẫu liền nghĩ đến con... Hài cốt không còn, còn thương tâm một thời gian dài. Hu hu hu, ông trời có mắt, cuối cùng cũng đã quay về. Thế nhân gia thu dưỡng con đối đãi với con có tốt không?"

Đối với Văn Phi tự nhận làm di mẫu, Quân Khởi La không có ý gì cả.

Lúc nhỏ từng nghe tổ phụ nhắc tới, lúc Quân Như Sơ tám tuổi và Văn Giai mười một tuổi, tại buổi yến tiệc trong cung đã kết giao vì quý tài năng học vấn của đôi phương. Nhiều năm sau, hai người đều lớn lên xinh đẹp trở thành đại mỹ nhân hiếm có, đồng thời vì Văn Giai vũ kỹ tuyệt vời, Quân Như Sơ cầm nghệ siêu quần, vì vậy được ca tụng là hai mỹ nhân tài sắc nhất kinh thành.

Không có quan hệ huyết thống gì cả, không ngờ tách ra lại mở ra hai số phận khác nhau.

Quân Khởi La âm thầm ngất ngào thịt mềm trên eo của mình, nặn ra hai giọt lệ, nói: "Hồi nương nương, tuy dưỡng phụ mẫu chỉ là phú hộ bình thường, nhưng đối đãi với Khởi La rất tốt, cũng đủ cho Khởi La ăn ngon mặc ấm, còn đặc biệt mua cho hai tiểu nha đầu để hầu hạ."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!" Văn Phi vui mừng kéo Quân Khởi La đến trước mặt Long Triệt: "Hoàng thượng, ông trời có mắt, đúng là hài tử của Như Sơ đó!"

Thẩm Uyển Tâm thầm nắm chặt cái khăn, cắn môi nhìn chòng chọc Quân Khởi La, trong lòng căm giận nói: nàng ta thật sự là Quân Khởi La, không phải sau này thân phận của mình sẽ thấp hơn nàng ta một bậc sao?

“Ừ, trở về là tốt rồi.” Long Triệt thần nhiên gật đầu, trên khuôn mặt không nhìn ra vui giận, nói xong nhìn về phía Thẩm Cẩm Thành: “Phản Dương Vương, mấy năm nay nhà đầu kia chịu đựng không ít khổ cực, cả nhà người cần phải đối xử với nàng thật tốt.”

Thẩm Cẩm Thành sợ hãi quỳ xuống đất nói: “Không cần hoàng thượng dặn dò, vì thần cũng sẽ đối tốt với nàng.”

Long Triệt phát tay: “Ừ, người đứng lên rồi nói.”

“Tạ hoàng thượng.” Thẩm Cẩm Thành đứng lên lau nước mắt, nước mắt nước mũi giàn giụa đi đến trước mặt Quân Khôi La, muốn đưa tay sờ gương mặt của Quân Khôi La, lại giống như lo lắng tất cả chỉ là giấc mộng, vừa chạm vào lập tức vỡ òa: “Hu hu, La Nhi, hải tử đáng thương của ta, lúc đó vì phụ nghe nói con gặp phải tai họa bất ngờ, nhưng mà bệnh nặng đã quá lâu, trong lòng cảm thấy, cảm thấy thẹn với tổ phụ, mẫu thân của con, hu hu, bây giờ cuối cùng đã trở về bình an, trái tim này của vi phụ cũng có thể hạ xuống.”

Quân Khôi La nhìn điệu bộ Thẩm Cẩm Thành phô ra, gần như muốn nôn, lập tức nghiêng đầu né xa một chút, tránh cánh tay của hắn theo bản năng, đôi mắt to đảo quanh, hỏi: “Rốt cuộc mấy năm nay Thẩm đại nhân bị mấy trận bệnh hả? Vừa trên đường trở về, Khôi La đã gặp được Thẩm đại công tử ở quán trà, hắn nói Khôi La mạng khác, khác chết mẫu thân và tổ phụ, còn khác Thẩm đại nhân bệnh nặng một trận, người như Khôi La, nên hải cốt không còn.”

Sao Thẩm Cẩm Thành biết nhi tử của mình và Quân Khôi La đã gặp mặt chứ, trong chốc lát vô cùng xấu hổ, thầm nghĩ: Nghiệt nữ, nếu không có hoàng thượng và Văn Phi nương nương, ai thêm diễn trò với người?

Quân Khôi La rút bàn tay trong tay của Văn Phi lại, đi vòng quanh Thẩm Cẩm thành một vòng, nói: “Thân thể bị bệnh, nhưng mà theo Khôi La thấy, mặt mày Thẩm đại nhân hồng hào, thân thể và tinh thần thoải mái, dạng vẻ cũng không giống như đã từng bị bệnh.”

“Ha.” Văn Thủ nhìn về mặt bốn cột của Quân Khôi La, trong phút chốc nhin không được, cuối cùng đã bật cười.

Long Triệt hứng thú nhìn Quân Khôi La, dường như thông qua nàng nhìn thấy một người khác.

“Đại ca người hẳn nói đùa thôi, La Nhi trăm ngàn lần cũng đừng để bụng.” Thẩm Cẩm Thành xấu hổ, nghiêm mặt ngưng ngưng nói: “La Nhi, lúc này vi phụ cũng chỉ lo lắng có người cả gan làm loạn, lẫn lộn huyết mạch của Phản Dương Vương phủ mới làm theo đề nghị của An vương điện hạ lấy máu nghiệm thân, La Nhi, trong lòng con trăm ngàn lần đừng xa cách với vi phụ chứ.”

Thẩm Cẩm Thành chuyển đề tài lên trên người Long Túc Vân, đề bỏ qua đề tài này.

Long Túc Vân không vui nhìn chằm chằm hắn rồi liếc một cái, thầm nói: Bỏn vương đề nghị lấy máu nghiệm thân, nhưng cũng không có cho phép người động tay động chân vào nước đầu đây!

"A, cho tới bây giờ cũng chưa từng dụng tâm, tại sao lại nói ly tâm?" Quân Khôi La cười trào phúng: "Hình như Thẩm đại nhân đã quên, mẫu thân của Khôi La chỉ sinh hạ một mình Khôi La, làm sao lại có đại ca? Mong rằng Thẩm đại nhân không nên nói lung lung."

Thiệu thị thấy nhi tử của mình bị nghẹn đến nói nên lời, lại còn nghe thấy Quân Khôi La cứ mở miệng là gọi một tiếng "Thẩm đại nhân" khiến bà ta chán ghét vô cùng, rất không thoải mái mở miệng giảng hòa nói: "La Nhi, cho dù con có nhận huynh đệ tỷ muội này hay không, thì bọn họ cũng là hải tử của phụ vương con. Tất cả đã qua rồi, phụ vương con sẽ bù đắp cho con."

“Đúng vậy đó, La Nhi, con muốn yêu cầu gì thì nói ngay đi, di mẫu và di phụ hoàng đế của con sẽ làm chủ cho con.” Lúc này Văn Phi cũng đầy tươi cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thỉnh Chỉ Từ Hôn

Quân Khôi La cũng không khách sáo, vội vàng quỳ gối hành lễ với Long Triệt và Văn Phi, nói: “Hoàng thượng, thần nữ không có yêu cầu gì nhiều, chỉ mong có thể được quay về ở Bích Khê Uyển trước kia từng ở...”

Thẩm Uyển Tâm không chút nghĩ ngợi quát lên, cắt ngang lời nói của Quân Khôi La: “Không được!”

Sau khi nàng ta quát một câu này, Quân Khôi La liền nở nụ cười chiến thắng.

Phải nói Quân Bác Xương rất yêu thương Quân Khôi La, Bích Khê Uyển chính là nơi tinh xảo nhất trong khắp Phản Dương Vương phủ, là nơi có địa thế tốt nhất. Từ khi tin nàng ta chết lan truyền trong toàn kinh thành, Thẩm Uyển Tâm lập tức xin Thẩm Cẩm Thành giao Bích Khê Uyển cho nàng ta, bây

giờ đã đổi tên thành Tâm Uyển.

Long Triệt và Văn Phi đều không vui nhíu mày.

Không phải trong kinh thành truyền bá rộng rãi Thẩm Uyển Tâm vô cùng ôn nhu, là nữ tử rất hiểu đạo lý sao? Tại sao còn có thể thiếu lễ nghi trước mặt vua như vậy?

Thiệu thị và Thẩm Cẩm Thành thấy sắc mặt của hoàng đế và Văn Phi biến đổi, trong lòng thầm kêu không tốt, thanh danh mà Tâm Nhi rất vất vả mới tạo dựng được sợ là cũng bị hủy mất rồi!

Thẩm Cẩm Thành vội vàng nháy mắt với Thẩm Uyển Tâm, lúc này nàng ta mới ý thức được trước mặt hoàng đế và Văn Phi, lần này mình đã hành động đi quá giới hạn, len lén nhìn tới sắc mặt khó coi của Long Triệt, vội vàng quỳ xuống đất nói: "Thần nữ lỗi mẫn, mong hoàng thượng, nương nương tha tội."

Thái độ của Long Triệt âm u lạnh lùng, nói: "Đứng lên đi."

Thẩm Uyển Tâm đứng lên, len lén nhìn Long Túc Vân, thấy sắc mặt của hắn ủ dột nhìn Quân Khôi La, vẻ mặt không khỏi uất ức, trong lòng lờ Quân Khôi La ra mắng một phen.

Thẩm Cẩm Thành ngượng ngùng nhìn về phía Quân Khôi La rồi tính toán đưa ra thương lượng, nói: "La Nhi, chỗ viện kia đang có người ở, chuyển đi chuyển lại phiền lắm. Phụ vương thu xếp cho con chỗ khác tốt hơn, tất cả bài trí đều dựa theo đích nữ cần có mà làm, con xem có được không?"

"Ha ha, Thẩm đại nhân, cái gì gọi là tất cả bài trí đều dựa theo đích nữ cần có mà làm?" Đôi mắt Quân Khôi La tràn đầy chế giễu, giọng điệu cũng không dễ nghe lắm, nói: "Nhìn khắp Phần Dương Vương phủ, chẳng lẽ còn ai có thân phận tôn quý hơn ta?"

Nghiệt nữ, lại còn bói móc châm chọc! Hừ, người tôn quý như thế nào? Bây giờ Phần Dương Vương phủ tôn quý này còn không phải của họ Thẩm sao?

"Hơn nữa." Quân Khôi La nhìn về mặt xanh mét của mấy bà cháu Thẩm thị, tâm tình rất tốt, hoàn toàn không cho bọn họ có cơ hội nói chuyện: "Thẩm đại nhân, có tốt hơn thì còn không phải sớm bị các người cướp mất đi, còn có thể đến lượt ta sao? Phần Dương Vương phủ lớn như vậy, ta chỉ muốn quay về viện mà trước kia mình từng ở mà thôi, người vẫn còn muốn ngăn cản sao? Nếu như người lại có kè mặc cả nữa, ta không chắc sẽ không đòi thêm nữa."

"Người....."

Thẩm Cẩm Thành tức đến nghẹn, Long Triệt chặn ngang lời của hắn, nói: "Được rồi, Thẩm ái khanh, hài tử này mong muốn về viện mình ở trước kia cũng không có gì sai, trầm cho phép."

"Thần nữ tạ hoàng thượng thành toàn." Quân Khôi La vội vàng hành lễ tạ ơn, mắt liếc nhìn Long Túc Vân vẫn còn đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, thấy hắn vẫn không chịu đề xuất chuyện giải trừ hôn ước, bèn cao giọng hơn hai phần, nói: "Hoàng thượng, nương nương, thần nữ ngồi xe ngựa cũng hơn mười ngày, quả thật là mệt mỏi chết rồi, thần nữ cũng nên cáo lui rồi."

Long Triệt nhẹ nhàng gật đầu.

"Quân Khôi La, người chờ một chút." Long Túc Vân lấy lại tinh thần, quát Quân Khôi La đang muốn bước chân rồi đi ngừng lại, quỳ gối trước mặt Long Triệt và Văn Phi nói: "Phụ hoàng, mẫu phi, nhi thần có yêu cầu quá đáng, mong phụ hoàng mẫu hậu đồng ý."

"Hả, Văn Nhi có yêu cầu gì quá đáng, muốn Quân nha đầu ở lại đây?"

Quân Khôi La phát hiện, lúc này trên mặt Long Triệt mới có vài tia tươi cười, có thể thấy hắn thật sự rất yêu thương nhi tử này.

"Phụ hoàng, từ nhỏ nhi thần và tiểu thư của Quân gia đã được định hôn ước, gần như mọi người trong kinh thành đều biết." Long Túc Vân nghiêm nghị nói: "Bỗng nhiên nàng trở về, chuyện này làm nhi thần không ngờ tới, trong lòng nhi thần hi vọng nàng có thể được hạnh phúc. Nhưng phụ hoàng, cả nước cũng biết đến hôn sự của nhi thần và Tâm Nhi, và nhi thần không muốn Tâm Nhi bị uất ức, mong phụ hoàng cho phép, giải trừ hôn ước giữa nhi thần và tiểu thư của Quân gia."

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Bản Cung Không Đồng Ý.

Ha, hy vọng ta có thể thật hạnh phúc.....

Rõ ràng đã nghe thấy lời nói của Thẩm Uyên Tâm hận ta vô cùng, lại còn có thể nói oai phong凛凛 như vậy, có cần không vậy?

Quân Khôi La hơi hơi cúi đầu, trong lòng vô cùng bất mãn với Long Túc Vân.

Mẫu tử Thẩm Cẩm Thành cũng nhìn nhau, trong lòng vui sướng, xem ra An Vương thật sự quyết tâm không thèm Quân Khôi La rồi. Cũng đúng thôi, sánh với Tâm Nhi, chỉ cần là nam tử bình thường thì ai cũng biết nên lựa chọn như thế nào.

Giờ đây Thẩm Uyên Tâm còn ngọt ngào hơn ăn mật, nhìn Long Túc Vân, trong mắt tràn trề tình cảm ái mộ.

“Bản cung không đồng ý!” Văn Phi là người đầu tiên phản đối.

Vốn dĩ, năm đó lúc tin Quân Khôi La đã chết truyền về, nàng nghĩ vì lời tiên đoán của Tu Nguyệt đại sư không chính xác, trong lòng còn hơi thù oán ông ta, cho đến khi nhi tử nói rằng muốn thành hôn với đại nữ nhi của Thẩm Cẩm Thành - Thẩm Uyên Tâm, trong lòng nàng mới vui đi một chút.

Nghĩ đến chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Thẩm Cẩm Thành đã thu tóm được quyền lợi của Phần Dương Vương phủ vào trong tay mình, không còn cái kẻ thám hoa lang xuất thân là tiểu thương hộ nhỏ, năm đó mang cái đuôi* theo vào ở rể trong Phần Dương Vương phủ, lúc bấy giờ đã được hoàng thượng cực kỳ coi trọng, thì đồng ý hôn sự của nhi tử và Thẩm Uyên Tâm ngay luôn.

*Cái đuôi [尾巴]: ở đây chỉ người theo đuôi (người không có chủ kiến, chỉ biết theo đuôi người khác).

Hôm nay nghe cơ sở ngầm của mình trong kinh về báo tin Quân Khôi La đã về, tâm tư của nàng lại dậy sóng, vậy nên đặc biệt chạy tới bày tỏ yêu thích với Quân Khôi La, quả nhiên Thẩm Cẩm Thành không muốn nhận lại nàng, không tiếc ra tay vào trong nước, để cho nàng chộp được một cơ hội tốt như vậy.

Mặc dù nàng không muốn thấy thai* Thẩm Cẩm Thành vì bị bẽ mặt, mà mình lại mất tình mẫu tử, dù sao mất đi sự trợ giúp này của Thẩm Cẩm Thành, sẽ khiến nhi tử của mình mất đi cái lợi thế to lớn. Nhưng mà, nếu lời tiên đoán của Tu Nguyệt đại sư là thật, vậy thì.....

*Thai [台] hay đài: lời nói kính trọng, thời xưa gọi người đối diện.

Dù sao thì quyền lợi có thể tìm lại, nhưng Quân Khôi La thì chỉ có một!

Thế thì, sao nàng lại có thể để cho nhi tử mình nói từ hôn chứ?

Phản ứng của Văn Phi khiến cho ánh mắt của Thẩm Cẩm Thành âm ảm, trong lòng Thiệu thị cũng tức giận bất bình, Thẩm Uyên Tâm vô cùng uất ức, Long Triệt thì lòng dạ kín đáo nhìn Văn Phi, đáng về mọi chuyện chẳng hề liên quan đến mình của Quân Khôi La.....

Nói chung là sắc thái của mọi người.

“Mẫu phi?” Long Túc Vân sững sờ nhìn Văn Phi. Không phải bà ấy rất tán thành mình cưới Tâm Nhi sao? Sao bây giờ lại phản đối chuyện mình nói từ hôn với Quân Khôi La? “Mẫu phi, nhi thần và Tâm Nhi thật lòng yêu nhau, người cần gì phải phản đối, buộc nhi thần và tiểu thư của Quân gia lại với nhau chứ?”

“La Nhi, nàng đã vượt qua khó khăn để quay về, sao chúng ta có thể không biết đạo lý, hủy bỏ hôn ước?”

“Nhi thần cũng thấy thương sót trong lòng vì cảnh ngộ của tiểu thư Quân gia, nhưng mà nhi thần không có một chút tình cảm gì với nàng cả, nếu cưới nàng, trái lại là hại nàng.”

“Tình cảm thì có thể bồi dưỡng mà!” Văn Phi thấy nhi tử của mình không hiểu dụng tâm lương khổ* của mình chút nào, thở dài, nói bằng lời nói sâu xa: “Và lại, nhìn khắp kinh thành, còn có vài người không hề thành thân theo mệnh lệnh mai mối của cha mẹ sao? Đời sống của bọn họ không phải đều tốt sao?”

*Dụng tâm lương khổ [用心良苦]: phải dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại.

“Nuông nuông, An Vương điện hạ thật sự không muốn cưới thần nữ, thế hôn sự này cũng hủy luôn đi.”

Quân Khôi La thấy mẫu tử bọn họ tranh cãi không ngừng cũng chẳng nhường nhau, bèn giả bộ đau lòng nói: “Vừa nãy An Vương điện hạ đã nói thẳng “Kiếp này chỉ nhận định Thẩm đại tiểu thư là thê tử” ngay trước mặt mọi người, nếu như thần nữ cương quyết níu chặt An Vương điện hạ không buông, chẳng phải là mang danh ác nhân chia rẽ uyên ương sao?”

Đĩ nhiên Long Túc Vân không ngờ Quân Khôi La sẽ nói như vậy, hoàn toàn trở mặt ra tại chỗ. Nhưng cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, giống như sợ Quân Khôi La đổi ý, nói: “Đúng vậy, mẫu phi, đời này nhi thần chỉ nhận định Tâm Nhi làm thê tử. Cùng lắm thì sau khi từ hôn, nhi thần bồi thường thỏa đáng cho tiểu thư của Quân gia là được rồi mà.” Nói xong, quay sang Quân Khôi La: “Quân tiểu thư, người thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Sắp Xếp Của Long Triệt

“Không được.” Văn Phi nói tiếp.

Thái độ cương quyết của nàng chẳng những khiến cho Quân Khởi La khó hiểu mà Long Triệt cũng có chút không hiểu, nhú nhú mày.

Thấy ánh mắt của Long Triệt thâm sâu, Văn Phi vội vàng khóc thút thít, nói: “Văn Nhi, lúc trước Khởi La không về thì thôi đi, nhưng mà Khởi La lành lặn trở về, chúng ta nên làm theo ước định, thành hôn, nếu không con báo sau này mẩu phi còn mặt mũi đâu mà xuống đất gặp Như Sơ? Bách quan bách tính của Đông Lăng nhìn mẩu phi như thế nào?”

Về mặt của Quân Khởi La bình tĩnh, nhưng trong lòng thì nghi ngờ chồng chất.

Nàng cũng chỉ là nữ nhi Thẩm Cẩm Thành không muốn gặp, thậm chí muốn từ, vốn chẳng giúp Long Túc Vân lên ngôi hoàng đế được. Không thể giúp nhi tử của bà ta, đó là một thứ phế vật, đáng lẽ nên bỏ đi mới đúng! Sao Văn Phi lại bất chấp mạo hiểm đắc tội với Thẩm Cẩm Thành, không chịu hủy bỏ hôn ước của nàng với Long Túc Vân? Chẳng lẽ thật sự là vì làm đúng với hứa hẹn của Quân Như Sơ? Thật sự có tình tỷ muội sâu nặng đến thế sao?

Nhưng mà.....

Cho dù là tỷ muội ruột cũng có thể sẽ trở mặt thành thù vì lợi ích, huống chi chỉ là thủ mạt giao* chứ?

*Thủ mạt giao [手帕交]: [手帕] nghĩa là khăn tay, là vật bất ly thân của các cô nương ngày xưa, [交] ý là kết bạn, tức là tình tỷ muội thân lắm á (Ta hiểu vậy thôi nha, có ai biết nhiều hơn thì chỉ toa với)

Nhưng dù sao đi nữa, e là hôm nay không thể từ hôn như ý muốn rồi, khiến nàng cảm thấy hơi tiếc hận.

Long Túc Vân thấy mẩu phi của mình vậy mà lại khóc, bỗng chốc không biết làm sao cho tốt.

Bản thân hẳn thật sự vạn lần không muốn cưới Quân Khởi La, thế nhưng lại không muốn nhìn thấy mẩu phi của mình đau lòng buồn bã, áy náy nhìn dáng điệu sắp khóc của Thẩm Uyển Tâm, khó chịu giống như bị mèo cào vào tim, miệng ấp úng không nói nên lời.

Trong chốc lát, trong khắp căn phòng im như tờ.

Thấy nằn nì từng con, chẳng qua là về mặt nhi tử của mình đau lòng, nhìn Thẩm Uyển Tâm không nói gì, Văn Phi tranh thủ thời cơ nói: “Văn Nhi, đợi con cưới Khởi La rồi, chọn ngày lành đón Tâm Nhi vào An Vương phủ không được sao? La Nhi làm chính, Tâm Nhi làm trắc, hai tỷ muội hầu chung một chồng, cũng là một đoạn giai thoại mà!”

Quân Khởi La hơi gục đầu xuống.

Trong mắt Văn Phi, nàng đang then thừng, trong lòng không khỏi dắc ý: Văn Nhi không hồ là nam nhân được toàn bộ nữ tử trong kinh thành theo đuổi tán tụng, ngay cả La Nhi cũng động lòng.

Thật ra, con mắt Quân Khởi La che giấu sự khó chịu, trong lòng khinh thường: muốn định đoạt cuộc đời này của tỷ? Xin lỗi chứ, tỷ không phải là Triệu Hợp Đức, Thẩm Uyển Tâm cũng không phải Triệu Phi Yên, Long Túc Vân hẳn lại càng không phải là Hán Thành đế! Muốn hưởng cuộc sống giàu phú quý, con cháu đầy đàn cũng phải nhìn xem coi có cái năng lực kia hay không.

[url]Triệu Hợp Đức, Triệu Phi Yên và Hán Thành đế=https://vi.wikipedia.org/wiki/Triệu%E1%BB%87u_Phi_Y%E1%BA%BFn[url]

Thấy Long Túc Vân lặng im, sự thật đã như ván đóng thuyền, cả người Thẩm Uyển Tâm chao đảo, hoàn toàn giống như không thể chấp nhận sự thật là từ chính phi thành trắc phi.

Long Túc Vân mở miệng ra, muốn nói vài câu an ủi nàng, nhưng Long Triệt lại mở miệng nói: “Được rồi, cứ như vậy đi. Nhưng cũng không thể quá uất ức cho Thẩm đại tiểu thư. Văn Nhi, ngày cưới của con và Thẩm đại tiểu thư, mười sáu tháng tám, không thay đổi, về chuyện con và tiểu thư của Quân gia.....” Nói xong, tầm mắt lướt qua Văn Phi, lại thâm sâu liếc mắt nhìn Quân Khởi La, nói: “Trăm thấy ngày tám tháng tám cũng không tệ, chi bằng lấy ngày đó đi.”

Văn Phi do dự hỏi: “Hoàng thượng, thời gian có phải quá nhanh không?”

“Trăm nhớ rõ lúc tiểu thư của Quân gia được một tuổi, đã từng đối chiếu bát tự với Văn Nhi, đương nhiên là vô cùng tốt. Như vậy thì nạp thái, vấn danh, nạp cát, thỉnh kỳ* cũng có thể miễn rồi. Còn hơn mười ngày nữa là tới mừng tám tháng tám, chỉ cần đưa sinh lễ, kê thượng y cục** làm gấp một bộ hi phục cho tiểu thư của Quân gia là được rồi.”

*Lễ để thành hôn ngày xưa có tới 6 cái, nhưng trong đây nói 4 cái nên ta chú thích 4 cái:

- Nạp thái: Lễ nạp thái có nghĩa là “thu nạp những sinh lễ mà nhà trai mang đến để thưa chuyện với nhà gái”, ngày nay gọi là “dạm hỏi”.
- Vắn danh: Ngày nay được gọi là “chạm ngõ” hay là “dạm” (có nơi gộp chung cả lễ dạm và hỏi cùng nhau và gọi là lễ “dạm hỏi”).
- Nạp cát: Hai nhà sẽ xem ngày sinh tháng đẻ của đôi trai gái xem có hợp duyên với nhau không. Nếu thấy hợp thì nhà trai sẽ mang lễ đến nhà gái báo tin trai gái hợp nhau để tiến đến hôn nhân.
- Thỉnh kỳ: Là lễ xin xác định ngày cưới, ngày giờ do bên trai quyết định rồi hỏi lại ý kiến nhà gái.

****Thượng y cục:** là chỗ quản lý các vấn đề về nữ công, sửa chữa và tạo ra đồ đạc hoặc y phục.

Long Triệt sắp xếp như thế, Văn Phi có thể nói cái gì đây?

Mường như mọi người trong sảnh chẳng hề bằng lòng, nhưng vẫn quỳ xuống đất tạ ơn.

“Được rồi, cứ như vậy đi.” Long Triệt đứng dậy nói với thái giám tổng quản: “Thư Kim Toàn, bãi giá hỏi cưới đi.”

“Cung tiến hoàng thượng, Văn Phi nương nương, Tam hoàng tử điện hạ.” Đám người Thẩm Cẩm Thành vội vàng quỳ xuống đất đưa tiễn.

“Tam Nhi, huynh về cung lại tiếp tục cầu xin mẫu phi, tới tối huynh lại đến thăm muội.” Long Túc Vân nhẹ nhàng để lại câu này cho Thẩm Uyển Tâm, rồi mới nổi bước về theo Long Triệt và Văn Phi.

Văn Thủ đi ở sau cùng của đoàn người. Ra khỏi cửa lớn, ngoái đầu liếc mắt nhìn Quân Khởi La rất lâu rồi mới đi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cần Gì Phải Trở Về Đây?

Đội đám người Long Triệt cuốn cuộn rời đi như sóng nước, Thẩm Cẩm Thành mới nói với Hứa ma ma bên cạnh Thiệu thị: "Ma ma, đưa La Nhi đến Tâm Uyển đi."

"Dạ." Tuy trong lòng của Hứa ma ma rất không tình nguyện, nhưng vẫn nói với Quân Khởi La: "Quân..... Tiểu thư mời đi với lão nô."

Mấy người Quân Khởi La cũng không thèm nhìn đám người Thẩm Cẩm Thành, lập tức nổi gót theo sau Hứa ma ma.

Con người của Thẩm Uyển Tâm như ngập tràn âm độc, trừng mắt nhìn theo bóng lưng của Quân Khởi La, cho đến lúc không còn thấy mới dậm chân oán hận nói với Thẩm Cẩm Thành: "Phụ vương, chẳng lẽ thật sự muốn để cho nữ nhân xấu xa kia lại quay về ở trong Tâm Uyển tiếp sao?"

"Hoàng thượng cũng đã cho phép, còn có thể thế nào? Qua mười ngày nữa thì nàng ta xuất giá, cũng không ở được bao lâu, Tam Nhi, con thì nhẫn nại một chút đi." Thẩm Cẩm Thành vỗ lưng an ủi Thẩm Uyển Tâm: "Tam Nhi con yên tâm, Tâm Uyển là của con, cho dù con xuất giá, Tâm Uyển cũng chỉ có thể là của con!"

"Vậy tạm thời cho nàng ta ở Tâm Uyển cũng được." Cuối cùng Thẩm Uyển Tâm cũng không xoắn xuýt chuyện ở viện nữa, nhưng mà nghĩ đến hôn sự của Quân Khởi La và An vương, cả người buồn bã vội vàng vùng lên: "Phụ vương, không lẽ thật sự muốn Tam Nhi làm trắc phi của An vương sao, bảo nữ nhi làm sao có thể cam tâm?"

"Vẫn còn mười ngày mà, không phải sao?" Bất cứ chuyện gì mà không có cái nhìn đúng đắn thì đều không thể làm đúng được! "Việc này phụ vương thật sự không tiện ra tay. Nhưng Tam Nhi con phải nắm chặt tâm của An vương điện hạ, đến lúc đó, cho dù nàng ta có thật sự gả vào An vương phủ, thì con cũng không đến nỗi bị nàng ta kìm chặt. Hoặc là khéo léo đưa đẩy khiến cho An vương điện hạ nghĩ biện pháp xử lý chuyện này..... Bây giờ chính là lúc nghiệm chứng thủ đoạn của con!" Thẩm Cẩm Thành giao phó với Thẩm Uyển Tâm như thế này, thật ra trong lòng càng thêm thối tha cách làm mà Thẩm Phúc đã đề xuất.

Hắn cũng không quên thái độ vừa nãy Quân Khởi La đối với mình. Hắn cảm nhận được rất sâu sắc, lần này Quân Khởi La trở về, sẽ không chỉ thu tay lại đơn giản như vậy. Có lẽ bước đầu tiên là quay về viện của nàng, nói không chừng sau này còn đưa ra yêu cầu kỳ quái hơn.

Chỉ có nàng ta chết, Phàn Dương Vương phủ này mới hoàn toàn thuộc về Thẩm gia, thuộc về Thẩm Cẩm Thành hắn!

Quân Khởi La, tuy không biết làm sao người có thể tránh được một kiếp, nhưng nếu đã có thể sống tốt, cần gì phải trở về đây nữa?

Bỗng nhiên đôi mắt của Thẩm Uyển Tâm lóe lên: "Phụ vương, sao chúng ta không lặng lẽ giết chết....."

Thẩm Cẩm Thành nhanh chóng cắt ngang lời của Thẩm Uyển Tâm: "Nương, Tam Nhi, mấy ngày này, hai người ngàn vạn lần đừng nên đi trêu chọc nha

đầu kia, để cho Ngọc Lan cho nàng ta ăn ngon uống ngon."

"Phụ vương, tại sao?" Thẩm Uyên Tâm không phục hỏi. Theo nàng/theo ý nàng, nay Phàn Dương Vương phủ hoàn toàn bị mẫu phi của mình nắm trong lòng bàn tay, muốn làm chuyện ác hoặc là giết chết ba người Quân Khôi La quả thật là dễ như trở bàn tay. Nàng ta chết rồi, đương nhiên hôn sự của nàng ta và An vương điện hạ bị hủy bỏ ngay.

"Nàng ta không thể gặp chuyện không may ở trong phủ của chúng ta." Suy cho cùng Thiệu thị cũng là lão nhân tình tường, coi như là nhi tử của mình có chỗ không thông suốt, nhưng cũng muốn Thẩm Uyên Tâm thông suốt hơn, vỗ vỗ bàn tay của Thẩm Uyên Tâm, nói: "Tâm Nhi cứ an tâm thông thả đợi gả, làm tân nương xinh đẹp nhất, những chuyện khác có phụ vương của con lo liệu rồi."

Hai gò má của Thẩm Uyên Tâm bỗng nhiên đỏ lên: "Biết rồi, tổ mẫu."

Trần an Thẩm Uyên Tâm xong, Thiệu thị hơi vội vàng nói với Thẩm Cẩm Thành: "Thành nhi, Chúng ta mau đi thăm Hoa Nhi một lát, dù sao cũng không thể để vết thương càng nặng thêm."

"Dạ, mẫu thân." Với tư cách là con trai trưởng của mình, hiển nhiên trong lòng Thẩm Cẩm Thành lo lắng cho thương thế của hấn, bèn tự mình dìu Thiệu thị tiến về Hoa Uyển mà Thẩm Uyên Hoa đang ở.

Một đám người ngay cả cơm tối cũng không ăn ngay mà vội vội vàng vàng chạy ngay đến Hoa Uyển, chợt nghe thấy tiếng khóc nghẹn ngào đè nén của Chu thị đang vọng ra bên ngoài viện.

Thiệu thị và Thẩm Cẩm Thành nhìn nhau, trong lòng nảy lên một cái, lúc này bước chân cũng nhanh hơn.

"Ngọc Lan, thế nào rồi?"

Thẩm Cẩm Thành bước vào phòng ngủ của Thẩm Uyên Hoa trước Thiệu thị, thấy Thẩm Uyên Hoa đã ngủ rồi, Chu thị ngồi trên mép giường ngủ lau nước mắt, phủ y thì viết toa thuốc trên cái bàn tròn phủ gấm vóc, Thẩm Phúc đợi bên cạnh hấn thì đang chờ lấy toa thuốc đi bốc thuốc.

"Vương gia." Nghe được giọng nói của Thẩm Cẩm Thành, Chu thị ra vẻ vô cùng cấp bách. bước vài bước rồi bỏ nhào vào trong lòng của Thẩm Cẩm Thành, quay đầu nhìn Thẩm Uyên Hoa đang ngủ say, khóc thút thít rồi khẽ nói: "Vương gia, lão phu nhân, chúng ta ra bên ngoài nói."

Tới đại sảnh, Chu thị nói tiếp: "Phủ y nói..... nói chân của Hoa Nhi vốn đã được xử lý khá tốt, nhưng mà chịu đựng cú ngã ban nãy, tám ván gỗ cố định chân bị sai vị trí, khớp xương bị tổn thương lần nữa, khiến cho nó bị sai vị trí, rất có thể phải bị cạ nhấc."

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Không Nghĩ Ra.

Tâm Uyên, đèn đuốc sáng trưng.

Quân Khôi La ngẩng đầu nhìn chữ viết xinh đẹp trên tấm biển, căn dặn: "Tiêu Nhi, đỡ nó xuống cho ta, nhìn mà chướng mắt; Sênh Nhi, mang quần áo trong phòng, chần đệm giường đã sử dụng qua, chén đĩa bát ly..... vứt hết cho ta, đồ trang sức thì hai người chia nhau đi, còn thứ khác thì dùng tạm cũng được."

Nhạc Sênh lập tức vui cười, vui vẻ vào phòng, có mấy nha đầu tiến tới ngăn cản, đều bị Nhạc Sênh đẩy ngã ra đất không dấu vết.

"Tiểu..... Tiểu thư, như vậy..... Như vậy sợ là không tốt lắm đâu."

Hứa ma ma rồi rầm vô cùng, hoàng thượng chỉ cho phép giao viện cho nàng ta, chứ không nói nàng ta có thể tùy ý xử trí đồ đạc của đại tiểu thư đâu. Từ bốn năm trước sau khi đại tiểu thư và An vương điện hạ qua lại thân thiết với nhau, quần áo trang sức của đại tiểu thư toàn là đồ tốt nhất đỉnh nhất trong này cô tiểu thư quý tộc, sao tiểu tiện nhân này có thể nói vứt là vứt ngay chứ? Hơn nữa giá y, trang sức của đại tiểu thư cũng còn ở trong đó.

"Hay là để lão nô cho người chuyên đồ đạc của đại tiểu thư ra, người thấy được không?" Hứa ma ma cười nịnh nọt rồi tính kế thương lượng với Quân Khôi La.

"Hỗn xược!" Nhạc Tiêu lạnh lùng quát một tiếng, nguy hiểm nheo mắt: "Tiểu thư muốn như thế nào, từ lúc nào tới lượt bà già người xen vào?!"

"Lão, lão nô....."

Bỗng chốc Hứa ma ma cảm thấy hai chân suýt nữa đứng không vững, giống như sợi mì bị ném thẳng vào trong nước sôi, tan ra tí tách. Dù thế nào bà ta cũng không ngờ tới chỉ là một con tiểu nha đầu theo hầu của tiểu tiện nhân kia, lại có khí thế sắc bén và ánh mắt ác liệt đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi đến như vậy.

Quân Khởi La từ từ xoay người nhìn vào Hứa ma ma.

Nàng còn nhớ rõ, Hứa ma ma này là Thiệu thị mang từ quê nhà đến đây, cùng một giuộc với Thiệu thị, thậm chí còn có rất nhiều chủ ý đều từ bà ta mà ra. Lúc tổ phụ qua đời được ba tháng rồi Chu thị lên làm phủ chính, không ít lão nhân trung thành với tổ phụ ở trong phủ bị bà ta sai người làm khó hoặc là tìm cái cớ trừ bỏ. Thậm chí còn quá đáng hơn, bản tôn bị đưa đến Thủy Nguyệt Am, cũng là bà ta và Vệ ma ma bên cạnh Chu thị dọc đường "hộ tống", có chặt hết tre cũng không thể kể hết những gian khổ trong khoảng thời gian đó.

Nhưng mà, bây giờ vẫn chưa phải là lúc đụng chạm tới bọn họ.

Quân Khởi La thì nhìn Hứa ma ma như vậy, trên mặt bình thản không một gợn sóng, nhìn qua thì thấy rất vô hại. Nhưng mà Hứa ma ma không biết tại sao lại như vậy, Quân Khởi La cứ nhìn như vậy, lại khiến cho lòng bà ta sợ sệt, cảm thấy nằng nệ hại hơn nhà đầu kia.

Một lúc lâu, Quân Khởi La mới thản nhiên mở miệng: "Lui ra đi."

Hứa ma ma như được đại xá, chân nọ dẫm chân kia chạy ra khỏi viện giống như có sài lang hổ báo truy đuổi đằng sau bà ta.

Nhạc Tiêu đuổi hết đám nha hoàn bà tử ban nãy trong Tâm Uyển, giờ đây trong viện mới trở nên yên tĩnh.

"Tiểu thư, hôm nay Văn Phi vậy mà lại bệnh vực cho người, người thấy nàng có thể là thật lòng?" Nhạc Tiêu hỏi.

Quân Khởi La vòng hai tay ra sau lưng, nhìn lên vầng trăng khuyết trên trời cao, thản nhiên nói: "Người sống cả đời trong cung, vẫn còn có mấy người có tâm? Dù cho có để tâm một hai phần, chắc có lẽ là nhớ đến mẫu thân mất sớm mà thấy hơi đau buồn thôi. Hôm nay giúp ta chứng minh thân phận, có thể là cảm thấy ta là một cô nữ không thể tạo thành uy hiếp tới bà ta hay Thẩm Cẩm Thành, biết thời biết thế mà giành lấy tiếng thơm ấy mà. Nhưng mà bà ta sống chết không chịu giải trừ hôn ước của ta với Long Túc Vân, khiến cho ta nghĩ hoài không ra nha!"

Nói xong thu tầm mắt lại, nhìn Nhạc Sinh: "Chạy vội mấy ngày đường, đúng là hơi mệt, đi xem nhà bếp có cái gì, chuẩn bị chút thức ăn gì đó đơn giản, rồi đun chút nước, ta muốn đi tắm. Chắc chúng ta sẽ sống ở chỗ này khá lâu."

"Dạ, tiểu thư, người vào phòng ngồi đợi, em sẽ xong nhanh thôi." Nhạc Tiêu nói xong, lập tức chạy vào phòng cầm ngọn đèn, đi đến nhà bếp.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Sao Có Thể Như Vậy?

Nghe nói chân của Thẩm Uyển Hoa chắc què rồi, tất nhiên Thẩm Cẩm Thành hơi khựng lại. Thiệu thị cũng bị sốc đến chao đảo một lúc, không dám tin hỏi Chu thị: "Sao, sao có thể như vậy?"

Thẩm Uyển Hoa chính là đích tôn từ duy nhất của bà ta, tương lai sẽ kế thừa Phàn Dương Vương phủ! Nếu hấn xảy ra chuyện gì không may, bảo bà ta sau trăm tuổi làm sao dám xuống đất gặp liệt tổ liệt tông Thẩm thị chứ?!

"Chắc chắn là phủ y này không giỏi, chúng ta đổi Tôn thái y có y thuật giỏi nhất trong cung thử xem!" Thiệu thị bác bỏ kinh nghiệm sáu bảy năm của phủ y, vội vàng nói: "Thành nhi, có thể bây giờ của cung chưa đóng dấu, mau sai người đi mời Tôn thái y!"

Thực ra trong lòng bà ta cũng biết rất rõ, phủ y là lão thái y trong cung thoái lui, tuy không thể nói y thuật đứng đầu trong kinh thành này, nhưng cũng được coi là lớp đi trước, nói là đi mời Tôn thái y, cũng chỉ là cho mình thêm một tia hy vọng mà thôi.

"Đứng đứng đứng, Vương gia, chúng ta đi mời Tôn thái y đến xem một chút." Ánh mắt của Chu thị sáng lên, ngẩng đầu lên từ trong ngực Thẩm Cẩm Thành nhìn hấn, lời nói mang đầy sự chờ mong.

"Nhưng mà....."

Sao Thẩm Cẩm Thành không hy vọng nhi tử của mình khỏe lại? Nhưng mà lão mẫu bảo hấn đi mời Tôn thái y lại khiến cho hấn rất khó xử. "Tôn thái y là thái y thân cận của hoàng thượng, rất kiêu ngạo, mà ngay cả hoàng hậu và Văn Phi nương nương bị bệnh cũng phải mở miệng quý mới có thể được xem một chút, sao chúng ta mời được?"

Chu thị tách khỏi Thẩm Cẩm Thành khoảng một thước, nắm lấy hai tay của hấn khẩn thiết nói: "Vương gia, dù được hay không cũng phải thử xem. Chẳng mau nghĩ ra vài lời, thuyết phục hoàng thượng hạ chỉ để Tôn thái y đến xem cho Hoa Nhi của chúng ta một chút đi."

Đúng lúc Thẩm Cẩm Thành do dự, phủ y đi vào đại sảnh. Có lẽ là nghe được cuộc trò chuyện của mấy người, sắc mặt hơi khó chịu, nhưng vẫn cực kỳ có trách nhiệm nói: "Vương gia, không phải lão phu tự tin, cho dù có mời Tôn thái y đến, kết quả chẩn trị của hấn cũng giống như lão phu! Nhắc đến trên đời ai có thể chữa trị chân của thế tử, e rằng chỉ có Quý y, Dược Vương và Phù Tô công tử! Nghe nói Dược Vương và Quý y đã lâu không quan tâm

đến mọi chuyện, ba tháng trước hai người đã đi du lịch hải ngoại với nhau. Có lẽ các người nghĩ cách mời được Phù Tô công tử, trong vòng ba tháng còn có cơ hội xoay chuyển, nếu không....."

Phù y chưa nói hết lời, nhưng mấy người Thẩm Cẩm Thành cũng biết. Nhưng mà không phải lần này Hoa Nhi theo An vương đi tìm Phù Tô công tử để chữa căn bệnh đau đầu của Văn Phi nương nương sao? Vì sao người không mời được, ngược lại y ngã bị thương?

"Hu hu hu, Hoa Nhi đáng thương của ta!" Chu thị khóc ai oán nói: "An vương điện hạ thì thế nào chứ? Hoa Nhi khỏe mạnh đi theo hần, vì sao trở về lại thành như vậy?"

"Mẫu phi." Thẩm Uyển Tâm không chịu, thay Long Túc Văn cãi lại, nói: "Đại ca không phải bị An vương điện hạ đánh bị thương, mà là tự huynh ấy không cẩn thận làm ngra hoảng sợ, sao người có thể trách điện hạ chứ? Lời như vậy người đừng nói lại nữa, nếu bị Văn Phi nương nương nghe được, không chừng còn ghi hận người!"

Chu thị lau nước mắt nói: "Người nha đầu kia, còn chưa có gả cho hần đấy, mà đã bắt đầu nói chuyện thay cho hần. Đại ca người đã thành như vậy, sao lại không thấy người thương tâm....."

"Được rồi, Ngọc Lan, Tâm Nhi nói thế không hề sai, lời như vậy không nên nói lại nữa!" Thẩm Cẩm Thành chặn lời của Chu thị: "Chuyện tới nước này, chúng ta cần phải phải người đi tìm Phù Tô công tử, dù phải trả giá thế nào, nhất định mời hần đến, mặt khác sai người đi đón Nguyệt Nhi trở về. Theo Dục Vương học y thuật tám năm, có lẽ không bằng Phù Tô công tử, nhưng hần là hơn thái y trong cung rất nhiều."

"Đúng vậy!" Chu thị nghe vậy hết sức vui mừng đến phát khóc, "Sao ta lại quên mất Nguyệt Nhi của chúng ta chứ?"

Thiệu thị nghĩ nghĩ, đồng ý nói: "Lập tức làm theo ý của Thành Nhi."

"Lão phu nhân, Vương gia." Bà ta vừa dứt lời, giọng nói cứng rắn của Hứa ma ma nước mắt giàn giụa vọng vào từ trong viện.

Thiệu thị hung hăng chống quải trượng xuống, quát Hứa ma ma chạy vào từ ngoài viện: "Hứa ma ma, lão thân đối đãi với người quá tốt phải không? Sao người lại thất lễ như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Phụ Tử Chiến Thần.

"Lão phu nhân thứ tội." Hứa ma ma ở khá gần trượng quỳ xuống nói: "Cái đó thật ra là, tiểu tiện nhận kia bỏ hết xiêm y của Đại tiểu thư, đồ trang sức thì phân chia ra cho hai tiểu tiện ti bên cạnh nàng ta, lão nô tài, mới không đứng mực."

"Hả. Giá y và trang sức của ta!" Lúc này Thẩm Uyển Tâm uất ức khóc thút thít, nói: "Phụ vương, viện đã giao cho nàng ta, dựa vào cái gì mà nàng ta lại vứt hết đồ của con?"

"Vương gia, Tâm Nhi nói cái gì, cái gì mà viện đã giao cho nàng ta?" Chu thị chỉ nghe Thẩm Phúc nói việc Quân Khởi La trở về, vẫn chưa biết chuyện trong đại sảnh vừa rồi.

"Mẫu phi, Quân Khởi La muốn trở về Bích Khê Uyển trước kia, hoàng thượng cho phép rồi." Thẩm Uyển Tâm nghĩ tới trang sức quý báu và xiêm y xinh đẹp của mình, lòng đau như cắt: "Nhưng mà con còn chưa kịp chuyển đồ đạc ra, sao nàng ta lại tự mình xử trí ngay chứ!"

Chu thị nghe nói chuyện này là Long Triệt cho phép, đành phải có gắng đè nén tâm tình xuống, an ủi Thẩm Uyển Tâm: "Không có việc gì đâu Tâm Nhi, mẫu phi lại mua cho con cái khác."

"Dạ."

"Hôn sự của nàng ta và An vương điện hạ giải quyết thế nào rồi?" Chu thị hỏi Thẩm Cẩm Thành. Quân Khởi La và Long Túc Văn vốn đã sớm đính ước hôn nhân rồi, nàng ta đã trở lại, vậy Tâm Nhi phải làm sao bây giờ?

"Ai." Thẩm Cẩm Thành thở dài, kể lại sơ lược chuyện vừa mới xảy ra ở đại sảnh, cuối cùng căn dặn: "Trong khoảng thời gian này mọi người ngàn vạn lần đừng đến đến đến nàng ta."

"Biết rồi." Ngoài miệng Chu thị trả lời, trong lòng lại không nghĩ như vậy

Tiểu tiện nhân, thật đúng là mạng lớn! Nhưng mà bản vương phi có thể khiến người chết một lần, thì có thể khiến người chết một lần nữa!

.....quan.vu@ddlq.vn.....

Tấn Vương phủ, Mặc Liên Hiên.

Cho dù đèn đuốc chiếu sáng như ban ngày, trong viện vẫn giữ nguyên vẻ im ắng vắng lặng, thi thoảng có một hai tiểu nha đầu ra vào, cũng không mấy may phát ra tiếng động nào. Có lẽ bởi vì có người thường xuyên uống thuốc, mùi hương thảo được tỏa ra nhàn nhạt, hòa lẫn với mùi hương sen xanh bay vào từ ngoài viện, chẳng những không cảm thấy khó chịu, trái lại thơm vô cùng.

“Phương tiểu thư, xin dừng bước!”

Một vị nữ tử lam y xinh đẹp tay xách cặp lồng đựng thức ăn, vừa bước đến cửa viện Mặc Liên Hiên, lập tức bị một bóng đen vọt ra từ góc tối ngăn cản bước chân.

“Vô Ngân.” Nữ tử mỉm cười mở miệng, giọng nói êm dịu vô cùng dễ nghe: “Ta nghe nói buổi tối thế tử không ăn cơm, cố ý đến chỗ Hoàn Túc công tử mua một ít thảo dược, hầm bát được thiện rồi mang đến cho chàng, chẳng lẽ người muốn ngăn cản?”

“Cái này.....”

Không đợi Vô Ngân nói tiếp, nữ tử nói tiếp: “Yên tâm, ta đợi thế tử dùng xong được thiện sẽ đi ngay.”

Vô Ngân nhớ thế tử nhà mình sau chàng vạng mới về, chỉ uống một bát thuốc do Hoàn Túc công tử kê ra rồi nằm xuống ngủ, đúng là chưa dùng bữa.

“Người vào đi.” Vô Ngân nghiêng mình cho lam y nữ tử đi vào.

Ngủ trên tháp bên trong phòng, một nam tử có sắc mặt tái nhợt, trên người đắp một tấm chăn mỏng, gối đầu lên một cái gối đầu, hai mắt nhắm lại, giống như thật sự đang ngủ. Dung nhan của y tuần nữ không ai sánh bằng, tóc đen rơi lên trên gối, tất cả như một dải lụa thượng hạng.

Đây không phải bạch y nam tử ở trên cây của Phàn Dương Vương phủ thì là ai?!

Lam y nữ tử đứng trước tháp, si mê nhìn nam tử, nhìn vào đôi mắt nhắm nghiền.

Nàng còn nhớ rất rõ, bảy năm trước, trong đêm đầy sao kia, hơn mười vạn quân Bắc Nhung đánh úp vào cửa Dụ Đức - biên thành giữa Đông Lăng và Bắc Nhung. Bởi vì chiến sự xảy ra quá bất ngờ, qua một ngày một đêm, cửa Dụ Đức thất thủ.

Dưới móng sắt, quân Đông Lăng liên tiếp tháo chạy, mất cả ba tòa thành trì, dân chúng nơi biên thành khổ cực khôn xiết.

Lúc đó, Tấn Vương Long Dục Thiên và đích tử Long Dận rèn luyện bên ngoài. Được tin, tập hợp hơn ngàn người thủ hạ Phi Ưng Ky, vội vàng tụ họp với bại quân, thu xếp quân đội mười mấy vạn quân nghênh giặc Bắc.

Tấn Vương gặp nguy không loạn, bày binh bố trận, chỉ điểm giang sơn, binh lực ít hơn Bắc Nhung một nửa, giết hơn mười vạn quân địch. Không những lấy lại cửa Dụ Đức, mà còn đánh đuổi tàn quân Bắc Nhung ra khỏi biên giới hơn trăm dặm, cứu lấy dân chúng trong tình thế nước sôi lửa bỏng, từ đó về sau ngoài văn thao võ lược, dũng mãnh thiện chiến vang danh tứ quốc, lại giành được mỹ danh Chiến thần!

Trận chiến vang danh ấy còn là một phần trong truyền thuyết của Tấn vương phủ lấy một địch mười của Phi Ưng Ky, cùng với thế tử của Tấn vương - Long Dận được mười ba tuổi, chém địch hơn ba trăm tên, bắt sống tướng địch lão luyện - Tam Viên, được dân chúng Đông Lăng tôn vinh Tiểu Chiến Thần.

Bấy giờ phụ tử chiến thần, vang danh thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lây Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Nhưng Mà Ta Không Muốn Hại Người Đâu.

Ngày ấy toàn thắng trở về, dáng vẻ y hăng hái ngồi trên lưng ngựa, khiến cho nàng ngay cả tin phụ thân đã chết truyền về cũng nguôi ngoai đi rất nhiều vì y. Thậm chí nàng còn thầm vui mừng vì phụ thân của mình đã cứu Tấn Vương nên mới chết, nếu không, sao mình là một cô nữ lấy tư cách gì để có thể được Tấn Vương đón vào ở trong Vương phủ?

Nhưng mà giờ đây, dáng vẻ tái nhợt của y thật khiến cho người ta nhìn là đau lòng!

Nhưng mà, nếu thân thể không bị bệnh nặng như vậy, y đã sớm là vị hôn phu của người khác rồi, sao còn tới lượt mình chứ?

Không biết là nghe có người đi vào hay là vừa tỉnh lại, Long Dận từ từ mở mắt ra, nhìn thấy nữ tử đứng ngay trước giường, hơi nhú nhú lông mày.

Long Dận cố ý mặc kệ cặp lồng đựng thức ăn trên tay của lam y nữ tử và ánh mắt vô cùng nóng bỏng của nàng, hỏi bằng giọng điệu bình thản: “Nhu Vũ, có chuyện?”

Phương Nhu Vũ mỉm cười, chẳng hề có chút xấu hổ vì nhìn lên mà bị bắt ngay tại trận, xách cặp lồng đựng thức ăn đến ngay trước mắt: “A Dận, ta hâm cho chàng một chén cháo được thiện, chàng ăn một chút đi.”

“Ta không muốn ăn.” Long Dận lạnh nhạt nói.

“Không muốn ăn cũng phải ăn một chút chứ, nếu không thân thể của chàng không chịu nổi đâu.” Phương Nhu Vũ nói xong, đến trước bàn tròn, lấy cái bát, múng ra định mức cháo.”

“Không vội, Nhu Vũ, bây giờ ta thật sự ăn không nổi.” Long Dận ngăn cản, nói: “Hay là ngoi để đó đi, lát nữa ta ăn.”

Phương Nhu Vũ thấy thái độ kiên quyết của y, thì đặt bát, múng xuống rồi đi tới trước giường: “A Dận, ta.....”

Đáy mắt của Long Dận hơi tối lại, “Không có gì cần nói thì về nghỉ ngơi đi.”

Phương Nhu Vũ cắn môi, nghĩ đến vất vả lắm mới có được một cơ hội được gặp hân một mình như vậy, vậy mà cũng không cho, không biết là tới năm nào tháng nào nữa đây. Vì vậy hạ quyết tâm nói: “A Dận, qua hai tháng nữa thì ta tròn mười tám tuổi, thì sẽ trở thành cô nương lễ thì. Mặc dù có rất nhiều công tử danh môn có lòng mến mộ ta, nhưng mà ta cự tuyệt hết.....”

Tầm mắt của Long Dận liếc sang một bên, cũng không nhìn nữ tử, nếu giờ phút này nàng có thể nhìn vào đôi mắt y, chắc chắn có thể nhìn thấy sự hồ hững trong đôi mắt của y.

Ánh mắt Phương Nhu Vũ âm trầm, nhưng vẫn hỏi thẳng: “A Dận, chàng cũng biết tâm tư của ta mà, đúng không? Hay là..... chàng, chàng cưới ta đi.”

Mặc dù ở Đông Lăng, giới hạn giữa nam nữ cũng không có quá nhiều bảo thủ, nhưng mà hành động của một nữ tử của lập gia đình, nói huych tẹt ra, yêu cầu nam tử cưới mình, vẫn có chút mạnh dạn, có chút..... Khiến cho người ta kinh ngạc, ngay cả trong lòng Long Dận biết rõ tình ý của nàng đối với mình.

Thời gian như ngừng trôi.

Đúng lúc Phương Nhu Vũ không còn đủ tự tin, Long Dận lại uyển chuyển cự tuyệt, nói: “Hôn sự của ta, bản thân ta cũng không thể làm chủ được.”

Phương Nhu Vũ nghĩ rằng y chỉ lo lắng bên hoàng thượng không đồng ý, ngồi lên mép giường bắt lấy bàn tay của bạch y nam tử, lại bị y không dấu vết rút khỏi.

“Đều tại chàng đã mấy năm không ra khỏi phủ, hẳn là hoàng thượng đã quên mất chàng, mới không tứ hôn cho chàng.” Chắc hẳn quá vui sướng, nên Phương Nhu Vũ vẫn chưa nhận thấy sự xa cách của y, vui đến nỗi cả giọng điệu cũng mang chút hương vị làm nũng: “Chàng cũng đã sắp được hai mươi tuổi, nhìn khắp kinh thành, những nam tử cùng tuổi với chàng, đã sớm làm phụ thân, huống chi chàng vì Đông Lăng của chúng ta nên mới biến thành bộ dạng như bây giờ, chàng đến thỉnh chỉ với hoàng thượng, tất nhiên người sẽ đồng ý thôi.”

“Ngươi cảm thấy bộ dạng ta đây còn có thể sống bao lâu? Một năm hay là hai năm? Hay là một tháng hai tháng?”

“Thì ra chàng đang lo lắng chuyện này.” Phương Nhu Vũ kiên định, nói: “A Dận, ta đã bắt đầu thích chàng ngay từ ánh mắt đầu tiên, thoáng chốc, thời gian đã được bảy năm, cho tới giờ, cho tới bây giờ tâm ý của ta vẫn chưa từng thay đổi. A Dận, ta yêu chàng, dù cho chỉ được làm vợ chồng với chàng một ngày, ta cũng không quan tâm!”

“Nhưng mà.....”

Nghe những từ ngữ chuyển biến như vậy, Phương Nhu Vũ cho rằng hôm nay mình dễ đạt được ước nguyện, không hề che giấu sự vui sướng trên gương mặt, ngay cả mặt mày cũng cong cong.

Nào biết, Long Dận từ từ xoay đầu lại, nhìn vào đôi mắt của nàng.

“Nhưng mà ta không muốn hại người đâu!”

Bốn mắt nhìn nhau, đôi mắt y trong suốt như được gột rửa, không nhiễm một chút tạp chất nào, nói mới thật lòng làm sao? Giọng nói của y giống như tiếng trời, lời nói ra cũng không mang lực sát thương gì cả, nhưng mà đối với Phương Nhu Vũ mà nói, lại giống như một mũi tên nhọn đâm xuyên vào trái tim của nàng. Bỗng dưng hiểu ra y vừa mới viện cớ, chẳng qua chỉ là chối từ, trốn tránh mình.

Chương 29: Nữ Nhân Ngụ Xuẩn Đoán Mệnh Thôi Mà

Phương Nhu Vũ cũng không biết mình bước ra khỏi Mặc Liên Hiền như thế nào, nàng chỉ biết rõ rằng cảm giác vui sướng đọng lại trên gương mặt giờ đây nó đã cứng đờ ra.

A Dận, ta vút cả tôn nghiêm chỉ để được làm thê tử của chàng, dù chỉ được một ngày, sao chàng lại không lại không thể chứ? Chẳng lẽ ta còn không đủ xinh đẹp sao?

Nguyên vọng cả đời của ta, chẳng qua chỉ là giả cho chàng thôi mà!

Nước mắt chảy xuống như mưa, ướt quần áo, cũng ướt cả trái tim.

Vô Ngân thấy Phương Nhu Vũ khóc bỏ đi, trong lòng than thở, mình có lòng tốt lại làm hỏng chuyện, giờ thì xong rồi.

Quả nhiên---- ----

“Vô Ngân”

Giọng nói không mang chút cảm xúc nào của Long Dận vọng ra từ bên trong, Vô Ngân đi vào với vẻ mặt đau khổ.

“Ai cho ngươi để nàng ta vào?”

Về mặt Vô Ngân nghiêm túc, quỳ một đầu gối xuống đất, nói: “Thuộc hạ biết rõ dù là cái gì cũng là sai, thuộc hạ biết sai.”

“Tự đến chỗ của Thanh Y nhận mười côn đi.”

“Dạ, thế tử.” Vô Ngân cung kính bậm, đứng dậy rồi đi ra ngoài.

“Khoan đã.” Long Dận nói rồi ném một cái bình sứ màu trắng cho Vô Ngân, Vô Ngân nhìn thuốc trị thương thương hạng trong tay, cảm động vô cùng.

“Ta không hy vọng thi vệ của ta vừa bị thương lại vừa bảo vệ ta.” Giọng điệu của Long Dận vẫn luôn dửng dưng, nhưng liếc mắt đến cặp lông đưng thức ăn ở trên bàn thì hiện lên một tia chán ghét: “Đổ hết đồ trên bàn đi.”

“Dạ.”

Mấy người Long Triệt về tới hoàng cung, thì tách khỏi Văn Phi và Long Túc Vân đi về hướng khác. Mà Long Túc Vân thì đi theo Văn Phi đến Tê Hà cung.

“Các người lui ra hết đi.” Đến Tê Hà cung, Long Túc Vân lập tức đuổi hết cung nhân ra ngoài, hỏi Văn Phi, nói: “Mẫu phi, nhi thần không hiểu tại sao người lại khẳng khái bắt nhi thần cưới Quân Khôi La, chẳng lẽ thật sự vì mẫu thân của nàng ta là Quân Như Sơ sao?”

“Vi nàng ta?” Văn Phi đi tới thắp quý phi, tảo nhả nằm xuống, rồi mới bữu môi khinh thường: “Cũng chỉ là nữ nhân ngụ xuẩn đoán mệnh thôi mà! Nếu như hồi trước nàng ta không chịu vào cung làm phi, Phần Dương Vương phủ cũng sẽ không.....”

Bỗng nhiên Văn Phi giật mình, phát hiện mình đã lỡ lời, nhanh chóng dừng lại.

Long Túc Vân hơi nhíu mày, không hề xoắn xuýt về vấn đề liên quan đến Quân Như Sơ, bây giờ hẳn quan tâm nhất chính là làm sao có thể không phải cưới Quân Khôi La hoặc là khiến nàng ta nhường lại vị trí chính phi cho Tâm Nhi thôi: “Nếu mẫu phi người cũng chẳng niệm tình tỷ muội ngày xưa với Quân Như Sơ, vậy thì sao cứ bắt nhi thần cưới Quân Khôi La chứ?”

Văn Phi nhìn Long Túc Vân, hỏi: “Vân Nhi, con còn nhớ rõ chuyện Quân Khôi La chính là trời sinh phượng mệnh mà mẫu phi từng nói với con không?”

“Mẫu phi, chẳng qua cũng chỉ là lời không có căn cứ của một tên giả thần giả quỷ, sao có thể là thật?”

“Tu Nguyệt đại sư là cao tăng đắc đạo, sao lời của ông ta có thể là lời không có căn cứ được? Huống chi, ngày trước là mẫu phi vô tình nghe được, ông ta cần gì phải nói những lời không có căn cứ như vậy chứ?” Văn Phi cương quyết nói: “Tóm lại, con chỉ cần nghe lời mẫu phi, cưới nàng ta là được rồi.”

“Mẫu phi, Phần Dương Vương phủ đã dối chủ từ lâu rồi, Quân Khôi La không có cái gì cả, sao người lại có thể nghĩ rằng nàng ta - một cô nữ thì có khả năng giúp nhi thần lên ngôi vua? Hôm nay người cũng nhìn thấy, Thẩm Cẩm Thành hoàn toàn không muốn nhận lại Quân Khôi La, nhi thần cưới Quân Khôi La làm chính phi, nạp Tâm Nhi làm trắc phi, Thẩm Cẩm Thành còn chịu giúp nhi thần sao? Bên nặng bên nhẹ người còn chưa thấy được sao?”

“Không có Thảm Cẩm Thành, còn có thể có Chu Cẩm Thành, Lưu Cẩm Thành, Mã Cẩm Thành. Nhưng mà Quân Khởi La thì chỉ có một!”

“Mẫu phi!”

“Thà rằng tin là có chuyện này, không thể tin là nó không có!” Văn Phi thở một hơi thật dài, nói lời sâu xa: “Văn Nhi, con biết rõ là mẫu phi chắc chắn sẽ không hại con mà, vốn mẫu phi làm như vậy hoàn toàn là để giúp con mai sau ngồi lên cái ngôi vua kia. Mẫu phi biết, tính tình con kiêu ngạo, từ nhỏ thì đã được nữ hài tử thích, dung mạo của Quân Khởi La thô tục, sao có thể vừa mắt của con chứ? Văn Nhi, mẫu phi hứa với con, chỉ cần con cưới nàng ta, dù con có cừ ừ ăn tề mi với nàng ta, hay là vứt nàng ta sang một bên, chỉ cần qua cửa An vương phủ thì chính là chuyện của con, mẫu phi tuyệt đối không nhúng tay vào.”

“Nhưng mà Tâm Nhi muội ấy.....”

Văn Phi bực mình chặn lời của Long Túc Vân: “Nếu nàng ta thật sự yêu con, thì nên lo lắng cho con hơn! Mẫu phi mệt rồi, con đi xuống đi.”

Long Túc Vân thấy mẫu phi của mình hơi nổi giận rồi, thì không nói gì thêm nữa, vẻ mặt buồn bực rồi hành lễ cáo lui.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Trắc Phi Cũng Là Thiếp

Edit: Quan Vũ

Trời sao rục rờ, ếch kêu từng tiếng không dứt.

Trong căn phòng ở Bích Khê Uyển, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng nước chảy ào ào, còn có mùi hương hoa thơm ngát tỏa ra theo tiếng nước chảy.

Nhạc Sinh vén màn lên, trông thấy bóng hình tuyệt mỹ mờ ảo qua ánh đèn phản chiếu trên bình phong, bỗng chốc trong đôi mắt hiện lên vẻ si mê.

Hu hu, tiểu thư sinh ra chính là để đã kích sự sống của nữ nhân, chỉ một hình bóng mờ cũng có thể khiến người ta say mê.

"Bộp"

Giờ đây Nhạc Sinh vẫn còn đang say trong cảm xúc, chỉ thấy bóng dáng mờ mờ trên bình phong búng ngón tay, một giọt nước trong vắt bay vụt ra khỏi bình phong, một dòng nước thẳng tắp bắn chuẩn xác vào mi tâm của nàng, tốc độ nhanh đến nỗi nàng không kịp phản ứng.

"Tiểu thư người khi dễ người ta." Nhạc Sinh bùm trán bị bắn đau và bĩu môi đứng lên oán trách.

"Ha ha, đáng đời!" Quân Khởi La cười nhạt, nói: "Có chuyện gì cần bẩm báo sao?"

Lúc này Nhạc Sinh mới nhớ đến mục đích của mình, nghiêm mặt nói: "Tiểu thư, An Vương ra khỏi cung thì lập tức đến vương phủ của chúng ta, sau khi nói chuyện đôi ba câu với Thảm Cẩm Thành thì lặng lẽ đến viện của Thâm Uyên Tâm."

Lời của Nhạc Sinh vừa dứt, bóng người trong thùng tắm đứng bật dậy, đồng thời gỡ chiếc áo choàng màu trắng treo trên giá mặc vào người, một loạt động tác xong xuôi chỉ trong nháy mắt.

Nhạc Sinh chỉ cảm thấy một bóng hình vụt qua trước mắt, bóng dáng của tiểu thư nhà mình đã không còn ở trong phòng.

Quân Khởi La nhẹ nhàng đáp xuống mái nhà của phòng Thâm Uyên Tâm, khẽ đẩy một viên ngói.

Trong phòng, ánh nến chập chờn. Thâm Uyên Tâm ngồi quay lưng với Long Túc Vân đang ngồi ở cạnh bàn tròn, trong tay cầm một chiếc khăn lụa màu hồng nhạt lau nước mắt.

"Mất thấy chỉ còn hơn mười ngày thì thành thân với điện hạ, trái tim của Tâm Nhi cảm thấy rất vui vẻ, hạnh phúc. Nhưng mà Quân Khởi La trở về một, Tâm Nhi lập tức từ chính phi thành trắc phi." Thâm Uyên Tâm oán trách nói, nước mắt vừa mới lau đi lại chảy ra: "Nói dễ nghe là một phi tử, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là thị thiếp, bảo Tâm Nhi không đau lòng thế nào được? Sau này sao có thể ngẩng đầu làm người trước mặt các mỹ nhân danh gia trong kinh thành chứ?"

Thâm Uyên Tâm thít thít nghẹn ngào, dáng vẻ yếu đuối nhu nhược khiến cho Long Túc Vân cảm thấy lòng khó chịu như bị mèo gãi vào.

"Tâm Nhi, huynh biết nói như vậy rất khó xử cho muội, nhưng mà huynh vừa mới ra khỏi Tê Hà cung, mẫu phi bà ấy không đồng ý cho ta giải trừ hôn ước với Quân Khởi La, ta làm con sao có thể bưng bình cãi nhau với người được?" Long Túc Vân nghĩ đến mẫu phi của mình thì hơi tức giận.

Đó là câu chuyện của mười sáu năm trước.

Mẫu phi của hấn đến Thiên Diệp tự cầu phúc với tiểu thư của Phàn Dương Vương Phủ - Quân Như Sơ đã mang thai hơn năm tháng, trong lúc vô tình nghe được cao tăng đắc đạo - Tu Nguyệt đại sư nói Quân Khởi La vẫn còn trong bụng là trời sinh phượng mạng, có được nàng thì có thể có thiên hạ, cho nên mẫu phi hấn chủ động tìm Quân Như Sơ, rồi định hôn nhân cho hấn và Quân Khởi La.

Cái gì mà trời sinh phượng mạng?

Tướng Long Túc Văn hấn thiên hoàng quý trụ (người thuộc dòng dõi hoàng tộc, có địa vị rất cao), tài nghệ vượt trội, được phụ hoàng yêu thương thăm thiết, phải dựa vào nữ nhân mới có thể ngồi lên cái vị trí kia?

Vớ vẩn!

Nên hấn thấy, Tu Nguyệt đại sư kia chỉ là kẻ giả thần linh, chuyên môn lừa gạt già yếu, phụ nữ và hài tử!

Tổ mẫu của Tâm Nhi nói không sai, Quân Khởi La chính là Thiên Sát Cô Tinh*, nếu không tại sao mẫu thân của nàng ta tuổi còn trẻ sinh nàng ta lại chết? Lão Phàn Dương Vương cũng đương lúc tráng niên, sao lại lâm bệnh nan y?

*Thiên Sát Cô Tinh: Đó là sao chiếu mệnh của một người. Ý là tất cả những người thân xung quanh người đó sẽ gặp tai họa.

Người ta nói "Người tốt không sống lâu, tai họa lưu ngàn năm", thật đúng là không sai.

Hấn và Tâm Nhi qua lại với nhau đã lâu, quan trọng hơn là Thẩm Cẩm Thành thừa kế Phàn Dương Vương Phủ, kế thừa cả mười vạn binh quyền, lại rất được phụ hoàng tín nhiệm, mà Tâm Nhi lại là nữ nhi được Thẩm Cẩm Thành coi trọng, sau khi cân nhắc, đã hứa cho nàng vị trí An Vương chính phi, mẫu phi cũng thích sự đa tài, vẻ đẹp dịu dàng động lòng người của nàng.

Mất thấy đại hôn của hấn và Tâm Nhi sắp tới, đang yên đang lành Quân Khởi La lại trở về, không thể nghi ngờ lại làm cho mẫu phi hấn lại đẩy lên hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Nàng Phải Đòi Lại Mọi Thứ Của Nàng Ta

Edit: Quan Vũ

"Tâm Nhi, mẫu phi đã nói, sau khi qua cửa An Vương phủ, thì chính là huynh định đoạt. Huynh chỉ cần cưới nàng ta về rồi vứt sang một bên là được, cũng không cần làm theo lễ nghĩa phu thê với nàng ta." Mất thấy Thẩm Uyển Tâm khóc quá thương tâm, Long Túc Văn kéo nàng vào trong lòng, an ủi nói: "Tâm Nhi, muội yên tâm, trong lòng huynh chỉ có một mình muội."

Lời nói của Long Túc Văn khiến cho Thẩm Uyển Tâm khá yên lòng, mặc dù nàng không biết tại sao Văn Phi bắt An Vương điện hạ phải cưới Quân Khởi La, nhưng ít nhất người nam nhân này vẫn đứng về phía nàng.

Thế nhưng nghĩ đến bản thân mình cũng là nữ nhi của phụ vương, vì liên quan đến Quân Bác Xương, cũng chỉ có thể làm như là nữ nhi của đường tẩu được nuôi dưỡng ở Phàn Dương Vương phủ, cho đến khi gần bảy tuổi, Quân Bác Xương qua đời, bản thân mình mới có thể danh chính ngôn thuận làm tiểu thư của Phàn Dương Vương phủ. Mà cuộc sống của Quân Khởi La từ nhỏ đã giống như công chúa, đúng là làm cho nàng ghen tỵ đến phát điên.

Mà dù cho có ghen tỵ, thì nàng cũng chỉ có thể nghe theo ý của phụ vương là tránh thật xa, lặng lẽ tưởng tượng sẽ có một ngày mọi thứ của Quân Khởi La đều thuộc về mình. Chỉ cần là thứ thuộc về Quân Khởi La, nàng đều muốn đoạt lấy từng thứ một.

Cuối cùng, sau khi Quân Khởi La rời khỏi, giờ đây tất cả mọi thứ đều thuộc về nàng, bao gồm là nam nhân vốn là của nàng ta.

Nào ngờ, Quân Khởi La đã chết chín năm vậy mà lại trở về như kỳ tích, bảo nàng ta chấp nhận thế nào cho được? Thứ duy nhất đáng để vui mừng là thời khắc vàng ngọc đáng yêu của nàng ta lại có thể bị hủy hoại dài lâu rồi.

Nữ nhân xấu xa kia từng kìm hãm nàng bảy năm, làm sao nàng có thể dễ dàng chịu đựng để nàng ta lại kìm hãm mình cả đời?

Không thể, tuyệt đối không thể!

"Điện hạ." Thẩm Uyển Tâm thầm nghĩ kẻ sách, thần sắc đau thương dịu dàng nói: "Cho dù Tâm Nhi bằng lòng làm trắc phi, nhưng rồi điện hạ cũng sẽ có chuyện quan trọng bận rộn của mình, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh Tâm Nhi được. Suy cho cùng Tâm Nhi và Quân tiểu thư đều sống chung dưới một mái nhà, nàng ta lại là chính phi, cao hơn Tâm Nhi một bậc, nếu như nàng ta cố ý muốn làm gì Tâm Nhi, Tâm Nhi có thể làm gì bây giờ chứ?"

Long Túc Vân lại rơi vào trầm tư, nhớ đến gương mặt đáng vẻ tầm thường kia, trong đầu hẳn đã cảm thấy không chịu nổi.

Có lẽ nói Quân Khởi La lớn lên không đẹp người, tâm địa thiện lương một chút thì hẳn cũng bằng lòng. Nhưng mà Quân Khởi La tâm địa độc ác, trở về một thì lập tức đuổi Tâm Nhi đến cái viện nhỏ xíu này, mà ngay cả đồ cưới của Tâm Nhi khổ cực chuẩn bị cũng bị nàng ta xé rách bỏ đi.

Ngay cả đồ đạc của Tâm Nhi mà cũng không thể tha, thì làm sao có thể tha cho Tâm Nhi được?

Tâm Nhi nói rất đúng, bản thân mình còn có việc quan trọng cấp bách, không thể cả ngày ở bên cạnh nàng, nếu như thật sự bị Quân Khởi La làm gì, đến lúc đó cũng hối hận không kịp.

"Thế này đi." Trong mắt của Long Túc Vân hiện lên tia hung ác, cuối cùng quyết định vui vẻ nói: "Tuy huynh không thể làm trái ý của mẫu phi, nhưng huynh có thể..."

Hắn nói rồi kẻ vào tai Thẩm Uyển Tâm thì thảo vài câu.

Tuy giọng nói của Long Túc Vân được nén xuống rất thấp, nhưng mà trên mái nhà, tai Quân Khởi La nghe hết toàn bộ không sót một chữ, khoe môi không khỏi mang theo châm biếm nồng đậm.

Mặc dù nàng cảm thấy Long Túc Vân cặn bã, nhưng mà mẫu phi của hắn Văn Phi rõ là ác độc vô cùng!

Cái thời này, nam nhân là trời của nữ nhân, bà ta lại có thể bảo nhi tử của mình cưới một nữ nhân về rồi bỏ xó..... Sao có thể nói tâm tư như vậy là không ác độc?

Nếu như nàng vẫn là Quân Khởi La lúc trước, đây chẳng phải là sẽ chôn vùi cuộc đời ở An Vương phủ, sống cô độc suốt quãng đời còn lại sao?

Thật tiếc cho mẹ con các người đã tính kế sai người rồi!

Nhưng mà, nếu Văn Phi thật sự tính như vậy, sao bà ta lại níu lấy Quân Khởi La không thả, thậm chí không tiếc làm to chuyện, đắc tội với Thẩm Cẩm Thành, hứa cho nàng vị trí chính phi như trước chứ?

Chuyện hắn là phải này sinh điều bất thường!

Kết hợp với lời nói ban nãy của Long Túc Vân, chắc chắn Văn Phi đang có mục đích không thể cho ai biết!

Ha ha ha, trong chốn thâm cung đúng là không có một người nào tốt!

"Điện hạ, thật sự có thể chứ?" Thẩm Uyển Tâm ngẩng đầu lên từ trong lòng của Long Túc Vân, trợn to đôi mắt to đẫm nước mông lung, nhìn hắn không chớp mắt.

Long Túc Vân cúi đầu hôn lên nước mắt trên mi mắt của Thẩm Uyển Tâm, dịu dàng nói: "Vì Tâm Nhi, đương nhiên có thể."

"Điện hạ, người đối xử với Tâm Nhi thật tốt!" Trong phút chốc, Thẩm Uyển Tâm nín khóc mỉm cười, đứng dậy nhón mũi chân lên, chủ động dâng môi thơm của mình.

Đối với phía dưới chàng chàng thiếp thiếp, vẻ mặt của Quân Khởi La thản nhiên, như thể nam tử cao ngất anh tuấn kia vốn chẳng phải người sắp trở thành vị hôn phu của mình.

Có điều trong lòng nàng, Long Túc Vân đúng là ngay cả người qua đường cũng không bằng.

Không muốn xem kịch nữa, Quân Khởi La nhanh tay nhanh chân để mái ngói lại như cũ, phi thân rời khỏi Tâm Uyển.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cặn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Quân Gia Thay Mặt Hắc Đón Dâu

Edit: Quan Vũ

Một thời gian sau đó không ai quấy rầy, Quân Khởi La thật sự rất nhân nhả thoải mái, cả ngày làm tổ trong Bích Khê Uyển làm sao cũng không chịu đi, còn về việc mua đồ cưới, từ từ thu hi phục không gấp gáp một chút nào, không hề mảy may khấn trương bận rộn như người sắp xuất giá.

Thậm chí vào mừng một tháng tám, lúc An vương phủ sai người đến hạ sinh (tặng sinh lễ cưới hỏi), nàng cũng không thềm ra mặt, mặc kệ cho Thẩm Cẩm Thành lo liệu. Nghe Nhạc Sinh trở về nói, sinh lễ cực kỳ đơn giản thô sơ, hoàn toàn chưa tới ngàn lượng bạc, ngay cả nhân gia là tiểu hộ (nhà ít người)

gia cảnh kha khá sung túc cũng không bằng.

Mùng tám tháng tám, đại hôn của An vương gia là ngày vui của Đồng Lăng.

Sáng sớm, toàn bộ kinh thành đều tràn ngập trong một bầu không khí vui tươi.

Nhiều bách tính tuy biết An Vương gia không muốn gặp Quân Khởi La, nhưng dù sao An Vương cũng là một hoàng tử của một nước thành hôn, nên đối với buổi hôn lễ này, vẫn có chút chờ mong. Vì thế sớm tinh mơ đã chen chúc trên lòng đường chính ở An vương phủ tới Phàn Dương Vương phủ, chờ xem lễ.

Đồng thời còn có rất nhiều thiên kim danh môn khắp kinh thành đi trước để xem lễ, chỉ có điều các nàng cũng không hề chẳng kiêng dè xem lễ trên đường lớn, mà tránh bên trong quán trà quán rượu đối diện đường lớn cạnh An Vương phủ.

Khác với sự nhiệt tình của bách tính, thì đám thiên kim có vẻ mặt vô cùng uể oải. Từ giờ về sau, dù Quân Khởi La có được An Vương sủng ái hay không, thì vị trí An Vương phi đã có người làm chủ, các nàng không thể mơ ước được nữa rồi.

Nhưng mà đến gần trưa, đội ngũ đón dâu mới thông thả xuất phát từ An Vương phủ, tiến về Phàn Dương Vương phủ. Đáng lẽ người ngồi cười trên con ngựa cao to nên là An Vương gia, thế mà lại là quân gia của An vương phủ - Chu Hỷ đã hơn bốn mươi tuổi đang ngồi.

Giờ đây hẳn vui vẻ ra mặt, trước ngực đeo hoa lụa đỏ rực thắm thỏi ngồi trên lưng ngựa, một tay kéo lấy dây cương, một tay giơ cao vẫy tay ra hiệu với mọi người xem lễ ven đường. Điệu bộ hăm hở kia, giống như người thành thân hôm nay thật sự là hắn.

"Sao có thể như vậy?" Trong đám người, có người khó hiểu rồi khẽ hỏi.

"Nghe nói ban đầu An Vương điện hạ muốn cưới đại tiểu thư của Phàn Dương Vương phủ, không biết tại sao lại biến thành nhị tiểu thư, có lẽ trong lòng không bằng lòng, thế nên mới để quân gia của An Vương phủ thay mặt hắn đi đón dâu chứ gì."

"Từ nhỏ nhị tiểu thư và An Vương điện hạ có hôn ước, sao lại lòi đại tiểu thư vào chung vậy?"

"Hừ, cái này người còn chưa biết đấy. Tuy là Nhị tiểu thư đã sớm có hôn ước với An Vương điện hạ, nhưng mà chín năm trước, khắp trong kinh thành truyền nhau Nhị tiểu thư đã bị chết cháy ở trong một ngôi am ni cô ở Kỳ Châu, từ đây Đại tiểu thư mới ở cùng một chỗ với An vương điện hạ. Đại tiểu thư xinh đẹp như hoa, An Vương gia tài tình trác trứ, hai người lưỡng tình tương duyệt, có thể nói là tuyệt phối, vốn đã định mừng mười sáu tháng này sẽ thành thân, nhưng ai biết được nửa tháng trước, bỗng nhiên Nhị tiểu thư đã trở về."

"Nghe nói Nhị tiểu thư này dung mạo tầm thường, dốt đặc cán mai, cử chỉ thô tục, không bằng một nửa của Đại tiểu thư, sao An Vương có thể để ý đến nàng? Đúng hôm nàng trở về đây, An vương lập tức thỉnh chỉ từ hôn, nhưng bị Văn Phi nương nương bác bỏ ngay, lại cho hắn cưới cả tỷ muội. Nhưng Nhị tiểu thư làm chính phi, đại tiểu thư làm trắc phi. Trong lòng An Vương không cam lòng, nói không chừng đang rất buồn bực đấy!"

"... .."

Mọi người thất chú bất tiện*, nhưng thật ra chuyện thật giả lần này đã phỏng đoán đúng tám chín gần mười phần.

*Thất chú bất tiện[七嘴八舌]: bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói.

Chu Hỷ nghe mọi người nghị luận, cũng không thèm ngăn cản, chỉ nhàn nhã vuốt chòm râu dê dưới cằm (-.-)

An Vương phủ, Hồ Tâm đình.

Long Túc Vân đang thảnh thơi vênh vao nhìn cá ăn rồi bơi lội.

Ở gần đó cách hẳn không xa, một vị lam y thiếu niên dáng vẻ hiên ngang nghiêng mình dựa vào trụ đứng của ngôi đình, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt trong suốt hời hợt nhìn hắn, khóe môi nhếch lên nụ cười yếu ớt bất cần.

"Mộc Ân thế tử." Văn Thù vội vàng nghênh đón, gật gật đầu với vị lam y thiếu niên rồi nhìn sang Long Túc Vân, giọng điệu mang vẻ chất vấn: "Từ Lạc, người không muốn cưới nàng cũng có thể không cưới, sao có thể sỉ nhục nàng như vậy chứ?"

"Ha, không lẽ Văn Thù vừa ý Quân tiểu thư kia hả?" Ngũ Mộc Ân trên nghẹo nói.

"Thế tử cũng đừng nói lung tung, sao có thể có chuyện như vậy?" Văn Thù nghe vậy ngạc nhiên, trong nháy mắt đỏ mặt, luống cuống biện hộ: "Ta chỉ cảm thấy nàng rất đáng thương, cho nên mới....."

Long Túc Vân cầm bát sứ đựng đồ ăn trong tay đặt trên bàn đá trong đình, dứt khoát cắt ngang lời nói của hắn, nói: "Biểu ca không cần khuyên nhủ thêm nữa, ý bản vương đã quyết, không thể thay đổi."

"Nhưng mà....."

"Được rồi, bản vương và Mộc Ân còn có chuyện bận, biểu ca tạm thời về trước đi." Long Túc Vân hạ lệnh đuổi khách.

Đôi môi Văn Thù mấp máy, cuối cùng cũng không nói gì thêm, xoay người bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Ai Tức Ai Còn Chưa Biết Đâu

Trong một góc khuất không ai để ý ở đội ngũ đón dâu, Phàn Dương Vương phủ nhạc mừng hân hoan, giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt.

"Tiểu thư, tức chết em rồi." Nhạc Sinh thờ phỉ phò xông vào Bích Khê Uyển.

Quân Khởi La cầm quyển sách y học cổ ngữ người lên tháp quý phi, ngoại trừ trên người khoác một bộ hỷ phục màu đỏ ra, thì có chỗ nào mang chút đáng về của một tân nương xuất giá?

Đúng là, so với những nơi khác trong Phàn Dương Vương phủ, Bích Khê Uyển thì quá im lặng, ngoài chủ tớ ba người Quân Khởi La, cũng không có người khác nữa. Cũng không có bà bà* chải tóc** cho, không có người thân đưa tiễn đi thành hôn, không có bằng hữu chúc phúc.

*Bà bà này ta không biết nên hiểu là mẹ chồng hay bà nội/ngoại nữa! Ai biết xin chỉ điểm.

**Nguyên văn là 开脸 nghĩa là tục chải tóc, búi đầu: phong tục xưa, các cô gái trước khi về nhà chồng thì phải thay đổi kiểu chải đầu, búi tóc, cạo sạch phần lông tơ ở cổ và ở mặt.

Giống như những ngày thường, một chút không khí vui mừng cũng không có.

Nghe thấy tiếng gọi của Nhạc Sinh, Quân Khởi La cũng không ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn dính trên mặt sách, miệng thản nhiên hỏi: "Ai chọc Nhạc Sinh cô nương của chúng ta tức giận rồi?"

Nhạc Sinh bước đến gần Quân Khởi La, giậm chân, cắn nhả chữ như nói: "Thẩm Cẩm Thành này coi như là vẫn còn rất có mặt mũi, nhưng mà Long Túc Văn kia thì lại vô cùng vô lễ rồi! Vậy mà lại sai quản gia của phủ hấn thay mặt đến đón dâu. Hừ, cái gì mà tài tình trác trí, phong hoa tuyết đại, nam tử mà nữ tử trong khắp kinh thành muốn gả cho nhất..... Em khinh, vốn chỉ là một rắm thối! Em thấy thứ nữ nhân trong ngoài bất nhất như Thẩm Uyển Tâm kia mới có thể xứng đôi vừa lứa với hấn!"

Về mặt của Quân Khởi La khi nghe thì lạnh nhạt, không nói gì cả, vẫn chuyên tâm vào trang sách, giống như những chữ nhỏ li ti kia còn thú vị hơn Long Túc Văn nhiều lắm.

"Ha ha." Nhạc Tiêu bưng một bát nho đi vào, đúng lúc nghe được lời oán giận của Nhạc Sinh, khúc khích cười nói: "Cũng chỉ là một tên cận bã, muối còn chấp nhất với hấn làm cái gì? Lúc Long Túc Văn hấn không hỏi sự* cho tiểu thư, thì sao trong lòng của tiểu thư lại may mắn có hấn chứ? Hơn nữa, ngày đón dâu hôm nay còn chưa biết là ai tức ai đâu!"

*Hỏi sự: Thời xưa, ở nhà riêng có đặt người canh cửa, giữ phận sự hỏi tên, họ..... của khách đến thăm để đưa vào trình, gọi là “hỏi sự” 回事.

Nhạc Sinh ngắt một quả nho rồi lột vỏ tách hạt đưa đến miệng của Quân Khởi La, nghe xong lời của Nhạc Tiêu, trong phút chốc đôi mắt vốn đen bóng càng sáng rực rỡ, vô cùng mong chờ đến chuyện chốc lát sẽ xảy ra.

... ..

Từ An vương phủ đến Phàn Dương Vương phủ cách nhau chừng ba con phố, dù cho có di chuyển thật chậm suốt đoạn đường, thì thời gian cũng chỉ nửa canh giờ, nhưng mà đội đón dâu đã đi cũng chừng một canh giờ mới dừng đình tới nơi, có thể thấy An Vương Long Túc Văn xem thường Quân Khởi La.

Bà mai vận thắt lưng béo phệ, về mặt ngạo mạn đi về Bích Khê Uyển theo sự dẫn dắt của quản gia của Phàn Dương Vương phủ - Thẩm Phúc, không lâu sau lại vòng trở về.

Sau lưng bà ta là Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đi theo Quân Khởi La đã phủ khăn voan đỏ rực.

Thẩm Phúc đi cuối cùng, trên gương mặt lộ ra nụ cười châm biếm nhàn nhạt nơi đáy mắt.

Vì từ Quân Khởi La kia không có chút gì tốt, nên dọc đường bà mai cũng hùng hùng hổ hổ không để yên chút nào, bước chân luôn luôn dừng lại rồi thúc giục vài câu.

Nhưng từ đầu đến cuối ba người Quân Khởi La mặc kệ bà ta, khiến cho tình thế của bà ta như đang nói tào lao.

Ở cửa nơi khúc quanh ở hành lang, Thẩm Uyên Tâm đứng ở ven đường, Kim Kiều, Ngân Kiều đứng đằng sau quạt gió cho nàng.

Bà mai lập tức ngênh đón từ xa, cười nịnh nọt rồi khen Thẩm Uyên Tâm một lát.

Dĩ nhiên là Thẩm Uyên Tâm vui đến hớn hở ra mặt, hào phóng sai Kim Kiều đưa mười hai thỏi lượng bạc cho bà ta, khiến cho bà mai cười đến nếp nhăn cũng sâu thêm một chút.

Thấy Quân Khôi La đi tới, Thẩm Uyên Tâm ngênh đón bằng cử chỉ tao nhã, dịu dàng nói: "Hôm nay là ngày vui của Nhị muội, tỷ tỷ ở đây cung chúc muội và An Vương điện hạ cử án tề mĩ, trăm năm hạnh phúc."

Khắp trong kinh đã truyền nhau An Vương Long Túc Vân không muốn thấy Quân Khôi La, nàng lại cố ý nhấn mạnh hai câu thành ngữ "Cử án tề mĩ, trăm năm hạnh phúc.", dù là ai cũng có thể nghe ra ý tứ châm biếm trong giọng điệu của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Hủy Hôn.

“Thẩm tiểu thư người chưa già, mà đầu óc lại lắm cảm trước rồi.”

Quân Khôi La mỉm cười lấy khăn voan xuống, giống như không hề nghe thấy sự trào phúng trong lời của Thẩm Uyên Tâm, bỗng nói một câu khiến cho vẻ mặt rạng rỡ của Thẩm Uyên Tâm hơi cứng ngắc.

“Hôm ấy ngày về, Khôi La đã nói luôn với Thẩm tiểu thư rồi, mẫu thân của Khôi La chỉ sinh ra một mình Khôi La thì bị băng huyết qua đời, sao lại sinh ra huynh đệ tỷ muội?” Quân Khôi La bình tĩnh thản nhiên, không nhanh không chậm nói: “Và lại, chính vì tôn, thứ vì tiễu* (*đích thứ), cho dù vài ngày nữa Thẩm tiểu thư được khiêng đến An vương phủ, vậy cũng nên tôn Khôi La một tiếng An Vương phi. Cho nên xưng hô “tỷ tỷ” này, Thẩm tiểu thư cũng không nên tùy tiện treo lên bên mép, để tránh bị người ta bàn tán, chịu tội chính là người.”

“Quân tiểu thư nói rất đúng, Uyên Tâm đã hiểu.” Thu lại sự gượng gạo ban nãy, Thẩm Uyên Tâm dịu dàng cười, hào phóng khéo léo, không biết trong lòng nàng đầy giận dữ, tức tối tràn đầy trong ngực, móng tay mượt mà được cắt tỉa tinh xảo đã bầu chặt vào thịt trong ống tay áo đã rũ xuống.

Người Quân Khôi La, cái thứ tiện nhân, nếu người không trở về, thì sao ta có thể từ An Vương chính phi biến thành trắc phi, mặc cho người si nhục ta?

Vốn dĩ nàng chờ ở trong này là muốn si nhục Quân Khôi La một phen, nhưng không ngờ bị nàng ta lấy sự tinh thần phẫn ra nói, làm nhục mình một trận.

Nhưng nhớ đến hứa hẹn của An Vương điện hạ và mình, và chuyện tiếp theo sắp xảy ra, trong phút chốc nàng lại chờ mong.

Quân Khôi La trịnh trọng gật đầu nói: “Ừ, khiêm tốn là chuyện tốt.”

“Thì giờ đã không còn sớm, Uyên Tâm sẽ không làm trễ ngày lành tháng tốt của Quân tiểu thư nữa.” Thẩm Uyên Tâm nói xong xoay người đi về, đi được hai bước thì đột nhiên quay đầu, giữa chân mày khẽ nhíu lại giống như lo lắng cho Quân Khôi La, nhưng mà tia sáng trong đáy mắt đều mang vẻ vui sướng khi người gặp họa của nàng: “Quân tiểu thư, không biết có phải An Vương điện hạ có việc gì gấp hay không, mà phải quản gia của Vương phủ đến đón dâu giùm chăng. Ai.....”

Thẩm Uyên Tâm thở dài, oán hận nói: “Người nói điện hạ cũng thật là, có chuyện gì có thể quan trọng hơn hôn nhân đại sự đâu? Uyên Tâm thật sự lo lắng thay cho Quân tiểu thư đấy, chỉ sợ vào sáng mai việc này sẽ truyền ra tất cả đều biết hết, vậy phải làm gì cho phải đây?”

“Ha ha, sự lạnh lùng bạc bẽo An vương cũng không thua kém với phụ thân Thẩm Cẩm Thành của Thẩm tiểu thư, ta đã sớm thông suốt.” Quân Khôi La lơ đãng, nói một câu hai nghĩa: “Nhưng mà Thẩm tiểu thư vẫn nên lo nghĩ cho mình nhiều hơn đi, dù sao vài ngày nữa, chắc chắn ngay cả hôn lễ Thẩm tiểu thư cũng không có đâu. Nhạc Sênh Nhạc Tiêu, chúng ta đi thôi.”

Nói xong rồi tiến tới cửa lớn của Vương phủ, bỏ lại Thẩm Uyên Tâm không thể giữ tư thái tao nhã được nữa.

Bà mai nhớ tới lúc này hùng hùng hổ hổ nói một tràng toàn lời khó nghe với mấy người Quân Khôi La, các nàng cũng chưa từng cãi lại, còn tưởng rằng các nàng thật sự để bị ăn hiếp. Nào biết Quân Khôi La nhanh mồm nhanh miệng, vốn là kẻ không chịu bỏ qua cho người khác. Sau cả buổi mới khôi phục tinh thần, mau chóng chạy vài bước theo sau mấy người Quân Khôi La, cũng biết điều ngậm cái miệng lại.

Trước kia Thẩm Phúc đã nghe mệnh lệnh của Thẩm Cẩm Thành là không thể trêu chọc Quân Khôi La, trong khoảng thời gian này đều khách khách khí khí với nàng. Thấy Thẩm Uyên Tâm kinh ngạc, cũng không nói gì thêm.

Ở cửa Phàn Dương Vương phủ, Chu Hỷ ngồi ngay ngắn trên con ngựa cao to, từ trên cao nhìn xuống nhìn Quân Khôi La được đỡ lên hỷ kiệu, chấp tay nói tạm biệt với Thẩm Phúc, lập tức dắt đội ngũ đón dâu trở về.

Đội ngũ lác đác cố ý lượn hai vòng trên đường, mới đi về cửa chính cao lớn đã đóng chặt của An Vương phủ.

Giờ đây ánh tịch dương đang tây đã buông xuống, nhưng người vây xem tầng tầng lớp lớp ở hai bên hơn ba dặm đường, không giảm mà trái lại còn tăng.

Chu Hỷ liếc mắt nhìn đám người càng vây càng nhiều, không khỏi cười tà tứ kéo hoa lụa đỏ trước ngực nhảy xuống ngựa, lấy ra một phong thư bằng giấy dai* viết hai chữ “Hưu thư” đi đến trước kiệu hoa, nói bằng giọng nói lớn nhất hẳn có thể nói được: “An Vương điện hạ đã tuân theo ý của Văn phi nương nương cưới nhị tiểu thư của Phần Dương Vương phủ Quân Khôi La, chỉ là Quân tiểu thư cử chỉ lỗ mãng, âm tàn độc ác, mà lại một chữ bẻ đôi cũng không biết, thật sự không thể làm An Vương phi mẫu mực được, truyền ý của An Vương điện hạ, chưa gả hưu ngay, từ nay về sau nam hôn nữ gả, hai bên không dính dáng đến nhau!”

*Giấy dai: giấy gói hàng loại dày.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Phong Hưu Thư Thứ Hai.

“Phi!” Trong phút chốc, đám người xôn xao.

Người không thích người ta, từ hôn là được, còn cố ý dựng nên một màn hôn lễ như vậy, để cho tất cả mọi người trong kinh thành đều biết An vương điện hạ khinh thường nàng, nếu không như vậy, còn chưa bái đường đã hưu nàng luôn, từ nay về sau bảo người nhà Quân tiểu thư làm người như thế nào?

Còn không nữa thì ban nãy lẳng lặng đưa hưu thư cho nhà người ta ở Phần Dương Vương phủ là được rồi, cần phải đón người ta đến cửa An Vương phủ.

Không thể không nói, cái này, rõ là An Vương điện hạ đã làm chuyện này rất tuyệt vời đấy chứ!

Nhưng bọn họ chỉ có thể nói những lời này ở trong lòng mà thôi, ai dám nói thẳng ra luôn? Lúc này hầu như mọi người đều mang tâm lý đồng tình nhìn về hi kiệu.

Hân Di lâu chính là trà lâu nổi tiếng ở kinh thành, bố cục tao nhã, bố trí trong sáng mới mẻ.

“Tâm Nhi, như vậy muội có vừa lòng không?”

Trong một nhả gian ở lầu hai của Hân Di lâu đối diện đường lớn, Thẩm Uyển Tâm đứng tựa vào cửa sổ, nhìn hi kiệu đỏ rực cách đó không xa, khoe miệng từ từ nhếch lên một nụ cười đắc ý. Mà nam chính trong hôn lễ An Vương Long Túc Văn đứng đằng sau nàng, nhẹ nhàng ôm lấy eo nhỏ của nàng, khẽ hôn bên tai nàng.

“Điện hạ, huynh có quá đáng quá hay không, như vậy thì bảo sau này nàng ta sống sao được nữa?” Thẩm Uyển Tâm thu lại tâm tình thừa thừa, nhú mày lo lắng sợ hãi nói: “Thật ra chúng ta có thể làm theo lời của Văn Phi nương nương, đón nàng ta vào An Vương phủ rồi không quan tâm đến nàng ta là được rồi.”

“Nàng ta vừa về một lát đã đuổi nàng ra khỏi Tâm Uyển nàng đã ở lâu năm, nàng còn nói chuyện cho nàng ta. Nàng đó, cái gì cũng tốt, chỉ là quá thiện lương.” Long Túc Văn nói xong thì xoay Thẩm Uyển Tâm lại đối diện mới mình: “Hôm nay nếu ta để cho nàng ta vào An Vương phủ, thì sự thật là nàng ta ngồi vị trí với danh xưng An Vương phi rồi. Tâm Nhi, vị trí An Vương phi, chỉ có thể để cho nàng, nữ nhân khác đừng hòng chạm vào!”

“Ai, muội biết muội không nói lại huynh, tùy huynh đi.” Thẩm Uyển Tâm ngược nhìn Long Túc Văn rồi bất đắc dĩ thờ dài, nhưng khi xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ thì vẻ mặt lại thay đổi khác hẳn.

Quân Khôi La, dám tranh giành nam nhân với Thẩm Uyển Tâm ta đây, người cứ chờ làm nữ nhân đầu tiên trong toàn kinh thành bị vị hôn phu hưu đi!

“Quân tiểu thư, hôm nay đã bận rộn cả ngày, mọi người đã mệt mỏi cả, nhận hưu thư rồi đi về đi.” Chu Hỷ nói xong, ngoài mặt cười nhưng lòng không cười, đưa hưu thư đến trước màn kiệu, chờ Quân Khôi La lấy, nhưng mà đã qua được một lúc lâu, bên trong kiệu im re.

“Chắc không phải là trong lòng nghĩ quân, cần lưỡi tự sát chứ?” Trong đám người, có người khẽ nói chen vào.

Trong lòng Chu Hỷ hồi hộp.

Cũng đừng gây án mạng chứ, nếu không An Vương điện hạ sẽ bắt lợi vô cùng!

Nghĩ như vậy, Chu Hỷ phá tung màn kiệu lên, cái kiệu tốt như vậy mà lại bị hấn nhẹ nhàng phá tan tành mất rồi, tất cả tứ phía cùng nhau nhìn vào bên trong kiệu, tất cả vừa xem xong thì hiểu ngay.

Sao bên trong kiệu lại không có bóng dáng của Quân Khôi La? Lúc này con gà mái hoa màu vàng ngồi ở chỗ vốn là chỗ nàng ngồi, trên cổ gà mái cột một phong thư có vẻ giống như thứ trên tay Chu Hỷ bằng dây thừng, chỉ khác là nét bút viết hai chữ “Hưu thư” mà thôi.

“A, là hưu thư!” Ở đằng trước có người mắt tinh thấy chữ viết trên phong thư thì la to lên.

“Trời ơi, chẳng lẽ đây là hưu thư của Quân tiểu thư viết cho An Vương điện hạ? Nữ nhân hưu nam nhân, đúng là mới nghe lần đầu đấy!”

“Không phải nói Quân tiểu thư một chữ bẻ đôi cũng không biết sao? Sao ta lại thấy lực viết hai chữ “hưu thư” kia mạnh mẽ, lập luận sắc sảo, thật sự có thể sánh với bậc thầy thư pháp đấy!”

“Quân tiểu thư ở đâu, ta thật sự thấy nàng được đỡ lên kiệu ở Phàn Dương Vương phủ mà, sao lại không thấy rồi? Còn nữa, hưu thư này sớm đã ở trong kiệu, chẳng phải là Quân tiểu thư hưu An Vương gia trước sao?”

“Quân tiểu thư đúng là tà ác, hai bên hưu thư không tính, vậy mà còn thả một con gà mái ở trong kiệu, phải chăng ý nàng muốn nói với chúng ta là An Vương điện hạ chỉ xứng thành thân với gà mái hả?”

“... ..”

Mọi người xì xào bàn tán, chẳng những không tri trích Quân Khôi La đại nghịch bất đạo, mà ngược lại còn vui sướng khi người gặp họa, chờ xem An Vương Long Túc Vân bị chê cười. :)))

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cạn Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Âm Lạnh Tự Biết.

Chu Hỷ nghe chung quanh nghị luận, đã sớm mất bình tĩnh, trong lòng hoảng loạn, mồ hôi lạnh đã túa ra ướt lưng.

Vốn là An Vương điện hạ muốn tiền trăm hậu tấu bỏ Quân Khôi La xong rồi giữ vị trí An Vương phi cho Thẩm đại tiểu thư, để cho Văn Phi nương nương không còn biện pháp xoay chuyển cửa hôn sự này, ai biết cuối cùng lại tiến triển thành như vậy chứ?

Không thể ngờ Quân Khôi La lại biến mất vô căn cứ, đồng thời cả hai nha đầu của nàng ta cũng biến mất luôn.

Cuối cùng là như thế nào? Chẳng lẽ nàng ta có yêu thuật hay sao? Nếu không làm sao có thể biến mất không thấy dưới chốn đông người vậy? Có lẽ hai nha đầu kia nhân lúc người khác không chú ý lẫn vào trong đám người, nhưng mà Quân Khôi La đâu, chẳng lẽ nàng ta biến thành một con gà mái?

Khóe miệng Chu Hỷ hơi giật giật, bản thân cũng không tin rồi nhìn thật kỹ vào con gà mái vẫn đang ngồi ngù gật kia.

Ban đầu An Vương điện hạ sắp xếp chuyện này cho thị vệ Phi Loan đi làm, vì hấn ra sức thể hiện, thế là lại nhận làm hết. Giờ đây làm việc đã quá thất bại, không biết chờ đợi hấn sẽ là trách phạt như thế nào đây.

Lỗ tai của Long Túc vẫn rất thính, mọi người nghị luận hầu như đều bị hấn nghe hết. Trong phút chốc khuôn mặt vốn tuấn dật sung huyết lên như màu gan heo, năm ngón tay nắm chặt thành nắm đấm, hung hăng nghiêng hàm răng, phun ra ba chữ từ trong kẽ răng: “Quân, Khôi, La!”

.....

“Quân tiểu thư chơi một vỏ như vậy, chắc chắn là hung hăng cho Long Túc Vân một cái tát nhì!”

Tầng ba Hân Di lâu, trước cửa sổ khép hờ của một căn nhà gian, Vô Ngân nhìn tình cảnh bên ngoài của sổ, giọng điệu lộ rõ sự vui sướng khi người gặp họa, thậm chí hơi cao giọng nói không ngừng: “Thế tử, người nói làm sao nàng lại biến mất không thấy vậy?”

Long Dận ngồi trước bàn, nhàn nhạt hớp một hớp trà, không suy nghĩ, khẽ nói: “Ta nghĩ, chắc chắn có liên quan đến làn gió thơm kia vừa mới thổi qua.”

“Làn gió thơm?” Vô Ngân suy nghĩ một chút nói: “Đúng là lúc này kiệu hoa đi ngang qua Hân Di lâu thì một làn gió thơm thổi qua rất nhẹ mang mùi hương rất dễ chịu. Đúng lúc đó, ý thức của mọi người cũng bắt đầu trở nên mơ hồ, hay là.....”

“Hắn là một loại dược vật có thể làm mọi người mất ý thức.” Long Dận giải thích nghi hoặc cho hấn, nói: “Tuy rằng chỉ trong một thời gian rất ngắn, nhưng mà nếu kết hợp với khinh công đủ sao siêu, hoàn toàn có thể làm thần không biết quỷ không hay biến mất ngay trước mắt mọi người.”

“Vẫn là thế tử người quan sát tỉ mỉ. Nếu không phải thế tử người nhắc đến, thuộc hạ làm sao cũng không thể liên hệ việc ấy và Quân tiểu thư mất tích lại với nhau.”

“Ngược lại người còn học được thói nịnh nọt.” Long Dận không hài lòng liếc mắt hắt, nói: “Nếu ta đoán không sai... giờ phút này nàng chắc chắn đã ở Hân Di lâu!”

Cuộc nói chuyện của bọn họ, bị Quân Khôi La đang thông thả uống trà nghe không sót một chữ, dĩ nhiên trong lòng của nàng khá bội phục nam tử được gọi là thế tử, phân tích sự thật gần như chính xác hoàn toàn.

“Nếu thật sự là như vậy, Quân tiểu thư đúng là không đơn giản đâu!” Vô Ngân khen ngợi từ đáy lòng: “Buồn cười Long Túc Vân vậy mà nhìn trên châu thành mất cá, còn biểu diễn thành trò vui như vậy. Nếu Quân tiểu thư là nữ tử bình thường, chắc hẳn đã nhần nhục tự vẫn rồi. Chỉ là đánh chết hắn cũng không ngờ được, vậy mà lại bị Quân tiểu thư lấy đạo của hắn trả lại thân hắn.”

“Chỉ là không biết phía sau phần ‘không đơn giản’ này, lại từng trải qua quá thiếu thốn, cơ cực bao nhiêu.” Long Dận ung dung cảm thán.

Quân Khôi La nghe vậy, trong lòng vui hẳn lên, con người đen tịch mịch dần dần trở nên mê ly.

Đến thế giới này chín năm, từ trước đến nay nàng chưa từng nghe ai nói quá bội phục như vậy, bất chợt được nghe, thậm chí chưa sót còn tràn ngập trong lòng.

Quen biết nàng cũng không thể hiểu được con người của nàng, chỉ nói rằng nàng có được thành tựu mà rất nhiều người khác cả mấy đời cũng không có được, nhưng đâu ai biết được tất cả nàng có được bấy giờ, cái nào không phải trả giá nhiều hơn người khác nhiều lần thậm chí mấy chục lần, nỗ lực và gian khổ để đổi lấy?

Nhất là năm đó đồng ý làm người thử thuốc cho Tà Nguyệt Tôn giúp hắn thử độc vì mạng sống, cái loại thống khổ ấy, bị hơn trăm loại độc cùng tích tụ trên người, hoàn toàn không phải là người bình thường có thể chịu được!

Chỉ có thể nói chưa sót trong đó giống như người ta uống nước, ẩm lạnh tự biết.

Nhưng mà nàng thường phải thừa nhận rằng trải qua những chuyện này suýt nữa lấy mạng của nàng, nhưng cuối cùng lại cho nàng lấy được là cả một đời đều được hưởng lợi từ y thuật và độc thuật cao siêu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đôi Mắt Giống Nhau

Bỗng trong phòng yên tĩnh lại.

Vô Ngân chậm rãi thu tầm mắt lại, nhìn về thế tử nhà mình, tâm tình có vẻ hơi xiu xuống.

Thế tử cũng đã từng, là một nhân vật “không đơn giản” là có thể nói hết đến thế nào? Nhưng bây giờ.....

Long Dận cúi đầu cười chua chát, lúc ngừng đầu nhìn về sắc trời ngoài kia chỉ còn lại dáng vẻ vân đạm phong khinh. Đứng dậy tại chỗ: “Vô Ngân, giờ không còn sớm, chúng ta cũng nên đi về thôi.”

“Dạ, thế tử.”

Lúc Quân Khôi La tiếp tục đứng dậy đi đến trước cửa sổ, vén một góc màn trúc lên, cùng lúc hai bóng dáng cao lớn một trắng một đen vừa mới bước lên trên bậc thang ra khỏi Hân Di lâu. Chỉ liếc mắt một cái, nàng nhận ra ngay nam tử bạch y bỗng bệnh đó chính là vị “thế tử” kia.

Cũng không biết là y bào dài hơi rộng, hay là vì hắn bị bệnh, thoát nhìn thân thể hắn hơi yếu ớt, nhưng không thể ảnh hưởng đến sự rắn rỏi của hắn.

Đúng lúc này, Long Dận như cảm giác được điều gì, bỗng ngoái đầu lại nhìn về phía tầng ba, bốn mắt nhìn nhau với Quân Khôi La.

Quá sắc bén như muốn nhìn xuyên thấu!

Lộ ra một gương mặt quá khuynh quốc khuynh thành nan biện thư hùng*!

*Nan biện thư hùng: ta nghĩ ý câu này là nói Long Dận quá đẹp, vừa nhu vừa cương (thư hùng là trống mái, đực cái).

Hơn nữa giọng nói của y ôn hòa như gió rất dễ nghe, quả thật toàn thân có là thế nói hoàn mỹ!

Quân Khôi La thầm tán thưởng, cảm thấy dù mình có diện dung nhan thật sự, cũng không đẹp hơn hắn bao nhiêu. Chỉ có làn da của hắn không hồng hào do bị bệnh.

Quân Khởi là không hề tránh né, khẽ mỉm cười nhìn hắn rồi vuốt cằm.

Sau đó Long Dận hơi kinh ngạc, thần sắc trên gương mặt thư hùng mạc biện* thoáng qua một tia quả nhiên là thế.

*Thư hùng mạc biện: chỉ gương mặt trung tính.

Đột nhiên, mắt phượng của y lộ ra sự vui vẻ, chăm chú nhìn đôi mắt đen trong suốt sáng rực của Quân Khởi La, trong tim rung động một lúc.

Cặp mắt kia, đã khắc sâu vào trong lòng y từ lâu!

Ba năm qua, lúc nửa đêm bao lần nằm mộng được quay về, thì sẽ luôn khiến y nhớ lại buổi chiều tà như máu ba năm trước, buổi hoàng hôn máu tươi chảy đầm đìa.

Ngày đó phụ vương chết trận sa trường, ngay cả thi thể cũng bị kẻ địch chém thành tương. Còn ngực hắn bị trúng tên độc, chỗ ấy chỉ lệch chừng nửa tấc, nhưng mà nghĩ đến phụ vương chết thảm, hắn không cam tâm chết đi, khó chịu, chỉ còn một hơi thở nghẹn lại, cũng không thể nuốt trôi được.

Trận chiến ấy, hai tòa thành trì của Đông Lăng bị chiếm đóng, hai mươi vạn đại quân chết hơn phân nửa, năm ngàn Phi Ưng Kỳ không một ai may mắn sống sót.

Vô Ngân, Vô Thương mang theo y liều chết trốn thoát, tướng quân Bắc Nhung – Hách Diệp Đan dẫn năm ngàn truy binh đuổi theo bọn họ một ngày một đêm, nếu không đúng lúc gặp được một vị thiếu niên chừng mười hai mười ba tuổi dùng độc ngăn chân truy binh, rồi thì châm kéo y từ đường chết trở về được, y đã sớm biến thành một bộ xương trắng lạnh lẽo.

Thiếu niên không để lại danh tính bỏ đi ngay.

May mà, trong chớp mắt lúc sắp mất ý thức hoàn toàn, y đã nhớ kỹ dáng vẻ của người đó.

Sau khi thân thể y khá bình phục, từng nhiều lần phái người đi tìm tung tích của người đó, nhưng cũng không tìm được một chút tin tức nào về người đó.

Vị thiếu niên kia và Quân Khởi La có một đôi mắt giống nhau, sâu trong đáy mắt của bọn họ, đều hiện lên sự sợ hãi và giảo hoạt, mà ngay cả tuổi tác tính ra cũng trạc tuổi nhau.

Đó chính là một người thiếu niên phong hoa tuyệt đại, còn Quân Khởi La lại mà một nữ tử có dung mạo bình thường mà thôi.

Lần trước ở xa nhìn thấy Quân Khởi La làm động tác mờ ám khiến cho Thẩm Uyển Hoa bị thương nặng hơn, y lập tức biết chắc Quân Khởi La cũng không phải là hạng người tầm thường, hơn nữa một đôi mắt ánh lên sự tinh ranh, sao lại có thể là thứ dốt đặc cán mai trong miệng của Long Túc Vân? Chẳng qua là Long Túc Vân bị hoàng quyền che mắt, không thấy rõ thôi.

Quân Khởi La mặc cho y đang nhìn mình không chớp mắt, chỉ là không hiểu nổi vì sao Long Dận dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, giống như là bằng hữu quen biết lâu năm.

Long Dận cũng không thấy xấu hổ, thu hồi suy nghĩ, chỉ cười thần nhiên với Quân Khởi La.

Chính nụ cười nhàn nhạt này, giống như ánh rạng đông trước bình minh, như trường minh đăng* trong bóng đêm, chiếu vào tim của vô số thanh niên nữ nhân xem náo nhiệt xung quanh, nhốn nháo mở to mắt nhìn bạch y nam tử, hận không thể dính lên trên người hắn suốt đời.

*Trường minh đăng (đèn chong): thấp suốt ngày đêm trước tượng Phật.

Quân Khởi La từ trên cao nhìn xuống, hoàn toàn nhìn rõ tình hình phía dưới, không khỏi dùng khẩu hình miệng cười mắng một tiếng “Yêu nghiệt”.

Vốn dĩ Long Dận đang muốn thu tâm mắt chuẩn bị chạy lấy người, khóe mắt thoáng nhìn khẩu hình miệng của Quân Khởi La, hơi trở mắt, lại vừa nhìn nữ tử xung quanh phô ra dáng vẻ háo sắc, trong lòng hiểu ngay ý của Quân Khởi La.

Vũ: Xin hãy giữ nguyên những gì mình đã làm, xin cảm ơn các bạn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: Thái Tử Hoang Mang.

Edit: Quan Vũ.

"Í, là Tần Vương thế tử - Long Dận!" Trong quán trà, nữ tử thường ngày ý vào thân phận cao quý nhận ra Long Dận, trong phút chốc không thêm quan

tâm đến sự e thẹn, cũng chung ra dáng vẻ hoa si.

"Chà chà, đúng là chàng đấy! Ba năm không gặp, Tấn Vương thế tử vẫn hào hoa phong nhã không ai có thể sánh bằng!"

"Làm sao bây giờ, ta phát hiện ra mình còn yêu thích Tấn Vương thế tử hơn An Vương điện hạ."

"Đáng tiếc nam tử phong hoa tuyệt đại như thế, vậy mà lại sống không được bao lâu nữa rồi."

"Vậy thì sao? Nếu có thể được làm thế tử của hân, cho dù bất ta phải chết theo hân ngay lập tức, ta cũng bằng lòng."

"... .."

Vốn những cao môn quý nữ này tới đây để được ngắm nhìn phong thái của An Vương Long Túc Vân, giờ đây đều nhao nhao ngó nghiêng tới Long Dận, làm gì còn dáng điệu tao nhã cao quý mọi khi? Mà ngay cả trong mắt của Thẩm Uyên Tâm tránh đằng sau màn thưa ở lầu hai cũng ánh lên chút kinh diễm, tim đập liên hồi.

Quân Khởi La nhìn Long Dận, trong phút chốc bùng tình hiểu ra, thì ra hân chính là Tấn Vương thế tử, quả nhiên giống như trong lời đồn.

"Không thể ngờ đột hôn lễ này của Tam đệ lại có thể kéo luôn cả Long Dận đã lâu không ra khỏi cửa xuất hiện." Trong một gian tử lâu xa hoa cạnh Hân Di lâu, một nam tử anh tuấn cầm y xanh nhạt nhìn xuyên qua màn che bằng trúc, như nghĩ đến điều gì đó rồi nhìn Long Dận.

"Ba năm qua, không ít lần phụ hoàng phái thái y đến xem cho hân, toàn bị hân chặn ở ngoài cửa Tấn Vương phủ, ta còn tưởng rằng hân vì Tấn Vương đã chết trận ba năm trước, Tấn Vương phi tự tử nên đau lòng buồn bã không muốn ra khỏi phủ. Bây giờ xem ra, sắc mặt hân tái nhợt, không còn hăng hái như ngày xưa nữa, ngay cả nhuệ khí cũng gần như bị phai nhạt hết đi vì ốm đau, chắc chắn trận chiến với Bắc Nhung ba năm trước kia, quả thật chính là nguyên nhân khiến cho hân bị thương đấy!" Bên cạnh nam tử y bào xanh nhạt, tử y thiếu niên độ chừng mười bảy mười tám tuổi xúc động nói: "Nam tử vĩ đại như vậy, quả thật đúng là đáng tiếc."

"Đúng là đáng tiếc." Một nam tử có dung mạo tuấn tú khác cũng tiếc hận tiếp lời, bỗng nghĩ tới điều gì đó, trên gương mặt khó nén nổi tâm tình khoai trá: "Thái tử, Thất hoàng tử, ta nghĩ rằng chưa chắc hân đến vì hôn lễ của An Vương đâu."

Nam tử cầm bào màu xanh nhạt chính là đương kim thái tử - con của Trần hoàng hậu - Long Túc Dương, lúc này hân hơi nhíu mày nhìn biểu đệ Trần Nhiên của mình, hỏi: "Sao biểu đệ lại nói như vậy?"

"Tấn Vương gia qua đời* đã sắp được ba năm, nay Tấn Vương phủ cũng không có một người chủ quản chính thức. Sau hai tháng nữa, Tấn Vương thế tử sẽ tròn hai mươi tuổi, theo tổ chế của Đông Lăng, Tấn Vương, Phần Dương Vương, Thuận Nghĩa Vương và Xương Nghĩa Vương bốn người này được quyền thừa kế vương vị của gia tộc, phạm là lão Vương qua đời hoặc nguyên nhân khác mà không có người kế nhiệm vương vị, thế tử của Vương phủ chỉ cần đủ hai mươi tuổi là có thể kế thừa vương vị, đồng thời còn có thể kế tục mười vạn binh quyền thuộc sở hữu của gia tộc. Ta nghĩ, chẳng qua là Tấn Vương thế tử nhân cơ hội hôn lễ của An Vương bây giờ để hiện thân đấy! Các huynh cũng không biết là đối với chúng ta mà nói, cũng là một cơ hội sao?"

*Gốc là ‘hoảng’ [薨]: thời xưa gọi chư hầu hoặc các quan to chết là hoảng.

Trong phút chốc Thất hoàng tử Long Túc Kỳ thoáng suy nghĩ, trên gương mặt tròn trịa tươi tỉnh của tuổi trẻ cũng lộ ra vẻ vui sướng: "Đại ca, Trần Nhiên nói rất có đạo lý. Hôm nay Long Túc Vân có những hành động như vậy, chẳng phải là muốn giữ vị trí An Vương phi cho Thẩm Uyên Tâm sao, để mượn sức của Thẩm Cẩm Thành sao? Nếu như vậy, chúng ta mượn sức của Tấn Vương thế tử! Đừng quên, Tấn Vương phủ ngoại trừ mười vạn binh quyền, vẫn còn năm ngàn Phi Ưng Kỳ có thể lấy một địch mười đấy!"

Trần Nhiên phân tích tiếp, nói: "Biểu ca, nay tứ đại thế tập vương phủ nắm binh quyền trong tay, Xương Nghĩa Vương phủ của đệ dĩ nhiên là cùng tiến lùi với biểu ca huynh, tuy Văn Phi xuất thân từ phủ Thái phó, nhưng mà lão Thái phó Văn Uyên đức cao vọng trọng, môn sinh vô số, thế lực cũng không kém hơi tứ đại vương phủ chỗ nào hết, nếu Long Túc Vân và Thẩm Uyên Tâm thành hôn, tất nhiên Phần Dương Vương phủ sẽ giúp đỡ hân; mà Thuận Nghĩa Vương phủ, tuy nói và vẫn giữ thế trung lập, Thuận Nghĩa thế tử Ngũ Mộc Ân lại qua lại với Long Túc Vân vô cùng thân thiết, chúng ta gần như cũng không biết chính xác được ý tứ của bọn họ là như thế nào. Nhưng cho dù Thuận Nghĩa Vương phủ và Phần Dương Vương phủ đều quy thuận Long Túc Vân, nhưng chỉ cần chúng ta mượn sức Tấn Vương thế tử, thì sợ gì bọn họ nữa?"

Long Túc Dương cũng không biểu hiện gì lạ quan như Long Túc Kỳ, Trần Nhiên, nghĩ nghĩ rồi nói: "Tuy rằng ngoài mặt phụ hoàng rất ý lại vào Tấn Vương thế tử, nhân nhượng, nhưng bản cung biết phụ hoàng kiêng kỵ nhất chính là thế lực trong tay Tấn Vương phủ, chúng ta cũng đừng nên mượn sức Long Dận, trái lại mất lòng phụ hoàng, như vậy mất nhiều hơn được. Chúng ta cứ chờ đợi xem xem như thế nào trước rồi hãy nói sau."

Nói thật, trong lòng hân mâu thuẫn vô cùng. Trong rất nhiều hoàng tử Long Túc Vân là mối uy hiếp lớn nhất đối với hân, chỉ cần mượn sức Long Dận, ngôi vị thái tử của hân lập tức vững như bàn đá, nhưng mà nghĩ đến chuyện kia, trong lòng căm ghét Long Dận tới không chịu nổi, thậm chí là ghen muốn chết, lại vừa muốn hợp tác với hân làm sao?

Long Túc Kỳ và Trần Nhiên liếc nhìn hân, không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Phòng Cháy Hơn Chữa Cháy.

Edit: Quan Vũ.

Cùng lúc đó, Hoàng cung - Tê Hà cung, tâm điện của Văn Phi.

Văn Phi ước lượng thời gian chính đồn xong xuôi, đang chuẩn bị đi đến An Vương phủ góp vui với nhi tử của mình, đúng lúc này, một con chim bồ câu đưa tin bay vào trong cung của nàng.

Diệp ma ma gỡ giấy viết thư trên chân của chim bồ câu đưa tin, đọc lướt qua một lần, vẻ mặt ngưng đọng đưa cho Văn Phi.

Văn Phi xem xong không khỏi tức sôi ruột, tức đến nỗi gạt hết tất cả gương lược trang sức bày trên bàn xuống mặt đất: "Hồ đồ, Văn Nhi thật quá hồ đồ....."

"Nurong nurong."

Diệp ma ma vỗ nhẹ sau lưng Văn Phi cho nàng nhuận khí, lúc này mở miệng chân ngang câu nói tiếp theo của nàng.

Văn Phi và bà là chủ tớ nhiều năm, dĩ nhiên là hiểu ý của nàng, vì thế đuổi hết cung nữ thái giám ra.

"Văn Nhi cũng biết bản cung bắt cưới Quân Khởi La là có dụng tâm lương khổ? Bản cung cũng đã nói cho nó biết chỉ cần có thể cưới Quân Khởi La về, còn chuyện đối xử với nàng như thế nào, qua khỏi cửa còn không phải là bản thân nó tự định đoạt sao? Chẳng lẽ bản cung còn có thể hại nó hay sao? Bây giờ bản cung thật sự hối hận rằng không tự mình đốc thúc nó đi đón dâu, để cho nó biến sự tình trở thành cái dạng này. Bây giờ thì tốt rồi, trước mặt dân chúng làm trò, hai người đưa hưu thư cho nhau, cho dù bản cung muốn xoay chuyển, e là cũng không có khả năng."

"Nurong nurong, An Vương điện hạ luôn là đứa con hiếu thuận, nô tì nói chuyện này và những người Thẩm thị không thể thoát khỏi liên can."

Văn Phi từ từ bình tâm lại, suy nghĩ rồi nói: "Người nói đúng, Văn Nhi bên ba vì chứng đau đầu bản cung, mất bốn tháng tìm Phù Tô công tử, tuy không thể tìm được, nhưng mà hiếu tâm đáng khen, khiến bách quan khen ngợi, mà ngay cả hoàng thượng cũng rất tán thưởng. Chắc chắn là lão thất phu Thẩm Cẩm Thành kia thấy Văn Nhi rất yêu thích nữ nhi của hắn, bèn xúi giục Thẩm Uyển Tâm bắt ép Văn Nhi làm như vậy!" Nói xong rồi hung hăng nện một quyền lên bàn trang điểm: "Còn có Quân Khởi La, ngược lại dám hưu Văn Nhi của bản cung, rốt cuộc là kẻ nào cho nàng ta cái lá gan? Người nói nàng ta làm sao có thể thần không biết quỷ không hay thoát khỏi hỷ kiện? Là bản lĩnh mấy năm nay nàng ta học được ở bên ngoài hay là có người giúp đỡ nàng ta?"

Nghĩ đến Quân Khởi La thì nàng tức giận.

Nàng cũng không chê bai dụng mạo của nàng ta thô kệch, cũng không giúp đỡ nhi tử của mình chút nào. Lại cất lực ngăn cản Văn Nhi từ hôn, giữ vị trí chính phi lại cho nàng ta, không thể ngờ được cuối cùng nàng ta lại biến mình và Văn Nhi thành quân cò! Bảo Văn Giai nàng sau này sống yên trong cung thế nào được?

Sống nửa đời người, còn chưa có ai dám làm như vậy với nàng, không thể tưởng tượng được một con tiểu nha đầu mười sáu tuổi Quân Khởi La vậy mà lại dám leo lên đầu nàng đại tiện tiểu tiện.

"Nurong nurong, Tân Vương thế tử kia vì bệnh nặng, ba năm chưa từng ra khỏi phủ, vì sao hôm nay lại xuất hiện đúng ngay gần An Vương phủ? Lão nô cảm thấy....."

"Ý của người là hắn giúp nha đầu kia để đối phó với Văn Nhi?" Văn Phi nhìn Diệp ma ma thông qua gương đồng trước mặt, nhíu mày nói: "Bản cung và Văn Nhi không thù không oán với hắn, không có đạo lý."

"Có lẽ chỉ đơn thuần là giúp Quân tiểu thư cũng không chừng."

Văn Phi không nói gì, nàng biết ý tứ của Diệp ma ma.

Dù sao Quân Khởi La có thời gian chín năm không ai biết đến, Long Dận cũng có ba năm không xuất hiện trước mặt người đời, ai biết hắn có thật sự ở trong Tân Vương phủ hay không? Không chừng hai người chắc chắn đã sớm kết giao đây chứ.

"Nurong nurong, theo lão nô thấy, hôn sự của điện hạ và Quân Tiểu thư dĩ nhiên không còn đường cứu vãn. Tuy chuyện kia An Vương điện hạ nói là không có chứng cứ gì, nhưng mà rằng tin là có. Để tránh Quân tiểu thư rơi vào tay những người khác, chúng ta hẳn là nên phòng bị trước khi thành sự thật....." Diệp ma ma nói xong, thấp giọng: "Quân tiểu thư không giữ lại được."

Văn Phi nhìn bóng mình trong gương, nguy hiểm nheo mắt lại.

Đúng vậy, để Quân Khởi La rơi vào tay kẻ nào cũng trở thành tai họa ngầm làm người ta không yên."

"Ma ma, phái người đi gọi Văn Nhi đến."

Diệp ma ma nhận lệnh đi ra ngoài, Văn Phi gọi ám vệ của mình, bí mật nói vào tai hắn vài câu.

Không bao lâu ám vệ cũng xoay người rời khỏi, để lại một mình Văn Phi ngồi trước gương đồng, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập sự ngoan lệ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Quân Khởi La, Người Giỏi Lắm

Edit: Quan Vũ.

“Vô Ngân, chúng ta đi!”

Long Dận nghe thấy tiếng nghị luận, tiếng ngợi khen vọng ra từ trong trà lâu, thần sắc như cũ, mắt phượng tĩnh lặng như mặt nước hồ, giống như đã sớm quen với những cảnh như vậy.

◇

“Tân Vương thế tử ba năm chưa từng ra khỏi cửa, không ngờ hôm nay lại chịu ra khỏi Tân Vương phủ.” Đúng lúc này, giọng nói lạnh lùng nghiêm nghị của Long Túc Văn vang lên ở sau lưng hắn.

Long Dận không dấu vết nhíu mày, xoay người lại cười nhàn nhạt với Long Túc Văn, chỉ là khác hẳn với nụ cười với Quân Khởi La lúc này, y cười với Long Túc Văn hoàn toàn không thật lòng*, giọng điệu mang vẻ chế nhạo: “Thì ra là An Vương gia, ba năm không gặp, An Vương gia càng ngày càng ngọc thụ lâm phong rồi. Nếu An Vương gia muốn hỏi tại sao ta lại ra khỏi phủ, đương nhiên công lao thuộc về An Vương gia rồi! Hôm nay trước cửa An Vương phủ biểu diễn vở kịch hay vô cùng hiếm có như vậy, sao ta lại có thể bỏ lỡ chứ?”

*gốc là không đến đáy mắt [不达眼底]

Giọng nói của y dịu dàng dễ nghe, lại giống như mưa xuân tưới mát vạn vật, nhưng mà y tự vạch áo cho người xem lưng, khiến cho Long Túc Văn cảm thấy ức không chịu nổi.

“Phi.”

Nghe thấy lời nói của Long Dận, Quân Khởi La không nhịn được nữa, thelà bật cười ra luôn, trong phút chốc làm nhiều người nhìn lên lầu ba.

“Quân Khởi La, không ngờ lại là người!”

Nhớ đến hưu thư và con gà mái hoa vàng kia, Long Túc Văn cũng chẳng thêm quan tâm tới bối cảnh của Long Dận, ngược nhìn Quân Khởi La, lập tức xù lông: “Người..... người đứng là giới làm!”

Nếu như nói Long Dận khiến cho hắn cảm thấy buồn bực, thì Quân Khởi La làm cho hắn muốn giết nàng ta!

Ngay từ khi còn nhỏ, hắn đã cảm thấy mình luôn sống dưới vàng sáng của Long Dận, dù có đi đến đâu, người ngoài đều so sánh hắn với Long Dận. Dù là dung mạo hay tài năng học vấn, chỉ cần ở đâu có Long Dận, hắn mãi mãi chỉ có thể ngậm ngùi đứng thứ hai. Nhất là bảy năm trước Long Dận nhất chiến thành danh, vinh quang của tiểu chiến thần càng khiến cho hắn một bước trở thành đối tượng được nữ tử trong khắp kinh thành đua nhau tranh giành theo đuổi, ném hắn ra xa tít tắp.

Trời xanh có mắt, cuộc chiến tranh với Bắc Nhung ba năm trước làm Long Dận suýt chết. Vết và lấm mới nhặt cái mạng về được, nhưng cũng chỉ là thôi thóp qua ngày thôi! Vậy nên ba năm qua, Long Dận cũng không hề bước ra khỏi cửa lớn của Tân Vương phủ.

Ba năm, hắn đã sắp quên kiểu nhân vật như Long Dận này, nhưng lời vừa nãy của những nữ tử quyền quý kia, lại làm cho hắn cảm giác nỗi đau sâu sắc của người ngàn năm chỉ đứng thứ hai một lần nữa.

Nhưng những điều này, cũng chỉ làm cho hắn cảm thấy tức mà thôi.

Nhưng mà Quân Khởi La thì không giống như vậy! Nàng ta lại quăng một phong hưu thư cho mình ngay trước mặt bách tính toàn thành, như vậy chẳng khác nào hung hăng cho hắn một cái tát trời giáng à!

Một người nam nhân bị nữ nhân hưu, hẳn chẳng những là người đầu tiên ở Đông Lăng, e rằng cũng là người đầu tiên trong thiên hạ!

Chưa nói đến hắn sẽ bị những huynh đệ của mình khinh thường như thế nào, mà ánh mắt khác thường của bách tính cũng đủ để mình lãnh đủ luôn rồi.

Nhưng mà hừ thư này là người của mình bày ra trước, trong mắt người khác, Quân Khởi La cũng chỉ là đạo của người trả lại người mà thôi! Bản thân mình đi gây phiền toái với Quân Khởi La, cũng chung ra vài phần kém cỏi.

Giờ đây, hẳn có lòng muốn giết Quân Khởi La, nhưng cũng chú ý đến mình áp lực dư luận không thể nào chịu đựng.

◇

“Thì ra nàng chính là Quân Khởi La nha!” Có người khẽ nói: “Dung mạo của nàng và Thẩm đại tiểu thư, thật đúng là một trời một vực đấy.”

“Chẳng trách An Vương điện hạ không muốn cưới nàng, nếu là ta thì ta cũng lựa chọn Thẩm đại tiểu thư dịu dàng như nước, xinh đẹp nho nhã đoan trang.”

“.....”

Trong nháy mắt ở lầu hai, Thẩm Uyển Tâm đứng đằng sau màn lưới, nghe thấy nghị luận của bách tính, lòng tự tin đến nỗi muốn tung nóc nhà, trong lòng lại dấy một lúc.

Cái thứ nữ nhân xấu xí Quân Khởi La, muốn gì cũng chẳng có, lấy vốn gì mà đọ với nàng chứ?

Chương 41: Ta rất tốt.

Edit: Quan Vũ.

“Tất nhiên ta rất giỏi!”

Quân Khởi La không thèm để ý tới lời nói xôn xao của những người khác, từ trên cao nhìn xuống, giống như một nữ vương, vẻ mặt kiêu căng ngạo nghễ nhìn Long Túc Vân, khóe môi nhếch lên thành nụ cười châm biếm nhân nhật: “Hay là An Vương điện hạ cho rằng ta đã nhẫn nhục tự sát hả? Xin lỗi nha, ta không hề bị các người ép chết, cho nên người thất vọng rồi.”

Giả y trên người nàng sớm đã biến mất, thay một bộ bạch y giản dị thanh khiết, trên đầu cài một cây trâm phi thủy, nhìn phớt qua, toàn thân tao nhã thoải mái. Giọng nói trong veo của nàng rõ ràng, du dương, giống như hoàng oanh ra khỏi hang, đôi mắt trong suốt sáng long lanh, chói lọi như sao mùa hè, thêm cả nụ cười thuần khiết thế kia, vốn dĩ khuôn mặt bình thường nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy có chút xinh đẹp rực rỡ.

Ban đầu Long Dận định bỏ đi, giờ đây cũng có chút không nỡ đi rồi. Lặng lẽ nuốt một viên thuốc vào, kiềm chế ý muốn ho khan, bèn im lặng đứng sang bên cạnh.

“Người..... người thật đúng là không hề đơn giản!” Long Túc Vân tức đến ngực phập phồng, ánh mắt dừng ở Quân Khởi La dần dần thâm sâu, một lúc rồi mới nói: “Xem ra là bản vương coi thường người rồi.”

“An Vương gia đã khen nhầm rồi! Người từng chết một lần, tất nhiên sẽ không giống những người khác!” Quân Khởi La lạnh nhạt bình tĩnh, cố ý xuyên tạc ý của Long Túc Vân, cuối cùng còn hảo tâm nhắc nhở, nói: “Tiện đây cũng khuyên An Vương một câu, coi thường đối thủ không phải là hành động sáng suốt, càng không nên xem thường nữ nhân nha.”

Long Túc Vân ngửa mặt chính là cái dáng vẻ chuyện gì cũng không để trong lòng của Quân Khởi La, khiến cho hắn cảm thấy nó khá giống tên Long Dận đáng ghét. Vậy nên cũng không thèm nhận ý của Quân Khởi La: “Không cần người giả bộ hảo tâm!”

“Nếu An Vương không muốn nghe thì cứ coi như là ta chưa nói.” Quân Khởi La nói xong, bỗng đôi mắt trở nên lạnh lẽo hung ác, giọng nói cũng không nhẹ nhàng từ tốn như lúc này, thậm chí mang vài phần sắc bén, gọi thẳng tục danh của hắn, nói: “Long Túc Vân, lần này, ta không thêm so đo với người, vậy nên hôn sự của ta và người hủy bỏ ngay! Sau này nếu còn dám nảy sinh ý muốn hủy hoại ta, mặc kệ người là hoàng tử hay công chúa, đừng trách Quân Khởi La ta trở mặt!”

Mặc dù ánh mắt của Quân Khởi La cũng khiến nhiều người cảm thấy rụt rè, nhưng Long Túc Vân lại có chút không cho là đúng.

Nàng ta nghĩ nàng ta là ai? Vẫn là tiểu thư tôn quý của Phan Dương Vương phủ sao? Cũng chỉ là một cô nữ không được phụ thân ruột thịt thương tiếc mà thôi, vậy mà lại dám nói chuyện với hắn như vậy?

◇

Đúng là không biết điều!

Long Dận liếc nhìn Long Túc Vân, thấy hắn ta dường như cũng chẳng để tâm đến lời nói của Quân Khởi La, cúi đầu nhân nhật nở nụ cười.

“Người cũng đã hiểu rõ việc hôn sự này không như ý người, vậy chúng ta chia rõ ranh giới, từ nay nam hôn nữ giả, hai bên không liên quan tới nhau.” Long Túc Vân nói xong, lấy ra một miếng ngọc bội phương hoàng bay bằng ngọc bích ra khỏi ngực, lên phát lực trong tay, ném thẳng vào mặt Quân Khởi La: “Quân Khởi La, đây là tín vật của nương người đã trao đổi với mẫu phi ta ngày trước, trả lại cho người!”

Hắn làm như vậy là thử thăm dò, xem coi có phải Quân Khởi La có năng lực tự mình ra khỏi kiếp không ai hay biết dưới tình huống không ai trợ giúp

hay không.

Vì lòng thăm dò lại dùng nội lực, lực ném ngọc bội mạnh mẽ, khiến cho rất nhiều người không tập võ cũng cảm thấy áp lực, đều đổ mồ hôi thay cho Quân Khởi La.

Quân Khởi La hơi hơi nhú mày, dĩ nhiên hiểu được dụng ý của Long Túc Vân.

Nếu như là ngày thường, hai đầu ngón tay của nàng lá có thể dễ dàng tiếp nhận ngọc bội, nhưng nếu bây giờ nàng đưa tay ra nhận lấy hoặc là tránh đi, thì sẽ bóc trần sự thật rằng nàng có võ công, không nhận... vậy thì chờ bị ngọc bội đập nát mặt đi.

Mọi người nhận thấy đáng vẻ rồi rầm của nàng, dường như là bị dọa đến ngây người, ngay cả tránh né cũng không thể.

Ngay lúc nàng còn đang do dự nên biểu lộ thực lực, tiếp nhận ngọc bội hay là chờ bị đập nát mặt, ngọc bội đã bị một cây trâm bạc ngọc quý báu đã đâm xuyên qua guồng cuốn chỉ màu đỏ, tránh khỏi gương mặt của Quân Khởi La, treo chắc chắn ở trên chần song cửa sổ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Ta Rất Tốt

“Tất nhiên ta rất giỏi!”

Quân Khởi La không thêm đề ý tới lời nói xôn xao của những người khác, từ trên cao nhìn xuống, giống như một nữ vương, vẻ mặt kiêu căng ngạo nghễ nhìn Long Túc Vân, khóe môi nhếch lên thành nụ cười châm biếm nhàn nhạt: “Hay là An Vương điện hạ cho rằng ta đã nhẫn nhục tự sát hả? Xin lỗi nha, ta không hề bị các người ép chết, cho nên người thất vọng rồi.”

Giả y trên người nàng sớm đã biến mất, thay một bộ bạch y giản dị thanh khiết, trên đầu cài một cây trâm phi thủy, nhìn phớt qua, toàn thân tao nhã thoải mái. Giọng nói trong veo của nàng rõ ràng, du dương, giống như hoàng oanh ra khỏi hang, đôi mắt trong suốt sáng long lanh, chói lọi như sao mùa hè, thêm cả nụ cười thuần khiết thể kia, vốn dĩ khuôn mặt bình thường nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy có chút xinh đẹp rực rỡ.

Ban đầu Long Dận định bỏ đi, giờ đây cũng có chút không nỡ đi rồi. Lặng lẽ nuốt một viên thuốc vào, kiềm chế ý muốn ho khan, bèn im lặng đứng sang bên cạnh.

“Người... người thật đúng là không hề đơn giản!” Long Túc Vân tức đến ngực phập phồng, ánh mắt dừng ở Quân Khởi La dần dần thâm sâu, một lúc rồi mới nói: “Xem ra là bản vương coi thường người rồi.”

“An Vương gia đã khen nhầm rồi! Người từng chết một lần, tất nhiên sẽ không giống những người khác!” Quân Khởi La lạnh nhạt bình tĩnh, cố ý xuyên tạc ý của Long Túc Vân, cuối cùng còn hảo tâm nhắc nhở, nói: “Tiện đây cũng khuyên An Vương một câu, coi thường đối thủ không phải là hành động sáng suốt, càng không nên xem thường nữ nhân nha.”

Long Túc Vân ngửa mặt chính là cái đáng vẻ chuyện gì cũng không để trong lòng của Quân Khởi La, khiến cho hắn cảm thấy nó khá giống tên Long Dận đáng ghét. Vậy nên cũng không thêm nhận ý của Quân Khởi La: “Không cần người giả bộ hảo tâm!”

“Nếu An Vương không muốn nghe thì cứ coi như là ta chưa nói.” Quân Khởi La nói xong, bỗng đôi mắt trở nên lạnh lẽo hung ác, giọng nói cũng không nhẹ nhàng từ tốn như lúc nãy, thậm chí mang vài phần sắc bén, gọi thẳng tục danh của hắn, nói: “Long Túc Vân, lần này, ta không thêm so đo với người, vậy nên hôn sự của ta và người hủy bỏ ngay! Sau này nếu còn dám nảy sinh ý muốn hủy hoại ta, mặc kệ người là hoàng tử hay công chúa, đừng trách Quân Khởi La ta trở mặt!”

Mặc dù ánh mắt của Quân Khởi La cũng khiến nhiều người cảm thấy rụt rè, nhưng Long Túc Vân lại có chút không cho là đúng.

Nàng ta nghĩ nàng ta là ai? Vẫn là tiểu thư tôn quý của Phàn Dương Vương phủ sao? Cũng chỉ là một cô nữ không được phụ thân ruột thịt thương tiếc mà thôi, vậy mà lại dám nói chuyện với hắn như vậy?<>

Đúng là không biết điều!

Long Dận liếc nhìn Long Túc Vân, thấy hắn ta dường như cũng chẳng để tâm đến lời nói của Quân Khởi La, cúi đầu nhàn nhạt nở nụ cười.

“Người cũng đã hiểu rõ việc hôn sự này không như ý người, vậy chúng ta chia rõ ranh giới, từ nay nam hôn nữ gả, hai bên không liên quan tới nhau.” Long Túc Vân nói xong, lấy ra một miếng ngọc bội phương hoàng bay bằng ngọc bích ra khỏi ngực, lên phát lực trong tay, ném thẳng vào mặt Quân Khởi La: “Quân Khởi La, đây là tín vật của nương người đã trao đổi với mẫu phi ta ngày trước, trả lại cho người!”

Hắn làm như vậy là thử thăm dò, xem coi có phải Quân Khởi La có năng lực tự mình ra khỏi kiệu không ai hay biết dưới tình huống không ai trợ giúp hay không.

Vì lòng thăm dò lại dùng nội lực, lực ném ngọc bội mạnh mẽ, khiến cho rất nhiều người không tập võ cũng cảm thấy áp lực, đều đổ mồ hôi thay cho Quân Khởi La.

Quân Khởi La hơi hơi nhú mày, dĩ nhiên hiểu được dụng ý của Long Túc Vân.

Nếu như là ngày thường, hai đầu ngón tay của nàng là có thể dễ dàng tiếp nhận ngọc bội, nhưng nếu bây giờ nàng đưa tay ra nhận lấy hoặc là tránh đi, thì sẽ bóc trần sự thật rằng nàng có võ công, không nhận... vậy thì chờ bị ngọc bội đập nát mặt đi.

Mọi người nhận thấy đáng sợ rồi rấm của nàng, dường như là bị dọa đến ngây người, ngay cả tránh né cũng không thể.

Ngay lúc nàng còn đang do dự nên biểu lộ thực lực, tiếp nhận ngọc bội hay là chờ bị đập nát mặt, ngọc bội đã bị một cây trâm bạc ngọc quý báu đã đâm xuyên qua guồng cuốn chỉ màu đỏ, tránh khỏi gương mặt của Quân Khởi La, treo chắc chắn ở trên chần song cửa sổ bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Lòng Dạ Thâm Độc Của Long Dận

Trâm ngọc dễ vỡ, mà đầu trâm lại khá nhọn, người trong nghề cũng biết rõ, dùng nó để đâm xuyên qua chần song cửa sổ, cần có nội lực vô cùng thâm hậu. Nhưng mà muốn đảm bảo dưới tình huống trâm không vỡ, cầm gần như toàn bộ vào gỗ, về nội lực đã đạt được, chắc chắn lại khiến người ta cảm phần.

Đám người bên Thái tử Long Túc Dương bị chấn động vô cùng. Cho dù Long Dận bị bệnh trường kỳ, nhưng mình vẫn chẳng thể siêu việt bằng.

“Trời ơi, đẹp quá!”

Người trong nghề nhìn ra cửa, nói, người bình thường thì xem cảnh náo nhiệt, trong phút chốc, một trận hô hào kích động vọng ra từ đám người.

Quân Khởi La nhìn lại phía phát ra tiếng, nhận thấy nam nhân hay nữ nhân, ai cũng kinh hãi há mồm nhìn lại một chỗ.

Nghiêng tầm mắt, ánh mắt nhìn theo mọi người, bỗng dưng thấy cây trâm ngọc cuốn tóc Long Dận đã biến mất tiêu rồi, một mái tóc đen dài óng mượt thẳng tắp rủ qua vai ra sau lưng của y, giống như một tấm lụa là màu đen vô cùng thượng đẳng.

Màu đen của tóc, màu trắng của y phục, nhẹ nhàng phát phơ theo gió thoảng chiều tà, nụ cười yếu ớt dịu dàng trên gương mặt tao nhã, đẹp như tiên nhân giáng trần, thoát nhìn thì rất vô hại.

Quân Khởi La cho rằng, nếu y là nữ tử, chắc chắn là hoàn toàn xứng đáng làm họa thủy.

Long Túc Vân nhìn trâm ngọc sắp khoét sâu vào miếng gỗ, rồi lại nhìn chủ nhân của trâm ngọc, rõ là có chút không chấp nhận nỗi chiêu thức ấy lại do Long Dận làm ra! Cho dù bảo hấn lâm, cũng không đảm bảo rằng trâm ngọc không bị nát!

Điều này chắc chắn khiến cho Long Túc Vân cảm thấy thất bại nặng nề, cảm thấy bản thân mình không muốn nhận thua cũng không được! Trong lòng của Long Túc Vân vốn đã buồn chán kinh khủng, nay thấy Long Dận dễ dàng thu hút được ánh nhìn của mọi người, không khỏi tức giận quát lên: “Long Dận, ngươi làm cái gì vậy?”

“An Vương gia, chúng ta có chung dòng họ. Dựa vào vai vế, hấn là người nên gọi ta một tiếng “thúc thúc” mới đúng, sao có thể gọi to gọi nhỏ với ta như vậy?” Long Dận chẳng thèm để mắt đến sự phẫn nộ của hấn, về mặt lạnh nhạt, trả lời.

Quả thật Long Túc Vân muốn phát điên lên rồi, tự hấn chẳng thèm quan tâm đến sự thật Long Dận là vai vế thúc thúc của mình: “Bớt nói những thứ nhảm nhí này với bản vương đi.”

“Được rồi, An Vương gia.” Long Dận ra vẻ bất đắc dĩ, nói: “Bảo là người không nên hỏi ta “làm cái gì”, mà là phải cảm ơn ta “làm như vậy”. ”

“Bản vương..... cảm ơn người?” Long Túc Vân chỉ vào chóp mũi của mình, suýt nữa bị tức quá hóa cười.

“Xung quanh có rất nhiều bách tích chứng kiến, vì người thù oán Quân tiểu thư đã hưu người, nên viện lí do trả lại tín vật đính hôn, lại lên dùng nội lực, chẳng lẽ không phải muốn đưa Quân tiểu thư vào chỗ chết.” Về mặt Long Dận nghiêm túc, cuối cùng hỏi ngược lại: “Quân tiểu thư thân thể yếu ớt mong manh, nếu như bị người ném ngọc bội trúng làm nàng chết, chắc người không muốn mang trên lưng cái tội danh lạm sát người vô tội chứ, người nói xem người có nên cảm tạ ta hay không?”

Vô Ngân xoa trán không nói gì, trong lòng cảm thấy bất bình thay cho Long Túc Vân: Thế tử, từ nhỏ đến bây giờ, Long Túc Vân gặp phải người thì chưa thắng bao giờ. Người xem, hấn sắp khóc rồi, có phải chúng ta không nên ức hiếp người ta như vậy có được không vậy?

Dáng vẻ nghiêm túc của Long Dận, khiến cho Quân Khôi La cũng kinh ngạc không thôi. Hại nàng ban nãy còn tưởng rằng hấn vô hại, chỉ xem việc hấn chuyện môn xát muối lên miệng vết thương của Long Túc Vân, té ra là chúa bên trong lòng dạ độc ác.

Thấy Long Dận nhìn thấu trò bịp của mình mà vẫn chưa vạch trần, trái lại còn ra tay tương trợ, Quân Khôi La cảm kích trong lòng. Nhưng mà nói chuyện với người thông minh, không phải nhiều lời, chỉ ánh mắt là đủ.

Gửi cho Long Dận một ánh mắt cảm kích, Quân Khôi La hơi híp mắt nhìn Long Túc Vân, ngoài mặt cười nhưng trong lòng thì không cười, nói: “Long Túc Vân, ta đã không so đo tất cả những chuyện hôm nay ngươi đã làm đối với ta, cũng không so đo với mẫu phi ngươi lòng dạ ác độc ngông cuồng, bảo ngươi cưới ta vào An Vương phủ rồi vứt xó, chẳng thể ngờ, ngươi, lại còn thẹn quá hóa giận, vậy mà lại ra tay giết ta ngay chốn đông người, chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi sinh ra làm hoàng tử là có thể một tay che trời sao?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Bày Tổ Lòng Thành

Long Túc Vân ngạc nhiên ngược nhìn Quân Khôi La.

Chủ ý cưới Quân Khôi La về rồi vứt xó, là yêu cầu mà mẫu phi ngày trước viện cớ để thuyết phục mình cưới Quân Khôi La, chỉ có ba người, mình, mẫu phi và Tâm Nhi biết thôi, sao nàng ta lại biết được? Chẳng lẽ nàng ta bố trí cơ sở ngầm bên cạnh mình hay là mẫu phi?

Nghĩ đến khả năng ấy, chính Long Túc Vân cũng cảm thấy buồn cười rồi lắc đầu.

“Quân Khôi La, chuyện lúc nãy là bản vương không đúng, bản vương xin lỗi ngươi.” Đột nhiên Long Túc Vân hơi hồi hận ban nãy kích động đã trêu chọc Quân Khôi La, bèn dè nén thái độ, chỉ hy vọng mau mau chấm dứt mọi chuyện ngay bây giờ. Hấn thật sự không thể biết nếu dây dưa với nàng nữa, không biết nàng sẽ lại làm ra những thứ gì đây.

Quân Khôi La cười thích ý: “Nếu An Vương gia đã biết mình sai, cũng nên bày tỏ chút thành ý chứ.”

Bỗng Long Túc Vân có dự cảm chẳng lành, cảnh giác hỏi: “Ngươi muốn thế nào?”

Quân Khôi La vô si nói: “Hôm nay ta mặc kệ thanh danh của mình bị hủy, dốc sức phối hợp diễn một vở kịch với An Vương gia, đồng thời để cho ngươi từ hôn suôn sẻ bằng phương thức hoành tráng như vậy, qua mấy ngày nữa, ngươi đã có thể danh chính ngôn thuận cưới Thẩm đại tiểu thư làm phi, vậy thì An Vương gia cũng nên trả thù lao kha khá mới phải, ngươi nói xem nào?”

Để nuôi sống mấy ngàn người của Hồng lâu và Ám lâu thật sự là cần rất nhiều bạc đấy, nàng cũng không ngại lợi dụng hôn lễ của mình lừa chút bạc để xài, nàng bỏ mặc bọn họ được sao?!

Quân Khôi La vừa nói câu này xong, đám người vây xem đều không thể tin trọn trừng mắt nhìn nàng.

Té ra dưới tình huống Chu Hỷ thay mặt An Vương gia, nàng cũng bằng lòng chịu nhục lên kiệu, chỉ để lừa gạt tổng tiền An Vương gia sao?

Thiên kim quý nữ tránh trong bao gian của tửu lâu ra về khinh thường, cảm thấy Quân Khôi La đúng là làm mất mặt các cao môn quý nữ bọn họ. Đám người của Thái tử cũng hiện đầy vạch đen trên đầu, bây giờ nàng thật sự rất thiếu tiền rồi hả?

Long Dận cúi đầu cười khê, quả thật đã bị sự vô si của Quân Khôi La đánh bại.

Nhạc Sinh Nhạc Tiêu núp trong đám người cười sặc sụa.

Hừ, ai bảo mẫu tử bọn hấn có ý xấu, một người thì bảo nhi tử của mình cưới tiểu thư về rồi vứt sang một bên, một người thì muốn chưa bái thường thì hưu thê, để cho tiểu thư bị người ta phi nhổ. Hôm nay tiểu thư tương kế tựu kế, thuận tiện lừa gạt chút đỉnh, đã là nể mặt mẫu tử bọn họ lắm rồi!

Về mặt Long Túc Vân rất khó coi, hấn rất muốn nói, hôm nay, thanh danh của mình bị nàng hủy hoại nghiêm trọng hơn rồi có được không?

“Ngươi muốn bao nhiêu?” Long Túc Vân nghiêng răng phun ra vài chữ.

Quân Khôi La duỗi hai ngón tay trắng nõn mềm mịn ra ngoắc ngoắc. “Hai lượng bạc?” Long Túc Vân thấy còn tạm chấp nhận, sáng khoái đồng ý, nói: “Không thành vấn đề!”

Quân Khôi La khinh thường nói: “Long Túc Vân, ngươi đang đuổi ăn mày à? Hay là nói trong mắt ngươi, vị trí An Vương phi chỉ đáng giá hai vạn lượng bạc? Thế thì Thẩm đại tiểu thư còn tranh giành như điên với ta với làm cái quái gì chứ?”

Ngũ ý là Thẩm Uyên Tâm nhìn trúng cái vị trí An Vương phi của hắn, chứ không phải là con người của Long Túc Vân.

Lầu hai, phía sao màn sa ở nhà gian, vốn dĩ Thẩm Uyên Tâm còn đang phân khởi cuối cùng mình cũng được thỏa ý nguyện, được ngồi lên vị trí An Vương chính phi, nào ngờ nghe thấy Quân Khởi La thóa mạ mình như vậy, lập tức nắm màn sa coi nó như Quân Khởi La, hung hăng xé, suýt nữa xé màn sa xuống luôn.

Long Túc Vân thật sự muốn xé xác Quân Khởi La, gương mặt đã lạnh lùng lại càng lạnh lùng hơn: “Vậy ngươi muốn bao nhiêu? Chẳng lẽ muốn hai trăm vạn lượng? Quân Khởi La, ngươi đừng có mà công phu sư tử ngoạn!”

“Ngươi có thể bỏ ra hai trăm vạn lượng vì danh hiệu An Vương phi kia?” Quân Khởi La ra vẻ bộ ngươi tưởng đưa hai trăm vạn lượng, tỷ không chịu đâu: “Hai trăm vạn lượng bạc, thiếu một lượng cũng không được!”

Bị một thứ phế vật mình chứng mất ghét bỏ, sắc mặt Long Túc Vân rất khó chịu: “Quân Khởi La, đây chẳng phải là ngươi nhân lúc cháy nhà hôi của sao?”

Hai mươi vạn lượng không phải là con số nhỏ, gần bằng thu nhập trong hai năm của An Vương phủ đấy.

“Thẩm đại tiểu thư, ngay cả hai mươi vạn lượng, Long Túc Vân cũng không bằng lòng cho ngươi đâu. Xem ra, ở trong lòng hắn, ngươi cũng không hề quan trọng đến vậy đâu.” Quân Khởi La cúi xuống nhìn vào vị trí Thẩm Uyên Tâm ở dưới, lên giọng mỉa mai.

Thấy mọi người ở phía dưới cũng hướng tầm nhìn về phía mình theo tầm mắt của Quân Khởi La, Thẩm Uyên Tâm lùi về phía sau hai bước theo phản xạ có điều kiện, mới nhớ ra rèm sa rủ xuống, người ở dưới hoàn toàn không thấy mình.

Long Túc Vân thì cả kinh, không ngờ Quân Khởi La lại biết đến sự tồn tại của Thẩm Uyên Tâm, xem ra đã thật sự coi thường nàng rồi.

“Long Túc Vân, nếu ngươi không muốn, bây giờ ta lập tức vào cung tìm Văn Phi nương nương, có lẽ bà ta thật sự bằng lòng cho ta vào ở trong An Vương phủ.” Thấy Long Túc Vân do dự, Quân Khởi La làm bộ xoay người xuống lầu.

Thẩm Uyên Tâm vừa nghe lời này, suýt nữa nhảy ra mắng Quân Khởi La không biết xấu hổ.

“Hai mươi vạn thì hai mươi vạn!” Để cho nàng ta đi tìm mẫu phi, vậy tất cả những gì đã làm trong hôm nay, phải hứng chịu sỉ nhục chẳng phải là chịu công cốc cả sao? Long Túc Vân cắn răng rồi vội vàng nói: “Người trong thiên hạ làm chứng, sau này ta và ngươi không chút dính dáng đến nhau!”

Vũ: Cái khúc này, khi thì hai chục khi thì hai trăm, đầu đầu thật, ta không nghĩ chị chỉ muốn hai chục đâu. Nên thống nhất là hai trăm hết.

“Đúng ý ta.”

Quân Khởi La để lại vài câu, còn lém lỉnh ghi hai mươi vạn lượng vào sổ, tâm tình tốt không tả nổi, mắt sáng long lanh, cười thật to, gương mặt sáng sủa làm mọi người hoa mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44: Lòng Dạ Độc Ác.

Một màn kịch thành thân khôi hài cứ kết thúc như vậy khiến mọi người ghen hòng trần trời.

Từ giờ về sau, người trong kinh thành đều nhớ rõ tiểu thư vô sỉ tham tiền này của Phàn Dương Vương phủ - Quân Khởi La.

Đám người tản ra, Quân Khởi La bảo Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đi theo Long Túc Vân đến An Vương phủ lấy ngân phiếu, còn mình nhân lúc mọi người không để ý, rút trăm ngọc của Long Dận ra. Đáng vẻ ung dung kia, cứ như thể trăm ngọc đang cầm trên đầu hủ vậy.

Muốn trả lại cho Long Dận, lại phát hiện y đã rời khỏi tự bao giờ, chỉ đành bỏ trăm ngọc vào trong ngực, đợi đến ngày nào đó bảo Nhạc Sinh Nhạc Tiêu mang đến Tấn Vương phủ vậy.

◇

Long Túc Vân sỉ nhục Quân Khởi La không thành công lại bị sỉ nhục như vậy, lại tổn mất hai mươi vạn lượng bạc, thật sự là đau lòng muốn chết. Nhưng mà nghĩ lại cuối cùng cũng giải quyết xong mối hôn sự của mình và Quân Khởi La, lại danh chính ngôn thuận cưới Thẩm Uyên Tâm, lợi ích về sau sẽ lấy được há chỉ bằng hai mươi vạn lượng bạc?

Thế nên, trong lòng hắn lúc này mới thoải mái một chút.

“Vương gia.....”

Đội Nhạc Tiêu, Nhạc Sênh đi khỏi, Chu Hỷ nhìn sắc mặt Long Túc Vân chuyển từ đen thành xanh, từ xanh rồi thành trắng, từ từ, âm thầm suy chuyển sự tình, lúc này mới dám mở miệng dò xét.

Long Túc Vân liếc mắt, hung dữ nhìn hần chòng chọc, giọng nói lạnh lẽo như băng: “Ồ lại, lát nữa tự mình đi lĩnh ba mươi đại bản đi.”

Chu Hỷ như trút được gánh nặng, lau mồ hôi lạnh, cung kính trả lời “Dạ.”, rồi mới hỏi: “Vương gia, chuyện hôn nay, chẳng lẽ cứ nhịn như vậy?”

“Nhịn?” Về mặt Long Túc Vân hung ác nham hiểm, nói: “Từ nhỏ đến lớn, bản vương chưa bao giờ phải chịu nỗi nhục ê chề như vậy, sao có thể quên như vậy được? Thời gian còn dài, chỉ cần nâng ta còn nấn lại trong kinh thành, bản vương vẫn còn cơ hội từ từ tính sổ với nàng ta!”

“Vương gia, Văn Phi nương nương cho mời.” Lúc này, tiểu thái giám được Diệp ma ma phái đi, vội vàng chạy tới, cung kính nói.

Phải đổi mặt thì cứ đổi mặt. Long Túc Vân cũng không lảng tránh, đi theo tiểu thái giám đến Tê Hà cung.

Tê Hà cung, đèn đuốc sáng trưng, ngay cả một tiểu cung nữ không thấy, thậm chí ngay cả bóng dáng của Diệp ma ma cũng không thấy luôn.

Tiểu thái giám dẫn Long Túc Vân đến cửa cung điện, thì tinh ý rời khỏi, để cho Long Túc Vân tự đi vào.

Vừa bước vào cửa điện, trả lời hần là một bát trà vỡ vụn dưới chân, nước trà và mảnh sứ văng tung tóe khắp nơi.

“Mẫu phi.” Long Túc Vân mặc kệ ẩm ướt vương trên vạt áo, buồn bực tiêu sái đến gần Văn Phi.

“Quý xuống!” Văn Phi khẽ quát, quay lưng về phía Long Túc Vân, giận dữ nói: “Trong mắt ngươi còn có người mẫu phi này là ta sao?”

Long Túc Vân xốc vạt áo dài lên rồi quý xuống, thân thể thẳng tắp, nói: “Nhi tử cảm thấy không hề sai. Theo ý của nhi tử, sự hỗ trợ từ mười vạn binh quyền quan trọng hơn lời không có căn cứ của một kẻ giả thần giả quỷ rất nhiều.”

Văn Phi hơi xoay người nhìn Long Túc Vân một mực kiên quyết, vừa bực mình vừa buồn cười, nói: “Tu Nguyệt đại sư là cao tăng đắc đạo, lời nói của ông ta sao có thể là phát ngôn bừa bãi? Huống chi, trước kia là mẫu phi vô tình nghe thấy, ông ta có cần phải nói những lời không có căn cứ như thế sao?”

“Mẫu phi, không quan tâm lời nói của Tu Nguyệt đại sư có căn cứ hay không, cho dù không có Quân Khởi La, vị trí kia, cuối cùng cũng sẽ là của nhi tử, mẫu phi, người cứ yên tâm đi.” Long Túc Vân suy tính kỹ càng rồi nói.

Văn Phi nhìn Long Túc Vân một lúc lâu, bỗng nhận ra hải tử của mình từ nhỏ luôn rất ý lại vào mình, dường như đã trưởng thành rồi, không còn cần mình ở bên cạnh bày mưu tính kế cho nó nữa, suy sụp ngồi xuống tháp quý phi, giống như đứa trẻ mất đi sinh khí, bỗng như già đi nhiều tuổi: “Thôi, con đã cho là như vậy, sau này bản cung không xen vào chuyện của con nữa. Lúc này phụ hoàng đã tới, chắc hẳn bản cung rằng đã xảy ra chuyện gì. Phụ hoàng con nghe nói xong thì giận dữ, đã vô cùng thất vọng về con. Bản thân con nên nghĩ lại nên bào chữa với phụ hoàng con như thế nào đi. Bản cung mệt rồi, đi về đi.”

“Nhi thần cáo lui.”

◇

Ra khỏi Tê Hà cung, Long Túc Vân đi thẳng đến ngự thư phòng.

Lúc ra thì trên mặt ráo hoảnh, thậm chí còn tươi cười mang vài tia tà nịnh.

Quân Khởi La, cho người sĩ nhục bản vương, chờ sau này, người làm quả phụ, chắc chắn bản vương sẽ "chúc mừng" người một phen thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Sát Khí Hiện Ra

Edit: Quan Vũ.

Ngày mười tháng tám, là sinh thần mười sáu tuổi của Quân Khởi La, đồng thời cũng là ngày giỗ của mẫu thân của Quân Khởi La - Quân Như Sơ.

Những năm kia, lúc tổ phụ Quân Bác Xương còn sống, năm nào Quân Khởi La cũng đi theo ông đến bái tế Quân Như Sơ. Nhưng mà sau khi nàng tiếp nhận thân thể của Quân Khởi La, vì đủ thứ nguyên nhân, cũng không đi thêm lần nào nữa. Giờ đây thiên thời địa lợi, về tình về lý, nàng cũng nên đi bái tế bà ấy.

Sáng sớm hôm nay, Quân Khởi La truyền tín hiệu cho Tiền bá, chỉ bảo Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu chuẩn bị hương, nến, tiền giấy, đồ cúng, hoa tươi, do Nhạc Sinh lái xe ngựa đến trước ngôi mộ của Quân Như Sơ.

Quân Như Sơ cũng không hề an táng ở nghĩa trang của Quân gia, tuy lão Phàn Dương Vương Quân Bác Xương không hiểu tại sao trước khi lâm chung nữ nhi của mình lại nói rằng hy vọng an táng nàng ở Tây Sơn, nhưng vẫn làm theo tâm nguyện của nàng. Mặc dù chín năm cũng chưa khi nào đến bái tế, nhưng trí nhớ của bản tôn vẫn nhớ đường như in.

Độ chừng sau một canh giờ, xe ngựa đã đến dưới chân Tây Sơn.

Quân Khởi La bảo Nhạc Tiêu, Nhạc Sinh chờ ở trong xe ngựa, còn mình thì xách đồ đạc lên núi.

Tây Sơn là một nơi có tên gọi chẳng rõ ràng, được người ở phía Tây Đông Lăng đặt tên.

Diện tích của Tây Sơn khá rộng, trải rộng hơn mười dặm trong những dãy núi trập trùng nơi Thanh Sơn, từng ngọn núi tiếp nhau, trên đỉnh núi, trong đó, ngôi mộ của Quân Như Sơ nằm trên một ngọn núi có độ cao không tới hai trăm mét so với mặt nước biển.

Quân Khởi La trực tiếp thi triển khinh công, thời gian chưa tới nửa nén hương đã đến đỉnh núi.

Nhiều năm không đến, quang cảnh ở đỉnh núi khiến cho nàng kinh ngạc.

Trong suy nghĩ của nàng, Thảm Cẩm Thành không thể nào đến cùng tế Quân Như Sơ, nơi đây hẳn nên là cỏ hoang, lạnh lẽo, tịch liêu mới phải. Nhưng mà trước mắt, một nắm mồ cỏ mọc trên hướng Đông sang Tây, nằm trong một biển hoa, mặc dù có vẻ hơi trơ trọi, nhưng mà không thấy một cây cỏ dại nào.

Dù lòng nghi ngờ, nhưng nàng tuyệt đối không tin rằng Thảm Cẩm Thành đã gieo trồng cả một biển hoa này.

◇

Một gã nam nhân trời sinh đã lạnh lùng bạc bẽo như vậy, ngay cả hôn sự của nữ nhi mình cũng có thể bỏ mặc được, chỉ phái quân gia Thảm Phúc* sắp xếp lo liệu. Sau đó, mình và Long Túc Vân còn huyền não ra chuyện lớn như vậy, hẳn cũng chẳng thêm đoái hoài, sao có thể dụng tâm với một người đã qua đời từ lâu hả?

*Nguyên văn là Thảm Hải, nhưng ngay từ đầu, người lo là Thảm Phúc, và Thảm Phúc mới là quân gia.:)))

“Chủ tử, vừa nhận được tin tức, Văn Phi đã hạ quyết sát lệnh với ám vệ trong tay, đối tượng là Quân tiểu thư.” Mặc dù Vô Ngân không hiểu lắm, tại sao thế tử nhà mình lại để ý đến những tin tức có liên quan đến tiểu thư của Quân gia, nhưng vừa nhận được tin tức thì đầu tiên là báo lại đầy đủ: “Ngoài ra, Thảm Cẩm Thành cũng mua sát thủ, hình như định lấy mạng của Quân tiểu thư.”

“Chắc Thảm Cẩm Thành muốn nhổ cỏ tận gốc.” Long Dận nghe vậy, hai tay cầm quyền sách lên, nhìn hoa sen xanh đầy hồ bên ngoài viện, khẽ lầm bầm, hình như tự hỏi mình, cũng giống như đang hỏi Vô Ngân: “Nhưng tại sao Văn Giai lại hạ quyết sát lệnh với nữ tử không có danh tiếng gì? Không lẽ chỉ vì nàng khiến cho mẫu tử bà ta tức tối chăng?”

Mặc dù biết nàng khác xa với vẻ bề ngoài nhìn có vẻ vô hại như vậy, nhưng mà làm người trong hoàng thất, hẳn biết rất rõ lợi hại của quyết sát lệnh, nhưng mà..... quyết sát lệnh, không chết không ngừng!

Hơn nữa, không nói đến Thảm Cẩm Thành mua sát thủ đối phó với nàng! Dù nàng có ba đầu sáu tay, cũng khó địch nổi với thế lực nhiều bên đi!!

Không biết tại sao, hẳn không hề muốn nghe được tin nữ tử vô sỉ kia chết truyền về. Không lẽ vì cặp mắt đen láy cơ trí gian xảo kia giống với ân nhân của mình?

“.....” Vô Ngân

Long Dận xoay người lại nhìn Vô Ngân hỏi: “Bây giờ nàng đang ở đâu?”

“Hôm nay là sinh thần mười sáu tuổi của Quân tiểu thư, cũng là ngày giỗ của mẫu thân nàng. Nửa canh giờ trước, nàng đã đi chung với hai tiểu nha đầu của nàng đến Tây Sơn bái tế mẫu thân nàng.”

Long Dận nghe vậy, ném quyền sách trong tay đến bàn trà cao nhất bên cạnh mình, vừa đi vừa căn dặn Vô Ngân: “Ta và người đuổi theo trước, gửi tín hiệu báo Thanh Y mang theo mười tổ (trắng) y tên ám vệ tức tốc đuổi theo sau chúng ta.”

Vô Ngân kinh ngạc.

Đây chính là đội quân thế lực thế tử đã bồi dưỡng lúc mười tuổi, nhưng cũng chỉ hơn hai trăm người, là quân đội bí mật không để người đời biết được, tồn tại như một đồn sát thủ. Thế tử lại có thể điều động tổ y vệ vì Quân tiểu thư, đây là cái đạo lý gì vậy?

Chương 46: Không Ngờ Là Y.

Quân Khởi La băng qua biển hoa đến trước ngôi mộ, lấy hương, nến, tiền giấy trong giỏ trúc ra, rồi dọn đồ cúng và hoa tươi ra.

Không biết là cảm xúc của bản tôn bị chi phối, hay là tình cảm kính yêu trong lòng của Quân Khởi La đối với Quân Như Sơ, lúc đối diện với bia mộ của Quân Như Sơ, thì dường như tâm tình của nàng lại kém đi lạ thường.

Trong trí nhớ của Quân Khởi La, tổ phụ Quân Bác Xương đã từng nói, lúc trước, khi Quân Như Sơ mang thai nàng, thai tướng không ổn định, nàng hoàn toàn có thể lựa chọn bỏ Quân Khởi La để mình được sống, nhưng mà nàng không hề làm như vậy.

Người có thể nói nàng ngốc, nhưng mà nàng lại cảm thấy đây là sự vĩ đại của tình mẹ.

Tuy Quân Như Sơ chưa từng nuôi dưỡng nàng ngày nào, nhưng mà nàng cũng là nguyên nhân nàng ấy bỏ cả sinh mệnh trẻ tuổi.

Kiếp trước, nàng là cô nhi, không thể hiểu được ý nghĩa của tình thương của mẹ, ở thế giới này cũng chưa từng được hưởng thụ tình thương của mẹ, nhưng nhớ rằng, từng có một nữ tử bất chấp tính mạng sinh ra nàng, trong lòng của nàng thật sự rất ấm áp.

Nếu không có Quân Như Sơ và Quân Bác Xương ngày trước dịu dàng ấm áp bảo bọc nàng bên cạnh từng li từng tí như thế kia, sao nàng có thể lấy được thân thể hài tử bảy tuổi, chịu đựng cho qua quãng thời gian làm người thử độc kia? Thế nên trong tận cốt tủy, nàng mang trong tim sự cảm kích về phần ân tình này, trong lòng đã sớm xem mình như Quân Khởi La.

“Cảm ơn người đã bỏ mặc sinh mạng mình, cho con có cơ hội được sống.

Nếu không có thân thể mới này của Quân Khởi La, mình đã chóng biến thành một cô hồn dã quỷ rồi.

◇

Lấy hỏa chiết tử* ra châm hương, nến, tiền giấy, Quân Khởi La cung kính lạy ba cái ở mộ của Quân Như Sơ, sau đó nửa ngồi nửa quỳ** trước mộ của Quân Như Sơ, cúi đầu nói thầm: “Nhiều năm nay, cũng chưa từng tới thăm người, chắc hẳn người muốn ngắm nhìn dáng điệu thật sự của nữ nhi nhỉ?”

*Hỏa chiết tử: Là thứ đồ dùng để đánh lửa, được làm từ một loại giấy chế từ đất thô, cuộn thật chặt loại giấy này thành cuộn, sau khi châm lửa thì thối tắt, lúc này tuy ngọn lửa không còn nhưng vẫn có thể thấy những đốm sáng màu đỏ đang âm ỉ, giống như lửa còn sót lại trong đồng tro tàn vậy, giữ được một thời gian rất lâu. Khi cần đốt lửa chỉ cần thổi một hơi có thể khiến nó bùng cháy lại.

**Gốc là [跪坐] là ngồi chồm hổm, nhưng trong cái này có vẻ không ổn lắm, [跪] là quỳ gối, [坐] là ngồi, nên ta nghĩ là nàng í ngồi gần giống các cô gái Nhật khi ngồi bần sười.

Quân Khởi La nói xong, đưa tay lên gương mặt mình: “Cả nhà kia hại người mất trong sạch, lại hại nữ nhi của người, chắc chắn người không hi vọng Phàn Dương Vương phủ rơi vào trong tay của bọn họ chứ? Người cứ yên tâm, Phàn Dương Vương phủ chỉ có thể là của họ Quân, tất cả những thứ của Phàn Dương Vương phủ, ta sẽ lấy lại từng thứ từng thứ một cho mọi người.”

Long Dận và Vô Ngân nín thở trốn ở đằng sau một bụi hoa bên cạnh ở trên núi, đúng lúc thấy được gương mặt của Quân Khởi La.

Chỉ thấy Quân Khởi La lần mò ở má, cạnh mang tai một lúc, sau đó gỡ mặt nạ da người xuống.

Ban đầu Long Dận thấy kinh ngạc vì động tác của nàng, tới khi thấy dáng vẻ của nàng thì phản ứng đầu tiên là bị dung mạo tuyệt thế của nàng hớp hồn, nhưng mà lúc nhìn rõ dung mạo của nàng thì tất cả tế bào trên người như nhảy hết lên, mừng như điên, suýt nữa thở không thông rồi đứng lên ho khan.

Dường như Quân Khởi La cảm nhận được sự dao động của hơi thở, nhú mắt nhìn vào chỗ hai người Long Dận đang núp.

Thấy Quân Khởi La nhìn lại, Long Dận nhanh chóng nín thở.

Quân Khởi La tập trung tư tưởng, yên lặng lắng nghe, trong phút chốc, lông mày mới giãn ra nhìn bia mộ.

Phải..... Là y.....

Không, không đúng, hẳn là nàng!

Long Dận có phần không dám tin rồi truyền âm hỏi Vô Ngân: “Người nhìn nàng ấy..... Có giống thiếu niên chúng ta đã tìm suốt ba năm không?”

Vô Ngân sớm đã bị dung mạo kinh diễm dưới vẻ tầm thường làm cho khiếp sợ mất tiêu, mở to mắt nhìn Quân Khởi La, còn tưởng rằng mình đang nằm mơ. Tới lúc thể tử nhà mình truyền âm, hần mới vừa tỉnh hồn lại, vừa quan sát tỉ mỉ một phen, cả lăm truyền âm, nói: “Không. Đúng vậy, đúng. là y. Không ngờ người đã cứu thể tử năm đó lại là Quân. Quân tiểu thư.”

Đã bị câu trả lời chắc chắn của Vô Ngân thuyết phục, Long Dân từ từ khôi phục lại sự xúc động trong lòng.

Quả nhiên là nàng.

◇

Y chẳng thể ngờ rằng ân nhân mình vẫn luôn tìm kiếm, lại là Quân Khởi La.

Y thật may mắn vì mình đã thấy đôi mắt kia của nàng, không nỡ nhìn nàng bị chết oan nên chú ý nàng hơn một chút, rồi nghe thấy nàng gặp nguy hiểm thì tự mình đến.

Nếu không chắc đến chết, y cũng không biết ân nhân của mình chính là Quân Khởi La.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Thị Huyết Ngũ La Sát.

Quân Khởi La không định nán lại ở trên núi quá lâu.

Nàng đã sớm nhận được tin Thảm Cầm Thành thuê sát thủ, định giết nàng. Nhưng mà trong khoảng thời gian này, ngoại trừ ngày hôn lễ của mình và Long Túc Văn kia, hoàn toàn không ra khỏi Phần Dương Vương phủ. Hôm nay cơ hội ngàn năm mới có, sao hần có thể bỏ qua?

Nàng không muốn ngôi mộ của Quân Như Sơ bị tới phá hư, nên dán mặt nạ da người lên mặt rồi lập tức đi xuống chân núi.

Hai người Long Dân vẫn đi theo sau nàng, luôn duy trì khoảng cách theo nàng xuống núi.

◇

Lúc bọn họ đi không lâu, ở một hướng khác, một vị nam tử nhìn qua cũng chỉ chừng ba mươi tuổi lên núi, trong tay đang cầm một bó phong linh thảo*, bước từng bước đến trước ngôi mộ.

*Phong linh thảo: Họ Hoa chuông (danh pháp khoa học: Campanulaceae) là một họ thực vật trong bộ Cúc (Asterales), bao gồm khoảng 70-84 chi và 2000-2.380 loài, tùy theo cách phân loại.

Họ này chủ yếu là cây thân thảo hay cây bụi, ít thấy có cây gỗ nhỏ.

Các loài thường có nhựa trắng như sữa nhưng không độc.

Trong các chi của Campanulaceae có:

Campanula : Hoa chuông, hoa chuông lá tròn, phong linh thảo, cỏ tím

Dung mạo của y anh tuấn, thân hình cao lớn, tóc đen được cột lại bằng bạch ngọc quan*, người mặc trường bào màu xanh nhạt, quần một chiếc thắt lưng bạch ngọc quanh hông, vẻ thành một đường cong trên thân thể cao ngất hoàn mỹ, nhìn một thân trang phục từ trên xuống dưới, nếu là người sành sỏi thì hần ai cũng biết giá trị rất xa xỉ.

*Quan [冠]: vật giống như cái nón mấy vị chụp vô cục tóc.

Y đứng ngay ngắn trước bia mộ của Quân Như Sơ, trong đôi mắt phượng hẹp dài chứa đựng đầy bi thương.

Một cơn gió khẽ thoảng qua, mùi tiền giấy bị đốt xông vào chóp mũi, y mới nhìn thật kỹ rồi từ từ nhận ra rằng rõ ràng đã có người đến cúng tế sớm hơn y.

Nhìn hương, nến chưa cháy hết và phong linh thảo màu tím trước bia mộ, nam tử chau lông mày đẹp, bỗng dừng vội vàng xoay người chạy về hướng Quân Khởi La đi.

Đứng ở sườn núi, nhìn xuống phía dưới, nhìn xung quanh một lúc lâu, mới nhìn thấy một chiếc xe ngựa chạy về phía kinh thành rồi đuổi theo, gần khuất mất, lúc này y mới quay về trước ngôi mộ.

Nhạc Sinh vội vàng lên xe ngựa, Nhạc Tiêu ngồi bên cạnh nàng, về mặt hai người nghiêm nghị nhìn đằng xa.

Quân Khởi La thì nhắm mắt lại, ngồi trong xe ngựa, về mặt lạnh nhạt, giống như đang ngủ.

Đột nhiên, một tiếng xé gió rất nhỏ xẹt qua, Quân Khởi La thoáng thả mở mắt ra, khẽ nói: “Đến đây.”

◇

Lời của nàng rơi xuống, năm tên nam nhân ăn mặc quái dị nhảy từ trong rừng cây ra cạnh đường, chặn đường trước xe ngựa.

Xe ngựa buộc phải dừng lại.

Nhạc Tiêu Nhạc Sinh nhìn mấy người cách chừng trượng, cảm thấy trong lòng lạnh lẽo muốn trào ra.

Không thể ngờ Thẩm Cẩm Thành để diệt trừ tiểu thư nhà mình, vậy mà mời Thị Huyết Ngũ La Sát của Sát Thủ Minh, Thiết Huyết Minh đứng nhất nhì trên giang hồ.....

Có lẽ người khác không biết đến “Này danh” của Thiết Huyết Minh, nhưng mà các nàng cũng hiểu biết chút ít.

Là tổ chức sát thủ nổi danh trên giang hồ, có thể nói Thiết Huyết Minh khiến người ta nghe thôi là miễn cưỡng ca thán.

Không phải vì chiến tích của bọn họ hiển hách cỡ nào, mà là thủ đoạn tàn nhẫn của bọn họ, và nổi danh biến thái, ác độc, tàn nhẫn, chính là phần tử cận kề của sát thủ. Đặc biệt, Thị Huyết Ngũ La Sát, nay đã bốn mươi đến năm mươi tuổi, ai cũng tưởng mạo xấu xí, dâm loạn, độc ác, đòi trả, quý quái, hễ gặp được đối tượng được người thuê giết là nữ tử, mặc kệ đẹp xấu, già trẻ, chắc chắn sẽ hiếp xong rồi giết!

Thẩm Cẩm Thành mời bọn họ xuống núi, có thể thấy rõ quyết tâm muốn giết chết tiểu thư của hắn ta!

Cái thứ phụ thân chẳng bằng cảm thù, đúng là hiếm có trên đời!

“Chắc chắn chắc, hai người này có mặt đẹp, da trắng trẻo, da thịt non mịn, khiến cho người ta muốn sờ một phen quá đi.” Một tên có thân hình mập lùn hói đầu cười quỷ dị, nói: “Tiểu muội muội, mau cho thúc thúc cắn một miếng.”

Hắn ta trời sinh miệng rộng, mở ra như chậu máu, miệng toàn răng hô to vàng khè đội lên khiến cho cái miệng của hắn càng rộng, trên cái mặt béo tròn giống cái cối đá của hắn còn “gắn” thêm một đôi mắt nhỏ như đậu xanh, trong đôi mắt chuột tàn ra tia sáng, như dính lên bộ ngực của Nhạc Sinh.

Nhạc Sinh Nhạc Tiêu thật sự sắp ói đến nơi. Nếu tiểu thư không hạ lệnh không được tùy tiện hành động, các nàng hận không thể tiến lên đá răng chó và mắt chó của bọn họ.

Ngoài ra, mấy tên kia cũng không tốt hơn hắn bao nhiêu, không phải mũi hếch lên trời thì cũng là sứt môi, còn không thì là một mắt, nếu người nhát gan gặp phải mấy kẻ như thế, đã sớm bị dọa đến phát khóc rồi.

Nhạc Tiêu giả bộ sợ hãi hỏi: “Ngươi..... Các ngươi muốn làm gì, vì..... vì sao lại cản xe ngựa của bọn ta?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 48: Hiếp Xong Giết.

“Tiểu nha đầu, người ngồi trên xe ngựa có phải là nhị tiểu thư của Phàn Dương Vương phủ - Quân Khởi La?” Người có lưng còng có tướng mạo nhìn là biết rất hung ác ra vẻ dụ dằng, hỏi.

“Phải..... Đúng thì sao, mà không đúng thì sao?” Nhạc Tiêu ngập ngừng hỏi.

“Nếu đúng, bọn ta chỉ cần giết nàng là được rồi, còn về các ngươi, người thuê không hề nói muốn mạng của các ngươi, chỉ cần các ngươi hầu hạ các ca ca thoải mái, chúng ta sẽ tha cho các ngươi con đường sống.”

Nhạc Sinh Nhạc Tiêu suy nghĩ nửa tức muốn bẻ phôi: “Các ngươi.....”

“Ha ha.” Quân Khởi La cười nhạt, xóc màn xe bước ra khỏi xe ngựa, đứng ở đằng sau Nhạc Sinh Nhạc Tiêu, nhìn về phía năm người.

Lung Còng thấy Quân Khôi La không chút sợ hãi nhìn bọn họ, trái lại còn nhẹ nhàng cười nhạt, vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Ngươi cười cái gì? Ngươi chính là Quân Khôi La?”

Quân Khôi La không trả lời ngay, bắt tay ra sau lưng, về mặt bình tĩnh: “Thẩm Cẩm Thành trả bao nhiêu tiền để lấy mạng ta?”

Năm người nghe vậy thì ngạc nhiên, không thể ngờ Quân Khôi La biết ai thuê người giết nàng.

Lung Còng thấy Quân Khôi La tuổi còn nhỏ gặp biến cố không sợ hãi, không khỏi sinh ra vài phần tán thưởng, hoàn toàn quên mất hành vi chuyên nghiệp của sát thủ nên có ngày thường: “Ban đầu, hẳn ta bảo bọn ta trực tiếp lấy mạng của ngươi, nhưng mà có người muốn bọn ta hiếp ngươi rồi mới giết.”

◇

Quân Khôi La nghe thế, trên gương mặt cũng không hề có một gợn sóng lăn tăn, càng khiến cho Thị Huyết Ngũ La Sát nhìn bằng con mắt khác.

“Là Chu Ngọc Lan hay Thiệu Thu Cúc? Hay là Thẩm Uyển Tâm?”

“Hắc hắc, cái này bọn ta cũng không biết nữa.” Răng hô cười hi hi rồi nói tiếp: “Là một lão ma ma cộc cằn gầy còm liên lạc với bọn ta.”

Hứa ma ma bên cạnh Thiệu thị có vóc người mập lùn, Du ma ma bên cạnh Thẩm Uyển Tâm thì đáng người cân đối, chỉ có Vệ ma ma bên cạnh Chu thị trũng khớp có dáng người đặc biệt gầy teo.

Chu Ngọc Lan, chín năm trước, còn chưa tính sổ với ngươi, bây giờ ngươi lại mọc lên cái tâm tư ác độc như thế.....

Xem ra, trong lòng các ngươi, ta thật sự quá hiền lành dễ bị ăn hiếp rồi!

Quân Khôi La đang muốn ra tay giết Thị Huyết Ngũ La Sát, thì cảm giác hai bên, trong rừng cây lại dâng lên hơn mười cỗ hơi thở nguy hiểm, từng cỗ mang sát khí. Dựa vào độ mạnh yếu của hơi thở, nàng có thể kết luận công phu của hơn mười người này không kém hơn Thị Huyết Ngũ La Sát!

Mặt nạ da người trên mặt là mới làm, có thể loại khả năng là kẻ địch trả thù ra. Mà ở trong kinh thành, ngoại trừ cả nhà của Thẩm Cẩm Thành ra, thì cũng chỉ có Long Túc Vân, mình đã đắc tội hai ngày trước mà thôi. Cho nên những người đang ẩn náu trong rừng cây lúc này, chắc chắn không thoát khỏi liên can với Long Túc Vân.

Hôm ấy, vì mối quan hệ của Long Dận, nhiều người đều cho rằng y giúp nàng, cho nên trong mắt bách tính trong kinh thành, nàng vẫn là một tiểu nha đầu trời gả không chặt như ngày trước, người này lại phái rất nhiều cao thủ đến để đối phó nàng, xem ra là thật sự động sát tâm!

◇

Ha ha, đúng là rất tốt!

Quân Khôi La hơi nheo mắt lại, đôi mắt nhìn thì phẳng lặng như nước đã sớm phủ lên một tầng sương lạnh, thân nhiên nói với Thị Huyết Ngũ La Sát: “Các ngươi đi đi.”

Đây là cái tình huống gì thế? Bọn họ tới để giết nàng, đánh hay nhỉ? Vậy mà lại bị yêu cầu rút, bảo bọn họ còn có mặt mũi sao?”

“Hắc hắc, không hoàn thành nhiệm vụ thì sao bọn ta có thể đi chứ?” Răng Hô thâm sâu nhìn Quân Khôi La, đáng vẻ nổi lên hứng thú, cười thâm tà, nói: “Nếu ngươi đồng ý hầu hạ mấy ca ca bọn ta một đêm thật tốt, bọn ta còn có thể xem xét bỏ qua cho ba người các ngươi.”

Về mặt Quân Khôi La đông lạnh trong phút chốc: “Ta cho các ngươi thời gian nửa nén hương, mau mau rút ngay, nếu không chịu, vậy thì sẽ làm thịt các ngươi thành một đồng nát vụn ngay tại đây vậy.”

Ban đầu nàng định thu phục nhóm người ẩn nấp trong rừng trước, sau này mới tìm cơ hội đối phó với Thiết Huyết Minh, nếu bọn họ không muốn sống thêm mấy ngày, vậy thì đi chết đi.

Đột nhiên, Thị Huyết Ngũ La Sát giật mình, cảm thấy Quân Khôi La đứng trên xe ngựa khiến cho người ta có cảm giác bề thế chúng sinh, trong lòng không khỏi hơi rụt rè, hoàn toàn không nhận ra tại sao một tiểu nha đầu như Quân Khôi La lại khiến người ta cảm thấy áp lực. Nhưng nhớ đến năm người bọn họ nổi tiếng giang hồ đã lâu, sao lại hèn nhát đi sợ một tiểu cô nương mười sáu tuổi?

“Tiểu nha đầu, đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!”

Hắn là bị chọc tức không nhẹ, Lung Còng không thêm giả bộ ôn hòa nữa, gương mặt vốn đã hung ác lại vô cùng dữ tợn, nói xong thì chìa tay ra biến thành móng vuốt, phi thân đánh về phía Quân Khôi La.

Chương 49: Gia Đánh Tiểu Tiệp Cuồng, Không Cần Ra Vẽ?

Vốn Nhạc Sinh Nhạc Tiểu muốn ra tay, không ngờ có một bóng trắng vọt ra từ trong bóng tối, động tác còn nhanh hơn các nàng không biết bao nhiêu lần.

◇

Chỉ thấy bóng trắng kia thoát nhìn như tùy tiện vung ống tay áo lên, thế nhưng bàn tay to vung lên cần phá Lung Cồng đang toàn lực tung trào, đánh hắt bay ra xa hơn mấy trượng mới ngừng lại, miệng thổ huyết, vô cùng chật vật. Đồng thời tay kia của bóng trắng thì nhanh tay nắm eo nhỏ của Quân Khởi La, xoay người nhảy lên đỉnh xe ngựa, cao cao tại thượng nhìn Thị Huyết Ngũ La Sát.

Cảm nhận được nhiệt độ truyền vào bên hông, Quân Khởi La có vẻ hơi ngần ngại, phản xạ có điều kiện là muốn vươn tay đánh lại. Hình như vì cách quá gần, trong phút chốc, một cỗ hương hoa sen xanh nhàn nhạt và mùi thuốc tỏa ra quanh chớp mắt. Bỗng chốc, một bóng dáng trắng tinh khôi như hoa sen hiện ra trong đầu, khăn trương lo lắng rút bàn tay sắp đánh ra lại.

Hơi hơi nghiêng đầu nhìn lại, người ôm mình không phải là Long Dận thì còn ai vào đây nữa?”

Long Dận cảm giác được ánh mắt của nàng, cười với nàng thật tươi.

Quân Khởi La chỉ cảm thấy đã bị nụ cười này của y làm nàng lóa mắt, thầm nghĩ, hôm nay thằng nhãi này có cần phải cười mê hồn đến thế không vậy?

Quân Khởi La vung tay, Tiểu Bạch trong cổ áo nàng cũng không chịu nghe lời, lộ đầu ra, há cái miệng nhỏ nhắn, thủ thế muốn phóng ra cắn Long Dận, nàng vội vàng cúi đầu quát nó, bảo ngừng lại ngay.

Tiểu Bạch nhe nhe răng, không cam lòng rút vào trong cổ áo của Quân Khởi La.

Dường như Long Dận cũng không thể nhận ra đã co rút khóe miệng.

“Người là ai?” Lung Cồng ôm tay dường như đã sắp gãy ra, la hét với Long Dận: “Người có biết bọn ta là người như thế nào không?”

“Ta là ai, các người chẳng cần phải biết, ở trong mắt ta, các người đã là người chết, ta không có hứng thú cũng không nhất thiết phải biết.” Long Dận mỉm cười, phun ra một câu như thế.

Giọng điệu kiêu ngạo, đẹp đẽ của y và dáng vẻ nhanh nhẹn như tiên không hề tương xứng với nhau, Lung Cồng tức đến phun máu, mấy người khác tức đến suýt nổ phổi.

Quân Khởi La cảm thấy người này chẳng những lòng dạ thâm hiểm, mà lời nói ác độc lại càng có thể trực tiếp giết người ta luôn.

Răng Hô mở to cái miệng như hồ máu, nhe răng trợn mắt quát lên: “Tiểu tử thôi chưa cai sữa, bót ra về nông cuồng với các đại gia đi!”

◇

“Ồ kinh thành, ai mà không biết ta đánh tiểu tiệp cuồng, lại cần phải ra vẽ?” Long Dận cuồng ngạo nói: “Ban nãy A La đã cho các người cơ hội rút, bản thân các người lại không muốn xéo, bây giờ các người muốn chạy cũng không có cửa đâu.”

Quân Khởi La xấu hổ, từ lúc nào bọn họ đã quen thuộc tới mức kêu thẳng tên tục thế?

Thị Huyết Ngũ La Sát rút cổ lại. Dựa vào một nhát chém Lung Cồng kia, tất cả đã biết rõ thực lực của y sâu không lường được. Nhưng mà, dù y có lợi hại thì cũng chỉ có một người mà thôi!

Lung Cồng lau máu tươi nơi khóe miệng, ôm ngực bước vội vài bước, đứng ngang hàng với các huynh đệ trước mặt: “Các huynh đệ, công phu của hân giới, chúng ta cũng chẳng tồi đâu! Chúng ta hợp sức, còn lo là không đối phó với hân được sao? Làm thịt tiểu tử không coi ai ra gì này trước, cho hân biết sự lợi hại của Thị Huyết Ngũ La Sát chúng ta!”

“Được, chúng ta làm thịt tiểu tử thôi này rồi từ từ hưởng thụ mấy tiểu nha đầu này!” Bốn người khác phụ họa nói.

Quân Khởi La cảm giác bàn tay nắm bên hông bỗng căng thẳng, khó hiểu, tại sao trên gương mặt vốn ôn hòa của Long Dận lại phủ lên một tầng thị sát như sương lạnh.

“Các người đã gấp gáp muốn được chết, vậy ta thành toàn cho các người!” Giọng điệu lạnh lùng nghiêm nghị của Long Dận bỗng nhiên lại trở nên dịu dàng truyền âm nói với Quân Khởi La: “Trong rừng cây có ám vệ hoàng gia, nàng không nên ra tay.”

Quân Khôi La không dấu vết, hơi nhú mảy, nhìn nhìn gương mặt vô cùng tái nhợt của y, truyền âm hỏi: “Một mình ngươi được chứ?”

Long Dận cười ngao nghễ, tự tin nói: “Mấy cái thứ tạp nham thôi mà.”

“Được rồi, vậy ngươi chú ý một chút.” Quân Khôi La dặn dò. Cùng lắm thì lát nữa thấy y không ổn thì mình lại ra tay là được rồi.

◇

Quân Khôi La thuận miệng dặn dò một câu như vậy, bỗng chốc trong lòng Long Dận như nở hoa, gât gât đầu với nàng, tiếp Thị Huyết Ngũ La Sát.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tổ Y Vệ.

Trong rừng, một đám hắc y nhân che mặt, người nằm rạp xuống mặt đất, người ngồi xổm trong bụi cỏ, gờ đây đang nhìn qua kẽ lá cây hoa cỏ xem Long Dận một người ứng chiến năm người trên đường cái, không hề mang vẻ khó khăn, khiến cho bọn họ vô cùng rối rắm.

“Không ngờ Tấn Vương thế tử lại đến, chúng ta vẫn phải ra tay sao?” Có người hỏi khẽ.

“Tấn Vương thế tử đúng là không hổ danh Tiểu Chiến Thần, bệnh tới vậy rồi mà nội lực vẫn tốt đến thế, chúng ta hoàn toàn không phải đối thủ của hắn a, xông ra ngoài chẳng khác nào chịu chết vô ích?”

“Mọi người cũng biết tính tình của Văn Phi nương nương cả, chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ, cũng không thoát khỏi cái chết.”

“Tấn Vương thế tử đáng ghét, bị bệnh thì ở nhà bồi dưỡng thân thể cho tốt đi, chạy tán loạn khắp nơi làm gì không biết?!”

“... ..”

◇

Ban đầu bọn họ còn cho rằng giết Quân Khôi La là nhiệm vụ vô cùng đơn giản, còn hơi oán giận bề trên vậy mà lại phải mười lăm người đến, chỉ để giết cái loại nữ nhân thân thể yếu ớt, gờ đây, nếu không giết được Quân Khôi La, bọn họ chỉ có con đường chết!

Mọi người xì xào bàn luận rồi mà vẫn chưa nghĩ ra cách nên làm thế nào, lúc này, bỗng có người lóe lên quảng sáng, đề nghị, nói: “Hay là chúng ta nhân lúc Tấn Vương thế tử bận giao đầu với Thị Huyết Ngũ La Sát, xông ra giết chết tiểu thư của Quân gia kia rồi chia nhau ra trốn mất! Tấn Vương thế tử thì chớ có một người, dù sao cũng không thể phân thân giết sạch đám chúng ta.”

Một bóng đen lẳng lặng xuất hiện ở phía sau người kia, mỉm cười vỗ vai hắn nói: “Ừ, cách này không tệ.”

“Hắc hắc, không tệ mà!” Hắn cũng có chút bội phục mình, không ngờ nghĩ ra cách hay như vậy, lúc này xoay cổ nhìn lại, thấy thị vệ bên người của Tấn Vương thế tử - Vô Ngân cười khanh khách đứng ngay trước mặt mình, bỗng chốc mọi người đứng hình, thậm chí quên la luôn.

Vô Ngân nhân lúc hắn ngu ngơ, nhanh tay cầm dao găm, cắt một đường nhanh như chớp, người kia lập tức bụm cổ, ngã xuống mặt đất, bất động.

◇

Những hắc y nhân khác thì toàn thân tập trung tinh thần nhìn Long Dận đánh nhau với Thị Huyết Ngũ La Sát thật chăm chú, bỗng ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc bay đến bên mình, biết đã xảy ra chuyện, vội vàng phản ứng trong thời gian nhanh nhất có thể làm được.

Nhưng mà động tác của bọn họ nhanh hơn nữa, cũng bị nhóm người khác đã sớm có chuẩn bị, phục kích, ngay đằng sau bọn họ!

Nhóm người này không phải ai khác, chính là thủ lĩnh của tổ y vệ Thanh Y và mười tên tổ y vệ dưới trướng của y, phụng lệnh của Long Dận chạy tới.

Động tác của bọn họ dứt khoát, đánh thẳng vào chỗ hiểm, một chọi một, nhanh nhẹn, tàn nhẫn, chính xác giết chết mười một người, còn lại ba người thấy đồng bọn của mình đã mất mạng trong chớp mắt, sao còn muốn đánh nữa? Phi thân muốn chạy trốn.

Nhưng mà lúc bọn họ còn chưa bước được một bước đã chết, Thanh Y và Vô Ngân ném vũ khí trong tay, kết liễu tính mạng của hai người trong số đó, chỉ còn một người nhanh chân chạy thoát.

Dưới mưu kế của Vô Ngân đã bày ra, mọi người cũng không đuổi theo người kia.

◇

“Thanh Y, xử lý chỗ này một chút rồi về đi.” Vô Ngân chỉ vào thi thể trên mặt đất, nói với thanh y nam tử che mặt, quay đầu nhìn Thị Huyết Ngũ La Sát chỉ còn lại mình Lưng Còng đang đầu vật vữa, nói tiếp: “Thế từ bên kia không cần các ngươi.”

Vô Ngân nói rồi bay vụt ra rừng cây, nhắm ngay cổ của Lưng Còng, phi con dao găm trong tay tới.

Vì Lưng Còng dốc toàn lực đối phó với Long Dận, không nhận thấy con dao găm xuyên qua phía dưới thân mình, cuối cùng không cam lòng bậm cổ ngã xuống mặt đất, từ từ nhắm hai mắt lại.

Mọi thứ trở nên yên tĩnh.

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu kinh ngạc, tròn trừng mắt nhìn Long Dận, dùng sức của mình hung hăng đầu một trận với Thị Huyết Ngũ La Sát, vậy mà búi tóc của y cũng không bù xù chút nào, ngay cả một giọt máu cũng không dính bẩn trên người, hơn nữa lúc đánh nhau, động tác của y nhìn có vẻ tao nhã điềm tĩnh, đẹp không tả nổi, lại có vẻ liều mạng giống hết tiểu thư nhà mình!

Quân Khôi La đứng trong xe ngựa, từ đầu tới cuối cũng không hề ra tay.

Về Long Dận, mặc dù nàng đã biết y có nội lực thâm hậu từ lâu rồi, nhưng cũng không ngờ tới y một thân một mình đã bị bệnh lâu năm nhưng lại thật sự có thể giải quyết Thị Huyết Ngũ La Sát, những người kia cũng chẳng phải là đậu hủ, có thể cắt tùy tiện! Y khiến các nàng cảm giác thoải mái giống như cắt đậu hủ vậy trời.

Nàng không khỏi nghĩ rằng, nếu thân thể của y khỏe rồi, không biết sẽ giỏi đến nỗi khiến người ta phải sợ biết nhường nào!

Long Dận chán ghét liếc mắt nhìn lên năm thi thể, phẩy vạt áo lên trước như thể chẳng có vương vấn gì, thản nhiên hỏi Vô Ngân: “Giải quyết cả rồi chứ?”

“Làm theo căn dặn của người, để lại một người.” Vô Ngân nói xong, đột nhiên phát hiện ra tín hiệu của Vương phủ mình ở đằng xa, vội nói: “Thế từ, trong phủ có biến.”

Mắt Long Dận hiện lên một tia phiền muộn, xoay người nói với Quân Khôi La: “Bây giờ, dọc đường hẳn sẽ không có chuyện gì đâu, ta đi về trước đây.”

Quân Khôi La hơi vuốt cằm, đưa mắt nhìn theo Long Dận đã đi xa rồi mới nhớ ra trâm ngọc vẫn còn ở trên người mình.

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu lấy thuốc bột, sau khi làm Thị Huyết Ngũ La Sát biến thành một bãi máu loãng, mấy người họ mới từ từ đánh xe quay về Phàn Dương Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Thánh Chỉ.

Quân Khôi La vừa bước vào cửa lớn của Phàn Dương Vương phủ, thì đã được cho hay thái giám tổng quản Thư Kim Toàn đang đợi nàng ở đại sảnh để tuyên chỉ.

Mặc dù Quân Khôi La nghi ngờ, nhưng không nói gì thêm, dẫn theo Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đến trước đại sảnh.

Trong đại sảnh, Thẩm Cẩm Thành và tổng quản thái giám thân cận của hoàng thượng - Thư Kim Toàn ngồi hai bên ở trước rồi, Thiệu thị, Chu thị, Thẩm Uyển Tâm và Thẩm Uyển Hoa bị què chân cũng ngồi ở đây, mà ngay cả mấy người thị thiếp và thứ nữ của Thẩm Cẩm Thành cũng ở đây luôn. Ai ai cũng mặt mày hớn hở, chung một thần sắc vui vẻ hòa thuận.

Thẩm Cẩm Thành thấy Quân Khôi La lẫm lẫm đứng ngay trước mặt, khóe miệng co rút mạnh mấy cái.

Trên gương mặt của Chu thị cũng treo nụ cười ôn hòa, nhưng bàn tay giấu trong tay áo đã bấu vào trong thịt.

Quân Khôi La cười cười châm biếm, liếc mắt nhìn toàn bộ, rồi ngưng mắt lại trên mặt Chu thị một lúc lâu, rồi lại chuyển tới trên mặt Thẩm Cẩm Thành, ánh mắt ý vị sâu xa.

Thẩm Cẩm Thành thấy nàng như vậy, khuôn mặt tươi cười bỗng rồi hiện lên một tia xấu hổ thoáng qua, nói với Quân Khôi La: “La Nhi, cuối cùng con cũng trở về rồi, Thư công công đã chờ con về để tuyên chỉ đây.”

“Không ngờ lại là ngươi!” Thẩm Uyển Hoa nhận ra Nhạc Sinh, nham hiểm nói với Quân Khôi La.

Vì lí do cái chân bị thương, hôm nay hẳn mới gặp Quân Khôi La lần đầu, không ngờ rằng nàng và nữ tử ở quán trà ngày ấy là một người!

◇

Hắn vẫn không quên ngày hôm ấy, chủ tớ Quân Khôi La cho hắn một vố tức giận, còn nghĩ rằng khi chân khò rồi thì tìm các nàng, cho đám các nàng biết mặt hắn, nay ở chung dưới một mái hiên, đỡ phải đi tìm nàng ta, muốn chơi nàng ta thì tiện hơn nhiều rồi!

Hừ, sau này xem ta trừng trị ngươi như thế nào!

Quân Khôi La không thèm quan tâm đến hắn, sau đó tự mình đến ngồi một bên, ung dung nói: “Thảm đại nhân cười miễn cưỡng như vậy, giống như là không muốn thấy ta quay về.

Thảm Uyên Hoa tức tới nghiêng răng, vậy mà tiểu tiện nhân này lại không thèm quan tâm tới mình!

Thảm Cẩm Thành nghiêng đầu nhìn Thư Kim Toàn, liếc mắt một, cười mỉa mai, nói với Quân Khôi La: “Con coi con đó, cái hài tử này nói cái gì đó? Mấy ngày nay, con quay về, phụ vương đều cho người hầu hạ con ăn ngon uống ngon, sao có thể không muốn thấy con quay về hả?”

Quân Khôi La cười lạnh nhạt, không nhân không chạm gõ gõ lên bàn trà, vô cùng khó hiểu nói: “Thảm đại nhân, ngươi nói xem, ta về kinh thành cũng chỉ hơn nửa tháng, thì vẫn ở trong Phàn Dương Vương phủ, ngay cả cơ hội gây thù chuốc oán với người ta cũng chẳng có, sao lại có người mua ác muốn lấy mạng của ta đây?”

Đáy mắt của Thảm Cẩm Thành vụt qua một tia hung ác nham hiểm như chớp, như thể kinh ngạc đứng bật dậy từ chỗ ngồi, nói: “Cái gì, lại còn có chuyện như vậy?”

“Đúng vậy đó, sao lại có chuyện như vậy chứ? Nếu không có Tấn Vương thế tử đi ngang qua cứu giúp, chỉ e là hôm nay ta thật sự không thể quay về, ngoài mặt thì cười, nhưng lòng không cười, nói: “Thư công công, ngươi nói ta có nên bẩm báo việc này lên Đại Lý Tự không, xem coi là kẻ nào có gan to đến vậy, lại dám làm cản ngay dưới chân thiên tử?”

Tấn Vương thế tử.....

◇

Không ngờ lại là hắn! Thảm Cẩm Thành và Chu thị đều hận Long Dân xen vào chuyện người ta muốn chết.

Thư Kim Toàn liếc nhìn Thảm Cẩm Thành, thấy sắc mặt hắn tức tối nặng nề, trong lòng hiểu ngay, vì thế bật cười nhưng cũng không tỏ vẻ gì.

Thảm Uyên Hoa than thở, nói: “Ngươi không có chết sao?”

Quân Khôi La liếc xéo hắn, hỏi: “Nghe giọng điệu này của ngươi, hình như là mong ta chết đi phải không, chẳng lẽ không phải là ngươi mời sát thủ chứ?”

“La Nhi, sao con có thể nói như vậy?” Thiệu thị nói tiếp: “Dù thế nào, từ đầu đến cuối chúng ta cũng là người một nhà, lời như vậy, nếu bị truyền ra, bảo Hoa Nhi sau này làm người như thế nào?”

“Hay cho người một nhà!” Quân Khôi La khinh thường cười lạnh, nói: “Bản thân ta đây muốn hỏi Thảm đại nhân một chút, ăn của Phàn Dương Vương phủ, ở của Phàn Dương Vương phủ, từ một thương nhân một bước thành kẻ hơn người, người còn nhớ rằng tất cả những thứ này là ai cho ngươi? Rất nhiều năm rồi, ngươi có bao giờ tới thăm mộ của mẫu thân ta một lần nào chưa?”

Thảm Cẩm Thành bị vặn hỏi, sắc mặt càng nặng nề hơn, á khẩu không trả lời được.

Thảm Uyên Hoa đứng bật dậy, mắng: “Quân Khôi La, ngươi cái tiểu tiện nhân, nói chuyện với phụ vương như thế hả?”

Quân Khôi La cười lạnh trừng mắt với Thảm Uyên Hoa: “Sáng hôm nay ngươi ăn cút hay sao mà miệng thối thế?”

“Ngươi.....”

◇

“Được rồi, Hoa Nhi.” Thảm Cẩm Thành quát lên, ngăn Thảm Uyên Hoa lại, ngượng ngùng nói với Thư Kim Toàn: “Gia môn bất hạnh, khiến cho Thư công công chê cười rồi. Người cũng đã đến đông đủ, chi bằng công công tuyên chỉ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Tứ Hôn.

Edit: Quan Vũ.

Thư Kim Toàn vuốt vuốt cổ họng, nói: “Vây Vương gia hãy quý xuống nghe chỉ đi!”

Thẩm Cẩm Thành và cả nhà vội vàng quý xuống, Quân Khôi La cũng không khỏi dẫn Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu quý xuống.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: xét thấy Phần Dương Vương phủ nhị tiểu thư Quân Khôi La thanh tao lịch sự hào phóng, hiền lành đôn hậu, trầm nghe mà lấy làm vui vẻ. Tấn Vương thế tử Long Dận, chi lan* ngọc thụ, văn võ song toàn**, là trụ cột của Đông Lăng ta, là thời điểm vừa lúc thành thân, nay chọn ra nữ tử hiền hòa xứng đôi. Nay thấy Quân Khôi La vẫn còn trong khuê phòng (ý nói chưa lấy tông), và Tấn Vương thế tử, có thể nói là trời sinh, lớn lên thành giai nhân xinh đẹp, đặc biệt gả cho Tấn Vương thế tử làm chính phi, chọn ngày lành tháng tốt thành hôn. Khâm thử.”

*Chi lan [芝兰]: cỏ chi và cỏ lan (thời xưa chỉ sự cao thượng, tài đức, tình bạn tốt.)

**Nguyên văn là Văn thành vũ đức [文成武德]: nói tóm lại, chỉ người có thành tựu trong văn chương, có cốt cách ở võ, ca ngợi một người văn võ song toàn, giỏi nhiều mặt. [baidu-san]

Quân Khôi La nghe thánh chỉ xong, trong lòng rét lạnh. Vì mình, cũng vì Long Dận.

Mình và Long Túc Văn hủy bỏ hôn ước, quý tộc trong kinh đã sớm lòi ra tiếng vào về mình tới mức nào rồi, lúc này Long Triệt ban mình cho Tấn Vương thế tử, không biết bây giờ Long Dận đã bị người khác cười vào mặt đến cỡ nào.

Cả nhà Thẩm Cẩm Thành đã sớm đoán mò, dò la nội dung trong thánh chỉ, ai biết được Thư Kim Toàn miệng kín như bưng, khẳng khái đòi Quân Khôi La về. Giờ đây, nghe nói là hứa gả nàng cho Long Dận, cả nhà thật sự mừng thầm không thôi.

Thẩm Uyển Tâm ác độc nói thầm trong bụng, nghe nói Long Dận cũng chỉ có thể sống thêm được một hai năm, ha ha, Quân Khôi La, đến khi Long Dận chết, là lúc người phải khóc!

Thư Kim Toàn thấy Quân Khôi La cúi đầu bất động, nhẹ nhàng lên tiếng thúc giục: “Quân tiểu thư, mau lĩnh chỉ tạ ơn đi, bọn ta còn phải về phục mệnh nữa.”

“Tiểu thư.” Nhạc Sinh truyền âm nói: “Chúng ta có cần kháng chỉ không?”

Chỉ cần tiểu thư nói, nàng đứng lên xé thánh chỉ ngay.

“Thần nữ lĩnh chỉ tạ ơn!” Quân Khôi La giơ cao hai tay nhận lấy thánh chỉ, dùng hành động để trả lời Nhạc Sinh, giọng nói, nét mặt như thường, không nghe được một chút gợn sóng.

.....

Cùng lúc đó, Long Dận sớm đã nhận được thánh chỉ tứ hôn, trong lòng vui sướng không thôi.

Vốn dĩ y cũng không định cưới thế, nhưng người kia là Quân Khôi La, y lại bắt đầu hơi mong chờ, sâu trong lòng cảm thấy những ngày còn lại có thể sống chung với nàng, đời này đã không còn gì hối tiếc.

Mặc dù Quân Khôi La có võ công phòng thân, nhưng dù sao trong kinh thành không nơi nương tựa, lại có thứ phụ thân như Thẩm Cẩm Thành lúc này cũng muốn lấy mạng nàng, tóm lại, e rằng ở lại trong Phần Dương Vương phủ thì khó lòng đề phòng. Nàng thành thân với mình, coi như là cũng có chỗ sống yên ổn trong kinh thành. Đợi mấy tháng nữa, mình kế tục vương vị, nàng khoác lên danh hiệu Tấn Vương phi, cũng không có người dám khi dễ nàng trắng trợn nữa. Huống chi, tới khi mình rời khỏi nhân thế rồi, để lại di chúc, để lại toàn bộ gia sản của Tấn Vương phủ cho nàng, thì nàng cũng không cần lo lắng tuổi già nữa.

Còn về những người ở Bắc Uyển kia.....

Trước kia mình qua đời, chắc chắn sẽ quét dọn hết tất cả những nhân tố không an phận cho nàng.

Chỉ trong thời gian ngắn, Long Dận đã an bài ổn thỏa cho tương lai của Quân Khôi La. Cũng không biết sau khi Quân Khôi La biết quyết định của y, có thể có một chút cảm động hay không?!

Long Dận nhìn trái nhìn phải trên người mình cũng không có gì là không ổn, nói với Vô Ngân: “Vô Ngân, chuẩn bị xe, chúng ta vào cung tạ ơn.”

Phụ tử Long Triệt và Long Túc Văn đưa cho hắn một phần đại lễ như vậy, sao hắn có thể không cảm tạ một phen cho tốt được?!

“Dạ, thế tử.” Vô Ngân vui mừng hớn hở đồng ý ngay. Nghe Long Triệt tứ hôn cho thế tử nhà mình và Quân Khôi La xong, loại tình cảm vui sướng trong lòng hắn cũng không ít hơn Long Dận bao nhiêu.

Xe ngựa nhanh chóng được chuẩn bị xong, do Vô Ngân tự mình lái xe, chở Long Dận đến hoàng cung.

Phuong Nhu Vũ đứng trong chỗ tối, nhìn xe ngựa đã đi xa, bầu xé khăn tay đến nỗi rách burom.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tạ Ôn.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa đã đến cửa hoàng cung.

“Vô Ngân, các người ở chỗ này, chậm nhất là nửa canh giờ ta sẽ đi ra ngay.” Long Dận xuống xe ngựa, động tác phui trường bào tao nhã, trên vạt áo không có chút bụi bặm, rồi đi thẳng vào hoàng cung.

Vừa bước vào cửa cung, thì thấy ngay Long Túc Vân đến ngay trước mặt.

Thấy Long Dận, Long Túc Vân hơi sững sờ, vẻ mặt u ám.

Vừa nãy mẫu phi phái người vội vàng đi kêu mình vào cung, hẳn mới biết được mẫu phi lại phái mười lăm tên ám vệ đi giết Quân Khôi La, gặp được người của Long Dận, chỉ để đứng một người quay về. Đáng lẽ, người của Long Dận có bản lĩnh như vậy, thì hoàn toàn không thể nào để lại một người còn sống, vậy thì hẳn có thể hiểu rõ rằng do Long Dận cố ý thả người kia về.

Cái này đúng là khiêu khích trực tiếp, trần trụi!

Nếu như nói Long Dận giúp Quân Khôi La một lần là ngẫu nhiên, vậy thì hẳn kéo thân thể ốm đau chạy đến Tây Sơn xa như vậy để cứu nàng ta, cái này có chút không bình thường rồi!

Chỗ Long Túc Vân đứng cách Long Dận một trượng, nói bằng giọng điệu châm chọc: “Nghe nói hôm nay phụ hoàng đã tử hôn thể tử, chúc mừng chúc mừng!”

“Đa tạ đa tạ, vài ngày nữa thì An Vương cũng sắp cưới An Vương phi, chúng ta cùng vui cùng vui.” Long Dận vui vẻ, làm như không nghe ra sự trào phúng của hắn, gương mặt tươi cười sáng lạn, nói một câu hai nghĩa: “Còn nữa, bản thể tử còn phải cảm tạ hoàng thượng và An Vương điện hạ đã giúp người ta đạt được ước nguyện ha.”

Từ trước đến giờ, Long Dận đối với mình luôn là ngoài mặt thì cười nhưng trong lòng lại chẳng như thế, Long Túc Vân phát hiện rằng mình không chiếm được tiện nghi, chẳng những gương mặt hắn không hề bức dọc chút nào, trái lại, cười thật lòng đến vô cùng, tại sao lại như vậy?

Long Túc Vân cười lạnh nói: “Ta chán không thêm nữa, Tấn Vương thể tử thích là tốt rồi.”

“Tất nhiên là bản thể tử vô cùng thích. Xin lỗi chứ, bản vương còn phải tạ ơn với hoàng thượng, không thể theo tán dóc trên trời dưới đất với An Vương nữa rồi.” Long Dận nói xong rồi lướt qua Long Túc Vân, bước đi nhẹ nhàng vào trong cung điện.

Long Túc Vân hí hóp mắt nhìn bóng lưng của Long Dận, trong mắt thoáng qua oán giận, hiểm độc vô tận.

Nghe tên ám vệ duy nhất trở về được đã nói lại, gần như bọn họ chưa kịp phản kháng đã bị giết mất tiêu. Tuy rằng nhóm người kia che mặt, nhưng mà khí chất áp đảo mạnh mẽ, rét lạnh thong thả cùng cực không giống với mười tám ánh vệ thân cận của Long Dận, cũng không giống với Phi Ứng Kỳ. Vậy từ khi nào Tấn Vương thể tử đã bồi dưỡng được một nhóm thế lực như vậy?

Hơn nữa, hẳn cố ý để lại một người sống sót, tiết lộ tập thể lực này, lại vì lý do gì đây?

◇

Ha ha, nếu phụ hoàng biết được, không biết sẽ có cảm tưởng gì đây?

Long Túc Vân nghĩ rồi, nở nụ cười tà mị.

Ngự thư phòng, Long Triệt nghe thái giám bẩm báo Long Dận đến tạ ơn, hơi trở mắt, rồi che giấu tâm tình của mình rất nhanh, tươi cười niềm nở rồi buông bút, nghênh đón ở cửa.

“Vi thần giết mình.” Long Dận thấy Long Triệt tự mình nghênh đón, một bộ dáng được sủng mà kinh sợ, vén trường bào muốn quỳ xuống.

Long Triệt làm bộ ngăn lại đỡ lên, hòa ái nói: “A Dận, thân thể của người không tốt, trăm đã cho phép người không phải quỳ xuống hành lễ từ lâu rồi, không cần phải đa lễ.”

“Vi thần tạ hoàng thượng ân điển.” Long Dận cũng không khách sáo, hơi hơi khom người lạy rồi nói: “Hoàng thượng, hôm nay vi thần đến đây, là để cảm tạ ân huệ của hoàng thượng đã tứ hôn, vi thần rất vừa ý với Quân tiểu thư.”

“Ha ha ha, người vừa ý là tốt rồi.” Long Triệt, mặt rùng rồ cùng vui mừng, kéo tay Long Dận đến ngự thư phòng ngồi xuống một bên tháp, nhìn trái ngó phải rồi nói: “A Dận, bây giờ thân thể người khỏe rồi chứ? Bên cạnh trẫm cũng không có mấy người có thể giúp người, nhưng nếu người cần thì có thể bảo với trẫm.”

Long Dận chưa sót cười nói: “Thật ra thì vi thần nghĩ kỹ rồi, nếu có thể đứng dậy vì hoàng thượng góp chút tâm lực mà bề tôi phải làm, làm sao..... khụ khụ.....”

Vừa nói vừa giống như đáp lại lời mình, cuối cùng lại che miệng đứng dậy ho khan.

Mở khăn lụa trong tay ra, một bệt đồ tươi hiện ra ngay trước mắt Long Triệt.

Thư Kim Toàn tỉnh mắt bụng một ly trà đến: “Thế từ súc miệng đi.”

Long Dận khoát tay, thều thào nói: “Hoàng thượng, vi thần đã tạ hoàng ân xong, không ở lại thêm nữa.”

Về mặt của Long Triệt thâm thúy, buồn buồn nói: “Nếu như vậy, A Dận về phủ ngay đi, nghỉ ngơi cho tốt. Chờ Khâm Thiên Giám* chọn ra ngày tốt, trẫm phái người đưa đi.”

*Khâm thiên giám (欽天監) là cơ quan quan sát và chiêm nghiệm âm dương bói toán, các hiện tượng thiên văn, thời tiết, làm lịch, coi ngày, báo giờ để định mùa vụ cho dân, giữ đồng hồ báo canh ở điện Cần Chánh, và giữ trọng trách tư vấn triều đình về các vấn đề địa lý và phong thủy.

“Vi thần tạ hoàng thượng.” Long Dận tạ ơn một lần nữa rồi đi khỏi.

Nhìn bóng dáng gầy yếu của Long Dận rời khỏi, nét mặt tươi cười trên mặt của Long Triệt không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Thái Tử Phi

Long Dận ra khỏi ngự thư phòng, đến một ngôi đền, ở chỗ không có ai quay đầu liếc mắt nhìn về phía ngự thư phòng, chỉ trong nháy mắt, một thân khí thể trở nên lạnh lùng, sắc bén như băng, sát khí bao quanh.

Nghe thấy tiếng bước chân của thị vệ tuần tra, Long Dận thu sát khí trên người lại, rồi khôi phục dáng vẻ ôn hòa như tiên, bước trên đường ra khỏi cung.

Được nửa đường, lại bị một cung nữ lục y cản đường.

“Văn Cầm bái kiến Tán Vương thế tử.” Cung nữ Văn Cầm quỳ gối cúi người hành lễ rồi nói: “Thế tử, tiểu thư của chúng ta mời thế tử qua gặp mặt một chút.”

Long Dận nhận ra Văn Cầm, dường như không dấu vết nhũ nhũ mảy: “Nam nữ khác biệt, bản thế tử sẽ không đi.”

Dứt lời ung dung lướt qua nàng rồi bỏ đi.

“A Dận, chàng cứ không chịu ở lại gặp ta sao?” Một cổ giọng nói hơi ai oán dịu dàng vang lên ngay phía sau y.

Long Dận dừng bước xoay người, về mặt lạnh nhạt, hơi hơi khom người, khách sáo nói: “Bái kiến Thái tử phi.”

“A Dận, ba năm rồi, chàng vẫn còn oán hận ta.....”

Nữ tử có dung nhan tuyệt sắc, đáng người yêu điệu, trong mắt phủ sương mù mờ ảo, một bộ cung trang màu vàng nhạt càng tăng thêm vẻ xinh đẹp không ai sánh bằng của nàng, giống hệt như hoa lê sau cơn mưa. Nàng không phải là ai khác, mà chính là nữ nhi của Thừa tướng, Thái tử phi - La Hân Nhi.

Nàng đứng cách Long Dận hơn ba bước, ngẩn ngơ nhìn Long Dận, về mặt si mê, giống như là say rượu.

Ba năm trước, y tú ý trương dương*, tiêu sái vô cùng, ba năm sau, y phong hoa tuyệt đại, nhanh nhẹn như tiên.

*Tú ý trương dương [恣意张扬]: Tú ý chỉ sự tùy tiện, thích làm gì thì làm nấy, Trương Dương, như đã biết, Trương Dương ruột để ngoài da, nói toạc móng heo ra luôn, ý chỉ thích nói gì thì nói.

Nhưng bây giờ lâu ngày không gặp, nàng cho rằng có thể thấy được sự kích động từ trên gương mặt y, đau thương hay là phẫn nộ, nhưng chẳng ngờ về mặt y lạnh nhạt, tuy bờ môi treo lên nụ cười yếu ớt, nhưng cả người lại hiện ra sự xa cách.

Long Dận làm coi như không nhận thấy điều này, không chút động lòng, nói: “Thái tử phi nói cái gì, bản thể từ nghe không hiểu.”

“A Dận, năm đó trong lòng ta thật sự có nỗi khổ, ta..... Thôi, chàng không thích nghe thì ta cũng không nói nữa.” La Hân Nhi thấy lông mày của Long Dận không dấu vết chau lại, không khỏi cười chua xót, vội vàng đổi đề tài, nói: “Nghe nói ôm nay hoàng thượng tứ hôn cho chàng, đối phương thật sự là tiểu thư của Quân gia hai ngày trước đã bị An Vương hưu đi hai ngày trước?”

“Thái tử phi ở trong cung lâu ngày, tin tức cũng thật là nhạy bén.” Nét mặt Long Dận như gió mát rười rượi, cải chính: “Nhưng mà Thái tử phi nói sai rồi, không phải An Vương hưu tiểu thư Quân gia, mà là tiểu thư Quân gia chường mất An Vương.”

La Hân Nhi ngẩn ngơ trong nháy mắt, mềm mỏng dịu dàng nói: “A Dận, mặc kệ là ai không muốn ai, chỉ cần chàng cưới nàng ta, chắc chắn sẽ trở thành trò cười của Đông Lăng chúng ta! A Dận, chỉ bằng những hi sinh chàng đã bỏ ra vì Đông Lăng chúng ta, chàng đến để nghị với hoàng thượng, người chắc chắn sẽ đồng ý hủy bỏ hôn sự của chàng và nàng ta.”

“Bản thể từ rất vừa ý Quân tiểu thư, tại sao phải hủy bỏ hôn sự?” Long Dận giống như khó hiểu hỏi vặn lại. La Hân Nhi nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Long Dận, muốn nhìn ra y nói lời này là giận dữ hay là thật lòng từ trong mắt của y, nhưng mà, ánh mắt của y bình tĩnh, nhìn phẳng lặng như nước hồ.

Chắc chắn là y không muốn mình nhìn thấy y bức mình với mình, nên che giấu cảm xúc đi!

La Hân Nhi bước lên từng bước, đôi mắt mang vẻ chờ mong, nói: “A Dận, bởi vì chàng hận ta nên mới tức giận với ta sao?”

“Ha ha.” Long Dận cười réo rắt, vân đạm phong khinh* nói: “Chưa từng yêu, thì sao có thể hận đây? Thái tử phi, thân thể của bản thể từ không khỏe, không hầu tiếp được nữa.”

*Vân đạm phong khinh - chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi

Nói rồi cũng xoay người bỏ đi, không quay đầu lại.

La Hân Nhi giống như gặp phải cú sốc trầm trọng, không thể tin được lùi về sau mấy bước, cho đến khi lưng áp lên tường cung, mới miễn cưỡng dừng lại, lại chậm rì chậm rì ngồi bệt xuống đất.

“Thái tử phi, người có khỏe không?” Thị nữ Văn Cầm bên cạnh lo lắng tiến lên muốn đỡ nàng đứng dậy.

La Hân Nhi vung tay hất bàn tay của nàng ra: “Đừng đụng vào ta!”

Văn Cầm vội vàng lui sang một bên.

Chưa từng yêu, sao lại hận

La Hân Nhi nhớ đến lời nói gần như vô tình của Long Dận, nước mắt không kiềm chế được chảy xuống.

Bản thân mình nghe tin y vào cung, bất chấp chạy tới gặp hắn, kết quả là y tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy!

Y nói rằng từ trước tới nay y cũng chưa từng yêu mình, chẳng lẽ luôn là bản thân mình tương tư đơn phương sao? Thế mình lo lắng và chịu đựng nỗi khổ tương tư trong những năm này chẳng phải là gánh chịu công cốc rồi?”

Không, sẽ không!

A Dận là một người kiêu ngạo cỡ nào, sao y có thể hững hờ với nữ tử mình thích nay đã gả cho người ta chứ? Chắc chắn là y tức mình đã gả cho Thái tử, nếu không thì tại sao ba năm cũng không ra khỏi Tấn Vương phủ?

Lời ban nãy, chắc chắn toàn là y nói dối!

Nghĩ như vậy, La Hân Nhi lập tức nín khóc mỉm cười, đứng dậy từ trên mặt đất, gạt đi nước mắt, dẫn thị nữ Văn Cầm quay về Đông cung.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Thái Tử

Bước vào cửa sân của Đông cung, La Hân Nhi cũng cảm giác không khí không ổn, phát hiện sân lớn như vậy cũng không có cung nhân nào, nghĩ rằng chắc chắn Thái tử đã về.

Đứng ở cửa sân một lúc lâu, nàng mới kéo miệng cười đi thẳng đến đại điện.

Bước vào đại điện, thì cảm nhận được ngay một cỗ lệ khí đánh úp lại, thân thể bất giác hơi rụt lại, nghênh đón nói với Thái tử Long Túc Dương đang ngồi cao nhất ở phía trước: “Điện hạ, người về khi nào thế?”

Sắc mặt Long Túc Dương âm u lạnh lẽo, trừng mắt nhìn La Hân Nhi một lúc lâu, giọng điệu chân thật đến khó tin, nói: “Người lui xuống!”

Văn Cầm lo lắng nhìn về La Hân Nhi.

Long Túc Dương thấy Văn Cầm nhìn La Hân Nhi, cũng không hề đi ngay, hỏi bằng giọng lạnh lùng nghiêm nghị: “Thế nào, người là một thị tỳ nhỏ nhoi, mà ngay cả lời nói của bản cung cũng không chịu nghe theo hả?”

Nói rồi vung ống tay áo lên, bắn ra một cỗ nội lực, đánh trúng ngực của Văn Cầm.

Văn Cầm bị đánh bay ra rất xa, miệng phun máu, cố gắng chịu đựng quỳ xuống dập đầu thật mạnh: “Thái tử thứ tội. nô tì không có ý như vậy.”

La Hân Nhi gắt gao che miệng, mắt thấy tỳ nữ của mình bị đánh cũng không dám nói nhiều.

Nhìn thấy Long Túc Dương dường như muốn phát cáu, La Hân Nhi nói với Văn Cầm: “Người lui xuống đi, không có sự sai bảo của ta, không được đi vào.”

Văn Cầm ôm ngực yếu ớt đáp lời “Dạ.” rồi lui xuống.

Đến khi không thấy bóng dáng của Văn Cầm nữa, Long Túc Dương mới lạnh lùng hung tợn mở miệng nói: “Nói, người vừa mới đi gặp ai hả?”

Thân thể La Hân Nhi run lẩy bẩy, cúi đầu không dám nhìn Long Túc Dương, ngay cả giọng nói cũng mang theo một tia run rẩy: “Điện hạ, nô tì đi dạo trong Ngự hoa viên, không đi gặp ai.”

“Phải không?” Sắc mặt Long Túc Dương càng ngày càng tỏa ra rét lạnh: “Hôm nay hoàng thượng tứ hôn cho Long Dận, Long Dận vào cung tạ ơn, chẳng lẽ người không đi gặp tình lang cũ sao?”

Trong lòng La Hân Nhi trở nên sợ hãi, vội vàng quỳ xuống, nhưng miệng lại thề thốt, phủ nhận, nói: “Điện hạ minh xét, Hân Nhi chỉ là cảm thấy buồn, nán lại trong Ngự hoa viên một lát. Sao điện hạ, há. Tần Vương thế tử ra khỏi phủ sao?”

Nói xong thì la gan cũng to ra, giả bộ không biết gì liếc nhìn Long Túc Dương.

Long Túc Dương bước vài bước đến chỗ ngồi, sai bước ngồi xuống, bóp chặt cổ của La Hân Nhi, xách nàng lên khỏi mặt đất chừng hai thước: “La Hân Nhi, có phải trong lòng người, bản cung là một tên gốc phải không?”

“Ặc.....Ặc.....” La Hân Nhi bị hấn bóp ngạt thở, chỉ trong phút chốc đã mặt đỏ tai hồng, đưa tay gỡ tay của Long Túc Dương, miệng chỉ có thể phát ra vài tiếng đứt quãng khó nghe.

Mắt thấy La Hân Nhi trợn trắng mắt, Long Túc Dương mới buông nàng ra.

La Hân Nhi ngồi bệt dưới đất, cả người run rẩy, uất ức chảy nước mắt, im thin thít.

Nhìn nước mắt trong suốt trên gò má nàng, bỗng dưng Long Túc Dương giạt mình, ngồi xổm người xuống thì thấy vết máu bầm bị mình bóp trên cổ nàng, ôm La Hân Nhi vào lòng, đau lòng tự trách, nói: “Thật xin lỗi, Hân Nhi, là ta không tốt, ta không nên đối xử với nàng như thế.”

Long Túc Dương nói xong, vừa hôn lên nước mắt của nàng, vừa nói: “Hân Nhi, đừng giận ta có được không? Là ta quá yêu nàng. Ban nãy thấy thị vệ của Long Dận ở trong cung, thì ta biết ngay là hấn tiến cung, trở về lại không thấy nàng, ta lại tưởng rằng nàng đi gặp hấn, cho nên.”

“Hu hu.” Cuối cùng La Hân Nhi không nhịn nổi nữa, khóc thành tiếng.

Long Túc Dương bối rối, tát mình một, nói: “Hân Nhi, đừng khóc có được không, nàng có biết trong lòng ta rất sợ hãi nàng và hấn nói lại tình xưa không? Hấn ưu tú như vậy, ta rất sợ hãi nàng rồi bỏ ta vì hấn.”

“Điện hạ.” La Hân Nhi tựa vào trong ngực hấn nức nở nói: “Nay đã nhiều năm không gặp, nô tì đã quên hấn từ lâu rồi, người phải tin tưởng nô tì, bây giờ trong lòng nô tì chỉ có mình người thôi, điện hạ.”

“Hân Nhi, đừng nói nữa, ta tin nàng, ta tin nàng.” Long Túc Dương nói xong, ôm lấy nàng rồi đi vào trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Trúng Độc

Sau khi dùng bữa trưa, Quân Khởi La đánh một giấc ngủ trưa.

Chỉ là nằm chiêm bao về bạc thoi, mơ mơ màng màng nghe được lúc này đang có người lạ nói chuyện bên ngoài, bạc không xuể, Quân Khởi La trở mình ngồi xuống, hỏi bằng giọng điệu hơi bức dọc: “Nhạc Sênh, ai làm âmĩ ở bên ngoài?”

Nếu là người của Thẩm gia, nàng không ngại cho bọn nếm thử vài trái đắng.

“Tiểu thư.” Nhạc Sênh vội vàng đi vào trong buồng nói: “Là thị vệ Vô Ngân của Tần Vương thế tử.”

Quân Khởi La khó hiểu, nói: “Nhưng mà hấn đến làm gì thế?”

Đúng lúc này Vô Ngân ở bên ngoài nghe thấy câu hỏi của Quân Khởi La, nói bằng giọng điệu gấp gáp: “Quân tiểu thư, thế tử vừa vào cung tạ ơn, lúc về phủ gặp phải tập kích, bị trúng tên.”

Cả người Quân Khởi La bừng tỉnh trong phút chốc, nhàn nhạt hỏi: “Long Dận bị thương người không đi tìm đại phu, tìm ta làm cái gì?”

Công phu của Long Dận hoàn toàn không thấp hơn mình, tại sao lại không tránh tập kích nổi? Hơn nữa ba năm y chưa từng ra khỏi phủ, vì sao vừa ra khỏi là bị tập kích ngay?

Vô Ngân sắp khóc đến nơi: “Quân tiểu thư có điều không biết, mũi tên kia có tẩm một loại độc tên là ‘Li Hồn’, đại phu trong phủ - Hoàn Túc công tử không giải được, thế nên Vô Ngân mới tự mình chủ trương tìm đến đây.”

Quân Khởi La nhíu mày.

Hoàn Túc? Tam đệ tử của Dược Vương Vân Trung Bạch?

“Quân tiểu thư, thân thể của thế tử chúng ta rất yếu, không thể phát động quá nhiều nội lực, nhưng mà ban sáng vì giúp người, y uống thuốc xong thì thân thể có thể phục hồi lại như người bình thường.”

Thân thể không khỏe còn dùng được vật cực bổ để tăng chức năng của cơ thể, y không muốn sống nữa sao? Không biết tại sao, Quân Khởi La nghĩ như vậy thì hơi tức giận. “Nhưng tại sao người lại tìm tới ta?” Quân Khởi La nghĩ hoài không ra, chắc chắn thân phận của mình không hề bị lộ tẩy.

Nhưng Vô Ngân nghĩ được nhiều như vậy, vội vàng nói: “Quân tiểu thư, người còn nhớ rằng ba năm trước ở Mông Sơn ngoài Vãn Thành, người dùng độc đuôi năm ngàn truy binh Bắc Nhung của Hách Diệp Đan, cứu một nam tử bị trúng tên độc ngay ngực không? Vốn dĩ đã sắp không xong, là người thì chăm cứu y lại.”

Ba năm trước, Mông Sơn?

Quân Khởi La nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

Nàng nhớ mang máng lần đó đi hái một loại cỏ độc chỉ sinh trưởng ở Mông Sơn để luyện độc, gặp được ba người toàn thân máu là máu, hoàn toàn không nhìn ra tướng mạo của nam tử, trong đó có một nam tử trúng kịch độc “Thực cốt”. Khi ấy bởi vì cỏ độc kia chỉ có thể luyện ra trong một thời gian nhất định, cho nên rất vội, bản thân mình thì chăm cho nam tử yếu ớt kia, dẫn độc từ bên trái vết thương sang bên phải, dùng châm lông trâu phong bế ở trong một huyết đạo.

Không lẽ người kia chính là Long Dận? Thế giới này không khỏi quá nhỏ đi?

Quân Khởi La không lên tiếng, Vô Ngân gọi thử: “Quân tiểu thư?”

Bị Vô Ngân kéo hồn về, Quân Khởi La nhớ đến ban sáng, ở trước mộ của Quân Như Sơ, mình cảm nhận được một tia hơi thở dao động, thầm nghĩ cảm quan của mình cũng không hề thoái hóa, chắc chắn là lúc Long Dận và Vô Ngân nhìn thấy hình dáng thật của mình mới nhận ra mình, mình cũng không hề bị lộ tẩy thân phận Phù Tô công tử, mà Vô Ngân cũng chỉ vì ba năm trước mình đã giúp đỡ, mới cảm thấy mình có thể cứu Long Dận.

Khó trách buổi sáng lúc Long Dận tiếp xúc gần gũi với mình, mùi hương sen xanh trên người y khiến cho mình có một cảm giác giống như đã từng quen biết vậy!

Nhưng mà ngoại trừ y trợ giúp mình ngày hôm nay không nói, chỉ với sự tương trợ hai ngày trước của y, bản thân mình cũng không thể ngồi yên thờ ơ được.

Nghĩ kỹ hết những chuyện này, Quân Khởi La xốc chân mòng xuống giường, dặn dò Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu: “Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu, tức tốc thay quần áo cho ta.” Nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Thay nam trang đi.”

“Li hồn” và “Thực cốt” toàn là độc được được truyền từ hải ngoại và đại lục, độc tính rất mạnh, mà lại khó giải hết. Đầu tiên là Long Dận trúng “Thực cốt”, nay lại trúng “Li hồn”, bản thân mình mà không ra tay, chắc chắn y không sống được ba ngày!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Tùy Tiện Đánh, Không Cần Chừa Mặt Mũi Cho Ta

Quân Khởi La chuẩn bị xong bằng tốc độ nhanh nhất, xuất hiện ở trước mặt Vô Ngân thì bỗng trở thành một công tử nho nhã trẻ tuổi.

Nhận lấy bao châm trên tay Nhạc Tiêu, chuẩn bị đến Tấn Vương phủ với Vô Ngân, chẳng ngờ vừa bước ra khỏi cửa lớn Bích Khê Uyển, thì lại gặp phải Thẩm Uyển Hoa què chân dẫn một nhóm gia đình đi vào viện.

Nhìn thấy Quân Khởi La một thân nam trang màu trắng, nhìn trên dưới một lúc lâu mới nhận ra là nàng, mà còn có một gã hắc y nam tử đứng bên cạnh nàng. Thẩm Uyển Hoa cười không có ý tốt nói: “Giỏi, Quân Khởi La, thánh thượng vừa mới chỉ hôn cho ngươi, vậy mà ngươi lại lén vụng trộm với nam nhân.” Nói xong rồi đánh giá Vô Ngân, nói: “Cũng là một người anh tuấn, hẳn là mạnh hơn mà ốm kia nhiều. Nhưng mà Quân Khởi La, ngươi hủy hôn với An Vương điện hạ, không phải là vì hắn chứ hả?”

“Thẩm Uyển Hoa, cái lỗ miệng của ngươi phun cái cứt gì đó!”

Đạo gần đây, tính tình Nhạc Sinh nóng nảy, Quân Khởi La lại giống như thần tượng trong đời của nàng, sao có thể để Thẩm Uyển Hoa sỉ nhục nàng như thế? Vén tay áo lên định lên đánh hắn, lại bị Nhạc Tiêu níu chặt lại, hơi lắc đầu với nàng.

Nhạc Tiêu nén giận ngay, bây giờ các nàng không nên để lộ công phu.

Tôi tớ trong Bích Khê Uyển đã bị Quân Khởi La đuổi đi hết từ lâu rồi, bây giờ trong viện cũng chỉ có chủ tớ ba người các nàng, nếu là ngày thường, sao người bên ngoài cơ hội bước vào nửa bước? Nhưng mà ban này cả Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đều bận trang điểm cho Quân Khởi La, Vô Ngân lại sốt ruột và độc của thể từ nhà mình, vẫn chưa để ý rằng có người đi đến Bích Khê Uyển, mới để cho Thẩm Uyển Hoa vào đụng mặt ngay.

Vì Vô Ngân hiếm khi lộ diện trước mặt người đời, Thẩm Uyển Hoa không biết hắn cũng chẳng có gì lạ.

Vô Ngân cũng không quan tâm Thẩm Uyển Hoa nói mình như vậy, nhưng mà Quân Khởi La là nữ chủ nhân tương lai của Tấn Vương phủ, thể tử của thể tử, sao có thể để cho tên thiếu nữ như Thẩm Uyển Hoa chửi bới như vậy được?

Vô Ngân nhìn về phía Quân Khởi La hỏi ý kiến: “Quân tiểu thư, thuộc hạ có thể đánh hắn chứ?”

Quân Khởi La nhếch môi cười nói: “Đánh tùy ý, không cần để mặt mũi cho ta. Nhưng mà ra tay nhanh một chút, chúng ta không sao hết, nhưng mà thể tử nhà người thì chờ không được đâu.”

“Thuộc hạ sẽ nhanh thôi, không trì hoãn nhiều thời gian lắm đâu.” Vô Ngân gật gù đầu, trong lòng hắn cũng đã xem Quân Khởi La như chủ tử nhà mình rồi, vậy nên bản thân cư xử như thuộc hạ.

Ngay cả hắn rất lo cho thể tử nhà mình, nhưng mà nếu Quân tiểu thư đồng ý ra tay, hắn hoàn toàn tin tưởng thể tử sẽ biến nguy thành an, hoàn toàn không cần quan tâm đến chút thời gian ấy.

Nghĩ thấu điểm này, Vô Ngân lập tức phi thân đánh Thẩm Uyển Hoa.

Thẩm Uyển Hoa cũng không phải kẻ quá ngu. Bây giờ nghe thấy cuộc đối thoại giữa Quân Khởi La và Vô Ngân, mới hiểu ra Vô Ngân cũng chỉ là một tên thị vệ. Hắn tự cư xử như thuộc hạ trước mặt Quân Khởi La, như vậy chắc chắn hắn đúng là thị vệ của Tấn Vương thể tử.

Thấy Vô Ngân hùng hổ đánh về phía mình, Thẩm Uyển Hoa không dám chân chờ nữa, vội vàng kéo một tên gia đình đến ngay trước mặt mình. Chẳng ngờ, sau đó gia đình kia bị Vô Ngân một phát túm được chỉ trong nháy mắt, lại ném thật mạnh, đâm đầu vào tường, ngã xuống đất.

Thẩm Uyển Hoa kinh ngạc vô cùng, không thể ngờ rằng hắc y nam tử này thật dũng mãnh phi thường. Đừng nói đến chân của mình không được tốt, cho dù mình chưa từng bị thương, cũng hoàn toàn không phải đối thủ của hắn đấy!

“Ngươi đừng có làm vậy đó!” Thẩm Uyển Hoa tránh né giữa đám gia đình nhà mình, giọng run rẩy, nói: “Từ trước đến nay Phàn Dương Vương phủ chúng ta và Tấn Vương phủ nước sông không phạm nước giếng, ngươi đừng vì mấy câu nói băng quơ của bản thể tử, làm mất đi mối quan hệ hòa thuận giữa hai nhà.”

Mắng một nữ tử chưa xuất giá vụng trộm với nam nhân mà là băng quơ?

Vô Ngân có quan tâm cũng không quan tâm đến hắn.

Mặc dù mấy năm nay, thế tử nhà mình vì dưỡng thương nên không xuất hiện trước tầm mắt mọi người, nhưng mà bách túc chi trùng, tử nhi bất cương*..... ấy ấy, sao có thể so sánh thế tử với côn trùng chứ? Chỉ với Tần Vương phù chúng ta, sao lại sợ mấy tên tiện nhân hèn mọn? Tin chắc hôm nay thế tử mà ở đây, cũng sẽ đồng ý với cách làm của mình thôi!

*Bách túc chi trùng, tử nhi bất cương – 百足之虫死而不僵 – bǎi zú zhī chóng, sǐ ér bù jiāng con rết trăm chân, chết mà không ngã, dùng để hình dung nhân vật, quý tộc hoặc hào môn thế gia có thế lực to lớn, tuy đã suy bại nhưng uy lực ảnh hưởng vẫn còn tồn tại.

Thân thế Vô Ngân có khả năng rất tốt, lại từng lăn lộn ở quân doanh mấy năm, động tác quyết đoán, không nương tay chút nào, đầu tiên nhắc tên gia đình đứng trước lên, quật ngã xuống đất, cuối cùng mới đối phó với Thẩm Uyên Hoa.

“Đừng..... Đừng đánh ta.....” Thẩm Uyên Hoa thấy hơn mười tên gia đình mình đã dẫn đến, hai ba phát đã bị Vô Ngân quật ngã xuống đất, vội vàng cầu xin tha thứ, nói.

“Muộn rồi!”

Vô Ngân nói xong, nhanh chóng tiến lên, túm lấy vạt áo của hắn xách hắn lên, hung hăng tát cho hắn mất bậ tại.

Trong chốc lát, gương mặt của Thẩm Uyên Hoa sưng lên như cái đầu heo, đau đến nỗi hắn kêu đau liên tục.

Vô Ngân vẫn chưa hết giận, nhân tình thế lúc hắn kêu oai oái, đá một cú lên đùi đang bị thương của hắn.

Cuối cùng, mặc kệ Thẩm Uyên Hoa đau đến chết đi sống lại, túm lấy hắn quăng ra ngoài viện. Rồi quật vào những tên gia đình: “Các ngươi muốn tự mình cút đi hay là để lão tử quăng các ngươi ra ngoài?”

Sao mấy tên gia đình này dám làm phiền Vô Ngân ra tay? Vội vàng ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi Bích Khê Uyển, nhanh chân nhanh tay khiêng Thẩm Uyên Hoa rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Hoàn Túc Công Tử

Thẩm Uyên Hoa đã bị đánh, cái chân đã khỏi bảy tám phần lại bị Vô Ngân đá cho bị thương, chắc chắn đám người Thẩm Cẩm Thành sẽ không bỏ qua. Quân Khôi La dặn dò Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu, lát nữa nếu Thẩm Cẩm Thành đến làm to chuyện, đóng chặt cửa viện ở trong phòng, không cần phải quan tâm là được.

Nếu bọn họ dám phá cửa đi vào phòng, vậy thì đừng trách chúng ta thả độc khắp phòng hỏi thăm bọn họ!

Sau đó, nàng mới đi theo Vô Ngân, thi triển khinh công đến trước Tần Vương phủ, đi thẳng đến Mặc Liên Hiên.

Mặc Liên Hiên, trong buồng, Long Dận nhắm mắt lại, môi mím chặt nằm ở trên giường ngủ, mặc dù thân thể phải chịu đựng thống khổ bị độc xâm xé, nhưng vẻ mặt của y lạnh nhạt, đáng vẻ dường như thể hiện ra chút khó chịu. Nếu không có sắc mặt xanh tím, trán lấm tấm mồ hôi, thì đâu có giống một người bị trúng độc?

Ở bên cạnh giường, có một vị thanh sam* nam tử, tay cầm một chiếc khăn bông ẩm ướt, khom người lau mồ hôi trên trán cho y.

*Thanh sam: Áo lót xanh, trời đẹu, miêu tả áo trong là sao?

Nghe thấy tiếng bước chân, thanh sam nam tử dừng tay lại, quay đầu nhìn về phía cửa.

“Công tử, mời.”

Vô Ngân đi vào phòng trước rồi đứng lại, làm động tác “mời” với Quân Khôi La, đáng vẻ cung kính của hắn khiến cho thanh sam nam tử không vui, nhàu nhũ mày.

Quân Khôi La bước thẳng vào trong phòng, thì nhận ngay một cỗ ánh mắt mang theo sự đánh giá.

Nhìn qua, thì thấy chủ nhân của ánh mắt có vẻ chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt anh tuấn sáng sủa, vẻ mặt kiêu căng, thấy bao châm trên tay Quân Khôi La, đáy mắt mang sự khinh thường sâu sắc.

Trong lòng Quân Khôi La xác định ngay, chắc chắn người này chính là tam đồ đệ của Dược Vương Vân Trung Bạch, Hoàn Túc.

Nhắc tới Hoàn Túc công tử, về y thuật, rất có thiên phú, tuổi còn trẻ, ở trên giang hồ coi như là có chút danh tiếng. Long Dận mời hắn đến cũng chẳng có gì lạ. Lại được Vân Trung Bạch yêu thích vô cùng, nên kiều ngạo tự mãn vô cùng, nhất cao hơn đầu.

“Hắn là ai vậy?” Giọng điệu của Hoàn Túc rất khó nghe, hỏi Vô Ngân: “Người không biết rằng thế tử, người không thích người ngoài đi vào Mặc Liên Hiên của người sao?”

Vô Ngân làm theo dặn dò của Quân Khởi La trên đường, nói với Hoàn Túc: “Y là....., Quân..... công tử, là một thầy thuốc dân gian.”

“Thầy thuốc dân gian” Âm điệu của Hoàn Túc không khỏi cao hơn hai phần, giống như là lo lắng làm ồn Long Dận, hạ giọng quát: “Vô Ngân, người thật không có trách nhiệm rồi, vậy mà lại mời một tên thầy thuốc dân gian đến giải độc cho thế tử hả?”

Thái độ của Hoàn Túc khiến Quân Khởi La có chút không vui, còn về lí do tại sao không vui, nàng hoàn toàn không thêm quan tâm như thế nào.

Đi thẳng đến trước giường, xem xét miệng vết thương trên vai phải của Long Dận đã được xử lí xong, nhưng vẫn chưa được băng bó lại, rồi cầm tay đang đặt trên mép giường của Long Dận và bắt đầu chẩn mạch.

“Người làm cái gì đó?”

Hoàn Túc chất vấn, đưa tay định bắt lấy cái tay của Quân Khởi La đang cầm tay Long Dận, thì bị tay kia của Quân Khởi La nhẹ nhàng ngăn lại, hắn lại bị bật ra xa nửa trượng mới dừng lại.

Nếu không hề lo lắng lòng tự tôn của Hoàn Túc bị tổn thương, Vô Ngân thật sự muốn vỗ tay cho Quân Khởi La.

Hoàn Túc hoàn toàn ngây người, vừa nãy nhìn có vẻ nhẹ nhàng, chỉ có hắn đây là người trong cuộc mới có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ và hung ác của nó. Không ngờ rằng nam tử nhìn qua thì nhỏ gầy, nhưng nội lực lại mạnh mẽ lạ thường.

Quân Khởi La khinh miệt nhìn vào Hoàn Túc, nói bằng giọng trêu tức: “Xử lí chút bệnh và miệng vết thương thông thường ngược lại còn thấy được, nếu không thì chuẩn bị cho người bệnh ít được hoàn hảo để cường cân kiện cốt tạm thời cũng tạm được, xin hỏi Hoàn Túc công tử, người có khả năng giải độc của Tần Vương thế tử sao? Làm một người thầy thuốc, người không lo lắng đến tình hình thực tế của người bệnh, trái lại ở đây so bì chê bai ta có bản lĩnh không, đây là thái độ người nên có sao?”

Thật ra ngoại trừ cả nhà Thẩm Cẩm Thành ra, nàng rất ít khi chấp nhất với một người như vậy, nhưng nàng còn nhớ rõ, Vô Ngân từng nói rằng được hoàn tử khiến cho Long Dận trông giống như người bình thường trong thời gian ngắn! Từ trước đến nay, Dược Vương Cốc thích nghiên cứu chế tạo những thứ đồ có vẻ ngoài bắt mắt gì đó, nàng không cần nghĩ nhiều cũng biết được hoàn của Long Dận là bắt nguồn từ tay của Hoàn Túc!

Hoàn Túc bị nàng chế nhạo tới đỏ mặt.

Quân Khởi La không đợi hắn nói chuyện, nói tiếp: “A ha, nhìn ta, muốn hỏi cho bằng được ta đến từ đâu hả? Nếu người có chút bản lĩnh giải độc cho Tần Vương thế tử, thì sao thế tử vẫn mang sắc mặt tím tái nằm ở đây hả? Hoàn Túc công tử, đừng tùy tiện coi thường người khác, thiên ngoại hữu thiên, bản công tử không có danh tiếng, không có nghĩa là không có bản lĩnh.”

Trên trán Vô Ngân hiện lên vài vạch đen, hắn biết thế tử nhà mình độc mồm độc miệng, nhưng không ngờ rằng thế tử phi tương lai cũng là một người độc miệng đó!

Không phải Quân Khởi La nàng bướng bỉnh đầu võ mồm liên hoàn với Hoàn Túc, nhưng thái độ và hành vi của hắn khiến nàng phiền chán rồi, vậy nên mới không nể mặt hắn: “Vô Ngân, mời tên tép riu này ra ngoài đi, đừng cản trở bản công tử giải độc cho thế tử nhà người!”

Thế tử phi tương lai ra lệnh, sao Vô Ngân lại dám không nghe lời? Huống chi mạng của thế tử vẫn còn nằm trong tay của thế tử phi đấy! Nhìn Hoàn Túc, khéo léo nói: “Hoàn Túc công tử, người thấy.....”

Hoàn Túc tức không chịu nổi, hắn là khách quý được mời đến Tần Vương phủ gần ba năm, ai dám không khách khí với hắn như thế? Hung hăng trừng mắt nhìn Quân Khởi La, vung trường bào ra khỏi Mặc Liên Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Trị Độc

Quân Khởi La bảo Vô Ngân canh ở ngoài cửa Mặc Liên Hiên, rồi bắt tay vào giải độc cho Long Dận.

Đầu tiên nàng cho Long Dận ăn một viên thuốc thanh độc tự chế, đồng thời dùng nội lực giúp y nuốt xuống, sau đó lấy ngân châm đặc chế ra định thi châm cho y.

Dựa theo kết quả bắt mạch vừa xong của y, tình trạng của Long Dận không tốt lắm.

Năm đó, nàng dùng thủ pháp đặc biệt dồn độc “Thực cốt” vào trong một huyết vị, phong bế lên nó, trải qua thời gian ba năm, châm long trâu đã lỏng, nay lại trúng kịch độc “Li hồn”, “Thực cốt” đã bị “Li hồn” ảnh hưởng, có chiều hướng âm ỉ phá huyết thoát ra.

Mười một tuổi, nàng theo Tà Nguyệt Tôn đi hải ngoại, biết sự lợi hại của hai loại độc này. Nếu như hai loại độc này hòa vào nhau, phát tác, độc tính vốn có ban đầu sẽ trở nên bùng lên gấp hơn bốn lần, đến lúc đó, ngay cả Đại La thần tiên cũng không cứu y được đâu!

Thuật dẫn độc và thuật khống chế độc, là nàng làm dựa theo một quyển sách y độc thuật hiếm có đã từng đọc qua ở kiếp trước, tự mình nghiên cứu ra một bộ phương pháp giải độc. Vì kén sách bấy giờ, không bằng nàng không chế “Thực cốt” cho tốt đã, rồi lại thì châm dẫn “Li hồn” ra, dù sao độc vừa mới trúng dễ giải hơn độc đã trúng lâu năm rất nhiều.

Trong lòng có tính toán, bắt đầu giải độc sẽ trở nên đơn giản hơn.

Đầu tiên, Quân Khởi La đỡ Long Dận ngồi dậy. Chiếc chăn mỏng trước ngực y tuột xuống, lộ ra thân hình không thấy một chút sẹo lồi, thâm nghỉ, đúng như dự đoán. Làm thầy thuốc, nàng từng nhìn không ít thân thể hỏa thổ, nhưng mà nghĩ đến người nam nhân này sẽ là phu quân tương lai của mình, sắc mặt của nàng không khỏi hơi đỏ lên.

Nhưng mà, tình huống bây giờ không cho nàng biểu đạt tâm tình dư thừa của mình, cời giày ngồi lên giường, ngồi đối diện với Long Dận, đưa mấy chiếc châm long trâu ra, dùng nội lực đánh chính xác, thẳng vào trong huyết được phong bế “Thực cốt”, rồi mất một phen cực kỳ công phu mới đưa nó vào phong bế.

Sau đó, nàng cầm một số ngân châm vân vân rồi bắt đầu hành động trên người Long Dận, không lâu sau, trước ngực trần trụi của y đã cắm đầy ngân châm.

Quân Khởi La ngồi ở đằng sau Long Dận, đặt hai tay lên lưng y, từ từ dùng nội lực bức độc cho y.

Đây chính là kỹ thuật cứu người hạng nhất, cần phải tiến hành làm theo từng bước, ngàn vạn lần không thể nóng vội.

Phương Nhu Vũ nắm chặt khăn tay, đứng dưới bóng cây ở bên cạnh ao sen trong viện của Mặc Liên Hiên đã một lúc lâu, mới lung lay bước từng bước chân vào viện.

Vô Ngân vội vàng nghênh đón và nói: “Xin Phương tiểu thư dừng lại.”

Phương Nhu Vũ không giấu được vẻ mặt lo lắng, hỏi: “Vô Ngân, nghe nói thế tử, chàng bị tập kích, trúng độc, thế nào rồi?”

Vô Ngân nhú mày, trầm nghĩ Hoàn Túc công tử đúng là cái đồ lảm chuyện!

“Phương tiểu thư yên tâm, thế tử, người là người hiền, ắt sẽ được trời phù hộ, không sao cả.”

“Nói là nói như vậy, nhưng mà vốn dĩ thế tử, thân thể của chàng từng bị thương yếu ớt, nay lại trúng độc, bảo người ta không lo lắng sao được? Người để cho ta vào thăm một lần có được không?” Phương Nhu Vũ nói xong, đôi mắt xinh đẹp đã phủ lên một tầng sương mù, dáng vẻ đó giống như là tiểu thê tử lo lắng cho tướng công của mình.

“Vô Ngân, ai om sòm bên ngoài thế hả? Cán trở bản công tử trị độc?” Quân Khởi La cố ý giả giọng nói vọng ra từ bên trong.

Không biết tại sao, nàng nghe giọng nói của nữ tử này lại khó chịu vô cùng? Chẳng lẽ là tiểu thiếp hay là thông phòng của Long Dận? Nếu là thế, nàng phải cân nhắc về hôn sự của mình và Long Dận cho thật kỹ mới được.

Nguy rồi, thế tử phi sẽ không tức giận chứ? Vô Ngân nghĩ, vội vàng nói: “Công tử yên tâm, thuộc hạ đuổi nàng ta đi ngay.”

Phương Nhu Vũ nghe thấy Vô Ngân dùng từ “đuổi”, vô cùng uất ức: “Vô Ngân.”

“Quân công tử đang giải độc cho thế tử, mời Phương tiểu thư đi cho.” Vô Ngân uyển chuyển nói.

Phương Nhu Vũ đi được hai bước, lo lắng dừng bước, hỏi: “Y thuật của hần ta có thể tin sao?”

Vô Ngân không vui cau mày lại, giọng điệu trở nên hơi bức dọc: “Chuyện này không đến lượt Phương tiểu thư lo lắng!”

“Ta cũng chỉ lo lắng cho thế tử thôi mà.”

Bị Vô Ngân không chút khách khí chặn họng, cuối cùng Phương Nhu Vũ không cam lòng ra khỏi Mặc Liên Hiên. Trong lòng căm phẫn nói: Vô Ngân, người cứ đợi đi, chờ bốn tiểu thư lên làm nữ nhân của Long Dận, xem bốn tiểu thư trừng trị người như thế nào!

Tình hình trong viện lại trở nên yên ắng, thoáng chốc, Quân Khởi La cảm thấy trong lòng thoải mái hẳn lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Tuyệt Trung Hỏa Liên

Ước chừng sau một lúc lâu, máu đen bắt đầu từ từ trào ra từ miệng vết thương trên vai của Long Dận.

Quân Khôi La thu nội kinh lại, thả Tiểu Bạch ra, tiểu tử kia ngửi thấy mùi tanh hôi lẫn độc của máu tanh tỏa ra, vô cùng hưng phấn, nghe mùi vị thì chân chửi đến trước miệng vết thương, bắt đầu cắn nuốt máu đen.

Sau một lát, màu xanh tím tái của da Long Dận từ từ rút đi, khôi phục màu trắng vốn có.

Quân Khôi La thu Tiểu Bạch đã ăn một trận no nê, nhỏ ngân châm trên người Long Dận, băng bó miệng vết thương cho y thật kỹ, rồi cho y ăn một viên thuốc và đỡ y nằm xuống, điểm huyệt ngủ của y.

Nằm xuống tháp, đắp chăn lên cho Long Dận xong, Quân Khôi La gọi với giọng hơi yếu ớt: “Vô Ngân, Vô Ngân, vào đi.”

Vô Ngân đi vào trong phòng, nhìn thấy màu da của thể tử nhà mình đã khôi phục như thường, trong lòng thán phục y thuật của thể tử phi cao hơn người khác rất nhiều, kinh hi vô cùng.

“Quân tiểu thư, thể tử, khi nào người mới có thể tỉnh lại?”

“Ta điểm huyệt ngủ của y, chừng ba canh giờ mới có thể tỉnh lại.” Quân Khôi La nói rồi lấy một bình sứ ra: “Đây là thuốc tẩy độc, mỗi ngày, sáng sớm cho y uống một viên, có thể giảm bớt thống khổ của “Thực cốt” khi phát tác.”

“Thực cốt” chính là dùng băng tằm ngàn năm làm vật dẫn, kết hợp với bọ cạp độc, rắn độc và độc vật kịch độc chế thành thuốc độc, dù có ngân châm phong bế lại, nhưng cứ cách hai tháng là sẽ phát tác như thường. Phát tác thì toàn thân lạnh như băng, lại thêm cả sự đau đớn vì ngàn vạn côn trùng cắn trong xương, người bất phàm mới có thể chịu đựng. Nếu không vì sao thân thể Long Dận suy yếu cả ba năm này, hoàn toàn không thấy khỏe hơn?

Nhưng mà điều này cũng không thể trách Quân Khôi La hệt sự là hành động bất đắc dĩ.

Lúc ấy, nàng chỉ là đi hái thuốc thôi, ngoài trừ có ngân châm trên người, cũng không có thuốc tẩy độc như vậy hay là được vật giải độc kèm theo, vậy nên mới quyết định phong bế độc lại, nếu không Long Dận đã chết từ ba năm trước rồi.

Vô Ngân vui sướng nhận lấy bình sứ, mang hi vọng cuối cùng đặt lên người Quân Khôi La: “Quân tiểu thư, độc của thể tử có thể giải được phải không? Người sẽ không nhìn thể tử chết, đúng không?”

Nhìn chung, nữ nhân thì ai cũng phải lập gia đình. Dựa vào hai lần tiếp xúc qua, Long Dận là một người không tệ đâu. Còn hơn là từ bỏ Long Dận, để cho Long Triệt lại có cơ hội xáo trộn chầm phá bản nhạc uyên ương, thì không bằng cứ tạm thời như vậy đi.

Long Dận sẽ là nam nhân của Quân Khôi La nàng, sao nàng có thể tro mắt nhìn y chết, mình thành quả phụ chứ?

Nếu chữa khỏi cho Long Dận, phát hiện y không phải phu quân của mình, đến lúc đó hột chút đỉnh, bỏ đi là được mà.

Quân Khôi La hạ quyết tâm, nghĩ nghĩ nói: “Vi độc của y đã ở trong thân thể quá lâu, muốn loại bỏ hoàn toàn rất khó, nhưng cũng không phải là không thể, chỉ là cần một vị là đoá hoa Tuyệt Trung Hỏa Liên trưởng thành làm thuốc dẫn.” “Li hồn” và “Thực cốt” lại hoàn toàn khác nhau, nó dùng Tuyệt Trung Hỏa Liên làm thuốc dẫn, muốn giải nói, chỉ cần dùng vật tương khắc với băng tằm ngàn năm. Nhưng mà dù có là độc gì, chỉ cần không quá ba ngày, chỉ bằng nàng tự suy nghĩ ra thuật dẫn độc, kết hợp với thuốc tẩy độc tự chế, nàng có thể giải được hết!

“Tuyệt Trung Hỏa Liên?” Vô Ngân nghe nói có hi vọng giải độc, vui vẻ hỏi: “Có thể tìm được Tuyệt Trung Hỏa Liên ở đâu? Bây giờ thuộc hạ phải người đi tìm về.”

“À, người cho rằng có thể tìm được Tuyệt Trung Hỏa Liên trưởng thành dễ dàng như vậy?” Quân Khôi La nhìn đáng vẻ vội vàng của Vô Ngân, hiểu rằng hân vận thật lòng hy vọng Long Dận chóng khỏe lại: “Tuyệt Sơn Hỏa Liên sinh trưởng ở Tuyệt Sơn của Bắc Nhung, trăm năm kết nụ, trăm năm nở hoa, vừa nở hoa thì Hỏa Liên có màu trắng, từ từ chuyển từ màu hồng nhạt thành màu đỏ, Hỏa Liên trưởng thành có màu lửa đỏ.”

Vô Ngân không thể tin, lùi từng bước, tuyệt vọng nói: “Trăm năm kết nụ, trăm năm nở hoa, đời người có mấy cái trăm năm để chờ được? Nếu Hỏa Liên vẫn còn đang kết nụ, vậy thì chẳng phải độc của thể tử không thể giải được sao?”

“Coi như thể tử nhà người vận khí tốt gặp được ta.” Quân Khôi La ngắm nhìn sắc trời, thu dọn bao ngân châm, rồi nói: “Mùa đông hai năm trước, ta đến Tuyệt Sơn kia hái Tuyệt Liên, vô tình thấy được một đoá Hỏa Liên đỏ tươi, chắc là sắp trưởng thành rồi.”

“Thật vậy chăng?” Cuối cùng Vô Ngân cũng mặt mày hớn hờ và nói: “Quân tiểu thư, người thật sự là phúc tinh của thể tử nhà ta.”

“Bớt vuốt mông ngựa đi.” Quân Khởi La trở mặt, khinh thường nói: “Thì giờ đã không còn sớm, ta phải về rồi.”

Cũng không biết Phàn Dương Vương phủ có chuyện gì chờ nàng đây!

“Để thuộc hạ đưa tiểu thư về.”

“Không cần, coi sóc thể tử nhà ngươi cho tốt đi. Đúng rồi.....” Quân Khởi La liếc nhìn Long Dận, nói: “Nếu không muốn thể tử nhà ngươi chết ấy, thì Hoàn Túc cho y uống được hoàn tăng cường chức năng thân thể, trăm ngàn lần đừng ăn vào.”

Thấy vẻ mặt trịnh trọng của Quân Khởi La, Vô Ngân cũng biết tình thế mang tính chất nghiêm trọng trong, vội vàng nói: “Thuộc hạ đã biết.”

Lúc này Quân Khởi La mới yên tâm đi ra ngoài, gần đi tới cửa, quay đầu lại hỏi: “Vô Ngân, nữ tử kia vừa nãy có phải.....”

Không đợi Quân Khởi La nói xong, Vô Ngân vội vàng xua tay, nói với tốc độ cực nhanh: “Quân tiểu thư, người đừng hiểu lầm, đó là Phụng Nhu Vũ tiểu thư. Bởi phụ thân của nàng ta cứu Vương gia nên chết, Vương gia mới đón nàng ta bỏ vợ không nơi nương tựa vào sống trong Vương phủ, trái lại nàng ta thích thể tử, nhưng mà thể tử hoàn toàn không có cảm giác với nàng ta đâu.”

Quân Khởi La nghe hần nói xong rồi mới trừng mắt hần: “Đồ thói, khi không ta đâu có hiểu lầm cái gì?”

Bản thân nàng cũng không hề nhận ra khi xoay người rời khỏi, khóe miệng nàng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Tiểu Dạng*, Ngươi Còn Non Lắm

*Tiểu dạng: từ dùng để gọi một chàng trai, nhưng có ý khinh thường.

Hoa đăng trên cao, Quân Khởi La dựa theo đường đến, thi triển khinh công ra khỏi Tấn Vương phủ.

Hoàn Túc núp ở chỗ rẽ ở Mặc Liên Hiên, thấy Quân Khởi La đi ra, hung hăng phun một bãi nước miếng rồi đi theo (-_-|||).

Đầu tiên, Quân Khởi La phát hiện ngay có người theo dõi, phân tích dựa trên tần suất hít thở của hơi thở, nàng biết là Hoàn Túc.

Cố ý bước chậm lại trên đường, sau khi Quân Khởi La đi nửa vòng kinh thành, dẫn hần đến Xương Nghĩa Vương phủ, cảm giác hần đi vào theo, mới tiến bước nhanh hơn, tránh khỏi thị vệ tuần tra trong Vương phủ, làm ra một chút động tĩnh hướng về Hoàn Túc, sau đó tự mình rời khỏi từ bên kia.

Vừa nhảy ra khỏi tường cao của Xương Nghĩa Vương phủ, thì tiếng “bất thích khách” vang lên ngay đằng sau.

Quân Khởi La quay đầu lại, ười khinh miệt: Tiểu dạng, ngươi còn non lắm!

Bỏ được kẻ theo đuôi, Quân Khởi La đi thẳng vào viện của mình trong Phàn Dương Vương phủ.

◇

Trong Phàn Dương Vương phủ, đèn đuốc sáng trưng, thậm chí có người cầm đuốc, cầm đèn lồng ở phía sau bên ngoài Bích Khê Uyển.

Quân Khởi La lặng thinh không tiếng động đi vào phòng, được Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu hầu hạ, tẩy trang thành nữ trang.

Vừa hóa trang vừa nói chuyện, từ trong miệng của Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu, biết được, sau khi nàng đi không bao lâu, Thẩm Cẩm Thành nổi giận dưng dưng dẫn theo một đám thị vệ đến Bích Khê Uyển tìm nàng tính sổ, bảo là xương đùi của Thẩm Uyển Hoa lại bị vỡ.

Quân Khởi La trầm nghĩ, bị nhiều lần như vậy, e rằng ngay cả khi nàng ra tay, chân của Thẩm Uyển Hoa cũng không khỏi được.

Nàng còn biết được, Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu hai người nghe theo sự căn dặn của nàng, không bước ra khỏi đại sảnh nửa bước, Thẩm Cẩm Thành mang thị vệ xông vào đại sảnh định bắt hai người các nàng, kết quả lại trúng độc do Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu ném ra đại sảnh, sai người nâng đi rồi. “Ha ha, cuối cùng hần nhện không nổi nữa rồi, muốn trở mặt với ta sao hả?”

Quân Khởi La thân nhiên cười, lười biếng duỗi lưng đi ra khỏi Bích Khê Uyển, liếc mắt một vòng, nhìn thị vệ canh giữ ở ngoài viện cũng có ít nhất là ba mươi người, bỗng chốc tâm tình của nàng tệ đi. Vất tay ra sau lưng, giọng điệu khó nghe: “Thẩm Phúc, các người làm to chuyện như vậy làm gì hả? Là muốn hóa thiêu Bích Khê Uyển của bản tiểu thư hay là muốn đánh giết bản tiểu thư?”

◇

Tới bây giờ, thị vệ bị trúng độc cũng chưa hề tỉnh tại, đám người Thẩm Phúc nghe lệnh của Thẩm Cẩm Thành canh ở ngoài viện, cũng không dám lỗ mãng đi vào, thật vất vả mới đợi đến khi Quân Khởi La tự mình đi ra, đang muốn mở miệng, lại bị nàng trách móc mấy câu, trong đầu tức mà không dám nói gì, chỉ nói: “Nhị tiểu thư, lão nô không dám. Lão nô phụng mệnh của Vương gia mời tiểu thư đến đại sảnh.”

Miệng thì hần nói là không dám, nhưng chẳng hề có chút cung kính nào.

“Ta thấy đám các người có!” Trong phút chốc, giọng nói của Quân Khởi La lạnh lùng cô đọng, ngay cả khí chất chung quanh nàng cũng trở nên rét lạnh: “Quay về nói với Thẩm Cẩm Thành, hôm nay chính nhi tử của hần chạy đến Bích Khê Uyển si nhục bản tiểu thư trước, thị vệ của Tần Vương phủ Vô Ngân thấy ngứa mắt nên đánh hần, không hề có một chút liên quan nào với bản tiểu thư, dù có bầm báo với hoàng thượng, bản tiểu thư cũng không sợ đâu! Người lui xuống đi.”

Đột nhiên Thẩm Phúc phát hiện ánh mắt lạnh lùng cô đọng của Quân Khởi La vừa nhìn qua là đã thấm vào lòng người, hoàn toàn không giống ánh mắt của nữ tử mười lăm mười sáu tuổi nên có, khiến cho hần cảm giác bắp chân cũng run rẩy rồi.

Xem xét tình thế, thái độ của Quân Khởi La cứng rắn, thậm chí kéo luôn cả hoàng thượng ra luôn, hần biết nguyện vọng muốn chơi nàng một vỏ của Vương gia đêm nay phải thất bại rồi.

Quân Khởi La thấy Thẩm Phúc do dự, híp mắt nói: “Sao nào, còn muốn để ta phải nói lần thứ hai sao?”

Thẩm Phúc thâm sâu liếc mắt nhìn Quân Khởi La, vung tay lên, nói: “Đi!”

Mọi người đi được vài bước, giọng nói của Quân Khởi La vang lên ở phía sau người: Bản tiểu thư tốt xấu gì cũng là thế tử phi của Tần Vương phủ, nếu có kẻ nào đến Bích Khê Uyển điều võ giương oai nữa, thì sẽ không còn là bị đánh vài cú đon giản như thế đâu.”

Thẩm Phúc rùng mình, dưới chân cũng bước nhanh hơn.

Chờ đám người Thẩm Phúc bỏ đi, Quân Khởi La khẽ nhủ lòng mày lại, xoay người nhặt vài miếng lá cây lên, bắn thẳng về một chỗ tối ở bên trái.

Nhìn lá cây như nhẹ bay, nhưng lại ẩn chứa sát chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cạn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Trò Chơi Mèo Vờn Chuột

Chỉ nghe những tiếng loạt soạt, sau đó, một bóng đen bay vút lên không trung, đứng thẳng trên nóc nhà.

Một bóng dáng khác lại không may mắn như vậy, kêu to oai oái lăn đùng ra khỏi bóng râm tối, đi đến trước mặt Quân Khởi La, kéo vạt áo bị cắt đi, oán trách nói: “Quân Khởi La bản công tử không ngừng đuổi theo, ba ngày không ngủ, vội vàng đuổi theo người, để hôm nay tới chúc mừng người, người lại tiếp đón bản công tử như thế hả?”

Toàn thân hần màu đỏ tươi, đầy lẳng lơ, không phải Diệp Hoan thì là ai?

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

“Diệp đại công tử, Cô Đồng có thể tránh khỏi, thì sao người lại không tránh được chứ?” Quân Khởi La không may cảm thấy tự trách vì hần, ngược lại còn quở trách, nói: “Ngày thường bảo người luyện công nhiều lên, người không luyện, trách ai được hả?”

“Giỏi kiếm tiền là được rồi, luyện công phụ cho giỏi làm cái gì chứ?” Diệp Hoan nói xong, theo thói quen, cánh tay định khoác lên vai của Quân Khởi La, đột nhiên nhớ tới Tiểu Bạch, vội vàng rút tay lại, ngạo mạn, nhõng nhẽo nói: “Hơn nữa, khinh công của bản công tử rất tốt, trừ người ra, còn có ngộ nhờ gặp phải một vài địch thủ mạnh, đánh không lại nhưng bảo toàn tính mạng thì vẫn có thể.”

“Ta thấy người chính là đồ lười nhát thích gây chuyện!” Quân Khởi La tức giận liếc nhìn Diệp Hoan, rồi nhìn qua Cô Đồng, cười thân thiết: “Chuyện của Tây Việt giải quyết hết rồi chứ?”

“Ừ.” Cô Đồng gật gù đầu, trả lời nàng bằng gương mặt vô cùng vui vẻ, tháo bình rượu bằng gốm nung bên hông giờ giờ lên, ném cho Quân Khởi La: “A La, người thích nhất là Ly Nhân Túy.”

“Chà là, đã lâu không uống rồi nhỉ.” Quân Khởi La mở nắp bình ra mạnh mẽ đổ đầy miệng, cười tươi đến nỗi mắt híp lên, chếp chếp, rít miệng nói: “Vẫn là rượu ủ của Độc Y Cốc chúng ta uống ngon! Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu, đóng cửa viện, các người đi nghỉ ngơi ngay đi.”

Dứt lời, nhẹ nhàng nhảy vút lên thẳng trên nóc nhà, Diệp Hoan lên cũng theo sau nàng.

Ba người ngồi uống ở nóc nhà, mỗi người ôm một bình, mỗi người đều bắt đầu uống say.

Uống rượu được ba tuần trà, ba người lấy tay gối đầu nằm xuống nóc nhà, nhìn nửa vầng trăng trên bầu trời, tán dóc trên trời dưới đất, thời gian trở nên mơ hồ.

Ba người bọn họ vốn dĩ không hề xuất hiện cùng lúc, nhưng vì vận mệnh treu đùa nên ở cùng một nơi, không phải huynh muội, mà hơn cả huynh muội.

“A La.” Bỗng nhiên, Cô Đồng thu tầm mắt lại, nghiêng đầu nhìn Quân Khởi La: “Vì sao người không giết cả nhà Thẩm Cẩm Thành luôn cho xong chuyện? Với thực lực của Hồng Lâu và Âm Lâu chúng ta, cho dù bây giờ quây kinh thành đến long trời lở đất cũng không thành vấn đề gì, cần gì phải vòng vo với bọn họ?”

Quân Khởi La nhìn ánh trăng trong trẻo nhưng vắng lặng rồi hỏi: “Các người có biết tại sao mèo bắt chuột lại không ăn ngay, mà lại cứ đùa giỡn với nó một phen rồi mới ăn luôn không?”

“Vì sao?” Diệp Hoan hỏi.

“Bởi vì từ từ đùa chết nó rất là vui nha!” Quân Khởi La mắt bén, hơi hơi nheo mắt lại, tia sáng nguy hiểm chói lọi hừng hực vô ngần trong đôi mắt.

Thứ súc sinh, ngay cả một hài tử bảy tuổi cũng không tha cho, cứ thế giết luôn, chẳng phải quá tiện nghi cho bọn họ à?

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Diệp Hoan và Cô Đồng nhìn nhau, khoe miệng không ngừng co rúm, nhớ tới thủ đoạn của Quân Khởi La, lại bắt đầu có chút đồng tình với cả nhà Thẩm Cẩm Thành trong thâm lặng.

Quân Khởi La không thêm quan tâm đến suy nghĩ của bọn họ, nghiêng đầu nói với Cô Đồng: “Truyền lệnh xuống cho ta, lệnh Âm Lâu trong vòng ba ngày tra ra sản nghiệp của Thẩm Cẩm Thành ở kinh thành, trong nửa tháng tra ra tất cả những sản nghiệp của hắn trong toàn quốc.”

Gia nghiệp của Phàn Dương Vương phủ lớn như vậy, bị bọn họ cuỗm mất, vậy thì cứ phun ra gấp bội đi! Không chỉ như thế, nàng còn muốn làm cho bọn họ thân bại danh liệt, hai bàn tay trắng.

“Ừ.” Cô Đồng khẽ đáp ứng.

Quân Khởi La quay sang nói với Diệp Hoan: “A Hoan, giao mọi thứ ở Nam Cương cho Lục Yêu xử lý, bây giờ người chỉ phụ trách công việc trong kinh thành. Ta về viết kế hoạch cho người, ta muốn trong thời gian ngắn nhất lật đổ tất cả chuyện làm ăn của Thẩm thị, cắt đứt đường tài chính của bọn họ!”

Cả nhà Thẩm thị dám có gan mồi sát thủ cường bức nàng, giết nàng, thì phải biết, phải hứng chịu lửa giận của nàng đi!

Chương 63: Sinh nhật của người, sao có thể không có lễ vật?

Edit: Quan Vũ.

Diệp Hoan mặc niệm cho bộ tộc Thẩm thị ba giây. Nhớ tới một vấn đề khác, hỏi: “A La, người thật sự muốn gả cho Tấn Vương thế tử kia sao?”

“Dù sao nữ nhân cũng phải lập gia đình.” Khoe miệng của Quân Khởi La treo một nụ cười nhàn nhạt: “Hơn nữa, nói đến trước mắt, Long Dận là người người không tệ, ít nhất tốt hơn Long Túc Văn nhiều lắm. Thay vì lựa chọn lấy, không bằng là y đi.”

Kiếp trước, nàng không có nhà, chưa từng được hưởng thụ sự ấm áp của gia đình, kiếp này có nhà, lại có thằng cha đề tiện lại muốn lấy mạng nàng.

Thế nên, trong tim nàng rất muốn có được một mái nhà thuộc về mình, để cho đời nàng, sau này sẽ không hề để lại hối tiếc.

Yêu cầu của nàng không cao, không cần tình nồng ý mật, cũng không cần nồng nhiệt, chỉ hy vọng hai người tâm đầu ý hợp là được rồi. Đợi tới khi trưởng thành, sẽ sinh ra hai ba tiểu hài tử, đời người coi như hoàn mỹ rồi.

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

“A La, dù người có làm quyết định gì đi chăng nữa, chúng ta đều ủng hộ người.” Hai người trăm miệng một lời nói. Về chuyện bệnh của Long Dận, ở trong mắt A La, vốn cũng chẳng phải là chuyện gì!

Quân Khởi La nở nụ cười, cảm thấy lòng tràn ngập ấm áp.

Mấy người bàn luận về một vài chuyện của Hồng Lâu Âm Lâu xong, Diệp Hoan và Cô Đồng với rời khỏi.

Quân Khởi La duỗi lưng, đang chuẩn bị vào nhà ngủ, cảm giác lờ mờ cách đó không xa, trên một cây đại thụ, truyền đến một cổ hơi thở quen thuộc. Trong lòng khẽ run lên, phi thân đến chỗ kia.

Long Dận thấy Quân Khởi La tiến về phía mình, vội vàng đi ra khỏi bóng tối, đứng trên một nhánh cây, gió nhẹ thoảng qua, nhánh cây lay động, tay áo

Yêu cầu của nàng không cao, không cần tình nồng ý mật, cũng không cần nồng nhiệt, chỉ hy vọng hai người tâm đầu ý hợp là được rồi. Đợi tới khi trưởng thành, sẽ sinh ra hai ba tiểu hài tử, đời người coi như hoàn mỹ rồi.

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

“A La, dù ngươi có làm quyết định gì đi chăng nữa, chúng ta đều ủng hộ ngươi.” Hai người trăm miệng một lời nói. Về chuyện bệnh của Long Dận, ở trong mắt A La, vốn cũng chẳng phải là chuyện gì!

Quân Khôi La nở nụ cười, cảm thấy lòng tràn ngập ấm áp.

Mấy người bàn luận về một vài chuyện của Hồng Lâu Ám Lâu xong, Diệp Hoan và Cô Đồng vội rời khỏi.

Quân Khôi La duỗi lưng, đang chuẩn bị vào nhà ngủ, cảm giác lơ mơ cách đó không xa, trên một cây đại thụ, truyền đến một cổ hơi thờ quen thuộc. Trong lòng khẽ run lên, phi thân đến chỗ kia.

Long Dận thấy Quân Khôi La tiến về phía mình, vội vàng đi ra khỏi bóng tối, đứng trên một nhánh cây, gió nhẹ thoảng qua, nhánh cây lay động, tay áo phát pho, nhìn từ xa giống như đứng trên không trung. Tới khi Quân Khôi La tới gần, khoe miệng y lập tức cong môi cười đầy mỉa mai hoặc chứng sinh.

Quân Khôi La hơi chao đảo, suýt nữa rơi xuống từ không trung.

Long Dận phi thân tiến lên, nắm eo nhỏ của nàng, xoay tròn vài cái, văng vẳng rơi xuống đất.

Quân Khôi La liếc nhìn xem thường y, thầm nghĩ người này khi không lại cười câu hồn như vậy làm gì?

“Ha. ㄟϥϥϥΩĐD@`p LLΞ QQốữY ddd`O`On” Đầu tiên, Long Dận bị vẻ mặt của nàng làm cho sững sốt, sau đó bật cười thành tiếng.

Quân Khôi La cảm thấy hai má nóng lên, lách khỏi ngực y, tức giận nói: “Độc “Li hồn” vừa mới giải, trên vai lại có vết thương, ngươi không ở trong phủ tỉnh dưỡng cho tốt, lại chạy khắp nơi làm loạn làm cái gì?”

Nói rồi kéo tay trái của Long Dận lên, bắt mạch cho y.

Long Dận cũng không nói gì, chỉ mỉm cười lẳng lẳng nhìn nàng.

Lông mày của Quân Khôi La vốn đang gắt gao nhíu lại, nhưng sau một lúc thì lại từ từ giãn ra: “Ừ, bình phục không tệ. Nếu không phải cơ địa của thân thể ngươi tốt, e là không thể chịu đựng được, và vượt qua những năm này.”

“Cám ơn nàng lại cứu ta lần nữa.” Long Dận nói rồi lấy một cây trăm ngọc toàn thân trắng muốt óng ánh ra khỏi ngực.

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Trăm ngọc được làm bằng dương chi bạch ngọc thượng hạng, thiết kế rất đơn giản, độc đáo, khắc ở ngay đầu trăm một cặp hồ điệp trông rất sống động, tay nghề điêu luyện, chạm khắc tinh xảo.

Long Dận đưa tới trước mặt Quân Khôi La và nói: “Tặng cho nàng.”

“Chàng đặc biệt đi một chuyến để tặng trăm ngọc này cho ta?” Quân Khôi La chỉ liếc mắt một cái, là biết ngay giá trị xa xỉ của trăm ngọc. Nàng vẫn chưa đưa tay nhận lấy, mà lại ngơ vờ nhìn Long Dận.

“Ừ, tôi vừa đúng lúc.” Long Dận gật gù đầu: “Vốn dĩ, sau khi ra khỏi cung về phủ sẽ đưa đến đây cho nàng, ai ngờ gặp phải tập kích.”

[Ta nghĩ nên thay đổi xưng hô của Quân Khôi La và Long Dận một chút. Hi!]

Lúc này Quân Khôi La ㄟϥϥϥΩĐD@`p LLΞ QQốữY ddd`O`On mới hiểu được, y tranh thủ trước giờ Tý đưa quà sinh nhật cho mình. Trong lòng có một tia tình cảm khó hiểu lan tràn, miệng lại oán trách nói: “Chàng có thể để Vô Ngân thay chàng mang tới cho ta mà, cần gì phải mang theo vết thương đi một chuyến?”

“Tặng lễ vật cho thế tử tương lai, sao có thể để người ta làm giùm được?” Long Dận cúi xuống khẽ nói một câu.

Quân Khôi La không nghe rõ, hỏi: “Sao?”

“Ta nói là, sinh thần của nàng, sao có thể không có lễ vật đây?” Long Dận nói xong, trực tiếp cầm trăm ngọc lên trên đầu cho Quân Khôi La.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chỉ Vì Người Kia Là Nàng

Edit: Quan Vũ.

Quân Khởi La đưa tay định gỡ trâm ngọc xuống, thì bị Long Dận nắm tay lại, đành phải nhìn vào mắt y nói: “Long Dận, chắc chàng cũng đoán được mục đích ta quay về Phàn Dương Vương phủ nhỉ?”

Long Dận gật gù đầu, yên lặng nhìn vào con người ngập nước của nàng, đợi câu trả lời của nàng.

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

“Chín năm trước, ta bị cả nhà Thẩm Cẩm Thành đưa đi hon ngàn dặm, bị hạ Khiên Ky Độc, may mắn gặp được cốc chủ của Độc Y Cốc 毒醫谷 ĐD@`p LL££ QQợY ddd`O`On - Tà Nguyệt Tôn, mới được cứu sống, nhưng mà cái giá lớn là làm người thử độc cho hắn, không ai có thể hiểu được cái loại cảm giác bị hon trăm loại độc tích tụ trên người. Cho nên, chắc chắn ta sẽ không bỏ qua cho cả nhà Thẩm Cẩm Thành.”

Quân Khởi La nói thì lạnh nhạt, Long Dận nghe thấy lại đau lòng. Y đã sớm đoán được nàng trải qua nhiều gian khổ, nhưng không ngờ lại gian truân như thế! Trong lòng vô cùng thống hận cả nhà Thẩm Cẩm Thành, để có được mọi thứ của Phàn Dương Vương phủ, bọn chúng quả thật đúng là bị điên rồi!

“Từ hôn ngày hôm nay, nằm ngoài dự liệu của ta, nhưng mà trong lòng ta cũng không chán ghét chàng.” Quân Khởi La thành thật bộc bạch nội tâm của mình, nói tiếp: “Ta cũng không ngờ rằng chuyện của ta lại làm liên lụy tới chàng, nếu chàng cảm thấy không thể chấp nhận, ta sẽ vào cung xin từ hôn.”

Long Dận nghe thấy Quân Khởi La nói không ghét mình, trong lòng đã sớm vui mừng không thôi, sao có thể để cho nàng đi từ hôn?

“A La, đầu tiên, ta muốn nói cho nàng biết, vốn dĩ ta đã định bụng cô độc chờ chết, nhưng mà khi biết được Long Triệt từ hôn nàng cho ta thì trong lòng ta lại bắt đầu mong chờ đến cuộc sống sau này, chỉ vì, người kia là nàng!”

Long Dận trầm giọng nói: “Tiếp theo, ta không phải người sợ phiền phức, từ nay về sau, dù cho có như thế nào, ta và nàng sẽ luôn luôn cùng nhau đối mặt. Và lại, nàng có oán giận của nàng, ta cũng có hận thù của ta. Thông minh như nàng, chắc chắn cũng nghĩ ra người hạ độc thủ ở hoàng thành với Tấn Vương thế tử là ta đây, ắt hẳn không hề đơn giản! Nàng. Sợ sao?”

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Nói tới đây, Long Dận hơi khấn trương nhìn Quân Khởi La, sợ nàng sẽ lùi bước. Nhưng mà cho dù nàng định lùi bước, thì y cũng sẽ hiểu mà.

“Ha ha.” Quân Khởi La cười nói.

Dựa trên loại ý nghĩa nào đó mà nói, Long Dận cũng không phải không là một người đáng thương sao? Nàng đã sớm động lòng vì câu nói “Chỉ vì người kia là nàng” của y, ngạo nghễ nói: “Thế gian này, 毒醫谷 ĐD@`p LL££ QQợY ddd`O`On vẫn chưa có chuyện gì có thể khiến cho Quân Khởi La ta đây cảm thấy sợ hãi! Nhưng mà.”

Chuyển biến của nàng, khiến cho tim của Long Dận cũng treo lên tới cổ họng, gương vốn dĩ luôn phẳng lặng lại giăng đầy sự khấn trương.

Quân Khởi La nhìn thấy rõ, cố ý làm mặt bình tĩnh, nói: “Ta không thích hầu hạ chung một chồng với nữ nhân khác, nếu như chàng không làm được, thì cũng đừng trêu ghẹo ta. Nhưng mà ta vẫn sẽ giải độc cho chàng, đến lúc đó chàng chắc chắn phải trả thù lao cho ta mới được.”

Long Dận nhẹ nhàng thở hắt ra, cuối cùng trái tim cũng đặt xuống dưới, không phải vì nghe thấy nàng sẽ giải độc cho mình, mà là yêu cầu của nàng.

Không cần nàng nói, y cũng định như vậy!

Lão tổ tông của y, thái tổ, tăng tổ (ông cố), phụ thân không phải cũng toàn làm như vậy sao?

“À, có lẽ nàng không biết.” Long Dận cười nói: “Từ lão tổ tông của ta trở đi, ngoại từ tổ phụ của ta vị bị nữ nhân kia thiết kế mới có thêm một trắc phi ra, nam tử của Tấn Vương phủ đời đời luôn chỉ có một thê tử, đến đời của ta đây đã được sáu đời rồi.”

Quân Khởi La hơi kinh ngạc, thời đại này, nam tử ba người vợ bốn nàng hầu là chuyện thường, không ngờ gia tộc của Long Dận vậy mà đều có thể theo đuổi một đời một thê đấy.

Long Dận cầm tay của Quân Khởi La, thành khẩn nói: “A La, chỉ cần ta còn sống một ngày, thì sẽ không phụ nàng!”

Quân Khởi La nghe vậy, trong lòng vô cùng ngọt ngào, thầm nghĩ chỉ cần thật sự là nữ tử, mặc kệ người là la li (đang nói người yếu lòng, thường hiểu là trẻ con, hoặc là ngực lép) hay là ngự tỷ (cô gái mạnh), là cường thế hay là nhu nhược không ai không thích lời ngọt ngào như thế.

Nhẹ nhàng “ừ” một tiếng coi như là trả lời, trong mắt của Quân Khởi La bỗng hiện lên một tia sáng long lanh, bốn cột: “Vẫn chưa tới giờ Tý, chúng ta đi làm một chuyện, cũng là tặng cho nhạc mẫu đại nhân dưới cừu tuyến của chàng một phần đại lễ đi.”

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Long Dân không hỏi chuyện gì, tùy ý để Quân Khởi La dặt tay y bay đến một tòa kiến trúc trang nghiêm.

Thấy mấy chữ to “Thẩm thị Từ đường” trên bảng hiệu trang nghiêm, trong lòng Long Dân hiểu rõ, không đợi Quân Khởi La lên tiếng, y đã bắt đầu ra tay.

Không bao lâu, ánh lửa ngút trời, Phàn Dương Vương phủ vang lên một đợt tiếng hô hào: “A..... Đi lấy nước, Từ đường, đi lấy nước đi.”))

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Bọn Họ Không Vui, Nàng Liền Phấn Chấn

Edit: Quan Vũ.

Phàn Dương Vương phủ náo nhiệt cả đêm, cũng bất an cả đêm luôn.

Từ đường chính là nơi thờ cúng bài vị của tổ tiên, bị hỏa hoạn tất nhiên là có điềm xấu, huống chi là bị lửa thiêu rụi?

Ban đầu, Thẩm Cẩm Thành cho phong tỏa tin tức, rồi phái người đi dò la một phen, không tra ra được một chút dấu vết phóng hỏa do con người làm ra nào.

Từ đường bị đốt cháy tới thành tro tàn cũng chỉ trong thời gian nửa khắc đồng hồ, dù là ai đó cũng nghĩ rằng định bỏ thêm trấu, rượu trắng, những vật dễ cháy mới có thể đạt được hiệu quả như thế.

Mà tối hôm qua Quân Khởi La vẫn chưa dùng vật dễ cháy gì cả, chỉ tốn chút nội lực xúc tác thể lửa càng cháy càng mạnh, chờ tới khi người cứu hỏa tới rồi thì từ đường đã bị thiêu hơn phân nửa, đã không thể xoay chuyển tình thế rồi.

Làm sao có thể tra ra nữa chứ?

Thiệu thị luôn tin Phật, bất ngờ nghe tin từ đường tự dung bốc cháy, bài vị tổ tông cũng không được lấy ra một cái nào, ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu là nghi ngờ có phải những chuyện xấu năm đó đã bị ông trời biết rồi không, nên mới báo ứng lên đầu bọn họ, khiến cho tổ tiên dưới đất của bọn họ gặp phải tai ương.

Cái này, bảo bà sau trăm năm còn có mặt mũi gì để gặp họ?

Bà càng nghĩ càng cảm thấy là đúng như thế, không thờ nổi, lại ngắt đi, nhưng bị sốt, rồi nói mớ. Rõ ràng bị cháy tới u mê luôn, miệng vẫn la: “Đúng là báo ứng, đúng là báo ứng mà!”

Bà ta ngắt một cái, khiến cho đám người Thẩm Cẩm Thành, Chu thị bị giầy vò hơn nửa ngày.

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Cho đến khi mọi chuyện xong xuôi, thì trời đã sáng hẳn, Thẩm Cẩm Thành hoàn toàn không có tâm lực đi vào triều sớm, đành phải phái người vào triều xin phép. Ai ngờ đang chuẩn bị đi nghỉ một lát, chuyện từ đường Thẩm thị bị cháy truyền khắp kinh thành, bách tính đều biết hết.

Ai cũng nói rằng cả nhà Thẩm Cẩm Thành làm nhiều chuyện thất đức, chọc giận ông trời, mới thiêu từ đường của nhà hắn.

Quân Khởi La nghe Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu nói chuyện này, quả thật muốn cười sặc.

Không thể trách nào của chúng bách tính nghĩ ngay rằng, ngay cả ông trời cũng tức giận loại chuyện này cũng lòi ra hết, thật ra là kết quả do Long Dân phái người âm thầm truyền bá đi.

Quân Khởi La xoay người đứng dậy khỏi nhuyển thấp, nói: “Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu, chúng ta về kinh lâu như vậy, vẫn chưa ra ngoài dạo phố bao giờ, hôm nay tâm tình của ta vui vẻ, vậy nên mang các người ra ngoài chơi, thuận tiện ném thử mỹ thực của Nhất Phẩm Lâu có thật sự xứng danh đệ nhất kinh thành hay không.”

“Dạ dạ.” Nhạc Tiêu vỗ tay nói: “Nghe nói có một nhà Tự Bảo Trai, cho tới nay, trang sức bên trong luôn đa dạng, dường như các nữ tử quý tộc trong kinh đều đặt trang sức ở đó, chúng ta cũng đi xem một lần đi.”

“Ta nghe nói xiêm y ở Thượng Y Hiên cũng rất đẹp.” Nhạc Tiêu cũng nói.

“Được, hôm nay, tiểu thư ta sẽ tặng cho các người mỗi người một bộ trang sức ở Tự Bảo Trai, hai bộ xiêm y ở Thượng Y Hiên.” Quân Khởi La hào

phóng nói.

“Tiểu thư vạn tuế!” Nhạc Sinh ôm một cánh tay của Quân Khởi La, nhanh chân rướn người lên.

“Được rồi được rồi, nhưng đừng có trét nước miếng lên mặt ta.” Quân Khởi La lập tức nói để ngăn lại. Điều này, nàng hoàn toàn tin tưởng, từ xưa đến nay, chỉ cần là nữ tử, thì không thể không thích trang sức quý báu và xiêm y tinh mỹ đâu!

Phàn Dương Vương phủ ở khu vực phồn hoa nhất trong kinh thành, ra cửa, quẹo hai con đường chính là khu náo nhiệt, mà Tụ Bảo Trai và Thượng Y Hiên là cửa hàng thứ nhất thứ nhì trong kinh thành, cũng có cửa hàng ở khu náo nhiệt. Cho nên các nàng cũng không cần chuẩn bị xe ngựa, định đi bộ đến.

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Mấy người nói đi là đi.

Đi thẳng một mạch, hôm nay không khí của Phàn Dương Vương phủ rất ngọt ngào, đè nén lạ thường, cứng nhắc nặng nề.

Bọn họ không vui, Quân Khởi La thì thích ý, đi dọc đường lại hát ca những điệu hát dân gian.

Nhưng tinh thần phấn chấn này kéo dài đến cửa lớn của Vương phủ, thì tiện nhân Long Túc Vân đi tới trước mặt nên dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Chương 66

Edit: Quan Vũ.

Hắn, một thân triều phục màu đỏ tía, tinh thần hăm hở, khôi ngô sáng sủa, ngọc thụ lâm phong, vô số nữ tử trong kinh chú ý.

Nghĩ rằng sau khi hắn nghe chuyện của Phàn Dương Vương phủ, vừa hạ triều cũng không hề về phủ mà lại vội vàng tới đây.

Long Túc Vân thấy dáng vẻ hăng hái ra mặt của Quân Khởi La, không có chút ủ rũ vì sắp gả cho một người bệnh sắp chết, hơn nữa sau khi nàng nhìn thấy mình, thì bắt đầu thu lại nụ cười trên gương mặt, điều này không hề nghi ngờ khiến cho hắn cảm thấy hơi thất bại và phần nộ.

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Dừng lại cách nàng hơn ba bước, Long Túc Vân hỏi bằng lời ít ý nhiều: “Từ đường Thảm thị bị đốt trụ, dường như Quân tiểu thư rất phấn khởi?”

Quân Khởi La cười ngoài mặt, lòng không cười, trả lời: “An Vương cũng nói đó là Từ đường của Thảm thị, nhưng mà bản tiểu thư họ Quân, thì tại sao phải đau buồn chứ? Còn nữa, không phải gả cho An Vương gia, bản tiểu thư cảm thấy mọi thứ đều trở nên tốt đẹp hẳn lên, tất nhiên là hứng khởi.”

Trong nháy mắt lửa giận trong Long Túc Vân được nhen nhóm, quả thực muốn bóp một phát cho Quân Khởi La chết luôn. Nhưng mà nhớ tới đây là cửa lớn của Phàn Dương Vương phủ, đành phải nhịn xuống. Lạnh giọng nói: “Nghe người ta nói Từ đường của Thảm thị bị cháy vì cả nhà Thảm thị làm chuyện thất đức bị báo ứng, trái lại bản vương cảm thấy trong chuyện này sợ là có điều kỳ lạ. Dù sao bây giờ Quân tiểu thư cũng là vị hôn thê của Tấn Vương thế tử.....”

Ngụ ý là Quân Khởi La không có khả năng phóng hỏa, nhưng Long Dận thì có.

“Ha ha ha.” Quân Khởi La cười lạnh nhìn sát Long Túc Vân: “Tấn Vương thế tử đúng là có bản lĩnh hơn An Vương, nếu không thì sáng hôm qua, bản tiểu thư đã chết oan ức rồi, người nói đúng không? An, Vương, điện, hạ!”

Quân Khởi La đã biết được từ Long Dận, sáng sớm hôm qua Văn Phi phái ám vệ đi lấy mạng mình, Long Túc Vân là con trai bà ta, có lẽ cũng biết chuyện này.

Mặt khác, nàng còn biết thêm, đêm đó, hôm nàng từ hôn Long Túc Vân, Long Túc Vân đi gặp Văn Phi trước, sau đó mới đi gặp Long Triệt. Hắn nán lại trong ngự thư phòng rất lâu rồi mới đi ra, ngày hôm sau, Long Triệt lập tức hạ chỉ tử hôn cho nàng và Long Dận.

Trong lòng Long Túc Vân run rẩy, cũng không định so đo nàng so sánh bản lĩnh của mình và Long Dận.

Ban đầu, hắn không chắc Long Dận biết chuyện hôm qua mẫu phi mình phái người đi ám sát Quân Khởi La, bây giờ Quân Khởi La nói bóng nói gió, thì hẳn chắc chắn rằng Long Dận đã biết rồi!

Quân Khởi La không hề chớp mắt nhìn chòng chọc vào Long Túc Vân, nhìn thấy tất cả những biểu cảm của hắn, nhếch miệng cười hơi trào phúng, nói: “Bàì vị tổ tông bị hủy, đúng là chuyện rất không may mắn, An Vương điện hạ mau mau đi an ủi nhạc phụ tương lai của ngươi cho dễ chịu đi.”

Nói rồi dắt theo Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đi thẳng ra ngoài.

Long Túc Vân nhìn bóng dáng Quân Khởi La rời khỏi, nhúu chặt lông mày.

Đứng sau hắn, Phi Loan tùy mặt gửi lời, khẽ nói: “Điện hạ, Quân Khởi La gặp điện hạ không hành lễ, còn nhiều lần bất kính với điện hạ, có muốn thù hạ đi..... hay không?”

Câu nói kế tiếp, hắn thay bằng động tác cắt cổ.

Sau một lúc lâu, Long Túc Vân mới thu tầm mắt lại, khóa tay áo, nói: “Bây giờ nàng ta là vị hôn thê của Long Dận, chúng ta cũng không không biết rõ Long Dận có bố trí ảnh vệ bên cạnh nàng ta không, có lẽ không nên hành động thiếu suy nghĩ mới được.”

Nói xong, xoay người đi vào trong.

Mấy người Quân Khởi La ra khỏi cửa lớn, đi không xa lắm, thì thấy một bóng người dùng khuỷu tay và đầu gối cố gắng bò lồm ngồm chậm chạp từ trong hẻm nhỏ ra, chặn đường mình đi.

Người nọ toàn thân dơ bẩn, không nhận ra là nam hay nữ, tóc rối bù xù dính trên đầu, cả người bốc lên mùi khó ngửi. Từ chi của hắn mềm oặt, giống như bị người ta cắt đứt gân tay gân chân.

Chỉ thấy hắn nghiêng đầu, sững sờ nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Quân Khởi La, cũng không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chương 67

Edit: Quan Vũ.

“Nhạc Sinh.” Quân Khởi La khẽ gọi.

Nhạc Sinh hiểu ý, vội vàng lấy mấy lượng bạc vụn trong túi ra để trước mặt người nọ.

Ai biết người nọ lại lắc đầu nguầy nguậy, vẫn không đòi tầm mắt khỏi đôi mắt của Quân Khởi La, thậm chí trong đôi mắt còn nước mắt lưng tròng ánh nước, muốn nói gì đó, nhưng cứ ẽ a không nói thành lời, cảm xúc có vẻ rất kích động.

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Nhạc Tiêu cảm thông nói: “Là một người bị cầm điếu đã rất đáng thương rồi, thế nhưng lại còn bị người cắt đứt gân tay, gân chân.”

Người nọ ẽ a lắc đầu một lúc, sau đó mở miệng ra.

Quân Khởi La hơi cúi người, phát hiện bên trong miệng hắn tối om, hoàn toàn không có đầu lưỡi.

“Á!” Nhạc Sinh che miệng nói: “Cuối cùng hắn đã làm cái tội ác tày trời gì, mà ngay cả đầu lưỡi cũng bị cắt luôn! Hay là đắc tội với kẻ nào nên mới rơi vào thảm cảnh bị trả thù như thế?”

Đột nhiên người nọ nhìn về phía Nhạc Sinh, dường như càng lúc càng lắc đầu dữ dội. Giống như đang nói, ta không có làm chuyện ác tày trời, mà ta cũng không hề đắc tội người ta!

Sau đó hắn không để ý tới Nhạc Sinh nữa, lại dời sự chú ý lên trên đôi mắt của Quân Khởi La, rồi nước mắt ban nãy hóa thành hai dòng lệ dàn dụa, lặng lẽ chảy xuống.

Dường như Quân Khởi La nhận thấy tia từ ái và dịu dàng từ trong mắt hắn, ngờ vực hỏi: “Ngươi biết ta?”

Người nọ lắc đầu, lại gật đầu, sau đó xoay cầm chỉ về Phàn Dương Vương phủ phía sau Quân Khởi La, trong mắt tràn ngập oán độc và căm hận. Nếu như ánh mắt có khả năng sát thương, vậy thì ánh mắt của hắn đã đủ để hủy diệt toàn bộ Phàn Dương Vương phủ!

Quân Khởi La thấy điều đó từ trong ánh mắt của hắn, cảm thấy có sự nghi ngờ chòng chát, quay đầu lại hỏi: “Ngươi cần ta lại là có chuyện muốn nói cho ta biết sao?”

Người nọ gật đầu như giả vờ.

“Người có biết chữ không?”

Người nọ lại gật đầu, có điều hần có vẻ âm thầm nhìn về tay mình.

Quân Khôi La vội vàng nói: “Tuy sẽ hơi chậm một chút, nhưng mà người có thể lấy miệng cắn bút, viết chữ nói cho ta biết người là ai.”

Người nọ sung sướng chớp mắt một cái, dường như tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới sẽ cắn bút viết chữ, sau đó gật đầu thật mạnh.

“Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu, đưa hần theo, chúng ta đến biệt viện của Diệp Hoan.” Quân Khôi La nói xong, xoay người đi vào lối tắt nhỏ.

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đỡ hai bên người nọ, mang hần đi theo sau lưng Quân Khôi La.

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Mấy người quẹo tới quẹo lui, vì sợ bị lộ tẩy, nên cũng không hề dùng khinh công, độ chừng sau nửa canh giờ mới tới Kính Nguyệt Hồ cạnh biệt viện của Diệp Hoan, tên là Hiếu Nguyệt Kính Hồ.

Nơi đây quang cảnh đẹp và tĩnh lặng, ngay cả đất cũng có giá trị xa xỉ, chính là một trong những căn cứ tiềm bí mật của Hồng Lâu, Âm Lâu.

Quân Khôi La không gõ cửa, nhìn trái nhìn phải không có người, nhảy thẳng từ tường cao vào bên trong, Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu cũng nhảy vào theo sau.

Trong Hiếu Nguyệt Kính Hồ, bên ngoài cơ quan giăng kín, bước sai nửa bước thì cũng sẽ vạn kiếp bất phục! Nếu *Độc Nữ Y Phi* có chút may mắn vượt qua cơ quan được, cũng chưa chắc có thể đi vào đi vào bên trong, trừ khi người biết ngũ hành bát quái.

Quân Khôi La đi như ngựa quen đường cũ vào một căn phòng đọc sách cầu kỳ, cầm sách kê lên ghế dựa, để thuận tiện cho người nọ viết chữ. Sau đó bảo Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu để người nọ ngồi trước bàn đọc sách, rồi chuẩn bị giấy và bút mực cho hần.

Sự thông minh của Quân Khôi La, người nọ vừa lãnh hội qua, dọc đường lại thấy nàng thi triển khinh công, dường như dáng vẻ cũng không tệ lắm, có lẽ đã càng thêm kích động và bá phục, rất lâu mới lấy lại tinh thần.

Lúc này Nhạc Tiêu mới lấy bút, chấm mực nước đưa lên miệng người nọ.

Người nọ liếc mắt nhìn Quân Khôi La thật kỹ, gian nan viết trên giấy, nói: <>

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Chữ được viết nguệch ngoạc ra gần như được chấp vá thành từ từng nét chữ. Hơn mười chữ, hần viết trong thời gian chừng nửa canh giờ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Chân Tướng Thật Sự Khiến Người Ta Giận Sôi

Edit: Quan Vũ.

Dù ngày thường tính tình Quân Khôi La luôn lạnh nhạt, giờ đây cũng trợn trừng mắt, dáng vẻ bị hoảng sợ.

“Người..... Người là ti nữ của mẫu thân ta?” Giọng nói của Quân Khôi La còn hơi run run, nhớ tới tia căm hận kia của Cận Thư lúc này khi nhìn Phàn Dương Vương phủ, rồi hỏi: “Là Thẩm Cẩm Thành hại người thành bộ dạng như bây giờ?”

Cận Thư lắc đầu, chảy nước mắt viết, nói: <>

Quân Khôi La nhìn từng chữ từng chữ rõ ràng trên giấy, bỗng trong mắt lộ ra một cổ thị huyết lạnh lẽo sắc nhọn. Cũng không ngại bản, xem xét miệng vết thương trên tứ chi của bà, phát hiện nó ít nhất cũng đã bị mười lăm mười sáu năm, vậy thì xem ra, bà không hề nói dối.

Cho tới giờ, nàng cũng chỉ nghĩ rằng chỉ vì thai tướng không ổn nên Quân Như Sơ mới bị khó sinh và rong huyết chết đi, không ngờ rằng trong chuyện này còn có một nguyên nhân như vậy!

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

“Rầm!”

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, vậy mà bàn đọc sách gỗ lim to vàng thượng hạng đã vỡ vụn thành một đồng dưới bàn tay ngọc ngà thon dài của Quân Khôi La.

Cận Thư không hề bị hành động bất thành linh của Quân Khôi La làm ra dọa sợ, ngược lại lệ rơi đầy mặt nhìn nàng, vẻ mặt vui mừng kích động. Thảm nghĩ, may rằng năm đó ta dựa vào một lòng tin, còn sống như loài chó, nếu không sao có thể nhìn thấy tiểu tiểu thư? Tiểu tiểu thư còn sống, chắc chắn mỗi thù tiểu thư chết oan cũng có hi vọng!

Sài ma ma, Mặc Thư và nàng, là người thân cận đắc lực của tiểu thư.

Mười sáu năm trước, tiểu thư sinh con.

Vì Mặc Thư và Sài ma ma nghe được âm mưu hại chết tiểu thư của Thiệu thị và Chu thị, bị Chu thị và Thiệu thị gán tội danh hủ hạ không chu đáo nên dùng côn đánh chết.

Khi ấy bà nấu nước ở trong phòng bếp. Lúc trước khi Mặc Thư bị trượng hình, từng được tiểu nha đầu đáng tin cậy chuyển lời với bà rằng tiểu thư bị Chu thị, Thiệu thị hại chết, bảo bà mau trốn đi, sau đó tìm cơ hội rồi nói chân tướng cho lão Vương gia.

Mà bà còn chưa tới nơi đã bị bắt được, cũng chính nấu nước nên tránh được một kiếp. Nhưng Chu thị, Thiệu thị cũng không yên tâm, sai người cắt mất đầu lưỡi của bà, cắt đứt gân tay, gân chân, bị ném ở bãi tha ma đương lúc hấp hối!

Có thể mạng còn chưa hết.

Bà dựa vào chút sức yếu ra khỏi bãi tha ma, được một lão hòa thượng tốt bụng cứu giúp, đưa ra xa mấy ngàn dặm. Trải qua quá trình an dưỡng cả nửa năm, lúc này đây, vết thương mới khỏi hoàn toàn, rồi tập bò trong thời gian rất lâu. Từ biệt vị hòa thượng tốt bụng, bà dùng tấm thân tàn tật đi mấy năm mới về tới kinh thành. Định vạch trần việc ác của Chu thị, Thiệu thị với lão Vương gia Quân Bác Xương, lại biết tin lão Vương gia bệnh chết, Thảm Cảm Thành kế thừa vương vị, tiểu tiểu thư bị đưa đi.

Cũng không lâu sau, lại nghe tin tiểu thư bị chết cháy truyền về.

Mọi người trong Phàn Dương Vương phủ chết hết rồi, vốn dĩ bà định nhảy hồ tự tử. Nhưng trong lòng lại không cam tâm Chu thị, Thiệu thị sống quá ung dung tự tại, thì nhẫn nhục sống tạm bợ qua ngày, làm ăn xin khắp trong kinh thành, để có thể gặp được người kia, báo thù cho cả nhà tiểu thư.

Thế là băng một cái đã chín năm.

Bà không gặp được người kia, nhưng lại nghe thấy bách tính đồn ầm lên tiểu tiểu thư thế mà lại còn sống trở về. Vậy là bèn chờ ở ngoài Phàn Dương Vương phủ, mong có thể gặp được tiểu thư, nói cho nàng biết chân tướng.

Bà đợi ở đây hơn mười ngày, chỉ thấy Quân Khôi La được hai lần ở cửa lớn của Phàn Dương Vương phủ. Một lần là hôn lễ của nàng và An Vương, một lần là buổi sáng hôm qua.

Hôn lễ của An Vương nhiều người, bà không có cơ hội tới gần, buổi sáng hôm qua, tiểu tiểu thư lên xe ngựa vội vàng đi khỏi, bà tay chân bất tiện lại không thể mở miệng nói chuyện, tất nhiên là không có cơ hội.

Cuối cùng, hôm nay, bà cũng đợi cơ hội đến được rồi.

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Hai nữ nhi của Thảm Cảm Thành bà biết hết, Quân Khôi La chính là ăn mặc trang điểm như tiểu thư đi ra từ trong Phàn Dương Vương phủ, hơn nữa đôi mắt của nàng rất giống của tiểu thư, cho nên bà mới dám tiến lên làm quen lại với nàng.

“Sao vậy, sao vậy?”

Giọng nói của Diệp Hoan vừa dứt, đồng thời, người cũng xuất hiện ở thư phòng. Phía sau hắn, là Cô Đồng.

Hai người vào nhà thấy Cận Thư, nhú mày nhìn về Quân Khôi La.

“Bà ấy là tỷ nữ thân cận của mẫu thân ta.” Quân Khôi La nói xong, nhặt giấy tuyên thành đã rơi xuống mặt đất ném qua cho Diệp Hoan.

Hai câu nói ngắn ngủi, vạch trần chân tướng mười sáu năm trước khiến người ta tức sôi máu.

Trong phòng, trở nên yên lặng như tờ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cô Hồn Giữa Đêm Khuya

Edit: Quan Vũ.

Ít lâu sau, Quân Khởi La mới lấy lại tinh thần ra khỏi sự phẫn nộ.

Nàng thu xếp gian phòng cho Cận Thư, bảo Nhạc Sinh tới Hiền Nguyệt Kính Hồ bảo hai nha đầu quét tước qua đây, đưa nàng đi tắm rửa, đồng thời về sau cũng hầu hạ sinh hoạt hằng ngày của nàng.

Đồng thời, nàng lại bảo Nhạc Tiêu đi mua đồ dùng và xiêm y cho Cận Thư trong mấy ngày này.

Quân Như Sơ hơn mười sáu tuổi đã sinh ra Quân Khởi La, nếu còn sống thì cũng chưa được ba mươi tuổi. Cận Thư chính là tỷ nữ của nàng, cao lắm cũng chỉ độ chừng ba mươi ba tuổi, có lẽ vì bao nhiêu năm trời ăn gió nằm sương, sau khi rửa mặt chải đầu thì da của bà rất xấu, nhìn qua có vẻ hơn bốn mươi tuổi. Nhưng mà tính tình của bà ôn hòa, dung mạo nom cũng dịu dàng đôn hậu, luôn nhìn về Quân Khởi La, trong ánh mắt hiện lên sự từ ái, nụ cười trên gương mặt cũng từ từ nhiều hơn.

“Di Cận Thư.” Quân Khởi La dịu dàng kéo Cận Thư hỏi: “Nếu con có thể khiến đi đứng lên được, nhưng mà đi phải chịu đựng con thống khổ đứt gân tay gân chân một lần nữa, thì người có bằng lòng hay không?”

Cận Thư mở to mắt, ý đang hỏi: Ta thật sự còn có thể đứng lên sao?

Đây là chuyện có nằm mơ bà cũng không dám mơ đến!

Gân tay gân chân bị cắt đứt sạch, còn có thể đứng lên sao? Nếu như có thể đứng lên, vậy thì có phải bà có thể thay tiểu thư chăm sóc tiểu tiểu thư phải không?

Nhạc Tiêu thấy thái độ hoài nghi của Cận Thư, thì cười ôn hòa nói: “Di Cận Thư, đừng hoài nghi tiểu thư, người đứng trước mặt người chính là y độc vô song - Phù Tô công tử có thanh danh hiển hách trên giang hồ. Chỉ cần người có thể chịu đựng đau đớn được, chắc chắn tiểu thư có thể khiến người đứng dậy được.”

Cận Thư lại khiếp sợ, thế là về mặt kiên định, rung rung nước mắt, gật đầu thật mạnh.

Chỉ cần có thể đứng lên, có chịu thống khổ tốt cùng thêm nữa, bà cũng có thể chịu được!

Hẹn chiều mai đến chữa trị tay chân cho Cận Thư, ba người Quân Khởi La quay về Phàn Dương Vương phủ.

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】 Đêm khuya, im lìm vắng lặng.

Một bóng trắng dễ dàng tránh được thủ vệ tuần tra của Phàn Dương Vương phủ, đi quen đường đến Phúc Yên viện của Thiệu thị.

Tròng phòng của Phúc Yên viện, ngọn đèn vẫn sáng, Thiệu thị vẫn được đại phu cho uống thuốc nhưng vẫn không hết sốt cao, khi thì tỉnh, khi thì mơ, cần phải có người hầu hạ.

Bóng trắng lấy một viên ngói ra, thấy trong phòng chỉ có Thiệu thị nằm ở trên giường và đại nha hoàn Thu Đường của bà ta. Thu Đường đang đổi khăn lạnh đắp trên trán cho Thiệu thị đang nói mê sảng.

Chỉ thấy ngón tay của bóng trắng nhẹ nhàng bắn ra, bột phấn màu trắng trong móng tay được tung ra rồi vẩy xuống từ nóc nhà.

Thân thể Thu Đường loạng choạng rồi ngã xuống cạnh giường.

Bóng trắng lại lại gỡ mấy viên ngói, nhún người nhảy xuống từ nóc nhà, nhanh tay nhanh chân đi tới bên giường.

Sau đó lấy một cái bình ngọc để ở chóp mũi của Thiệu thị cho bà ta ngửi, Thiệu thị vừa ngất lại bừng tỉnh, mở mắt ra, dường như đầu cũng không mơ màng nữa, mắt cũng không mờ.

Tới khi thấy một người nữ tử mặc bạch y đứng bên giường thì đầu tiên bà ta sững sốt, sau đó trợn đôi mắt già nua hoảng sợ trừng mắt nhìn bạch y nữ tử, thất thanh la lên: “Quân..... Quân..... Quân Như Sơ!”

Mặt bà ta trắng bệch như tờ giấy, sợi tóc đen như mực rối tung, tùy rằng tóc che khuất gần phân nửa gò má, nhưng mà vẫn có thể nhận ra được dung nhan tuyệt sắc khuyên thành như xưa, bỗng nhìn xuống dưới, không phải Quân Như Sơ thì còn ai nữa?

Nhưng mà Quân Như Sơ đã chết được mười sáu năm rồi, sao có thể lãnh lặn đứng trước mặt mình?

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

“Ha ha ha ha, trí nhớ của Thảm lão phu nhân thật tốt, ta cũng đã chết được mười sáu năm, vậy mà còn có thể nhớ ra ta đây.” Về mặt của bạch y nữ tử trông có vẻ u oán vô cùng, tiếng nói buồn thảm đó thấm đượm vào lòng người lạ thường, du dương trầm bổng giữa không trung: “Lão phu nhân, ta ở dưới đó cô đơn lắm, người xuống bầu bạn với ta có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Đùng Thu Hồn Của Ta

Edit: Quan Vũ.

“Quý..... Quý á.....”

Thiệu thị nhìn bạch y nữ tử bay bổng giữa không trung, từ từ phục hồi tinh thần rồi mới kịp phản ứng. Sau khi thả hai quả rắm “phù phù”, “hoa lệ” đại tiện tiện ra mất tiêu, bỗng chốc một cỗ mùi “huong” tanh tưởi tỏa ra khắp phòng. Bà ta mặc kệ xấu hổ buồn bực, la to rồi trốn vào trong góc giường. (-|||)

Lùi lại tới tường, cạnh giường đến khi không thể lui nữa, Thiệu thị xua hai tay, đáng vẻ kinh hãi tội đồ: “Không..... không không không..... Không phải ta muốn hại người đâu, người đừng tìm ta.”

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Bạch y nữ tử chịu đựng tanh tưởi và hỏi: “Không phải người thì là ai chứ hả?”

“Là Chu Ngọc Lan, đúng, là Chu Ngọc Lan, nằng ta muốn làm chính thê của Thành Nhi, cho nên mới ra ý nhân lúc người sinh con còn yếu, sai bà mụ động tay động chân giết chết người, người muốn tìm thì tìm nằng ta đi.”

“Thật ra ta càng vừa ý người đi xuống bầu bạn với ta đây.” Đáng vẻ bạch y nữ tử vô cùng khó xử, nghĩ nghĩ: “Như vậy đi, hai người các người đi theo bầu bạn với ta cả đi, dù sao ở dưới chỗ ngồi rộng rãi, không có nhiều quý.”

“Không..... Ta không muốn đi.....”

“Chuyện này cũng không tới lượt người tính!” Bạch y nữ tử lạnh lùng nói xong, đột nhiên giọng nói biến đổi, rét như sương lạnh: “Các người đừng tưởng rằng ta ở dưới thì không biết những chuyện ở dương gian, ta biết hết, biết hết! Chẳng những các người hại chết ta, còn suýt nữa độc chết nữ nhi của ta.....”

Thấy bạch y nữ tử càng nói càng kích động, thân thể của Thiệu thị co rúm lại, nói: “Là Chu Ngọc Lan..... Chú ý của Chu Ngọc Lan.....”

“Vậy mà người lại rũ sạch sẽ cho bản thân!” Bạch y nữ tử nói xong, định bay người đến Thiệu thị: “Đến đây đi, trước tiên giao hồn người ra đây, chúng ta cùng nhau đi tìm Chu Ngọc Lan.”

“Á! Đùng mà! Đùng thu hồn ta!” Thiệu thị nhe răng múa vuốt la lên, muốn đuổi bạch y nữ tử trước mắt đi.

“Lão phu nhân, lão phu nhân, người bị sao vậy?” Bên ngoài phòng, giọng nói của Hứa ma ma và tiếng bước chân vang vọng lại.

Bạch y nữ tử nhẹ nhàng nhảy vọt lên, bay vọt ra ngoài từ lỗ trên nóc nhà, nhanh chóng khép mái ngói lại, chỉ chừa kẽ hở rộng bằng một ngón tay.

“Quý a, quý a! Quân Như Sơ quay về đòi mạng a!”

Hứa ma ma đi đến trước giường, nhìn trái ngó phải, khẽ nói nhỏ nhẹ: “Lão phu nhân, có phải người gặp ác mộng không? Tiệp nhân kia đã chết mười sáu năm rồi, sớm đã thối rữa rồi, đừng sợ a.” Nói rồi đá Thu Đường một cước, “Nha đầu* chết bẩm này, bảo nó trông chừng lão phu nhân giùm, trái lại nó, bản thân lại đang ngủ, lão phu nhân ồn ào nhốn nhào như thế mà cũng không nghe được.”

*Gốc là ny tử [妮子]: nghĩa là cô gái nhỏ, bé gái nhỏ, thay cái này chắc được. Thu Đường bị đau, mơ mơ màng màng mở mắt ra, lăn người ngồi dậy, sợ hãi nhìn Hứa ma ma, nói: “Thật xin lỗi, Hứa ma ma, tự nhiên ta thấy mệt rồi.....”

“Lát nữa rồi tính sổ với người sau!”

Hứa ma ma hung tợn trừng mắt nhìn nằng, liếc một cái, đúng lúc này Xuân Nguyệt và bốn nha đầu nhị đẳng giật mình mặc quần áo chạy vào quát: “Lão phu nhân gặp ma rồi, còn không mau đi tìm đại phu và Vương gia, Vương phi đến đây!”

Đám người Xuân Nguyệt vội vàng phân công nhau đi mời Thẩm Cẩm Thành, Chu thị và đại phu.

Hứa ma ma nhìn giường thối bần không chịu nổi, không để tâm đến tanh tưởi gay gắt, tiến đến định vỗ về Thiệu thị trên giường lớn.

“Á!”

Ánh mắt Thiệu thị rệu rã, vừa nhìn thấy bóng người đi về phía mình, vội vàng vùng chân đá đạp lung tung, bên trong lộn xộn cả lên, bắt đầu còi tiết khó bên ngoài toàn cứng là cứng ra, quăng thẳng dính ngay vào mặt Hứa ma ma: “Tránh ra, tránh ra, đừng thu hồn của ta.”

Hứa ma ma bước ra ngoài hai bước, lấy chiếc khăn ra, chịu đựng ghê tởm lau cứng trên mặt đi, cũng không dám một mình tiến lên nữa, động viên bằng giọng nói ôn hòa: “Lão phu nhân, ta là Hứa Thực đây, ta không có đến thu hồn của người đâu.”

“Không, không! Ta không tin người, ta không tin người! Ta không muốn chết, đừng lấy linh hồn của ta.” Mắt của Thiệu thị vô hồn, nói năng lộn xộn rồi lại nói đi nói lại.

“Thu Đường, còn ngây ra làm gì nữa, lại đây giúp đi, sau khi vỗ lão phu nhân rồi thì dọn dẹp sạch sẽ đi.”

Thấy Thiệu thị lên cơn như vậy, Hứa ma ma lại đến gần giường một chút, Thu Đường cũng tiến lên phía trước bà ta.

“Oành!” Một tiếng vang thật lớn, Hứa ma ma bị vứt ra ngoài như quả cầu.

Cũng không biết sao Thiệu thị lại có sức lớn như thế, vậy mà chỉ một cước đá Hứa ma ma xuống giường, hôn mê gần chết.

Toàn thân Thu Đường瑟瑟, sợ hãi liếc nhìn Thiệu thị, ngã xấp xuống đất dưới giường, làm bộ bất tỉnh.

Dường như Thiệu thị ở trên giường nhớ đến cái gì, nắm cứng trét lên mặt mình, điên dại cười khúc khích, nói: “Hắc hắc hắc, ta thật thông minh, thế mà người cũng không nhận ra ta.”

Trên nóc nhà, bạch y nữ tử nhếch môi cười, nhẹ nhàng kéo viên ngói cuối cùng lại, rồi đến viện khác.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thất Tâm Phong*

Edit: Quan Vũ.

*Thất tâm phong: là một loại bệnh tâm lý, phát bệnh ở thần kinh đại não, do năng lực chịu đựng của tâm lý nhỏ hơn áp lực bên ngoài, do đó xuất hiện tâm lý, hành động, ý chí trở nên bất thường. Thường xuyên xảy ra ở nhóm người chịu áp lực lớn.

Loại chứng bệnh này thường xuất hiện trong tiểu thuyết, điện ảnh và trong phim truyền hình, cho nên người ta có một loại hiểu biết chính xác, cũng là hiểu biết đặc biệt đối với chuyện này.

--baidu--

Không lâu sau đó, Phàn Dương Vương phủ náo loạn cả lên.

Thẩm Cẩm Thành buồn bực cả ngày, đang làm chuyện tốt-., phát tiết tâm tình ở một vị di nương, nghe nói lão nương của mình bị bệnh lạ, vội vàng chấm dứt trận chiến, nhanh chóng mặc quần áo gọn gàng, đi đến Phúc Yên viện, sắc mặt u ám nặng nề, một dáng vẻ dục cầu bất mãn.)))

Gần đây đúng là thời điểm làm chuyện rối rắm.

Đầu tiên là con mình gãy chân, sau đó là từ đường Thẩm thị bị thiếu rui, bây giờ là lão nương bị bệnh lạ..... Tất cả những chuyện này, toàn phát sinh sau khi cái thứ sao chổi Quân Khôi La kia trở về.

Thẩm Cẩm Thành lại nghĩ đến lời đồn Quân Khôi La mạng cứng khắc thân, chứ không hề đổ lỗi hết mọi chuyện này lên người nàng.

Không được, chỉ cần nàng ta còn sống một ngày, không chừng sẽ còn có người phải gặp những chuyện không may!

Để ngăn chặn tất cả những tai họa ngầm này, Quân Khôi La phải chết!

Nghĩ như vậy, Thẩm Cẩm Thành không thể không nghĩ tới Long Dân, hận đến ngứa răng.

Nếu như không có hấn, cái tai họa ngầm Quân Khôi La kia đã sớm chết quất* từ sáng hôm qua rồi, thì lí nào lại phát sinh chuyện hôm nay kia chứ?

*Gốc là [翹翹] kiểu kiều: Có rất nhiều kiểu giải nghĩa cho từ này, các nàng ơi, ai có cách hiểu nào hay hơn không? Chỉ ta đi.

Thẩm Cẩm Thành dẫn một nhóm người, dọc đường tức không ra hơi đi thẳng đến phòng ngủ của lão nương mình trong Phúc Yên viện, phát hiện mùi hôi xông tới tận trời trong phòng, chương khí mù mịt. Lão nương của mình thì ánh mắt vô hồn còn vẻ mặt lại đề phòng cuộn mình ở trên giường, trên mặt trét thứ vàng khè đáng ngờ, miệng lẩm bả lẩm bầm cái gì đó.

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Vài cái bà tử thô sử (phụ nữ làm việc nặng) đang định khiêng Hứa ma ma và Thu Đường té xỉu trên mặt đất rồi khỏi.

Thẩm Cẩm Thành thật sự tức muốn xít khói tới nơi, lạnh lùng quát: “Những người khác đâu? Đại phu đâu?”

Một cái bà tử thô sử quỳ rạp xuống đất nói: “Hồi Vương gia, vì chúng nô tỳ đang ở hậu viện, nghe thấy tiếng không lớn lắm vọng từ bên này, có lẽ có người dậy đi tiểu, nghe thấy tiếng của lão phu nhân, chúng nô tỳ mới tới đây xem một chút. Lão phu nhân không cho tới gần, chúng nô tỳ định mang Hứa ma ma và Thu Đường cô nương đi trước.”

Thẩm Cẩm Thành phiền lòng khoát tay áo nói: “Các người lui xuống trước đi.” Vài cái bà tử thô sử vội vàng khiêng Hứa ma ma và Thu Đường lui xuống.

Lúc này, phủ y và Xuân Nguyệt cùng nhau vội vàng tới nơi.

Muốn tới gần Thiệu thị, nhưng phản ứng của bà ta lại vô cùng mãnh liệt.

Bất đắc dĩ, Thẩm Cẩm Thành vội vàng kêu thị vệ có công phu tới điểm huyết đạo của Thiệu thị. Lệnh Xuân Nguyệt và vài nha đầu nhị đẳng đi chuẩn bị nước để tắm rửa cho Thiệu thị một phen, thay xiêm y sạch sẽ, thay lại chăn, đệm giường, đỡ bà ta nằm xuống.

Lúc này phủ y mới tới gần Thiệu thị, rồi bắt mạch, rồi lại lật mí mắt của bà ta lên xem, lâu sau, vuốt chòm râu nói với Thẩm Cẩm Thành: “Vương gia, có thể là lão phu nhân bị hoảng sợ, bị thất tâm phong rồi.”

Thẩm Cẩm Thành kinh hãi, thầm nghĩ đúng là xui rủi năm xưa! Chuyện từ đường đã để cho dân chúng bàn luận khắp nơi, bây giờ lão phu nhân lại bị điên mất rồi.....

“Có thể trị khỏi không?”

Phủ y lắc đầu, nói: “Trước mắt vẫn chưa từng nghe nói thất tâm phong có thể trị lành được, lão phu có thể làm được, cũng chỉ là kê ít thuốc, có thể làm chậm tốc độ bệnh tình của bà ấy, hoặc là.....”

Trong lòng Thẩm Cẩm Thành biết không phải lời hữu ích gì, vẫn hỏi: “Hoặc là cái gì?”

Phủ y vẫn chưa trả lời, liếc nhìn những người khác ở trong phòng.

Thẩm Cẩm Thành hiểu ý, vội vàng bảo mọi người lui ra.

Lúc này phủ y mới nói: “Hoặc là khiến cho bà ấy ngủ mê đến chết!”

Ngày hôm nay Vương phủ mới xảy ra một chuyện từ đường bị cháy, bây giờ vẫn chưa qua giờ Tý đầu đấy, lão phu nhân lại bị thất tâm phong rồi, nếu bị truyền ra, không biết sẽ lại truyền ra cái lời nói khó nghe gì, thế nào danh dự của Phàn Dương Vương phủ cũng tuột dốc không phanh.

Làm sao Thẩm Cẩm Thành không hiểu được ý của phủ y? Mắt thấy chỉ còn có mấy ngày nữa là hôn lễ của An Vương và Tâm Nhi, tuyệt đối không thể để cho chuyện này truyền ra ngoài!

【Xin hãy giữ nguyên tình trạng của bản edit! Xin cảm ơn!】

Mắt nhìn lão nương nương của mình, Thẩm Cẩm Thành hạ ngoan tâm, lấy một tấm ngân phiếu từ trong ngực ra đặt vào trong tay của phủ y: “Làm phiền tiên sinh, xin tiên sinh kê thuốc đi! Mặt khác, xin tiên sinh giữ kín chuyện này, nếu có ai hỏi, thì có nói lão phu nhân bệnh nặng, hôn mê bất tỉnh.”

Hiếu thảng cả đời, nếu phải sống không có tôn nghiêm như thế, chi bằng qua một thời gian ngắn, để cho bà chết không chút thống khổ đi!

Phủ y cảm thấy hài lòng thỏa dạ bỏ ngân phiếu vào trong ngực, thành khẩn nói: “Lão phu làm phủ y của Phàn Dương Vương phủ, dĩ nhiên mọi chuyện theo Vương gia tính, Vương gia, ngài cứ yên tâm đi.”

Thẩm Cẩm Thành bước ra khỏi phòng, cho người của mình hạ từ lệnh với người trong Phúc Yên viện, không được rêu rao chuyện đêm nay ra ngoài, chuyện này cứ thế trôi qua.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 72: Đừng Mơ Có Thể Sinh Nhi Tử Ra Được

Edit: Quan Vũ.

Lan Uyên.

Nơi đây từng là viện của Quân Như Sơ, sau khi Chu Ngọc Lan được phong phi, thì thành chỗ ở của nàng.

“Cái gì, lão phu nhân bị bệnh lạ hả?” Chu thị trở mình ngồi bật dậy từ trên giường, nhìn đại nha hoàn thân cận của mình - Mai Hương, kinh ngạc hỏi.

Vì ban ngày hầu hạ Thiệu thị phát sốt, nên Chu thị vô cùng mệt mỏi, ngủ khá sâu. Người của Phúc Yên viện đến báo tin xong thì đi ngay, Mai Hương gác đêm, vì thương nàng nên để cho nàng ngủ nhiều hơn một chút.

Sau đó nghĩ lại thấy không ổn, nên gọi nàng dậy.

“Ban này, Tiểu Hồng ở Phúc Yên viện đến đây nói như thế ạ.” Mai Hương nói: “Có lẽ là bệnh lạ thông thường, Xuân Nguyệt đã đi mời phù y qua rồi, kê hai thang được thiện là được rồi. Vương phi đi cũng không có ích gì, hay là cứ yên tâm nghỉ ngơi đi.”

Thân thể Chu thị thật sự rất mệt mỏi, lập tức kéo cái gối thật to lại gần và nằm xuống, mắt khép hờ rồi nói: “Đêm nay Vương gia qua đêm ở đâu?”

“Ở chỗ của Vạn di nương.” Mai Hương nói đến cái mặt trơ trên hèn mọn của Vạn di nương, rồi nói: “Nghe nói lúc giờ Hợi, nàng ta mặc một bộ xiêm y bằng voan mỏng mang canh đến thư phòng cho Vương gia, kết quả canh không uống, Vương gia cũng không xử lý sự vụ nữa, ôm Vạn di nương về viện của nàng ta.”

Trong mắt Chu thị xẹt qua một tia toan tính hung ác: “Cái thứ đĩ lăng lợ này, chỉ là mỹ nhân hết thời, lại còn cả ngày ăn mặc trang điểm xinh đẹp để quyến rũ Vương gia! Hừ, nhưng mà dù thế nào cũng đừng có mơ sinh nhi tử ra được!”

Nữ nhân trong Phàn Dương Vương phủ này, ngoại trừ Chu Ngọc Lan nàng, nữ nhân khác mơ mới được sinh nhi tử!

Mai Hương nghe vậy không nói gì.

Chu thị vẫy vẫy tay nói: “Được rồi, ta thật sự mệt không chịu nổi. Hôm nay người cũng mệt mỏi lắm rồi, không cần gác đêm nữa, tắt đèn hết rồi lui xuống nghỉ ngơi đi.”

“Dạ.” Mai Hương tắt đèn, đồng thời đóng cửa phòng đi ra ngoài.

“Chu Ngọc Lan.....”

Bỗng nhiên, một cổ âm thanh buồn thảm khê gọi tên Chu thị.

Chu thị nghĩ rằng nghe nhầm, thì không nghĩ gì, ai biết giọng nói kia lại gọi một tiếng.

Chu thị mở to mắt ra, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, vậy mà lại thấy một người mặc bạch y ngồi trước bàn tròn trong phòng.

“Ai, có ai không? Người đâu, người đâuuuuuu!” Chu thị la lớn, sau đó hỏi bằng giọng run rẩy: “Người là ai, sao lại chạy vào phòng của bản phi?”

“Người ở trong viện của ta, ngủ trên giường của ta, hưởng thụ vinh hoa phú quý của ta, vậy mà còn dám hỏi ta là ai?”

“Người..... người là Quân Như Sơ? Không, Quân Như Sơ đã chết mười sáu năm rồi, sao có thể sống được?”

“Xuy, ai nói là phải sống mới có thể tới gặp người? Ta vừa mới đến chỗ của Thiệu Thu Cúc, bà ta đã đồng ý cùng với ta mang người xuống đất làm bạn với nhau mà!”

“Quý..... Có quý! Người đâuuuu!” Chu thị nhớ đến chuyện lão phu nhân bị bệnh lạ, đoán rằng chắc chắn không khỏi liên quan tới nàng, bỗng chốc lạnh lẽo lan tràn trong tim.

“Vương phi, sao vậy?” Mai Hương vẫn chưa đi xa, nửa đường đã đi ngược lại, châm hỏa chiết từ qua thấp nên sáng trở lại, ở đằng sau lưng nàng, còn có Vệ ma ma, Lan Hương và vài tiểu nha hoàn nhị đẳng.

“.....”

Trên giường, toàn thân Chu thị run rẩy, dùng chân mỏng cuốn lấy mình thật chặt, chịu không nổi, răng va vào nhau cầm cập, nàng nói không nên lời.

Mọi người đều xem xét tất cả những nơi người ta có thể trốn ở trong phòng, cũng không hề phát hiện được gì.

Vệ ma ma tiến lên phía trước lấy chần mỏng xuống, ngơ vặc hỏi: “Vương phi, người không sao chứ?”

“Xảy ra chuyện gì?” Giọng của Thẩm Cẩm Thành vọng lại từ ngoài thính, người vẫn bước vào nội thất rồi khóa lại.

Nghe thấy giọng nói của Thẩm Cẩm Thành, Chu thị như thể tìm được sự an ủi, òa khóc to lên, tâm trạng hơi khôi phục, mới nói: “Vương gia, là, là Quân Như Sơ đã trở về! Nàng ta nói nàng ta mới đến đây từ chỗ của lão phu nhân bên kia, muốn dẫn ta xuống dưới đất làm bạn với nàng ta.”

Trên nóc nhà, bạch y nữ tử thấy chuyện đêm nay đã làm không tệ, kéo viên ngồi lại, phi thân rời khỏi.

Ai biết đi chưa được xa, đã cảm thấy có người theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Ta Là Cha Ruột Của Con

Edit: Quan Vũ.

Bạch y nữ tử lập tức vận khinh công lên tới bảy tám thành, nhanh chóng phóng ra khỏi Phàn Dương Vương phủ.

Ai biết được khinh công của người kia không tệ, đuổi sát nút nàng không tha.

Bạch y nữ tử thật muốn xem một chút coi ai đi theo mình, còn có mục đích gì, dứt khoát không chạy nữa, đứng lại ở một chỗ hẻo lánh, xoay người đối mặt với người tới.

Phòng chừng người tới dốc hết sức cũng không thể đuổi kịp bạch y nữ tử, nhưng không ngờ rằng nàng sẽ dừng lại, hơi trở mắt, lập tức dừng lại cách nàng hơn mười trượng, môi mấp máy, bình tĩnh nhìn bạch y nữ tử trước mắt.

Ánh trăng chiếu xuống, tóc đen của nàng bay lên, một bộ bạch y phát phơ, cực kì giống với nữ tử trong trí nhớ.

Trong khi y đang đánh giá mình, thì bạch y nữ tử cũng nhìn rõ người nam nhân trước mắt độ chừng ba mươi tuổi, là một người dáng vóc cao to, dung mạo anh tuấn, ôn hòa nho nhã, khiến cho người ta có cảm giác thoải mái vô cùng, lúc y nhìn mình, đáy mắt y mang theo bi thương thâm thiết cùng cực, thậm chí toàn thân cũng hơi run rẩy.

Bạch y nữ tử hơi nhú mày, tìm tòi một lúc ở trong đầu, xác định bản thân không biết người nam nhân này, mở miệng hỏi: “Ngươi là ai? Sao lại đi theo ta? Đừng nói với ta rằng ngươi là người của Thẩm Cẩm Thành, còn không thì ngươi không thể sống qua đêm nay!”

Nam nhân không hề bị lời nói của bạch y nữ tử dọa, trái lại vươn tay, dáng vẻ như muốn chạm vào bạch y nữ tử, lại như thể sợ hãi vừa chạm vào thì mộng đẹp sẽ vỡ tan tành như bọt biển.

Bạch y nữ tử nhìn hành động kỳ quái của nam nhân cũng không nói gì, dường như hai người cứ giằng co như vậy.

Nhưng mà bạch y nữ tử đã sớm cảm mấy chiếc ngân châm trong tay, chỉ cần nam nhân dám ra tay, nàng nhất định sẽ kết liễu mạng y!

Nam nhân bình tĩnh nhìn bạch y nữ tử một lúc lâu, cuối cùng lên tiếng: “Con. Con là hài tử Như Sơ đã để lại kia?!”

Là câu hỏi, cũng là câu khẳng định.

Bạch y nữ tử nghe thấy hai chữ “Như Sơ”, mắt biến sắc ngay, nhưng vẫn không nói chuyện.

Nam nhân nói tiếp: “Ngày hôm qua, là con đã bái tế trước mộ của nàng.”

Nghe nói vậy, bạch y nữ tử----- Quân Khôi La hiểu ngay rằng chắc chắn nam nhân ngay trước mắt là người đã trồng tất cả những thứ hoa tím ngay trước ngôi mộ của Quân Như Sơ! Quân Khôi La dám chắc, chắc chắn y rất yêu Quân Như Sơ!

Nếu tình không hề sâu đậm, thì sao lại phí thời gian đi gieo trồng hoa khắp cả đỉnh núi chứ?

Nhưng mà nếu yêu thật lòng, thì sao lại lơ đãng nhìn giai nhân gả cho kẻ khác? Tới khi nàng chết rồi mới thương xuân bi thu thì còn có dụng ý gì nữa đây?

“Đúng vậy, là ta, Quân Khôi La!”

Quân Khởi La khẳng khái thừa nhận, nằng tin rằng một người nam nhân yếu Quân Như Sơ, chắc chắn sẽ không gây khó dễ cho hài tử của Quân Như Sơ: “Người đi theo ta làm gì?”

Vốn dĩ, trong lúc nàng bị y tiếp cận thì chạy ra ngoài Phàn Dương Vương phủ, không nghĩ rằng có người biết nàng là Quân Khởi La, nếu không, tiết mục phía sau sẽ không thể diễn tiếp được!

Cuối cùng nam tử cũng không thể không chế nổi tâm tình của mình, trong mắt xuất hiện nước mắt, bước từng bước về phía trước, kích động nói: “A La, ta..... ta là phụ thân ruột của con!”

Quân Khởi La thật sự bị sét đánh một cái đốt cháy hết bên trong.

Sao tự xưng là một người cha ruột thế này? Chẳng lẽ Thẩm Cẩm Thành không phải là cha mình?

Cái này không có khoa học nha!

Sao Quân Như Sơ có thể bằng lòng gả cho một người xuất thân thương nhân, không có bối cảnh, là thám hoa lang như Thẩm Cẩm Thành được? Sao tổ phụ Quân Bác Xương có thể để lúc nữ nhi của mình mang hài tử của người khác, đồng ý Thẩm Cẩm Thành ở rể trong Phàn Dương Vương phủ chứ?

Chẳng lẽ trong đó có ẩn tình gì hay sao?

Nếu Thẩm Cẩm Thành thật sự không phải phụ thân của khối thân thể này, vậy thì lúc ấy khi lấy máu nghiệm thân, hẳn không làm chuyện mờ ám, tới khi kết quả vừa xuất hiện, chính nàng là một tiểu thư chính quy của Phàn Dương Vương phủ, chẳng phải sẽ bị mang tội danh giả mạo tiểu thư của Phàn Dương Vương phủ trên lưng sao?

Vậy chẳng phải là nói rõ hết rằng Thẩm Cẩm Thành hoàn toàn không biết Quân Khởi La không phải là nữ nhi của hắn?

Đây cũng quá hí kịch hóa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cặn Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Hai Phong Thư

Edit: Quan Vũ.

Tuy người nam nhân này trông có vẻ anh tuấn bất phàm, nho nhã, cơ trí lộ ra trong khí chất cao quý thuộc về vương giả đó, ƧℓẽẽΩ ĐĐ@`p LL££ QQốữY ddd`O`Oñ nhưng tin chắc chỉ cần y bằng lòng, rất nhiều người sẽ đồng ý làm nữ nhi của y.

Nhưng mà nàng, Quân Khởi La không phải là loại người nịnh hót, dễ bị kích động, bây giờ có một nam nhân chạy tới nói là cha của nàng, nàng sẽ thừa nhận sao!

Nếu không thì nàng chỉ cần thét một câu “Ta là Phù Tô công tử” ngay trên đường cái, chỉ sợ nam nhân đồng ý làm cha nàng cũng đủ để vấy kín cả nước Đông Lăng đấy!

“Dù sao việc này thật sự khiến cho người ta khiếp sợ, người có bằng chứng gì chứng minh người là cha của ta?” Quân Khởi La lạnh nhạt hỏi, trên gương mặt bình tĩnh như nước hồ phẳng lặng, không hiện ra cảm xúc.

Nam nhân khẽ cười, ánh mắt vừa từ kích động chuyển sang tán thưởng và vui mừng: hài tử của mình và Như Sơ, thì ra ưu tú đến như vậy!

Nam nhân nghĩ rồi lấy ra hai phong thư từ trong ngực, đưa cho Quân Khởi La.

Quân Khởi La như nhớ tới cái gì, liếc nhìn nam nhân rồi lấy hỏa chiết từ ra thổi lửa.

Nàng phát hiện, phong thư cũ, vừa thấy là biết ngay niên đại rất lâu rồi; khắp phong thư đã nổi mốc tùm lum rồi, nghĩ rằng lí do là nam nhân trước mắt thường xuyên lấy ra xem.

Mở giấy viết thư ra, Quân Khởi La đọc lướt nhanh một lượt.

Trên lá thư, Quân Như Sơ gọi nam nhân là A Khuyết.

Phong thư thứ nhất có vẻ ngắn, đại khái là bày tỏ sự thương nhớ y vô ngần, dặn y cẩn thận, cuối cùng mới nói đến chuyện nàng mang thai, bảo y nhanh chóng đến Vương phủ ƧℓẽẽΩ ĐĐ@`p LL££ QQốữY ddd`O`Oñ cầu hôn.

Phong thư thứ hai thì lại rất dài, chùng hết cả ba trang.

Đầu tiên, Quân Như Sơ hỏi y tại sao đi một cái là bật vô âm tín, rất lo lắng y gặp chuyện không may, đồng thời lại sợ hãi vì hành vi chưa thành hôn đã mang thai của mình liên lụy đến danh dự của phụ vương mình và Phần Dương Vương phủ.

Lúc đó, tân thám hoa lang xuất thân thương nhân Thẩm Cẩm Thành vì động lòng với nàng trong cung yến Trung thu, về sau lại dò la tin tức về nàng rất nhiều lần.

Thông qua lần gặp ngẫu nhiên, Quân Như Sơ nhận thấy sự tham lam, vọng tưởng từ trong ánh mắt của hắn nhìn mình, cứ cảm giác sắp xảy ra chuyện gì đó, vậy nên nàng mới đề phòng.

Đại thọ năm mươi của Quân Bác Xương, Thẩm Cẩm Thành không mời mà tới.

Trong lúc Quân Như Sơ chop mắt một mình, thế mà Thẩm Cẩm Thành lại nhân cơ hội người của Vương phủ chuẩn bị tiệc thọ không đủ, lén chuồn vào viện của nàng, muốn quấy rối nàng. Vì thế nàng quyết định tương kế tựu kế, để giải quyết vấn đề chưa thành hôn đã mang thai của mình, chờ A Khuyết quay về mới quyết định.

Lúc Thẩm Cẩm Thành ra tay, nàng lặng lẽ dùng * được đã sớm chuẩn bị từ lâu khiến hắn ta hôn mê choáng váng, cấu thành hiện trường giả bị cưỡng bức.

Sau đó Quân Bác Xương biết được, Quân Như Sơ giả bộ thất cổ chưa được, Thẩm Cẩm Thành quỳ xuống xin cưới.

Quân Bác Xương đau lòng ái nữ, trong lòng tuy hận không thể băm Thẩm Cẩm Thành thành vạn mảnh, nhưng dù sao hắn đã làm chuyện phu thê với nữ nhi rồi, không lấy hắn thì có thể gả cho ai? Quân Bác Xương không nỡ để ái nữ gả ra ngoài chịu khổ, không thể không để cho hắn ở rê trong Phần Dương Vương phủ.

Đêm tân hôn, để bảo toàn trong sạch của mình, Quân Như Sơ đã mua một nữ tử thanh lâu Trang Dao đến cạnh mình, ký vào văn tự bán thân vĩnh viễn, hạ * được, thay nàng viên phòng với Thẩm Cẩm Thành, hơn nữa sau này đến những lúc Thẩm Cẩm Thành muốn làm chuyện phu thê, toàn là Trang Dao làm thay.

Đọc hết thư, Quân Khởi La rút ra một kết luận.

Nếu phong thư này thật sự là của Quân Như Sơ viết, vậy thì hắn là nàng và “A Khuyết” trong bức thư lưỡng tình tương duyệt, nếu không thì chắc chắn nàng sẽ dùng giọng điệu mang sự trách cứ và oán hận để viết nên phong thư này, chứ không phải là lo lắng chồng chất.

Đồng thời, nàng cảm thấy Quân Như Sơ là một nữ tử thông minh.

Đầu tiên, mặc kệ hành vi ăn vụng trái cấm của nàng và “A Khuyết” có được người đời chấp nhận hay không, chỉ riêng trong khi nàng một người nữ tử khuê các trước khi thành hôn đã mang thai, trái lại còn thiết kế Thẩm Cẩm Thành một vỏ, nàng cũng nên ủng hộ cho nàng ấy.

Nhưng mà nếu như nàng có thể dự đoán được ra Thẩm Cẩm Thành sẽ đưa Quân thị vào đường diệt vong, liệu nàng còn có thể làm như vậy chăng?

Chương 75: Lễ vật của Long Dận.

Edit: Quan Vũ.

Quân Khởi La trả thư lại cho nam nhân, thân nhiên nói: “Mọi thứ trước đây của Phần Dương Vương phủ đã không còn tồn tại từ lâu, mẫu thân mất sớm, ta rời khỏi Phần Dương Vương phủ khi mới hơn sáu tuổi mà thôi, vậy nên cũng không thể nhận biết nét chữ của mẫu thân được, chỉ bằng hai phong thư, sao có thể khiến ta tin tưởng người?”

Nếu có biện pháp khác, nàng không muốn dùng đến nhũ mẫu nghiệm thân.

Lông mày rậm của nam nhân hơi chau lại, điều này chắc chắn đã khiến cho y khó xử.

Y thật vừa ý với sự cẩn thận của nữ nhi mình, thông minh, giống như nữ nhân của y vậy, nhưng mà trong người y, ngoại trừ hai phong thư, thì làm gì có bằng chứng khác?

Nam nhân lắc đầu, vẻ mặt ảm đạm: “Nếu như nha đầu thân cận của Như Sơ vẫn còn trên đời thì quá tốt rồi, đáng tiếc rằng nàng cũng không còn sống nữa.”

Mắt Quân Khởi La sáng lên, nhớ tới ƧℓēēΩĐD@`p LL££ QQợữY ddd`O`On đi Cận Thư.

Nếu như Quân Như Sơ và y thân mật đến nước này, chắc chắn nha đầu thân cận của nàng cũng quen biết y.

“Giờ đây sắc trời đã quá trễ, giờ Mùi ngày mai, người đến bến đò ở Kính Nguyệt hồ chờ ta.”

“Được!” Nam nhân gật đầu.

Chương 75: Lễ Vật Của Long Dận

Edit: Quan Vũ.

Quân Khôi La trả thư lại cho nam nhân, thân nhiên nói: “Mọi thứ trước đây của Phàn Dương Vương phủ đã không còn tồn tại từ lâu, mẫu thân mất sớm, ta rời khỏi Phàn Dương Vương phủ khi mới hơn sáu tuổi mà thôi, vậy nên cũng không thể nhận biết nét chữ của mẫu thân được, chỉ bằng hai phong thư, sao có thể khiến ta tin tưởng người?”

Nếu có biện pháp khác, nàng không muốn dùng đến nhủ máu nghiêm thân.

Lông mày rậm của nam nhân hơi chau lại, điều này chắc chắn đã khiến cho y khó xử.

Y thật vừa ý với sự cẩn thận của nữ nhi mình, thông minh, giống như nữ nhân của y vậy, nhưng mà trong người y, ngoại trừ hai phong thư, thì làm gì có bằng chứng khác?

Nam nhân lắc đầu, vẻ mặt ảm đạm: “Nếu như nha đầu thân cận của Như Sơ vẫn còn trên đời thì quá tốt rồi, đáng tiếc rằng nàng cũng không còn sống nữa.”

Mặt Quân Khởi La sáng lên, nhớ tới Đồn Ếch Vàng ở địa phương LLĐT QG ở Yển Oai On di Căn Thụ.

Nếu như Quân Như Sơ và y thân mật đến nước này, chắc chắn nha đầu thân cận của nàng cũng quen biết y.

“Giờ đây sắc trời đã quá trễ, giờ Mùi ngày mai, người đến bến đò ở Kính Nguyệt hồ chờ ta.”

“Được!” Nam nhân gật đầu.

Bây giờ đã biết nữ nhi của mình còn sống, y đã rất rất thỏa mãn rồi, mặc dù nôn nóng muốn nhận nhau với nàng, nhưng mà cũng không thể quá gấp gáp trong phút chốc được.

Nhìn theo Quân Khởi La biến mất khỏi tầm mắt, nam nhân mới bỏ đi.

Trở về Vương phủ, có thể nghe thấy tiếng tranh cãi âm ỉ không rõ lắm.

Tất nhiên bị nàng quây một trận như vậy, có người bất an trong lòng rồi, có điều đây cũng là kết quả nàng mong muốn, không phải sao?

Quân Khởi La lẳng lẽ đến Phúc Yên viện một chuyến, không về Bích Khê Uyển ngay.

Cả đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, trong Phần Dương Vương phủ vui sướng, nghe nói bệnh của Thẩm lão phu nhân lại khỏe hẳn rồi, cả người tinh táo vô cùng, trông có vẻ như còn có sức sống hơn ngày trước.

Tuy trong lòng Thảm Cẩm Thành ngờ vực tại sao sau khi lão nương của mình đã uống được của phù y kê rồi, chẳng những không hôn mê bất tỉnh, mà lại ngay cả thất tâm phong cũng đã khỏi cả rồi. Nhưng mà hấn vẫn phản khởi thay cho lão nương của mình. Thảm nghĩ, tối hôm qua, chắc là lão nương bị sột phùng đầu. nên hồ đồ rồi.

Trong khi bên kia không khí vui mừng tràn trề, Quân Khởi La thì lại ngủ thẳng đến khi Mặt Trời lên cao mới thức dậy.

Nhớ tới hôm qua, cái nam nhân kia tự xưng là cha của mình, Quân Khởi La xuống giường, chuẩn bị dùng bữa trưa rồi tới Hiếu Nguyệt Kính Hồ, giọng nói vui vẻ của Nhạc Sinh vang lên bên ngoài: “Tiểu thư, Vô Ngân cần thân Tấn Vương thế tử đến đây.”

Hắn tới làm cái gì?

Dù ngờ vực, nhưng Quân Khởi La vẫn nói: “Bảo hấn 𐄂𐄃𐄄𐄅𐄆𐄇𐄈𐄉𐄊𐄋𐄌𐄍𐄎𐄏𐄐𐄑𐄒𐄓𐄔𐄕𐄖𐄗𐄘𐄙𐄚𐄛𐄜𐄝𐄞𐄟𐄠𐄡𐄢𐄣𐄤𐄥𐄦𐄧𐄨𐄩𐄪𐄫𐄬𐄭𐄮𐄯𐄰𐄱𐄲𐄳𐄴𐄵𐄶𐄷𐄸𐄹𐄺𐄻𐄼𐄽𐄾𐄿𐅀𐅁𐅂𐅃𐅄𐅅𐅆𐅇𐅈𐅉𐅊𐅋𐅌𐅍𐅎𐅏𐅐𐅑𐅒𐅓𐅔𐅕𐅖𐅗𐅘𐅙𐅚𐅛𐅜𐅝𐅞𐅟𐅠𐅡𐅢𐅣𐅤𐅥𐅦𐅧𐅨𐅩𐅪𐅫𐅬𐅭𐅮𐅯𐅰𐅱𐅲𐅳𐅴𐅵𐅶𐅷𐅸𐅹𐅺𐅻𐅼𐅽𐅾𐅿𐆀𐆁𐆂𐆃𐆄𐆅𐆆𐆇𐆈𐆉𐆊𐆋𐆌𐆍𐆎𐆏𐆐𐆑𐆒𐆓𐆔𐆕𐆖𐆗𐆘𐆙𐆚𐆛𐆜𐆝𐆞𐆟𐆠𐆡𐆢𐆣𐆤𐆥𐆦𐆧𐆨𐆩𐆪𐆫𐆬𐆭𐆮𐆯𐆰𐆱𐆲𐆳𐆴𐆵𐆶𐆷𐆸𐆹𐆺𐆻𐆼𐆽𐆾𐆿𐇀𐇁𐇂𐇃𐇄𐇅𐇆𐇇𐇈𐇉𐇊𐇋𐇌𐇍𐇎𐇏𐇐𐇑𐇒𐇓𐇔𐇕𐇖𐇗𐇘𐇙𐇚𐇛𐇜𐇝𐇞𐇟𐇠𐇡𐇢𐇣𐇤𐇥𐇦𐇧𐇨𐇩𐇪𐇫𐇬𐇭𐇮𐇯𐇰𐇱𐇲𐇳𐇴𐇵𐇶𐇷𐇸𐇹𐇺𐇻𐇼𐇽𐇾𐇿𐈀𐈁𐈂𐈃𐈄𐈅𐈆𐈇𐈈𐈉𐈊𐈋𐈌𐈍𐈎𐈏𐈐𐈑𐈒𐈓𐈔𐈕𐈖𐈗𐈘𐈙𐈚𐈛𐈜𐈝𐈞𐈟𐈠𐈡𐈢𐈣𐈤𐈥𐈦𐈧𐈨𐈩𐈪𐈫𐈬𐈭𐈮𐈯𐈰𐈱𐈲𐈳𐈴𐈵𐈶𐈷𐈸𐈹𐈺𐈻𐈼𐈽𐈾𐈿𐉀𐉁𐉂𐉃𐉄𐉅𐉆𐉇𐉈𐉉𐉊𐉋𐉌𐉍𐉎𐉏𐉐𐉑𐉒𐉓𐉔𐉕𐉖𐉗𐉘𐉙𐉚𐉛𐉜𐉝𐉞𐉟𐉠𐉡𐉢𐉣𐉤𐉥𐉦𐉧𐉨𐉩𐉪𐉫𐉬𐉭𐉮𐉯𐉰𐉱𐉲𐉳𐉴𐉵𐉶𐉷𐉸𐉹𐉺𐉻𐉼𐉽𐉾𐉿𐊀𐊁𐊂𐊃𐊄𐊅𐊆𐊇𐊈𐊉𐊊𐊋𐊌𐊍𐊎𐊏𐊐𐊑𐊒𐊓𐊔𐊕𐊖𐊗𐊘𐊙𐊚𐊛𐊜𐊝𐊞𐊟𐊠𐊡𐊢𐊣𐊤𐊥𐊦𐊧𐊨𐊩𐊪𐊫𐊬𐊭𐊮𐊯𐊰𐊱𐊲𐊳𐊴𐊵𐊶𐊷𐊸𐊹𐊺𐊻𐊼𐊽𐊾𐊿𐋀𐋁𐋂𐋃𐋄𐋅𐋆𐋇𐋈𐋉𐋊𐋋𐋌𐋍𐋎𐋏𐋐𐋑𐋒𐋓𐋔𐋕𐋖𐋗𐋘𐋙𐋚𐋛𐋜𐋝𐋞𐋟𐋠𐋡𐋢𐋣𐋤𐋥𐋦𐋧𐋨𐋩𐋪𐋫𐋬𐋭𐋮𐋯𐋰𐋱𐋲𐋳𐋴𐋵𐋶𐋷𐋸𐋹𐋺𐋻𐋼𐋽𐋾𐋿𐌀𐌁𐌂𐌃𐌄𐌅𐌆𐌇𐌈𐌉𐌊𐌋𐌌𐌍𐌎𐌏𐌐𐌑𐌒𐌓𐌔𐌕𐌖𐌗𐌘𐌙𐌚𐌛𐌜𐌝𐌞𐌟𐌠𐌡𐌢𐌣𐌤𐌥𐌦𐌧𐌨𐌩𐌪𐌫𐌬𐌭𐌮𐌯𐌰𐌱𐌲𐌳𐌴𐌵𐌶𐌷𐌸𐌹𐌺𐌻𐌼𐌽𐌾𐌿𐍀𐍁𐍂𐍃𐍄𐍅𐍆𐍇𐍈𐍉𐍊𐍋𐍌𐍍𐍎𐍏𐍐𐍑𐍒𐍓𐍔𐍕𐍖𐍗𐍘𐍙𐍚𐍛𐍜𐍝𐍞𐍟𐍠𐍡𐍢𐍣𐍤𐍥𐍦𐍧𐍨𐍩𐍪𐍫𐍬𐍭𐍮𐍯𐍰𐍱𐍲𐍳𐍴𐍵𐍶𐍷𐍸𐍹𐍺𐍻𐍼𐍽𐍾𐍿𐎀𐎁𐎂𐎃𐎄𐎅𐎆𐎇𐎈𐎉𐎊𐎋𐎌𐎍𐎎𐎏𐎐𐎑𐎒𐎓𐎔𐎕𐎖𐎗𐎘𐎙𐎚𐎛𐎜𐎝𐎞𐎟𐎠𐎡𐎢𐎣𐎤𐎥𐎦𐎧𐎨𐎩𐎪𐎫𐎬𐎭𐎮𐎯𐎰𐎱𐎲𐎳𐎴𐎵𐎶𐎷𐎸𐎹𐎺𐎻𐎼𐎽𐎾𐎿𐏀𐏁𐏂𐏃𐏄𐏅𐏆𐏇𐏈𐏉𐏊𐏋𐏌𐏍𐏎𐏏𐏐𐏑𐏒𐏓𐏔𐏕𐏖𐏗𐏘𐏙𐏚𐏛𐏜𐏝𐏞𐏟𐏠𐏡𐏢𐏣𐏤𐏥𐏦𐏧𐏨𐏩𐏪𐏫𐏬𐏭𐏮𐏯𐏰𐏱𐏲𐏳𐏴𐏵𐏶𐏷𐏸𐏹𐏺𐏻𐏼𐏽𐏾𐏿𐐀𐐁𐐂𐐃𐐄𐐅𐐆𐐇𐐈𐐉𐐊𐐋𐐌𐐍𐐎𐐏𐐐𐐑𐐒𐐓𐐔𐐕𐐖𐐗𐐘𐐙𐐚𐐛𐐜𐐝𐐞𐐟𐐠𐐡𐐢𐐣𐐤𐐥𐐦𐐧𐐨𐐩𐐪𐐫𐐬𐐭𐐮𐐯𐐰𐐱𐐲𐐳𐐴𐐵𐐶𐐷𐐸𐐹𐐺𐐻𐐼𐐽𐐾𐐿𐑀𐑁𐑂𐑃𐑄𐑅𐑆𐑇𐑈𐑉𐑊𐑋𐑌𐑍𐑎𐑏𐑐𐑑𐑒𐑓𐑔𐑕𐑖𐑗𐑘𐑙𐑚𐑛𐑜𐑝𐑞𐑟𐑠𐑡𐑢𐑣𐑤𐑥𐑦𐑧𐑨𐑩𐑪𐑫𐑬𐑭𐑮𐑯𐑰𐑱𐑲𐑳𐑴𐑵𐑶𐑷𐑸𐑹𐑺𐑻𐑼𐑽𐑾𐑿𐒀𐒁𐒂𐒃𐒄𐒅𐒆𐒇𐒈𐒉𐒊𐒋𐒌𐒍𐒎𐒏𐒐𐒑𐒒𐒓𐒔𐒕𐒖𐒗𐒘𐒙𐒚𐒛𐒜𐒝𐒞𐒟𐒠𐒡𐒢𐒣𐒤𐒥𐒦𐒧𐒨𐒩𐒪𐒫𐒬𐒭𐒮𐒯𐒰𐒱𐒲𐒳𐒴𐒵𐒶𐒷𐒸𐒹𐒺𐒻𐒼𐒽𐒾𐒿𐓀𐓁𐓂𐓃𐓄𐓅𐓆𐓇𐓈𐓉𐓊𐓋𐓌𐓍𐓎𐓏𐓐𐓑𐓒𐓓𐓔𐓕𐓖𐓗𐓘𐓙𐓚𐓛𐓜𐓝𐓞𐓟𐓠𐓡𐓢𐓣𐓤𐓥𐓦𐓧𐓨𐓩𐓪𐓫𐓬𐓭𐓮𐓯𐓰𐓱𐓲𐓳𐓴𐓵𐓶𐓷𐓸𐓹𐓺𐓻𐓼

“Da.”

Nhạc Sênh đi thẳng vào nhà, đến trước bàn trang điểm, thành thực trang điểm cho Quân Khởi La, chẳng qua nàng thấy tiểu thư nhà mình trong gương, trên mặt cũng cười như hoa.

Quân Khởi La đang dán mắt nà da người trên mặt mình, thấy Nhạc Sinh cười đến tít mắt, không khỏi xoay người xem thường: “Nhất được vàng rồi hả?”

“Vàng có cái gì tốt?” Nhạc Sinh khinh thường, nững niu rồi cổ thắt cái nút lại: “Lát nữa người tư ra ngoài xem là biết mà.”

Vốn dĩ Quân Khởi La không phải người có lòng hiếu kỳ quá nặng, bị nàng đùa như vậy, thế là lòng hiếu kỳ cũng bị gọi lên không ít. Hiếm khi Nhạc Sinh có tâm tình nhu thuận, nàng nói: “Vậy người làm nhanh một chút.”

“Đạ được.”

Nhạc Sinh thông minh khéo tay, kéo vài cái là làm cho Quân Khởi La một búi tóc đơn giản.

Nhìn kỹ vào gương mặt hớn hơ của Nhạc Sinh, Quân Khởi La nghi ngờ rồi đến đại sảnh.

Thoáng một cái, Quân Khởi La đã bị mấy hòm lớn nhỏ tinh xảo xinh đẹp ở trên bàn hấp dẫn mắt tiêu, tiến tới mở cái hòm khá lớn, thấy một đôi hài thêu màu trắng đính đầy những viên đá lấp lánh trên mặt ngoài đôi hài nằm bên trong.

Tay của Quân Khởi La không khỏi xước gầy lên.

Ngắm nhìn thật tỉ mỉ, mặc dù những viên đá long lanh bị cắt thành đá vụn lớn nhỏ, không cùng kích cỡ, nhưng mà cắt cũng không tệ lắm, mài thành rất nhiều mặt, nàng xác định chắc chắn là kim cương!

Cơ mà nàng đến thời đại này chín năm, cũng chưa từng thấy kim cương đâu đấy!

“Đẹp quá, thật xa xỉ!” Quân Khởi La hoa si.

Đối với quần áo, nàng luôn theo lối thoải mái là được rồi, nhưng không ngờ rằng mình thấy xiêm y trang sức xinh đẹp, vậy mà cũng có thể có dáng vẻ ý xuân phơi phới như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Nữ Nhân Của Ta, Xứng Với Thứ Tốt Nhất

Edít: Quan Vũ.

“Hắc hắc.”

Nhận thấy Quân Khởi La rất thích, Vô Ngân ngây ngô cười nói: “Đồ trang trí trên giày là thứ thế tử của chúng ta phát hiện trong lúc đi ngao du nhiều năm trước, tình cờ phát hiện được, vì trông nó sáng bóng vô cùng thích ý, nên lấy một viên lớn chừa qua [d]đ’ lqđônQVũ trứng gà về, người nghĩ rằng có thể Quân tiểu thư sẽ thích, nên đã cho người đập vỡ vụn sau đó đính lên bề mặt hài. À, người không biết, viên đá kia vô cùng cứng đó, mấy người bọn ta công phu không tệ lấy hàn thiết làm thành công cụ, đập nửa ngày mới làm nó vỡ vụn đấy.”

Đập vỡ một viên lớn bằng quả trứng gà thế này không đáng giá tiền?

Phá gia chi tử mà, phá gia chi tử!

Nhạc Tiêu tình tế, phát hiện Quân Khởi La không đúng lắm, vội vàng hỏi: “Tiểu thư, người sao thế? Những thứ này đều là tay nghề của Thượng Y Hiên, người không thích sao?”

Quân Khởi La thờ hất một hơi thật nặng, trái tim bị đá kích của mình đã hơi khôi phục, rồi [d]đ’ lqđônQVũ nói: “Ta thích, rất, thích, thú!”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, nếu thật sự thích, sao tiểu thư lại có vẻ nghiêng răng nghiêng lợi thế kia?

Quân Khởi La không để ý tới bọn họ, mở cái hòm lớn nhất kia ra, thấy bên trong được đặt vào một bộ xiêm y màu trắng, những viên đá sáng lộng lẫy mờ ảo nhấp nhô.

Trông có vẻ không kém hơn gấm Vân Nam quý tộc thích mặc được bao nhiêu, lại cảm thấy mờ ảo vi diệu không giống như gấm Vân Nam.

Quân Khởi La vừa đưa tay chạm vào, lập tức cảm giác lạnh lẽo xông vào tay, mềm mại giống như không có gì, lại chạm vào, tim gan nhỏ bé lại nhói lên.

Tuy quần áo của nàng tùy tiện, không thích trưng diện bản thân, nhưng không có nghĩa nàng không không biết hàng!

Nước lửa bất xâm, dẻo dai mười phần, chính là băng tằm ti ngàn năm đó!

Người ta có được vài sợi đã bảo tồn như là trân bảo, Long Dận, vậy mà người này lại dùng băng tằm ti ngàn năm làm xiêm y.

Tuy nghe nói dùng băng tằm ti ngàn năm làm xiêm y, mặc mát mẻ thoải mái vào mùa hè, mặc vào mùa đông có thể chống rét buốt.

Nhưng mà có phải đã quá phung phí của trời không?

Mặt Quân Khôi La đen lại, cũng không định xem những hòm khác nữa, có lẽ chỉ với nguyên bộ trang sức, chắc chắn giá trị của nó cũng không thể đo lường.

Quân Khôi La bỏ xiêm y vào hòm, lạnh lùng hỏi: “Thế tử của các ngươì đưa đến chỗ ta làm gì?”

“Ba ngày nữa là đến cung yến Trung thu, thế tử chúng ta nghĩ rằng Thẩm Cẩm Thành chắc chắn sẽ không chuẩn bị xiêm y cho người, nên người cố ý sai người gấp gấp chế tạo hai thứ này trong hai ngày, nếu người không mặc vừa, thì còn có thời gian mang đến Thượng Y Hiến sửa lại.” Vô Ngân dường như không thấy được sự khác thường của Quân Khôi La, trả lời thành thật: “Thế tử chúng ta còn nói là.....”

Vô Ngân nói rồi hắng giọng, bắt chước theo giọng nói và giọng điệu của Long Dận và nói: “Nữ nhân của Long Dận ta, phải xứng với thứ tốt nhất thiên hạ!”

Giọng nói giống như đúc, gần như có thể làm giả.

Đừng!

Bên tai của Quân Khôi La bỗng đỏ hồng hết lên, dường như sự tức giận uất ức trong lòng lập tức tan thành mây khói luôn.

Đây là lần đầu tiên Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu thấy được dáng vẻ thẹn thùng của tiểu thư nhà mình, che miệng cười khẽ.

Quân Khôi La hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn các nàng, hỏi: “Vô Ngân, thế tử của các ngươì rất nhiều tiền sao?”

Vô Ngân gãi gãi đầu rồi nói: “Cũng tạm thôi, mặc kệ người có bao nhiêu tiền, sau này [d]đ' lqđônQVũ quân tiểu thư là đương gia, không phải người muốn xài như thế nào thì xài như thế đó hà.”

“Phi!” Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đã nhin không muốn nổi nữa, cười đến nổi ngất nghẻo.

Vậy mà bị Vô Ngân giễu cợt!

Tai của Quân Khôi La vừa mới trở lại màu sắc như cũ một chút thì lại đỏ bừng lên, làm bộ muốn đánh hấn: “Tiểu tử ngươì, ta đánh ngươì!”

Vô Ngân nhanh tay nhanh chân thì triển khinh công chạy ra khỏi phòng, sau đó nói vọng vào: “Quân tiểu thư, đồ ta đã đưa đến, mừng mười lăm cần phải mặc bộ xiêm y lên người, mang những thứ trang sức đó. Đứng giờ Thân, thế tử người sẽ chờ ở cửa của Phàn Dương Vương phủ, đón người vào cung.”

“Biết rồi.” Quân Khôi La hung tợn nói: “Nếu không đi ta sẽ thật sự đánh ngươì!”

Vô Ngân vội vàng vui mừng, từ từ trở về phục mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Nàng Có Thích Không?

Edit: Quan Vũ.

Sau khi Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu hầu hạ xong, Quân Khôi La trở về phòng thay xiêm y Vô Ngân mang tới.

Phần tà áo của xiêm y được khêu trướng ra, cắt bớt đi, mỏng mà không xuyên thấu, ngoài trừ đường viền được thiết kế ở cổ tay áo, cổ áo ra, không có vật trang trí dư thừa, màu trắng vô cùng thanh nhã, thuần khiết, thích hợp với khí chất của Quân Khôi La [d]đ' lqđônQVũ lạ thường, trông có vẻ vô cùng cao quý.

Nhưng mà Quân Khôi La nhìn, thì lại bắt đầu cảm thấy đau đầu trong lòng. Thẩm mắng: đúng là một phá gia chi tử! Sau khi thành thân, nhất định phải chop lấy quyền quân gia vào trong tay là chuyện đầu tiên, nếu không Tần Vương phủ chẳng phải là để cho y tàn phá hết à?

“Tiểu thư, Tần Vương thế tử là một người có tình, hai người chúng em thấy hứng khởi thay cho người.” Hốc mắt Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đỏ lên.

Các nàng đều là cô nhi, từng chịu đựng hết nóng lạnh tình đời, hiểu sâu sắc rằng thế giới này thực tế đến nhường nào.

Tuy rằng dùng tiền tài cân đo đong đếm mọi chuyện, một phần tấm lòng, một phần con người, có những phần tình cảm bản thủ, khinh nhờn kia, nhưng mà thế giới này là nam quyền, quyền lợi mới là thứ bọn họ hướng đến, nữ nhân, cũng chỉ là kẻ lệ thuộc mà thôi, còn có mấy nam nhân có thể dùng tiền tài

vô vàn để lung lạc hấp dẫn trái tim của một nữ nhân?

Các nàng tin chắc, thế tử Long Dận có thể vung tiền như rác vì tiểu thư, thì tất nhiên là thật sự đặt nàng ở trong lòng.

Từ nhỏ, đường đời tiểu thư đầy trắc trở, xứng đáng có được một nam tử như Long Dận vậy.

Quân Khôi La gật gật đầu, không nói gì thêm. Có nói, thì đề trong lòng là được rồi.

“Tiểu thư, [d]đ`lqđônQVũ không cần mang đi sửa lại, rất vừa người.” Nhạc Tiêu khẽ cười, nói: “Ta thật sự mong chờ cung yến Trung thu đến đây, chắc chắn tiểu thư sẽ khiến cho cả cung yến lóa mắt luôn!”

“Điều đó là hiển nhiên, ta vẫn chưa từng gặp người đẹp hơn tiểu thư của chúng ta đây!” Nhạc Sinh kiều ngạo nói, giống như thể người xinh đẹp kia là nàng.

Quân Khôi La không hài lòng liếc các nàng rồi nói: “Các người vừa phải thôi a, đặc ý không thể làm cơm ăn.”

“Ai nói không thể nào?” Nhạc Tiêu cầm giày thêu bên cạnh dán lên mặt, làm bộ như si như say rồi nói: “Không biết có người nào đây trông ngóng để đưa thứ tốt này cho chúng ta không nữa? Ủ, ta thấy chắc mấy thứ này đổi ra thành tiền, cũng đủ chi tiêu ba năm của Hồng Lâu và Âm Lâu chúng ta đó.”

“Nhiều chuyện.” Quân Khôi La bắt đặc dĩ cười mắng: “Mau mau dọn cơm nhanh một chút, ta ở lại một lát rồi sẽ đi chữa trị tay chân cho dì Cận Thư, thuận tiện đưa một người đi gặp bà ấy, thời gian cấp bách nha.”

Nghe thấy có chính sự phải làm, Nhạc Tiêu lập tức thu về bông đùa lại, từng người vội vàng đi.

Tấn Vương phủ, Mặc Liên Hiên.

Long Dận nằm nghiêng trên nhuyễn tháp đọc sách trước cửa sổ nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng từ xa, tiến lại gần rồi tiến vào phòng, vội vàng ngẩng đầu khỏi sách, hơi khấn trương, hỏi: “Nàng có thích không?”

“Thích thì thích lắm, nhưng mà.....” Vô Ngân thấy đôi mắt thế tử nhà mình mang vẻ chờ mong, [d]đ`lqđônQVũ có ý tới chỗ mẩu chốt này thì ngắt lại.

Long Dận thấy căng thẳng, tức giận trừng mắt liếc hẩn, thúc giục: “Nhưng mà cái gì người nói ra luôn đi, từ khi nào đã trở nên lè mề hả?”

Vô Ngân thấy mắt thế tử nhà mình sắp phun lửa rồi, vội vàng nói tiếp: “Nhưng mà dáng vẻ của Quân tiểu thư trông không quá vui mừng.....”

Nói rồi hẩn lại dừng tiếp.

Long Dận tức đến sắp nhảy dựng khỏi giường, cuối cùng nhớ đến cung yến Trung thu sẽ phát sinh chút chuyện bất ngờ, phải mau mau chăm sóc vết thương cho thật tốt hơn một chút, mới nên tức giận xuống, một tay cầm bình thư trong tay quăng tới Vô Ngân và nói: “Người còn dám khơi hứng thú của gia, có tin gia quăng người vào trong Phi Ứng Kị không hả, lệnh cho Thanh Ảnh tự mình thao luyện người ba tháng!”

Bỗng chốc sắc mặt Vô Ngân trắng bệch, đau khổ nín thở: “Gia, không nên chinh người như thế!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Đắc Tội Với Ai Thì Cũng Đừng Đắc Tội Với Quân Tiểu Thư

Edit: Quan Vũ.

“Vậy còn không mau nói nữa?”

Long Dận nheo mắt liếc xéo Vô Ngân, dáng vẻ bóp tay bóp chân như thể “Đầu với ta, người còn non lắm”.

Thật ra Vô Ngân rất muốn thấy dáng vẻ biến sắc của thế tử nhà mình, nhưng nghĩ đến Thanh Ảnh đích thân thao luyện cho ba tháng, không chết cũng phải lột một lớp da, bắt đặc dĩ bủ môi, lúc này mới chịu nói lại hết những lời của Quân Khôi La đã nói, không thiếu một chữ.

Long Dận nghe xong, khẽ cười và nói: “Nàng đây là đang sót bạc cho ta đó sao! Nhưng mà cái nhà này sớm hay muộn thì cũng sẽ là nàng chủ quản mà, đến lúc đó trên dưới Tấn Vương phủ đều là của nàng, bao gồm cả các người.”

Y cũng không hề quên dáng vẻ tham tiền của nàng khi lừa gạt Long Túc Vân.

“Thế tử gia, người cũng không nên sùng nữ nhân đến như vậy chứ! Tránh cho mai sau Quân tiểu thư ngồi lên đầu người nha.”

Long Dận nói như rất đúng đạo lý: “Cưới nữ nhân không để sùng, không lẽ lấy để phụ hả?”

Không xong rồi, thế tử trúng độc của Quân tiểu thư rồi!

Vô Ngân nhìn thế tử nhà mình, chợt, bắt đầu thấy lo lắng cho tương lai sau này của mình. Nếu như sau này không cẩn thận đắc tội với Quân tiểu thư, chẳng phải mình sẽ thảm lắm sao? Không được, nhất định phải nói cho các huynh đệ, trong khắp kinh thành này, đắc tội với ai thì cũng đừng đắc tội với Quân tiểu thư!

Long Dận cũng không biết tâm tư luống cuống bên trong Vô Ngân đã không còn ở đó, thấy hắn không nói gì, kêu: “Vô Ngân, nếu A La đã có thể giải độc của ta, vậy thì lập tức kêu Vô Thương bọn họ quay về đi, không cần tìm Phù Tô công tử nữa.”

“Vâng, bây giờ thuộc hạ đi gửi thư ngay.”

Vô Ngân đi ra ngoài, Long Dận nhìn lên bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, nói lầm bầm: “Bầu trời kinh thành sẽ thay đổi.”

.....#Guānyǔ

Giờ Mùi, Quân Khôi La báo Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đến Hiếu Nguyệt Kính Hồ trước, còn mình thì đến bến đò ở Kính Nguyệt hồ như đã định, xa xa đã trông thấy nam nhân tự xưng là cha mình hồi tối hôm qua, không khỏi dừng bước chân.

Áo lụa màu xanh thẫm vừa người phác họa dáng người cao to của y, mặt nghiêng trông lại giống như một tên tiểu tử hai mươi tuổi.

Hai tay của y vòng ra sau lưng nhìn về phương xa, ánh Mặt Trời gay gắt chiếu rọi, nó hòa với non sông tươi đẹp, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Có lẽ nam nhân cảm nhận được ánh mắt đánh giá, từ từ xoay người lại, nhìn Quân Khôi La, nở một nụ cười ôn hòa ấm áp, sau đó nhảy vài cái đến trước mặt nàng: “A La, con đến rồi.”

“Vâng.” Quân Khôi La gật gật đầu rồi nói: “Lát nữa vào trong một biệt viện, hay là người bước theo ta đi.”

Ngắm nhìn ở khoảng cách gần, nàng phát hiện trông y còn anh tuấn hơn tối hôm qua, chỉ là đáy mắt của y chứa đựng sâu bi nồng đậm không thể tiêu tan, chắc hẳn là trong tim cảm thấy vô cùng tự trách vì cái chết của nữ tử yêu dấu, phải không?

“Được.”

Chỉ thoáng chốc, hai người đã đến Hiếu Nguyệt Kính Hồ, nam nhân đi theo nhịp bước của Quân Khôi La vào bên trong

Ngô Đồng Uyển, Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu dẫn theo Cận Thư chờ ở đại sảnh, Diệp Hoan và Cô Đồng cũng canh giữ ở một bên.

Nhìn thấy Quân Khôi La, Cận Thư vội vàng mỉm cười ôn hòa nhìn nàng, tới khi thấy nam tử ở đằng sau nàng, ban đầu Cận Thư có dáng vẻ không thể tin, sau đó thì rời khỏi chỗ ngồi, quỳ gối xuống đất, kích động đến há hốc mồm.

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu vội vàng đỡ Cận Thư về chỗ ngồi để ngồi xuống.

Trong lòng Quân Khôi La đã có đáp án, nhưng vẫn hỏi: “Dì Cận Thư, người biết y sao?”

Cận Thư gật đầu như già rồi, nước mắt không thể kiềm chế được nữa đã chảy xuống.

Nam nhân tiến lên phía trước, nhìn Cận Thư thật kỹ, vẫn có thể nhớ mang máng bóng dáng năm đó, chỉ là thời gian thấm thoát, tiểu nha đầu đã sắp thành lão phụ nhân.

“Ngươi là nha đầu thân cận của Như Sơ? Ta nghĩ rằng các ngươi.” Nam nhân l'q'd không thể dằn sự kích động lại, trong mắt cũng nước mắt lưng tròng.

Nhìn Cận Thư, suy nghĩ giống như quay về mười bảy năm trước, trong rừng hoa đào ở hậu viện Thiên Diệp Tự.

Hôm ấy, ánh tịch dương ngả về Tây, nữ tử nhả nhặn thanh lịch đoan trang tao nhã mang nụ cười mong manh đứng dưới bóng cây, người ngọc đứng cao ráo, người còn yêu kiều hơn hoa. Đóa hoa rụng xuống theo cơn gió, vương lại trên người nàng, như Đào Hoa tiên tử xuống trần, lập tức hút ánh nhìn của y, tim của y. Cuộc đời của y, cũng giống như dừng lại ở buổi chiều tà tươi đẹp ấy.....

Ngày đó bầu bạn bên cạnh Như Sơ, chính là Cận Thư và người nha đầu kia gọi là Mặc Thư.

Chương 79: Dực Vương Tây Việt.

Edit: Quan Vũ.

Quân Khởi La bảo nam nhân lấy thư ra, đưa cho Cận Thư: “Dì Cận Thư, người xem coi nét chữ trong hai phong thư này, có phải là nét chữ của mẫu thân không?”

Cận Thư nhận lấy lá thư, chỉ cần nhìn nét chữ trên phong thư và hình vẽ Phong Linh thảo bên góc bên trái dưới cùng thì đã gật đầu thật mạnh.

“Có phải là viết cho nam nhân này không?” Quân Khởi La hỏi tiếp.

Cận Thư lại gật đầu, xin Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu mang bút mực tới, viết nói: ◇

Quân Khởi La, đám người Diệp Hoan đều tròn trừng mắt.

Bọn họ thường xuyên qua lại trong các quốc gia, vậy nên đi qua Tây Việt cũng không dưới mười lần, dĩ nhiên không lạ lẫm với tên tuổi của Dực Vương Tây Việt.

Mười chín năm trước, lão hoàng đế Tây Việt hoảng thế, người con thứ bảy giành lại, đại chiến ba ngày ba đêm, Thất hoàng tử Phượng Thiên Khuyết giết liền ba vị hoàng tử, liều chết trợ giúp thái tử đương thời của Tây Việt Phượng Thiên Trọng ngồi lên ngôi vua thành công, được phong làm Dực Vương, cha truyền con nối không thay đổi, vinh quanh vô hạn.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng nam nhân tao nhã trước mắt này lại chính là Dực Vương dũng mãnh vang danh!

Chỉ là nghe nói [Vũ]!q"?đ?Phượng Thiên Khuyết cả đời không thành hôn, dưới gối, ngay cả một hài tử cũng không có. Vua Tây Việt nhiều lần tứ hôn cho y, nhưng toàn bị y khéo léo chối từ. Còn ghê gớm hơn, để tránh né hoàng thượng tứ hôn, một năm y cũng không ở lại ở Tây Việt trong thời gian quá dài.

Bấy giờ, Quân Khởi La đi Tây Việt nhiều lần, thậm chí đến cả hoàng cung Tây Việt, cũng chưa từng gặp được y.

Hôm qua, nàng cũng nhận ra được vài phần cao quý của vương giả trên người Phượng Thiên Khuyết, nhưng kiểu gì cũng không thể nào liên hệ y và Dực Vương Tây Việt lại.

◇Người bên cạnh suy nghĩ rất nhiều, thì Cận Thư lại viết xuống một hàng chữ. Chắc là dùng răng giữ bút viết thành thạo, nên hôm nay, bà viết đã nhanh hơn trước rất nhiều.

Hay cho một nha đầu trung thành! Mọi người hoàn toàn nhìn Cận Thư bằng con mắt khác.

Được rồi, cho dù Phượng Thiên Khuyết và tên gọi “A Khuyết” trên bức thư là một, nhưng mà trong lòng của Quân Khởi La cũng còn có rất nhiều nghi vấn.

“Người đi theo ta.”

Quân Khởi La nói rồi đi ra ngoài, đến một ngôi đình giữa hồ, Phượng Thiên Khuyết cũng nói gót theo sau.

Sau khi dừng lại, Quân Khởi La xoay người nhìn Phượng Thiên Khuyết, một đôi mắt sáng như sao trời không hề chớp mắt nhìn sát vào đôi mắt của y: “Tại sao lúc đó người lại rời khỏi mẫu thân? Mẫu thân viết thư cho người, tại sao lại không trả lời? Người cũng biết một nữ nhân chưa thành hôn đã mang thai sẽ phải chịu rất nhiều áp lực không?”

Đối với sự chất vấn của nữ nhi mình, Phượng Thiên Khuyết hơi bất đắc dĩ, đồng thời nhớ đến chuyện ngày trước, trên gương mặt phủ đầy sầu não.

Phượng Thiên Khuyết không hề né tránh nhìn vào mắt của Quân Khởi La rồi nói: “A La, trước tiên, ta nhất định phải nói rõ ràng, nương của con không phải là nữ nhân dễ dãi.”

Mang thai trước khi thành thân, bị người đời khinh thường, y không hi vọng nữ nhi của mình hiểu lầm nữ nhân của mình là một nữ nhân không biết xấu hổ.

Quân Khởi La lặng thinh, yên lặng nghe đoạn tiếp theo của y.

“Mười bảy năm trước, hoàng đế Đông Lăng - Long Triệt vừa ý mẫu thân con, mượn danh nghĩa Văn Giai mời mẫu thân con vào cung, cố ý nạp nàng làm phi, thậm chí còn định hủy trong sạch của mẫu thân con trước.”

Quân Khởi La không ngờ tới lại còn có một vụ như vậy, nhớ tới ngày mình trở về kinh thành kia, cũng cảm thấy kì lạ về Long Triệt chạy tới Phàn Dương Vương phủ đẩy chức, hơn nữa ánh mắt của hắn nhìn giống như nhìn người khác qua mình vậy. Bấy giờ ngẫm lại, thì hiểu rõ nguyên nhân rồi.

“Nương con không thích cuộc sống lục đục đầu đá với nhau trong chốn cung đình, /q"đ/ càng thấy rõ Long Triệt là người trời sinh có tính cách vừa đa nghi lại vừa nham hiểm độc ác, trong lòng chẳng hề muốn vào cung, vậy nên bèn chối từ bảo cần thời gian suy nghĩ, mới có thể ra khỏi cung: “Biết mẫu thân của con là ở Thiên Diệp Tự, chiều tà hôm ấy, ánh sáng chiều như lụa là, mẫu thân con đứng dưới cây đào, giống như một tiên tử, xông vào đôi mắt của ta, trái tim của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Dực Vương Tây Việt

Edit: Quan Vũ.

Quân Khởi La bảo nam nhân lấy thư ra, đưa cho Cận Thư: “Di Cận Thư, người xem coi nét chữ trong hai phong thư này, có phải là nét chữ của mẫu thân không?”

Cận Thư nhận lấy lá thư, chỉ cần nhìn nét chữ trên phong thư và hình vẽ Phong Linh thảo bên góc bên trái dưới cùng thì đã gật đầu thật mạnh.

“Có phải là viết cho nam nhân này không?” Quân Khởi La hỏi tiếp.

Cận Thư lại gật đầu, xin Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu mang bút mực tới, viết nói: ◇

Quân Khởi La, đám người Diệp Hoan đều tròn trừng mắt.

Bọn họ thường xuyên qua lại trong các quốc gia, vậy nên đi qua Tây Việt cũng không dưới mười lần, dĩ nhiên không lạ lẫm với tên tuổi của Dực Vương Tây Việt.

Mười chín năm trước, lão hoàng đế Tây Việt hoàng thế, người con thứ bảy giành lại, đại chiến ba ngày ba đêm, Thất hoàng tử Phượng Thiên Khuyết giết liền ba vị hoàng tử, liều chết trợ giúp thái tử đương thời của Tây Việt Phượng Thiên Trọng ngồi lên ngôi vua thành công, được phong làm Dực Vương, cha truyền con nối không thay đổi, vĩnh quanh vô hạn.

Bọn họ hoàn toàn không ngờ rằng nam nhân tao nhã trước mắt này lại chính là Dực Vương dũng mãnh vang danh!

Chỉ là nghe nói [Vũ]!?"đ?Phượng Thiên Khuyết cả đời không thành hôn, dưới gối, ngay cả một hài tử cũng không có. Vua Tây Việt nhiều lần tứ hôn cho y, nhưng toàn bị y khéo léo chối từ. Còn ghê gớm hơn, để tránh né hoàng thượng tứ hôn, một năm y cũng không ở lại ở Tây Việt trong thời gian quá dài.

Bấy giờ, Quân Khởi La đi Tây Việt nhiều lần, thậm chí đến cả hoàng cung Tây Việt, cũng chưa từng gặp được y.

Hôm qua, nàng cũng nhận ra được vài phần cao quý của vương giả trên người Phượng Thiên Khuyết, nhưng kiểu gì cũng không thể nào liên hệ y và Dực Vương Tây Việt lại.

◇Người bên cạnh suy nghĩ rất nhiều, thì Cận Thư lại viết xuống một hàng chữ. Chắc là dùng răng giữ bút viết thành thạo, nên hôm nay, bà viết đã nhanh hơn trước rất nhiều. Hay cho một nha đầu trung thành! Mọi người hoàn toàn nhìn Cận Thư bằng con mắt khác.

Được rồi, cho dù Phượng Thiên Khuyết và tên gọi “A Khuyết” trên bức thư là một, nhưng mà trong lòng của Quân Khởi La cũng còn có rất nhiều nghi vấn.

“Người đi theo ta.”

Quân Khởi La nói rồi đi ra ngoài, đến một ngôi đình giữa hồ, Phượng Thiên Khuyết cũng nói gót theo sau.

Sau khi dừng lại, Quân Khởi La xoay người nhìn Phượng Thiên Khuyết, một đôi mắt sáng như sao trời không hề chớp mắt nhìn sát vào đôi mắt của y: “Tại sao lúc đó người lại rời khỏi mẫu thân? Mẫu thân viết thư cho người, tại sao lại không trả lời? Người cũng biết một nữ nhân chưa thành hôn đã mang thai sẽ phải chịu rất nhiều áp lực không?”

Đối với sự chất vấn của nữ nhi mình, Phượng Thiên Khuyết hơi bất đắc dĩ, đồng thời nhớ đến chuyện ngày trước, trên gương mặt phủ đầy sầu não.

Phượng Thiên Khuyết không hề né tránh nhìn vào mắt của Quân Khởi La rồi nói: “A La, trước tiên, ta nhất định phải nói rõ ràng, nương của con không phải là nữ nhân dễ dãi.”

Mang thai trước khi thành thân, bị người đời khinh thường, y không hi vọng nữ nhi của mình hiểu lầm nữ nhân của mình là một nữ nhân không biết xấu hổ.

Quân Khởi La lặng thinh, yên lặng nghe đoạn tiếp theo của y.

“Mười bảy năm trước, hoàng đế Đông Lăng - Long Triệt vừa ý mẫu thân con, mượn danh nghĩa Văn Giai mời mẫu thân con vào cung, cố ý nạp nàng làm phi, thậm chí còn định hủy trong sạch của mẫu thân con trước.”

Quân Khởi La không ngờ tới lại còn có một vụ như vậy, nhớ tới ngày mình trở về kinh thành kia, cũng cảm thấy kì lạ về Long Triệt chạy tới Phàn Dương Vương phủ đẩy chức, hơn nữa ánh mắt của hắn nhìn giống như nhìn người khác qua mình vậy. Bây giờ ngẫm lại, thì hiểu rõ nguyên nhân rồi.

“Nương con không thích cuộc sống lục đục đầu đá với nhau trong chốn cung đình, /q"đ/ càng thấy rõ Long Triệt là người trời sinh có tính cách vừa đa

ngồi lại vừa nham hiểm độc ác, trong lòng chẳng hề muốn vào cung, vậy nên bên chối từ bảo cần thời gian suy nghĩ, mới có thể ra khỏi cung: “Biết mẫu thân của con là ở Thiên Diệp Tự, chiều tà hôm ấy, ánh sáng chiều như lụa là, mẫu thân con đứng dưới cây đào, giống như một tiên tử, xông vào đôi mắt của ta, trái tim của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Cha Và Nữ Nhi Nhận Lại Nhau

Edit: Quan Vũ.

Quân Khôi La nghiêng đầu nhìn, phát hiện ánh mắt của y xa xăm, khỏe miệng mỉm cười, giống như đã quên hết buồn phiền, rơi vào trong những ký ức tốt đẹp.

Qua một lúc lâu, Phượng Thiên Khuyết mới nói tiếp: “Ta sợ rằng ta lỡ mắng sẽ khiến nàng có ác cảm, nên không hề tiến lên làm phiền nàng, nhưng mà lần đầu động lòng với nữ tử khiến cho ta không muốn buông bỏ chút tình cảm này. Trên quảng đường nàng đi về, thì ta lại lặng lẽ đi theo sau nàng, chuẩn bị tiến lên hỏi thăm coi nàng là tiểu thư nhà nào, đề xin ý chỉ của vua ta đàm hỏi với Đông Lăng, đến lúc đó có thể danh chính ngôn thuận cưới nàng rồi. Ai biết nửa đường, lại gặp phải một đám hắc y nhân có công phu không tầm thường muốn bắt cóc nàng, bị ta đánh đuổi, vì thế hai ta cứ thế mà kết bạn. Sau này, hai ta thường xuyên đàm thơ thưởng họa, danh vọng đương thời* với nhau, vô cùng hòa hợp, trong thời gian tám tháng ở chung với nàng, là những ngày đẹp nhất trong đời của ta, không sao quên được. Nhưng tất cả những ngày tốt đẹp ấy, bởi vì mẫu phi ta bị bệnh đã phá tan tành.”

*Gốc [震古烁今]: [今] chói sáng: Chấn động thời xưa, vang vọng đương thời. Hình dung sự nghiệp hoặc công tích vô cùng vĩ đại.

Nói tới đây, Phượng Thiên Khuyết nhắm chặt mắt lại, tay níu lấy xiêm y trước ngực, khó nén bị thương trong lòng.

“Đó là mừng chín tháng mười một, ta nhớ rất rõ, hôm ấy lạnh vô cùng.” Phượng Thiên Khuyết thở hắt ra một hơi, nói tiếp: “Ta lên vào Phàn Dương Vương phủ nói lời từ biệt với mẫu thân của con, cũng đã ước định tới khi mẫu thân con cập kê vào ba tháng sau, đến Phàn Dương Vương phủ cầu hôn. Cũng đúng hôm ấy, ta mới biết được người ngày trước nhiều lần muốn bắt cóc mẫu thân con chính là Long Triệt từ trong cuộc nói chuyện với mẫu thân con! Mẫu thân con lo rằng sau khi ta rời khỏi thì Long Triệt không chịu dừng tay, thế là..... thế là với ta.....”

Do trước kia cũng biết được Long Triệt có tư tưởng bất chính với mẫu thân mình, nên #yũyũ Quân Khôi La nghe tới mấy điều này cũng không bất ngờ lắm.

“Cũng chính đêm đó đã có con.” Nói đến loại chuyện thế này, Phượng Thiên Khuyết cũng không dám nhìn nữ nhi của mình, mặt đỏ lên, lúng túng một lúc lâu mới nói: “Sáng sớm hôm sau, hai ta lại không nở rời xa nhau biết nhường nào, rời khỏi mẫu thân con chạy về Tây Việt..... Mẫu phi của ta trời sinh thân thể đã yếu kém, có mấy lần suýt không qua khỏi.”

Quân Khôi La thầm thở một phen cho y. Đột nhiên nhớ lại, mấy tháng trước đi Tây Việt, vua Tây Việt Phượng Thiên Trọng bảo nàng đến khám bệnh cho Thái phi trong hậu cung trông có vẻ hơn bốn mươi tuổi, bà ấy trời sinh không khỏe, có lẽ đó là tổ mẫu từ trên trời rơi xuống của mình.

Bệnh của bà là bẩm sinh từ trong bụng mẹ, ngoại trừ tĩnh dưỡng ra, thì hoàn toàn không thể trị tận gốc, nếu chịu kích thích, bất cứ lúc nào cũng có thể qua đời.

“Ta ở trong cung của bà ấy không ngủ không nghỉ canh bà mấy tháng trời. bệnh của bà mới bắt đầu chuyển biến tốt lên. Nhưng mà ngay sau đó, Càn Vương, Lệ Vương hề nhau mưu phản, thân ta bị trọng thương, hôn mê gần nửa năm. Thế nên thư của nương con được gửi đến Dực Vương phủ, cứ thế mà bỏ lỡ. Cho đến khi thân thể của ta khỏe lên rồi, thì lập tức bắt tay chạy tới Đông Lăng, chẳng thể ngờ lại nghe tin mẫu thân con khó sanh nên chết.”

Nếu biết đợi chờ mình chính là tin nàng chết, y thì không màng tới, gánh bêu danh bất trung bất hiếu, cũng sẽ bầu bạn bên cạnh nàng! Nhưng mà, tình thâm thiết mà duyên phận lại quá ngắn ngủi, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ.

Mười sáu năm trước, chuyện Nhị Vương Tây Việt mưu phản, Quân Khôi La đã từng nghe nói đến, có lẽ y cũng không cần phải nói dối. Những chuyện này đã được làm rõ, thì nàng tha thứ cho y. Nhưng mà.....

“Nếu biết nữ nhi như ta đây sống trên đời, tại sao người không nhận lại ta sớm?”

“Con là hài tử của Như Sơ liễu mạng mới sinh ra để cho ta, sao ta có thể không muốn nhận lại con chứ?”

Phượng Thiên Khuyết nhìn Quân Khôi La rồi nói: “Sau khi mẫu thân con qua đời, thì ta đi ở bên trong mấy căn nhà gỗ ở Tây Sơn kia, hằng năm, ta sẽ nán lại trong bảy tháng ở đó. Trong bảy tháng này, gần cứ cách ba ngày thì ta lại lên vào Phàn Dương Vương phủ thăm con. Nhìn dáng vẻ đáng yêu của con, ta d!l"q"đ lại càng muốn mang con đi. Nhưng mỗi khi nhìn thấy bộ dạng như già đi mười tuổi của lão Phàn Dương Vương gia vì mất đi nữ nhi, rồi thấy người đặt hết tâm tư và sức lực lên người con, thì làm sao ta có thể mang con đi mà chẳng màng gì cả. Vậy nên ta quyết định đợi đến khi lão Phàn Dương Vương gia được trăm tuổi rồi thì lại nhận con. Ai biết được.....”

Quân Khởi La nghe y càng nói thì giọng nói lại mang chút nghẹn ngào, mà nàng cũng cảm giác hơi đau đầu trong tim.

Giả sử ở thế kỷ 21, tính tới tính lui thì quan hệ giữa y và Quân Như Sơ cùng lắm cũng chỉ là tình một đêm thôi, nhưng mà y cả đời không cưới, trong mười sáu năm, hơn nửa thời gian đã một mình cô đơn bên cạnh ngôi mộ, tình sâu như thế, sao người ta có thể không cảm động?

“Phụ thân.” Quân Khởi La nhìn y, gọi thật to, tiếng gọi phát ra từ trong tim.

Đột nhiên Phượng Thiên Khuyết xoay người về phía Quân Khởi La, nắm chặt lấy bả vai của nàng, vui sướng hỏi: “A La, con bằng lòng nhận ta sao?”

Quân Khởi La đưa tay ôm quanh thắt lưng của y, nép vào ngực y, hưởng thụ sự dịu dàng bất ngờ: “Nam nhân tình sâu ý nặng lại có tinh thần trách nhiệm như thế chính là phụ thân của con, sao con lại không nhận chứ?”

“A La, hải từ đáng thương của ta.” Phượng Thiên Khuyết ôm Quân Khởi La, cuối cùng không thể kiềm chế nổi, nước mắt nóng hổi tràn khỏi hốc mắt.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81: Cơn Giận Của Phượng Thiên Khuyết

Edit: Quan Vũ.

Sau đó, Quân Khởi La còn được y cho biết thêm, lúc nhận được tin tức lão Phàn Dương Vương gia qua đời, đúng lúc y đang ở Tây Việt, tới khi chạy về chuẩn bị nhận nàng đưa đi Tây Việt, thì tin nàng chôn thân nơi biển lửa đã truyền khắp trong kinh thành từ lâu.

Về sau, y không hết hi vọng, lại đến núi Kỳ Vân ở Kỳ Châu, nhìn thấy am ni cô bị cháy rụi hoàn toàn không còn gì cả, mới thống khổ đón nhận sự thật rằng nàng cũng đã rời bỏ y mà đi mất.....

Cho đến hôm ấy, ngày giỗ của Quân Như Sơ, y thấy nhanh nên vẫn chưa cháy hết, trong lòng vẫn luôn nghĩ, ngoại trừ y ra, thì sẽ là ai đến bái tế Quân Như Sơ. Thế rồi tới hôm qua, bằng lòng hiếu kỳ mãnh liệt và hi vọng nhỏ nhoi kia ở trong lòng đến Phàn Dương Vương phủ, thế là nhìn thấy nàng giả quý dọa người.

Thân hình và dung mạo của nàng giống Quân Như Sơ tới sáu bảy phần, cho nên y lập tức đuổi theo chân nàng, muốn xác nhận rằng nàng có phải nữ nhi của mình hay không.

Tới bây giờ, nàng đã hiểu tại sao Quân Như Sơ lại cầu xin lão Phàn Dương Vương gia chôn cất mộ của nàng ở Tây Sơn hướng từ Đông sang Tây. Bởi vì người nàng yêu đang ở hướng Tây, dù chết đi, nàng cũng có thể được nhìn y mỗi ngày!

“A La, chúng ta đưa mẫu thân của con về Tây Việt đi.” Phượng Thiên Khuyết nâng gương mặt của Quân Khởi La lên rồi nói: “Phụ vương muốn bù đắp lại hết những thiếu thốn trong những năm này của con lại hết!”

Quân Khởi La ảm lòng, nhưng mà nàng không hề quên những khổ sở trong những năm này đã chịu là do ai bận tặng, và cũng không hề quên mục đích trở về lần này. Hơn nữa, nàng đã phát hiện lòng mình, dường như, có chút không muốn rời khỏi kinh thành.

“Phụ vương, người có biết tại sao mẫu thân lại chết không? Những năm này nữ nhi chịu bao nhiêu khổ cực, [Vũ]#q”?d tại sao rõ ràng con là tiểu thư tôn quý nhất của Phàn Dương Vương phủ nhưng lại không thể quay về?”

Phượng Thiên Khuyết cũng chẳng phải người ngu, nghe Quân Khởi La nói như thế, trong lòng lóe lên một tia, lại nhớ đến tối hôm qua, Quân Khởi La giả thân giả quý, ác chình lão nương của Thẩm Cẩm Thành, gương mặt vốn ôn hòa đã phủ lên một tầng sương lạnh: “Chẳng lẽ là lão nương của Thẩm Cẩm Thành?”

“Đúng vậy!” Quân Khởi La gật đầu rồi nói: “Hôm qua con cũng mới biết được cái chết oan khuất của mẫu thân từ di Cận Thu! Thiệu thị và Chu thị đã mua chuộc bà mụ, lén lút dùng thủ đoạn khiến cho mẫu thân bị rong huyết đến chết.”

Bỗng nghe thấy nguyên nhân nữ nhân mình yêu khó sanh nên chết, phút chốc, hai tròng mắt của Phượng Thiên Khuyết đỏ như máu, toàn thân lộ ra sát khí thị huyết, giống như hai người khác nhau.

“Phụ vương, người tỉnh táo một chút.”

Nếu Quân Khởi La không kéo tay của Phượng Thiên Khuyết lại, chắc chắn bây giờ y đã chạy đi tắm máu cả nhà Thẩm Cẩm Thành! Khẽ nói mấy câu động viên tinh thần, sát khí trên người y mới từ từ rút đi. Sau đó, nàng thuật lại sơ sơ mẹ chồng nàng dâu Thiệu thị đưa mình đi, rồi hạ độc mình và cảnh ngộ mấy năm này của mình. Nhưng mà về thể lực trong tay mình bây giờ, thì nàng tính giấu nhem một thời gian.

Phượng Thiên Khuyết tưởng chừng như giận không đến không chịu được nữa.

Y chẳng thể ngờ rằng cả nhà Thẩm Cẩm Thành lại có tâm tư ác độc như vậy, đã đưa Quân Khôi La đi, lại còn muốn lấy mạng của nàng, khi đó, nàng còn chưa được bảy tuổi nữa!

Nếu A La không có mạng lớn, thì đã âm dương cách biệt với mình từ lâu rồi!

Tuy nói A La trong họa có phúc, dựa vào sự nỗ lực và thiên phú của chính mình để trở thành đệ tử duy nhất của quý y Tà Nguyệt Tôn, danh tiếng Phù Tô công tử thành tựu y thuật tài giỏi, khiến cho y hơi ngạo ngoại, nhưng cũng không tài nào bù lại với những tổn thương của cả nhà Thẩm Cẩm Thành đối với nữ nhi của mình!

“Thỉnh thịch!”

Phượng Thiên Khuyết khó khăn ức chế ngọn lửa giận trong lồng ngực, nện một quyền lên bàn đá cẩm thạch trong đình, cái bàn tốt đã tan tành thành đồng nát vụn.

“A La, phụ vương thật hận trong tim!” Phượng Thiên Khuyết đau lòng nói: “Thật muốn đi làm thịt cả nhà đó ngay bây giờ!”

Quân Khôi La nói bằng giọng ôn hòa: “Phụ vương, người đã làm quá nhiều cho mẫu thân, còn chuyện báo thù cho mẫu thân không cần phải nhúng tay vào, để cho nữ nhi làm hết đi.”

Vuốt gương mặt của Quân Khôi La, Phượng Thiên Khuyết tưởng tượng đến gương mặt dưới lớp mặt nạ giống hệt với nữ nhân yêu dấu, tức tối tích tụ trong lòng cũng từ từ tan đi, hỏi: “Con muốn làm thế nào?”

“Phụ vương, người chỉ cần xem thôi.” Quân Khôi La?V?/q"đ/ La cố ý úp mở.

Phượng Thiên Khuyết nhìn gương mặt nhỏ nhắn linh động của nữ nhi, sao lại không đồng ý chứ? Gật gật đầu nói: “Được, A La, con cẩn thận một chút, có gì cần thì cứ nói với phụ vương.”

Đĩ nhiên Quân Khôi La đồng ý, nhìn sắc trời một chút rồi nói: “Phụ vương, thì giờ đã không còn sớm, chúng ta đến chữa tay chân cho dì Cận Thư đi.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chữa Thương.

Bên trong Ngô Đồng Uyển, mọi người thấy Quân Khôi La đến lại kéo tay của Phượng Thiên Khuyết, khó khăn lắm quả tim treo ngược mới hạ xuống.

“Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu, đặt dì Cận Thư nằm thẳng trên giường ở trong phòng đi.” Vừa vào nhà, Quân Khôi La đã dặn dò bố trí. Rồi bảo nha đầu Thu Nhi Diệp Nhi chăm sóc Cận Thư mang thuốc đi sắc trước.

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu mở miếng da trâu trong thùng dụng cụ ra, trải lên giữa nhuyển thấp trước cửa sổ, sau đó đặt Cận Thư lên, sau đó đặt tất cả những dụng cụ ở chỗ thuận tiện, rồi thành thực mặc một chiếc áo choàng đặc chế cho Quân Khôi La.

Bên trong nhà, ngoại trừ bản thân Cận Thư ra, những người khác đều không phải người không thể nhìn thấy máu, nên không hề tránh đi.

Quân Khôi La vừa bắt tay vào công tác gây mê cho tứ chi của Cận Thư, vừa nói: “Dì Cận Thư, để sau này khôi phục tốt hơn, con chỉ có thể gây mê cục bộ cho người, hơn nữa khoảng thời gian ngủ thuốc không dài, người phải chuẩn bị tinh thần thật tốt.” Thấy thân thể của Cận Thư hơi run, nàng vội vàng khẽ nói, động viên: “Con sẽ cố gắng làm nhanh một chút, để cho người ít chịu đau đớn.”

Cận Thư cắn chặt hàm răng, muốn khiến cho mình không có vẻ sợ hãi và hèn nạt, nhưng mà trong đầu luôn thoáng qua những hình ảnh bị gãy chân gãy tay mười sáu năm trước, thế là thân thể lại càng run lên bần bật.

Sao Quân Khôi La không biết bà đang nghĩ tới cái gì? Thế nên, nàng cổ vũ: “Dì Cận Thư, hãy nghĩ rằng không bao lâu nữa thì có thể đứng lên, người không nên sợ như thế nào?!”

“Đúng vậy, dì Cận Thư, tới khi người đã khỏe, ta dẫn người đi ăn thức ăn ngon ở Nhất Phẩm Lâu.” Nhạc Sinh nói rồi nuốt nước miếng.

“Người, cái nha đầu #yũ này chỉ biết ăn thôi.” Nhạc Tiêu liếc nàng quả trách, cũng nói: “Dì Cận Thư, tới khi người khỏe lại, chúng ta đi hái té phu nhân.”

Cận Thư nghe thấy lời của Nhạc Tiêu, thân thể đang còn run rẩy cũng trở nên từ từ bình tĩnh lại, cắn môi, kiên định gật đầu với Quân Khôi La.

“Đi Cận Thư, nhắm mắt lại, đừng nghĩ về điều gì nữa là được.” Quân Khởi La lại dặn dò.

Tới khi Cận Thư hoàn toàn yên ổn, nàng mới lấy một con dao mỏng như cánh ve trong những công cụ đã được bày ra sẵn, đầu tiên, cắt một dao lên vết sẹo trên tay trái của Cận Thư, sau đó bắt đầu nối gân mạch cho bà.

Đây là một công việc đòi hỏi phải có năng lực phân biệt cẩn thận.

Mọi người cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ sẽ quấy rầy Quân Khởi La.

Chừng nửa khắc, gân mạch ở tay trái đã được nối xong, Quân Khởi La thành thực băng bó cho bà thật kỹ. Rồi lại đến tay phải, sau đó là gân chân.

Cho đến khi tứ chi đã được nối, băng bó kỹ càng, đã là rất lâu sau đó, đúng lúc Thụ Nhi, Diệp Nhi cũng bung thuốc giảm đau tới.

“Đi Cận Thư, người thật tuyệt vời!” Quân Khởi La vui lòng ca ngợi.

Ngoại trừ ban đầu bà biểu hiện sự sợ hãi ra ngoài, suốt quá trình cũng không hề kêu la một tiếng, dù cho chỗ kia hết thuốc tê nên rất đau đớn, thì cũng luôn cắn răng chịu đựng.

“Uống thuốc giảm đau rồi ngủ một giấc cho khỏe, chậm nhất là một tháng, thì người có thể đứng lên.”

Lau tay sạch rồi, nhân lúc Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu dọn dẹp những thứ còn lại, Quân Khởi La viết những chuyện cần phải chú ý lại, rồi kê thuốc, cứ hai ngày thì đổi một lần, kê chừng mười tờ.

Sau đó lại dùng thuốc thoa ngoài da, cẩn thận dạy Thụ Nhi, Diệp Nhi cách dùng.

Phượng Thiên Khuyết không chớp mắt nhìn nữ nhi của mình, trong đôi mắt đã từng bị thương thâm thiết bị sự kiêu ngạo thay thế. Xoay người nhìn về bầu trời bên ngoài cửa sổ, giống như thể được người yêu của mình, đôi mắt lại phủ tầng sương mù mịt mông lung.

Như Sơ, hài tử nàng để lại cho ta, rất giỏi rất tuyệt!

Tới khi Quân Khởi La hết bận bịu, Q/Vũlq"d Phượng Thiên Khuyết mới tiến tới, lấy một chiếc khăn lau mồ hôi trên trán cho nàng rồi hỏi: “A La, một không?”

Quân Khởi La lắc đầu, hưởng thụ Phượng Thiên Khuyết dịu dàng lau mồ hôi cho mình, trong lòng đọng đầy tình cảm dịu dàng.

Cuối cùng, nàng cũng có phụ thân yêu thương rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Nam Tử Mâu Thuẫn

Edit: Quan Vũ.

Vốn dĩ, Quân Khởi La định giữ Phượng Thiên Khuyết lại ở Hiếu Nguyệt Kính Hồ, biết được y chỉ cần tới Đông Lăng, thì ở trong chỗ bên Tây Sơn, ngày nào cũng đến trò chuyện trước mộ phần của Quân Như Sơ, gió kè gió, mưa kè mưa, rất kiên trì.

Vậy, Quân Khởi La cũng không nên níu giữ y lại, ra khỏi Hiếu Nguyệt Kính Hồ, lưu luyến không rời, mỗi người một ngã.

Quân Khởi La nhìn màu trời đã không còn sớm, thì nói: “Hôm nay, hai người cũng mệt rồi, chúng ta dùng bữa tối bên ngoài đi.”

“Được đó!” Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu vô cùng hứng khởi: “Tiểu thư, chúng ta đến Nhất Phẩm Lâu đi.”

Quân Khởi La nhớ rằng hôm trước đã đồng ý đi Nhất Phẩm Lâu với các nàng, do dụng phải đi Cận Thư mới hoãn lại, thế nên gật gật đầu.

Không lâu sau, ba người đã đến đường lớn Chu Tước.

Phố Chu Tước không hổ danh là con phố phồn hoa nhất trong kinh thành, trên đường người trao đổi nhộn nhạo, những quán nhỏ được dựng lên đầy ắp hai bên đường, để ăn để uống hay là vui chơi, rất nhiều thứ, muốn cái gì thì có cái đó. Vì chỉ còn hai ngày nữa là tới lễ hội Trung thu, nên người đang bán hoa bán đèn rất nhiều ở trên đường.

Chọn cái vừa ý, Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu càng vui vẻ, mỗi người mua một chiếc.

Ba người thông dong điềm tĩnh, sau chừng nửa canh giờ mới tới Nhất Phẩm Lâu.

Nhất Phẩm Lâu là một tòa kiến trúc có ba tầng sơn đỏ, diện tích khá lớn, là tửu lâu đứng nhất nhì trong kinh thành, mùi vị dĩ nhiên là ngon nhất, tất nhiên là chi phí cũng đắt nhất rồi. Thường ngày dùng bữa ở chỗ này, không phải là đại phú thì cũng là đại quý.

Nhạc Tiêu thấy thiếu nhị ra đón, #ddl\$qd@n tiến lên trước hỏi: “Tiểu nhị ca, có còn nhả gian không?”

Tiểu nhị cũng không hề xem thương mấy người Quân Khôi La vì trang phục va trang sức vô cùng tầm thường, hơi cúi người nói: “Các vị tiểu thư, thật không may, lầu hai đã đầy ắp khách khứa, lầu ba được quý nhân bao rồi, bên trong đại sảnh chỉ còn lại một cái bàn, không biết các vị có thấy phiền không?”

Vừa nói thì quay đầu lại nhìn ngó tới cái bàn vuông còn trống ở đối diện cửa lớn.

Mặc dù ở Đông Lăng, nam nữ đại phòng không có quá nhiều chú trọng, nhưng mà trường hợp danh gia nữ tử ra ngoài dùng bữa không nhiều, vậy nên tiểu nhị mới hỏi trước rồi an bài tiếp.

Mặc dù quan hệ Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu với Quân Khôi La nói trắng ra chỉ là hầu hạ, nhưng mà Quân Khôi La đối xử lại không hề phân chia theo cấp bậc tiểu thư nha đầu, ngày thường hiếm khi đối đãi với hai người như nha đầu, còn quần áo trang sức của các nàng sử dụng cũng giống hệt như Quân Khôi La. Tiểu nhị thấy các nàng nhìn tiểu thư cũng không thấy lạ.

Đối với Quân Khôi La, ngồi chỗ nào cũng không quan trọng, nhìn Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu, dùng ánh mắt thăm dò ý kiến của các nàng.

Nhạc Sinh đã sớm bị mùi thơm của thức ăn bên trong lầu bay ra làm cho không biết trời trăng gì, hơn nữa các nàng đi với tiểu thư nhà mình vào nam ra bắc nhiều năm, ngay cả tình huống qua đêm trong ngôi miếu đồ nát với nam nhân không quen biết cũng có rồi, cho nên làm gì còn có thể để tâm tới những thứ này? Vì vậy, đáng thương nói: “Tiểu thư, ta đói.”

“Người đó!” Nhạc Tiêu ấn cái trán của Nhạc Sinh một cái, nói với Quân Khôi La: “Tiểu thư, hay là chúng ta.....”

Nàng còn chưa nói xong, Quân Khôi La đã thoải mái nền nã cất bước ngồi vào.

Ngồi vào chỗ của mình, Nhạc Tiêu móc hai tờ ngân phiếu hai trăm lượng trong hầu bao, hào sảng nói: “Tiểu nhị ca, mang bảy tám món ngon nhất của các người lên trước đi, làm mau mau chút.”

Vốn dĩ tiểu nhị còn lo lắng các nàng ăn không trả nổi, nhưng nhìn thấy Nhạc Sinh không hề chớp mắt móc ngân phiếu hai trăm lượng ra, nở nụ cười tươi như hoa: “Các vị tiểu thư chờ một chút.”

Món ăn được mang lên rất nhanh.

Vịt nướng rượi, gà nướng bơ, cua chiên hạt bắp, bồ câu non hầm cách thủy..... bốn mặn ba nhạt xếp thành hình hoa sen quanh canh cá bạc.

Mặn nhạt tương xứng, mặc dù không được xem là thức ăn ngon nhất các nàng từng ăn, nhưng cũng coi như tốt rồi.

“Tiểu thư.”

Trong lúc mấy người sắp ăn, đột nhiên [Vũ]q>d Nhạc Tiêu khê gọi một tiếng, cũng kéo kéo xuống dưới, ý bảo các nàng nhìn ra ngoài.

Quân Khôi La dời mắt nhìn qua, chỉ thấy một thiếu niên chừng mười bảy mười tám tuổi đứng ở cửa lớn.

Dung mạo của hắn khô ngô sáng sủa, nhìn qua có vẻ chắc khỏe, tóc bù xù, tóc được thắt lại thành một chùm quăn lại ngay giữa trán, một bộ áo đen cũ kỹ, vác một thanh đao lớn trên lưng, cả người là khí chất khát máu.

Liếc sơ qua, Quân Khôi La đã chắc chắn rằng hắn là sát thủ, hơn nữa còn là sát thủ khá giỏi!

Nhưng mà hắn lại có một đôi mắt không nhiễm bụi trần không hề tương xứng với khí chất trên người hắn, giống như đôi mắt của trẻ sơ sinh.

Đúng là người mâu thuẫn!

Uổng cho Quân Khôi La tự nhận đôi mắt của mình trong suốt như sao trời, cũng ít hơn hắn tới hai phần.

Nếu như hắn thu lại khí chất tàn ác, dựa vào đôi mắt này, không biết sẽ mê hoặc bao nhiêu đối thủ.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Điều Bộ Giống Như Chó Hoang Ăn Thịt Người

Vì khí thể hung ác quanh thân hắn quá nặng, nên mọi người hoàn toàn không dám đến gần hắn, cho dù là phải đi ngang qua hắn, cũng lách khỏi hắn hơn một trượng. Ngay cả khách dùng bữa bên trong đại sảnh, cũng rút tay cup đuôi không dám nhìn thẳng vào hắn.

Lúc này, hắn lại nhìn chăm chăm vào đùi gà trên miệng của Nhạc Sinh không chớp mắt, yết hầu chuyển động lên xuống, dễ nhận thấy là đã đói bụng rồi.

Quân Khôi La quả thật là mở mang tầm mắt.

Khí thể và hành vi của người này, nó cũng quá bất đồng ấy chứ.

“Nhạc Tiêu.”

Quân Khôi La ra hiệu cho Nhạc Tiêu, thì nàng đặt một đôi đũa lên trên bàn, đưa hết cả bàn vịt nướng rượu còn lại cho nam tử.

Nam tử cũng không nói cảm ơn, nhận lấy cái mâm trong tay Nhạc Tiêu, vớt đũa đi, thoáng cái dựa vào bên cạnh, để cái mâm trên mặt đất, người của hắn quỳ rạp dưới mặt đất, rướn cổ lên, trực tiếp dùng miệng cắn thịt vịt ăn.

Điều bộ như vậy, vô cùng giống..... Chó ăn thịt!

Người xung quanh không khỏi nghẹn họng nhìn trân trối, sợ hãi vừa nảy đối với nam tử cũng trở nên giảm đi không ít.

Nhạc Tiêu trở mặt đứng cách hắn hơn nửa trượng, đứng hình quên chuyển động luôn, Nhạc Sinh cũng trợn to mắt há to miệng, đùi gà trong tay rơi một tiếng “duang” xuống mặt bàn, hiển nhiên là bị sợ ngây người.

Cho dù là thần sắc của #zĩzĩ//qd Quân Khôi La cũng không khá hơn bao nhiêu, môi anh đảo hơi hé ra, đáng vẻ hoàn toàn không dám tin.

Nam tử không coi ai ra gì ngầu ngẩn từng miếng to, hoàn toàn không cần dùng tay, từng miếng rồi từng miếng, thành thực ăn hết thịt, khạc xương ra không dính một sợi thịt nào. Cái tay này, dường như đã luyện không dưới mười năm đâu!

Quân Khôi La hoàn toàn không nghĩ ra nổi người như thế nào, mà lại có thể nuôi dạy một người bình thường thành chó được!

Nhìn qua những bàn tán xì xào xung quanh, vẻ mặt mỗi người lại khác nhau, trong lòng nàng lại sinh ra vài tia đồng tình với nam tử.

Thấy thịt trong bàn cũng đã ăn sắp xong, Quân Khôi La gọi tiểu nhị: “Tiểu nhị ca, cho thêm một con gà nướng bơ lên.”

Lát sau, gà nướng bơ đã được bung lên, đúng lúc đó thịt vịt trong bàn cũng bị nam tử ăn xong hết.

Quân Khôi La chỉ vào mâm gà nướng bơ ngay ngắn rồi vẫy tay với nam tử.

Trong mắt nam tử rồi rỗi lóe lên khát vọng, cũng không hề bước qua.

“Người không đói bụng sao? Nếu không đói bụng, vậy ta ăn một mình vậy.” Quân Khôi La vừa nói, vừa lấy đũa lên, làm bộ định gấp cặp đùi gà đi.

Lúc này, chỉ thấy một con gió thổi qua, cái mâm trước mặt Quân Khôi La đã không thấy đâu cả, mà nam tử kia lại quỳ rạp xuống ngay chỗ vừa nảy ăn vui vẻ.

Người xung quanh thấy hắn làm ra chiêu ấy, vẻ mặt đang giễu cợt đã tiêu tán không còn trong phút chốc. Buồn cười, bọn họ không hề thấy hắn di chuyển như thế nào, cái mâm vừa nảy còn ở trên bàn đã vào trong tay hắn, sao bọn họ còn dám cười nhạo hắn hả?

Trừ khi không muốn sống nữa!

Quân Khôi La kinh ngạc không thôi, 1q"dl[0]n thậm chí nói kinh công thật tài tình, ngay cả mình cũng không hơn hắn bao nhiêu! Nhưng mà đúng như dự liệu, hắn đúng là một sát thủ, trước tiên không nói đến công phu của hắn thế nào, chỉ với một thân khinh công này của hắn, nếu như đánh lén giết người, khiến cho người ta không kịp trở tay, đặc biệt nắm chắc phần thắng!

Ngà mã, căng quá rồi!

Quân Khôi La thu lại tâm tình rồi hỏi: “Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu, các người ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì chúng ta đi về đi!”

“Vâng.” Hai người hơi vô thức gật đầu, dường như còn đang đắm chìm trong khiếp sợ mà nam tử kia mang đến cho các nàng.

Cơ mà, với khinh công như các nàng, coi như tập luyện hai mươi năm nữa, dường như cũng không thể bằng hắn!

Một bữa cơm một trăm tám mươi lượng bạc.

Nhận lại bạc dư, mấy người định rời khỏi đây, vậy mà một giọng nói mang sự tức giận của nữ tử vang lên đằng sau: “Quân Khôi La, người đứng lại đó

cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Kim Ngọc Công Chúa

“Cái gì, nàng chính là kỳ nữ tử viết hưu thư cho An Vương điện hạ - Quân Khởi La sao?”

“Ấy, cái này, nói thế hình như thật sự là nàng đấy, nàng chẳng những hủy hôn sự với An Vương điện hạ, mà còn lừa hán hai trăm vạn lượng bạc nữa đó, chẳng trách lại có tới Nhất Phẩm Lâu dùng bữa.”

“Nàng còn là người thiện lương, cũng rất to gan, lại dám cho thằng ngốc kia ăn.”

“.....”

Mọi người khe khẽ nghị luận, tốt xấu gì cũng có cả, sức chú ý cũng đặt lên người của nhân vật làm mưa làm gió gần đây - Quân Khởi La.

Mà ý định của Quân Khởi La [q[d]Vũ thì lại ở trên nữ tử nào đó, nàng rất chắc chắn rằng mình chưa từng nghe thấy cổ giọng nói nào lạnh lạnh đến thế.

Từ từ xoay người nhìn lại, chỉ thấy ở giữa cầu thang bậc lên lầu hai, có một tiểu cô nương mặc phấn y với vẻ mặt hằm hằm đầy ra mặt đang đứng ở đó.

Vóc dáng của nàng yêu kiều, dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, trông có vẻ chừng mười ba mười bốn tuổi, hai tay chống nạnh, đang căm tức nhìn Quân Khởi La. Ở bên hông nàng, còn treo một cuộn roi gân bò thành mấy vòng, có lẽ đây là một người luyện công phu.

Vũ: Nói thật chứ, ta ai đẹp cũng ta bằng câu đại loại thế này, chán chết. Mà ghét nhất là mấy khúc tả múa, với tả quần áo, tả mỹ nhân. Rườm rà. Nhưng thực ra bọn họ có đẹp thế đâu. Kiểu gì cũng mặc định thua nu9 rồi mà cứ tả như nhau, nửa vời thế.

“Tiểu thư, người có nhận thấy rằng ngoại hình của nàng ta khá giống Văn Phi không?” Nhạc Tiêu ghé tai nói nhỏ với Quân Khởi La.

Ấy?

Vừa nghe Nhạc Tiêu nói như vậy, Quân Khởi La cũng thật sự nhận thấy nàng giống Văn Phi tới bốn năm phần, nhất là lỗ mũi và môi mỏng, hoàn toàn chính là phiên bản của Văn Phi.

Khó trách lại cảm giận mình đến thế, vậy thì chắc chắn nàng là muội muội ruột của Long Túc Vân, chính là Kim Ngọc Công chúa Long Tiêu Tiêu! Nghe nói công chúa này chính là người nữ nhi thứ ba của Long Triệt, còn được Long Triệt nuông chiều hơn cả Long Túc Vân. Bây giờ nhảy ra, tám phần là muốn đòi lại công đạo cho ca ca của nàng ta - Long Túc Vân rồi đây.

Nhưng mà nàng chưa từng gặp mặt mình mà có thể gọi tên của nàng được, chắc là còn có người quen biết ở trên lầu.

Quân Khởi La nhếch môi cười, không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi: “Kim Ngọc Công chúa gọi ta lại vì có chuyện gì?”

Long Tiêu Tiêu hoàn toàn không ngờ được Quân Khởi La sẽ nhận ra mình, không khỏi kinh ngạc ra mặt. Nhưng nàng đã phản ứng lại rất nhanh, đi về phía Quân Khởi La, vòng quanh nàng một vòng rồi mới khinh bi nói: “Bản công chúa còn tưởng rằng chính là một nhân vật rất khó lường, nếu không thì cũng là một đại mỹ nhân giống như Uyển Tâm tỷ tỷ, nhưng mà kiểu gì cũng không ngờ lại là một người cực kỳ xấu xí vút vào trong một đám người là chẳng thể tìm được!”

Vì khoảng thời gian gần đây, hoàng nữ nãi nãi, lão sư không ngủ an giấc, nên nàng đi theo bà đến lễ phật ở Thiên Diệp tự, nán lại ở đó chừng hai mươi ngày, mắt thấy sắp tới ngày thành hôn của ca ca và Uyển Tâm tỷ tỷ, buổi trưa hôm nay mới chạy về. Vậy mà đã nghe người ta nói Quân Khởi La đã chết có hôn ước với ca ca là sống lại trở về!

Trở về thì trở về đi, nàng miễn cưỡng có thể chấp nhận nàng là làm trắc phi của ca ca.

Thế mà mẫu phi lại cho nàng vị trí An Vương chính phi, vậy mà nàng ta lại xem thường ca ca mình, ở trên cao làm nhục ca ca ngay trước mặt bao nhiêu dân chúng, còn ra điều kiện từ hôn, lừa mất hai trăm vạn lượng bạc!

Đây chính là ca ca cưng chiều nàng nhất đó, bị Quân Khởi La làm nhục chà đạp dưới lòng bàn chân như thế, trở thành đề tài câu chuyện để dân chúng bàn luận trong lúc rỗi rảnh. Con tức này, sao nàng có thể không vẫn hồi lại cho ca ca chứ?

Ban đầu nàng còn định đến Phàn Dương Vương phủ quỳ tung lên xả con tức vào ngày mai, thế nhưng vận may hôm nay quá tuyệt, ở Nhất Phẩm Lâu này gặp được trước rồi.

“Trái lại công chúa là một người dung mạo xinh đẹp, nhưng mà mùi miệng hơi nồng, phải chăng nguyên do có phải vừa mới ăn tỏi.” Quân Khởi La vừa nói vừa làm động tác phụ họa, cố ý đưa tay lên trước mặt để che mũi.

“Hừ.”

Các thực khách rồi rít hít một hơi. Không khỏi cảm thấy Quân Khởi La to gan, đắc tội với An Vương, hôm nay còn đắc tội với Kim Ngọc Công chúa, cho dù nàng sắp trở thành Tần Vương thế tử phi, e rằng ngày sau cũng sẽ không sống dễ chịu!

“Quân Khởi La, ngươi muốn chết!” Bỗng chốc, Long Tiêu Tiêu đỏ mặt lên, thẹn quá hóa giận rống lên, đồng thời nhanh chân nhanh tay lùi về sau hai bước, rút roi bên hông vung lên trên mặt của Quân Khởi La

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Sự Can Đảm Đáng Khen Của Công Chúa

Edit: Quan Vũ.

Nữ tử thật là ác độc, vậy mà lại quát thẳng lên mặt người ta!

Cho dù nữ tử có dung mạo không xuất sắc đi nữa, tự dung trên mặt lại lòi ra một vết thương lớn bất mất cũng khó có thể chịu nổi, phải phạt?

Quân Khởi La tròn tròn cặp mắt nhìn roi phóng tới.

Mặc dù nàng cảm thấy Long Tiêu Tiêu này cũng mấy cái công phu mèo cào hoàn toàn không đủ khả năng tổn thương mình một chút nào, nhưng mà hành động của nàng ta thật sự đã chọc giận nàng. Rõ ràng nàng mới là người suýt nữa đã bị mẩu phi và ca ca của nàng ta dẫm đạp xuống bùn, khi dễ đó, có được không hả, vì cái lông gì mà mẩu tử bọn họ nhất quyết không chịu để cho nàng sống yên hả?

Người ngoài nhìn thấy dáng vẻ của Quân Khởi La giống như là sợ choáng váng, trong thấy roi đã sắp đánh lên mặt nàng, vẫn không hề nhúc nhích, cũng không hề tránh né, cũng không hề đưa tay lên can thiệp.

Một bóng đen xông đến như lốc xoáy, nắm một đầu roi kia chắc trong tay, chính là hắc y nam tử vừa chịu ơn của Quân Khởi La.

Chỉ thấy hắc y nam tử kéo mạnh, cả cái roi đã rơi vào tay hắn, đưa tay ra đằng sau rút đại đao, múa mấy cái “Bá bá bá bá”, roi gân bò vô cùng dẻo dai đã bị chém thành vô số đoạn ngắn nằm trên đất.

Sau đó, hắc y nam tử tra đao vào trong vỏ đao, cũng không thèm nhìn những người khác một cái, thì lại quay đầu đi ăn đi ăn thịt gà của hắc y nữ.

Quá..... mạnh!

Mấy người Quân Khởi La, Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu không ngờ rằng hắc y nam tử sẽ ra tay, thậm chí thật là người biết báo ơn.

Long Tiêu Tiêu nhìn tay mình một chút, rồi lại nhìn roi trên mặt đất một chút, tới giờ cũng không dám tin rằng roi của mình cứ thế là bị hủy đi. Cũng không vội gây phiền toái với Quân Khởi La, giận tới không kiềm chế nổi, xông đến hắc y nam tử kia, một cước đá bay cái mâm gà nướng bơ còn một nửa trên bàn vắng xuống đất, miếng thịt gà bay tứ tung ra ngoài. (-.-)

Nam tử quỳ gối dưới đất ngậy người thở dốc, khí thế quanh thân #Guānyǔ đông lạnh trong chớp mắt, nhảy vọt từ mặt đất lên, rút đao trên lưng ra chém về phía đầu của Long Tiêu Tiêu.

Đôi mắt của Long Tiêu Tiêu trừng lớn như chuông đồng. Từ nhỏ đến lớn, nàng khi dễ người khác, có ai mà không cam tâm tình nguyện, nàng chưa từng phải chịu sự uy hiếp như vậy?

Hơi thở chết chóc bao phủ xung quanh nàng, lại mãnh liệt như thế. Nàng muốn thoát khỏi nó, nhưng lại phát hiện đôi chân hoàn toàn không thể nào bước đi được, không khỏi tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, rút cô lại hét lên: “Không, ta là công chúa, ngươi không thể giết ta, ta không muốn chết đâu..... Ca ca cứu muội!”

Đám người Quân Khởi La hoàn toàn bị hành động tìm đường chết của Long Tiêu Tiêu khiến cho kinh ngạc.

Chẳng lẽ nàng ta không phát hiện rằng người ta cũng tránh hắc y nam tử kia rất xa sao? Nàng ta lại dám xông lên.....

Nàng có thể nói “Muội tử, ta rất là bội phục dũng khí của muội” hả?

Nhưng mà, trong lòng nàng cảm kích nam tử ra tay giải vây cho nàng, đương nhiên không muốn hắn trở thành đối tượng bị truy nã khắp Đông Lăng vì tội

giết công chúa.

“Dừng tay!”

Lúc này, giọng nói kinh hồn táng đảm của Long Túc Vân vọng tới từ đằng sau, động tác của nam tử cũng không hề dừng lại.

Nghe thấy giọng nói của Long Túc Vân, Long Tiêu Tiêu mở mắt ra, lại phát hiện lưỡi đao đang cách mặt mình chừng hơn hai tấc, bỗng chân mềm nhũn ngã ngồi xuống đất run như cây sậy, đồng thời một dòng nước nóng không thể không chế nổi phun ra ở phía dưới, dưới chân đã ướt thẫm ra một mảng lớn. Vũ: =|||

Cho dù như thế, hắc y nam tử #dd[]qd cũng không định thu tay lại.

Chỉ tới ranh giới mảnh treo chuông, Quân Khôi La mới ung dung thân nhiên phóng một chiếc trâm lông trâu ra ngoài, khiến lưỡi đao trật hai tấc, khó khăn lắm mới trượt qua thân thể của Long Tiêu Tiêu, chém vào đá xanh trên mặt đất, đá văng tung tóe, tóe lửa khắp nơi.

Đồng thời, Long Túc Vân phi thân lướt tới, tung một chưởng vào trước ngực của hắc y nam tử, bức hắn lui vài bước mới dừng chân hẳn.

Tất cả những thứ này, cũng chỉ xảy ra trong thời gian chớp nhoáng như tia lửa điện.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Người Kính Ta Một Thước, Ta Kính Lại Một Trượng

Edit: Quan Vũ.

Hắc y nam tử, tay cầm đại đao, yết hầu nuốt sự tanh ngọt xuống cổ họng, hai mắt đỏ như máu nhìn chăm chăm Long Túc Vân, không còn thấy sự trong suốt vô tư ban nãy.

Lúc này, chừng mười hắc y nhân che mặt nhảy ra từ đâu cũng không biết, vây tròn quanh hắc y nam tử, tay cầm trường kiếm, giữ thế thủ chờ tấn công.

Khí thế của bọn họ không hề giống như sát thủ, cũng không giống như ám vệ được huấn luyện bài bản.

Ám vệ chính là thế lực được trải qua huấn luyện, chuyên phụ trách an toàn cho chủ tử, thi hành ám sát, theo dõi chờ nhiệm vụ, thậm chí những chuyện không thể để người ta biết cũng là do bọn họ làm hết. Nói trên một phương diện nào đó, bọn họ chính là ám vệ còn ngồi trên cương vị một ngày, thì sẽ không thể ra ngoài sáng, thế nên bọn họ còn có một biệt danh gọi là chuột già!

Cho nên che mặt, vì sau khi tới một độ tuổi nhất định, thì bọn họ có thể về gia đình, trải qua cuộc sống như người bình thường.

Nói như vậy, người có khả năng bồi dưỡng ám vệ, chắc chắn là có quyền thế.

Mà đội ám vệ trước mắt này, không cần nghĩ cũng biết là người của Long Túc Vân hoặc là Long Tiêu Tiêu. Chuyện vừa mới xảy ra, Vũ[]q"d lại xảy ra trong khoảng thời gian chớp nhoáng như lỗi điện, cho nên bọn họ mới đến chậm mấy bước, suýt nữa để cho Long Tiêu Tiêu chết vô ích.

Mặt Long Túc Vân đen như đất nòi, kéo Long Tiêu Tiêu lên, cởi áo khoác ra khoác lên người của nàng.

“Hu hu.”

Sắc mặt Long Tiêu Tiêu trách bệch, khóc thút tha thút thít nhào vào lòng của Long Túc Vân, nhớ đến trước mặt mọi người, mình lại bị hù dọa tới tiêu ra quần, bộ mặt hoàng thất chắc chắn đã bị nàng làm mất hết! Còn cái tên đầu sỏ dọa mình sợ tới tiêu ra lại đứng đó không hề hấn gì, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ca ca, giết hắn, giết hắn!”

Mắt Long Túc Vân tràn đầy hung ác nham hiểm liếc nhìn Quân Khôi La, khi đối mặt với hắc y nam tử, bị khí chất hung tàn trên người hắn dọa sợ hết hồn, mặc dù mình không chứng kiến chuyện ban nãy, nhưng mà cũng có thể đoán ra rằng mọi người của mình không sợ chết làm phiền hắn.

Nhưng mà, sao mặt mũi hoàng gia có thể để cho một tên dân đen chà đạp?

Nghĩ tới đây, Long Túc Vân chỉ vào hắc y nam tử, quát lên: “Kẻ này dám to gan hành hung công chúa, bắt hắn lại cho bản vương, nhốt vào Đại Lý Tự, đội thẩm vấn xong rồi xử lý!” Mặc dù Quân Khôi La không phải là người thích chơi trội, nhưng mà nàng làm người vẫn có nguyên tắc: Người kính nàng một thước, nàng kính người một trượng.

Ngược lại, cúnghế!

Mắt thấy ám vệ đã định ra tay, vội vàng lên tiếng nói: “An Vương điện hạ, trước mắt ngươi nên đưa lệnh muội về thay xiêm áo mới phải.”

Vừa nói vừa giống như không chú ý quét qua vũng nước đọng ghê tởm trên mặt đất, chỉ thiếu là không hề nói thẳng “Chứ đừng có làm người mất thể diện ở đây nữa.”

Long Túc Vân quét mắt một vòng, quả nhiên thấy xung quanh có người xì xào bàn tán, chỉ chỉ chỏ chỏ.

Nhưng mà sau khi nhận được ánh mắt sắc bén của Long Túc Vân, cũng rất biết điều ngậm miệng lại.

Thật ra thì cũng không thể trách Long Tiêu Tiêu không bị hù dọa, cho dù là một nam nhân trong vị trí của nàng, thì phản ứng cũng không hơn nàng chút nào, nhưng mà chuyện xảy ra trên người kẻ khác, thì không giống như bình thường. Không đập cho một cước đã tốt lắm rồi, sao có thể kỳ vọng rằng người khác sẽ làm như không thấy chứ?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Tiêu Tiêu trắng bệch đã đỏ bừng như máu trong chớp mắt.

Long Túc Vân thương muội muội, nhìn Quân Khôi La dd#q?d chăm chăm, cắn hận quát lên: “Quân Khôi La!”

“Haizzz.”

Quân Khôi La giờ ngón trở lên làm dấu tay đừng có nói nữa, nói cười bằng giọng nhẹ nhàng, nhàn tản: “An Vương đừng to tiếng như thế, lỗ tai của ta rất tốt, ngược lại các ngươi cũng nên nhỏ giọng một chút mới được, dù sao qua hai năm nữa thôi thì công chúa còn phải lập gia đình đó. Còn nói chuyện này nữa là khiến cho công chúa, còn cái điệu bộ như thế nào để có thể tìm người chứ?”

Quân Khôi La cố ý vạch rõ điểm yếu, hoàn toàn khiến Long Tiêu Tiêu không góc đầu lên được, suy nghĩ căm giận nàng nhiều hơn hai phần.

Long Túc Vân híp nửa hai con mắt lại, liếc nhìn mặt Quân Khôi La, một lúc lâu sau mới lạnh lùng nói: “Quân Khôi La, ngươi ngăn cản bản vương bắt người là có ý gì? Không phải hẳn chính là người ngươi cố ý tìm tới để đối phó với huynh muội của bản vương chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Người Gây Sự Còn Khinh Người Quá Đáng.

Quân Khôi La liếc nhìn Long Túc Vân trông như tên ngu si, đầu ngón tay nhỏ nhắn lia qua xung quanh rồi nói: “Đầu tiên, những người đang ngồi dùng bữa đều trông thấy bản tiểu thư và hẳn không liên quan gì đến nhau, nếu như có lòng tốt cho người ta một bữa cơm cũng coi như là sai, vậy ta nhận; tiếp theo, ta cũng không biết các ngươi dùng cơm ở chỗ này, cũng không hề có ý định đi đối phó người; và lại, người phải tìm hiểu cho kỹ càng, nếu lệnh muội không gọi ta lại, thì ta đã rời khỏi. An, Vương, điện, hạ!”

Long Túc Vân cười lạnh, xem thường nói: “Có cái loại tình huống gọi là “diễn trò”! Bản vương đâu có biết có phải các ngươi đang diễn trò hay không hả?”

“Ha.” Quân Khôi La bị lời của hắn làm cho bật cười.

“Ngươi cười cái gì?” Long Tiêu Tiêu khề ngắc đầu phần uất hỏi ngược lại. Chuyện hôm nay, Long Tiêu Tiêu nàng nhớ kỹ!

“Ta cười đó.”

Quân Khôi La hơi dừng một chút rồi mới tiếp tục nói: “Ta cười rằng có người tự cho mình tới cửa để cho ta đối phó, ta cũng mơ màng luôn rồi.” Vừa nói vừa không có ý tốt, tà mị liếc Long Túc Vân: “Ta cũng muốn hỏi An Vương điện hạ một chút, lệnh muội chưa từng gặp mặt ta, tại sao lại biết ta đây? Chẳng lẽ là An Vương xúi giục lệnh muội đến gây sự với ta hả?”

Mọi người xung quanh nghe nàng nói như thế, rồi rít cảm thấy lời của Quân Khôi La rất là có lý, cho nên ánh mắt nhìn hai huynh muội Long Túc Vân thay đổi một tít.

Sắc mặt Long Túc Vân trông có vẻ càng ngày càng khó coi: “Nếu như bản vương muốn đối phó người, thì cần thiết gì phải xúi giục người khác?”

Hắn phát hiện, mỗi lần gặp phải Quân Khôi La, hình tượng hoàn mỹ của mình trong cảm nhận của bách tính luôn luôn trở nên sụp đổ từ từ.

“Quân tiểu thư, không phải là như ngươi nghĩ.” Sau lưng, giọng nói dịu dàng của Thẩm Uyển Tâm vang lên, vô cùng dễ nghe.

“Ồ?” À này còn chưa có gả cho Long Túc Vân đâu đấy, không phải là lo lắng cho thanh danh của hắn đấy chứ?

Quân Khôi La từ từ xoay người nhìn về dáng người thướt tha, đội mũ trùm thoải mái đi đến đây của Thẩm Uyển Tâm, cười như không cười hỏi: “Thẩm

tiểu thư còn muốn nói gì, sự thật là như thế nào đây?”

Người xung quanh bị cách gọi của hai người Quân Khởi La và Thẩm Uyển Tâm làm cho hồ đồ, hai người này không phải là tỷ muội sao? Mặc dù không cùng một mẹ sinh ra, nhưng mà cũng là nữ nhi của Thẩm Cẩm Thành cả mà, sao lại xưng hô với nhau xa lạ như vậy?

“Aiiii!” Thẩm Uyển Tâm nhẹ nhàng thở dài ra, giống như oán hận liếc nhìn Long Tiêu Tiêu rồi nói: “Lúc ta vừa dùng bữa thì tay bị dơ, đến hậu viện rửa tay, tới khi về thì vô tình thấy Quân tiểu thư dùng bữa ở đây, sau khi về đến lầu, thuận miệng nói một câu, thế là Tiêu muội muội lập tức lao xuống. Cũng do ta lăm mồm, mong rằng Quân tiểu thư không nên áp bức người ta, bỏ qua cho An Vương điện hạ và Kim Ngọc công chúa đi.”

“Lời này của Thẩm tiểu thư dường như khiến cho người ta không nghe lọt tai lắm thì phải? Là ta áp bức người ta hay là các người khinh người quá đáng?” Lúc này Quân Khởi La không nề nang ai, phản bác: “Nếu như người cũng chỉ là thuận miệng nói ra một câu, thì sao ta và Kim Ngọc công chúa vốn dĩ không hề quen biết nhau, nàng lại có thể nhận ra là Quân Khởi La ngay lập tức hả? Đề ta coi nào, chắc chắn là người có dụng ý khác, muốn lợi dụng Kim Ngọc công chúa đối phó ta! Ha ha, còn người ấy, thì bị người ta thao túng mà còn không biết cái gì đấy!”

Trong lòng Long Tiêu Tiêu hồi hộp, bỗng ngẩng đầu lên từ trong lòng của Long Túc Vân nhìn Thẩm Uyển Tâm.

Ban này đúng là Thẩm Uyển Tâm lời kéo nàng ở khúc quanh trên lầu hai kia, chỉ vào Quân Khởi La cho nàng biết, chẳng lẽ đúng như lời của Quân Khởi La đã nói, mình bị nàng ta thao túng hả?

“Tiêu Tiêu muội muội, ta không có.” Nhận thấy tầm mắt Long Tiêu Tiêu bắn tới, Thẩm Uyển Tâm vội vàng chối bỏ.

Hay cho tiện nhân lợi hại, đã nắm được điểm mấu chốt trong vấn đề!

Ban đầu nàng định bỏ qua chuyện này, vậy mà cái miệng cái mồm quá nhanh nhẩu, lại dón mình vào đường chết.

“Tiêu Tiêu muội muội, muội đừng để nàng ta lừa bịp, chắc là nàng ta ngửa mắt mối quan hệ của chúng ta quá tốt.” giọng nói của Thẩm Uyển Tâm cũng chứa đầy sự ghen ghét, giống như là bị Quân Khởi La khi dễ vậy, lại còn nhìn Long Túc Vân: “Điện hạ.”

Long Túc Vân vội vàng quát lên: “Quân Khởi La, người đừng có mà ở đây châm ngòi li gián!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Tâm Cơ Của Long Túc Vân

Edit: Quan Vũ.

Sau khi Long Tiêu Tiêu về tới hoàng cung thì cũng không trở về chỗ ở của mình ngay, mà lại đi theo Long Túc Vân đến Tê Hà cung.

Trông thấy Văn Phi, thì nàng lập tức nhào vào lòng Văn Phi khóc lên. Vừa thêm dầu thêm mỡ vừa thuật lại sự tình xảy ra ở Nhất Phẩm Lâu, tự mình giấu nhẹm chuyện xấu hổ là mình đã bị dọa sợ tới mức đi tiểu ra luôn. Không nói ra miệng lại mà một mặt, một khác thì cảm thấy mất thể diện.

Sau khi Văn Phi nghe xong, trong con giận dữ, hung hăng nện một quyền lên trên bàn, thế là cái bàn gỗ lim to vàng thượng hạng vang lên một tiếng “Rầm” vang dội.

“Quân Khởi La, người đúng là cam đảm, lại dám hạ độc thủ với con ta!” Hai mắt Văn Phi phun lửa: “Nàng ta thật sự cho rằng có chỗ dựa là Long Dận, thì bản cung không dám làm khó dễ nàng ta như thế nào ư?”

Long Túc Vân liếc nhìn muội muội mình, nói thật: “Mẫu phi, là bản thân Tiêu Tiêu đi chọc phá Quân Khởi La, không thể trách nàng ta.”

Long Tiêu Tiêu bĩu môi nói: “Ca ca, sao huynh có thể nói giúp cái nữ nhân xấu xí đó chứ?”

Văn Phi hơi sùng sốt, bây giờ, nàng rất là không thích Quân Khởi La. Tức tối nói: “Ngay cả khi Tiêu Tiêu trêu chọc nàng ta thì thế nào? Tiêu Tiêu là công chúa cao quý, cho dù là đánh nàng ta, nàng ta cũng chỉ có thể chịu, vậy mà lại liên hợp với người khác khi dễ con ta.” -.-

“Mẫu phi.” Long Túc Vân ngắt lời của nàng, muốn nói gì lại dừng lại ngay, rồi nói với Long Tiêu Tiêu: “Tiêu Tiêu, thì giờ đã không còn sớm, muội về cung của mình đi, ta còn nói chuyện với mẫu phi.” Rồi nói với ma ma và đám cung nhân: “Các người lui xuống hết đi.”

“Ca ca, huynh xấu lắm, người ta gần tháng nay chưa gặp mẫu phi, mới về là huynh đã đuổi người ta đi!” Long Tiêu Tiêu ương bướng nói: “Có chuyện gì mà muội không thể nghe chứ?”

Thấy nhi tử có vẻ như là có chuyện quan trọng muốn nói với mình, Văn Phi cố gắng hạ lửa giận, dịu dàng nói: “Tiêu Tiêu ngoan nào, sáng mai mẫu phi qua ăn cơm trưa với con.”

“Ô.” Văn Phi mở miệng, Long Tiêu Tiêu bắt đắc dĩ bỏ đi.

Đưa mắt nhìn bóng hình muội muội của mình đã không thấy nữa, Long Túc Văn mới nghiêm mặt nói: “Mẫu phi, nếu không có hắc y nam tử kia, Tiêu Tiêu cũng đã phá hủy gương mặt của Quân Khôi La rồi. Đã khó coi rồi, lại phá hủy luôn, đến lúc đó, e rằng không biết ăn nói làm sao với bọn Long Dân #Guānyǔ.”

“Một con quỷ đoán mệnh sắp phải chết đến nơi rồi, tại sao chúng ta phải ăn nói với hắn chứ? Chúng ta cẳng co tay co chân, hắn càng nghĩ rằng chúng ta thật sợ hắn!” Kể từ sau khi hơn mười tên ám vệ bị Long Dân giết không duyên cớ, Văn Phi càng oán giận Long Dân hơn, nếu không cố gắng áp chế thì nàng đã bộc phát từ lâu!

Bây giờ lại nghe nhi tử của mình nhắc tới hắn, cục lửa đã được nén sâu trong lòng lại muốn bùng lên.

“Mẫu phi, tạm thời đừng đụng đến Long Dân và Quân Khôi La.” Vừa sinh ra đã bị Long Dân áp chế, trong lòng Long Túc Văn còn muốn giẫm đạp Long Dân dưới lòng bàn chân hơn bất cứ ai, nhưng hắn biết, bây giờ vẫn chưa phải lúc: “Chờ nhi tử ngồi lên cái vị trí kia, giao hai người bọn họ cho người xử lý không được sao.”

“Nhưng mà.....”

Long Túc Văn biết mẫu phi mình lại muốn nhắc tới cái chuyện “phượng mạng” kia, nên vội vàng ngắt lời nàng: “Người cũng nói Long Dân sắp chết rồi, cái lời tiên đoán đó còn có thể chính xác được sao?”

Văn Phi suy nghĩ một chút, dù Quân Khôi La gả cho bất cứ ai thì nàng vẫn sẽ lo lắng, chỉ có gả cho Long Dân thôi, thì mới khiến nàng yên tâm nhất.

“Dù sao con và Tiêu Tiêu cũng không sao rồi, mẫu phi nghe lời con, tạm thời bỏ qua cho bọn họ!” Tất nhiên Văn Phi cũng hiểu bây giờ không phải thời điểm để gây thù chuốc oán khắp nơi, nên nghe theo ý kiến của nhi tử mình.

Long Túc Văn hài lòng hợp một ngụm trà rồi nói: “Mẫu phi, hắc y thiếu niên hôm nay, hắn không giống như người của Quân Khôi La, mà lại giống như sát thủ, hơn nữa còn là một sát thủ vô cùng lợi hại! Hắn ta bị nhi tử dốc toàn lực chiêu một chiêu, dường như thân thể cũng không hề hấn gì cả.”

“Hả?” Bỗng chốc Văn Phi vô cùng hứng trí hỏi: “Thậm chí có người bị con dốc toàn lực đánh một cú cũng không bị sao cả?”

Long Túc Văn gật gù đầu: “Nhi thần thích mới để cho lq/đ@n Quân Khôi La chạy mất chứ không phải cho nàng mất mũi gì đâu, mà là mượn tay của nàng ta để thả người đó đi. Nếu như nhi thần có thể thu hắn dưới trướng, bảo hắn đi làm một số việc chúng ta không thể làm, hoặc là giết một số người đáng ghét.....”

Văn Phi nhìn nhi tử của mình, trong đôi mắt đẹp tràn đầy sự tán thưởng.

Có thể là nhi tử đã đúng, đúng là mười vạn binh quyền quan trọng hơn một lời tiên đoán không thực tế rất nhiều.

Chương 91: Chó Ngao và Con Nhện Đen.

Edit: Quan Vũ.

Trắng thanh trên cao, ánh trắng bạc chiếu xuống thật trong suốt.

Hắc y nam tử nhìn Nhạc Tiêu đi xa rồi, mở bàn tay ra, nhìn chăm chú vào viên thuốc trong tay, cảm giác được một dòng nước ấm xa lạ chảy từ qua đáy lòng.

Hắn sống mười bảy năm, bốn tuổi đã bắt đầu luyện võ, chín tuổi thì đi làm nhiệm vụ, trong thời gian mười mấy năm ngắn ngủi chẳng biết đã từng bị thương bao nhiêu lần, dù nặng hay nhẹ, nhưng có khi nào có người đưa thuốc qua cho mình?

Lâu sau, hắn mới bỏ viên thuốc vào trong miệng. Bỗng hương thơm mát lan tỏa ra khắp răng miệng, trong lòng đã hiểu đây là thuốc trị nội thương vô cùng tốt.

Hắc y nam tử ngồi xếp bằng ở một nóc nhà gần đó, tự vận khí trị thương.

Sau chừng nửa nén nhang, hắn cảm giác được rằng dường như sự đau đớn giảm bớt đáng kể, hô hấp cũng trở nên suôn sẻ hơn ban nãy rất nhiều, thu khí lại [các nàng cứ hiểu là ép lại xong phim r ấy], phi thân lao về phía ngôi nhà dân bé nhỏ ở Thành Tây.

Đánh hỏa chiết tử rất lâu, \$Vũ?le[q]d mới tìm thấy được dấu hiệu hình trăng lưỡi liềm mờ nhạt trên cánh cửa gỗ lim ở trong khắp cái viện đơn sơ.

Hắc y nam tử cũng không gõ cửa, mà nhẹ nhàng bật nhảy vào trong.

Trông thấy đường lối giản đơn nhờ vào ánh trăng, chỉ là một tiểu viện và một dãy phòng thấp chum và nhỏ xíu, bên trong phòng tối om, yên tĩnh vắng lặng.

Hắc y nam từ đến trước cửa phòng, đang định đẩy cửa tiến vào, thì lại cảm giác được một cổ hơi thờ mòng manh trong phòng, ngưng tụ nội lực trong tay định xuất chiêu thì một giọng nữ tà mị vọng ra từ trong bóng tối: “Chẳng phải đã nói là trễ nhất là giờ Dậu sẽ đến sao? Tại sao bây giờ mới đến?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, hắc y nam từ thu nội lực lại đẩy cửa tiến vào, thoáng chốc một cây nến trong phòng được thắp lên, chiếu sáng căn phòng nhỏ.

Đây là một gian đại sảnh.

Bài trí bên trong đại sảnh đơn sơ, chỉ có một cái bàn bốn cái ghế và một cái tháp bằng trúc bên phải cạnh tường.

Một nữ tử mặc một bộ y phục màu đen điểm dúa lấp lờ, một tay chống đầu nằm nghiêng trên tháp trúc, mị nhãn như tơ nhìn thật sâu vào gương mặt của hắc y nam tử: “Này, Chó Ngao, cái này là không muốn gặp tỷ tỷ hả? Trong khoảng thời gian này, tỷ tỷ đúng là nhớ ngươi muốn chết luôn rồi đấy.”

Nam tử bị gọi là Chó Ngao không thêm quan tâm tới nàng mà lại xoay người quay lưng về phía nàng.

Nữ tử váy đen mỉm cười trên mặt, nhìn chăm chú vào thân thể cao lớn của nam tử, vóc người gần như là hoàn mỹ, ánh mắt dần dần trở nên nóng bỏng. Nhẹ nhàng yêu kiều bước xuống đất, uốn éo vòng eo con kiến tiến về phía Chó Ngao, ôm chặt lấy hắc tử phía sau, tay nhỏ bé xấu xa trượt vào vạt áo của hắc sớ soạng lung tung, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi ghé vào lỗ tai hắc hà hơi nóng.

Chó Ngao bị cứ động xảy ra bất ngờ khiến cho hơi ngẩn ngơ, tới khi phục hồi tinh thần lại, thì ngưng tụ nội lực, không chút nề nang đánh nữ tử bay ra, “Uỳnh” một tiếng, va thật mạnh lên vách tường.

“Con Nhện Đen, ta cũng chẳng phải là chủ nhân!” Chó Ngao xoay người mở miệng, lạnh lùng nhìn Con Nhện Đen.

Con Nhện Đen bị va chạm lần này không hề nhẹ, ôm bụng bò dậy từ dưới đất, hai tròng mắt phun lửa nhìn Chó Ngao nói: “Giới cho ngươi, Chó Ngao ||q'd, Con Nhện Đen ta vừa ý ngươi là phúc đức của ngươi, ngươi lại dùng chủ nhân để miệt thị ta. Phải, ta đúng là có loại quan hệ đó với chủ nhân, nhưng ngươi cũng chỉ là một con chó được chủ nhân nuôi mà thôi, ngay cả ta mà cũng không bằng!”

Chó Ngao giống như chẳng có cảm xúc gì đối với lời của Con Nhện Đen, vẻ mặt nhàn nhạt, “Nói đi, nhiệm vụ lần này là gì?”

Con Nhện Đen hiểu rõ tính tình của Chó Ngao, trong lòng biết đã nói nhiều lời vô ích, nếu như hắc vô ý nói hành động hôm nay cho người khác biết, để chủ nhân biết được, e là ngay cả chết thể nào mình cũng chẳng thể biết.

Vì vậy gậm dừ liếc xéo Chó Ngao, lấy một cuộn giấy gói ra khỏi tay áo quăng qua cho Chó Ngao: “Đây là mục tiêu mới.”

Nam tử mở cuộn giấy ra, nhìn thấy nữ tử trong bức họa, mặt cứng cả ra.

Là nàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Chó Ngao Và Con Nhện Đen

Trăng thanh trên cao, ánh trăng bạc chiếu xuống thật trong suốt.

Hắc y nam tử nhìn Nhạc Tiêu đi xa rồi, mở bàn tay ra, nhìn chăm chú vào viên thuốc trong tay, cảm giác được một dòng nước ấm xả lạ chảy từ từ qua đáy lòng.

Hắn sống mười bảy năm, bốn tuổi đã bắt đầu luyện võ, chín tuổi thì đi làm nhiệm vụ, trong thời gian mười mấy năm ngắn ngủi chẳng biết đã từng bị thương bao nhiêu lần, dù nặng hay nhẹ, nhưng có khi nào có người đưa thuốc qua cho mình?

Lâu sau, hắn mới bỏ viên thuốc vào trong miệng. Bông hương thơm mát lan tỏa ra khắp răng miệng, trong lòng đã hiểu đây là thuốc trị nội thương vô cùng tốt.

Hắc y nam tử ngồi xếp bằng ở một nóc nhà gần đó, tự vận khí trị thương.

Sau chừng nửa nén nhang, hắn cảm giác được rằng dường như sự đau đớn giảm bớt đáng kể, hô hấp cũng trở nên suôn sẻ hơn ban nãy rất nhiều, thu khí lại [các nàng cứ hiểu là ép lại xong phim r ấy], phi thân lao về phía ngôi nhà dân bé nhỏ ở Thành Tây.

Đánh hỏa chiết tử rất lâu, mới tìm thấy được dấu hiệu hình trăng lưỡi liềm mờ nhạt trên cánh cửa gỗ lim ở trong khắp cái viện đơn sơ.

Hắc y nam tử cũng không gõ cửa, mà nhẹ nhàng bật nhảy vào trong.

Trông thấy đường lối giản đơn nhờ vào ánh trắng, chỉ là một tiểu viện và một dãy phòng thấp chũm và nhỏ xú, bên trong phòng tối om, yên tĩnh vắng lặng.

Hắc y nam tử đến trước cửa phòng, đang định đẩy cửa tiến vào, thì lại cảm giác được một cổ hơi thờ mòng manh trong phòng, ngưng tụ nội lực trong tay định xuất chiêu thì một giọng nữ tà mị vọng ra từ trong bóng tối: “Chẳng phải đã nói là trễ nhất là giờ Dậu sẽ đến sao? Tại sao bây giờ mới đến?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, hắc y nam tử thu nội lực lại đẩy cửa tiến vào, thoáng chốc một cây nến trong phòng được thắp lên, chiếu sáng căn phòng nhỏ.

Đây là một gian đại sảnh.

Bài trí bên trong đại sảnh đơn sơ, chỉ có một cái bàn bốn cái ghế và một cái tháp bằng trúc bên phải cạnh tường.

Một nữ tử mặc một bộ y phục màu đen diêm dúa lẳng lơ, một tay chống đầu nằm nghiêng trên tháp trúc, mị nhãn như tơ nhìn thật sâu vào gương mặt của hắc y nam tử: “Này, Chó Ngao, cái này là không muốn gặp tỷ tỷ hả? Trong khoảng thời gian này, tỷ tỷ đúng là nhớ người muốn chết luôn rồi đấy.”

Nam tử bị gọi là Chó Ngao không thèm quan tâm tới nàng mà lại xoay người quay lưng về phía nàng.

Nữ tử váy đen mỉm cười trên mặt, nhìn chăm chú vào thân thể cao lớn của nam tử, vóc người gần như là hoàn mỹ, ánh mắt dần dần trở nên nóng bỏng. Nhẹ nhàng yêu kiều bước xuống đất, uốn éo vòng eo con kiến tiến về phía Chó Ngao, ôm chặt lấy hắc tử phía sau, tay nhỏ bé xấu xa trượt vào vạt áo của hắc tử soạng lung tung, cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi ghé vào lỗ tai hắc tử hà hơi nóng.

Chó Ngao bị cử động xảy ra bất ngờ khiến cho hơi ngẩn ngơ, tới khi phục hồi tinh thần lại, thì ngưng tụ nội lực, không chút nề nang đánh nữ tử bay ra, “Uỳnh” một tiếng, va thật mạnh lên vách tường.

“Con Nhện Đen, ta cũng chẳng phải là chủ nhân!” Chó Ngao xoay người mở miệng, lạnh lùng nhìn Con Nhện Đen.

Con Nhện Đen bị va chạm lần này không hề nhẹ, ôm bụng bò dậy từ dưới đất, hai tròng mắt phun lửa nhìn Chó Ngao nói: “Giới cho người, Chó Ngao, Con Nhện Đen ta vừa ý người là phúc đức của người, người lại dùng chủ nhân để miệt thị ta. Phải, ta đúng là có loại quan hệ đó với chủ nhân, nhưng người cũng chỉ là một con chó được chủ nhân nuôi mà thôi, ngay cả ta mà cũng không bằng!”

Chó Ngao giống như chẳng có cảm xúc gì đối với lời của Con Nhện Đen, về mặt nhân nhạ, “Nói đi, nhiệm vụ lần này là gì?”

Con Nhện Đen hiểu rõ tính tình của Chó Ngao, trong lòng biết đã nói nhiều lời vô ích, nếu như hắc tử vô ý nói hành động hôm nay cho người khác biết, để chủ nhân biết được, e là ngay cả chết thể nào mình cũng chẳng thể biết.

Vì vậy giận dữ liếc xéo Chó Ngao, lấy một cuộn giấy gói ra khỏi tay áo quăng qua cho Chó Ngao: “Đây là mục tiêu mới.”

Nam tử mở cuộn giấy ra, nhìn thấy nữ tử trong bức họa, mặt cứng cả ra.

Là nàng!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Khiến Cho Nàng Không Có Mặt Mũi Nhìn Người Ta

Edit: Quan Vũ.

Con Nhện Đen thấy sắc mặt Chó Ngao hơi biến đổi, thoải mái nằm nghiêng trên tháp trúc: “Sao thế, có chuyện gì sao?”

Chó Ngao vẫn nhìn vào trong bức họa nở nụ cười nhạ châm biếm nữ tử, không hề trả lời nàng.

“Nàng ta là tiểu thư của Phàn Dương Vương phủ - Quân Khôi La, có người trả mười vạn lượng bạc trắng để lấy mạng nàng ta.”

Con Nhện Đen biết tính Chó Ngao là kiểu dùng ba cái gậy đánh thì hắc tử cũng chẳng buồn xỉ rắm ra (lì lợm, kín miệng, ít nói), ngày thường, ngoại trừ hỏi những vấn đề liên quan đến nhiệm vụ ra, thì vô cùng ít nói. Lời miệt thị mình ban nãy cũng chỉ là một sự ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn thôi.

“Ngày trước, chúng ta đã phái Thị Huyết Ngưu La Sát đi giết nàng ta, kết quả là nàng ta lại sống rất khỏe mạnh, Thị Huyết Ngưu La sát sống không thấy người, chết không thấy xác, chủ nhân nói, e rằng bọn họ lành ít dữ nhiều. Người phải nhớ cho kỹ, mặc dù nghe đồn rằng nàng ta là một người không biết công phu, nhưng mà vị hôn phu của nàng ta là Tấn Vương thế tử Long Dận cũng là chúa lợi hại.”

Chó Ngao cuốn bức họa lại bỏ vào trong ngực, không muốn nghe nàng cầu nhàu nữa, rời khỏi tiểu viện một mạch luôn.

.....

Tần Vương phủ, Mặc Liên Hiên.

“Thế tử gia, vừa nãy Quân tiểu thư dùng bữa ở Nhất Phẩm Lâu, suýt nữa bị Long Tiêu Tiêu dùng roi đánh vào mặt.” Vô Ngân báo lại tin tức thủ hạ vừa mới báo cho Long Dận.

Long Dận vốn đang đọc sách thấy mệt mỏi nên nằm lên tháp vờ ngủ say, nghe Vô Ngân báo cáo lại, trở mình ngồi thẳng dậy khỏi tháp, gương mặt dịu dàng bỗng biến sắc, tức giận hỏi: “Không phải Long Tiêu Tiêu đi lễ phật ở Thiên Diệp tự với Thái hậu sao, về rồi à?”

“Chiều hôm nay mới về.” Vô Ngân liếc mắt nói: “Thế tử gia, từ hôm nay cho đến Trung Thu, hôn lễ của Long Túc Vân và Thẩm Uyển Tâm là mừng mười sáu, bọn họ cũng cần phải về đây.”

“Hôn lễ sao?” Long Dận cười, cười đến phong hoa tuyết đại: “Vậy thì nên làm gì mới được đây?”

Cả nhà Thẩm Uyển Tâm hại A La thảm như vậy, y cũng không tin //q"đôn nàng sẽ không làm chuyện gì, cứ để yên cho Thẩm Uyển Tâm gả cho Long Túc Vân như thế.

Thế tử cười đến muốn cầu cái mạng người ta! Vô Ngân nhìn khuôn mặt tươi cười của thế tử nhà mình, trong lòng trở nên đồng tình với Long Túc Vân. Đột nhiên, hắn khoi mào trò bịp, hỏi: “Thế tử gia, người không muốn biết là ai đã cứu Quân tiểu thư sao?”

Long Dận nhìn gương mặt cười hề tiện của Vô Ngân, bỗng trong lòng dâng lên một cổ giám giác có mùi vị chua lè xa lạ, hỏi: “Ai?”

Vô Ngân cũng không thừa nước đục thả câu, trả lời nghiêm túc: “Một hắc y công tử có tướng mạo anh tuấn, khinh công tuyệt vời, có sở trường sử dụng đại đao. Lúc Long Tiêu Tiêu sắp quất lên gương mặt của Quân tiểu thư, hắn di chuyển người, chém nát roi của nàng ta thành đoạn.”

“Sở trường sử dụng đại đao?” Long Dận bắt ngay trọng điểm trong lời nói của Vô Ngân, hơi nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Quý tộc công tử Đông Lăng chúng ta, một loại lựa chọn trường kiếm nhẹ nhàng linh hoạt, và một loại thì dùng trường thương oai hùng. Theo ta được biết, nói về am hiểu đại đao thì chỉ có nhị nhi tử của Hầu gia Vô Lăng - Đoạn Văn Thanh, nhưng mà tướng mạo của hắn xấu xí béo mập, hoàn toàn không khớp với ‘tướng mạo anh tuấn’, có thể kết luận người kia không phải là quý tộc trong kinh thành. Còn một thứ nữa, hắn dám không nể mặt Long Tiêu Tiêu như thế, có thể thấy, hắn không phải sĩ nhân trong kinh thành chúng ta!”

* Sĩ này nhiều nghĩa: quân đội, tầng lớp ngày xưa,...

“Theo tin cho hay, đúng là người nọ không phải là sĩ nhân trong kinh thành, mà lại giống như là một sát thủ đến từ nơi khác!”

“Sát thủ?” Long Dận cau mày.

“Dạ.” Vô Ngân gật đầu, sau đó thuật lại chuyện sự tình xảy ra trong Nhất Phẩm Lâu.

Một loại sát thủ sau khi nhận nhiệm vụ, chỉ cần chưa hoàn thành, thì sẽ phái một nhóm người khác tới trước. Người của Thiết Huyết Minh lần trước, đến nhưng không làm tổn thương A La được, nên không phải là lại phái người tới nữa chứ? Thật đúng là âm hồn không tan mà! Long Dận nghe Vô Ngân kể xong, cũng không ngồi yên nữa: “Ta đi ra ngoài một chút, người đừng có đi theo.”

“Gia, hay là ta phái người âm thầm đi theo người đi.”

“Không cần.” Long Dận vừa nói quả quyết vừa Vũ.l.q".dn đi ra ngoài, đi tới cửa thì lại quay đầu nói: “Bảo người trong cung của chúng ta chấm phá nhan sắc của Long Tiêu Tiêu một chút, tốt nhất là khiến nàng ta không còn mặt mũi để gặp người ta đi!”

Dám ra tay với nữ nhân của Long Dận ta, thì sẽ phải bị trả lại cho tỉnh ngộ đi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Rắn Độc

Edit: Quan Vũ.

Quân Khôi La về tới viện của mình, còn chưa vào cửa viện, thì đã nghe thấy tiếng ma sát sột sột soạt soạt và tiếng “Tê tê tê” vọng từ bên trong ra.

Nàng đã quá quen thuộc với tiếng này, lúc này, bên trong tay áo, trên cánh tay của nàng còn có đồng loại của bọn chúng đang quần lấy đây.

Không sai, tiếng ma sát bên trong chính là rắn! Nhưng mà nàng không tin rằng có người lại vô công rồi nghề, đi tìm loại rắn tầm thường để hù dọa nàng, cho nên, chắc chắn bên trong là rắn độc!

Tiểu Bạch trên cánh tay nàng vốn dĩ không có độc, chính nàng ngày nào cũng dùng độc được để làm mồi nuôi dưỡng, tiến hành từng bước, tính ra thì cũng đã tám năm, đã nuôi nó thành một con rắn kịch độc.

Còn những thứ rắn độc trên thế gian, dù cho độc tình hay là thời gian phát độc, cũng không đủ cơ với Tiểu Bạch của nàng!

“Tiểu thư.” Nhạc Tiêu, Nhạc Sinh dùng giọng hơi run gọi nàng.

Các nàng biết võ, tất nhiên là nghe thấy, nhưng mà các nàng bây giờ lại kìm nén không được cười đến nghẹn tới nỗi khó chịu.

Từ nhỏ, tiểu thư làm bạn với độc được và độc trùng, làm người thử thuốc cho Tà Nguyệt Tôn gần hai năm, còn chưa từng thử cái loại độc gì chứ? Sau khi cho tiểu thư uống một loại độc, hoàn toàn không hề phát tác gì hết. Những người đó đưa rắn độc tới để hù dọa tiểu thư hay là bảo muốn khiến cho tiểu thư bị rắn độc cắn chết, chẳng lẽ không thể cười ngặt nghẽo luôn sao?

“Các người im nào.” Quân Khởi La cũng nói khề.

Cảm giác được những hơi thở khác nhau bên trong bồn hoa cách đó không xa, trên mặt các nàng hiện lên một tia châm biếm, Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu tách nhau ra, rồi tiến lên đẩy cửa, đập vào mắt ||p"d@n là mớ rắn độc nên khiến cho nàng cảm thấy kinh ngạc.

Số lượng này, không có trên trăm con thì cũng có bảy tám chục con. Muốn thu gom nhiều rắn độc như vậy trong thời gian ngắn, thật đúng là làm khó cho bọn họ rồi.

Khe khẽ kêu Tiểu Bạch, Tiểu Bạch lập tức nhân cơ hội nhảy vọt vào viện thật nhanh, lẹ bên trong đám rắn, thè lưỡi đón con rắn còn lớn hơn nó gấp mấy lần, không hề có cảm giác khiếp sợ, trái lại còn vô cùng hưng phấn.

Rắn độc gì gì đó, nó thích nhất.

Kết quả là, ở đây cắn một cái, bên kia cắn một cái, cắn đến điên đảo. Chỉ cần là rắn độc bị răng của nó cứa, đều trở nên co giật cả. Một nhóm không bị cắn thì rối rít nhảy tán loạn bốn phương tám hướng, thậm chí còn có con nhảy luôn về cửa.

“Ha!”

Quân Khởi La không dấu vết vẩy một chút bột thuốc hấp dẫn rắn độc điên cuồng lên người mình, sau đó la ó chạy đến bồn hoa mấy người đang ẩn náu.

Rắn đã hoa mắt hết. Những con rắn độc kia đang định chạy trốn, nhưng sau khi nghe thấy một cỗ mùi hương nhàn nhạt kia, thế là bị mùi hương kia hấp dẫn vô cùng, đuôi theo Quân Khởi La, ít nhất cũng có mười, hai mươi con.

Đến cạnh bồn hoa, bàn tay trắng nõn của Quân Khởi La nhẹ nhàng hất lên, thế là mấy người núp ở bên trong cũng dính bột thuốc, nhiều ít có cả.

Quân Khởi La làm bộ như thể chạy qua bồn hoa, nhưng lại nhanh chân cách xa bồn hoa.

Những con rắn độc kia đuôi tới bồn hoa, nghe thấy cỗ mùi thơm nồng nặc trong góc, thế là đâm thẳng vào.

“A, rắn!”

“A, cứu ta, ta bị rắn độc cắn!”

“.....”

Trong phút chốc, tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt.

Quân Khởi La cười lạnh nhìn viện của mình, thu Tiểu Bạch đã ăn chán chê vào.

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đã bắt tay vào gom mớ rắn độc không biết đã chết chưa kia thành một đồng, móc Hóa Thi Phán ra, thịt rắn độc, kẻ cả xương cũng hóa thành một vũng nước xác.

Mùi nước xác ập vào mũi, hai người lại vẩy bột thuốc khác lên trên, chỉ lát sau, mùi xác chết thối kia đã hoàn toàn biến mất, được thay thế bằng một mùi hoa nhàn nhạt.

Xử lý bên trong viện xong, tiếng kêu thảm thiết trong bồn hoa càng ngày càng yếu, thì Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu lại đến xử lý những hộ vệ của Phàn Dương Vương đang hấp hối kia, làm giống hệt như xử lý rắn độc, không còn dấu vết.

Chó Ngao ẩn náu trên cây cách xa mười trượng, dd[l]q"d"n nhìn những hành động của ba người Quân Khởi La hết, khóe miệng co rút thật mạnh.

Cuối cùng hắn cũng biết tại sao Thị Huyết Ngũ La Sát bên bọn họ lại không còn thấy nữa!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Truyền Kỳ Bất Diệt

Thu thập xong bên này, mấy người Quân Khôi La đang định đẩy cửa vào phòng, thì bỗng dưng, một tiếng vang thật lớn vọng đến từ đằng sau lưng.

Mấy người đứng trên thềm đá quay đầu nhìn, đúng lúc nhìn thấy trên ngọn cây cách đó không xa, bên ngoài tiểu viện, hai bóng hình một đen, một trắng, bên trắng thì khí chất như tiên, bên đen thì lạnh như băng giống ma quỷ, tạo thành hai cực đối lập rõ rệt.

Hai người cách xa nhau một trượng, đang trong thế giằng co, áo bào bị nội lực nén lên bay phấp phới.

Tiếng vang ban nãy, hẳn là do hai cỗ nội lực va vào nhau.

Quân Khôi La nhận ra hai người, chân mày hơi nhíu lại không dấu vết, nhàn nhạt liếc Chó Ngao một cái, trong lòng thì ngờ vực, hẳn đến tiểu viện của mình để làm gì, rồi chuyển sang Long Dận, tức giận khế quát: “Long Dận, ai cho chàng dùng nội lực? Chàng xuống cho ta!”

Long Dận nghe thấy giọng nói của nàng, mặc dù không dễ nghe, nhưng dường như có thể nghe thấy được sự ân cần, ấm lòng, quay mặt cười thật tươi với Quân Khôi La: “Chờ ta giải quyết hẳn xong rồi sẽ xuống.”

Nghỉ ngơi mấy ngày, tình trạng của y có vẻ không tệ lắm, nhưng mà còn độc trong người y, thế này thì sao tùy ý được chứ?

“Chàng vô duyên vô cớ giải quyết hẳn làm cái gì?” Quân Khôi La hung tợn hỏi. Ở trước mặt người ngoài, nàng không thể dùng khinh công, nếu không thì chắc chắn sẽ lên cây kéo y xuống!

Người này cũng quá không biết thương cho thân mình!

Cũng bảo với y rằng dùng nội lực ít hoặc là không dùng luôn, y lại làm trái, cho nên cả buổi tối không chịu nghỉ ngơi, lại chạy tới viện của nàng để đánh nhau với người ta, không muốn chết chứ còn là gì nữa? Nhưng mà y muốn chết cũng đừng có liên lụy nàng nha, tuổi còn trẻ, nàng thật sự không muốn gánh cái danh khắc phụ trên lưng đầu.

“À.” Quân Khôi La có vẻ làm ra vẻ hung ác khiến Long Dận bị chọc cười, chỉ vào Chó Ngao rồi hỏi Quân Khôi La: “Nàng biết hẳn là ai không?”

Quân Khôi La chỉ đoán rằng hắc y nam tử là sát thủ, nhưng không giấu nghĩ hẳn là ai. Nghe Long Dận nói xong, ánh sáng xoẹt qua trong đầu, ánh mắt nhìn Chó Ngao càng ngày càng lạnh lùng: “Hẳn là người của Thiết Huyết Minh?”

“Không sai, hẳn chính là đệ nhất sát thủ của Thiết Huyết Minh, Chó Ngao!” Trước khi gặp Chó Ngao, Long Dận vẫn chưa xác định được thân phận của hẳn, nhưng sau khi gặp, kết hợp tin báo vừa nãy của Vô Ngân và một số lời đồn đãi trên giang hồ lại, thì đã xác định được thân phận của hẳn.

Đại danh của Chó Ngao, tất nhiên Quân Khôi La cũng từng nghe.

Tin đồn hẳn vô tâm vô tình, ra tay nhanh gọn, cho dù người là ai, chỉ cần là người hẳn muốn giết, thì chưa khi nào giết không được, được gọi ca là truyền kỳ bất diệt trong giới sát thủ. Nhiệm vụ Thiết Huyết Minh không giải quyết được, thì sẽ do hẳn xử lý.

Thiết Huyết Minh chính là bên Thâm Cẩm Thành đã mời tới để lấy mạng mình mấy ngày trước. Trước đó vài hôm, Thị Huyết Ngũ La Sát không giết mình được, lại còn chết mất tiêu, ngay cả xác cũng không thấy, Thiết Huyết Minh phái hẳn tới đây cũng chẳng có gì lạ.

Thù đoạn của hẳn, Quân Khôi La đã từng được biết. Nhưng mà lần này hẳn đụng phải mình, chắc chắn truyền kỳ của hẳn phải bị bóp méo rồi!

Chẳng qua là, dù sao hôm nay hẳn cũng đã giúp mình, nếu như có thể, nàng không hy vọng đối địch với hẳn.

“Người đến đây để giết ta?” Quân Khôi La thu suy tư lạnh lùng vào trong mắt, nhàn nhạt hỏi.

Chó Ngao nhìn Quân Khôi La, màu mắt mơ hồ hai phần, khẽ gật đầu.

Mới về từ Thành Tây, hẳn đã đi thẳng tới Phàn Dương Vương phủ. Tìm được viện của Quân Khôi La, rồi nhìn thấy nàng ra chơi những người kia, trong lòng đã hiểu, Quân Khôi La cũng không phải là người trông có vẻ vô hại như vẻ bề ngoài.

Nhưng mà nàng là người đầu tiên đối xử tốt với hẳn, hẳn không muốn giết nàng, cho nên mới rề rà không chịu ra tay.

Thế mà tự dưng xuất hiện một nam tử giống như tiên giáng trần, phát tay đánh hẳn.

Nghĩ tới đây, Chó Ngao ảo não nhìn Long Dận.

Mà sau khi Long Dận biết Chó Ngao tới đây để giết Quân Khởi La, ngưng tụ một cỗ nội kình trong tay, đánh hấn, không hề chần chừ.

Chương 95: Muốn chết thì cút xa một chút.

Edit: Quan Vũ.

Lực Long Dận ra ở đòn này rất mạnh, Chó Ngao hoàn toàn không chắc chắn rằng có thể đỡ chiêu này được hay không, không thể không thi triển kình công tránh né, khó khăn lắm, hấn mới tránh được một chiêu.

Mà kình lực vừa đánh Chó Ngao va chạm vào ngọn cây, bỗng một trận gió mây thổi qua, cành lá bay tán loạn.

Hắn chính là vị hôn phu của Quân Khởi La trong lời nói của Con Nhện Đen - Long Dận?

Chó Ngao chưa từng gặp được đối thủ mạnh đến như vậy, chẳng những không hề chạy trốn, mà dường như trong lòng có chút hưng phấn, trong đôi mắt nhìn Long Dận dấy lên một ngọn lửa cuồng nhiệt, lập tức rút đại đao ra nghênh đón Long Dận.

Long Dận cũng đập thân cây một cái, xuất hiện thêm một thanh nhuyễn kiếm trên tay.

Thế là hai người đấu qua đấu lại chung một chỗ.

Mặt Quân Khởi La đen như đất nòi, Long Dận, hấn ấy, nếu bản thân hắn không muốn sống nữa, vậy nàng còn lo lắng chi cho một người nữa?

“Long Dận, chàng ấy, muốn tìm chỗ chết thì cút xa một chút, bản tiểu thư không rảnh hơi xem các người đánh nhau!” Quân Khởi La quát câu này xong thì xoay người tiến vào viện của mình.

Chó Ngao nhìn Quân Khởi La bỏ đi, mở miệng ra định nói điều gì, nhưng cũng không nói gì cả.

Long Dận không biết tại sao Quân Khởi La lại nóng giận tới như vậy, hừ chiêu dao động, nhảy qua một bên, chỉ kiếm vào Chó Ngao: “Cút khỏi kinh thành, bản thể từ bỏ qua chuyện cũ. Nếu như dám làm A La bị thương một chút, thì bản thể từ sẽ san bằng sào huyệt của Thiết Huyết Minh, tám máu Thiết Huyết Minh, không chữa lại một gốc cây ngọn cỏ!”

Quân Khởi La vẫn chưa đi xa, người tập võ có thính lực rất tốt. Nghe Long Dận nói thế, lại cảm giác say lòng ngọt ngào thêm hai phần. Nhưng mà tức y không thương yêu thân thể của mình, cho nên cũng không dừng bước.

Nhưng vừa mới đến cạnh của viện, thì thấy Thảm Cẩm Thành dẫn một đám người đến, đốt đèn lồng tiến tới đây.

Quân Khởi La dừng bước, đứng khoanh tay, dù bận tới tới mặt tới mày nhưng vẫn thông dong chờ Thảm Cẩm Thành tới đây.

Vốn dĩ, Thảm Cẩm Thành đang làm việc trong thư phòng ở tiền viện, bỗng nghe thấy tiếng vang thật lớn giống như ở hướng Bích Khê Uyển, nên cho rằng Quân Khởi La về đã được một lúc rồi, nên qua đây ngắm nghía cái dáng vẻ nàng bị rắn độc cắn chết như thế nào, thế nhưng lại trông thấy nàng lãnh lặn không hề hấn gì đứng ở đó. Mà nàng lại trông thấy mình, muốn rời khỏi cũng không được rồi, chỉ đành phải nhắm mắt tiến lên.

Quân Khởi La thấy Thảm Cẩm Thành từ từ bước chậm lại, dường như có vẻ không muốn đến đây, thì cao giọng nói: “Thảm đại nhân dẫn theo nhiều người như vậy tới Bích Khê Uyển ta đây để làm gì nữa đây hả? Chẳng lẽ nhĩ tử của người lại bị ai đánh, không tìm ra nơi trút giận, nên lại tới chỗ ta trút giận?”

Thảm Cẩm Thành đứng ở chỗ cách Quân Khởi La một trượng, vô cùng đau lòng nói: “A La, dù sao bản vương cũng là cha con, sao concó thể nghĩ như vậy chứ?”

“Nếu không thì muốn ta nghĩ như thế nào hả?” Quân Khởi La vừa nói vừa liếc nhìn hộ vệ của Vương phủ sau lưng Thảm Cẩm Thành, ít nhất cũng có chừng hai mươi người, cười trào phúng: “Phải chăng Thảm đại nhân giống trống khua chiêng tới đây, chỉ để biểu đạt tình yêu thương đối với nữ nhi như ta đây? Cho dù ta tin, thì Thảm đại nhân, bản thân người có tin không?”

Nét mặt Thảm Cẩm Thành tươi cười, ra vẻ thành khẩn, nói: “A La, mặc kệ con có tin hay không, bản vương nghe thấy tiếng vang, thật sự lo lắng cho con đã xảy ra chuyện gì ở bên này, cho nên mới dẫn theo nhiều người tới đây như vậy.”

“Coi bộ thì ta đã nghi oan cho Thảm đại nhân rồi.” Quân Khởi La nói bằng giọng mỉa mai: “Bây giờ ta rất khỏe khoắn, Thảm đại nhân cũng đã nhìn thấy, có thể về rồi đây.”

“Vậy thì con nghỉ ngơi sớm đi.” Thảm Cẩm Thành vừa nói vừa giả bộ không để ý liếc nhìn vào trong cửa viện sau lưng Quân Khởi La, giống như muốn hỏi gì lại cố nén lại không hỏi, xoay người bỏ đi ngay, cuối cùng không nhìn được, lại đứng lại, hỏi: “A La, có trông thấy Thảm Phúc không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 95: Muốn Chết Thì Cút Xa Một Chút

Lực Long Dận ra ở đòn này rất mạnh, Chó Ngao hoàn toàn không chắc chắn rằng có thể đỡ chiêu này được hay không, không thể không thi triển kinh công tránh né, khó khăn lắm, hần mới tránh được một chiêu.

Mà kinh lực vừa đánh Chó Ngao va chạm vào ngọn cây, bỗng một trận gió mây thổi qua, cành lá bay tán loạn.

Hần chính là vị hôn phu của Quân Khôi La trong lời nói của Con Nhện Đen - Long Dận?

Chó Ngao chưa từng gặp được đối thủ mạnh đến như vậy, chẳng những không hề chạy trốn, mà dường như trong lòng có chút hưng phấn, trong đôi mắt nhìn Long Dận dấy lên một ngọn lửa cuồng nhiệt, lập tức rút đại đao ra nghênh đón Long Dận.

Long Dận cũng đập thân cây một cái, xuất hiện thêm một thanh nhuyễn kiếm trên tay.

Thế là hai người đấu qua đấu lại chung một chỗ.

Mặt Quân Khôi La đen như đất nồi, Long Dận, hần ấy, nếu bản thân hần không muốn sống nữa, vậy nàng còn lo lắng chi cho một người nữa?

“Long Dận, chàng ấy, muốn tìm chỗ chết thì cút xa một chút, bản tiểu thư không rảnh hơi xem các người đánh nhau!” Quân Khôi La quát câu này xong thì xoay người tiến vào viện của mình.

Chó Ngao nhìn Quân Khôi La bỏ đi, mở miệng ra định nói điều gì, nhưng cũng không nói gì cả.

Long Dận không biết tại sao Quân Khôi La lại nóng giận tới như vậy, hừ chiêu dao động, nhảy qua một bên, chỉ kiếm vào Chó Ngao: “Cút khỏi kinh thành, bản thể từ bỏ qua chuyện cũ. Nếu như dám làm A La bị thương một chút, thì bản thể từ sẽ san bằng sào huyệt của Thiết Huyết Minh, tẩm máu Thiết Huyết Minh, không chừa lại một gốc cây ngọn cỏ!”

Quân Khôi La vẫn chưa đi xa, người tập võ có thính lực rất tốt. Nghe Long Dận nói thế, lại cảm giác say lòng ngọt ngào thêm hai phần. Nhưng mà tức y không thương yêu thân thể của mình, cho nên cũng không dừng bước.

Nhưng vừa mới đến cạnh của viện, thì thấy Thảm Cẩm Thành dẫn một đám người đến, đốt đèn lồng tiến tới đây.

Quân Khôi La dừng bước, đứng khoanh tay, dù bận tới tới mặt tới mày nhưng vẫn thông dong chờ Thảm Cẩm Thành tới đây.

Vốn dĩ, Thảm Cẩm Thành đang làm việc trong thư phòng ở tiền viện, bỗng nghe thấy tiếng vang thật lớn giống như ở hướng Bích Khê Uyển, nên cho rằng Quân Khôi La về đã được một lúc rồi, nên qua đây ngắm nghía cái dáng vẻ nàng bị rắn độc cắn chết như thế nào, thế nhưng lại trông thấy nàng lành lặn không hề hấn gì đứng ở đó. Mà nàng lại trông thấy mình, muốn rời khỏi cũng không được rồi, chỉ đành phải nhắm mắt tiến lên.

Quân Khôi La thấy Thảm Cẩm Thành từ từ bước chậm lại, dường như có vẻ không muốn đến đây, thì cao giọng nói: “Thảm đại nhân dẫn theo nhiều người như vậy tới Bích Khê Uyển ta đây để làm gì nữa đây hả? Chẳng lẽ nhĩ tử của người lại bị ai đánh, không tìm ra nơi trút giận, nên lại tới chỗ ta trút giận?”

Thảm Cẩm Thành đứng ở chỗ cách Quân Khôi La một trượng, vô cùng đau lòng nói: “A La, dù sao bản vương cũng là cha con, sao concó thể nghĩ như vậy chứ?”

“Nếu không thì muốn ta nghĩ như thế nào hả?” Quân Khôi La vừa nói vừa liếc nhìn hộ vệ của Vương phủ sau lưng Thảm Cẩm Thành, ít nhất cũng có chừng hai mươi người, cười trào phúng: “Phải chăng Thảm đại nhân giống trống khua chiêng tới đây, chỉ để biểu đạt tình yêu thương đối với nữ nhi như ta đây? Cho dù ta tin, thì Thảm đại nhân, bản thân người có tin không?”

Nét mặt Thảm Cẩm Thành tươi cười, ra vẻ thành khẩn, nói: “A La, mặc kệ con có tin hay không, bản vương nghe thấy tiếng vang, thật sự lo lắng cho con đã xảy ra chuyện gì ở bên này, cho nên mới dẫn theo nhiều người tới đây như vậy.”

“Coi bộ thì ta đã nghi oan cho Thảm đại nhân rồi.” Quân Khôi La nói bằng giọng mỉa mai: “Bây giờ ta rất khỏe khoắn, Thảm đại nhân cũng đã nhìn thấy, có thể về rồi đây.”

“Vậy thì con nghỉ ngơi sớm đi.” Thảm Cẩm Thành vừa nói vừa giả bộ không để ý liếc nhìn vào trong cửa viện sau lưng Quân Khôi La, giống như muốn hỏi gì lại cố nén lại không hỏi, xoay người bỏ đi ngay, cuối cùng không nhận được, lại đứng lại, hỏi: “A La, có trông thấy Thảm Phúc không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Nhật Xác Cái Gì

Thẩm Phúc chính là cánh tay đắc lực của Thẩm Cẩm Thành, xưa nay luôn giúp Thẩm Cẩm Thành bày mưu tính kế, hẳn toàn làm những chuyện không có tính người giúp cho Thẩm Cẩm Thành, chẳng lẽ trong đám người bị hóa thành nước xác cũng có hẳn sao?

Ha ha, thật đúng là ác giả ác báo, chết cho lành!

Nhưng mà, cho dù bây giờ hẳn không chết, thì nàng cũng không có ý định bỏ qua cho hẳn, cho đến khi trừng trị cả nhà Thẩm Cẩm Thành rồi, thì nàng mới trừng trị những tên ác nô kia, thế này thì đỡ cho nàng phải ra tay.

Trong lòng Quân Khôi La phấn khởi, nhưng sắc mặt lại không tốt lắm, lạnh lùng quát: “Thẩm Cẩm Thành, ngươi có ý gì đây? Thẩm Phúc không phải là quân gia của ngươi sao, ngươi đi hỏi ta làm cái gì?”

Thẩm Cẩm Thành ngượng ngùng nói: “A La, con đừng đa nghi, chẳng qua là bản vương dùng bữa tối xong rồi mà vẫn không thấy, thuận miệng hỏi chút thôi. Nếu như A La không thấy, vậy thì vì phụ đi ngay đây, đi ngay đây.”

Thẩm Cẩm Thành nhìn chòng chọc Quân Khôi La rồi buồn bực đi khỏi.

Hắn rất khó hiểu, tại sao Quân Khôi La lại lạnh lặn thế kia? Thẩm Phúc đi đâu rồi?

Chất chứa hai nghi vấn này, Thẩm Cẩm Thành đến viện của Chu thị.

Chu thị ngồi uống trà một mình trong đại sảnh của viện mình, không biết nghĩ tới điều gì, trên mặt hiện đầy sự quyết tuyệt và khoái chí. Trông thấy Thẩm Cẩm Thành bước vào, vội vàng ra nghênh đón rồi hỏi: “Lão gia, không phải chàng đang làm việc sao, tại sao bây giờ lại có thì giờ tới đây thế?”

Thẩm Cẩm Thành phát tay cho lui bà tử nha hoàn đang hầu hạ, hỏi Chu thị: “Thẩm Phúc có đến đây không?”

Chu thị khó nén sự thích thú, trả lời: “Không có đến đây, có lẽ là đang ở bên #Guānyǔkia chờ nhật xác đấy!”

“Nhật xác cái gì!” Sau khi ngồi xuống chỗ Chu thị ngồi ban nãy, Thẩm Cẩm Thành bùng tách trà lên, uống một ngụm thật to: “Nha đầu kia lạnh lặn, rất tốt!”

Chu thị tròn to mắt, kinh ngạc hỏi: “Sao lại như thế? Có nhiều rắn độc thế kia, vậy mà không cần chết nàng ta được hả?”

Hôm ấy, sau khi Uyển Hoa bị thị vệ của Long Dận đánh, đại phu nói chân của nó, cho dù Phù Tô công tử có tới đây thì cũng không chữa khỏi được, nàng hoàn toàn tuyệt vọng đến cực độ.

Nhi tử của nàng anh tuấn hiên ngang, thân phận tôn quý, ngày sau phải kế thừa Phàn Dương Vương phủ lớn thế này! Nó kiêu ngạo như thế, tuổi còn trẻ mà lại bị què chân, điều này chẳng phải là muốn nó chết à? Quan trọng nhất là, nó còn chưa cưới thê nữa, thế thì có danh môn khuê tú nào chịu gả cho một tên què chân đây?

Nàng khẩn cầu nam nhân của mình bảo báo cho hoàng thượng, vậy mà dường như hoàng thượng sợ đắc tội với Tần Vương phủ, hoàn toàn không dám nhận chuyện này, còn quở trách bọn họ một trận, bảo cái gì mà dạy con không nghiêm.

Nàng đau lòng khóc một trận xong, nhớ đến cái thứ sao chổi Quân Khôi La kia, nếu nàng ta không về, thì sẽ không có chuyện gì!

Cuối cùng, dưới tình hình được nam nhân của mình cho phép, nàng sai Thẩm Phúc đi tìm khá nhiều rắn độc, nhân lúc nàng ta không có ở đây thả vào trong viện của nàng ta, đến lúc có nàng ta bị cắn chết, xử lý rắn độc không cần thiết nữa, cho dù là Đại Lý Tự tra đi nữa, thì cũng chỉ có thể xem như đây là chuyện ngoài ý muốn.

Nhưng tại sao Quân Khôi La lại không chết chứ? Đó chính là hơn một trăm con rắn độc đấy!

“Bản vương vừa về từ bên nàng ta đấy.” Thẩm Cẩm Thành đầm lên bàn một cái, ảo não nói: “Trên người nàng ta sạch sẽ thơm mát, ngay cả dấu vết bị rắn bò lên cũng không thấy, mà trong viện cũng không có rắn!”

“Có phải Thẩm Phúc vốn chẳng bỏ rắn vào không?” Bây giờ nàng chỉ có thể nghĩ rằng như thế.

“Bản vương vừa mới sai người tìm hết những chỗ Thẩm Phúc có thể đến, mới đến Bích Khê Uyển, vậy mà tới nơi thì thấy nàng ta đứng ngay cửa viện, e rằng Thẩm Phúc lẩn ít dữ nhiều!”

Thẩm Phúc đã đi theo hẳn từ khi còn bé tí, đầu óc l[q]đôn cũng thông minh, nếu cứ mất đi như vậy, thì đúng là khiến cho người ta hơi tiếc hận.

Chu thị không tin tưởng lắm, nói: “Cho dù Long Dận phái người bảo vệ nàng ta, nàng ta vừa về cũng chỉ được nửa canh giờ, muốn lặng lặng xử lý trong nửa canh giờ thì chừng mười người mới được, nhưng mà xử lý hơn trăm con rắn độc còn sống thì cũng rất khó tin!”

Thẩm Cầm Thành nghĩ nghĩ chắc là như thế, nói: “Có thể Thẩm Phúc có chuyện khác, chúng ta chờ một chút coi nào.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cặn Bã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: A La, Có Đau Tay Không?

Quân Khôi La vén rèm bước vào phòng ngủ của mình, Quân Khôi La châm hỏa chiết tử thấp nền lên, cũng không thèm liếc nhìn tới bóng hình màu trắng trước cửa sổ, đi thẳng tới trước bàn, rót bát nước uống cho mình, uống hai ngụm sạch trơn.

Long Dận nhìn nàng chăm chú một lúc lâu, khẽ bật cười.

Quân Khôi La bức tức đưa mắt nhìn qua, lại nhận thấy y kiên quyết đứng đó, xung quanh thân hình được ánh trắng bao bọc, dường như rất giống tiên nhân, đẹp nao lòng.

Nàng đã từng chê cười dáng vẻ của Nhạc Sinh lúc nhìn thấy mình nữ cải nam trang, nhưng mà dáng điệu của mình bây giờ thì hơn Nhạc Sinh chỗ nào đâu?

Hai đời làm người, nàng tự hỏi, từ trước đến nay cũng chẳng phải là hội viên của hiệp hội tướng mạo, nhưng mà mỗi lần nhìn thấy Long Dận, cũng sẽ bị khí chất đặc biệt trên người của y hấp dẫn, hơi hơi không muốn dời mắt đi đâu.

Càng tiếp xúc, nàng càng cảm thấy khí chất dịu dàng như tiên giáng trần, đầu đó có sự cuồng nhiệt ngang ngạnh, và khí phách liều lĩnh không ai bì kịp, giống như là.....

Hợp thể của thiên sứ và ma quỷ!

“Ha ha.” Long Dận thấy dáng vẻ như đang phiêu du trong cõi thần tiên mà lại mang sắc thái ngây thơ của người thiếu nữ của Quân Khôi La, thì bật cười.

“Cười cái gì mà cười?”

Nhận ra mình luống cuống, Quân Khôi La tức giận ném cái ly trong tay vào Long Dận Q/Vũlqđ, hung tợn hỏi. Có lẽ chính nàng cũng không phát hiện ra, tối hôm nay, cũng đã phá vỡ tường phòng ngự mấy lần rồi.

Long Dận thoải mái nhận lấy cái ly, rồi bước từng bước về phía Quân Khôi La, như bước ra từ trong ánh trắng.

Dừng lại cách Quân Khôi La vài bước, Long Dận kiềm nén sự vui sướng trong trái tim mình, hỏi bằng giọng hơi trầm: “A La, nàng đang lo lắng cho ta sao?”

Quân Khôi La trở mắt chớp chớp, đâm ngón trỏ vào lồng ngực của Long Dận, cười giễu nói: “Đúng thế, ta đang lo lắng cho ngươi! Ta lo rằng chàng chết rồi, ta đây tuổi trẻ lại phải mang tiếng xấu khắc phụ; ta lo chàng chết đi, bản ghi chép ta ra tay thì chưa có người chết bao giờ sẽ bị chàng phá vỡ!”

A La, ta cho rằng lời thổ lộ tình cảm trong đêm sinh thần đó của nàng, trong lòng nàng cũng có chút vương vấn ta, nhưng thì ra trong tư tưởng của nàng, lại chẳng có ta.....

Ánh mắt của Long Dận lóe lên một tia âm đạm nhanh như chớp, đồng thời vì câu nói sau cùng của nàng, trong đầu Long Dận cảm giác dường như có thứ gì đó đang chui lên từ dưới mặt đất, rồi lại vụt mất. Hơi khép hờ mắt lại, rồi lại mở ra, bên trong tràn ngập kiên định.

A La, đời này ta nhận định nàng, thì ra sẽ không buông tay đâu.

Đặt cái ly xuống, Long Dận nắm chặt tay của Quân Khôi La đặt lên lồng ngực mình, dịu dàng hỏi: “A La, có đau tay không?”

Quân Khôi La muốn rút tay mình về, nhưng mà y lại nắm rất chặt, không khỏi đâm lên ngực phải của y.

“A.”

Long Dận khẽ rên như rất thống khổ, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi lạnh.

“Sao thế?” Quân Khôi La nghĩ rằng y còn bị thương trong người, một đám vừa rồi, nàng chỉ dùng mấy phần sức lực thôi, có lẽ là ảnh hưởng đến vết thương ở vai phải của y, buồn lòng không thôi.

Thấy vẻ mặt tự trách và lo lắng của Quân Khôi La, khoe một Long Dận thoáng hiện lên một tia vui thích: A La, ta biết ngay câu nói ban nãy của nàng là nói lấy!

Sao Quân Khôi La biết được ý định của Long Dận? Vội vàng kéo y ngồi yên trên ghế gấm, bắt mạch cho y.

Nhưng mà lần này lại làm chuyện tầm phào, quả thực là tức chết nàng rồi.

“Chân khí tán loạn, thờ gấp, chàng định đi chết à! Chàng khỏe mẽ nữa đi!” Quân Khôi La đen mặt nói: “Nhưng mà chàng muốn chết thì cũng đừng hại ta, ta không muốn công cái tiếng khắc phu trên lưng sống qua ngày đầu đầy! Còn không thì ngày mai ta đi thỉnh cầu hoàng thượng hủy bỏ hôn ước của hai ta, được chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Chỉ Cần Nàng Khỏe Mạnh Là Được

Edit: Quan Vũ.

“A La, đừng mà!”

Long Dận không hề nghĩ ngợi, cự tuyệt ngay, đứng lên nhìn Quân Khôi La, đôi môi khẽ run như khiếp sợ: “A La, ta biết ta lỗ mãng. Nhưng mà nghe có sát thủ định tới giết nàng, sao ta có thể để yên được?”

“A Dận, ta biết chàng lo lắng cho ta.” Quân Khôi La thờ dãi, nhìn chăm chú vào đôi mắt của y và nói: “Nhưng chàng cảm thấy ta sẽ ngồi yên chờ chết sao? Trong lòng chàng, ta lại vô dụng đến thế sao?”

Long Dận lắc đầu, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “A La, ta chưa từng nghi ngờ năng lực của nàng. Chẳng qua là, vào thời khắc ta nhận lấy thánh chỉ kia, thì ta đã coi nàng thành người thân nhất trong đời mình. Không phải vì báo ân, mà là thật sự thầm mong được đi hết quãng đời còn lại với nàng.”

Long Dận vừa nói vừa đi đến cửa sổ, nhìn vầng trăng tròn vằng vặc treo trên cao, bỗng vẻ mặt trở nên buồn bã, và dường như phủ lên một sự ưu thương quanh thân.

Thấy Long Dận như thế, Quân Khôi La xót xa trong lòng, cho tới bây giờ, nàng cũng chưa từng nghĩ rằng y sẽ còn một vẻ mặt như thế.

“Ba năm trước, phụ vương chết trận, còn thân ta lại thương nặng, chỉ có thể trông mắt nhìn thi thể của phụ vương bị dẫm thành thịt nát. Mẫu phi và phụ vương tình nghĩa sâu nặng, nghe nói phụ vương hoảng thế, chết không toàn thây, không thể chịu đựng nổi thống khổ mất đi phụ vương, đã đâm đầu vào tường chết ngay trước mặt ta. Lúc ấy, ta gần trong gang tấc, nhưng không không thể ngăn cản.....”

“A Dận.....”

Quân Khôi La bước từng bước nhẹ nhàng đến gần y, khe khẽ gọi.

Trơ mắt nhìn người thân nhất của mình chết ngay trước mặt mình, lại chẳng thể nào ngăn cản bị kịch thống khổ xảy ra, không phải là ai cũng có thể chịu đựng được! Nàng không thể nào tưởng tượng dưới tình huống #Guānyǔ thân thể vừa bị thương nặng, vừa bị trừng phạt độc, làm sao Long Dận để vượt qua quãng thời gian ấy.

Tới bây giờ, nàng vẫn cho rằng nguyên chủ Quân Khôi La đáng thương, nhưng mà dường như chẳng thấm vào đâu so với Long Dận.

Nàng muốn an ủi Long Dận mấy câu, nhưng lại phát hiện mình không biết nói gì để an ủi cả. Vào thời khắc này, nàng cảm thấy bất cứ lời gì cũng thật nhạt nhẽo cả thôi.

“A La, cái loại thống khổ khi tận mắt nhìn người thân rời khỏi mình, ta không bao giờ..... muốn chịu đựng thêm một lần nào nữa.” Long Dận khổ sở lên tiếng, rồi quay sang cầm tay nàng, vẻ mặt kiên định lạ thường: “Cho nên, ta muốn nàng thật khỏe mạnh, cho dù là dùng mạng của ta để đổi mạng nàng!”

Bỗng chốc đáy lòng Quân Khôi La như dây đàn bị gảy lên, cho tới khi Long Dận nắm tay nàng, do sức nắm hơi mạnh khiến nàng đau đớn cũng bị nàng bỏ qua.

Mất trong suốt nhìn Long Dận với vẻ phức tạp, nàng hoàn toàn tin tưởng rằng y nói được, thì có thể làm được.

Có thể những gì y làm bây giờ chưa đủ để khiến nàng yêu y, nhưng mà nàng sẽ đối xử với y bằng chính trái tim nàng.

Quân Khôi La cũng nắm lại tay y, dịu dàng nói: “A Dận, nếu ta chính là người chàng muốn đi đến hết cuộc đời, vậy thì chàng cũng phải yêu thương lấy thân thể của mình. Nếu không thì chàng thật sự muốn ta sẽ mang tiếng khắc phu trên lưng sống còn hay sao?”

Nhìn Quân Khôi La một lúc lâu, cuối cùng Long Dận gật đầu một cái.

Quân Khởi La hài lòng mỉm cười, lấy một viên thuốc Q?V/lq"đ= trị nội thương đưa cho Long Dận.

Đội y dứt thuốc vào trong miệng rồi, Quân Khởi La mới hỏi: “Chó Ngao đâu?”

“Trông thấy Thảm Cẩm Thành đến, nên hấn đi rồi.”

Quân Khởi La gật đầu rồi vuốt cằm: “A Dận, chàng đừng sử dụng nội lực thường xuyên nữa, chuyện của Chó Ngao cứ để cho ta tự xử lý đi.”

Thấy Long Dận mở miệng định nói gì, vội vàng nói tiếp: “Ta không phải là đóa hoa nuôi trong nhà ảm, tin ta đi, ta có đủ năng lực xử lý những chuyện này. Cuộc sống ngày sau hãy còn dài, ta sẽ thật khỏe mạnh, ta hy vọng chàng cũng có thể khỏe mạnh.”

Long Dận nghe thế thì sung sướng trong lòng.

Ý trong lời của A La chính là nàng sẽ nắm tay đến đầu bạc với mình?

Vậy thì, chán chán y sẽ thật khỏe mạnh!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Hù Chết Ta Rồi

Edit: Quan Vũ.

Cả khung cảnh trong kinh thành chìm trong tĩnh mịch, thỉnh thoảng có vài tiếng chó sủa phá vỡ bầu trời đêm tĩnh lặng.

Chừng mười cái bóng đen thi triển khinh công nhảy vượt trên nóc nhà, không lâu sau đã đến một cái viện ở Thành Tây. Vũlq"d@n Viện không lớn lắm, bố cục cũng rất đơn sơ, chỉ có một cái viện be bé và một hàng phòng ốc thấp và nhỏ, bên trong phòng tối om tĩnh lặng, khiến người ta buồn ngủ.

Một người trong những bóng đen vùng tay lên, bóng đen đằng sau hấn tẩn ra ngay, nhanh chóng vây chặt tiểu viện.

Người nọ phát tay và nhảy vào tiểu viện trước, ngay sau đó thì có hai cái bóng đen nhảy theo sau.

Bỗng trong phòng vọng ra tiếng nói của nữ tử trẻ tuổi, khẽ quát lạnh lùng: “Là ai?”

Tiếng còn chưa dứt, ánh nến đã thấp sáng bên trong phòng, đồng thời “két” một tiếng, cửa phòng được đẩy ra, một bóng hình nhỏ nhắn cao ráo của nữ tử đã xuất hiện ngay cửa của tiểu viện.

Dung nhan của nàng kiều mị, bộ y phục đen phác họa từng đường nét lồi lõm của vóc người quyến rũ, vòng eo nhỏ không đủ một nắm tay, dường như chỉ cần một trận gió nhẹ nhàng thổi qua cũng có thể gãy mất, chỉ đứng như thế, cũng có một loại quyến rũ phong tình khác, khiến người ta không nhận được, nuốt nước miếng không ngừng.

Hai tay nàng khoanh trước ngực, cảnh giác liếc mắt nhìn ba người trong viện, cuối cùng dừng tầm mắt lại trên vị có dung mạo bất phàm ở giữa, khí thế hiển ngang trên người nam tử trẻ tuổi, một đôi mắt hồ ly sáng như sao, giống như một con mãnh thú đói bụng đã lâu phát hiện được con mồi ngon: “Chao ôi, thì ra là An Vương điện hạ, thật là, trăm nghe không bằng một thấy, gấp mặt hơn cả tiếng thơm nha!”

Dường như Long Túc Vân cũng không ngờ đối phương lại có thể nhận ra mình, hơi trở mặt rồi cười sang sảng, nói: “Thật không hổ là Con Nhện Đen tiếng tăm lừng lẫy trong giới sát thủ, không tệ, không tệ!”

Con Nhện Đen giắt hai tay ra sau lưng, từ từ đi về phía Long Túc Vân, đầu ngón tay dán lên lồng ngực hấn, nhẹ nhàng vẽ vòng tròn, sau khi cảm giác thân thể dưới tay khẽ run, nụ cười trên gương mặt lại càng trở nên kiều mị.

“Nghe nói, hai ngày sau An Vương đã cưới thê là tiểu thư của Phàn Dương Vương phủ, điện hạ không ở trong phủ chờ làm tân lang, mà lại chạy đến cái nơi khi ho cò gáy của ta đây để làm gì?”

“Đương nhiên là tới gặp giai nhân!” Long Túc Vân cười tà tẩn, một tay nắm bàn tay không an phận của Con Nhện Đen, tay kia thì ôm vòng eo nhỏ nhắn của nàng, tiện tay bóp hông nàng một cái.

“Ừm.” Con Nhện Đen khẽ rên rỉ, thuận thế dựa vào ngực của Long Túc Vân, dáng người yếu điệu không xương, khiến Long Túc Vân cảm thấy càng lúc càng run rẩy kinh người.

Con Nhện Đen hài lòng nhếch nhếch khóe môi, thầm nghĩ, cho dù là vương tử vương tôn, cũng khó mà thoát khỏi lòng bàn tay của mình.

Tất nhiên, ngoại trừ l||q|d| Chó Ngao không hiểu chuyện đời kia ra!

Nhàn nhát liếc xung quanh, Con Nhện Đen hờn dỗi: “An Vương điện hạ muốn gặp ta thì tới lúc nào cũng được hết, nhưng tại sao lại dẫn theo nhiều người đến như vậy? Thật đúng là hù chết người ta rồi.”

Bàn tay của Long Túc Vân đặt trên gò núi nhỏ trước ngực Con Nhện Đen, khiến nàng rên rỉ thỏa mãn, một tiếng này khiến giọng nói của hắn cũng trở nên trầm thấp khàn khàn mờ ám: “Bọn họ là ám vệ bảo vệ bản vương, nếu như ngươi không thích, bản vương bảo bọn họ rời khỏi là được.”

Dứt lời, vung tay lên, hai người đằng sau hắn, kể cả hắc y nhân vây ở bên ngoài tiểu viện cũng lui ra xa hết.

Đám người đi xa, hai cánh tay của Con Nhện Đen bỏ lên cổ của Long Túc Vân, mị nhãn như tơ: “Điện hạ.”

Long Túc Vân nhộn nhạo trong lòng một phen, ôm ngang Con Nhện Đen lên tiến vào tiểu viện, nhìn bài trí đơn giản bên trong, giữa hai lòng mày hiện lên vẻ chán ghét vô cùng. Chẳng qua là, bây giờ trên người hắn nóng ran khó chịu, người trong ngực hắn thì yêu kiều mềm mại thơm thoang thoang, cũng chưa được bao nhiêu lâu, vứt Con Nhện Đen lên trên tháp trúc trông có vẻ sạch sẽ.

Hoàng hôn, dưới ánh nến chập chờn, kéo hai bóng người thật dài. . .

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Quan Hệ Hợp Tác

Lúc lâu sau, hai người bên trong phòng mới thỏa mãn tách ra.

Con Nhện Đen khoác áo xuống giường, vừa sửa sang quần áo vừa liếc xéo Long Túc Vân, cười mê hoặc: “Ta cảm thấy tới nay An Vương điện hạ tới đây, chắc không phải là chỉ định giao hợp với ta thôi chứ, hãy nói mục đích của ngươi coi nào.”

Long Túc Vân lười biếng gãi đầu lên hai tay nằm trên tháp trúc, từ trên xuống dưới, trên người chỉ có mỗi chiếc áo bào ngang bụng, trắng trơn nhìn trên dưới thân thể của Con Nhện Đen: “Bản vương rất thích hợp tác với người thông minh.”

“Hợp tác?” Con Nhện Đen dừng tay lại, cau mày nói: “An Vương điện hạ, ngươi muốn giết ai, thì chắc chắn sẽ có rất nhiều thù hạ chịu dóc sức cho ngươi, hay là trả số bạc nhất định, mời sát thủ giết người cho ngươi là được rồi, sao lại phải hợp tác với ta? Ta cũng không nghĩ rằng có cái loại hợp tác gì cần thiết.”

Còn chưa dứt lời, con ngươi Con Nhện Đen sáng lên, nhướn mày hỏi: “Không lẽ An Vương điện hạ coi trọng thể lực trong tay của Sát Thủ Minh, muốn mượn sức của Sát Thủ Minh làm việc cho ngươi à?”

Long Túc Vân tán thưởng gật đầu, quãng lời hay ý đẹp ra để thoái thác: “Các ngươi quy về dưới trướng của bản vương, chỉ cần làm xong chuyện bản vương giao cho các ngươi, các ngươi vẫn có thể nhận nhiệm vụ bên ngoài, chắc chắn bản vương không can thiệp. Tới khi bản vương ngồi lên ngôi vị kia, thì chắc chắn sẽ ban vinh hoa phú quý cho các ngươi hưởng cả đời cũng không hết!”

Sát Thủ Minh là giáo hội theo nghề nghiệp bỏ cái đầu ở lưng quần, nếu như có đường đi tốt, thì có ai bằng lòng cả ngày lo lắng đề phòng sống qua ngày?

Không thể không nói, cái điều kiện này rất cám dỗ người ta!

Nhưng mà.

“Tất nhiên ta không có ý kiến.” Hiếm khi d|d||q"đ Con Nhện Đen nói chuyện nghiêm túc: “Hắn là An Vương điện hạ nên biết, Sát Thủ Minh bọn ta không phải cứ ta nói là có thể được, còn phải xem ý kiến của chủ nhân nữa.”

Long Túc Vân cười nhạt, đứng dậy mặc thêm xiêm áo vào, hơi híp mắt nhìn Con Nhện Đen: “Chỉ với quan hệ giữa ngươi và Di Đà Trung, chắc hẳn thuyết phục hắn cũng không khó?”

Về mặt hắn lạnh nhạt, giọng nói cũng không có vấn đề gì, nhưng mà dường như trong lời nói kia nghe có vẻ mang theo một chút uy hiếp.

“Ngươi.” Con Nhện Đen hơi ảo não nhìn Long Túc Vân chòng chọc, sát ý ẩn hiện trong mắt. Gã nam nhân này thật đúng là ghê tởm, vừa biết mối quan hệ giữa mình và chủ nhân, lại còn. điên loạn đảo phượng (xxoo) với mình!

Long Túc Vân không hề để bụng chút nào, nhìn vào đôi mắt như muốn phun lửa của Con Nhện Đen, bỗng cười thật sáng lạng. Cũng chẳng hề thúc giục Con Nhện Đen, không ai nói gì, sửa sang cho thân mình.

Một lúc lâu sau, cuối cùng Con Nhện Đen cũng đồng ý: “Người kia không ở Đông Lăng, chờ ta dùng bỏ câu đưa thư cho hắn, đến khi đó, hẹn ngươi

gặp mặt.”

“Vây mới đúng!” Long Túc Vân vừa nói vừa lấy một xấp ngân phiếu trong tay áo ra ném cho Con Nhện Đen, chán ghét liếc ngược liếc xuôi trên vách tường đồ nát: “Ngươi đừng ở đây nữa, ở lại, lát nữa sẽ có người tới dẫn ngươi đến biệt trang của bản vương.”

Con Nhện Đen lật ngân phiếu nhìn ngó, thấy toàn là tiền mệnh giá năm trăm lượng, khoảng mười tở. Bỗng Q/V/I"Qd@n thu sát khí lại, cười quyền rũ mê hồn người: “Không ngờ An Vương điện hạ, kỹ thuật hạng nhất, mà ra tay cũng phóng khoáng như thế, trái lại, ta đã buồn bán lời rồi.”

Long Túc Vân nâng cằm của nàng lên và nói: “Bản vương chưa bao giờ ngược đãi người mình cả, chỉ cần làm việc cho bản vương thật tốt, lợi ích được nhận còn nhiều hơn các người tưởng đấy.”

“Chắc chắn ta sẽ dốc hết sức xúc tiến chuyện này cho điện hạ.” Con Nhện Đen vừa nói, vừa đưa bàn tay nhỏ bé vào trong áo Long Túc Vân.

Long Túc Vân sờ như không bị ảnh hưởng, nhẹ nhàng lấy tay nàng xuống, nói: “Thì giờ đã không còn sớm, bản vương cũng không nán lại lâu.”

Nói xong thì đi ra ngoài, đi tới cửa thì quay đầu lại hỏi: “Cái đó, nam tử tên là Chó Ngao gì đó.....”

“Hắn đi làm nhiệm vụ rồi.”

“Nhiệm vụ gì?”

“An Vương điện hạ, bây giờ chúng ta vẫn chưa phải là mối quan hệ hợp tác, chuyện của Sát Thủ Minh không tiện cho người ngoài biết được, xin thứ lỗi.”

Long Túc Vân nhếch khóe miệng, gật đầu thờ ơ, sau đó rời khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cặn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Âm Lòng

Quân Khởi La an giấc một đêm, ngủ thẳng tới giờ Thìn mới rời giường.

Sau khi Nhạc Sinh hầu hạ mặc quần áo thơm mát, thì một bóng dáng nhảy từ ngoài cửa sổ vào trong.

Quân Khởi La hơi kinh ngạc rồi tiến lên nghênh đón: “Phụ vương, sao cha lại tới đây?”

Phượng Thiên Khuyết cung chiều xoa xoa mái tóc của Quân Khởi La, lấy một cặp lồng đựng thức ăn từ sau lưng ra, giờ giờ trước mặt Quân Khởi La, giọng hiền hòa: “Cha đến dùng bữa sáng với con.”

Quân Khởi La nghe thế thì trở mặt.

Bây giờ cũng là canh ba giờ Thìn rồi, tức là tám giờ rưỡi sáng. Ông ấy chạy từ Tây Sơn qua đây, sau đó đi mua bữa sáng, rồi lại đến tiểu viện của mình, thì triển khinh công hết tốc lực cũng phải mất ít nhất nửa canh giờ.

Hơn nữa ông ấy là Dục Vương gia của Tây Việt, dưới tình hình đã không có giao giấy thông hành, nghĩa là không thể nghênh ngang đi lại ở Đông Lăng, quan hệ giữa mình và ông ấy vào lúc này cũng không phải là thoải mái, cho nên ông ấy không thể đi vào từ cửa lớn được.

Nhưng mà với công phu của lq]đônmm ông ấy thì cho dù Phàn Dương Vương phủ có canh giữ nghiêm ngặt đi nữa, thì vào ban ngày vẫn có thể ra vào tự nhiên như thường.

Bỗng Quân Khởi La cảm thấy mũi cay cay, có lẽ là nàng và ông ấy đã bỏ lỡ tình cha con mười sáu năm, nhưng mà bây giờ làm như thế này thì cũng không muộn, không phải sao?

“Cảm giác có phụ thân thương yêu thật là tốt quá!” Quân Khởi La vui đầu vào trong ngực y, ánh mắt cũng đã hơi ươn ướt.

Nhạc Sinh lặng lẽ lui ra ngoài, nhường lại không gian cho hai cha con nàng.

Phượng Thiên Khuyết ôm vai nàng đi đến trước bàn rồi đặt cặp lồng đựng thức ăn xuống, nâng gương mặt nàng lên, để đôi mắt của nàng nhìn thẳng vào đôi mắt của y: “A La, cái này là phụ vương thiếu của con, ngày sau, chắc chắn phụ vương sẽ làm tốt hơn.”

Đôi môi Quân Khởi La kéo thành một đường thật cong, dạ một tiếng rồi nói: “Phụ vương, con đói bụng rồi, chúng ta dùng bữa đi.”

Quân Khởi La vừa nói vừa đưa tay mở nắp lồng đựng thức ăn ra, Phượng Thiên Khuyết lại ngăn lại, bảo nàng ngồi sang một bên, còn mình thì lấy từng

thứ trong lòng đựng thức ăn ra ngoài.

Sùi cào, tiểu long bao, cháo tổ yến, và mấy đĩa rau dưa, hai cha con nàng ăn rất vui vẻ ẩm cúng.

Dùng bữa xong, Quân Khôi La dẫn Phượng Thiên Khuyết tới phòng khách.

Nhớ đến một chuyện ban nãy nghe thấy trên đường, Phượng Thiên Khuyết hỏi: “A La, nghe nói con bị tiểu tử thú Long Túc Vân kia hủy hôn? Lão già Long Triệt kia lại gả con cho Tần Vương thế tử hình như sống chẳng được bao lâu nữa?”

Chuyện hôn ước giữa nữ nhi mình và Long Túc Vân, hơn mười lăm năm trước y lần trốn vào Phàn Dương Vương phủ thăm nữ nhi, trong lúc vô tình, từng nghe thấy lão Phàn Dương Vương nói, vốn là đã quên mất, nhưng ban nãy đi mua bữa sáng trên đường thì lại tình cờ nghe thấy người ta nói chuyện phiếm, nên bây giờ mới nhớ tới.

Quân Khôi La khẽ mỉm cười, nói băng quơ: “Phụ vương, Long Túc Vân không phải là phu quân của nữ nhi, hủy thì hủy đi, nhưng mà nữ nhi lại nhân cơ hội lừa hấn mất hai trăm vạn lượng bạc, cũng không lỗ vốn.”

“Rầm!”

Phượng Thiên Khuyết có được câu trả lời khẳng định chính xác, thế là vỗ bàn tay lên bàn, nếu không nghĩ tới đây là chỗ ở của nữ nhi mình, thì cái bàn gỗ lê hoa thượng hạng kia đã phải hồng là điều chắc chắn. “Long Túc Vân hấn tính là cái gì? Ngang nhiên xem thường nữ nhi của bản vương!”

Nhìn mặt Phượng Thiên Khuyết giăng đầy sương lạnh, mặc dù Quân Khôi La cảm thấy vị đại thúc tính tình nóng nảy này và bề ngoài của ông ấy chẳng tương xứng với nhau chút nào, trong lòng cũng cảm thấy âm ập. Rót một ly trà đưa cho y, kiêu ngạo nói: “Phụ vương, loại người như thế làm sao xứng để cha tức giận với hấn chứ? Nữ nhi của cha ưu tú như vậy, hấn gai mắt thì chính là tổn thất của hấn.”

Lúc này sắc mặt của Phượng Thiên Khuyết mới dễ coi một chút, khẽ nhấp một ngụm trà rồi nói: “Vây hôn sự giữa con và Tần vương thế tử cũng là thật?”

Quân Khôi La khẽ dạ thay cho câu trả lời, trông thấy y lại lqDdon muốn nổi giận, thì nói chặn lại: “Phụ vương, Tần Vương thế tử, không phải bị bệnh, mà là trúng độc! Độc của chàng ấy, nữ nhi có thể giải, cho nên cha lo lắng tình huống nữ nhi sẽ thủ tiết thì chắc chắn sẽ không thể có.”

“Nhưng mà.....”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Không Phải Cha Tính Đánh Chàng Ấy Chứ?

Phượng Thiên Khuyết giận dữ: “Tiểu tử kia có tài đức gì mà có thể lấy được nữ nhi của bản vương?!”

“Phụ vương, Tần Vương thế tử cũng là một nhân vật đấy, nếu như không giải được độc của chàng thì e rằng nữ nhi còn không xứng với chàng ấy đấy!” Quân Khôi La khẽ cười bất đắc dĩ, có lẽ là trong cảm nhận của bậc phụ mẫu, thì con mình mãi mãi là người ưu tú nhất nhi.

Nhưng phụ vương mới nhận lại con, thật muốn chung sống với con thêm mấy ngày, mà con lại phải gả cho người ta rồi, sao trong lòng phụ vương dễ chịu đây? Những lời này, Phượng Thiên Khuyết chỉ để trong bụng, không có nói ra, chỉ nói: “Nghe con nói như vậy, thì cha lại muốn gặp mặt hấn đấy.”

“Không phải cha tính đánh chàng ấy chứ?” Quân Khôi La cảnh giác: “Phụ vương, người chàng trúng kịch độc, không thể vận quá nhiều nội lực, cha đừng làm phiền chàng ấy nha. Nếu chàng ấy có chuyện gì, thì nữ nhi phải gánh tiếng xấu khắc phu trên lưng đấy.”

Phượng Thiên Khuyết nghe nữ nhi bảo vệ tiểu tử Long Dận kia như thế, vô cùng rối rắm trong tim. Nó thật là chua xót, cảm giác chua chất tràn lan trong lòng, tại sao nó lại khiến cho người ta khó chịu đến thế?

Thế nên, người phụ thân nào đó nói băng quơ: “Sợ gì chứ? Nếu như hấn có chuyện gì, thì con lập tức theo phụ vương về Tây Việt đi, nam nhi Tây Việt chúng ta thẳng thắn hào phóng, so bì với nam tử của Đông Lăng, thì cũng chẳng kém chút nào!”

Vừa nói vừa bắt đầu kể ra rồi lại cân nhắc: “Dịch tử của nhà Vân thừa tướng Vân Xuất Trần tài hoa hơn người, tướng mạo anh tuấn kiệt xuất, tạm có thể xứng với con; thế tử của Định Bắc hầu Nam Cung Ấp đẹp lại nồng nhiệt, ngọc thụ lâm phong, là đệ nhất mỹ nam tử của Tây Việt ta, bản vương cảm thấy cũng không tệ lắm; thế tử nhà Nhữ Dương Vương Mộc Thiên Cách võ công trác tuyệt (vượt trội), chính là nhân tài hiếm thấy, cũng không tệ.....”

Vũ: Tác giả hết câu rồi đó

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu thấy Phượng Thiên Khuyết ngồi một bên lâm nhâm kể hết về thanh niên tài tuấn của Tây Việt, không khỏi che miệng cười trộm. Thầm nghĩ nếu Tần vương thế tử muốn vượt qua cửa ải tiêu chuẩn này của nhạc phụ, thì e rằng hơi khó.

Phượng Thiên Khuyết nói ra đủ thứ cả một tràng dài, thấy nữ nhi mình chẳng có phản ứng gì, thì vội vàng hỏi: “A La, con cảm thấy tên nào tốt?” (Có ai thấy ông này giống lão ngoan đồng ko?)

Những công tử thế tử y vừa nói, gần như Quân Khôi La đã gặp qua hết rồi, đúng là ai ai cũng là rỗng trong biển người, nhưng mà tại sao nàng cứ cảm thấy phụ vương mình không an tâm làm sao ấy nhỉ?

“Ai cũng không được.”

“Sao lại không được chứ? Phụ vương thấy cũng không tệ mà.”

“Phụ vương, cha gặp Long Dận chưa?” Quân Khôi La thân nhiên hỏi. “Chưa từng.” Phượng Thiên Khuyết trả lời nghiêm túc: “Phụ vương không cười mà nhìn thôi cũng biết nam nhi của Đông Lăng tâm cơ thâm hiểm, không có trách nhiệm, hậu trạch thì càng giống như nửa cái triều đình, lúc nào cũng tranh đấu không ngừng, phụ vương không mong con giống như mẹ con, tuổi còn trẻ mà đã chết dưới âm toán của người ta.”

“Ha.”

Quân Khôi La bật cười. Cuối cùng thì nàng đã có thể nhận ra, người phụ vương này thật sự không bỏ được nữ nhi ấy mà! Nhưng mà cũng không phải là do nàng tịch mịch quá lâu, làm sao lại là một loại người yếu đuối để cho mấy thứ tôm tép này nọ khi dễ chứ?

Long Dận đứng, mà phụ vương nàng cũng đứng.

“Phụ vương, thế gian này, người có thể âm toán nữ nhi của cha vẫn còn chưa ra đời đâu!” Quân Khôi La tự tin ra mặt.

Phượng Thiên Khuyết thật sự thấy tự hào vì nữ nhi như vậy, chẳng qua là vẫn không quên thuyết phục nàng: “Nhưng mà.....”

“Phụ vương, chỗ nào có nữ nhân thì có đó có chiến tranh, hơn nữa còn có cái phù cao môn nào là hoàn toàn vui vẻ hòa thuận, không có tranh đấu đây? Phụ mẫu Long Dận đã qua đời hết rồi, lại không có huynh đệ tỷ muội, trong Tần Vương phủ chỉ có một lão trác phi và con cháu của bà ta thôi, nhân khẩu họ hàng còn sống trong nhà cũng coi như là vô cùng ít ỏi, phụ vương, cha đừng lo lắng cho nữ nhi.”

“Cha.....”

“Phụ vương, nữ nhi hiểu tâm tư của cha. Cùng lắm thì sau này năm nào nữ nhi cũng đến ở lại Tây Việt hai ba tháng, có lẽ là dạo chuyện bên đây được giải quyết tốt rồi thì cha ở chung với chúng con.”

Phượng Thiên Khuyết im lặng. Nữ nhi cũng đã nói như thế, y còn có cái gì mà không cam lòng đây?

Lúc này đây, bên ngoài vang vọng tiếng bước chân. Nhạc Tiêu đi ra ngoài, không hề đi vào và nói: “Tiểu thư, người bên tiền viện được phái đến báo là ngày thành hôn đã được quyết định, Tần Vương phủ mời Hầu lão phu nhân của Hầu phủ tới đây trao đổi thiệp canh, bảo người đến đại sảnh một chuyến.”

“Ừ, vậy thì đi một chuyến đi.”

Phượng Thiên Khuyết không muốn đứng dậy: “A La, bây giờ con có chuyện, sáng mai phụ vương lại đến thăm con.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Nhà Quý Tộc Trăm Năm

Ở Đông Lăng, người được nhà chồng mời tới trao đổi thiệp canh rất được coi trọng, không nhất định là người làm mai, không nhất định là người thân nhất bên nhà trai, nhưng nhất định phải là trưởng bối có đức cao vọng trọng.

136 năm trước, tổ tiên hoàng đế Long Ứng Hiền và đệ đệ ruột Long Ứng Kỳ, vì bất mãn với vương triều Trịnh thị tiền triều, hoàng đế đòi cuối hung ác khắc nghiệt tàn bạo, nên đã tập kết một nhóm nghĩa sĩ phát cờ khởi nghĩa. Diễn ra trong ba năm, đã chiếm đoạt vương triều Trịnh thị thành công, lập nên nước Đông Lăng.

Đệ đệ Long Ứng Kỳ tức trí đa mưu, tiếng tăm vang dội hơn, thế nhưng lại không có lòng với ngôi vua, nên đã nhường lại ngôi vua cho huynh trưởng Long Ứng Hiền. Long Ứng Kỳ này chính là lão tổ tông của Long Dận, nếu như năm đó ông ấy thuận theo ý dân, làm hoàng đế, thì hôm nay Long Dận chính là hoàng tử, thì chỗ nào mà có Long Túc Văn tùy tiện dương oai diệu võ?

Long Ứng Hiền luận công ban thưởng, phong Long Ứng Kỳ làm Tấn Vương, phó tướng Quân Trọng Lâu làm Phàn Dương Vương, phó tướng Ngũ Văn Thiên làm Thuận Nghĩa Vương, phó tướng Trần Quốc Thuận làm Xương Nghĩa Vương, cha truyền con nối ngàn đời sau. Đồng thời quyết tâm tỏ lòng làm người hoàng đế tốt, trao cho bốn vị Vương nắm giữ mười vạn binh quyền của Đông Lăng, cũng thuận theo lời thề bất cứ lí do thu hồi binh quyền bất đắc dĩ gì của hoàng gia, theo chính sách đề đốc thúc*.

*Gốc là [以策監督] dĩ sách giám đốc: tạm hiểu như trên. Thật ra editor không biết tiếng TQ.

Nói tới đây, không thể không nói tới Phi Ứng Ky.

Năm đó, Long Ứng Thiên cảm động và nhớ tới ân tình Long Ứng Kỳ nhường ngôi, đặc biệt chọn lựa một vạn quân sĩ có tư chất cực tốt trong quân khởi nghĩa, thành lập Phi Ứng Ky, giao cho Long Ứng Kỳ chỉ huy, đã làm thành một đoạn giai thoại huynh đệ thân thiết kính trọng lẫn nhau* (*huynh hữu đệ cung).

Một vạn Phi Ứng Ky này không chịu chế ước của hoàng đế hay hoàng thất hay bất cứ ai, chỉ thuộc về mình Tấn Vương phủ, nhiều thế hệ kế tục, chết một người, lại bổ sung một người, nhân số luôn giữ ở mức một vạn người. Long Ứng Hiền cam kết, nếu đế vương Long thị có chuyện mà không làm, thì người của Phi Ứng Ky có thể dẫn quân bức vua thoái vị, phò lập nên chúa mới.

Để giúp huynh trưởng ngồi vững trên ngôi vua, dân chúng an cư lạc nghiệp, bảo vệ vương triều Long thị vững như thành đồng, Long Ứng Kỳ không hề chối từ. Y tự mình thao luyện, kỷ luật nghiêm khắc, cũng không lười biếng huấn luyện.

Thời gian như thoi đưa, hơn một trăm ba mươi năm tiếp theo, một nhánh quân đội này, từ đám quân ô hợp ban đầu dần dần lớn mạnh thành một quân đội như hổ như sói, mọi người ai ai cũng có thể lấy một địch mười.

Bấy giờ, nếu nói ở Đông Lăng, ngoài trừ hoàng đế ra thì ai là người có quyền lớn nhất, chắc chắn là Tấn Dương Vương đảm nhiệm bao đời.

Trở về chuyện chính.

Tục ngữ nói không có bản lĩnh, thì làm sao dám lên Lương Sơn*?

*[没有三两三，不敢上梁山]: là ngôn ngữ trong Thủy Hử. [没有三两三]: Một loại thuyết pháp của tửu lượng, nhưng cũng không giống vậy! Còn có một loại tam lưỡng tam [三两三] tương đương Ngũ Hành, cũng gọi là tam lưỡng tam tiền, dịch là: Thời xưa làm chuyện khó thành, đòi người cần cù uổng phí tâm lòng, nửa đời thoải mái như nước chảy đi, sau đó thì vận đến mới là tiền. Lý giải trong mặt chữ hơi giống như hảo hán Lương Sơn Thủy Hử có số mệnh bị kịch! Năm xưa do bị gian thần hãm hại, không có cửa đền nợ nước! Tức nước vỡ bờ! Cũng có trải qua một đoạn thời gian bất ổn!

[zhidao.baidu] Vũ: Ta không hiểu mấy cái này lắm, nhưng ai coi rồi thì biết lịch sử, cái kết của huynh đệ hảo hán Thủy Hử thảm cỡ nào rồi đó. Có phim về trước khi quy phục triều đình lần sau khi quy phục triều đình. Mà ta quên tên hết rồi. Các nàng đi hỏi một phim đi.

Mặc dù Võ Lăng Hầu phủ đã không còn là tử đại Vương phủ của Đông Lăng từ lâu rồi, nhưng mà đã tồn tại trên thế gian cả đời người rồi.

Trong suốt trăm năm, chốn quan trường sóng gió, vô số thị tộc vùng lên, những cũng có vô số thế gia lụi bại, mà Võ Lăng Hầu phủ lại đứng vững như kiền ba chân, tất nhiên là họ có năng lực tồn tại.

Ngoài Võ Lăng Hầu phủ Ngũ Đại đồng đường, gia phong nghiêm cẩn, chuyện gia đình hòa thuận. Võ Lăng Hầu lão Hầu phu nhân là người khiêm tốn, danh tiếng rất tốt.

Nhưng mà chuyện này không phải là trọng điểm, mà trọng điểm là ở chỗ Võ Lăng Hầu lão Hầu phu nhân chính là muội muội của tằng tổ phụ Long Dận, năm nay tuổi cao, đã được bảy mươi tuổi, ở thời kỳ này tuổi như vậy đã coi như là thật trường thọ rồi.

Không nói đến hào quang của Tấn Vương phủ, bản thân bà cũng được cho là một nhân vật ở Đông Lăng.

Năm ấy, hơn mười năm về trước, trong yến tiệc tân hôn của bà, thì phu quân của bà lại bị gọi đến biên quan giết địch. Do bà tưởng nhớ phu quân, một mình đến trước biên quan, kết quả trong quân đội của Đông Lăng, từ trước đến nay, chính là nữ tử tòng quân đầu tiên! Một lần, phu quân của bà bị địch bao vây, bà một mình một ngựa tiên phong cứu người trở về, rất có phong phạm của tổ phụ Long Ứng Kỳ!

Tòng quân ba năm, bà chém địch vô số, không thua đáng mảy râu, được tướng sĩ trong quân và dân chúng ngợi ca là nữ anh hào khăn trùm*.

*Khăn trùm [巾帼]: khăn trùm vốn là một loại phụ kiện thời cổ đại, to và rộng như cái mũ, bên trong lót những sợi kim loại đan xem hoặc dùng những miếng gỗ trúc được chuốt mỏng kết thành các loại kiểu dáng mới mẻ, bên ngoài dán lụa dệt màu đen hoặc là khăn nhiều màu sắc, lúc sử dụng thì cứ mang lên đỉnh đầu, sau đó lại dùng trâm kết lại. Loại đồ trang sức như khăn trùm đầu này gọi là khăn trùm. [baike.baidu] Vũ: Nói sơ vậy thôi.

Hôm ấy ngày khai hoàn về triều, tằng tổ phụ của Long Triệt đã phong bà làm Quắc (khăn, như trên) Anh Quân chúa, được hưởng bổng lộc của quận chúa.

Bên trên Long Dận, ngoại trừ một lão trác phi Lộ Phi của tổ phụ và một người nhi tử của bà ta ra, thì không còn trường bối nào khác nữa, nên bèn mời tằng tổ cô của mình đến đây trao đổi thiếp canh, có thể thấy sự coi trọng đối với Quân Khởi La.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 104: Võ Lăng Hầu Lão Hầu Phu Nhân.

Quân Khởi La lại chinh đồn trang phục lần nữa rồi tiến lên, với vẻ trang trọng.

Dường như Thẩm Cẩm Thành còn chưa hạ triều, từ xa, Quân Khởi La đã trông thấy Thiệu thị ngồi ở chỗ trưởng bối bên trong đại sảnh, ngồi bên cạnh bà ta là một vị lão nhân có gương mặt hiền hậu nhả nhặn, Chu thị và Thẩm Uyên Tâm thì ngồi cạnh ở bên hông.

Mặc dù Võ Lăng Hầu phu không thể so với Phần Dương Vương phu, nhưng mà Hầu lão phu nhân không những có thân phận Quận chúa, mà còn có Tần Vương phu chống lưng, cho nên ngồi ở ghế trên cùng cũng không tính là làm bề mặt Phần Dương Vương phu.

So sánh giữa Thiệu thị và Võ Lăng Hầu lão Hầu phu nhân, Quân Khởi La thầm cảm thán: Suy cho cùng cũng là khuê tú chân chính xuất thân từ quý tộc thế gia trăm năm, Thiệu thị xuất thân thương nhân và Hầu lão phu nhân hoàn toàn không nằm trên cùng một đẳng cấp!

Còn chưa nói đến phong thái trời sinh của Hầu lão phu nhân, chỉ riêng từ cách ăn mặc mà nói, thì cũng có thể biểu hiện rõ ràng phẩm chất bên trong của bà cao hơn Thẩm thị không chỉ có đôi ba điều.

Tuy bà đầy tóc bạc phơ, nhưng mà trông có vẻ tinh thần rất tốt. Mang chút phúc hậu, mặc một bộ áo gấm hoa dài phức tự đoàn*, chỉ cài một chiếc trâm ngọc như ý mạ vàng đơn giản, còn lại, trên tai thì cũng chỉ có một đôi khuyên tai ngọc lục bảo nạm vàng và một sợi dây chuyền. Trang phục trên người, nhìn sơ qua thì #Guanyu có vẻ đơn giản không đắt tiền, bên trong khiêm tốn lại hiện ra sự tao nhã.

*nên nói sao đây? Các nàng có thể tưởng tượng giống như mấy bộ quần áo của những nữ quý tộc có tuổi thời cổ đại, thường hay có những hình thù chữ kiêu trong khuôn hình tròn, giống đồ của mấy ông thợ ông tảo ấy.

Ở đằng sau lưng bà, có một vị nữ tử chừng mười ba mười bốn tuổi đứng rất quy củ, khuôn mặt nàng nhỏ nhắn tròn trịa, cặp mắt linh động, người mặc chiếc áo ngắn hoa văn mây phủ màu lam nhạt phối với chiếc quần lụa mỏng cùng tông màu, trông có vẻ ngây thơ đáng yêu, xinh đẹp lạnh lợi. Có lẽ là tăng tôn nữ (chất) của Hầu lão phu nhân.

Mà còn Thiệu thị thì hình vẽ trên nền màu nâu vật áo và áo trong đối màu, ngàn lời cũng chẳng tả nổi bộ tà áo hoa văn phối với váy dài màu đen. Nhiều thật là nhiều, nhưng phối như thế thì cũng chẳng là gì, chủ yếu là trên đầu bà ta có bốn năm chiếc trâm vàng, tay trái tay phải thì đeo một chiếc nhẫn hồng ngọc to và một chiếc nhẫn vàng thật lớn, thật là giống như đáng về nhà giàu mới nổi.

Còn buồn cười hơn chính là trên khuôn mặt bà ta đầy nếp chân chim mà còn trét phấn mất một lớp phấn.

Người nói người cũng là người hơn năm mươi tuổi rồi, mà còn học theo mấy tiểu muội tử (mấy em gái trẻ lắm lắm) trang điểm cả mớ phấn son như thế lên mặt, Quân Khởi La cũng chỉ có thể “Ha ha.”

Thiệu thị tự biên tự diễn, Hầu lão phu nhân khẽ mỉm cười coi như là đáp lại bà ta. Chẳng qua là nhìn thật kỹ thì nụ cười kia cũng không thật sự, mà càng lúc càng hiện lên vẻ lạnh nhạt xa cách.

Thấy Quân Khởi La bước đến từ từ, Hầu lão phu nhân lập tức thu lại sự chú ý, nhìn Quân Khởi La, nụ cười trên gương mặt cũng chân thật thêm mấy phần.

“Khởi La ra mắt Võ Lăng Hầu lão Hầu phu nhân!” Quân Khởi La ?!q”đôn? tự nhiên hào phóng hành lễ theo đúng tiêu chuẩn của một văn bối, còn về Thiệu thị, Chu thị thì cũng chẳng thèm ngó ngang.

Thiệu thị tức anh ách, cái mặt già nua cũng nhăn nhúm lại; Chu thị thì cảm thấy mất mặt, sắc mặt rất chi là không tốt.

Mặc dù sau khi Quân Khởi La trở về, rất hiếm khi xuất hiện trước mặt bọn họ, chứ đừng nói chi là sớm chiều hỏi thăm, nhưng mà những thứ kia toàn là đằng sau cánh cửa đóng kín, cũng chẳng ai thấy được. Nhưng mà bây giờ không giống nhau mà, bây giờ đang có người ngoài ở đây, dẫu sao thì nàng ta cũng nên làm bộ một chút chứ!

Cũng không biết là cố tình hay vô ý, hay là không hề để ý, Hầu lão phu nhân quan sát Quân Khởi La từ trên xuống dưới, thấy gương mặt nàng mang nụ cười kín kẽ, thân thể đáng vẻ xinh đẹp, từng hành động cử chỉ đều thoải mái đúng mực, không hề có chút thái độ làm bộ làm tịch của thiên kim tiểu thư, mặc dù quần áo bình thường, nhưng cũng không thể che giấu khí chất cao quý ẩn hiện từ trong xương cốt, càng giống khuê tú hơn những khuê tú lớn lên trong kinh thành ngay từ nhỏ.

Hầu lão phu nhân hài lòng gật đầu một cái, đáng vẻ tươi cười đưa tay nắm lấy tay nàng và nói: “Hài tử ngoan, đến đây với tăng tổ cô mẫu.”

Thẩm Uyên Tâm nhận ra sắc mặt ngờ ngợ của tổ mẫu và mẫu thân mình, rồi lại trông thấy Quân Khởi La muốn đến chỗ Hầu lão phu nhân, thì vội vàng đứng dậy đến trước mặt Hầu lão phu nhân cách hai bước, quỳ gối nhẹ nhàng hành lễ với bà, giọng điệu mang ý tự trách: “Kính Hầu lão phu nhân chê cười rồi, Nhị muội, nàng lớn lên ở nơi dân dã, hoi..... Không hiểu lễ nghi, là ta, người làm tỳ tỳ này không dạy dỗ nàng tốt, kính xin Hầu lão phu nhân không để bụng.”

Chương 105: Hiểu Trong Lòng Là Được Rồi.

“Ồ.”

Quân Khôi La đang muốn mở lời, thì lam y nữ tử đằng sau lưng Hầu lão phu nhân nhìn chăm chăm bằng đôi mắt tròn trịa, đáng vẻ u mê không hiểu nom rất dễ thương. Chỉ nghe thấy nàng hỏi Hầu lão phu nhân: “Lão tổ tông, Thiên Nhã nghe nói Phàn Dương lão Vương gia họ Quân, Khôi La tỷ tỷ chính là tôn nữ ruột của Phàn Dương lão Vương gia, tại sao lại có một tỷ tỷ họ Thẩm thế?”

Đáng vẻ nàng ngây thơ hồn nhiên, giống như không biết chuyện của Phàn Dương Vương phủ.

Nếu không phải nàng nhân lúc mọi người không chú ý ranh mãnh nháy mắt với Quân Khôi La mấy cái, thì suýt nữa nàng cũng bị nàng ấy làm cho mê muội.

Quân Khôi La cười thầm, thì ra là tiểu nha đầu Đoạn Thiên Nhã này lại là chúa thích giả heo ăn thịt hổ đây mà, sao nàng lại không biết bây giờ nàng ấy đang giúp đỡ mình? Mặc dù nàng hoàn toàn không cần sự trợ giúp của nàng ấy, nhưng mà hành động của nàng ấy khiến nàng cảm thấy ấm áp.

Sau khi Thẩm Uyên Tâm nghe Đoạn Thiên Nhã nói thế, thì cả Thiệu thị, Chu thị cũng có vẻ mất tự nhiên, trong lòng thì hận không thể xé nát bộ mặt của Đoạn Thiên Nhã.

Mặc dù cả nhà Thẩm thị kể tục mọi thứ của Phàn Dương Vương phủ, nhưng mà trong giới quý tộc kinh thành thì lại rất xấu hổ, thậm chí nói thẳng ra là không thể nào được quý tộc trong kinh thành thật sự tiếp nhận.

Nhưng mà cho dù là như thế, thì cũng không có ai chất vấn ngay trước mặt, dẫu sao thì Phàn Dương Vương gia Thẩm Cẩm Thành này cũng được hoàng thượng công nhận.

Thẩm Uyên Tâm ngứa mắt Quân Khôi La bị hủy hôn rồi lại còn có thể giả vào Tấn Vương phủ, thế nên muốn bôi đen nàng ngay trước mặt trưởng bối của Long Dận, nếu do nàng ta hành động không tôn kính với trưởng bối bị Hầu lão phu nhân không thích, thế là lại bị hủy hôn lần nữa thì còn gì bằng.

Cũng không biết Hầu lão phu nhân thật sự không nhận ra hay là chưa hề để ý, hay là hoàn toàn không rảnh để ý, mà ả tiện nhân Đoạn Thiên Nhã kia cũng là đồ giả bộ ngu si, chen vào không cho mấy người bọn họ mặt mũi.

Phẫn nộ lại ngồi lên ghế, Thẩm Uyên Tâm không hề nói thêm một lời nào nữa, nhưng uất ức tức giận trong lòng thì khó mà dẹp yên.

Ai cũng là thứ không biết phân biệt tốt xấu gì cả! Đợi tới khi An Vương điện hạ ngồi lên ngôi vị kia, Thẩm Uyên Tâm ta cũng chính là nữ nhân tôn quý nhất Đông Lăng, đến lúc đó, chắc chắn sẽ khiến cho tất cả các người phải hối hận vì đã đắc tội với ta!

“Thiên Nhã, con quá thất lễ rồi, loại chuyện như thế thì ngầm hiểu là được rồi, sao có thể hỏi thẳng như thế chứ?” Hầu lão phu nhân nghiêm mặt quát, giọng điệu thì mang vẻ trách cứ khiến trách Đoạn Thiên Nhã cả, rồi lại quay sang áy náy nói với Thiệu thị: “Thiên Nhã vừa về từ bên nhà ngoại tổ, lại bị bán quận chứa chiều hư, mong rằng Thẩm lão phu nhân đại nhân đại lượng, đừng trách tội nàng. Thiên Nhã, còn không mau nói xin lỗi với Thẩm lão phu nhân?”

Phi!

Quân Khôi La cảm thấy, nếu định lực của mình không tốt, thì suýt nữa đã phải phì cười, thầm nói Hầu lão phu nhân này đúng là giỏi bỏ đao thẳng vào bà tức Thiệu thị, xát muối lên vết thương của tổ tôn ba người nha, nhìn bộ dạng kia của bọn họ, ai ai cũng giống như bị táo bón!

Ừ, Hầu lão phu nhân này đúng là một người tuyệt vời!

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đứng bên cạnh cũng không có định lực tốt như Quân Khôi La, cúi đầu nhìn mũi chân, hai vai hơi run run, dễ thấy là rất khó chịu.

Đáng vẻ Đoạn Thiên Nhã giống hệt như là mới biết mình đã nói sai, uất ức chớp chớp đôi mắt to tròn, hai tay đan vào nhau rồi cúi đầu đi tới trước mặt Thiệu thị đang sắc mặt khó coi, quý gối nói: “Thiên Nhã tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, mong Thẩm lão phu nhân thứ tội.” Sau đó lại nói với Thẩm Uyên Tâm: “Thẩm tỷ tỷ tha lỗi.”

Thẩm Uyên Tâm quay đầu đi không thèm đếm xỉa tới nàng.

Thiệu thị làm sao so đo với một tiểu nữ hài chứ? Truyền đi thì người ta còn không cười tới rụng răng hàm luôn à! Đành phải ngượng ngùng cười nói: “Đoạn Tử cô nương ngây thơ hồn nhiên, lão thân vô cùng thích, mau mau mời đứng lên.”

Đoạn Thiên Nhã vội vàng tạ ơn rồi lui lại đằng sau lưng lqđ?tặng tổ mẫu của mình. Bài nhạc đệm này cũng coi như là hát xong cả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Phúc Đức Đã Tu Được

Edit: Quan Vũ.

Lão Hầu phu lêWđ nhân không thèm để ý tới tổ tôn mấy người Thẩm thị, kéo bàn tay của Quân Khởi La qua, không coi ai ra gì, nói: “Bà già ta đây vừa thấy con thì biết ngay con là hài tử ngoan, có người có mắt như mù không thấy rõ, nhưng trong lòng của bà già này thì lại rõ như gương.”

Có người ở đây ấy, chẳng phải là chi Long Túc Vân hay sao? Làm sao Thẩm Uyển Tâm không hiểu được chứ?

Khi nàng thấy lão Hầu phu nhân có vẻ mặt từ ái với Quân Khởi La, còn mình thì chẳng thèm ngó ngang tới, thì trong lòng âm ức tức tối vô cùng.

Hừ, ngay cả cái thứ nữ nhân xấu xí Quân Khởi La kia chẳng giỏi cái gì, mà vẫn coi nàng ta như bảo bối chứ! Bản tiểu thư sẽ chờ nàng ta gả đi khác chết cái tên ma ốm Long Dận kia!

Quân Khởi La chẳng thể ngờ rằng Thẩm Uyển Tâm oán hận nguyên rủa trong lòng? Khẽ cười với lão Hầu phu nhân: “Lão Hầu phu nhân quá khen.”

Lão Hầu phu nhân càng nhìn Quân Khởi La càng vừa ý, hiếm khi cảm thấy Long Triệt cũng đã làm một cái chuyện khiến người ta vừa lòng thoải nguyện, hòa nhã nói: “Ngày thành hôn của con và A Dận sẽ là mừng 18 tháng sau, chính là ngày thành hôn tốt nhất trong năm nay. Có lẽ là ngày này hơi vội và một chút, nhưng mà con yên tâm, lúc A Dận tới đặc biệt nhấn mạnh với ta, tất cả đã có nó rồi, con không cần chuẩn bị thứ gì cả, chỉ cần chờ làm tân nương xinh đẹp nhất hạnh phúc nhất vào một tháng nữa thôi.”

“Quân tỷ tử, biểu ca còn nói nữa.” Đoạn Thiên Nhã nhìn #Guānyǔ Quân Khởi La rồi le lưỡi, cười nói chen vào: “Mẫu thân và tổ phụ của tỷ mất sớm, e là không có ai chuẩn bị đồ cưới cho tỷ, bảo tỷ không nên cảm thấy đau buồn vì chuyện này, sau này toàn bộ Tấn Vương phủ đã là của tỷ cả, huynh ấy mãi mãi kiên trì ủng hộ tỷ.”

Chu thị nghe xong lời này thì không vừa lòng. Cái gì mà nói “E là không có ai chuẩn bị đồ cưới cho tỷ”? Coi Chu Ngọc Lan nàng là người chết à?

Bây giờ trên danh nghĩa Chu Ngọc Lan nàng là mẫu thân của Quân Khởi La, mặc dù nàng quả thật không tính chuẩn bị quá nhiều, nhưng vì thanh danh của Phần Dương Vương phủ và mặt mũi của Vương gia, nhưng ý là vẫn thơn thảo làm mà.

Đúng ngay lúc nàng há mồm định nói cái gì đó, thì Thiệu thị lại hung hăng lườm nàng một cái, nàng đành phải im lặng trong phần nộ.

Trong lòng Thẩm Uyển Tâm thì lại vô cùng không yên.

Vì sao nàng thành thân thì cái gì cũng phải tự mình chuẩn bị, còn bây giờ đến Quân Khởi La, thì đã có cái tên ma ốm kia chuẩn bị hết vậy? Thậm chí nàng ta cũng không cần phải chuẩn bị đồ hồi môn!

Phải biết rằng, đồ cưới của nữ tử càng nhiều, thì gia đình trượng phu sẽ càng coi trọng người một chút, sau này địa vị trong gia đình trượng phu cũng sẽ cao hơn một chút, và ngược lại thì sẽ khiến người ta phẫn nân này nọ.

Theo ý của Long Dận, sau khi Quân Khởi La gả đi thì có thể cai quản mọi chuyện của Tấn Vương phủ, mệnh của nàng ta cũng thật quá tốt rồi ấy chứ.

Nhưng mà nghĩ đến Long Dận chẳng sống được bao lâu, thì lòng Thẩm Uyển Tâm lại bình thường trở lại.

Quân Khởi La hơi biến sắc: “Mạng của dđllq"đôn Khởi La thật khổ, nương mất sớm, phụ thân không thương, có thể được Tấn Vương thế tử đối đãi như thế, quả là phúc đức Khởi La đã tu được mấy đời.”

Nếu nói chẳng phải chuẩn bị cái gì, chỉ cần chờ làm tân nương là được rồi, cùng lắm là khiến Quân Khởi La cảm thấy Long Dận quan tâm đến chuyện của nàng, nhưng mà ngay cả đồ cưới cũng không cần chuẩn bị, thì lại khiến cho nàng lấy làm cảm động lắm.

Nàng vẫn biết ý nghĩa của đồ cưới đối với một tân nương.

Được phu như thế, thì còn cầu gì hơn?

Nhưng mà tốt xấu gì nàng cũng là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, làm sao có thể không có đồ cưới đây?

Chẳng những đồ cưới phải có, mà nàng chắc chắn còn phải khiến cho người kinh thành phải trợn tròn mắt ra nhìn!

“Ai có thể nói A Dận cưới được con không phải là phúc của nó chứ?” Lão Hầu phu nhân vừa lòng vỗ bàn tay của Quân Khôi La, hình như nhớ đến cái gì, đôi mắt ươn ướt: “A La, A Dận là một hài tử số khổ, tăng tổ cô mẫu không có yêu cầu khác, chỉ mong sau khi con thành thân, con đối xử với nó thật tốt, thế thì sau khi bà già này xuống dưới đất, cũng có thể có câu trả lời thỏa đáng với liệt tổ liệt tông của Tấn Vương phủ.”

Chương 107: Chặt đứt hậu hoạn.

Edit: Quan Vũ.

Quân Khôi La gạt đầu, nói: “Lão Hầu phu nhân yên tâm, Khôi La đã hiểu.”

“Ừ, hài tử ngoan.” Lão Hầu phu nhân lau nước mắt, gỡ một chiếc vòng tay trong suốt xanh biếc trên cổ tay ra, lq9đ@n đặt lên tay của Quân Khôi La và nói: “A La, con cũng đừng gọi lão Hầu phu nhân lão Hầu phu nhân, nghe thế thì cảm thấy rất xa lạ, gọi tăng tổ cô mẫu như A Dận đi.”

“Người lớn ban thưởng, không thể từ chối.” Quân Khôi La nói: “Khôi La tạ ơn tăng tổ cô mẫu.”

Mấy người Thiệu thị đã không kiên nhẫn nổi nữa, nhưng lão Hầu phu nhân còn có thân phận Quận chúa, nên không thể không ngồi cười ra mặt theo.

Lão Hầu phu nhân nhàn nhạt liếc qua, thì thấy rõ điệu bộ của mấy người. Cho dù trong lòng có nhiều chuyện muốn nói với Quân Khôi La cũng không tiện nói gì thêm, quát người của mình: “Người đâu, mang thiếp canh của Tấn Vương thế tử đến.”

Nhạc Tiêu nhận lấy canh thiếp được dâng lên, rồi lại cầm canh thiếp của Quân Khôi La giao cho đối phương.

Nói chuyện qua lại mấy câu, lão Hầu phu nhân khách khí vài câu với Thiệu thị, rồi mới dẫn theo người của mình xin từ biệt.

Quân Khôi La tiễn người đến cổng của Vương phủ rồi mới quay về.

Tới khi vào trong cổng, thì phát hiện Thẩm Uyển Tâm dẫn theo nha hoàn thân cận của nàng đi qua từ hành lang dài ở đối diện, Quân Khôi La và Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu làm bộ như không trông thấy, bước đi không nhanh không chậm.

“Tiểu thư, ngày Thẩm Uyển Tâm xuất giá sắp tới gần, tiệc rượu Trung thu ngày mai, hẳn là sẽ không đi đâu.” Nhạc Tiêu khẽ nói.

“Yến hội ngày mai làm sao thiếu đi nàng ta được chứ?” Quân Khôi La thả chậm bước chân, nán lại, nghe thấy tiếng bước chân của Thẩm Uyển Tâm tới gần, mới cao giọng với vẻ khó khăn đủ điều: “Ai dà, lẽ ra Tấn Vương thế tử thật sự không tệ, nhưng mà chàng lại không thể sống thêm được mấy năm, ta già đi, chẳng phải là chờ làm quả phụ thủ tiết sao?”

“Phải đó.” Nhạc Tiêu hiểu dụng ý của tiểu thư nhà mình ngay, phối hợp nói tiếp: “Tiểu thư, theo ta thấy thì An Vương điện hạ thân phận tôn quý, tuấn tú nho nhã, chủ yếu nhất là thân thể lq#đ\$ן hẳn ta mạnh mẽ tráng kiện, có thể mạnh hơn Tấn Vương thế tử nhiều lắm! Hơn nữa, Văn phi nương nương đúng là rất coi trọng người đấy!”

Quân Khôi La tiếc hận nói: “Nói ra thì ta thật đúng là hối hận, ngày trước, tại sao lại đồng ý từ hôn với hắn ta chứ? Cho dù là dựa vào Văn phi tiến vào An Vương phủ thì làm sao nào? Dựa vào thân phận chính phi của An Vương, Thẩm Uyển Tâm nàng ta có thể làm gì ta? Nhưng lại không có bán thuộc hối hận mà!”

Nhạc Sinh thần kinh thô nhưng không có nghĩa là nàng ngu dốt, vội vàng thần bí, hề hề, nói: “Tiểu thư, ta từng có được một loại thuốc, chỉ cần nam nhân ăn vào, chắc chắn hắn ta sẽ yêu người yêu đến chết đi sống lại. Hay là vào yến hội tối mai, chúng ta lặng lẽ bỏ vào trong nước trà của An Vương điện hạ, chỉ cần gạo nấu thành cơm, thì còn sợ gì hắn ta không chịu nhận chứ? Mà cho dù hắn ta không nhận, thì còn có Văn Phi mà!”

“Cái này không tốt lắm đâu?” Quân Khôi La khó xử nói: “Sẽ bị người ta khinh thường.”

“Có gì không tốt chứ? Tuy Đông Lăng chúng ta đã lập Thái Tử, nhưng nghe nói An Vương mới chính là người có khả năng nhòm ngó ngôi vị hoàng đế nhất, đến lúc đó tiểu thư người sẽ là hoàng hậu, kẻ nào dám xem thường người, chặt quả đầu của hắn xuống!”

Quân Khôi La làm thinh một lúc, cuối cùng thì gạt đầu như hạ quyết tâm: “Được, cứ theo đó mà làm.”

Mấy người quyết định xong thì không thềm nhiều lời nữa, đi về Bích Khê Uyển.

Thẩm Uyển Tâm tiến lên từ đằng sau một bụi dây leo, nhìn bóng lưng mấy người Quân Khôi La, trong đôi mắt như chìm ngập trong nọc độc.

Tiện nhân, đúng là tiện nhân mà! Cũng đã từ hôn với An Vương điện hạ rồi, lại còn muốn hót tay trên!

“Tiểu thư, hay là chúng ta nói với An Vương điện hạ đi, bảo người đề phòng một chút.” Kim Kiều nhìn sắc mặt tiểu thư nhà mình đã đen xanh, vội vàng nói ra biện pháp.

Thẩm Uyển Tâm hí hóp mắt nhìn ở chỗ bóng dáng Quân Khôi La dần dần khuất khỏi tầm mắt, rất lâu rồi mới nói: “Cung yến ngày mai, quan viên tứ phẩm trở lên và người nhà đều sẽ tham gia, đến lúc đó, nhiều người nhìn lẫn lộn, chỉ sợ khó lòng đề phòng. Dù sao chuyện hôn lễ đã được chuẩn bị khá ổn thỏa rồi, ngày mai...”

Quân Khôi La, những gì ta rất không dễ dàng có được, làm sao lại để cho người đoạt lấy một lần nữa chứ? Xem ra l!q>đ ta phải nghĩ cách gì đó, chặt

đứt hậu hoạn mới được!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107: Chặt Đứt Hậu Hoạn

Quân Khởi La gật đầu, nói: “Lão Hầu phu nhân yên tâm, Khởi La đã hiểu.”

“Ừ, hài tử ngoan.” Lão Hầu phu nhân lau nước mắt, gỡ một chiếc vòng tay trong suốt xanh biếc trên cổ tay ra, lQ9đ@n đặt lên tay của Quân Khởi La và nói: “A La, con cũng đừng gọi lão Hầu phu nhân là Hầu phu nhân, nghe thế thì cảm thấy rất xa lạ, gọi tăng tổ cô mẫu như A Dận đi.”

“Người lớn ban thưởng, không thể từ chối.” Quân Khởi La nói: “Khởi La tạ ơn tăng tổ cô mẫu.”

Mấy người Thiệu thị đã không kiên nhẫn nổi nữa, nhưng lão Hầu phu nhân còn có thân phận Quận chúa, nên không thể không ngồi cười ra mặt theo.

Lão Hầu phu nhân nhàn nhạt liếc qua, thì thấy rõ điệu bộ của mấy người. Cho dù trong lòng có nhiều chuyện muốn nói với Quân Khởi La cũng không tiện nói gì thêm, quát người của mình: “Người đâu, mang thiếp canh của Tần Vương thế tử đến.”

Nhạc Tiêu nhận lấy canh thiếp được dâng lên, rồi lại cầm canh thiếp của Quân Khởi La giao cho đối phương.

Nói chuyện qua lại mấy câu, lão Hầu phu nhân khách khí vài câu với Thiệu thị, rồi mới dẫn theo người của mình xin từ biệt.

Quân Khởi La tiễn người đến cổng của Vương phủ rồi mới quay về.

Tới khi vào trong cổng, thì phát hiện Thẩm Uyển Tâm dẫn theo nha hoàn thân cận của nàng đi qua từ hành lang dài ở đối diện, Quân Khởi La và Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu làm bộ như không trông thấy, bước đi không nhanh không chậm.

“Tiểu thư, ngày Thẩm Uyển Tâm xuất giá sắp tới gần, tiệc rượu Trung thu ngày mai, hẳn là sẽ không đi đâu.” Nhạc Tiêu khẽ nói.

“Yến hội ngày mai làm sao thiếu đi nàng ta được chứ?” Quân Khởi La thả chậm bước chân, nán lại, nghe thấy tiếng bước chân của Thẩm Uyển Tâm tới gần, mới cao giọng với vẻ khó khăn đủ điều: “Ai dà, lẽ ra Tần Vương thế tử thật sự không tệ, nhưng mà chàng lại không thể sống thêm được mấy năm, ta già đi, chẳng phải là chờ làm quả phụ thủ tiết sao?”

“Phải đó.” Nhạc Tiêu hiểu dụng ý của tiểu thư nhà mình ngay, phối hợp nói tiếp: “Tiểu thư, theo ta thấy thì An Vương điện hạ thân phận tôn quý, tuấn tú nho nhã, chủ yếu nhất là thân thể hẳn ta mạnh mẽ tráng kiện, có thể mạnh hơn Tần Vương thế tử nhiều lắm! Hơn nữa, Văn phi nương nương đúng là rất coi trọng người đấy!”

Quân Khởi La tiếc hận nói: “Nói ra thì ta thật đúng là hối hận, ngày trước, tại sao lại đồng ý từ hôn với hẳn ta chứ? Cho dù là dựa vào Văn phi tiến vào An Vương phủ thì làm sao nào? Dựa vào thân phận chính phi của An Vương, Thẩm Uyển Tâm nàng ta có thể làm gì ta? Nhưng lại không có bán thuộc hối hận mà!”

Nhạc Sinh thần kinh thô nhưng không có nghĩa là nàng ngu dốt, vội vàng thần bí, hề hề, nói: “Tiểu thư, ta từng có được một loại thuốc, chỉ cần nam nhân ăn vào, chắc chắn hẳn ta sẽ yêu người yêu đến chết đi sống lại. Hay là vào yến hội tối mai, chúng ta lẳng lẽ bỏ vào trong nước trà của An Vương điện hạ, chỉ cần gạo nấu thành cơm, thì còn sợ gì hẳn ta không chịu nhận chứ? Mà cho dù hẳn ta không nhận, thì còn có Văn Phi mà!”

“Cái này không tốt lắm đâu?” Quân Khởi La khó xử nói: “Sẽ bị người ta khinh thường.”

“Có gì không tốt chứ? Tuy Đông Lăng chúng ta đã lập Thái Tử, nhưng nghe nói An Vương mới chính là người có khả năng nhòm ngó ngôi vị hoàng đế nhất, đến lúc đó tiểu thư người sẽ là hoàng hậu, kẻ nào dám xem thường người, chặt quả đầu của hẳn xuống!”

Quân Khởi La làm thinh một lúc, cuối cùng thì gật đầu như hạ quyết tâm: “Được, cứ theo đó mà làm.”

Mấy người quyết định xong thì không thềm nhiều lời nữa, đi về Bích Khê Uyển.

Thẩm Uyển Tâm tiến lên từ đằng sau một bụi dây leo, nhìn bóng lưng mấy người Quân Khởi La, trong đôi mắt như chìm ngập trong nọc độc.

Tiện nhân, đúng là tiện nhân mà! Cũng đã từ hôn với An Vương điện hạ rồi, lại còn muốn hót tay trên!

“Tiểu thư, hay là chúng ta nói với An Vương điện hạ đi, bảo người đề phòng một chút.” Kim Kiều nhìn sắc mặt tiểu thư nhà mình đã đen xanh, vội vàng nói ra biện pháp.

Thẩm Uyển Tâm hí hửng mắt nhìn ở chỗ bóng dáng Quân Khởi La dần dần khuất khỏi tầm mắt, rất lâu rồi mới nói: “Cung yến ngày mai, quan viên tứ phẩm

trở lên và người nhà đều sẽ tham gia, đến lúc đó, nhiều người nhìn lẫn lộn, chỉ sợ khó lòng đề phòng. Dù sao chuyện hôn lễ đã được chuẩn bị khá ổn thỏa rồi, ngày mai...”

Quân Khởi La, những gì ta rất không dễ dàng có được, làm sao lại để cho người đoạt lấy một lần nữa chứ? Xem ra ta phải nghĩ cách gì đó, chặt đứt hậu hoạn mới được!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Gia Khi Dễ Người Ta

Tân Vương phủ, Mặc Liên Hiên.

Vài bóng dáng long đông một nhào bước vào viện, Vô Ngân bèn nhảy ra từ trong góc tối, chạy vào trong phòng nói với vẻ mặt vô cùng vui mừng: “Gia, Vô Thương bọn họ về rồi.”

Giờ đây Long Dận đang ngồi xếp bằng trên giường êm dưới cửa sổ, ở trước mặt có đặt một cái bàn thấp, bên trên bày một ván cờ, y tay cầm viên đen tay nâng viên trắng, tự mình chơi cờ với mình. Nghe thì bàn tay đang định đặt viên cờ màu đen xuống hơi khựng lại, hỏi: “Sao nhanh thế mà đã trở về rồi?”

“Chúng thuộc hạ rất nhớ gia, nên vùng roi thúc ngựa quay về.”

Một cổ giọng nói vui vẻ vang lên ngay tại cửa, ngay sau đó thì có ba bóng hình màu đen đi đến trước mặt Long Dận, quỳ một gối xuống đất, thái độ cung kính.

“Vô Thương bái kiến chủ tử.”

“Vô Ảnh bái kiến chủ tử.”

“Vô Khuyết bái kiến chủ tử.”

“Đứng lên hết đi.” Tầm mắt Long Dận vẫn tập trung vào bàn cờ như trước.

Sau khi ba người tạ ơn thì đứng dậy, Vô Ảnh liếc nhìn sơ qua ván cờ một lần, vớt một viên cờ trắng đặt ở một chỗ trống, lúc này mới trả lời câu hỏi ban nãy của Long Dận: “Lúc chúng thuộc hạ nhận được báo cáo đưa tin của Vô Ngân, thì đã chạy về rồi. Bởi vì vào mười ngày trước chúng thuộc hạ có nhận được tin tức, Phù tôn công tử đang ở Đông Lăng, thế nên mới có thể nhanh như vậy ạ.”

Đang ở Đông Lăng sao?!

Long Dận hơi nhíu mày lại, cảm giác có một thứ gì đó thoáng qua trong đầu, nhưng sau đó lại không bắt được. Lắc đầu, hỏi Vô Ảnh: “Người chắc chắn rằng đang ở chỗ này?”

Vô Ảnh cẩn thận rà qua ván cờ một lần, cảm thấy không có vấn đề, bèn khẳng định và lắc đầu.

Ai ngờ được Long Dận đặt một viên cờ đen xuống, những viên cờ trắng bị ăn mất hơn một nửa quân số trong nháy mắt, bỗng chốc mọi hứng thú của Vô Ảnh hóa thành hư không. Long Dận cũng chẳng thể đặt xuống đứt khoát được, nhận lấy nước trả Vô Khuyết đưa tới và hợp một ngụm nhỏ, rồi lười biếng tựa vào một bên trên chiếc gối dựa.

Vô Khuyết rót trà cho mình, uống ực hai chén giải khát rồi mới hỏi: “Gia, trên đường chúng thuộc hạ trở về có nghe nói người sắp thành hôn, do phải đi gấp rút nên bọn thuộc hạ cũng không đi dò la, là cô nương nhà nào thế?”

Long Dận thấy Vô Ngân nhìn về phía Vô Thương thì không hề trả lời.

“Vô Thương, người còn nhớ vị thiếu niên công tử ngày trước ngăn cản năm ngàn truy binh của Hách Diệp Đan giúp chúng ta, sau đó còn giải độc cho công tử không?”

Vô Thương nghĩ nghĩ, rồi gật gật đầu bày tỏ là nhớ rõ.

“Người đó chính là chủ mẫu tương lai của chúng ta.” Vô Ngân cố ý nói thật ngả ngớn.

“Hả!” Vô Ảnh cả kinh hét lên: “Gia, mặc dù y cứu người, nhưng mà y là nam nhân mà, người cũng không cần phải lấy thân báo đáp chứ?” Vũ: Ta thích đàm)))

“Đi chết đi!” Long Dận cười mắng, ném chén trà trong tay về phía Vô Ảnh.

Tuy Vô Ảnh tiếp được chén trà đánh úp, nhưng do tốc độ Long Dận ném quá nhanh, nước trà lay động bắn ra tung tóe lên gương mặt của hắn, khiến cho Vô Ngân và Vô Khuyết bật cười ha ha.

“Gia khi dễ người ta.” Vô Ảnh lau mặt, điệu bộ giống hệt như oán phụ.

Điều bộ kia của hắn, không những khiến Vô Ngân và Vô Khuyết, mà ngay cả Vô Thương lúc nào cũng mang bộ mặt đưa đám cũng không khỏi giật giật khóe miệng.

“Buồn cười chết ta rồi, ta biết ngay lão Tam nguoi muốn lên đường mà!” Quả thật Vô Ngân cười muốn đau ruột, né một cước Vô Ảnh tung ra, nói: “Vị thiếu niên công tử kia là nữ cải nam trang đấy, chính là tôn nữ của Phàn Dương Vương lão Vương gia Quân Bác Xương, Quân Khôi La!”

“Không phải tương truyền tôn nữ của Phàn Dương Vương lão Vương gia đã chết từ khi được bảy tuổi rồi à? Được rồi, coi như nàng quay về, nhưng cũng là vị hôn thê của Long Túc Vân mà, sao lại trở thành chủ mẫu tương lai của chúng ta rồi vậy?” Vô Ảnh nghĩ mãi không ra, Vô Thương và Vô Khuyết cũng nhìn Vô Ngân với vẻ mặt khó hiểu.

“Các nguoi không ở đây hai năm rồi, nên đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện nha.” Vô Ngân nói.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Ngăn Chặn Hết Tất Cả Những Nhân Tố Bất Lợi

Sau đó hắn kể lại sơ lược chuyện Long Túc Vân đính hôn với Thẩm Uyển Tâm, sau khi Quân Khôi La về kinh thì từ hôn Long Túc Vân thế nào, gia nhà mình phát hiện Quân Khôi La chính là ân nhân năm đó trong vô tình và cả chuyện Long Triệt tứ hôn hết một lần cho bọn họ nghe, nghe xong thì mấy người thôn thức không thôi.

“Trái lại vị kia đã làm một chuyện tốt cho gia của chúng ta.” Vô Khuyết nói.

“Thiệu thị, Chu thị đáng chết!”

Bấy giờ Vô Thương hiếm khi đi quân mấy chuyện dđl"q"đ này nọ thì xì ra mấy chữ từ trong kẽ răng, hàn khí trên người áp bức, dần dần dâng lên khiến cho nhiệt độ trong căn phòng đã lạnh đi đôi phần.

Một câu bất ngờ này của hắn, mọi người lại biết ý tứ hắn biểu đạt.

Trần chiến ấy vào ba năm trước, 18 ảnh vệ bảo vệ Long Dận bị tách ra trên chiến trường, Vô Thương và Vô Ngân đành phải mang theo chủ tử đang hấp hối trốn chạy, nếu không có bạch y thiếu niên năm đó chính là Quân Khôi La bây giờ, dùng độc cản trở đẩy lùi truy binh, cứu gia của bọn hắn, thì bọn hắn và Vương gia đã hóa thành một bãi thịt nát từ lâu rồi.

Thế mà Thiệu thị, Chu thị lại hạ độc với ân nhân của bọn họ, hiển nhiên là đáng chết!

Mọi người lặng im một lúc, thì Vô Ảnh nói với vẻ vui sướng khi người khác gặp họa: “Biết y thuật, tinh thông độc thuật, lại có trí tuệ, hơn nữa dung mạo của nàng lại khuynh thành, gia, nữ tử như thế, e rằng tìm kiếm trong các quốc gia cũng không thể tìm ra người thứ hai, người cảm thấy Long Túc Vân sẽ không hối hận chăng?”

“Hắn hối hận thì có thể làm cái gì nào? Một tên gốc bị quyền lực che mờ đôi mắt, hắn có tư cách gì mà đòi cạnh tranh với gia chứ?” Long Dận khinh thường nói thẳng như ruột ngựa: “Hơn nữa, nếu như ngay cả nữ nhân của mình mà gia cũng không giữ được, không bảo vệ được, thế thì đừng có lăn lộn trong kinh thành nữa.”

Bốn “Vô” chỉ cảm thấy một đám quạ đen bay qua trước mặt.

Gia, Long Túc Vân nhà người ta luôn luôn không bằng người, người có thể dùng nói khó nghe như thế không. Nếu như hắn biết người mắng hắn là tên gốc, không biết có chạy tới đấu khẩu với người không nữa?

18 ảnh vệ theo Long Dận từ năm tuổi cùng y luyện công học hành, bốn “Vô” lại là người nổi bật nhất được chọn ra trong đó, là người bảo vệ bên cạnh y, dường như trong 15 năm qua như hình với bóng, tất nhiên y đoán ra ý nghĩ của bọn họ được.

Ngay từ nhỏ Long Túc Vân đã không có bất cứ thứ gì có thể sánh bằng y, cho tới giờ cũng chưa từng thắng được. Theo ý Q/V/>lqđ@ y, ngoại trừ cái về nhanh nhẹn có thể coi là hay của Long Túc Vân ra, thì chẳng phải là một tên gốc thích câu nệ à?

Long Túc Vân là tên gốc vẫn hoàn thành gốc, nhưng mà hắn lại là thằng gốc có quyền thế, hắn chắc chắn phải quét sạch hết những chướng ngại, chặt

đứt hết tất cả những thứ có khả năng, bài trừ hết tất cả những thứ gây bất lợi bên cạnh mình ra ngoài!

Thu suy nghĩ lại, Long Dân dặn dò: “Vô Thương, công phu của ngươi tốt nhất, Vô Ảnh, khinh công của ngươi không tệ, hai người các ngươi, hôm nay nghỉ ngơi cho thật khỏe, bắt đầu từ ngày mai, nhiệm vụ của các ngươi là âm thầm bảo vệ A La, nếu như có một chút tổn thương nào, thì sẽ hỏi ngay các ngươi!”

Vô Ảnh thu lại thái độ lưu manh, cùng vô Thương cung kính trả lời một tiếng “Dạ.”

“Được rồi, các ngươi lui xuống hết đi.”

Long Dân đang nói thì đột nhiên ngừng lại, cánh tay dài duỗi ra, vót một con cò ném vào nóc nhà.

“Loảng xoảng rầm ——”

Sau khi một loạt những tiếng mái ngói rơi xuống, một bóng dáng màu lam xoay người nhảy xuống từ lỗ thủng trên nóc nhà, đứng đối diện cách mấy người hơn một trượng, tay vất ra sau lưng, đôi mắt lộ ra vẻ tán thưởng nhìn vào dung nhan tuấn mỹ của bạch y nam tử trên giường êm trước cửa sổ.

Trước mắt năm người, bốn gã hắc y nam tử kia, người thì tiêu sái, người thì lạnh như băng, người thì phong lưu, người thì chững chạc, ai ai cũng có dung mạo không tầm thường, nhưng mà ánh mắt của hắn đã bị bạch y nam tử kia hấp dẫn ngay lập tức.

Bốn “Vô” ngạc nhiên chớp mắt một cái, bèn đẩy một chữ ra, bày ra tư thế bảo vệ ngay trước người Long Dân.

“Xem ra hộ vệ của Tần Vương phủ chúng ta đã an nhàn lâu rồi, nên ngay cả kẻ gian xâm nhập vào tầm điện của chủ tử, lqđ thể mà cũng không có ai phát hiện ra.” Vô Ảnh nhìn nam tử trung niên dịu dàng nho nhã, điềm tĩnh ngay trước mắt, nói: “Ngươi là ai? Có biết tự tiện xông vào Mặc Liên Hiên sẽ như thế nào không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cạn Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Gặp Mặt Ông Tế*

*Ông tế [翁婿]: cha vợ. [Lần đầu tiên ta nghe thấy từ lạ như thế.]

“Không phải là hộ vệ của Tần Vương phủ của chúng ta có thực lực kém, mà là năng lực của hắn không tầm thường.” Long Dân thân nhiên nói: “Các ngươi tránh ra.”

“Gia!”

Đã là năng lực không tầm thường, thì bọn hắn càng không thể nào tránh ra rồi. Chủ tử còn có độc trong người, không thể sử dụng quá nhiều nội lực, bọn họ cần phải bảo vệ chu toàn.

“Lui ra đi, hắn là hắn không có ác ý.”

“Vâng!”

Bốn “Vô” nhìn chằm chằm vào lam bào nam tử, rồi sau đó mới tránh ra hai bên, nhưng mà bọn hắn cũng không thể buông lỏng cảnh giác, chỉ cần hắn dám làm gì mờ ám, thì bọn hắn nhất định sẽ khiến hắn một đi không có đường về.

Người nọ không thèm quan tâm đến suy nghĩ của bọn họ, đi thẳng tới nhuyển thấp, ngồi xuống một bên khác ở bàn thấp, bình tĩnh đánh giá Long Dân.

Dung mạo xuất chúng, khí chất xuất trần, gặp biến không nguy!

Ừ, ánh mắt A La không tệ, cái này chỉ là ấn tượng đầu tiên thôi, miễn cưỡng qua cửa thôi.

Người này không phải ai khác, mà chính là phụ vương của Quân Khôi La Phượng Thiên Khuyết.

Y quét mắt lên ván cờ trên bàn, trong đôi mắt cơ trí đập dềnh lóc lên: “Tiểu tử, chúng ta chơi một cán.”

Long Dân không cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không hỏi y là người ở đâu, hay là muốn gì, liếc mắt nhìn Vô Ngân, d[ị]l[ạ] Vô Ngân bèn tiến lên gom hết cờ trắng cờ đen vào trong hộp cờ bằng gỗ trầm hương.

“Trong tay ngươi đã giữ cờ trắng, thế mời đi trước.” Giọng điệu Long Dân vẫn thân nhiên như cũ.

Phượng Thiên Khuyết mở bàn tay trái ra, trong lòng bàn tay đúng là con cờ Long Dận vừa mới đánh kia. Y mỉm cười với Long Dận, theo đà đặt viên cờ ngay vị trí chính giữa bàn cờ. (thiên nguyên) Mặc dù bước đầu tiên đi thiên nguyên có thể có tác dụng cắt chia biến hóa của thể cờ rất tốt, nhưng mà trong cờ vậy chú trọng bố cục linh hoạt, mà bước đầu tiên đi thiên nguyên, vậy thì sẽ có nguy cơ thất bại rất cao, nhưng về sau thì thể cờ thiên nguyên này chắc chắn sẽ dùng được. Trừ phi y cực kỳ tự tin, nếu không sẽ không đi nước cờ tương đương với chuyện để cho đối thủ nửa nước cờ hoặc là càng nhiều hơn. Cũng có thể lý giải lý do, y đang khiêu khích!

Long Dận nhếch nhếch khóe môi, vốn đi nước thiên nguyên là y sở trường nhất, chỉ là y (ptk) đã đi rồi, nên cũng từ bỏ. Thế rồi vót một con cờ màu đen đặt ở góc phải phía dưới trên bàn vạch.

Cứ thế, hai người người tới ta đi, chìm đắm trong tác vụ sát phạt.

Một người nam nhân chẳng rõ ý đồ tự dưng lại chạy tới Mặc Liên Hiền chơi cờ với chủ tử nhà mình, thấy thế nào cũng khiến bốn “Vô” cảm thấy thật quái lạ.

Bọn hắn không dám lười biếng, ai ai cũng cảnh giác nhìn chăm chú vào từng cử động của Phượng Thiên Khuyết.

Cũng chẳng biết qua bao nhiêu lâu, Phượng Thiên Khuyết ném viên cờ trắng trong tay vào trong hộp cờ và nói: “Ta thua.”

“Ta cũng thắng người một nửa, tính ra thì chúng ta hòa.” Long Dận chỉ thẳng vào chuyện y đi nước thiên nguyên ngay.

“Ha.” Phượng Thiên Khuyết khẽ cười.

Sở trường nhất của y không phải là tài đánh cờ, hơn nữa nước cờ đầu tiên đi thiên nguyên thật sự là không sáng suốt, nhưng mà ý của y là khảo nghiệm Long Dận, thế nên cũng chẳng cần thắng thua đâu.

Nếu như nói ngay từ khi bắt đầu đánh cờ vẫn khiến y cảm thấy thực lực hai người tương đương nhau, thế thì càng về sau, y lại càng cảm thấy lực bất tòng tâm rồi. Mà kết cục y chỉ thua một nửa, đó cũng chỉ là Long Dận nhường y thôi. Xem ra y đã đoán được mục đích mình đến đây rồi.

Thông minh, cẩn thận, cơ trí, cửa thứ hai này đi, coi như là qua rồi.

Phượng Thiên Khuyết nghĩ nghĩ, rồi theo thể nhanh như chớp, rướn người khỏi chiếc bàn thấp, tung một chưởng đánh vào ngực Long Dận.

Bốn “Vô” sợ muốn chết, nhưng mà đang định tiến lên, thì Long Dận lại linh hoạt né khỏi một chưởng này của y, đồng thời, nói với đám người Vô Ngân: “Các người lui ra, không có mệnh lệnh của ta không được hạnh động thiếu suy nghĩ!”

Mặc dù lòng bốn “Vô” gấp muốn chết đến nơi, cũng không dám không tuân theo mệnh lệnh của chủ tử

Mấy người đành phải ngoan ngoãn lui sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Miễn Cường Qua Cửa

Phượng Thiên Khuyết gạt đầu tán thưởng, bắt đầu giao đấu với Long Dận trong căn phòng rộng rãi.

Một chưởng kia không mang theo nội lực, ban đầu Long Dận cảm nhận được, thế nên cũng không dùng nội lực theo, hai người chỉ so chiêu thức.

Lúc lâu sau, Phượng Thiên Khuyết cảm thấy hơi mệt, trông thấy Long Dận vẫn mang tác phong lạnh nhạt như cũ, ngay cả tóc cũng không rối một sợi nào, vội vàng nhảy sang một bên, khoát tay nói: “Thôi thôi, bản vương chịu thua rồi.”

Bốn “Vô” nhạy cảm bắt lấy con chữ “Vương” này, lúc này ddlllQdôn mới phát hiện khí thể thuộc về hoàng thất ẩn hiện đâu đó trên người Phượng Thiên Khuyết, ai cũng suy nghĩ xem từ khi nào mà Đông Lăng lại xuất hiện một Vương gia mà bọn họ chẳng biết như thế vậy?

Giả sử như ban nãy còn hoài nghi, nhưng bây giờ thì lại khẳng định rồi! Long Dận khẽ cười, vừa quay lại nhuyển tháp vừa nói: “Vẫn chưa từng gặp được Dực Vương của Tây Việt?!”

Thì ra y chính là Dực Vương gia trong truyền thuyết của Tây Việt! Bốn “Vô” vội vàng hành lễ với Phượng Thiên Khuyết.

Phượng Thiên Khuyết vừa lòng ngồi ở một chỗ khác gần Long Dận.

Vô Ngân lập tức tiến lên phía trước thu dọn bàn cờ lại, còn Vô Ảnh thì nhanh tay nhanh chân rót hai chén nước trà mang qua.

Sau khi cùng Phụng Thiên Khuyết nghỉ ngơi một lát khá ổn rồi, Long Dận hỏi: “Phải rồi, người và A La có quan hệ gì?”

Phụng Thiên Khuyết nhìn lướt qua đám người Vô Ngân, trông thấy cái gật đầu khó nhận ra của Long Dận, ý bảo bọn họ là người y có thể tin được. Vì thế cười xảo quyệt, không đáp mà lại hỏi ngược: “Nếu như bản vương nói A La là nữ nhi của bản vương, các người hẳn là sẽ tin tưởng?”

Bốn “Vô” hiển nhiên không tin, Long Dận hớp một ngụm trà, nhử mảy nhìn y, dường như đang suy nghĩ đến độ tin cậy của lời này y nói.

Rất lâu, y mới nói với vẻ mặt lạnh nhạt: “Ta đã nói một kẻ tiểu nhân truy danh trục lợi như Thẩm Cẩm Thành, làm sao có thể sinh ra nữ nhi huệ chất lan tâm như A La? Năm đó một trong hai người nổi danh nhất kinh thành là tiểu thư của Quân gia – Quân Như Sơ, làm sao lại liếc tới một kẻ xuất thân thương gia như Thẩm Cẩm Thành? Nhưng không biết Dực Vương đến hàn xá là có ý gì?”

“Tất nhiên là tới khảo nghiệm người!” Phụng Thiên Khuyết kiêu căng nói: “Bản vương mới nhận lại nhau với A La, mà nàng lại phải gả cho người mất tiêu, làm sao bản vương cam tâm lqdd cho được? Nếu như người không thể khiến bản vương hài lòng, thì bản vương sẽ đưa A La về Tây Việt.”

Nói xong thì liếc xéo Long Dận, “Nam nhi Tây Việt chúng ta không hề thua kém nam tử Đông Lăng bao nhiêu! Thứ yếu là, cách bản vương rất gần, bản vương muốn đi thăm nàng khi nào đi đi thăm nàng khi ấy.”

Long Dận hơi nhướn mày lên tạo thành những vết đen trên trán, hỏi: “Thế không biết nhạc phụ đại nhân, có vừa ý với tiểu tể không?”

Phụng Thiên Khuyết đánh giá Long Dận thật cẩn thận, quả thật không tìm ra bất cứ tật xấu nào, tâm không cam tình không nguyện, nói: “Trước mắt, tạm thời trước mắt rất miễn cưỡng qua cửa được! Nhưng mà.....”

Trông thấy cảm xúc bức bối của Long Dận bỗng ngưng trệ lại, rồi tới khi nghe y chuyển ý thì lại căng thẳng, trong lòng Phụng Thiên Khuyết khá dễ chịu, như thế là tóm lại không phải những tật xấu lời ra: “Người quá gầy, làn da cũng quá trắng, không giống nam tử Hán!”

Bốn “Vô” làm sao không hề nghe thấy người khác nói gia nhà mình như thế?

“Gia của chúng ta chỉ là trướng độc mới bị như thế.....” Vô Ngân càng nói thì càng nhỏ giọng lại, câu nói kế tiếp, như thế là Phụng Thiên Khuyết đang xem thường thì dừng lại.

Phụng Thiên Khuyết vừa ý gật đầu, nói: “Tạm thời bản vương đành đồng ý hôn sự của các con. Tiểu tử người nhớ kỹ cho bản vương, nếu như người dám khiến cho A La chịu một chút uất ức nào, thì bản vương vẫn sẽ đến đưa nàng rời khỏi!”

Thì ra là nhạc phụ tương lai này đang tới phá!

Long Dận oán thầm, lời nói lại vang lên: “Nữ tử Long Dận ta đã nhận định, tất nhiên sẽ đối đãi với nàng vô cùng tốt, người mãi mãi sẽ không có cơ hội mang nàng đi! Nhưng mà theo như ý nguyện của người, Tấn Vương phủ mãi mãi sẽ để lại một cánh cửa.”

Phụng Thiên Khuyết gật gật đầu: “Thế thì rất tốt! Trời đã không còn sớm, bản vương cáo từ đây.”

Dứt lời, y mở cửa sổ rộng ra và vụt ra ngoài, lập tức biến mất không thấy nữa, đủ để thấy khinh công của y cao cỡ nào.

“Gia, người tin tưởng hẳn ta chính là phụ thân của chủ mẫu tương lai sao?” Vô Khuyết hỏi.

Long Dận nâng chung trà lên, nhìn về chỗ Phụng Thiên Khuyết biến mất, nói: “Tâm lòng quan tâm và hy vọng hài tử của mình có thể tìm được một người tốt kia xuất phát từ tận đáy lòng, thật sự không hề làm bộ!”

Quan trọng nhất là y nhìn thấy sự xảo quyệt và cơ trí không khác với A La một chút nào trong đôi mắt y.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Giai Nhân Khuynh Thành + Công Bố Thiên Hạ + Quan Điểm

Hôm sau, thời tiết rất quang đăng, ngàn dặm không mây.

Buổi sáng không có chuyện gì, Quân Khởi La trốn trong phòng nghiên cứu chế tạo độc dược tới tận trưa. Sau khi đến giờ ngọ dùng bữa trưa, thì nằm chợp mắt trên ghế nệm nhàn một lát.

Giờ mùi, Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đứng giờ gọi nàng dậy, bắt đầu trang điểm hầu quần áo cho nàng.

Tất nhiên bộ xiêm y kia là của Long Dân bảo Vô Ngân mang tới, trang sức đi kèm cũng là trang sức Đông Châu* hàng nhất phẩm của Tụ Bảo trai làm ra do Vô Ngân mang tới, khuyên tai, vòng cổ là một bộ trang sức phối cùng. (hiểu như combo á)

*Đông Châu [东珠]: ngọc trai gì đó, ta chả biết, chắc là ngọc trai biển Đông à?

Cả bộ trang sức, ngoại trừ Đông Châu ra, thì có lông hồ ly trắng không có một chút tạo nham nào. Thiết kế mới mẻ độc đáo, rất nổi bật, phía trên Đông Châu lớn nhất thì có những viên nhỏ hơn bằng ngón cái, viên nhỏ nhất cũng lớn bằng ngón út, lớn lớn nhỏ nhỏ cộng lại cũng độ chừng 108 viên, từng viên tròn trĩnh, những viên ngọc trai sáng lóa, giá trị liền thành khó có được!

Vũ: Thật luôn, ghét nhất là mấy cái khúc tả mỹ nhân, tả quần áo, tả trang sức các loại. Mệt!!!

Quân Khởi La không thích quả đầu biến thành một nui, bèn chọn một chuỗi trang sức đeo trán và một chiếc trâm hoa làm bằng nhúm lông hồ ly trắng phối với Đông Châu.

Chẳng nhìn Nhạc Sinh làm gì, tài nghệ chải tóc của nàng là hạng nhất, trong lúc Quân Khởi La chọn đồ trang sức, thì bảo nàng chải một búi tóc đơn giản.

Ban đầu nàng sẽ vén những sợi tóc ở trước trán ra làm nổi bật vầng trán đầy đặn, tết những sợi tóc ngoài rìa lại thành hai sợi cuốn lên trên đỉnh đầu, còn tóc đằng sau đầu thì để nó thả tung tự do xuống. Sau đó dùng miếng trang sức Đông Châu cố định chắc lại, Đông Châu lớn nhất thì được treo ngay giữa trán, sau cùng thì dùng trâm hoa cài lên phía sau của búi tóc là xong xuôi rồi.

“Tiểu thư, thật là đẹp quá!” Nhạc Sinh nhìn Quân Khởi La như hoa si.

“Chắc chắn Tấn Vương thế tử sẽ bị tiểu thư mê hoặc thành dáng điệu đứng hình cho coi.” Nhạc Tiêu cũng trêu ghẹo rồi đeo khuyên tai Đông Châu cho Quân Khởi La.

Quân Khởi La nhìn dung nhan tuyệt mỹ trong kính, chỉ cười nhàn nhạt, nói với Nhạc Tiêu: “Lấy một tấm lụa mỏng qua đây.”

Nhạc Tiêu lấy một chiếc khăn che mặt màu trắng qua, Quân Khởi La nhận lấy, soi gương rồi che lên gương mặt, che phủ lên mặt mũi dưới đôi mắt.

Nhưng mà vừa che cũng không thể che mất sự tạo nham này, mà trái lại vẽ thành một mặt chân thực như núi Lư* như ẩn như hiện khiến người ta muốn ngắm nghé.

*Núi Lư: Ai biết bài thơ “Xa ngắm thác núi Lư” của Lý Bạch, ... thì sẽ biết núi Lư đẹp nhường nào.

“Cũng đến giờ rồi, chúng ta đi thôi.”

Quân Khởi La nói rồi đi ra ngoài, sau khi vẫy một chút thuốc bột trong phòng, thì Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu cũng nổi gót sau lưng nàng đi ra ngoài.

Bước ra khỏi phòng, Quân Khởi La vẫn chưa hề đến cửa viện, mà lại đến cạnh bồn hoa lập tức, tiện tay ngắt hai chiếc lá cây, phát tay bắn về phía trên một gốc đa ở trong sân.

Chỉ nghe hai tiếng “Ai da”, hai chiếc bóng đen trên cây rơi thẳng xuống đất, bình tĩnh nhìn Quân Khởi La phiêu dật như tiên cách đó không xa, miệng há hốc, gần như có thể nhét vừa một quả trứng vịt.

Bọn họ tự nhận là ẩn núp rất tốt, gần như có thể ẩn núp tới mức ẩn luôn cả hơi thở, thế mà chưa từng nghĩ lại có thể bị nàng phát hiện dễ dàng như thế.

Ừ, nàng hoàn toàn xứng đôi với chủ tử!

Nhận định này khiến cho hai người nằm trên mặt đất quên cả đứng lên, thậm chí ngay cả Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu phi thân qua cũng quên phản kháng luôn.

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu nhanh tay điểm huyệt bọn họ, dễ dàng chế phục bọn họ, giẫm dưới chân.

Ai ngờ chẳng những hai người không hề sợ hãi, mà trái lại một người trong đó lại có vẻ mặt cười ngây ngô, trực lợi khiến Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu bỗng dưng chẳng biết làm sao.

“Tiểu thư, có phải hai người này bị đàn thối không thể?” Nhạc Sinh than thở hỏi.

Quân Khởi La bước qua, nhú mày hỏi: “Các người là ai?”

Lúc này hai người mới lấy lại tinh thần, nam tử cười ngây ngô bẩm báo: “Thuộc hạ là Vô Ảnh, hần là Vô Thương, là chủ tử phái tới âm thầm bảo vệ chủ mẫu.”

Quân Khởi La nhú mày, nàng còn không rõ cái gì chứ? Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu liếc nhau, vội vàng giải huyệt cho bọn họ.

Nhạc Sinh sáng giọng: “Hai người các người cũng không thể nói một tiếng nào à, nếu như bị bọn ta ngộ sát, thì các người cứ đến Diêm Vưon rồi kêu oan đi!”

“Bọn ta đâu biết rằng nội lực của chủ mẫu tốt như thế, bọn ta nén hơi thở cũng có thể bị người phát hiện cả mà.” Vô Ảnh oán giận nói với Quân Khởi La: “Chủ tử, chủ tử người đang đợi ở cửa của Phàn Dương Vương phủ ả.”

“Đừng có kêu bậy, ai là chủ mẫu của các ngươi?” Quân Khởi La chỉ cảm thấy hai má nóng lên, nếu trên mặt không mang theo khăn che mặt, thế thì không phải ngượng chết à? Tức giận trừng mắt liếc Vô Ảnh: “Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu, chúng ta đi thôi.”

Nhìn ba người Quân Khởi La rời khỏi, hai người – Vô Ảnh, Vô Thương cũng ẩn vào chỗ tối, đi theo các nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Xem Thử Coi Dáng Điệu Của Túc Phụ A Dận Trông Thế Nào

Edit: Quan Vũ.

Quân Khởi La đến ngay cổng của vương phủ, đúng lúc thấy ngay hai chiếc xe ngựa đang chạy về phía hoàng cung, chiếc đằng sau đúng là của Thẩm Uyển Tâm, khoe môi nàng không khỏi treo lên một nụ cười nhạt.

Vô Ngân cầm roi ngựa ngồi ở một chiếc xe có đỉnh ký hiệu của Tấn Vương phủ, chỗ ngồi đánh xe trông hết như những chiếc xe ngựa bình thường khác, đang đợi ở chỗ đối diện Phàn Dương Vương phủ khó có thể trông thấy, nhìn thấy mấy người Quân Khởi La, thì vội vàng vẫy tay với các nàng.

Quân Khởi La dẫn Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu, chậm rãi tiến về phía xe ngựa.

Long Dận thấy các nàng đi qua thông qua cửa hông, vội vàng vén màn che lên nhảy xuống xe ngựa, ánh mắt đặt trên người bạch y thiếu nữ tựa tiên giáng trần, đang không thể dời mắt khỏi. Mặc dù nàng đang mang khăn che mặt, nhưng vẫn không thể nào che đi sự tao nhã dập dềnh bẩm sinh, khuấy động cõi lòng y mạnh mẽ, va chạm vào nhau điên cuồng liên hồi.

Quân Khởi La đến gần mới phát hiện bề ngoài của chiếc xe ngựa trông có vẻ tầm thường này lại làm bằng gỗ trầm hương, không khỏi sót ruột sót gan một trận, thầm nghĩ hẳn là cái này đúng là sự khiêm tốn xa hoa đi? Long Dận người này đúng là biết hưởng thụ! Nhưng đang định chỉ trích y một chút, thì đã thấy y mỉm cười nhìn chằm chằm vào mình đang ngó trộm.

Ánh mắt của Long Dận thật sự quá mãnh liệt, lại là một đại soái ca, cho dù Quân Khởi La cảm thấy bản thân mình da mặt dày, cũng không chịu nổi một đại soái ca nhìn chằm chằm nha, nhìn chung quanh, thì thấy rất nhiều người qua đường nhìn bọn họ cả rồi, bèn quát khê với Long Dận: “Chàng nhìn đủ chưa?”

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu thấy dáng vẻ dõng mãnh Long Dận nhìn tiểu thư nhà mình y hệt như bản thân các nàng đã đoán, không khỏi che miệng, điệu bộ hai vai rung rung không phải là do nín cười thì còn đâu vào đây nữa?

“Không đủ.” Long Dận lấy lại tinh thần trả lời nàng.

“Ha ha ha.” Cuối cùng Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu không thể nhịn được nữa, bật cười thật to.

Long Dận lơ đãng, Quân Khởi La liếc mắt nhìn y một cái, thầm nghĩ mấy nha hoàn này có vẻ còn mặt dày hơn nàng đấy chứ! “Trước mặt dân chúng không thể quên mất thân phận Tấn Vương thế tử của chàng!”

Giọng Long Dận than thở như muỗi kêu: “Ta nhìn tức phụ của mình, có gì mà mất thân phận?”

“Cái gì?” Quân Khởi La nghe không rõ, hỏi.

“Ta nói.....” Hai mắt Long Dận sáng trưng nhìn chằm chằm vào Quân Khởi La, hỏi, phóng đại âm thanh hơn mấy phần: “Có phải lén lút thì có thể nhìn nàng chằm chằm vào nàng không?”

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu chạy thực mạng sang một bên, nếu không lo có những ảnh hưởng không hay, thì chắc chắn giờ khắc này các nàng sẽ ôm bụng nằm sấp dưới đất cười lăn cười bò rồi.

Vô Ngân không nói gì mà nhìn trời, tên đáng tởm tử này có phải là Tấn Vương thế tử cao cao tại thượng của đám người bọn họ không thể?

“.....” Quân Khởi La thật chẳng biết nói gì.

“Thì giờ đã không còn sớm, chúng ta lên ngựa rồi nói tiếp.” Long Dận thấy Quân Khởi La muốn chạy mất dép, vội vàng đỡ nàng lên ngựa với vẻ lấy

lòng, rồi tự mình cũng đi lên theo.

Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu thức thời không vào trong xe ngựa, mà lại ngồi hai bên đằng sau Vô Ngân, xa ngựa chạy đi thật vững vàng.

.....

Thùng xe ngựa rất rộng rãi, vừa bước vào thì một cổ hương thơm trầm hương trong không khí đã xông vào mũi; sàn xe ngựa được trải tấm thảm lụa hoa thanh nhã, ở giữa có một chiếc bàn thấp, trên mặt bàn có một cái mâm đựng trái cây và điểm tâm, một cái nệm thấp kê gần ở bên trái, một chậu nước đá được đặt dưới giường, vô cùng mát mẻ; còn bên phải là giá sách, mặt trên trưng bày những bộ sách, đa số là binh thư, nhớ đến Long Dận là một người cực kỳ giỏi về bày mưu tính kế; ở trên cao nhất là một cái hòm, bên trên được phủ kín một lớp da hổ ly trắng tinh và một bộ ghế nệm màu trà.

Quân Khôi La rút một quyển tạp ký trên giá sách, sau đó ngồi xuống giường đệm, Long Dận không hề nghỉ ngơi, ngồi ngay cạnh nàng.

Quân Khôi La liếc nhìn y rồi không nói gì, mở tạp ký ra bắt đầu xem. Chỉ là mùi hương hoa sen xanh thoang thoảng của Long Dận cứ như có như không, cứ xông vào chóp mũi của nàng, khiến nàng hoàn toàn không tài nào ổn định tinh thần để đọc sách.

Mà chủ nhân của mùi hương thì nghiêng mình tựa vào cái gối dựa trên nệm thấp làm nó lồm xồm, tay chống đầu nhìn Quân Khôi La, không hề chớp mắt. Thấy ánh mắt của nàng dừng mãi ở một chỗ, cũng không nói ra, mỉm cười nói: “Chiều hôm qua, phụ vương của nàng đã tới Mặc Liên Hiên tìm ta.”

“Sao?” Quân Khôi La cao giọng thêm mấy dB (nguyên văn nhẹ), quay sang hỏi Long Dận: “Hai người có làm sao không?”

Long Dận cố ý nói với tốc độ chậm rì rì: “Hai ta đánh một trận.”

“Chàng muốn chọc tức chết ta à?” Quân Khôi La không bình tĩnh, kéo tay Long Dận qua bắt mạch.

Long Dận thấy đáng vẻ khản trương của nàng, trong lòng vui mừng, vội vàng hỏi: “Hai ta chỉ so chiêu thức, không dùng nội lực.”

“Chàng đó, tại sao lại không nói chung một thể luôn?” Quân Khôi La thấy mạch tượng của y bình thường, hơi thờ vững vàng, tức giận hất tay y ra.

“Là nàng ngắt lời ta đấy chứ.” Long Dận uất ức: “Hơn nữa, đó là phụ vương của nàng, là nhạc phụ đại nhân tương lai của ta, ông ấy muốn tìm ra đánh nhau, ta có thể thờ ơ sao?”

“Áy.” Quân Khôi La lại đưa mắt nhìn vào sách, quyết định không thêm quan tâm y nữa.

“Mà, ông ấy còn nói.” Long Dận cố ý trêu nàng, nói một nửa rồi lại không nói.

Mặc dù ánh mắt Quân Khôi La thì nhìn chăm chú vào sách, nhưng mà lỗ tai vẫn nghe y nói, ai biết một lúc lâu rồi mà y vẫn không nói, không khỏi vút quyển sách lên bàn, tức giận hỏi: “Ông ấy nói cái gì nữa?”

Long Dận lén nở nụ cười đắc ý, nhưng sắc mặt lại như chẳng có gì: “Ông ấy nói nếu như ta không thỏa lòng ông ấy, thì sẽ không cho ta cưới nàng, nhưng mà cuối cùng ta cũng được xem như miễn cưỡng thông qua yêu cầu của ông ấy.”

Quân Khôi La âm thầm thở một hơi, thấy y lại không nói gì, cả giận nói: “Chàng là cóc sao? Cứ phải chọi một phen nhảy một phen!”

Long Dận bị nàng mắng cũng không giận, mà trái lại vẫn mang dáng điệu hứng khởi: “Ông ấy còn nói, cho dù là cưới nàng, chỉ cần đối xử với nàng không tốt, thì ông ấy sẽ dẫn nàng đi.”

Quân Khôi La âm lòng, thầm nghĩ đây mới là biểu hiện của một người phụ thân nên có đấy chứ!

Long Dận thấy đôi mắt của Quân Khôi La hơi dịu dàng, than thở nói: “Ông ấy là một người cha tốt.”

“Ừ.” Quân Khôi La gật đầu.

“Nhưng mà ta sẽ không cho ông ấy cái cơ hội đó đâu!”

“Ừ.” Quân Khôi La lại gật đầu.

“Sau này, chúng ta đã thành hôn, năm nào cũng đến Tây Việt bâu bạn với ông ấy nửa năm đi.”

“Ừ.” Quân Khôi La lại gật đầu đột nhiên giật mình, y nói cái gì thế, không khỏi tức giận một trận. Thầm nghĩ rằng bản thân mình thông minh một đời, mà lại bị y cho vào trống hoàn toàn!

Oán hận trừng mắt nhìn Long Dận, liếc, rồi nàng lại nhắm mắt lại, bắt đầu chợp mắt luôn.

Long Dận không trêu nàng nữa, ngồi dậy dựa lưng vào vách xe, đưa đầu nàng tựa vào bả vai của mình, dịu dàng nói: “Nàng ngủ đi, đến chỗ thì ta gọi nàng.”

Quân Khôi La đang định ngồi dậy, ngẩng lên thì ngủ tiếp. Bọn họ ai cũng đã trao đổi thiếp canh định ngày thành hôn, chủ yếu nhất là trong lòng nàng đã

nhận định y là nam nhân của đời nàng rồi, mà dường như trong lòng y cũng có nàng, vậy thì cần gì phải già mồm cãi láo?

Cũng không biết là thật sự mệt mỏi, hay là hương sen xanh thoang thoảng kia quá thơm ngát, mà nàng lại thật sự ngủ thiếp đi.

Tới lúc nàng tỉnh lại, thì đã nằm trên đùi của Long Dận mất tiêu, trên người thì được đắp một cái chăn bạc.

“Giờ nào rồi?” Quân Khởi La ngồi dậy hỏi.

“Sắp tới giờ Dậu rồi.” Long Dận lơ đãng trả lời.

“À, yến hội sắp bắt đầu rồi, sau chàng lại không gọi ta?” Quân Khởi La oán trách nói.

Từ Phàn Dương Vương phủ đến hoàng cung, ngồi xe ngựa thì thời gian tốn ít nhất cũng phải hai khắc đồng hồ, bọn họ xuất phát vào giờ Thân, bây giờ đã sắp tới giờ Dậu, thời gian nàng ngủ hơn ba canh giờ.

Long Dận sửa lại những sợi tóc đã rối lên do nàng ngủ, lạnh nhạt nói: “Không có gì, đi sớm thì cũng chỉ là tham gia những hoạt động ngắm hoa nhằm chán này, bây giờ chúng ta đi thẳng đến sảnh của yến hội, thời gian canh vừa đúng.”

“Í, được rồi.” Quân Khởi La thần nhiên nói. Nàng rất tin tưởng lời nói của Long Dận, thế thì được rồi.

.....

Long Dận phui phui quần áo trên người không còn nếp nhăn, đi xuống xe ngựa trước, sau đó lại đỡ Quân Khởi La xuống xe.

Lúc này, có cung nhân tiến lên, #Guānyǔ dẫn bọn họ vào cung.

Thời tiết tháng 8 vẫn hơi gắt nắng như trước, Vô Ngân dẫn Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu ở bên cạnh đến chỗ mát tránh ánh nắng trước, thấy chủ tử đi tới thì lập tức theo bọn họ vào cung.

Do thời gian bắt đầu cung yến không nhiều lắm, nên trên đường, ngoại trừ thị vệ hoàng cung ra, thì đã không còn quan nhân và gia quyến tới nữa rồi. Dù sau thì ở Đông Lăng chẳng có mấy ai dám tiến cung vào thì giờ trẻ nài như thế giống Long Dận cả!

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu nhìn hai người vai kề vai ở đằng trước, nam thì dáng người cao lớn, nữ thì duyên dáng yêu kiều, ai cũng mặc một bộ áo bào màu trắng, chỉ nhìn bóng dáng thôi là đã thấy xứng đôi vô cùng. Rồi nhớ đến Tấn Vương thế tử đối xử với tiểu thư nhà mình vô cùng thật lòng, các nàng cũng thấy vui thay cho tiểu thư từ tận đáy lòng.

“Oa.”

Nhạc Tiêu cẩn thận phát hiện ra, Tấn Vương thế tử thế mà cũng mặc một bộ xiêm y dệt bằng Băng Tầm Tơ ngàn năm.

Quân Khởi La thả chậm bước chân, quay đầu lại hỏi: “Sao thế?”

“Ta đang cảm thấy hoàng cung của Đông Lăng và hoàng cung của Nam Cương chênh lệch quá lớn rồi.” Thấy Long Dận cũng quay đầu lại, Nhạc Tiêu đang nói thì cũng vội vàng chuyển thành truyền âm, nói: “Tiểu thư, hình như thế tử cũng mặc áo bào làm bằng Băng Tầm Tơ ngàn năm.”

Thường thường Băng Tầm Tơ ngàn năm luôn được các quý tộc trong kinh thành yêu thích giống như gấm Vân Nam, nhưng mà giá trị của nó thì lại chênh lệch vạn dặm. Vải dệt thành gấm Vân Nam cũng thuộc hàng thượng đẳng, khoác lên người thì không có nếp nhăn, thế nhưng lại nhăn giống như hồ nước sóng gợn lăn tăn (có lẽ là nói về phản quang hoặc khúc xạ của vải với ánh sáng); còn chất vải được dệt bằng Băng Tầm tơ ngàn năm, ngoại trừ nhìn đẹp nhất hơn gấm Vân Nam, thì dưới nắng hay dưới ánh đèn, còn có thể trông thấy những vầng sáng bảy màu uốn lượn, nàng cũng chỉ so sánh với xiêm y trên người tiểu thư mới có thể phát hiện ra nhanh như thế.

“Các quốc gia có một số nước thì có phong thổ nhân tình, khu vực văn hóa khác nhau, tập tục sinh hoạt cũng sẽ không giống nhau, mà ngay cả trang phục trang sức cũng có sự khác biệt rất lớn mà.” Quân Khởi La làm bộ rồi trả lời Nhạc Tiêu, xoay người lại thì cũng âm thầm đánh giá Long Dận.

Lúc nàng lên xe ngựa không hề nhìn kỹ, mà sau khi lên xe ngựa không lâu thì nàng cũng ngủ thiếp đi. Lúc này mới nhìn, quả nhiên nàng nhận ra áo bào trên người Long Dận và mình không khác nhau chút nào?!

Rồi lại nhìn kỹ, thế mà kiều dáng cũng giống hệt nhau, chẳng qua thiết kế của áo bào nàng có đường viền màu đỏ, còn của y lại là đường viền màu đen.

Không những thế, trên cái mũ buộc tóc trên đầu y, cũng được khảm một viên Đông Châu cùng kích cỡ với viên trên trán nàng.

Chẳng trách sau khi Vô Ngân mang xiêm y đến thì nhấn mạnh là hôm nay nhất định phải mặc bộ xiêm y này, té ra là còn cái nguyên nhân này cơ đấy!

Cái này cũng thật táo bạo, lại còn biết mặc trang phục tình nhân nữa!

Một nhận thức này khiến Quân Khởi La cảm thấy rất buồn cười, mà trong lòng cũng cảm thấy ngọt như ăn mật vậy, khoe miệng dưới chiếc khăn che mặt cũng kéo lên thành một đường cong.

Đây mới là cảm giác yêu thương đấy chứ! Kiếp trước gặp phải tên tra nam kia thế mà lại còn không biết lãng mạn bằng một người cổ nhân, thật đúng là dọa người!

“A La biết rất nhiều.” Long Dận ngược mặt lên cười tươi sâu sắc.

Giờ đây trong lòng y cao hứng lạ thường, A La len lén quan sát y nha, đừng tưởng rằng y không phát hiện.

Đây là thương thức được không? Quân Khôi La lờm y: “Từ khi ta được chín tuổi đã bắt đầu bốn ba trong các quốc gia, nếu như chẳng biết những thứ này, thì chả phải là lẩn lộn trắng rồi.” Rồi chế nhạo, nói: “Chàng lớn thế này rồi mà còn cười tươi ra mặt, đang định khoe răng trắng hay định trêu hoa ghẹo nguyệt thế?”

Long Dận hơi sửng sốt, bỗng chốc cười còn to hơn: “Hồ điệp có đẹp đến mấy, làm sao mà bằng một cọng lông của A La được? Thế gian này, ngoại trừ A La có thể vào mắt của ta, thì những hồ điệp khác có đưa tới cửa ta cũng không thêm liếc một cái.”

Trong lòng Quân Khôi La thật ngọt ngào, nhưng ngoài miệng lại nói: “Chàng không thấy rằng không phải là hồ điệp không bay đến trước mặt chàng cho chàng xem.”

Long Dận lơ đãng: “Hồ điệp bay tới, A La giúp ta xua đuổi bọn chúng đi chẳng phải được rồi sao?”

Quân Khôi La cười nói: “Được nha, đến lúc đó chàng đừng có oán hận ta phá hoại tâm tình của chàng là được rồi.”

“Tất nhiên không rồi.” Long Dận nói xong, thì kéo tay Quân Khôi La qua nắm lại, nhìn nàng, nói bằng khẩu hình miệng: “Mong được trái tim người, bạc đầu chẳng xa nhau.”

Vốn dĩ Quân Khôi La định tránh khỏi bàn tay của y, nhưng lúc nhìn thấy khẩu hình miệng của y rồi, thì động tác tay lại chậm lại, mặc cho y nắm.

Mong được trái tim người, bạc đầu chẳng xa nhau.....

Những lời này như một cục đá được ném vào trong cái hồ vốn chẳng hề yên tĩnh lắm, gợn thành một làn sóng xuân.

Vô Ngân và Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu cùng nhau ở phía sau, nghe thấy những lời hồ điệp mật phong (lời quán quýt của đôi tình nhân (ong bướm) đóa) của hai người, nén cười đến cùng cực, đột nhiên thấy hai người nắm tay nhau, sau khi ngạc nhiên thoáng qua thì cũng trở nên bình thường.

Thấy Quân Khôi La không nói gì, Long Dận nghiêng đầu nhìn nàng, nhớ đến ban nãy nàng nói từ khi chín tuổi đã bắt đầu bốn ba khắp các quốc gia, thì lại liên tưởng đến chuyện nàng từng nói dưới y thuật của nàng chưa từng có người chết, còn hôm qua Vô Ảnh nói Phù Tô công tử đang ở Đông Lăng.....

Phút chốc trong đầu y hiểu ra, vờ như chẳng lưu tâm, y nói: “Nghe nói Phù Tô công tử cũng là một người không chịu ngồi yên, thích dạo chơi qua những đất nước náo nhiệt, thuận tiện chữa bệnh cho người ta.”

Quân Khôi La nghe thế thì sửng người, dừng lại một lúc, mỉm cười hỏi: “Phải không?”

Không thể ngờ rằng thế tử của mình mà lại còn có chuyện gạt mình nha!

Động tác thật nhỏ kia của Quân Khôi La, làm sao có thể giấu giếm được cái nhìn chăm chú của Long Dận? Tất nhiên trong lòng y đã có đáp án, chỉ là ngoài dự liệu, nhưng vẫn trong tình lý.

Nhưng mà y cũng không có ý dò xét nàng, cũng sẽ không vì nàng thật sự là Phù Tô công tử đại danh鼎鼎 trên giang hồ mà có lòng tham với nàng.

Nàng chính là nàng, Quân Khôi La, là nữ nhân duy nhất Long Dận y quan tâm trong cuộc đời này!

“Đúng vậy, Vô Thương bọn họ tìm nàng hai năm cũng không thấy, nàng nói xem có phải nàng đã chạy mất tiêu rồi không?” Về mặt Long Dận lạnh nhạt, hỏi.

“Ha ha, ta cũng chỉ từng nghe tên tuổi của Phù Tô công tử, thì làm sao mà biết hẳn được chứ?” Quân Khôi La cười qua loa lấy lệ.

Nàng không phải là loại người dễ dàng bị tình yêu làm đầu óc mù mịt, dựa theo tình huống nào đó hiện tại mà nói, nàng là một người cực kỳ lý trí.

Mượn lời nói của cái tên bạn trai Ellen khốn kiếp kia ở kiếp trước đi.

Do hắn ta ra tay với nàng trước, có thể nói tình cảm của bọn họ thật sự vô cùng tốt, hơn nữa nàng cũng động lòng vì hắn ta, nhưng thời điểm hắn ta lặng lẽ cảm sủng đặt ở ngực cô bóp cò, lưỡi dao mỏng cô đã cất giấu cũng không chút lưu tình cắt xẹt qua động mạch cổ của hắn ta.

Ellen trừng đôi mắt đào hoa xinh đẹp, ánh mắt không thể tin được khi bùm lấy cái cổ máu tươi chảy ồ ạt ngã xuống, ký ức ấy bây giờ hãy còn như mới vừa xảy ra.

Cho nên giờ đây, cho dù nàng có phần cảm động vì Long Dận, nhưng vẫn không hoàn toàn tin nhiệm như trước kia, nàng sẽ không lật hết tất cả những con bài chưa lật ra hết, để cho mọi người ai cũng biết cả.

Đúng lúc Long Dận định nói gì đó, tiểu thái giám dẫn đường ở đằng trước bước sang một bên nghiêng mình cung kính nói: “Tần Vương thế tử, Quân tiểu thư, đã đến Đức Cần điện, yên hội hôm nay được cử hành ở trong đây.”

Tiếng sáo vọng ra thấp thoáng, Quân Khởi La vội vàng rút tay mình ra.

Trên tay Long Dận trống không, cảm giác trái tim cũng trống rỗng như thế, bàn tay nhỏ xíu mềm mại kia còn không lớn bằng một nắm tay, y rất muốn nắm tay nàng, trọn đời trọn kiếp không buông ra.

Chỉ là y hiểu rõ bây giờ đang ở hoàng cung, coi như y không quan tâm đi chăng nữa, thì cũng nên suy nghĩ cho A La. Nhưng mà chỉ còn một tháng lễ ba ngày nữa thôi, thì y đã có thể thỏa ý quang minh chính đại nắm tay nàng ra phố rồi!

“Vô Ngân, người đưa Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đến thiên điện, chỗ đó có ma ma chuyên chuẩn bị chỗ ở cho nha đầu.” Long Dận dặn dò xong, thì nói với Quân Khởi La: “A La, chúng ta vào thôi.”

“Ừ.”

.....

Hai người sóng vai tiến lên, đến cửa đại điện Đức Cần, thì có cung nhân lớn tiếng hô lên: “Tần Vương thế tử đến, Phàn Dương Vương phủ Quân tiểu thư đến——”

Đại điện vốn đang ồn ào náo nhiệt trở nên yên tĩnh lại ngay lập tức, chỉ còn lại tiếng đàn sáo vẫn như cũ.

Ánh mắt mọi người nhất tề chuyển hướng sang một đôi bạch nhân đang bước vào đại điện.

Nam tử thì dáng người cao to, hiên ngang rắn rỏi, khí chất như tiên, ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt ra, thì gần như không tìm ra bất cứ khuyết điểm nào trên người y.

Nữ tử thì duyên dáng thướt tha, trên đầu không có một đồng vàng bạc châu báu như những thiên kim khác, lại khiến cho người ta cảm thấy xuất trần thoát tục; một đôi mắt trắng đen rõ ràng cực kỳ giống như những vì sao chớp nháy rực trên bầu trời; mặc dù nàng đeo khăn che mặt, những vẫn khó nén đi sự cao quý xuất hiện từ trong nội tâm; cho dù từng nghe nói dung mạo của nàng tầm thường, nhưng vẫn khiến người ta có ham muốn vén khăn che mặt lạ thường, ngắm nghé dung nhan dưới khăn che mặt.....

Áo bào màu trắng của bọn họ có kiểu dáng giống hệt nhau, sánh vai tiến tới, đúng là xứng đôi vô cùng!

Hai người lờ qua tiếng lại, đều thu hết vào trong đôi mắt Long Túc Vân, càng lúc cảm thấy vô cùng chói mắt.

Cái này mới chỉ qua thời gian vài ngày, làm sao tình cảm của bọn họ trở nên tốt như thế rồi hả?

Hơn nữa hẳn ta còn phát hiện ra cách ăn vận hôm nay của Quân Khởi La khác hẳn ngày thường, chiếc khăn che mặt vẫn không thể che khuất đi ánh sáng rực rỡ của nàng, mà trái lại còn làm nổi bật đôi con ngươi như làn thu thủy kia đã sáng lại càng thêm chói lóa hơn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chảy ra nước vậy. Cái nhìn liếc xéo Long Dận ban nãy của nàng, nó lại càng phong tình vô hạn!

Lúc này Long Túc Dương mới phát hiện ra nữ nhân của mình lại ngẩng người ra nhìn nam nhân khác, thấy Long Dận không thèm để ý tới nàng, tức tối trong lòng hẳn mới tiêu giảm đôi phần. Chẳng qua là bàn tay dưới bàn lại nhéo một cái thật mạnh lên hông của La Hân Nhi.

“Ừm.....”

La Hân Nhi bị đau, đang định kích động hét lên, nhưng nhận ra trường hợp không tốt, vội vàng cắn môi nén những tiếng còn lại.

Quân Khởi La quét mắt nhìn qua, chỉ cảm thấy muốn cười một trận. Thì ra chẳng cần mình ra tay, thì đã có người trừng trị giùm nàng rồi!

.....

Trên ngự giai, cuối cùng thì tham luận của Long Triệt kết thúc, ngay sau đó, cung nhân nối đuôi nhau vào, bưng các loại món ngon vật lạ lên.

Nhân lúc thức ăn được mang lên không có chuyện gì, hoàng hậu Trần Tang mỉm cười nhìn Long Dận, hiền từ nói: “Ba năm rồi bản cung chưa từng thấy A Dận tham dự cung yến, người khỏe chứ?”

Long Dận đứng dậy, hơi khom người nói: “Hồi nương nương, Dận luôn rất khỏe mạnh.”

Nhưng khi nói xong câu này, thì y lại che miệng bắt đầu ho khan, càng lúc sắc mặt càng tái đi, tựa như xác mình thông tin y không ở lại nhân thể được lâu nữa.

Mọi người thấy bộ dạng này của y thì mỗi người một suy nghĩ, có húng khởi, có tiếc hận, có vui sướng khi người gặp họa, đương nhiên cũng có người nén lòng lo lắng.

Sâu trong đôi mắt Long Triệt là ánh sáng rực rỡ chuyển biến, lão ta nói với về lo lắng: “A Dận ngồi xuống nói chuyện đi.”

“Tạ hoàng thượng.” Long Dận cũng không khách sáo, sau khi tạ ơn thì ngồi xuống ngay.

Đôi mắt ngập nước như mù mịt của Quân Khôi La nhìn Long Dận, dường như vì lo lắng cho y họ khan đến nỗi mắt đỏ đục, vội vàng bung nước cho y, len lén bắt mạch cho y ở dưới bàn, xác định không sao mới yên tâm.

Độc của Long Dận, nàng cũng đã tiếp tục giải rồi. Tuy nhiên khi độc phát tác thì gần như có thể lấy mạng của y, nhưng mà bình thường thì chỉ cần nội lực, ngoại trừ thân thể yếu ớt một chút, sắc mặt hơi tái nhợt ra, thì cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Nàng không biết tại sao y lại giả làm cái điệu bộ như người còn đang sống như thế, nhưng mà làm thế từ chưa qua cửa của y, nàng cũng không thể vạch mặt y phải không?

“Ra là bản cung không tốt rồi.” Hoàng hậu Trần Tang nói với về hơi tự trách, rồi quay sang hỏi Quân Khôi La: “Vị này chính là tôn nữ của Quân lão Vương gia nhỉ?”

Quân Khôi La đứng dậy nói: “Hồi nương nương, thần nữ đúng là Quân Khôi La.”

“Quân Khôi La, ngươi mang cái khăn che mặt giả vờ thần bí à? Hay là không dám nhìn người ta? Có biết thất lễ trước mặt hoàng thất cũng là rất bất kính.” Cổ giọng nói này không phải ai khác, mà chính là Văn Phi: “Long Dận, do thân thể không khỏe, được hoàng thượng cho phép không phải hành lễ, nhưng mà ngươi Quân Khôi La thấy hoàng thượng, thái hậu và hoàng hậu nương nương cũng không quỳ xuống, là ai cho ngươi cái lá gan đó hả?”

Nghe thấy Quân Khôi La bị Văn Phi răn dạy, trong lòng Long Tiêu Tiêu và Thẩm Uyển Tâm người nào cũng thấy vô cùng thích ý.

Còn những người khác thì có người vui mừng, có người lo lắng, có người lại thờ ơ.

Người vui mừng thì nóng lòng muốn Quân Khôi La bị trừng phạt, tốt nhất là bị đánh một trận đòn như từ, chẳng hạn như Long Túc Vân, chẳng hạn như cả nhà Thẩm Uyển Tâm, chẳng hạn như những người có những ý nghĩ không an phận đối với Long Dận đđđ?q?đ, còn có cả nhà lão trác phi của Tần Vương phủ; người lo lắng thì ai cũng thoát mồ hôi thay cho nàng, như là Võ Lăng Hầu lão Hầu phu nhân và Đoạn Thiên Nhã, hay là những người có quan hệ tốt với Tần Vương phủ, còn cả công tử phủ thái phó – Văn Thủ từng có một thời gian gần gũi được tiếp xúc với Quân Khôi La; người thờ ơ thì tất nhiên là những người không quen biết với Quân Khôi La.

Mọi người chỉ cho rằng Văn Phi canh cánh trong lòng chuyện Quân Khôi La viết thư cho Long Túc Vân, thực ra thì cũng chẳng biết là thế nào. Vì cảm thấy vô cùng bất bình cho nhi tử là một đẳng, trong lòng nàng còn muốn ra oai phủ đầu tên Long Dận hơn thế nhiều.

Lần trước nàng bị Long Dận cho ngâm bồn hòn lam ngọt, lỗ liên tiếp mười bốn ám vệ, cũng không thể làm gì hần, nàng không tài nào nuốt trôi cục tức này được! Hôm nay bắt được lỗi của Quân Khôi La, làm sao nàng có thể bỏ qua?

Nàng muốn mượn chuyện chèn ép Quân Khôi La, khiến Long Dận biết được, ở trước mặt vương quyền thì hần chẳng là cái gì sắt!

Long Dận cầm chiếc khăn che miệng lại, nhàn nhạt ngược nhìn Văn Phi, ánh mắt thanh thanh đậm đậm, thế mà lại khiến nàng ta cảm thấy khí lạnh tràn vào tới tận đáy lòng, những lời nói ác độc hơn cũng bị đè ép xuống cổ họng.

.....

Quân Khôi La lia mắt nhìn chung quanh, thu hết những ánh mắt đã nhìn mình, muôn hình vạn trạng của mọi người, vào trong đôi mắt, trong lòng cười lạnh không ngớt.

A Dận không xuất hiện trước mặt người đời ba năm rồi, ngoại trừ Võ Lăng Hầu phủ và Thuận Nghĩa Vương phủ trung lập và vài vị võ tướng ra, trong điện này, người quan tâm A Dận cũng thật sự không nhiều lắm! Nàng không tin, Tần Vương phủ là danh môn vọng tộc trăm năm, mà mạng lưới quan hệ với người khác lại ít ỏi như thế!

Có lẽ là bọn họ cho rằng nhân vật truyền kỳ của Tần Vương phủ – Long Dục Thiên chết đi, mạng của Long Dận cũng không còn bao lâu nữa, không thể đứng ở đỉnh cao của quý tộc Đông Lăng nữa, bèn chọn cảnh tốt khác để đầu tư?!

Thì ra quan hệ giữa người với người trong thế gian này, đúng là mỏng manh vô cùng, không thể chịu nổi một đả kích như thế!

Chẳng lẽ bọn họ đã quên cuộc sống an nhàn sung sướng hôm nay là ai mang đến cho à?

Thôi, cái loại hoa cúc gió thổi chiều nào nghiêng chiều nấy này, đừng chuyện là sẽ đâm sau lưng người ta một đao, người như thế vẫn nên ngăn chặn ở ngoài hết thì tốt hơn!

Quân Khôi La tâm tư nhay cảm, nhưng trong lòng lại nghĩ ngợi trăm ngàn lần, nhìn thấu hết mọi chuyện và mọi người. Cảm giác Long Dận định đứng lên, thì vội vàng truyền âm nói: “A Dận, chẳng yên đó đi, ta sẽ tự xử lý.”

Lúc Quân Khôi La đang định đứng lên, hoàng hậu Trần Tang neho mắt nhìn nàng, rồi quay sang nói với Văn Phi: “Chúng ta ai cũng biết Quân Khôi La lớn lên bên ngoài, về kinh cũng được một thời gian gần rồi, hần là Phan Dương Vương không kịp mời người dạy trong cung đến dạy lễ nghi cho nàng nữa, Văn Phi, ngươi hãy buông tha cho nàng đi. Hôn sự của nàng và Văn Nhi không thành, cũng chỉ có thể nói là không có duyên phận với Văn Nhi,

ngươi cũng không nên chấp nhất với nàng vì chuyện này. Nàng là một cô nương gia, cũng không dễ dàng mà.”

Đừng thấy lời này nghe có vẻ hòa hòa khí khí, ý nói ra ở đây là chỉ trích Thẩm Cẩm Thành không quan tâm đến nữ nhi Quân Khôi La này, Long Túc Vân không để ý đến danh dự của nàng mà lại đi từ hôn với nàng, còn một cái nữa là hàng động này của Văn Phi là đang trả thù Quân Khôi La.

Sắc mặt Văn Phi tái mét, không phải sợ, mà là tức!

Nàng chẳng thể ngờ Trần Tang lại đi nói giúp Quân Khôi La? Nàng mừng hoàng hậu này một phát trong lòng.

Quân Khôi La cũng sẽ không ngu ngốc cho rằng hoàng hậu thật sự đang giúp nàng, nàng ta, nếu không phải mượn mình để chen ép phe cánh của Văn Phi thì chính là muốn mượn chuyện này để lấy lòng A Dận mà thôi! Nhưng mà như thế cũng tốt, nàng lại đỡ phải quỵ nha.

Thẩm Cẩm Thành cúi đầu, ánh mắt hèn mọn chung quanh khiến lão ta không ngẩng đầu lên được, lão ta cảm nhận sâu sắc rằng cái bộ mặt già của mình hôm nay mất hết rồi.

Đừng nói tìm ma ma dạy dỗ lễ nghi cho Quân Khôi La, lão ta không giết chết bọn họ là không tệ rồi! Hơn nữa, trong phủ đã không chuẩn bị xiêm y cho nàng ta, lại càng không nói đến chuyện cung yến hôm nay cho nàng ta, lão ta hoàn toàn không ngờ tới nàng sẽ đến đây!

Cũng tại cái tên Long Dận quý đoàn mệnh kia lắm chuyện nhiều lần! Chẳng những nhiều lần cứu nàng ta, chuẩn bị xiêm y giá trị vạn lượng hoàng kim cho nàng ta, lại còn dẫn nàng ta vào cung.

Nghĩ đến đây, Thẩm Cẩm Thành quả thực hận chết Long Dận, còn hận hơn cả Quân Khôi La vẫn hận lão ta.

Thẩm Uyển Tâm thấy phụ thân mình bị ánh mắt người khác nhìn ngó đến mức không ngẩng đầu lên được, định đứng dậy diện giải một phen cho phụ thân, thì bị Thiệu thị trừng bằng đôi mắt già nua, đành ngoan ngoãn ngồi không dám lộn xộn nữa.

“Được rồi.” Lão thái hậu này giờ không nói gì cả cũng không xem nổi nữa, nói với hoàng hậu: “Tháng sau là Quân tiểu thư đã gả cho A Dận, ngươi về rồi tìm hai ma ma dạy dỗ, dạy nàng những quy củ mà tức phụ của hoàng gia thì nên có là được rồi.”

“Tức phụ xin nghe.” Hoàng hậu Trần Tang nhìn Quân Khôi La thật hiền từ, nói như rất thân quen: “A La, bản cung vẫn chưa từng gặp ngươi đấy, qua đây để bản cung xem coi tức phụ của A Dận chung ta có đáng điệu như thế nào.”

“Chỉ bằng nàng ta, cái nữ nhân xấu xí như thế thì có cái gì đẹp?” Giọng điệu bất hòa của Long Tiêu Tiêu vọng đến: “Đừng có mà làm bản mặt người khác!”

Mặc dù rất khề, nhưng mà vị trí tiếp giáp ngực giai đều nghe rõ cả.

Đôi mắt Long Dận hơi nheo lại, nhìn Long Tiêu Tiêu ở đối diện.

Long Tiêu Tiêu rùng mình, quay đầu nhìn qua chỗ khác, không dám nhìn Long Dận. Cũng chẳng biết tại sao, từ nhỏ, ngay cả phụ hoàng cũng không sợ, chỉ sợ mỗi mình đường thúc này.

“Áy, tại sao trên mặt Tiêu Tiêu cũng mang một cái khăn che mặt thế kia?” Hoàng hậu làm như mới chú ý tới, hỏi với giọng điệu ngạc nhiên.

Trong lòng Văn Phi biết rõ hoàng hậu có ý vạch trần khuyết điểm của bản thân, sắc mặt vô cùng mất tự nhiên, thầm mừng nàng một phát.

Quân Khôi La nhìn qua, quả nhiên trông thấy gương mặt của Long Tiêu Tiêu cũng mang một chiếc khăn che mặt màu hồng nhạt, bỗng chốc cảm thấy tâm trạng không vui.

Nàng ta nha, nữ nhân chết tiết Văn Phi kia, nữ nhi của mình cũng không khăn che mặt sao? Người khác đeo khăn che mặt thì nói ngay là rất bất kính, nữ nhi của nàng ta mang khăn che mặt thì chả xì một quả rắm nào!

“Ta sai người bỏ một chút nguyên liệu vào son phấn nàng ta thường dùng.” Long Dận truyền âm vào tai như nước chảy mây trôi.

Quân Khôi La ngạc nhiên, một là cảm thấy y đường đường là Tần Vương thế tử, thế mà lại so đo với tiểu cô nương; thứ hai là kinh ngạc y lại cài thế lục của mình trong cung.

“Ai bảo hôm trước nàng ta muốn đánh vào mặt nàng?” Long Dận lại ngạo kiều truyền âm.

Ha, nam nhân này.....

Quân Khôi La thật sự dở khóc dở cười, thì ra y lại vì lí do này.

Long Tiêu Tiêu hung hăng trừng mắt Quân Khôi La một cái, rồi không thể không đứng lên dưới cái nhìn của mọi người, giọng nhỏ như muỗi kêu: “Hồi mẫu hậu, mấy hôm trước nhi thần ăn phải đồ hư, trên mặt nổi mụn.”

“Ra là thế à.” Hoàng hậu nhìn Quân Khôi La, cho rằng trên gương mặt nàng cũng có mọc cái gì đó, thế nên mới mang theo cái khăn che mặt để che.

Quân Khởi La hiểu ánh mắt của hoàng hậu, vội vàng mở miệng ra nói trước: “Nurong nurong, trên mặt thần nữ rất sạch sẽ.”

Sáng sớm này nàng đã hạ quyết tâm để lộ gương mặt thật của mình, lúc này đây không phải là một cơ hội sao?

Đôi mắt Quân Khởi La hơi cong lên, cho dù là ai cũng nhận ra khuôn mặt dưới khăn che mặt của nàng đang cười: “Nhan sắc thần nữ xấu xí, mong rằng không làm bẩn mắt hoàng thượng, thái hậu, hoàng hậu và các vị nurong nurong là được rồi.”

Nói xong thì quay mặt sang đám người hoàng hậu, kéo chiếc khăn che mặt xuống.

Thấy gương mặt của nàng, hoàng hậu, thái hậu và mấy vị phi tần nháo nhào lộ ra điệu bộ khiếp sợ.

Còn Văn Phi lại che miệng theo bản năng, nhưng mà từ ánh mắt của nàng vẫn có thể nhận ra nàng đang vô cùng sợ hãi.

Nàng biết ngay mà! Nàng biết ngay làm sao ả tiện nhân Quân Như Sơ kia lại có thể sinh ra nữ nhi có dung mạo tầm thường đến thế? Thì ra là Quân Khởi La lừa gạt mình, lừa gạt Văn Nhi!

Tốt, rất tốt, Quân Khởi La nguoi đúng là nguoi khá lắm!

Thật sự khiến người không thể tưởng tượng được chính là, Long Triệt đứng phắt dậy khỏi ghế ngồi, nhìn gương mặt Quân Khởi La với vẻ không thể tin nổi, vươn tay phải ra, vươn ngón tay ra, dường như lq"d"òn" là muốn nắm được thứ gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Tội Khi Quân.【1】

Mấy vị đại BOSS trên đài có phản ứng như thế khiến đám cấp dưới tò mò vô cùng, trong lòng như bị mèo cào vào. Nhưng mà vị trí của Quân Khởi La quá gần phía trước, cũng đối diện phía trước, bọn họ không thấy bóng lưng thì chính là sườn mặt.

Nhưng mà chỉ nhìn sườn mặt thôi, cũng đã khiến người ta cảm thấy rằng dường như nàng hơi khác ngày trước đấy.

Đường cong nhu hòa, cái mũi cao hơn, miệng nhỏ càng đầy đặn, cái rõ ràng nhất chính là làn da trơn mịn sáng bóng của nàng, ngay cả một chấm tàn nhang nho nhỏ cũng không thấy được.

Đối với người khác, phản ứng của Long Triệt là ngoài dự kiến, nhưng Quân Khởi La lại cảm thấy không khó để lý giải. Bởi vì phụ vương của nàng đã từng nói, dáng vẻ của nàng và mẫu thân nàng giống nhau đến sáu bảy phần, Long Triệt mơ ước mẫu thân của nàng, nhưng cuối cùng thì chưa đạt được, cho nên hành động như bây giờ cũng chẳng có gì lạ là.

Nhưng mà Quân Khởi La hiểu rất rõ, còn Long Dận không hiểu lắm đâu, y nhìn điệu bộ của Long Triệt, dưới bộ mặt ôn hòa kia, là sự cảm tức khó hiểu.

Hoàng hậu lấy lại tinh thần trước tiên, nhìn thấy phản ứng của Long Triệt, cúi đầu, đôi mắt đen u ám mờ kỳ lạ, tới khi ngẩng đầu lên một lần nữa, thì trong đôi mắt chỉ còn là trấn tĩnh, thần nhiên cười nói: “Nếu nói dung mạo của A La được coi là xấu xí, thì Đông Lăng của chúng ta không thể tìm ra được một mỹ nhân nào rồi!”

Thật đúng là mầm tai họa mà! Thái hậu cũng lấy lại tinh thần, len lén kéo vạt áo của Long Triệt, Long Triệt mắt tự nhiên ngời lên ghé.

“Theo ý ai gia, nàng còn đẹp hơn mẫu thân của nàng khá nhiều đấy!” Thái hậu giấu đi ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt, gật gật đầu nói phụ họa theo hoàng hậu mấy câu.

“Hít!” Mọi người không nhịn được hít vào một hơi.

Có thể được hai người là hoàng hậu và thái hậu thừa nhận như thế, có thể nói Quân Khởi La là người đầu tiên đấy! Những người đã từng nhìn thấy dung mạo của Quân Khởi La, thì trong lòng càng muốn nhìn xem dung mạo bình thường của nàng thế nào mà có thể được hoàng hậu và thái hậu tán thành?

“Mấy khi mẫu hậu thật sự khen ngợi một người, nhi thần thật muốn nhìn cho kỹ một cái nào!” Một vị tử bào nam tử đứng dậy ra khỏi chỗ ngồi, cũng không thèm quan tâm đến cái nhìn của mọi người, đi ra khỏi cái bàn đến thẳng chỗ của Quân Khởi La.

Long Dận thấy A La bị hấn đánh chủ ý, sắc thái u tối mờ mịt trong đôi mắt, bỗng dưng y có một loại xúc động muốn giấu A La đi để một mình mình được ngắm nhìn mà thôi. Nhưng giấu lại A La của y ưu tú như thế, làm sao có thể giấu là giấu đi được? Hơn nữa, nếu ngay cả nữ nhân của mình mà y cũng không bảo vệ được, thế thì thật sự không nên sống nữa.

Nghĩ như thế, trong lòng Long Dận cũng thả lỏng.

Thái hậu * liếc mắt nhìn Long Trạch, sáng giọng: “Con, cái con khi nghịch ngợm này, xem nào nhiệt cái gì hả? Không được mạo phạm Quân tiểu thư!”

“Nhi tử chỉ nhìn một cái thôi, chắc hẳn A Dận cũng không để bụng chứ.” Long Trạch nói xong bước đến chỗ đối diện cách Quân Khởi La năm bước, thì bước chân đã khựng lại mất tiêu.

Quân Khởi La vẫn không nhúc nhích, đôi môi treo một nụ cười lầy lẹ, vừa lễ độ mà lại vừa xa cách, còn trong đầu thì đang suy tư về thân phận của người này.

Trông hẳn cũng chỉ chừng ba mươi tuổi, có vẻ còn trẻ hơn phụ vương Phụng Thiên Khuyết của nàng, nhưng nhìn kỹ một chút thì sẽ phát hiện ra mặt mày của hẳn khá giống Long Triệt. Trong lòng Quân Khởi La đã có đáp án: Tiểu nhi tử của đương kim thái hậu, đệ đệ ruột của Long Triệt, Tiểu Dao Vương Long Trạch, một tên vương gia nhân hạ không đam mê triều chính, mà chỉ biết đến tình yêu nam nữ.

Cũng chỉ vì như thế, cho nên Long Triệt vô cùng quan tâm tới tên đệ đệ này, ngay cả Tiểu Dao Vương phủ cũng là chỗ tốt nhất, ngoại trừ Tấn Vương phủ ra.

Tiểu Dao Vương này rất háo sắc, chẳng thêm quan tâm đến nó là nam sắc hay nữ sắc, chỉ cần vào mắt hẳn rồi thì khó mà tránh khỏi ma trảo của hẳn ta. Nghe đồn bên trong phủ của Tiểu Dao Vương, hẳn cất một mảnh đất chuyên nuôi nam sủng. Cũng không biết lời đồn có đáng tin không, cũng không biết mình bị hẳn ta đánh chủ ý là chuyện tốt hay chuyện xấu nữa.

Nhưng mà thế thì thế nào? Bản thân mình còn phải sợ hẳn ta à?

Quân Khởi La nhìn tấm thân bất động của Long Trạch, một tia nhạo báng trào phúng xẹt qua đáy mắt.

Phản ứng của bọn họ không phải là hiểu quả nàng muốn hay sao? Nói thế thì lát nữa phản ứng của Long Túc Vân cũng sẽ không khá khẩm hơn bao nhiêu.

Nàng thân nhiên phóng khoáng nhìn thẳng vào Long Trạch, mãi đến khi Thư Kim Toàn nhận được ý của thái hậu, mới đỡ Long Trạch đang ngu ngơ vào chỗ ngồi của hẳn mới thôi.

.....

Đúng thật là Long Túc Vân không dễ chịu chút nào.

Sau khi hẳn nhìn thấy hành động của đám người của phụ hoàng mình, bèn nhìn qua sườn mặt của Quân Khởi La, nghĩ đến tính chất có thể kia, trong lòng hẳn cũng hơi phần nộ, hơi không cam tâm, còn hơi nôn nóng.

“Vương thúc, thúc cũng quá khoa trương rồi chẳng?” Long Tiêu Tiêu khinh thường nhìn Long Trạch đã được đỡ về chỗ ngồi mà vẫn Bq5d@n còn ngây người ra, rồi liếc mắt nhìn điệu bộ trên người Quân Khởi La, thì lại phản đối: “Quân Khởi La như thế mà cũng nói là mỹ nhân, thế thì chắc chắn Đồng Lăng của chúng ta chắc chắn còn nữ nhân nào xấu xí rồi!”

Tiểu Dao Vương phi nhìn phản ứng của trượng phu mình, cắn môi uất ức nhìn Quân Khởi La, trong lòng mắng to hồ ly tinh, đồ lăng lợ đủ thứ.

“A La, Tiêu Tiêu tuổi còn nhỏ, lại bị phụ hoàng nàng chiều hư, người đừng so đo với nàng làm gì.” Hoàng hậu bắt đầu dĩ lắc đầu, nói lời xin lỗi với Quân Khởi La.

“Nương nương quá để tâm rồi, công chúa là cành vàng lá ngọc*, làm sao thân nữ dám so đo với nàng ta?” Quân Khởi La mỉm cười dịu dàng và nói: “Một người cho dù có đẹp người nhưng cũng chỉ là một cái bao da thôi nát, sau trăm tuổi thì cũng chỉ về với đất vàng là xong rồi.”

*Gốc là thiên kim chi khu: Tức là thân thể ngà ngọc. Ta thấy không hay, thay cái này vào.

“Nói hay lắm!” Thái hậu cười hiền từ, nhìn Long Dận nói: “Đúng là rất xứng đôi với Long Dận.”

“Hoàng tổ mẫu, mọi người quá xem trọng nàng ta rồi, nàng ta cũng chỉ là nữ nhân ca ca vớt vớt, phụ hoàng lại ban nàng ta cho Long Dận thúc” Long Tiêu Tiêu không muốn Quân Khởi La được khen ngợi, thế là càng nói càng hăng say, ngay cả khi Long Túc Vân lên kéo tay nàng cũng bị nàng mặc kệ luôn: “Đúng là ô uế Long Dận thúc mà thôi!”

Quân Khởi La cúi đầu, khoe môi nhếch thành một nụ cười thâm ý, nàng không tài nào có thể tưởng tượng ra được, Văn Phi ở trong cung thâm thía nhiều năm như thế, coi bộ cũng không phải là người ngu dốt, nhưng tại sao lại bồi dưỡng ra nữ nhi có đầu óc ngu như heo giống Long Tiêu Tiêu thế này?

Long Tiêu Tiêu nói mà không biết đến sống chết khiến bầu không khí trở nên thật vi diệu, những người có thân phận không đủ tôn quý cũng thi nhau cúi đầu, sợ bị vạ lây.

Đúng như thế, sau khi Long Triệt nghe nàng nói lời này thì mặt như sương lạnh, xấu hổ không thôi.

Không phải là ngày trước hẳn nghe lời của nhi tử mình nói, mới ban Quân Khởi La cho Long Dận à? Ý trong chuyện này, người có não thì gần như có thể hiểu hết, nhưng mà có ai dám nói ra ngoài chứ?

Cái thứ chỉ có sắc mà không có óc này, sớm biết nàng ta ngu xuẩn như thế, thì không nên thả nàng ta ra ngoài chọc tức người ta!

Đúng là tức chết lão ta rồi!

Long Triệt càng nghĩ càng tức, đứng lên và nói với về buồn rười rượi: “Người đâu, dẫn cái thứ tùy tiện suy đoán thánh ý này nọ cho trẫm, nhốt vào Triều Hà điện, không có thánh dụ của trẫm, không được cho ra ngoài!”

Ngay sau đó, có hai tên thái giám tiến lên, cầm lấy cánh tay Long Tiêu Tiêu định đi ra khỏi điện.

Lúc này Long Tiêu Tiêu mới nhận ra mình nói những chuyện gì không nên nói, thấy đáng về đen mặt của phụ hoàng mọi khi đều yêu thương chiều chuộng mình, thì những lời cầu xin cũng đến miệng rồi bị nuốt ngược vào, quay sang nói với Văn Phi: “Mẫu phi cứu con, nữ nhi không muốn bị giam cầm đâu!”

Long Túc Văn vội vàng đứng ra, quỳ gối trước ngự tọa: “Phụ hoàng, Tiêu Tiêu tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, tha cho muội ấy lần này đi.”

Văn Phi đang chìm đắm trong sự chấn động mà Quân Khởi La đã mang đến, nên ngay cả lời nói của nữ nhi mình nói ban nãy cũng không hề để ý, lúc này nghe thấy nữ nhi của mình kêu cứu, thì cũng không quan tâm đến chuyện nằng chọc giận Long Triệt như thế nào, vội vàng đến trước ngự tọa và quỳ xuống: “Hoàng thượng thứ tội, mong hoàng thượng bỏ qua cho Tiêu Tiêu lần này.”

“Văn Phi nàng có ý tốt cầu xin, nhưng xem xem nữ nhi mà nàng đã dạy dỗ, cũng quá vô pháp vô thiên rồi!” Long Triệt chỉ vào Long Tiêu Tiêu, càng lúc về mặt càng tối tăm: “Kéo nàng xuống dưới đánh 20 đại bản, nếu còn ai cầu xin chuyện này, thì xử phạt như nhau!”

Long Triệt giải quyết dứt khoát, Thái Phó phu nhân đang định đứng ra cầu xin cũng vội vàng ngồi xuống.

Ngay cả thái hậu há miệng thở dốc, đang định cầu xin cho cũng khó mà nói nên lời.

Văn Phi và Long Túc Văn thấy việc này đã như ván đóng thuyền, thì tấm tức quay về chỗ ngồi của mình.

Hoàng hậu khẽ cúi đầu, nở nụ cười sung sướng.

Quân Khởi La thu hết vẻ mặt của nàng vào trong mắt, không khỏi buồn nôn, trong lòng oán thầm, quả nhiên trong hoàng cung không có một thứ người gì tốt lành!

“Phụ hoàng, nhi thần không muốn bị ăn đòn đâu. Cầu xin người. Đừng đánh nhi thần.” Long Tiêu Tiêu khóc nức nở, kêu khàn cả giọng, ngay cả giọng nói cũng khàn đặc, nàng vùng vẫy định thoát khỏi bàn tay thái giám, thế nên khiến người ta cũng không đành lòng nhìn vào.

Công chúa khiến mặt rồng của hoàng thượng tức giận, tiểu thái giám biết rõ nếu bây giờ mềm lòng, làm trái ý của người, thì người ăn đòn sẽ là bọn họ.

Thế nên, hai người cứng rắn kéo nàng đi, kéo ra ngoài điện, cũng không biết làm sao, chiếc khăn trên gương mặt nàng bị rơi xuống, lộ ra gương mặt mộc đầy ban màu đỏ thắm, còn đâu cái đáng về ?"q"d" xinh đẹp mĩ lệ ngày xưa nữa?

Quân Khởi La cúi đầu không nhìn nàng, nếu như nhìn, chắc chắn sẽ nói thật ngọt ngào: Long Dận quân*, trái tim của chàng thật độc ác.

*Thường thì các nàng hay dùng từ này để gọi người yêu, hay gọi phu quân mình,... nói chung là kiểu tôn trọng.

Đâu khi nào Văn Phi thấy nữ nhi mình yêu thương vô cùng phải chịu tội như thế? Vì vậy càng lúc trong lòng càng đỏ hết mọi tội lỗi lên người Quân Khởi La.

...

“A Dận, con đừng nghe Tiêu Tiêu nói bừa.”

Tới khi Long Tiêu Tiêu bị kéo ra khỏi điện, Long Dận mới thu ánh mắt lại, giấu đi hung ác nham hiểm trong đôi mắt, nhìn Long Dận từ đầu chí cuối luôn cười nạt, giọng điệu hơi nhỏ nhẹ: “Ngày ấy trẫm cảm động nhớ đến Tấn Vương thúc hi sinh tính mạng vì hòa bình của Đông Lăng chúng ta, lại nhớ đến qua hai tháng nữa thì con sẽ được hai mươi tuổi, nhưng không thể nói dối tông đường cho Tấn Vương phủ, trong lòng trẫm vô cùng áy náy! Đúng lúc Quân tiểu thư và Văn Nhi từ hôn, trẫm thương nàng là một hài tử đáng thương, nên cố ý thúc đẩy hôn sự này, thật sự không nghĩ quá nhiều.”

Long Dận đứng dậy, vô cùng khó khăn, thành khẩn nói: “Thánh ý của hoàng thượng, trong lòng Dận hiểu rõ. Tự đáy lòng Dận cảm tạ hoàng thượng ban mối hôn này cho Dận, Dận vô cùng vừa ý với A La.”

Nói xong thì kéo bàn tay của Quân Khởi La, ngây ngô nhìn nàng.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng trên đỉnh đầu, Quân Khởi La ngẩng đầu lên nhìn y, thế nhưng mọi người lại hoa cả mắt. Nếu như nói ban nãy còn hoài nghi con mắt của hoàng hậu và thái hậu, thì giờ đây bọn họ lại càng tin tưởng không nghi ngờ nữa.

Thật là một nữ tử tuyệt sắc khuynh thành!

Làn da như mỡ đông, răng như hạt bầu, lông mày ngài, đôi mắt xinh đẹp linh động. dường như bất cứ từ ngữ hình dung tốt đẹp gì đặt lên người nàng cũng không thể miêu tả hết sự xinh đẹp của nàng.

Có lẽ “Bảo kè từng từng vẫn tự, duyên hoa đậm đậm trang thành”* mới có thể nói về dáng vẻ của nàng lúc này. Không có trang điểm phấn son hoa lệ, chỉ thoa một chút son phấn nhàn nhạt quanh đôi mắt, ngay cả môi cũng không dùng; tóc cũng được cuốn lên vô cùng đơn giản, không nói đến giá trị trang sức, trên mặt chỉ có một chuỗi Đồng Châu và một chiếc trâm hoa, nhưng vẫn đẹp thật thoát tục.

* Bảo kè từng từng vẫn tự // Duyên hoa đậm đậm trang thành // Hồng yên thúy vụ trảo khinh doanh // Phi như du ti vô định // Tương kiến tranh như bất kiến // Hữu tình hoàn tự vô tình // Sanh ca tán hậu tửu sơ tình // Thâm viện nguyệt tà nhân tĩnh.

—Tur Mã Quang điền ký Tây Giang Nguyệt.

Trong lúc ấy, kinh ngạc, ghen ghét, ngây ngô, nóng bỏng. Tất nhiên có một vài ánh mắt dâm tà, không có ý tốt, liên tục bắn về phía Quân Khởi La.

Những người này là những nữ tử ghen tị với nàng ban nãy, giờ đây không thể không có cảm giác bất lực, đối với các nàng mà nói, ghen tị với nàng là một điều xa xỉ, là tự mình chuốc lấy phiền toái, là ngu dốt!

Vừa nghe câu “vô cùng vừa ỷ” kia của Long Dận, vô số nam nhi phun máu không ngừng, Tấn Vương thế tử ngơ ngác thì vừa lòng rồi, người bảo mấy mấy người nam nhi bọn ta “Vừa gặp mỹ nhân, thì đã nói mỹ nhân là hoa có chủ” làm sao chịu nổi hả? Người bảo Long Túc Vân làm sao chịu được?

Quả nhiên, quả nhiên!

Lòng Long Túc Vân như bị cái búa tạ đập xuống thật mạnh, cảm giác trái tim trong lồng ngực như vỡ tan tành, đau đến nỗi hần gần như không thể chịu đựng được. Hần không tin, không tin nữ tử tuyệt mỹ ngay trước mắt chính là nữ tử hần vứt bỏ kia, hần không thể chấp nhận

Thẩm Uyển Tâm khẽ cắn đôi môi mọng, từ vị trí của nàng tới vị trí Quân Khởi La được sắp xếp, ở giữa có người của Thuận Nghĩa Vương phủ, cho nên nàng cũng không thể nhìn thấy dáng điệu của nàng cho thật kỹ.

Nhưng mà cũng không biết là có ý hay vô tình, nàng hoàn toàn có thể nhìn thấy gương mặt gần như là hoàn mỹ kia của nàng talqd thông qua một khe hở không quá rộng, đúng ngay lúc nhìn thấy, cũng đủ khiến cho nàng khiếp sợ.

Uổng cho nàng được ca tụng là tuyệt sắc trong kinh thành, ngoại trừ Thái Tử Phi ra, chưa có nữ tử nào có dung mạo hơn nàng được. Nhưng mà cho dù nàng không muốn thừa nhận, cũng không thể không ừ ừ thừa nhận mình kém Quân Khởi La không chỉ có một chút mà thôi, mà ngay cả Thái Tử Phu được ca ngợi là đệ nhất mỹ nhân so với nàng, thì cũng chỉ có thể đứng sang một bên thôi!

Nhìn sang Long Túc Vân ở đối diện, nàng nhạy cảm nhận ra một tia hối hận trong đôi mắt hần, thật khiến cho nàng cảm giác khó mà thở ra hơi.

Mấy người Thiệu thị, Chu thị, Thẩm Uyển Tâm và Thẩm Cẩm Thành cũng muốn nhìn ngó xem gương mặt thật của Quân Khởi La, nhưng ngặt nỗi không ngồi đối diện nên đành thôi.

Đôi mắt già nua đục ngầu của Thiệu thị nhìn vào chỗ Quân Khởi La đang ngồi, cảm thấy trong đầu có chuyện gì đó thoáng qua, muốn giữ lại mà lại không giữ được.

.....

Nếu như nói ngoại trừ Văn Phi và Thẩm Uyển Tâm, còn có ai cực kỳ căm hận Quân Khởi La, thế thì chính là Thái Tử Phi La Hân Nhi chứ còn ai vào đây nữa!

Vốn dĩ trước khi nàng nhìn thấy dung nhan thật sự của Quân Khởi La, thì nàng hoàn toàn không thêm quan tâm thậm chí có thể nói là còn hơi khinh thường nàng. Mà ngay cả sau khi nàng biết Quân Khởi La sắp gả cho Long Dận, cũng chẳng coi trọng nàng. Bởi vì nàng vô cùng tự tin vào dung mạo của bản thân, hoàn toàn có thể có được sự ưu ái của Long Dận.

Mà bây giờ nàng hoàn toàn không dám nghĩ như thế nữa rồi.

Một là thái độ của A Dận đối với nàng ta, hai là dung mạo quá mỹ lệ của Quân Khởi La.

Bốn năm trước, La Hân Nhi nàng được ca tụng là đệ nhất mỹ nhân của Đông Lăng, cho dù là bốn năm nay cũng không có một người nào có thể với tới. Nhưng vì sự xuất hiện của Quân Khởi La, dường như ngôi vị đệ nhất mỹ nhân của nàng đang lung lay, cảm giác nguy cơ trong lòng nàng cũng càng lúc càng nặng nề rồi.

Không được, bất cứ kẻ nào dám mơ tưởng đến A Dận, bọn họ không một ai được sống cả. Cho dù nàng không thể ở cùng với chàng, nàng cũng không muốn có một nữ nhân nào khác ở cùng chàng!

Thẩm Uyển Tâm không cam lòng, La Hân Nhi thù hận, trong đôi mắt nhĩ tử của mình là hối hận. Phản ứng của mọi người đi vào trong mắt của Văn Phi cả.

Thu cảm xúc lại, Văn Phi hỏi: “Người nói người là Quân Khởi La?”

Quân Khởi La hơi kinh ngạc, mà cả Long Dận cũng cau mày, dáng vẻ không hiểu là thế nào.

Nếu như nói câu hỏi vừa rồi của Văn Phi không có mục đích gì, chắc chắn Quân Khởi La không tin! Thậm chí nàng còn có cảm giác, Văn Phi đang đào

một cái hồ chờ mình nhảy vào.

Long Dận vừa đứng dậy thì đỡ nàng đứng dậy theo, thấy Quân Khởi La do dự, thì nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nàng, truyền âm, mang theo một chút dung túng đầu đó: “Muốn nói cái gì thì cứ nói, muốn làm cái gì thì cứ làm, đừng nghĩ quá nhiều, tất cả đã có ta rồi.”

Không cần cân nhắc gì cả, không cần suy nghĩ gì cả, muốn làm gì thì cứ làm.

Quân Khởi La không thể không thừa nhận, loại cảm giác này thật sự là y nha, quá tuyệt vời!

Chẳng qua là không phải nàng sợ Văn Phi, mà là suy nghĩ xem Văn Phi hỏi câu này là có dụng ý gì mới chần chừ.

Dường như nghĩ đến cái gì, Quân Khởi La nở một nụ cười thâm ý, ngược nhìn Văn Phi, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Thần nữ có phải Quân Khởi La hay không, chẳng lẽ Văn Phi nương nương còn không rõ ràng hay sao? Mà cho dù không rõ ràng lắm, thì gương mặt này cũng có thể chứng minh được mà, phải không? Còn không nữa thì, Văn Phi có thể nghiệm chứng vết bớt trên người thần nữ một lần nữa mà?”

“Tạm thời bản cung coi như ngươi là Quân Khởi La.” Văn Phi nở nụ cười đắc ý: “Thế xin hỏi Quân tiểu thư, cuối cùng là đáng điệu đẹp như tiên trên trời mới là ngươi, hay là đáng vẻ tâm thường như người qua đường mới là ngươi?”

“Có lẽ thần nữ nói hai gương mặt đều là thần nữ, thì Văn Phi nương nương cũng sẽ không tin.” Quân Khởi La cố ý coi thường nụ cười kia của Văn Phi: “Một khi đã như thế, thì nương nương hãy coi đáng vẻ hiện tại của thần nữ là hình dáng thật sự của thần nữ đi!”

Văn Phi không có ý tốt liếc nhìn Quân Khởi La, rồi lại bước xuống ngự giai, quỳ gối trước mặt Long Triệt, nói: “Hoàng thượng, Quân Khởi La khi quân đối trên lừa dưới, nô tỳ khấn cầu hoàng thượng lấy lại công đạo cho Văn Nhi!”

.....

Nếu bảo tới bây giờ mọi người còn không rõ Văn Phi tính làm gì, thì đó là tên đần rồi!

Diễn biến mọi chuyện đã đi đến tình cảnh bây giờ, thật sự khiến người ta bất ngờ! Mọi người không khỏi ngạc nhiên nhìn Văn Phi, rồi lại nhìn Long Triệt, sau cùng mới nhìn Quân Khởi La với một chút thương hại.

Long Túc Vân cả kinh đứng lên, lòng như lửa đốt mà lại có một chút vui mừng, kiểu gì hắn cũng không ngờ tới mẫu phi sẽ làm như thế.

Nếu.....

Hắn ngược mắt nhìn Quân Khởi La.

Nếu như hắn có thể có thêm một cơ hội, thì tuyệt đối sẽ nắm lấy nàng thật chặt, không bao giờ buông tay!

Thẩm Uyển Tâm thu hết biểu cảm của Long Túc Vân vào trong đôi mắt, trong lòng không khỏi ảo não từng cơn.

Người kia vẫn là người nam nhân thê son sắt với mình, nói yêu mình cả đời sao?

Tại sao mọi chuyện lại có thể biến thành như bây giờ?

Cũng thu biểu cảm của Long Túc Vân vào mắt còn có cả nhà Thẩm thị. Thiệu thị và Chu thị vô cùng phẫn nộ, Thẩm Cẩm Thành cũng nhíu mày lại thể hiện lão ta không vui. Mà không nói đến những chuyện khác, Long Túc Vân ba lần bảy lượt khiêu chiến tính khí của lão cũng đủ để hắn tức giận rồi.

Chẳng lẽ hắn không muốn có được sự ủng hộ của Phần Dương Vương phủ sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Tội Khi Quân.【2】

Chẳng lẽ hắn không muốn có được sự ủng hộ của Phần Dương Vương phủ sao?

Văn Thủ nhân nhậ liếc mắt nhìn từng biểu cảm khác nhau trên mặt của cả nhà Thẩm thị, khóe môi nhếch lên một nụ cười trào phúng rồi biến mất như không có. Lúc nhìn Quân Khởi La, thì trong đôi mắt lại có thêm một chút chân tình dịu dàng.

Hơn hai mươi ngày trước, là khung cảnh bọn họ gặp nhau lần đầu tiên trong quán trà ven đường, nó như rễ cắm sâu vào lòng hắn, không tài nào quên được. Đồng thời câu nói “Người đời đều nói ta chết cháy bỏ mạng, ai có thể biết, thật ra ta bị bắt uống kịch độc, sống lại từ hiểm cảnh, sau khi giải độc cũng không dám trở về” kia của nàng vẫn không thể xóa tan đi được.

Là kẻ nào hạ độc một hài tử chưa được bảy tuổi hả?

Không cần nghĩ hần cũng biết là ai!

Nhưng mà hần không hề nói những lời đã nghe thấy trong vô tình này với bất cứ ai, bao gồm cả biểu đệ Long Túc Vân của hần.

Từ nhỏ, hần đã biết đến dã tâm của biểu đệ, biết hần muốn cái gì, cũng biết hần nhằm vào thế lực của Phàn Dương Vương phủ cũng là tình thế bất buộc, cho nên mối duyên của hần và Thẩm đại tiểu thư cũng là chuyện như vãn đã đóng thuyền.

Nhưng Quân Khôi La xuất hiện, phá hỏng kế hoạch của biểu đệ. Về những kế hoạch khác nữa, thì hần cũng hy sinh hết, thế rồi mới phát sinh chuyện cười hần hưu nàng ngay trước mặt mọi người để lấy Thẩm Uyển Tâm.

Hần không hy vọng biểu đệ ở chung với nàng, cũng biết bọn họ không thể nào ở chung một nhà được, nhưng khi biết tin biểu đệ muốn hưu nàng ngay trước mặt mọi người, thì hần hốt hoảng, nàng đã đủ đáng thương rồi, mà hần lại có thể hủy hoại nàng như thế sao?

Hần đi tìm tên kia, hy vọng hần có thể buông tha cho nàng, nhưng lại bị hần đuổi đi.

Ha, lúc hần lo lắng không biết giúp nàng như thế nào, thì ai ngờ nàng đã biết tổng kế hoạch của biểu đệ từ lâu, sau đó là dùng đạo người trả lại thân người!

Đúng là một đòn đánh trả quá đẹp!

Mặc dù âm mưu khá to, nhưng cũng đã tách khỏi dự tính ban đầu của biểu đệ, và cuối cùng thì giải trừ hôn ước. Những tưởng rằng mình có cơ hội, nhưng không ngờ liếc mắt một cái nàng lại được tứ hôn cho Tấn Vương thế tử.....

Một người nữ tử tốt đẹp như thế, thế mà ai cũng có thể khinh thường được sao?

Vãn Thù cười chua xót, nén một chút rộn rạo kia vào sâu thẳm trong trái tim, khóa lại, khóa hết lại.

Hần nhìn Long Túc Vân.

Hần và hần ta cùng nhau lớn lên, hần hiểu hần ta như hiểu chính mình, còn cách suy nghĩ của hần thì làm sao mà không biết được chứ? Chỉ là hần ta đã đối xử với nàng như thế, bây giờ nàng là vị hôn thê của Tấn Vương thế tử, e rằng hồi hận đã không kịp nữa rồi.

Ha, sớm biết có ngày này, thì hà có gì phải làm như thế đây? Cô cô làm âm mưu như thế để làm cái gì nữa chứ? Sớm muộn gì cũng tiêu diệt hết phản tính cảm thấy trò kia của tổ phụ và hoàng thượng thôi!

.....

Đoạn Thiên Nhã lo lắng nắm lấy bàn tay của tăng tổ mẫu mình, truyền âm hỏi: “Lão tổ tông, Vãn Phi nương nương, nàng ta đang có ý gì đây? Chẳng lẽ muốn Quân tử tử gả cho nhi tử nàng ta sao? Quân tử tử không có chuyện gì chứ?”

Nàng thật sự rất thích Quân Khôi La mà, coi bộ hình như biểu ca cũng rất thích tử ấy, nếu không thế tại sao lại tặng y phục giá trị vạn lượng hoàng kim cho tử ấy? Và tại sao lại giữ tử ấy như thế chứ?

Mấy năm nay biểu ca rất khổ cực, nếu như có người trong lòng huynh ấy ở với huynh ấy, thì nàng vô cùng vui mừng thay cho huynh ấy.

Nếu như Quân tử tử cũng có thể thích biểu ca, thế thì hoàn mỹ rồi!

Lão Hầu phu nhân hơi cúi đầu, đôi mắt ráo hoảnh, làm gì nhìn giống như một người già 70 tuổi chứ? Nhưng khi ngẩng đầu lên, thì lại khôi phục lại vẻ dịu dàng và đọc ngẫu từ trước đến giờ, nhìn vào nhân vật trung tâm trong sự kiện, rồi truyền âm nói với tăng tôn nữ của mình: “Yên tâm đi, A La không phải là người nhu nhược, làm sao có thể gây khó dễ cho nàng được? Hơn nữa còn có biểu ca của con ở đây, A La không sao đâu.”

Đoạn Thiên Nhã nghe tăng tổ mẫu của mình nói như thế, thì nhìn Quân Khôi La đang bình tĩnh ung dung, cuối cùng cũng yên tâm.

“Ái phi, hôm nay chính là thịnh yến Trung Thu mỗi năm mới có một lần, ngươi nên có chừng mực đi!” Long Triệt trầm giọng quát lên.

Nữ nhi như thế, mà người làm mẫu thân cũng như thế này! Chẳng lẽ hần ta quá tốt quá dung túng các nàng, nên các nàng đã quên ai mới là hoàng đế phải không?

Vãn Phi nhớ đến lời tiên đoán kia, cắn răng nói: “Hoàng thượng, nô tỳ và Vãn Nhi bị người che mắt, trong lòng vô cùng tức giận, nếu như nàng không cho nô tỳ một lời giải thích, nô tỳ quyết không bỏ qua.”

“Khụ khụ.....”

Tiếng ho khan của Long Dận vang lên, mọi người mới nhớ đến y đã đứng rất lâu rồi.

Hoàng hậu thâm ý nhìn vào mặt Long Dận, sau đó ôn hòa nói: “Hoàng thượng, thân thể A Dận không khỏe, A La cũng đã đứng rất lâu rồi, hay là cho bọn họ ngồi xuống nói chuyện đi.”

Long Triệt cười hiền hậu: “Trẫm cho phép.”

Long Dận tạ ơn, đỡ Quân Khôi La ngồi xuống với nhau.

Quân Khôi La ngồi, Văn Giai nàng thì lại quỳ.....

Văn Phi âm thầm cắn răng: Trần Tang, đừng quên người cũng muốn đối đầu với bản cung!

Sau khi ngồi vào chỗ của mình, Quân Khôi La mới mỉm cười nhìn Văn Phi: “Văn Phi nương nương, không biết tại sao thần nữ lại khi quân rồi thế?”

“Người có hôn ước với Văn Nhi ngay từ nhỏ, lại mang một gương mặt giả về đây, đây chính là khi quân!” Lời nói của Văn Phi âm vang.

“Nương nương thật sự làm oan cho thần nữ rồi.” Quân Khôi La rũ mi xuống và nói: “Văn Phi nương nương, trước kia thần nữ mất trí nhớ, mấy tháng trước mới khôi phục trí nhớ, từ lúc nhớ lại mình là tiểu thư của Phàn Dương Vương phủ, và có hôn ước với An Vương, thì đã trở về với gương mặt thật mà! Ai ngờ thật là trùng hợp, ngày về thì gặp được An Vương điện hạ, Văn Thủ công tử của phủ Thái Phó, Thẩm công tử của Phàn Dương Vương phủ trong quán trà ven đường cách kinh thành ba mươi dặm.”

Văn Phi sùng sốt, nàng cũng không hề nghe nhĩ tử nói về chuyện này với mình.

“Lúc ấy thần nữ ngồi chung một bàn với bọn họ. Trong khoảng thời gian đó thì Văn Thủ công tử của phủ Thái Phó đã hỏi, nếu như thần nữ quay về thì thế nào.” Quân Khôi La nói xong thì nói lại những lời bọn họ đã nói trong ngày hôm ấy không sót một chữ nào. Sau cùng thì hỏi: “Văn Phi nương nương, mặc dù thần nữ xấu xí, nhưng cũng có tự tôn! Hắn không muốn cưới thần nữ, chẳng lẽ thần nữ còn phải đưa cái mặt cho hắn sỉ nhục sao? Thế nên thần nữ mới dùng thuật dịch dung ngay trên đường về kinh, che giấu gương mặt thật của mình.”

“Văn Phi nương nương đừng nói là ta không nên dịch dung.” Văn Phi há mồm định nói cái gì, thì Quân Khôi La lại nói tiếp: “Tóm lại người coi mặt mà bất hình dong, không đủ sắc đẹp mà tình mỏng manh, tình mỏng manh ắt sẽ hết nợ. Nếu như An vương điện hạ cưới thần nữ vì dung mạo của thần nữ, thì chờ đợi thần nữ sẽ là kết quả như thế nào, nói thế mọi người đã hiểu rõ chứ!”

Nói xong thì khinh miệt liếc nhìn Long Túc Văn: “Sự thật chứng minh, quả thật An Vương điện hạ không có lòng với thần nữ, nếu không, sau khi An Vương điện hạ biết thần nữ quay về, thì tại sao lại tuyên thệ đời này chỉ nhận định một mình Thẩm đại tiểu thư ngay cổng của Phàn Dương Vương phủ, trước mặt thần nữ và nhiều dân chúng chứ? Tình thâm ý nặng như thế, cũng khiến cho thần nữ vô cùng cảm động, thì làm sao lại đi làm người xấu chia cắt uyên ương chứ?”

“Hay cho câu ‘Người coi mặt mà bất hình dong, không đủ sắc đẹp mà tình mỏng manh, tình mỏng manh ắt sẽ hết nợ’!” Đường như hoàng hậu rung động, ai oán liếc nhìn Long Triệt: “A La có giác ngộ này, cũng khiến cho chúng ta hổ thẹn mà. Hoàng thượng, người thấy chứ?”

Lời nói của Quân Khôi La nói ra chẳng những khiến cho hoàng hậu cảm động, mà cả những thiếu nữ trẻ tuổi trong cung điện cũng cảm động, thậm chí những nữ tử còn xuân ban này không thích nàng cũng lặng lẽ thay đổi thái độ đối với nàng hẳn. Nhưng thứ khiến người ta kinh ngạc không phải là lời nói này của nàng, mà là khí phách kiêu ngạo của nàng!

Các nàng hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần nàng bằng lòng, dựa vào khuôn mặt xinh đẹp như hoa của nàng cũng có thể có được trái tim của Long Túc Văn, bỏ xa Thẩm Uyên Tâm này con phố đấy chứ. Nhưng mà nàng chỉ vì một hai câu như thế, thì đã buông bỏ An Vương là nam tử được đại đa số nữ tử trong kinh thành ngưỡng mộ trong lòng này. Huống hồ nam tử này vốn phải là của nàng.

Long Triệt ngồi trên cao, thu hết biểu cảm của mọi người vào trong mắt, sau đó thì dừng lại trên gương mặt của Quân Khôi La, đôi mắt thâm sâu.

Nữ tử này, còn đẹp hơn người kia, có thêm một chút linh động, dường như lại càng có thể bắt được lòng nam nhân.

Long Túc Văn len lén dò xét phụ thân mình, bỗng dưng nhớ tới mẫu phi của mình từng lỡ lời nói ra câu kia, đại khái là nói nếu như ngày trước Quân Như Sơ bằng lòng tiến cung làm phi, Phàn Dương Vương phủ sẽ không.....

Cũng sẽ không đến nước đổi cả dòng tộc?

Lúc ấy, do đang nghĩ xem làm sao để giải trừ hôn ước với Quân Khôi La, nên hoàn toàn không để tâm đến những lời này, nhưng giờ nhớ lại, hẳn mới khiếp sợ nắm được một sự thật ——

Phụ hoàng thích Quân Như Sơ.

Long Túc Văn suýt đứng không vững.

Nếu nói phụ hoàng thích Quân Như Sơ, dựa vào thủ đoạn của người, thì tại sao lại không thể bắt được giai nhân? Mà lại để cho Thẩm Cẩm Thành chiếm được tiện nghi lớn như thế?

Trong chuyện này chắc chắn có điều kỳ quái!

Suy nghĩ chần chẫn những điều này, Long Túc Vân không ôm hy vọng với chuyện trước mắt nữa, có chuyện thì không thể gấp gáp được, mà phải tính toán để hành động!

.....

“Hoàng thượng?” Hoàng hậu khẽ gọi.

Long Triệt lấy lại tinh thần, giọng điệu giọng gào nói với Văn Phi: “Chuyện này dừng lại ở đây đi, người lui ra đi!”

Văn Phi nghĩ thầm, rằng có thể việc này sẽ bị ngâm nước nóng rồi, vội vàng kêu lên: “Hoàng thượng, e rằng Quân Khôi La đã có tư tình với Tần Vương thế tử từ lâu rồi, nếu không ngày trước lúc nàng ta âm ỉ với Văn Nhi, thì tại sao Tần Vương thế tử đã ba năm chưa từng xuất hiện lại ở ngay đó chứ? Làm sao nàng ta lại biến mất ngay trong kiểu chứ?”

Chuyện này được chôn trong lòng mọi người từ rất lâu rồi, ai ai cũng nghi ngờ, nhưng mà không tìm thấy những người có liên quan để chứng thực, bây giờ được Văn Phi nói ra, lỗi tai bọn họ đều đứng thẳng cả lên.

Văn Phi thật giống như một miếng thuốc cao chó, dai như đĩa, khiến Quân Khôi La cảm thấy hơi phiền chán.

Trực giác của nàng cho rằng không đơn giản chỉ vì danh dự của nhi tử nàng ta bị mình làm tổn hại nên Văn Phi mới cần mình không thả như thế, bên trong chuyện này, chắc chắn có lý do nào đó mình không biết!

Sau đó ra hiệu cho Long Dận ngồi yên, còn bản thân thì đứng dậy, giọng điệu cũng rất khó nghe: “Văn Phi nương nương cũng không nên tùy tiện làm ô uế danh tiết của thần nữ! Trước khi hồi kinh, thần nữ cũng không biết Tần Vương thế tử là người như thế nào, và ngày ấy thành hôn với An Vương điện hạ, thần nữ và Tần Vương thế tử mới gặp nhau lần đầu tiên, cho nên xin Văn Phi nương nương ăn nói làm việc cho cẩn thận vào! Về phần tại sao thần nữ có thể biến mất trong kiểu ngay trước mặt dân chúng thì.....”

Quân Khôi La nói xong thì nói với tiểu thái giám: “Làm phiền người đến thiên điện gọi hai tỷ nữ của ta đến đây.”

Chuyện này, nếu muốn chặt đứt hậu hoạn, thì Quân Khôi La cảm thấy đặt lên người Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu thì khá là thích hợp.

Tiểu thái giám nhìn Long Triệt, thấy Long Triệt khẽ gật đầu, thì mới đi gọi Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu tới đây.

Quân Khôi La đến bên cạnh các nàng rồi truyền âm cho các nàng trước, còn chuyện nên làm gì tiếp theo, thì nàng hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Cũng không chờ Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu quỳ xuống hành lễ với đám người Long Triệt, Quân Khôi La nói ngay: “Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu, hai người các người biểu diễn thử xem ngày hôm ấy ta biến mất như thế nào.”

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu cung kính đáp lời “Dạ”, Nhạc Tiêu bèn bảo tiểu thái giám vừa mới gọi các nàng qua nắm lấy tay Nhạc Sinh.

Tiểu thái giám nghe theo, nắm lấy cổ tay của Nhạc Sinh thật chặt.

Mọi người chỉ cảm thấy Nhạc Tiêu nhanh tay phát tay lên ngay đằng sau lưng tiểu thái giám, thế là cả người tiểu thái giám ngay như khúc gỗ, Nhạc Sinh dễ dàng kéo bàn tay hắn đang nắm tay mình ra, bước sang một bên.

Mọi người không thấy Nhạc Tiêu làm như thế nào, rớt rít ngẩn ngơ.

Nhưng sau ba nhịp thở, thì tiểu thái giám lại lấy lại tinh thần, nhìn tay mình rồi lại nhìn Nhạc Sinh, bỗng trợn mắt há mồm.

“Người có cảm thấy nha đầu bên cạnh người rời khỏi không?” Thái hậu hỏi với vẻ vô cùng hứng thú.

Tiểu thái giám vội vàng quỳ xuống và nói: “Bẩm thái hậu, nô tài không cảm giác được gì hết, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng một lát, nhưng chuyện cũng chỉ trong nháy mắt, còn làm sao thì.....”

“Ừ, người lui ra đi.” Thái hậu khoát tay cười hỏi Quân Khôi La: “Người, nha đầu kia, rốt cuộc là làm như thế nào vậy?”

Quân Khôi La đứng dậy, ngoan ngoãn nói: “Đây là một phương pháp bí truyền trong gia tộc của thần nữ, thật sự không thể công khai, xin thái hậu tha tội.”

Có người nhìn Quân Khôi La càng lúc càng sâu sắc, có một phương pháp bí truyền như thế, nếu muốn giết người thì chẳng phải là dễ như trở bàn tay rồi sao?”

Có mấy người nhìn Nhạc Tiêu với ánh mắt cũng nóng bỏng hơn.

Khóe miệng Long Dận mang nụ cười châm biếm như có như không, nhưng Quân Khôi La thì lặng lẽ ghi nhớ trong lòng.

Đôi mắt Thẩm Cẩm Thành hơi nheo lại, ||Q/đ chẳng lẽ đám người Thẩm Phúc bị giết như thế?

Thái hậu hơi sững sờ rồi cười nói: “Thôi, ai gia chỉ tò mò mà thôi. Quân nha đầu, người ngồi xuống nói chuyện đi.” Rồi lại nói với Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu:

“Hai người các người cũng lui xuống đi.”

Long Triệt thu tầm mắt từ trên người Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu lại, nghiêm mặt nói với Văn Phi: “Nhìn xem mẫu tử người đã làm chuyện gì, yển hội vui vẻ bị các người làm muộn cả rồi! Chuyện này chấm dứt ở đây, không được tái phạm nữa!”

“Hoàng thượng.....”

Văn Phi chưa từng thấy Long Triệt đối xử với nàng nghiêm khắc như thế, bỗng khí huyết sôi lên, đau đớn khiến nàng ôm đầu ngồi xồm dưới đất, vô cùng thống khổ.

“Mẫu phi!” Long Túc Văn nhìn thấy dáng vẻ của mẫu phi mình như thế, vội vàng bước lên ôm nàng vào lòng, nói với Long Triệt: “Phụ hoàng, chứng đau đầu của mẫu phi tái phát rồi.”

“Trẫm cũng không phải thái y, người báo với ta làm gì?” Chán ghét hiện rõ trên gương mặt Long Triệt, mắt kiên nhẫn khoát tay nói: “Chứng đau đầu của mẫu phi tái phát thì dẫn nàng về rồi mời thái y đi.”

Đôi mắt thông minh cơ trí già nua của Thái Phó Văn Uyên nhìn lướt qua bóng dáng đang rời khỏi của nữ nhi và ngoại tôn mình, ung dung thản nhiên đứng lại trên ánh mắt mỉa mai của Quân Khởi La một chút, rồi sau đó âm thầm rũ mắt xuống.

Những tràng cười ngày hôm nay, lão không hề ngăn cản, hoàn toàn coi mình như một người đứng xem một người ngoài cuộc, đồng thời cũng không cho tử tôn của mình tiến lên cầu xin, cũng để cho nữ nhi của mình nhận ra một sự thật, Long Triệt không phải là một người mềm lòng, đừng dễ dàng trên chọc hấn cho xúi quẩy, nếu không, hấn có thể làm đến mức người thân cũng không nhận!

Sủng phi cái gì, sủng ái cái gì, cũng chỉ là một loại ban ân, hoàn toàn không đáng một xu. Hấn vui vẻ, thì đối xử như sủng vật, vứt cho một cục xương, không vui, thì có thể đìm người xuống đáy vực.

Lão làm phụ tử của Long Triệt 15 năm, thì làm sao có thể không hiểu rõ tính tình của hấn?

Buồn cười cho nữ nhi của lão năm đó vì ở cùng với Long Triệt, mà không nghe lời khuyên can * của lão.....

Nói ra thì, tiểu tức phụ kia của Long Dận thông minh hơn nữ nhi của mình!

.....

Văn Phi được Long Túc Văn đưa xuống phía dưới, cũng đã gần đúng giờ Dậu gần kết thúc, thái giám cung nữ trong điện đã châm đèn cung đình lên từ lâu rồi, chiếu sáng trong đại điện như ban ngày.

Long Triệt ra hiệu, tiếng đàn sáo lại vang lên, bây giờ mới tính là thật sự bắt đầu yển hội.

Không biết tại sao đồ ăn lại sắp lạnh hết rồi, lại còn cả những chuyện phát sinh trong hôm nay, quả thật mọi người ăn cũng không thấy ngon nữa.

Không lâu sau thì Long Túc Văn vào đại điện, nhìn Long Dận cẩn thận gấp thức ăn cho Quân Khởi La, quả đấm trong tay áo siết chặt lại rồi buông lỏng ra, buông lỏng rồi lại siết chặt.

Bên cạnh, Thái tử Long Túc Dương giật giật khóe miệng, đôi mắt tràn ngập khinh thường.

Thái hậu nhìn lướt qua Long Túc Văn, rồi lại nhìn đại điện tẻ nhạt, nói với Long Triệt: “Hoàng thượng, đã lâu ai gia không được thưởng thức tài nghệ của khuê tú Đông Lăng ta, chi bằng mời các thiên kim lên sân khấu biểu diễn một chút.”

Long Triệt thâm sâu nói đồng ý: “Như thế rất tốt! Hôm nay chúng ta không chỉ biểu diễn.....” Nói xong thì gỡ một miếng ngọc bội bên hông xuống, giơ lên trên tay: “Trẫm dùng ngọc bội tùy thân làm phần thưởng ngày hôm nay, chúng ta dùng tiếng hô của những người ở đây làm hiệu, nếu như vị giai nhân nào biểu diễn được tiếng hô vang nhất, thì miếng ngọc bội này sẽ là của nàng!”

Lời vừa nói ra, mọi người xôn xao!

Ngọc bội tùy thân của hoàng thượng đó, phần thưởng này sẽ tuyệt vời biết bao nhiêu! Nếu ai có được, chẳng những chứng minh rằng tài nghệ của nàng tuyệt hảo, mà nhân duyên của nàng còn xa nữa sao?

“Hoàng thượng, chỉ một miếng ngọc bội còn chưa đủ đâu!” Hôm nay tâm trạng của hoàng hậu rất tốt, mỉm cười gỡ một vòng tay phi thúy gọn sóng vô cùng xinh đẹp ra: “Ngọc bội của hoàng thượng được tính là giải nhất, vòng ngọc của nô tỳ sẽ là nhị thưởng đi!”

Hô, nhóm khuê tú vô cùng hưng phấn. Đồ của hoàng gia tất nhiên là tốt nhất, e là chỉ một chiếc vòng ngọc này thôi cũng vô giá rồi.

Long Triệt gật đầu vừa ý: “Ừ, vẫn là hoàng hậu của trẫm khiến trẫm vui vẻ!”

“Biểu diễn này vốn do ai gia đề xuất, hoàng thượng và hoàng hậu cũng đã ra phần thưởng rồi, ai gia không xuất thì hình như không hay rồi.” Thái hậu cũng hưng trí, gỡ trăm cánh phượng bằng vàng khảm hồng bảo thạch trên đầu xuống luôn: “Thứ này của ai gia tính là tam thưởng đi.”

*Mấy cái này là giải nhất, nhì, ba: nhưng nếu nói như thế thì không phù hợp nhì.

Tuy rằng ngoài trừ nữ tử của hoàng gia ra, không có ai dám mang trâm phượng, nhưng mà được cầm trong tay cũng là một loại vinh quang. Bởi thế, nên nhóm thiên kim phía dưới càng hứng phấn hơn, từ người có tài đến người không tài, ai cũng nóng lòng muốn tỷ thí.

Ngay sau đó, những vị phi tần được hoàng đế sủng ái cũng đưa ra một thứ đồ cho đúng lễ, mặc dù không bằng những thứ lễ vật của hoàng thượng, hoàng hậu, thái hậu, nhưng giá trị cũng rất xa xỉ, không khỏi đẩy yến hội đêm nay thành lần sóng cao.

Quân Khôi La cảm thấy thật nhàm chán quá....., người cổ đại tụ hội lại một chỗ mà không thể so bì tài nghệ thì sẽ chết à?

Long Dận như có thể nhìn thấu nội tâm của Quân Khôi La, nắm tay nàng, dịu dàng nói bên tai nàng: “Nếu như cảm thấy nhàm chán, thì bây giờ chúng ta về trước đi.”

Khó mà làm được, người muốn chinh thì còn chưa chinh được người nào mà, làm sao có thể trở về như vậy được chứ? Quân Khôi La vội vàng hỏi: “Không sao, đúng lúc ta cũng muốn được thưởng thức tài hoa của nữ tử Đông Lăng chúng ta.”

Còn người đang nép vào cạnh Thái Tử, La Hân Nhi không thể nhìn thẳng vào người Long Dận, nhưng khoe mắt thì lại nhìn thấy hành động qua lại của Long Dận và Quân Khôi La, bực bội như lửa trong tim bốc lên đỉnh đầu.

Những nhạc cụ cần cho tỷ thí tài nghệ được chuẩn bị xong rất nhanh, nhưng mà không biết tại sao nhóm khuê tú lại không có ai bằng lòng xung phong.

Từ lúc Long Triệt lấy ngọc bội ra tới giờ, Thẩm Uyên Tâm đã kìm nén không muốn nổi nữa rồi, sự quyết tâm dưới tình thế bắt buộc trong đôi mắt, khoanh tay ngồi nhìn sân khấu vắng vẻ, vội vàng bước ra khỏi hàng đi đến chính giữa đại điện, liếc nhìn khiêu khích Quân Khôi La, mới chỉnh đốn trang phục nói với mấy vị đại BOSS bên trên: “Thần nữ múa một điệu, chúc cho Đông Lăng ta trường tồn mãi mãi!”

“Ồ.” Long Triệt vẫn không nói gì, hoàng hậu niềm nở: “Ngày mai không phải là ngày đại hi của Thẩm đại tiểu thư và An Vương sao? Nói thế thì yến hội đêm nay sẽ tổ chức tới tận khuya đấy, sáng mai Thẩm đại tiểu thư có thể thức dậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Ba Người Ai Cũng Có Mưu Đồ Riêng.【1】

Long Túc Vân nhìn về phía Thẩm Uyên Tâm thì cũng sững sốt, sau khi vừa tiến vào đại điện thì hần toàn đặt sự chú ý lên người Quân Khôi La, cho nên hoàn toàn không chú ý tới nàng cũng đến tham gia cung yến rồi.

Như thế, biểu hiện của mình và hành động của mẫu phi.....

“Tâm Nhi, muội.....” Long Túc Vân đáp ứng không biết nói gì.

Thẩm Uyên Tâm đắm đuối liếc mắt nhìn trộm Long Túc Vân, hai gò má hiện lên sắc màu kiêu diễm.

Nàng cũng không thể nói nàng nghe thấy Quân Khôi La nói hồi hận đã từ hôn với Long Túc Vân, muốn ăn cái cây hồi đầu thảo An Vương này sao?!

Ban này đúng là Văn Phi cho Quân Khôi La cơ hội, nhưng mà nàng ta lại cự tuyệt ngay trước mặt còn gì, mà lại nói đường hoàng như thế.

Nếu như nàng nói ra, thì ai sẽ tin đây?

“Áy, cuối cùng bản cung cũng đã hiểu rồi.” Hoàng Hậu thấy đôi mắt đẹp của nàng ẩn chứa tình ý yêu chiều với vẻ xấu hổ, trên gheo nói: “Người ta một ngày không gặp như cách ba thu, có lẽ Thẩm đại tiểu thư là tới gặp An Vương của chúng ta đây.”

Giọng điệu của nàng dịu dàng, nhưng mà nếu xem xét thật kỹ, thì rõ ràng trong mắt chứa đựng mấy phần châm chọc.

Quân Khôi La khẽ cười nhạt, điệu bộ chuyện chẳng liên quan đến mình, chẳng thèm quan tâm.

“Tốt, lát nữa Thẩm đại tiểu thư đi về sớm cũng được, tránh cho nhớ mất giờ lành sáng ngày mai.” Long Triệt nhàn nhạt mở lời: “Tài múa của Thẩm đại tiểu thư là đệ nhất Đông Lăng ta, do nàng xung phong, nên trăm cảm thất rất tốt.”

“Hoàng Thượng quá khen rồi.”

Được Long Triệt khen, lòng Thẩm Uyên Tâm tràn ngập tự tin, ngay cả sự khó chịu mà Quân Khởi La đã mang đến cho nàng cũng tan thành mây khói. Cũng chỉ là không có một cái túi da tốt thôi mà, có cái gì đáng để nàng mưa chứ? An Vương điện hạ chắc chắn có thể nhìn trúng mình mới là tốt, cũng chỉ có mình mới có thể cho chàng thứ chàng muốn!

Nghĩ thấu điểm này, Thẩm Uyên Tâm đến chỗ nhạc công, rỉ tai nói với bọn họ một lát, rồi quay lại trung tâm của đại điện.

Tiếng nhạc cất lên, Thẩm Uyên Tâm múa theo điệu nhạc, mới mở đầu thì đã thu hút được ánh mắt của mọi người.

Không thể không nói, Thẩm Uyên Tâm khiêu vũ rất đẹp.

Dáng người của nàng thướt tha, bước nhảy uyển chuyển, vòng eo thon gọn, phong thái yếu điệu, khiến Quân Khởi La không khỏi nhớ đến lúc Bảo ca ca mới gặp Lâm muội muội, ấn tượng với nàng, y đã miêu tả: Thái sinh lưỡng yệp chi sâu, kiều tập nhất thân chi bệnh. Lệ quang điểm điểm, kiều suyển vi vi. Nhân tình thì như giao hoa chiếu thủy, hành động xử tự nhược liễu phù phong*.....

*Dịch nghĩa: Hai hàng chân mày cong như sương khói, chau lại mà dường như lại không cau, một đôi mắt ẩn chứa cái tình như vui mà cũng chẳng vui. Hai má lúm đồng tiền mang vẻ u sầu, tấm thân yếu điệu hay bị ốm đau (trong khúc này là nói người yếu ớt bị bệnh tấn công (tập) nhiều). Ánh mắt ngán lệ, hơi thở gấp nhẹ nhàng. Khi nhân tình thì như dáng hoa chiếu xuống nước, dáng điệu cử chỉ thì như liễu yếu lay theo gió.....

Giờ đây Thẩm Uyên Tâm không phải là hai hàng lông mày khê chau lại, điểm đậm đáng yêu, khiến vô số nam nhi sinh lòng muốn bảo vệ đầy sao?

Chỉ là đôi mắt chan chứa tình ý của nàng, ngoại trừ Long Túc Vân ra, thì cuối cùng cũng không trông thấy một nam tử nào khác, mà lại kiểm chứng lời hoàng hậu vừa mới nói – nàng tới gặp An Vương.

Vốn dĩ ngày thường Thẩm Uyên Tâm đã rất đẹp, lại biết lợi dụng ưu thế mảnh mai của mình, lúc Long Túc Vân nhận được ánh mắt liếc nhìn ẩn chứa tình yêu kia, thì nghĩ đến tâm tư vừa rồi của mình, cũng có hơi áy náy ít nhiều.

Nhưng mà phần áy náy này, sau khi vô tình quét đến dung nhan tuyệt mỹ của Quân Khởi La thì hóa thành bọt nước trong nháy mắt.

Thẩm Uyên Tâm hơi dừng một lát, nhịp bước dưới chân cũng không theo kịp tiết tấu trong nháy mắt, khiến cho điệu múa này của nàng liên tiếp kém đi mấy phần.

Tiếng nhạc dứt, dừng múa, Thẩm Uyên Tâm hơi ảo não quay lại chỗ ngồi của mình.

Sau đó thì những khuê tú nối đuôi nhau lên biểu diễn cầm kỳ thư họa thi từ ca phú, có người tài nghệ tuyệt vời, có người cũng tạm, Quân Khởi La thấy ấn tượng sâu sắc chính là màn múa kiếm của Đoạn Thiên Nhã, thư pháp của Trịnh Oánh Oánh – nữ nhi của Uy Vũ Tướng quân và họa của nữ nhi Hình Bộ Thượng thư – Ngụy Y Tú.

Cũng có người không sợ chết lên khiêu vũ, nhưng mà vẫn kém hơn Thẩm Uyên Tâm một bậc.

.....

Đúng ngay lúc một người ngâm thơ xong và lui ra, thì La Hân Nhi đứng lên quỳ gối thi lễ với các vị BOSS bên trên, mỉm cười mở miệng nói: “Phụ hoàng mẫu hậu, hoàng tổ mẫu, hôm nay Hân Nhi thấy mọi người ra phần thưởng thật hiếm lạ, bàn tay này của Hân Nhi cũng ngứa ngáy muốn thử một lần, nên xin các ngài cho phép!”

Vũ: Ta không hiểu tại sao tác giả này lại dùng BOSS trong truyện cổ đại nữa.

Long Triệt mỉm cười nói: “Hình như lâu rồi trăm chưa được nghe Thái Tử Phi đánh đàn, trái lại hôm nay có phúc được nghe rồi.”

Mặc dù Hoàng Hậu không thích La Hân Nhi ra mặt, nhưng cũng không thể tiêu diệt hưng trí của hoàng đế, bèn dặn dò: “Thế Hân Nhi hãy biểu hiện cho thật tốt đi.”

La Hân Nhi đáp “Vâng” rồi rời khỏi chỗ ngồi, lúc đi dd[ll]đ ngang qua Quân Khởi La, thì không hiểu sao Quân Khởi La cảm thấy một trận dịch ý.

Quân Khởi La hơi híp mắt lại, cảm thấy vàng ngàn con cừu lao vùn vụt trong đầu.

La Hân Nhi có bị bệnh không thế?! Mình cũng không trêu chọc nàng ta một chút nào nàng ta không thể chỉ vì mình muốn gả cho Long Dận mà hận mình nha, muốn hận thì nên hận hoàng đế đi chứ, mối hôn này là ông ta hạ chỉ ban cho kia mà!

Quân Khởi La đành hết cách, cũng chỉ có thể ha ha cho qua chuyện.

La Hân Nhi lướt đôi mắt đảo qua Long Dận, thì thấy y nghiêng đầu nói cái gì đó với Quân Khởi La, một cái liếc mắt cũng không bỏ ra cho nàng ta, trong lòng không khỏi cảm thấy thất bại.

Nhưng mà dù gì thì nàng cũng sinh sống trong cung gần 3 năm, nên đã lấy lại tinh thần rất nhanh, ngồi xuống trước cầm trong điện, mười ngón tay phe phẩy, tiếng đàn du dương lan tỏa ra, phiêu diêu trong đại điện.

Trong điện, không thiếu người tinh thông âm luật, mới nghe thấy vài âm, thì đã có người thay đổi sắc mặt.

Quân Khởi La nở nụ cười thoáng qua, không vì bất cứ điều gì, mà chỉ vì khúc mà nàng ta đang đàn.

Mặc dù nàng không rõ lắm Long Dận có liên quan như thế nào tới nàng ta, nhưng cũng có thể đoán ra một chút. Có lẽ là Long Dận và nàng ta từng có tình nghĩa nam nữ, về sau, hẳn là sau khi Long Dận bị trọng thương lại còn trúng độc, nên nàng bèn gả cho Thái Tử. Bây giờ thấy Long Dận lại xuất hiện trước mặt người đời, thì tâm tư của nàng ta lại trở nên dậy sóng.

Hừ, thật đúng là buồn cười đến cùng cực!

Như có như không nhìn lướt qua phía đối diện, quả nhiên trông thấy ánh mắt của Thái Tử hung ác nham hiểm, sắc mặt thì vô cùng khó coi, Quân Khởi La ta ác nghĩ, sau khi tan cuộc đêm nay, chắc chắn La Hân Nhi sẽ lĩnh đủ.

La Hân Nhi làm như không có cảm giác gì, hoàn toàn đắm chìm trong tiếng nhạc, khúc nhạc dạo kết thúc, thì nàng cất tiếng hát: “Phượng hê phượng hê quy cố hương, ngao du tứ hải cầu kỳ hoàng. Thi vị ngộ hê vô sở tương, hà ngộ kim hê thăng tư đường*.....”

* Chim phượng, chim phượng về cố hương//Ngao du bốn bể tìm chim hoàng//Thời chưa gặp chừ, luống lỡ làng//Hôm nay bước đến chốn thênh thang//Có cô gái đẹp ở đài trang//Nhà gần người xa nào tâm trạng//Ước gì giao kết đôi uyên ương//Bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường. (wiki)

Tuy rằng **【Phượng Cầu Hoàng】** là cầm khúc Tư Mã Tương Như viết cho Trác Văn Quân, đa số là do nam tử đàn cho nữ tử, lúc này La Hân Nhi hát đàn khúc này, không ai hiểu chính xác là nàng muốn biểu đạt cái gì, nhưng mà không thể không thừa nhận tài đánh đàn của nàng được chau dồi vô cùng tốt, tiếng ca của cô vô cùng tuyệt mỹ.

“Hữu diễm thực nữ tại khuê phòng, thất nữ nhân hà độc ngã trang. Hà duyên giao cảnh vi uyên ương, hồ hiệt hàng hê cộng cao tường! Hoàng hê hoàng hê tông ngã tề, đắc thắc tư vĩ vĩnh vi phi. Giao tình thông ý tâm hòa hài, trung dạ tương tòng tri giả thủy? Song dực câu khởi phiến cao phi, vô cảm ngã tư sử dư bị*.”

* Có cô gái đẹp ở đài trang//Nhà gần người xa nào tâm trạng//Ước gì giao kết đôi uyên ương//Bay liệng cùng nhau thỏa mọi đường// Chim hoàng ơi chim hoàng hãy về với ta// Để được bay lượn một đôi bên nhau//Giao tình sâu nặng tâm hòa hợp// Trong đêm biết theo ai bay đi?//Giang hai cánh bay cao bay xa//Đừng vì tư niệm ta mà sầu bi (đu nguồn, ta lười rồi, nên đi tùm lùm)

Quân Khởi La cảm thấy rằng, bỏ qua ý nghĩa biểu đạt ban đầu của**【Phượng Cầu Hoàng】**không bàn cãi, thì biểu hiện của La Hân Nhi thật sự đáng được khen ngợi, nàng lột tả sự nóng nản, tha thiết * của Phượng Cầu Hoàng một cách hoàn mỹ.

Nếu như khúc này là nhắm vào người nào đó, thì có thể thấy rõ nàng và người nào đó tuyệt đối là thật tình mà bị chia cắt!

Quân Khởi La phát hiện, ngoại trừ Thái Tử ra, thì ngay cả sắc mặt của Hoàng Hậu và Tả tướng La Minh Viễn cũng vô cùng khó coi.

Tiếng hát đã ngừng, khúc đã dứt, La Hân Nhi nhận được áp suất thấp chung quanh, mạo hiểm nguy cơ bị Thái Tử hành hạ, cuối cùng hát hết bài **【Phượng Cầu Hoàng】** cho người kia nghe, nàng cảm thấy cho dù bị trách phạt, thì cũng đáng!

Nhưng mà trong đại điện, không một ai dám vỗ tay. Dù sao thì nàng cũng mang danh là hoa đã có chủ rồi, mà người chủ này lại còn là Thái Tử tôn quý của Đông Lăng! Đường đường là Thái Tử Phi của một quốc gia, mà dưới mắt mọi người lại đàn loại tình khúc đượm tình này thì không khỏi quá mất thân phận rồi!

“Bóp bóp bóp.” Đúng ngay lúc La Hân Nhi về chỗ ngồi của mình, chuẩn bị ngồi xuống, thì những tiếng vỗ tay ở phía đối diện vang lên.

La Hân Nhi nghe thấy nơi phát ra tiếng thì dùng ánh mắt chờ mong nhìn qua, rồi lại phát hiện người vỗ tay lại là Quân Khởi La, mà người kia thì cũng chẳng thèm nhìn nàng một cái nào, sự không cam tâm trong lòng, chỉ mấy chữ thôi thì làm sao có thể gói gọn lại hết được?

“Cầm kỹ của Thái Tử Phi tuyệt vời, tiếng ca có thể ví như hoàng anh xuất cốc, khiến cho ta bội phục không thôi. Theo ý ta, nhất thường đêm nay, ngoại trừ Thái Tử Phi thì không thể là của bất cứ ai rồi.” Quân Khởi La nói xong thì nhìn chung quanh, nhìn xong thì mới phát hiện ra gì đó, nàng nói: “Áy này, mấy người các ngươi làm sao thế? Chẳng lẽ Thái Tử Phi đàn cầm không hay, hát không êm sao?”

Trong lòng Long Dận biết nàng cố ý, IW4d0n nhìn điệu bộ lơ mơ của nàng, y lắc đầu bất đắc dĩ, trong mắt y là * chìm đắm, nhưng lại như kim châm vào trái tim của La Hân Nhi.

Mọi người thấy Quân Khởi La làm như ngờ ngợ, không khỏi thầm nghĩ, người ta cũng là ngang nhiên khiêu khích người cái người Tấn Vương phi tương lai này, thế mà người lại còn chằm đầu vào người ta, theo ý người cái gì đây chứ?

Sau đó thì lại hiểu ra, Quân Khởi La hoàn toàn không biết đến quá khứ của Long Dận và La Hân Nhi ấy.

“Hay, Hân Nhi thể hiện rất hay!” Long Túc Dương đứng lên, mặt mày chan chứa tình yêu nhìn La Hân Nhi: “Nàng nói đêm nay cho bản cung một kinh hỷ, thì ra là cái này, nàng khiến cho bản cung quá cảm động rồi.”

Quân Khởi La chớp mắt kinh ngạc, quả nhiên Long Túc Dương này không chỉ có thể diễn trò, mà ngay cả phản ứng cũng rất nhanh!

Mặt mày La Hân Nhi tái mét, rồi chớp mắt thật mạnh, mới ngoan ngoãn nói: “Thái Tử thích là được rồi, cũng không uổng công Hân Nhi luyện tập bấy lâu nay.”

“Bản cung rất thích!” Long Túc Dương nói xong thì đỡ La Hân Nhi ngồi xuống.

Nhưng bàn tay đỡ La Hân Nhi kia, ở chỗ mọi người không nhìn thấy, nhéo một cái thật mạnh vào trong thịt da nàng, nước mắt rung rung trong đôi mắt nàng, nhưng nàng vẫn gượng cười thật tươi.

“Hân Nhi, hài tử này, trái lại là người có lòng.” Hoàng Hậu làm như hài lòng, nói.

“Ai gia cũng cảm thấy Hân Nhi là một hài tử không tệ!” Thái Hậu phụ họa.

“Phải, đúng là không tệ.” Long Triệt cũng gật đầu khẳng định, nói: “Cầm kỹ của Thái Tử Phi tiến bộ rất nhiều, hẳn là có thể làm người có cầm kỹ đệ nhất trong những người trẻ tuổi của Đông Lăng chúng ta.”

La Hân Nhi đứng dậy hành lễ và nói: “Nhi tức tạ phụ hoàng khen ngợi, nhưng ở đây còn có rất nhiều khuê tú chưa biểu diễn tài nghệ của mình, cái đệ nhất này, nhi tức thẹn không dám nhận.”

Quả thật Quân Khởi La ghen hòng nhìn trân trối, trước kia, nàng cảm thấy rằng cả nhà Thẩm thị rất biết diễn trò, nay được chứng kiến bản lĩnh hoàng gia, mới cảm thấy Thẩm thị bọn họ chỉ xách dép cho mấy người này thôi, gấp sự phụ thôi. Một người, hai người diễn trò mà cũng chẳng cần tập luyện, quả đúng là trời sinh làm diễn viên, nếu sinh ra ở hiện đại, thì tuyệt đối là nhân vật làm ảnh để ảnh hậu Oscar!

Ánh mắt Long Trạch nhìn thẳng vào Quân Khởi La, thu về mặt của nàng vào trong đôi mắt, thầm nghĩ nha đầu kia có cá tính tình quái, ai dám phủ nhận lời nói ban nãy nàng khen Thái Tử Phi kia không phải là cố ý làm như vậy? “Hoàng huynh, người ta nói trong lòng có sách vở tất mắt mũi sáng sủa. Thần đệ thấy Tần Vương phi tương lai khí chất tao nhã, đất thiêng thì sinh hiền tài, chắc chắn là bụng đầy kiến thức. Chi bằng.....”

Ánh mắt hắn nhìn Quân Khởi La khiến Long Dận vô cùng khó chịu, lia mắt qua, Long Trạch ngậm miệng lại ngay.

“Phải, ai gia cũng muốn nhìn xem tức phụ của A Dận có tài hoa gì.” Thái Hậu gật đầu phụ họa: “Chắc hẳn có một vị mẫu thân xinh đẹp, trí tuệ và tài hoa đều giỏi, Quân nha đầu cũng sẽ không thua kém chút nào chứ.”

Ánh mắt mọi người đổ dồn về phía Quân Khởi La. Có người chờ mong, có người coi thường, có người thì xem diễn trò, có người thì vui sướng khi người gặp họa, thậm chí còn có người lo lắng.....

Đương nhiên là lo lắng nàng nhiều kiến thức, tài hoa hơn người rồi! :)))

Thử hỏi xem, dung mạo của nàng đã đẹp đến nỗi khiến người ta ganh tỵ rồi, nếu lại còn trở ra tài hoa gì nữa, thì chẳng phải bảo người ta đừng có sống nữa?

Quân Khởi La rất là cạn lời.

Bản thân nàng cũng không có cảm tình với Long Trạch, giờ đây lại càng không có cảm tình rồi.

Ai nói có khí chất thì chắc chắn là có tài hoa rồi thế? Ai bảo có tài hoa thì nhất định phải phô trương ra ngoài thế? Kẻ nào nói hắn thích thì nàng nhất định phải thể hiện ra vậy? Nàng không có nghĩa vụ phải đi chiều lòng người ta nhỉ?

Thật sự, nàng không muốn tranh ngôi đệ nhất với La Hân Nhi đâu.

Nhưng mà Thái Hậu đã chỉ đích danh, Quân Khởi La đành phải đứng lên: “Bẩm Thái Hậu, thần nữ lớn lên nơi thôn quê, không ai dạy thần nữ cầm kỳ thư họa thì từ ca phú, ngoại trừ biết một chút y thuật nông cạn ra, thì thần nữ còn tự mình mày mò tự học một môn thuật dịch dung.....”

Quân Khởi La nói xong lời này thì nàng lại nghe thấy từng tiếng thờ phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng của nữ tử, nàng cũng đủ rồi! Các nàng hy vọng nàng là một bao cò vô tài vô đức như thế sao?

Nàng rất muốn nói, các tỷ, bản tiểu thư không muốn đả kích các người mà thôi.

“Vâng.” Quân Khởi La tự khẳng định, nói: “Thần nữ đã dùng thuật dịch dung với rất nhiều người cho nên cũng đã biết qua, coi như có thể thuận tay lắm, bây giờ thần nữ sẽ cho người chuẩn bị vật liệu làm cái này, biểu diễn một phen cho Thái Hậu.”

Rất hiển nhiên, đa số mọi người trong điện không có hứng thú với thuật dịch dung của nàng, bao gồm Thái Hậu, không cần bàn cãi, điều này khiến Quân Khởi La cảm thấy thất bại.

Này này này, thuật dịch dung của tỷ là thiên hạ vô địch đấy, các người thật sự không xem sao?

“Biết y thuật?” Thái Hậu hỏi.

“Cũng biết chút ít.” Quân Khởi La khiên tốn đáp lời.

“.....”

“Quân tiểu thư, lão phu từng hân hạnh được nhìn hưu thư người gửi cho An Vương, ngược lại chữ kia thật sự có thể viết ra cho mọi người.” Lão Thái Hậu mở miệng định nói gì đó thì một vị đã cao tuổi có gương mặt hình chữ quốc (囍), tuổi chừng sáu mươi cắt ngang, trong đôi mắt ông ta lộ ra sự tán thưởng: “Chỉ bằng người viết hai bức chữ cho mọi người cùng thưởng thức?”

Quân Khởi La thấy Long Túc Văn nghe hai chữ “hưu thư”, thì sắc mặt đen thui sa sầm, bỗng tâm tình vô cùng vui vẻ, ngược gương mặt tươi tắn xinh đẹp tươi cười lên và nói: “Bẩm Đồng đại nhân, đó là tỳ nữ của Khởi La viết thay, Khởi La thật sự xấu hổ đến tột cùng.”

Trên miệng nàng thì nói xấu hổ, nhưng làm gì trông thấy nàng có một chút cảm xúc xấu hổ đâu chứ? Nhưng mà hưu thư kia vốn là do nàng viết, nàng không cảm thấy phải xấu hổ. Mà lão già này khiến nàng khá quý, nếu có cơ hội, nàng không ngại tặng cho lão hai bức tranh chữ do chính tay mình vẽ, nhưng bây giờ thì không được.

Lão già này không phải ai khác, mà chính là Đại Lý Tự khanh Đồng Thiếu Du.

Ngày ấy nàng quay về, Thiệu thị và Thẩm Cẩm Thành không muốn nhận lại nàng, động tay động chân vào nước, về sau Thiệu thị chỉ trích nàng là đồ giả mạo, muốn tống nàng qua Đại Lý Tự giao cho Đồng đại nhân.

Đồng đại nhân này chính là Đồng Thiếu Du, lúc ấy nàng lòi lão ra chặn miệng Thiệu thị.

Tính tình Đồng Thiếu Du chính trực, mặc kệ hoàng tử hay là dân thường, rơi vào tay lão thì được xử bình đẳng như nhau, đây cũng là chỗ Quân Khởi La thích ở lão. Hơn nữa cho dù là trong thời kỳ nào, quan giống như lão, thì thật sự không nhiều lắm!

Trong cái đại điện này, ngoại trừ Long Dận, thì có lẽ cũng chỉ có lão là chẳng thêm quan tâm tới cái gì trong đây hết, nói gọi đến chuyện hưu thư thôi.

Đồng Thiếu Du không ngờ Quân Khởi La có thể nhận ra lão, sau khi kinh ngạc một chút thì nói sang sảng: “Tỳ nữ của Quân tiểu thư quả là rất có tài hoa.”

“Đồng đại nhân quá khen rồi, Khởi La thay mặt các nàng cảm ơn đại nhân.” Quân Khởi La hơi khom người lễ phép: “Nếu Đồng đại nhân thích, ngày mai Khởi La bảo các nàng viết hai bức mang vào phủ được chứ?”

Quân Khởi La có thể giao hết mọi thứ trong đây cho Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu, cũng chắc chắn rằng đám đại BOSS trong điện này không thể cho một ả tỳ nữ đi lên tỳ thí tài nghệ với nhóm thiên kim tiểu thư này, thì không phải nói, đó là hạ thấp thân phận của các nàng.

Đồng thời, bảo một quan viên Tam Phẩm nhận lấy một bức họa của thị tỳ, cũng là không lễ độ. Bỗng Quân Khởi La ra quyết định, mượn sức người có thể lực cho Tấn Vương phủ, sờ dĩ, làm như thế, cũng là khảo nghiệm Đồng Thiếu Du có đáng để mượn sức hay không.

“Thế thì rất tốt, lão phu tạ ơn Quân tiểu thư trước rồi.” Đồng Thiếu Du hứng khởi. Tự nhiên phóng khoáng, cử chỉ đúng mực, không có một chút yếu ớt như những thiên tiểu thư khác, lão rất có cảm tình với Tấn Vương thế tử phi tương lai xinh đẹp này.

Không cần bàn luận, cách làm của Đồng Thiếu Du chính là tự hạ thấp thân phận lão, người chung quanh không khỏi nhìn lão như một tên ngốc, nhưng mà lão cũng làm như chẳng thêm để ý. Hiển nhiên điều này rất hợp ý Quân Khởi La.

Dường như Long Dận hiểu được dụng ý của Quân Khởi La, chờ khi bọn họ nói chuyện xong, mới bắt đầu oán trách nói: “Thái Hậu, nếu A La nàng ấy đã không đàn hát gì đó, thì người lão nhân gia* cũng đừng cưỡng cầu nàng. Dận cười tức phụ là sống với nhau qua ngày, cũng không phải là để nghe nàng đánh đàn khiêu vũ. Nếu Dận muốn ngắm người ta khiêu vũ nghe người ta đánh đàn, đảo kếp của Tuyệt Sắc Lâu cũng có thể gọi hơn những khuê tú đang ngồi rất nhiều.”

*Lão nhân gia: người già, người cao tuổi. Cơ mà TH không phải người tốt, ta muốn ghi bà già!!! >_<

Lời này vừa nói ra, những người trong nhóm khuê tú vừa mới khiêu vũ đánh đàn, không khỏi nhìn Long Dận với vẻ mặt uể oải, ánh mắt u oán.

Cái miệng này cũng thật là độc địa! So sánh thiên kim khuê tú đang ngồi với đảo kếp, cũng chỉ có Long Dận y mới dám nói ra thôi! Quân Khởi La có nhin cười, nhìn lướt qua thân thể ngồi rất thẳng lưng kia của La Hân Nhi bỗng lùn đi một nửa, thì lòng cảm thấy sảng khoái vô cùng.

“Coi đây, cái này là còn chưa có thành hôn đâu, A Dận đã bảo bọc, nếu như đã thành thân, thì còn không giống như một cái bảo bối à?” Hoàng Hậu cười trêu ghẹo.

Long Triệt liếc nhìn Quân Khởi La với thâm ý khác, cười cười tỏ vẻ đồng ý.

“Thôi, ai gia cũng không làm khó Quân nha đầu.” Thái Hậu khoát tay áo: “Quân nha đầu, người ngồi xuống đi.”

“Tạ Thái Hậu.” Quân Khởi La tạ ơn, sau đó ngồi xuống, rồi Long Dận nói khế vào bên tai nàng muốn tranh công: “Cảm ta ta như thế nào đây?”

“Thường cho chàng một cái bạt tai, có muốn không?”

“Chỉ cần là A La cho, ta muốn hết.”

“Nhiều chuyện.”

.....

Long Dận nói một cái, thì đã khiến cho mọi người không ai dám lên biểu diễn nữa, Long Triệt bèn bảo mọi người bàn luận, chọn ra người có tài nghệ giỏi nhất.

Được nhất thưởng, tất nhiên là La Hân Nhi, dĩ nhiên thưởng Thẩm Uyển Tâm, trâm cánh vàng của Thái Hậu bị Đoạn Thiên Nhã đoạt được, Ngụy Y Tú và Trịnh Oánh Oánh vừa được Quân Khôi La xem trọng cũng được khen thưởng.

Ngoại trừ La Hân Nhi ra, thì người nào được nhận thưởng cũng ngây ngất trong lòng. Bởi vì không phải nàng được khen thưởng, mà là một thứ nhắc nhở Long Túc Dương từng phút giây rằng biểu diễn hôm nay của nàng là một củ khoai lang phòng tay! Nhưng cũng bởi củ khoai lang phòng tay chính là đồ của hoàng đế, nên nàng tuyệt đối không thể vứt đi và tặng ai đó!

Đây cũng là mưu đồ của Quân Khôi La khi không so với nàng.

Thẩm Uyển Tâm vừa nhận vòng trong tay thì mang vào cổ tay luôn, lúc lướt qua chỗ bên cạnh Quân Khôi La, còn đặc ý giờ giờ vòng tay trên cổ tay lên.

Đối với hành động ngây thơ của nàng, nếu Quân Khôi La để ý đến nàng thì đó là ngu ngốc!

Tới khi phát phần thưởng xong, do thân thể mệt mỏi, Thái Hậu quay về cung điện của mình. Còn Long Triệt thì dẫn Hoàng Hậu và chúng quan viên đi như một làn sóng cuộn cuộn đến quảng trường trước hoàng cung ngắm pháo hoa, sau đó thì Quân Khôi La và Long Dận đi ở đằng sau cả nhà Thẩm thị, từ đầu chí cuối không cho đám người Thiệu thị, Thẩm Cẩm Thành nhìn thấy bộ dạng của mình.

Độ chừng sau một khắc sau, mọi người mới bước vào quảng trường ở hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Ba Người Ai Cũng Có Mưu Đồ Riêng.【2】

Độ chừng sau một khắc sau, mọi người mới bước vào quảng trường ở hoàng cung.

Quảng trường khá lớn, cho dù chứa cả năm vạn người cũng không vấn đề gì. Cũng dùng để tập kết binh lực khi gặp phải chuyện khẩn cấp, chẳng hạn như là cung biến! Ở phía Đông vẫn còn có một cái Đỉnh Tường Đài cao một trượng rộng dài hai trượng ba trượng.

Ở hai bên Đỉnh Tường Đài, một bậc thềm đều có năm bậc thềm đá, bậc cao nhất mới cao bằng một nửa độ cao của Đỉnh Tường Đài. Ở phía dưới cùng của thềm đá, được đốt một loạt những ngọn đèn sàn, ánh vàng lơ mờ, không đến mức u ám.

Bởi diện tích của Đỉnh Tường Đài hữu hạn, nên ngoại trừ người của hoàng gia và tứ đại vương phủ ra, thì những người khác, ai nấy cũng đứng trên bậc thềm phía dưới. Quân Khôi La và Long Dận không thích đứng tụ lại với bọn họ, bèn đứng ở vị trí sau cùng ở Đỉnh Tường Đài.

Ban nãy Quân Khôi La không muốn đi sớm, Long Dận đã đoán được nàng đã có kế hoạch của riêng mình, thế nên không quấy rầy nàng, chỉ đi cạnh nàng.

Đứng vào chỗ ổn định, thì ở phía dưới, thái giám bắt đầu đốt pháo hoa, sắc màu rực rỡ, khiến vô số nữ tử ngạc nhiên vui mừng vô cùng, hô to đẹp quá.

Trong quá trình pháo hoa đượ châm, thì Quân Khôi La lại sững sờ phát hiện ra Thẩm Uyển Tâm và La Hân Nhi không ai ở trên Đỉnh Tường Đài: Rõ ràng ban nãy nàng trông thấy các nàng trong hàng ngũ, sao có thể không có ai được?

Đang định đến cạnh Đỉnh Tường Đài nhìn xem có phải các nàng ở trên bậc thềm phía dưới không, thì Quân Khôi La cảm giác có người kéo ống tay áo của nàng.

Quân Khôi La quay đầu, thấy một cung nữ xem chừng mười bảy mười tám tuổi. Nàng nhớ rõ ban nãy nàng đứng đằng sau Thái Hậu, bèn hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Cung nữ kéo nàng sang một bên, cung kính nói khẽ: “Quần tiểu thư, thân thể Thái Hậu không khỏe, ban nãy người nghe nói người có kỹ hoàng chi thuật*, bèn sai nô tỳ đi tìm người đến xem cho người.”

*Kỹ Hoàng Chi Thuật: hoàng là chi Hiên Viên hoàng đế, Kỹ là thuộc hạ của ông ta là Kỹ Bá. Tương truyền, hoàng đế thường cùng Kỹ Bá, Lôi Công bàn luận về vấn đề y thuật, chẩn đoán và trị liệu cho bệnh nhân. Sau đó chép vào một quyển gọi là hoàng đế nội kinh tức là kỹ hoàng chi thuật, chính là kinh điển lý luận trong Trung Y. (nguồn: internet)

“Không phải thân thể Thái Hậu không khỏe thì nên đi tìm thái y sao? Làm sao có thể tìm đến ta chứ? Nói vậy trong cung có thái y trực đi?” Quân Khôi La ngò vọc hỏi.

“Chuyện này nô tỳ cũng không rõ ràng lắm, mời Quân tiểu thư hãy đi theo nô tỳ một chuyến.” Cung nữ ngoan ngoãn trả lời.

Quân Khởi La nghĩ nghĩ rồi đáp: “Được rồi, để ta nói một tiếng với Tần Vương thế tử.”

Dứt lời thì đến bên cạnh người Long Dận thì thầm mấy câu, rồi mới đi theo cung nữ đi khỏi.

Bị nàng ta dẫn đi, quẹo trái rẽ phải, đến một tòa cung điện nguy nga, đại điện và gian phòng bên trái chỗ nào cũng đã sáng đèn, Quân Khởi La thấy trên bức hoành phi tinh xảo viết mấy chữ “Đức Tuệ cung”, nhưng vẫn cảm thấy chung quanh có vài cỗ hơi thở rất khế, không khỏi nhếch nhếch miệng lên thành nụ cười trào phúng, nhưng mà lúc cung nữ quay đầu lại thì nụ cười này đã biến mất không thấy nữa.

“Cung nữ tỷ tỷ, tại sao trong cung của Thái Hậu lại không có người hầu hạ thế?” Quân Khởi La làm bộ khờ dại hỏi.

“Thái Hậu, người là người đã lớn tuổi thích yên tĩnh, trong cung này lại có nhiều thị vệ tuần tra, bình thường đến giờ Hợi đi trung tiện cũng chỉ để lại một người hầu hạ cũng sẽ không sợ hãi, hôm nay là hôm nô tỳ trực.” Cung nữ nói xong thì mở cửa, nghiêng mình đứng sang một bên, nhường ở cổng: “Quân tiểu thư, mời người đi vào, Thái Hậu ở trong buồng ngủ ở căn đèn sáng.”

“Thái Hậu nương nương, thần nữ đến rồi.” Quân Khởi La không hề nghĩ ngợi, tiến vào.

Cung nữ thở hắt ra như trút được gánh nặng, sau đó nhẹ tay nhẹ chân đóng cổng lại từ bên ngoài.

Quân Khởi La vào đại điện, tiến đến cánh cửa nhỏ mở hờ có sáng đèn bên hông, vừa đi qua thềm cửa, thì một cỗ hương thơm như có như không xông vào chớp mũi. Trong lòng nàng khinh thường không thôi, chút tài mọn, cũng dám thể hiện trước mặt tỷ! Chẳng lẽ các người cho rằng tỷ làm người thử thuốc trong thời gian hơn hai năm là làm không sao?

Gian phòng không bóng người, nhưng mà màn thì lại được buông rũ xuống trên giường, xuyên qua màn lụa, có thể trông thấy quả thật có người nằm bên trong.

Quân Khởi La đi về phía giường ngay, vén màn lên, thì chỉ thấy một gương mặt tươi cười phóng thật to ngược nhìn mình.

Tim Quân Khởi La hơi đập mạnh và loạn nhịp, trong lòng thì vô cùng buồn nôn.

Ban nãy nàng đoán rằng Thẩm Uyển Tâm hoặc là La Hân Nhi muốn hại nàng, nhưng không ngờ tới người nằm trên giường chính là Long Trạch!

“A, sao lại là người? Thái Hậu nương nương đâu?”

Quân Khởi La tỏ vẻ kinh hoảng hỏi, bước lùi từng bước về phía sau, ai ngờ bỗng dưới chân mềm nhũn, thế là ngã lên mặt đất.

“Người! Người hạ được?!” Quân Khởi La bất an nhìn Long Trạch đang nhào về phía mình, trờ tay chống xuống đất, nhích người về phía sau: “Đừng! Người đừng tới đây, ta! A Dận sẽ không! sẽ không bỏ qua cho người!”

Giọng nói của nàng yếu ớt mềm mại, miệng nói lời uy hiếp nhưng không có sức thuyết phục, mà trái lại nghe như lời nỉ non khề khàng, mỉa hoặc vô ngần.

“Khởi La, lần đầu tiên bản vương nhìn thấy nàng thì đã không thể tự thoát ra khỏi tình yêu dành cho nàng, sau khi làm nữ nhân của bản vương, thì A Dận, hẳn ta cũng hết cách.” Long Trạch cười tà mị, nói: “Ngao nhé, đừng làm loạn, ngao ngao theo bản vương.”

“Đừng mà! Á! Người thả ta!” Bỗng Quân Khởi La cảm thấy có hai cỗ hơi thở tiếp cận đại điện, bèn không định chơi với hắn nữa, nhưng mà từ đầu chí cuối miệng vẫn phát ra nhưng tiếng quỵên rừ mềm mại: “Úm! Nóng quá, thật là khó chịu.”

“Không sao đâu, áy, ngao, rất nhanh sẽ không khó chịu nữa.” Long Trạch thấy dáng điệu mỉa nhẩn như tơ của nàng, thì lòng đã không kiềm chế nổi nữa, nhào vào Quân Khởi La như sói đuổi bắt mồi.

Chẳng thể ngờ lúc hắn sắp nhào lên người nàng, thì bỗng đứng người của hắn mất đi ý thức, đổ vào Quân Khởi La.

Quân Khởi La đạp một cước vào bụng hắn cho hắn bay sang một bên, sau khi xoay người đứng dậy thì đạp đá mấy cái thật mạnh lên người hắn mới hả giận, sau đó xách vạt áo của hắn ném lên trên giường.

Trong phút chốc, ánh nến không cần thiết bị tắt phụt hết, chỉ chừa lại một bát, trong lòng tối sầm lại trong nháy mắt, Quân Khởi La nhanh tay đẩy cửa sổ sau nhảy ra ngoài, lạng lẹ đi ra sau lưng của hai bóng dáng đang đặt lổ tai lên tường nghe lén.

Thấy bóng dáng quen thuộc, Quân Khởi La cười tà tởm, B3qu4d07 phát ống tay áo, hai bóng dáng cùng nhau ngã trên mặt đất

Giờ thì nàng còn gì mà không rõ nữa? Đó là cái đồ mờ nút chai* chết tiệt này hợp sức với nhau muốn hủy danh tiết của nàng, lại còn tìm một tên Tiêu Dao Vương gia ghê tởm nam nữ đều xoi. Ni mã, muốn hủy danh tiết của nàng cũng đừng mang theo thứ nguy hại ngầm như thế!

*Đồ mờ nút chai [起子]: Dịch nghĩ ra nó thế, mà... ta cũng không hiểu tính ám chỉ gì.

Nàng nhanh tay xách một người trong số đó, quay lại cửa sổ sau của căn phòng, ném nàng lên trên giường.

Sau đó dùng một chút thuốc bột, đánh thức hai người trên giường, rồi lại rời khỏi qua cửa sổ sau, nghe thấy tiếng này nọ này nọ vọng ra từ bên trong, mới nói khẽ với người trên mặt đất: “Đêm nay ta buông tha cho ngươi, còn về người khác muốn buông tha cho ngươi hay không, thì xem tạo hóa của ngươi rồi!”

Dứt lời, xách nàng lên nhẹ nhàng nhảy đi, rời khỏi Đức Tuệ cung, tùy tiện vút nàng ở một xó xỉnh nào đó. Sau đó đi về Từ An cung của Thái Hậu theo bản đồ thuộc nằm lòng.

Khoảng cách giữa Đức Tuệ cung và Từ An cung cũng không quá xa, nửa khắc đi đến nơi, đèn bát giác cung đình chiếu sáng trưng khắp sân.

Nhìn thấy Quân Khôi La, thì có cung nữ tiến lên ngay, hành lễ cung kính hỏi: “Không biết Quân tiểu thư đến tẩm cung của Thái Hậu làm gì thế?”

Quân Khôi La giả bộ kinh ngạc hỏi ngược lại: “Ban này ta đang ngắm pháo hoa, thì có một vị cung nữ tỷ tỷ đến tìm ra, bảo là thân thể Thái Hậu không khỏe, mời ta qua đây xem, nhưng mà ban này, vị tỷ tỷ kia bảo đau bụng muốn đi ngoài, bèn bảo ta tự qua đây, sao thế, xem ý của tỷ tỷ, chẳng lẽ Thái Hậu không hề muốn tìm ta qua đây sao?”

Cung nữ kia cũng sững sốt, nói: “Đề nô tỳ đi vào hỏi một lát.”

“Làm phiền tỷ tỷ rồi.”

Không lâu sau, cung nữ kia quay lại, mời Quân Khôi La vào.

Thái Hậu đã rửa mặt chải đầu xong xuôi cả, chuẩn bị đi ngủ rồi, trên người chỉ mặc quần áo trong, tựa vào gối dựa trên giường.

Quân Khôi La hành lễ, đứng xem xét mặt của Thái Hậu ở khoảng cách hai thước và nói: “Thái Hậu, người có thường xuyên mất ngủ, luôn không ngủ được vào nửa đêm, cho dù ngủ thiếp đi thì cũng hay ngủ mơ?”

Thái hậu kinh ngạc, Quân Khôi La chỉ dựa vào nét mặt mà có thể nói ra vấn đề hay lặp đi lặp lại trong giấc ngủ của mình, vội hỏi: “Đúng là như thế, uống rất nhiều canh an thần thái y kê cũng không có tác dụng, không biết Quân nha đầu có thể có cách không?”

Quân Khôi La không trả lời thái hậu, mà nói với cung nữ đang ở bên cạnh: “Làm phiền tỷ tỷ lấy bút mực tới đây.”

Cung nữ không dám thất lễ, đi lấy bút mực tới ngay.

Quân Khôi La viết một tờ phương thuốc và nói: “Cứ làm theo phương thuốc này, ba bát nước đun thành nửa bát, mỗi ngày, đến bữa tối uống trước khi ăn là được rồi, độ chừng mười ngày thì có thể thấy hiệu quả.”

Thái hậu vui vẻ nói: “Nếu như có thể chữa cái bệnh dai dẳng này của ai gia, chắc chắn ai gia sẽ thưởng thật nhiều.”

“Có thể chữa bệnh vì thái hậu là phúc của thần nữ, nào đâu dám muốn ban thưởng.”

Thái hậu gật đầu vừa ý nói: “Thật là một hài tử thành thật, A Dận có phúc rồi. Chỉ tiếc cho tôn tử kia của ai gia. Thôi, cái này cũng là duyên phận cả, miễn cưỡng không được.”

Quân Khôi La cười cười, vẫn chưa đáp lại bà.

“Quân nha đầu, ngươi nói là người trong cung của ai gia đi tìm ngươi sao?” Lúc này thái hậu mới hỏi.

“Đúng thế, chính là vị ban này đứng ở đằng sau người trong yến hội kia đấy.” Quân Khôi La trả lời thật thà: “Nếu không thần nữ cũng không dám đến.”

Thái hậu hip mắt lại, một tia sáng dị thường xẹt qua đôi mắt.

Quân Khôi La tùy mặt gửi lời, tất nhiên khẳng định thái hậu cũng không biết chuyện này, thăm nghĩ, chắc chắn là Tiêu Dao Vương phái cung nữ kia đi tìm mình, nếu không dựa vào hai người kia thì không thể sai người bên cạnh thái hậu.

Đúng lúc này, có cung nữ tiến vào nói: “Bẩm thái hậu, Tán Vương thế tử tới đón Quân tiểu thư. Còn có. Còn có.”

Tiểu cung nữ áp a áp ứng ngược nhìn Quân Khôi La, thái hậu nhú mày sắc bén, quát: “Có việc thì nói, áp a áp ứng làm gì? Quân nha đầu cũng không phải là người ngoài.”

Quân Khôi La tính toán thì giờ cũng xấp xỉ rồi, hẳn là chuyện bên kia đã bắt đầu âm ỉ lên, vội nói: “Thái hậu, thần nữ xin cáo lui, không thể để cho Tán Vương thế tử chờ lâu.”

Thái hậu khoát tay áo nói với Quân Khôi La: “Thế đi ngay đi.”

Còn chưa ra khỏi cửa, thì Quân Khôi La đã nghe thấy cung nữ kia bẩm báo với thái hậu: “Tiêu Dao Vương kéo Thẩm Uyển Tâm đi ngủ rồi!”

Sau đó thì nghe thấy tiếng thái hậu hỏi với vệ không dám tin: “Cái gì?”

Long Dận đứng ở cửa Từ An cung, trông thấy Quân Khôi La đi ra, thì vội vàng tiến lên đón, nhìn nàng một lượt cho thật kỹ rồi khẽ hỏi: “A La, nàng có sao không?”

“Chàng thấy ta giống như có chuyện gì sao?” Quân Khôi La nói xong, thì kéo Long Dận đi ra ngoài: “Chúng ta vẫn nên mau mau đến xem diễn trò chút đi.”

Trên đường đến Đức Tuệ cung, Quân Khôi La kể hết mọi chuyện Thẩm Uyển Tâm và La Hân Nhi hợp sức với nhau muốn hủy hoại trong sạch của nàng cho Long Dận.

Long Dận đã cảm thấy cung nữ tìm A La kia không đứng từ lâu, nhưng mà A La bảo y ở bên kia cản trở Long Túc Vân, không cho y phá hư chuyện, sau nửa canh giờ rồi cũng không dám đến cung của Thái Hậu tìm nàng. Y rất yên tâm về chuyện nàng hành động một mình, cũng đoán được sẽ phát sinh một vài chuyện, nhưng mà vẫn không nghĩ tới phương diện này, cho nên lúc này nghe thấy chuyện đã diễn ra, thì bỗng quanh thân bốc lên một cổ khí lạnh.

Cảm giác được sự thay đổi của Long Dận, Quân Khôi La kéo kéo tay y, dịu dàng trấn an, nói: “Được rồi, không phải ta đây không có chuyện gì sao?”

Long Dận dừng bước, nghiêm mặt nói: “A La, lần sau không thể mạo hiểm đi một mình!”

Một lúc lâu Quân Khôi La cũng không mở lời, thầm nghĩ người này, không khỏi quá ư là chuyện bé xé ra to, nàng lang bạt trong giang hồ nhiều năm rồi, nếu như ngay cả chút việc nhỏ đó mà cũng không ứng phó được, thì còn dựa vào cái gì để lăn lộn bên ngoài? Sau cùng thì thật sự bị y nhìn đến nỗi hết cách, mới nói: “Biết rồi biết rồi, chàng cũng đừng trách mắng Vô Thương và Vô Ảnh, là ta bảo bọn họ không xuất hiện.”

Đặt được câu trả lời khẳng định của Long Dận, ban nãy lúc lễ độ nàng vừa rời khỏi Điểm Tướng Đài, thì Long Túc Vân muốn đuổi theo đến đây, bị y ngăn cản lại. Khoảng chừng nửa khắc sau, có cung nữ đi tìm Long Túc Vân, nói là Thẩm đại tiểu thư đã xảy ra chuyện.

Vốn dĩ Long Túc Vân đang định lặng lẽ rời khỏi, nhưng bị Long Dận gọi, thì đoàn người ai cũng biết rõ.

Long Triệt vừa hỏi xong, biết đệ đệ của mình kéo nhi tức phụ đi ngủ, vì thế không ngắm pháo hoa nữa, mọi người nhất tề đi về phía Đức Tuệ cung.

Quân Khôi La rất lấy làm thích ý, cảm thấy cái chuyện này nha, vẫn rất là đáng tin cậy.

Hai người đến Đức Tuệ cung, thì người đã đứng đầy sân, ai nấy xì xào bàn tán, thậm chí có người còn mang giọng điệu với vẻ vui sướng khi người gặp họa, có lẽ có rất nhiều người bắt đầu dậy sóng trong lòng vì Thẩm Uyển Tâm không thể gả cho Long Túc Vân.

Có người thấy Long Dận đã đến, bèn tránh sang một bên, để y đi vào trong nhóm người.

Trong điện thì trống trải hơn ngoài sân rất nhiều, không khí trong phòng thì vô cùng nghiêm túc.

Long Triệt và hoàng hậu ngồi ở phía trên; Long Trạch quỳ gối trước mặt Long Triệt, đầu cúi rạp xuống đất; Thái Tử Long Túc Dương, La Hân Nhi, còn có mấy người vương tử thì đứng bên phải Long Triệt; Long Túc Vân mặt mày âm u và đám người Thẩm Cẩm Thành, Thiệu thị đứng bên phải Long Triệt, không thấy Thẩm Uyển Hoa; mà Thẩm Uyển Tâm thì lại nằm trong lòng Chu thị, đè nén tiếng khóc nức nở, bả vai nhỏ run rẩy, tuy các nàng bên cạnh Long Túc Vân, nhưng mà cũng có khoảng cách với hắn.

Mà Thẩm Uyển Tâm và Long Trạch, quần áo thì tươm tất, nhưng tóc thì lại rất rối bời, có thể thấy lúc này đại chiến xác thịt thật sự rất là kịch liệt.

Long Dận và Quân Khôi La vào đại điện, đứng ngay chỗ gần cửa thì dừng lại.

Long Triệt và hoàng hậu Trần Tang ngược mắt nhìn bọn họ, thì ánh mắt dừng lại trên người Long Trạch.

Trước đó La Hân Nhi nhìn thấy Long Dận, thì đôi mắt sáng lên, nhưng tới khi trông thấy Quân Khôi La bên cạnh y, thì không khỏi co rúm cả người một lát.

“Nói đi, cuối cùng sao lại thế này? Đệ đệ tốt của trẫm!” Long Triệt lớn tiếng hỏi.

“Thần đệ..... Thần đệ cũng không biết.” Long Trạch cúi đầu không dám nhìn Long Triệt: “Trong yến, thần đệ uống rượu hơi nhiều, nên không đi ngắm pháo hoa, được thái giám đỡ đến đây nghỉ ngơi, ai biết trong lúc mơ mơ màng màng thì cảm giác có người leo lên giường của thần đệ, đầu óc thần đệ hỗn loạn, còn tưởng rằng là những cung nữ muốn bò lên trên, cho nên..... cho nên.....”

Coi cái lời nói dối bịa chuyện này! Trong lòng Quân Khôi La cũng cho hắn một lời khen, người xuất thân từ hoàng cung này, cho dù là một tên ăn bậy ăn bạ chờ chết, nhưng không một ai là thứ ngu dốt.

Long Triệt lại nhìn Quân Khôi La Thẩm Uyển Tâm, cũng không quan tâm nàng khóc rất thương tâm, giọng điệu cũng không dễ nghe lắm: “Thẩm đại tiểu thư, người nói xem chuyện gì đã xảy ra?”

Cũng là, ông ta làm chủ nhân hoàng cung, cung yến làm cũng rất tốt, thế mà lại phát sinh những chuyện không thoải mái liên tiếp, cho dù là ai thì tâm tình cũng sẽ không được vui!

“Ta, ta,.....” Thẩm Uyên Tâm nghe thế thì ngẩng lên từ trong lòng Chu thị, thấy Long Túc Văn mặt mày âm u cũng không thèm liếc nhìn mình, thì nằm sấp vào lòng Chu thị, khóc càng thương tâm: “Oa,.....”

Trong mắt Chu thị như chìm ngập trong thứ hiểm độc, hung hăng đặt lên người của Long Trạch, trông như muốn khoét một cái lỗ trên người hắn ta.

Còn Thiệu thị thì vẻ mặt lụi bại, đôi mắt mờ mịt trống rỗng.

Thẩm Cẩm Thành chỉ cảm thấy lòng mình vô cùng phiền chán, ngày mai là Tâm Nhi sẽ thành thân với An Vương điện hạ, làm sao có thể ngủ chung với Tiêu Dao Vương rồi chứ? Làm sao sự tình lại có thể phát triển tới nước này? Thế này thì bảo cái mặt già của lão ta đặt đi đâu đây?

Ngoài đầu nhìn lướt mắt đến Quân Khởi La đang mang về mặt thần nhiên đứng ở cửa, ngay từ đầu không nhận ra, nhưng sau đó thì bị dung mạo của |q|d|>QuanV/ nàng làm cho khiếp sợ, bỗng trong đầu dâng lên một ý niệm, thế rồi lại nghĩ nghĩ, cảm thấy không có khả năng, bèn quay đầu đi.

“Khóc cái gì?” Long Triệt nổi giận, quát lên: “Mau nói xem rốt cuộc là người đến đây như thế nào?”

Thẩm Uyên Tâm bị dọa im bật, lòng biết rõ khóc thì chắc chắn sẽ bị thiệt thòi, thế nên ngẩng đầu lên, dùng tay áo lau nước mắt và nói: “Ban nầy thần nữ đang đi ngắm pháo hoa với mọi người, thế nhưng đi đến nửa đường thì lại đau bụng, và đi một chuyến..... Nhà xí, những tường trong cung có rất nhiều thủ vệ tuần tra không có chuyện gì, nào ngờ ra khỏi nhà xí, đi trên đường về quảng trường, thì bỗng dung mất ý thức..... Sau khi tỉnh lại thì đã ở trong đây rồi..... Thật sự thần nữ cũng không biết là xảy ra chuyện gì.”

Nghe Thẩm Uyên Tâm thút tha thút thít nói một tràng, Quân Khởi La cũng rất bội phục nàng ta, trợn mắt bịa đặt cũng không cần làm nháp trước luôn!

Long Triệt hừ lạnh: “Nói như thế, chẳng lẽ trong hoàng cung của trẫm có ma quỷ lộng hành hay sao? Thủ vệ trong cung nghiêm ngặt, làm sao lại vô duyên vô cớ mất ý thức?”

Long Triệt sáng giọng làm Thẩm Uyên Tâm sợ tới run lấy bầy, đầu óc cũng trở nên tỉnh táo lại.

Tất nhiên hoàng cung không có quỷ, nhưng mà làm sao nàng có thể nói rằng nàng và Thái Tử Phi và Tiêu Dao Vương cùng có tâm tư, để hãm hại Quân Khởi La, nên Tiêu Dao Vương cho người lừa gạt nàng ta đến đây chứ? Rõ ràng nhìn thấy bọn họ đi vào phòng ngủ cả, và còn nghe thấy nàng ta đang bị Tiêu Dao Vương khi dễ, nhưng tại sao kết quả là Quân Khởi La thì không thấy đâu nữa, mà người bị hại thì lại biến thành mình chứ?

Thái Tử luôn bất hòa với An Vương, chẳng lẽ Thái Tử Phi không muốn An Vương có được thế lực của Phần Dương Vương phủ, nên thiết kế bầy hãm hại mình? Trước khi mất đi ý thức, mình đang ở chung với nàng ta, mình xảy ra chuyện, mà nàng ta lại không có chuyện gì, cái này hoàn toàn nói không thông!

Thẩm Uyên Tâm càng nghĩ càng cảm thấy rằng cực kỳ có khả năng này, tưởng chừng như ảm ức trong lòng như bức tường vây kín làm nàng ta rất khó chịu.

Chẳng trách mình và Thái Tử Phi chưa từng làm thân với nhau, thế mà ban nầy nàng ta lại lén lút gọi mình lại, đi tìm Tiêu Dao Vương, nói kế hoạch của nàng ta ra, ba người hợp sức với nhau.

Nhưng cho dù sự thật là như thế, nàng cũng không thể nói ra được! Nếu không thì không chỉ mình nàng gánh trên lưng tội danh hãm hại hoàng thân quốc thích mà người của Phần Dương Vương phủ cũng sẽ bị vạ lây!

Từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt Thẩm Uyên Tâm dừng lại trên gương mặt của La Hân Nhi, đôi mắt như chìm trong hiểm ác.

Nàng ta muốn làm gì? La Hân Nhi nhận được ánh mắt của nàng, thì lòng hồi hộp, bắt đầu sợ hãi ần đầu đó.

Nhưng mà Thẩm Uyên Tâm không dừng lại trên người của nàng quá lâu, mà lại quay sang khóc lóc kể lể nói với Long Triệt: “Hoàng Thượng, thần nữ yêu An Vương điện hạ, đã định tình với An Vương điện hạ hai năm, gìn giữ thân thể thuần khiết trong trắng chỉ để đến ngày mai động phòng hoa chúc, làm sao có thể chủ động leo lên giường của Tiêu Dao Vương điện hạ?”

Cho dù bất cứ giá nào, Thẩm Uyên Tâm cũng sẽ không nói những chuyện không nên nói ra.

Nàng nói những lời này, làm sao mà đám người Long Triệt không hiểu chứ? Nếu nói chuyện này là đệ đệ của ông ta làm, thì độ tin cậy còn cao hơn.

“A!” Bỗng dung La Hân Nhi che miệng hét lên, mọi người không khỏi nhìn nàng ta.

“Kính ngạc chuyện gì?” Hôm nay hoàng hậu vô cùng không hài lòng với La Hân Nhi, nghe thấy nàng ta hét lên, giọng nói cũng uy nghiêm mấy phần.

La Hân Nhi từ từ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào nàng, miệng thì nói ngập ngừng: “Chính là tự dung nhi tức nhớ tới một chuyện, cũng không biết có chút liên quan đến chuyện này không, thế nên mới không có chừng mực, xin phụ hoàng mẫu hậu thứ lỗi.”

“Là chuyện gì, cứ nói đi!” Tâm tình của Long Triệt tệ hại đến cùng cực rồi, không vui: “Đã đủ phiền lòng rồi, thì cũng không nên quấy rối nữa!”

La Hân Nhi len lén liếc mắt nhìn Quân Khởi La, khiến lòng Quân Khởi La dâng lên một cổ dự cảm không tốt.

Quả nhiên——

“Tất nhiên nhi tức không tin vào mấy lời nói quý thần gì cả, nhưng mà trên yến hội hôm nay có một chuyện lại khiến cho nhi tức sợ hãi.” La Hân Nhi nói đến đây thì dừng lại, trông thấy mắt Long Triệt sắp phun lửa, thì lại vội vàng nói: “Chẳng phải hôm nay tỷ nữ của Quân tiểu thư đã biểu diễn bí thuật của nàng sao? Phải chăng là.....”

Nàng còn chưa nói hết lời, nhưng làm sao người ngồi ở đây không hiểu kia chứ? Thế nên ánh mắt mọi người đều nhìn Quân Khôi La.

Trong lòng Quân Khôi La lấy làm hối hận lắm, tại sao nàng lại không ném nàng ta lên giường của Long Trạch luôn nhỉ? Nếu thế thì sẽ đặc sắc lắm đây!

“Trái lại Thái Tử Phi lại là họa thủy Đông dẫn*!”

*Họa thủy Đông dẫn: Đêm trước thế chiến thứ 2, để tránh thiệt hại cho đất nước mình, Anh, Pháp và các nước đã áp dụng chính sách bình định (có thể hiểu là có ý để nhượng bộ hoặc thỏa hiệp) và chính sách trung lập, không đi ngăn cản chủ nghĩa phát-xít Đức, Ý có ý gây chiến tranh, mà khiến phát-xít Đức, Ý dời sự chú ý đi, đối kháng với Xô-viết. Bởi vị trí địa lý của Anh, Pháp ở phía Tây, còn Xô-viết lại ở phía Đông, nên gọi cách làm này là họa thủy Đông dẫn.

=> Ý nói dẫn chuyện không tốt cho mình đi phía khác, tránh tổn hại cho bản thân.

Vũ: Cơ mà ta không hiểu, câu này Quân Khôi La nói thì đúng hơn Long Dận chứ, ông biết chiến tranh thế giới thứ 2 đầu trời.

Lời của La Hân Nhi đã thu hút cái nhìn chú ý của Long Dận đặt lên người nàng lần đầu tiên trong đêm nay, tuy ánh mắt thanh thanh đậm đậm, nhưng lại khiến La Hân Nhi như rơi vào hầm băng, lạnh thấu xương, không không chế nổi đã run lên.

“Ta.....” La Hân Nhi không dám nhìn vào mắt của Long Dận, ấp úng: “Ta chỉ là ăn ngay nói thẳng mà thôi.”

Lời của La Hân Nhi khiến Thẩm Uyển Tâm ngẫm hiểu ngay, lao vào Quân Khôi La, hét lên: “Quân Khôi La, ta và ngươi không oán không thù, tại sao ngươi lại hại ta như thế?”

Móng tay sắc nhọn của nàng ta sắp chạm tới gương mặt Quân Khôi La, nào ngờ tự dưng Long Dận nhấc chân lên, không chút khách khí, tung một cước đạp nàng văng đến trước mặt Thiệu thị, nằm sấp trên mặt đất không thể động đậy.

Một cước kia mạnh, trong điện hay ngoài điện, phạm là người thấy y ra tay, ai nấy cũng hoa mắt, trong chốc lát, lặng ngắt như tờ.

Nếu không dưới tình huống không nên, Quân Khôi La thật muốn hoan hô “A Dận uy vũ!”

Vốn là Thiệu thị đang ngăn người, nhưng bỗng QuanV/[Ū]lq"đ có một vật thể bay đến trước mặt bà, rơi xuống nặng nề, lúc thấy đó là tôn nữ của mình, thì liếc nhìn chung quanh tìm kiếm hung thủ, lúc ánh mắt liếc tới cánh cửa, thấy một vị bạch y nữ tử tuyệt sắc, đột nhiên hoảng sợ chỉ vào Quân Khôi La thét lên: “Quý..... Quý á!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Cảm Ơn Mọi Người Ra Tay Giúp Đỡ.【1】

Mọi người vẫn chưa hoàn hồn khỏi một cước Long Dận đã đá Thẩm Uyển Tâm kia, thì lại nghe thấy tiếng Thiệu thị la hét “Quý”, cuối cùng là àm ỉ cái gì nữa đây?

Hà ha, Thiệu Thu Cúc, cuối cùng các ngươi cũng thấy được, ta đã đợi chờ thời khắc này từ rất lâu rồi đây! Quân Khôi La làm như không thèm để ý đến ánh mắt mọi người dòm từ trên người Thiệu thị về phía mình, dùng giọng nói buồn rười rượi truyền âm nói với Thiệu thị: “Thiệu Thu Cúc, ta chết thật thảm quá mà, trả lại mạng cho ta!”

Trước kia nàng đã giả quỷ dọa điên Thiệu thị, sau đó lại bón cho bà ta uống thuốc, cứ thế, mấy ngày nay Thiệu thị cũng thần trí tỉnh táo, còn tỉnh táo hơn người bình thường, cho đến cực điểm ngày hôm nay, ngay bây giờ. Kiểu từ thương nhân bò lên mượn tiếng danh môn như Thiệu thị, thích nhất là tham gia những loại yến hội trong cung như thế này, để thỏa mãn lòng hư vinh của mình.

Quả nhiên Thiệu thị không phụ kỳ vọng của nàng, biểu hiện rất khá.

Mặc dù nàng có thể lựa chọn trực tiếp ra tay tiêu diệt cả nhà Thẩm Cẩm Thành luôn, nhưng mà như thế thì có nghĩa lý gì chứ? Cả nhà Thẩm thị, không phải thích làm người trên người khác sao? Thế thì lột bỏ hết nguy trang của từng người từng người bọn hắn, kéo bọn họ từ trên cao ngã xuống đất, rồi lại giấu vào trong bùn, như thế thì mới thích hơn chứ!

“Á!” Thiệu thị bị dọa đến nổi kéo lấy xiêm y của Long Túc Vân, co rúm trốn đằng sau lưng hắn.

Đá mắt Long Túc Vân xoẹt qua một tia tức giận, nhưng lại không thể đẩy bà ta ra ngay trước mặt mọi người ở đây, chỉ có thể mặc cho bà ta khê động, nhích tới nhích lui, mà lòng đầy chán ghét.

Giờ đây ánh mắt của Thiệu thị sáng rực, nhưng thần trí thì lại hoảng loạn, làm gì còn để ý tới hấn như thế nào? Bà ta vừa thò đầu ra nhìn Quân Khôi La từ đằng sau Long Túc Vân, vừa nói bằng giọng run rẩy: “Đừng. Ngươi đừng tới tìm ta, ta không muốn chết mà. Ta sai rồi, ta không nên hại chết ngươi, đừng tìm ra. Ta về thấp hương cho ngươi, ta dập đầu với ngươi, ta mời Tu Nguyệt đại sư siêu độ cho ngươi. Diêm Vương gia rất đáng sợ, van xin người đừng đưa ta đi.”

Trong phòng, ngoại trừ Quân Khôi La mang vẻ mặt như vô tội và Long Dân có vẻ dịu dàng như ngày thường và Thẩm Uyển Tâm đang nằm sấp trên đất – thần trí mơ hồ ra, thì những người khác, trong đó bao gồm cả Long Triệt và hoàng hậu Trần Tang, thì mọi người xì xào kinh ngạc không dứt, trợn trừng mắt nhìn toàn bộ biến cố này.

Đang có chuyện gì thế? Chẳng lẽ thật sự trong cung có chuyện ma quái?

“Hôm qua ta đến chỗ Diêm Vương tố cáo ngự trạng* rồi, Diêm Vương nói ngươi – tâm địa quá độc ác, người như ngươi thế này phải xuống mười tám tầng địa ngục, rút gân, lột da, chiền dầu, phanh thây. Ngươi chọn loại nào?”

*Ngự trạng [御状]: nghĩ là bẩm báo lên vua, nhưng DV thì nên xưng thế nào nhỉ?

Thiệu thị sợ tới mức thụt lùi hai bước, bỗng nhiên quỳ rầm xuống đất, bái Quân Khôi La như bái Bồ Tát, nói: “Quân Như Sơ, ta cầu xin ngươi, người cầu xin với Diêm Vương giúp ta, ta không muốn đến mười tám tầng địa ngục, ta không muốn rút gân, ta không muốn bị lột da, không muốn bị chiền dầu, ta không muốn bị phanh thây đâu.”

Quân Khôi La trừng đôi mắt to phũ đầy sương trắng nhìn Thiệu thị, đáng vẻ vô cùng uất ức.

Lúc này mọi người mới hiểu được.

Có thể là Quân Khôi La rất giống Quân Như Sơ, cho nên Thiệu thị coi nàng thành Quân Như Sơ, tưởng rằng Quân Như Sơ trở về đòi mạng bà ta mà.

Tâm tư mọi người cũng trở nên sáng hẳn ra, thì ra cái chết năm đó của Quân Như Sơ có điều kỳ lạ nha. Rất nhiều người thời trẻ thân cận với Quân Như Sơ, nghĩ đến nữ tử tài mạo song toàn, thanh nhã thông minh kia, không khỏi bóp cổ tay thờ dài.

“Nương, người đây là làm sao thế?”

Thẩm Cẩm Thành lấy lại tinh thần, vội vàng tiến lên, muốn kéo Thiệu thị lại. Nào ngờ sức lực của bà ta hôm nay lại mạnh mẽ lạ thường, thế là đẩy Thẩm Cẩm Thành ngã ra đất, không ngừng dập đầu với Quân Khôi La: “Quân Như Sơ, lúc trước ta không nên vì ngựa mất người lại sai khiến bà mụ có ý cắt rách ở hạ thân của ngươi, hại ngươi băng huyết.”

“Lão phu nhân, người đang bị ma nhập rồi sao?” Lúc này Chu thị hồi thần lại, do nàng còn phải nói tiếp cái kia a? Ngay cả nữ nhi của mình chết ngắt cũng đành phải vậy, vội vàng tiến đến sau lưng bà ta che miệng bà ta lại không cho bà ta nói nữa.

Thiệu thị bị Chu thị che miệng lại thì ngẩng đầu lên, có thể trông thấy cái trán đã sưng tấy một cục.

Giờ đây Thẩm Cẩm Thành vô cùng hối hận.

Lúc trước, phủ y cũng đã kết luận nương của ông ta điên rồi, sau khi bàn tính với phủ y chuẩn bị khiến bà ngủ mê man một thời gian, sau khi hôn sự của Tâm Nhi và An Vương điện hạ đã thành rồi thì cho bà xuống dưới đất bầu bạn với phụ thân mình, nhưng mà d.đ.l?q'd ngày thứ hai thì bà lại tỉnh lại như một kỳ tích. Vốn chuyện này có điều quái lạ, nhưng ông ta cũng không để tâm, thậm chí còn muốn dẫn bà theo dự cung yến hôm nay, nếu biết trước sẽ phát sinh chuyện như thế, chỉ bằng ngày ấy lúc bà bị điên thì cho bà một gói thạch tín để bà đi chầu Diêm Vương đi! Đờ phải như bây giờ, để cho bà làm mất hết mặt mũi của Phàn Dương Vương phủ và cái mặt già của hấn này.

“Ưm ưm. Ưm.”

“Á ——”

Đúng ngay lúc Thẩm Cẩm Thành ảo não, thì bỗng dưng có hai cỗ âm thanh chọc thủng màng nhĩ mọi người.

Thì ra Thiệu thị bị Chu thị bịt miệng lại không cho nói chuyện, thì lại cựa quây thân mình ưm ưm muốn bỏ bà ta ra. Nào ngờ nàng ta ôm rất chặt, Thiệu thị cảm thấy rất khó chịu, mở miệng cắn thật mạnh vào lòng bàn tay Chu thị.

Có thể nói cú cắn này đã dùng hết sức mạnh, hung hăng cắn một miếng da to, trong phút chốc, bàn tay Chu thị – máu tươi chảy ròng ròng.

Cái quái lạ là, người trong nhà trông thấy tình cảnh ban nãy, nhưng cũng không một ai can ngăn, cũng không một ai giúp đỡ Thẩm Cẩm Thành chế phục nương của ông ta.

Quân Khôi La thấy mà thích ý, trong lòng thì bắt đầu lặng lẽ chia buồn cho Thẩm Cẩm Thành, ngay cả một người đứng ra giúp đỡ ông ta, ông ta làm người mà thất bại quá nhỉ!

Lướt mắt liếc qua Long Triệt, thấy ánh mắt lão ta nhìn Thiệu thị nham hiểm lạnh lùng. Đột nhiên Quân Khởi La hiểu ra, Long Triệt đang vì Thiệu thị hại chết Quân Như Sơ —— nữ nhân mà lão ta cầu cũng không được, mới không nhúc nhích. Mà dĩ nhiên mọi người nhìn mặt Long Triệt làm việc, kẻ nào dám tiến lên va vào hòng sủng?

“Phi!”

Thiệu thị há miệng phun ra miếng da bị cắn khỏi tay Chu thị, đôi mắt lão hóa cứ nhìn Quân Như Sơ còn trong suốt hơn ngày thường. Lúc này, miệng bà ta đầy máu tươi đỏ thẫm, còn chảy ngoằn ngoèo dưới cằm, mới là người cực giống nữ quý, vô cùng dọa người.

“Thiệu Thu Cúc, chẳng những ngươi hại chết ta, lại còn hại chết nữ nhi của ta, ngươi nói xem ta có thể cầu xin cho ngươi với Diêm Vương?” Quân Khởi La lại truyền âm nói.

Thiệu thị quỳ trên mặt đất, liên tục xua tay: “Không không không, mặc dù lúc trước nữ nhi của ngươi đã uống thuốc độc, nhưng mạng lại rất lớn, không hề chết, bây giờ đã về rồi.”

Chu thị lấy khăn lụa quần lấy bàn tay chảy máu, cúi đầu, hai tròng mắt phun lửa nhìn Thiệu thị. Trong lòng nàng ta rất sợ, nếu Thiệu Thu Cúc khai nhận chuyện của mình ra, chắc chắn mình sẽ chết không toàn thân a!

Không được, không thể để cho bà ta nói thêm cái gì nữa!

Đôi mắt Chu thị liếc nhìn chung quanh, trông thấy một chậu hoa đằng sau lưng cách mình không xa, lặng lẽ lần mò qua.

“Ngươi chỉ cần nói rằng có phải ngươi bảo ni cô trong am ni cô bắt nữ nhi của ta uống thuốc độc không?” Quân Khởi La truyền âm nói.

“Ta đưa cho Hứa ma ma một ít bạc, bảo bà ta đến am ni cô ở Kỳ Châu kia giết chết Quân Khởi La, bắt Quân Khởi La uống thuốc độc là bà ta tự quyết định.”

“Khởi La chỉ là hài tử, tại sao ngươi lại muốn hại nàng?”

“Tất cả những người trong Phàn Dương Vương phủ chết sạch, nàng ta chính là người thừa kế duy nhất của Phàn Dương Vương phủ, giữ nàng ta lại sẽ không tốt cho tiền đồ của Thẩm thị, cho nên ta mới động sát tâm.”

Mọi người trông thấy Thiệu thị tứ chi phủ phục sát đất, ngẩng đầu nhìn Quân Khởi La, giống như khẩu kiến nữ vương. Điều khiến người ta cảm thấy thật quý dị là, bây giờ trông giống như bà ta đang đối thoại với Quân Khởi La, nhưng mà rõ ràng là Quân Khởi La không hề mở miệng.

Long Túc Vân ngơ vờ nhìn Quân Khởi La, lông mày hơi nhíu nhíu lại.

Thật đáng thương! Nhiều tiểu thư khuê các lại đồng tình nhìn Quân Khởi La lau nước mắt. Bây giờ các nàng mới biết được, năm đó, chẳng những nàng rơi vào cảnh hỏa hoạn, mà còn bị tổ mẫu của mình phái người hạ độc suýt chết.

Những người này không biết trận hỏa hoạn kia là Quân Khởi La tự tay châm, thế nên ai cũng đổ lỗi cho đường đời của nàng nhấp nhô.

Tuy nói rằng trong kinh thành, bên trong những đại viện nhà cao cửa rộng, nhà nào cũng có những chuyện không sạch sẽ, nhưng mà loại tổ mẫu muốn hại chết tôn tử tôn nữ của mình như thế này thì vẫn nghe mà khiếp sợ. Huống hồ hài tử nhỏ như thế, mà đã bị đưa đi xa vạn dặm, cho dù bà ta không thích, nhưng cũng không cần phải phái riêng một người đi lấy mạng nàng mà!

Khó trách nghe Quân Khởi La nói lúc trước nàng bị mất trí nhớ, e rằng đã phải chịu khổ rất nhiều đấy!

Cái buồn cười là, Thiệu thị, bà ta chỉ là một phụ nhân xuất thân thương hộ, ăn của Phàn Dương Vương phủ, ở trong Phàn Dương Vương phủ, lại còn muốn cả tài sản rồi đưa tiền hại chết người thừa kế còn sót lại của Phàn Dương Vương phủ.

Thiệu thị này độc quá chừng đấy! Có vài người vẫn ngơ ngợ, chuyện này không liên quan gì đến Thẩm Cẩm Thành à? Thế rồi ánh mắt nhìn ông ta cũng mang vẻ tìm tòi nghiên cứu nhiều hơn.

Long Dận nắm chặt tay thành quyền, khớp xương bị bóp chặt đến nỗi vang lên tiếng rắc rắc. Nếu không có Quân Khởi La len lén lôi kéo xiêm y của y, thì e rằng y đã xông lên đánh cho Thiệu thị như tương rồi!

“Oa!”

Quân Khởi La oán giận liếc nhìn Thiệu thị, tựa vào vai Long Dận òa khóc, trong lòng Long Túc Vân bức bối, rất muốn đi qua kéo Quân Khởi La ra khỏi người Long Dận.

Nếu không phải.

Thế thì bây giờ nàng đang ghé vào lồng ngực mình khóc mới đúng!

“A La, đừng khóc!” Long Dận nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng an ủi nàng, mặc dù biết nàng đang diễn trò, nhưng trong trái tim y vẫn như bị bóp nghẹn lại từng cơn thật khó chịu, khẽ nói: “Sau này ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng phải chịu đựng một chút cực khổ nào!”

Những lời này giống như lời thề, các khuê tú nghe thấy mà cảm động vô cùng, và cả một chút đổ kỵ.

Một nữ nhân, cuộc đời chỉ muốn cái gì? Chẳng phải là một người nam nhân chăm sóc ân cần, biết lạnh biết nóng sao? Có thể được một nam tử đối đãi như thế, Quân Khôi La bị Long Túc Vân bỏ đúng là trong cái rủi có cái may.

Ban này Long Dận bảo vệ Quân Khôi La, tung một cước thật mạnh đá Thẩm Uyển Tâm, thật sự là vô cùng khí phách!

Thử hỏi ở đây có mấy người nam nhân sẽ bảo vệ nữ nhân của mình như thế, không chút kiêng kỵ đá một nữ nhi của vương gia hôn mê bất tỉnh?

Nếu như mình có thể gặp được một nam nhân như thế, thì cho dù có chết ngay cũng thấy mãn nguyện rồi!

.....

La Hân Nhi nghiêng răng ken két, gần như móng tay đã bấm sâu vào trong bàn tay dưới ống tay áo.

Nếu nàng vẫn chưa nhận ra được sự thật, thì đúng là ngu ngốc rồi!

Nam nhân kia, đã bao giờ đối xử dịu dàng với mình như thế? Coi như tính cả khi mình từng mang thân phận vị hôn thê của y, thì có khi nào y từng ôm nàng vào lòng, dịu dàng an ủi đâu? Cho dù gần bên cạnh y nửa bước cũng không rời cũng chưa từng có!

Ha ha, nghĩ đến bản thân mình ngay trước mặt y, cho dù từng có thân phận vô cùng thân thiết, nhưng cũng chỉ là tự mình đa tình mà thôi! Ưổng cho mình còn tưởng rằng tính tình y dịu dàng là như thế, thì ra không phải y không biết đối xử thật dịu dàng với nữ nhân, mà là vẫn chưa gặp được một người khiến cho y muốn đối xử dịu dàng mà thôi!

A Dận, vì sao, vì sao.....

Ngoại trừ dung mạo của nàng ta đẹp hơn ta một chút, thì cũng đâu có chỗ nào tốt hơn ta? Nàng ta có yêu chàng hơn ta sao? Nàng ta có tài hơn ta sao? Nàng ta là người không học thức, hoàn toàn không xứng với người đâu mà!

Không, ta không hạnh phúc như thế, các người lại hạnh phúc như thế, sao ta nhìn tiếp được chứ? Làm sao mà nhìn tiếp được?

A Dận, cho dù ta không thể chiếm được chàng, thì người khác cũng đừng mơ có được!

Hai người các người, tuyệt đối không thể ở chung một chỗ!

.....

Trái tim Quân Khôi La đập nhanh một nhịp, trong lòng nén giận lúc này Long Dận lại nói những lời này làm gì, suýt chút nữa đã khiến mình quên cả đóng kịch. Mưu tính nhiều như thế, lại còn dối nhiều ngày như thế, nhưng đúng thời khắc này, bị y phá thì không thể đẹp được rồi.

Thế rồi, nàng vứt bỏ hết mọi nhân tố bên ngoài, bắt đầu nhập vào vai diễn. Hai vai nàng run lên, giọng điệu thống khổ: “Sao số ta lại khổ như thế chứ? Vốn là tiểu thư tôn quý nhà cao cửa rộng, lại bị người ta đưa đến am ni cô cách xa ngàn dặm, những tưởng rằng vì am ni cô cháy khiến mình suýt chút nữa đã chết cháy, thì ra lại bị tổ mẫu của mình hại chết! Còn có người mẫu thân số khổ kia của ta, rong huyết đến chết, lúc chết còn chưa được mười bảy tuổi nữa! Trên đời này, sao lại có người ác độc như thế chứ? Hu hu hu.....”

Tiếng khóc của nàng thê lương buồn thảm, nó khiến người ta bi thương, người nghe thấy mà cảm xúc trở nên buồn thiu.

Rất nhiều người oán nhìn Thiệu thị, hận không thể đâm mấy dao lên người bà ta, người liên đới, ánh mắt mọi người nhìn Thẩm Cẩm Thành cũng tràn ngập khinh thường.

Thẩm Cẩm Thành bị ánh mắt chung quanh đốt cho nóng cả người lên, ông ta thật sự chịu không nổi nữa, lập tức quỳ xuống trước mặt Thiệu thị, bắt đầu gào khóc kể lể: “Nương của ta à, đến hôm nay nhi tử mới biết được người lại bụng dạ nham hiểm như thế! Sao người có thể làm như thế chứ? Như Sơ là nhi tử của người mà, A La là tôn nữ của người mà, sao người lại không thể cho các nàng.....”

“Người là ai thế? Khóc khó nghe như thế, cút ngay cho lão nương.” Thiệu thị – ánh mắt như dao, đẩy Thẩm Cẩm Thành ra, thế là lại bị bà ta đẩy cho chồng vó.

Quân Khôi La đã diễn xong rồi, hít hít nước mũi, rồi lại truyền âm nói với Thiệu thị: “Chuyện năm đó còn có ai cùng một giuộc với người? Các người còn làm chuyện trái lương tâm gì? Người có thái độ tốt, ta sẽ cầu xin ở chỗ Diêm Vương kia cho người, cho người chết rồi thì không phải bị hỏa thiêu, chiến dầu, ngũ mã phanh thây.”

“Cảm ơn người, người là đại ân nhân của ta.” Thiệu thị dập đầu bình bịch ba cái, vội vàng nói: “Ta nói, ta nói, ta nói hết, người phải đến chỗ Diêm Vương kia cầu tình cho ta đây.”

Chu thị sợ tới mức sắp chết đến nơi, lặng lẽ dời chậu hoa đến ngay đằng sau Thiệu thị.

Thiệu thị có được câu nhận lời, thì vội hỏi: “Năm đó còn có.....”

“Uỳnh, loảng xoảng ——”

Nghe hai tiếng vang, Thiệu thị bị chậu hoa đập trúng, và mảnh sứ, bùn đất ở trong vũng máu, máu tươi nhanh chóng chảy qua mặt bà ta, bà ta hơi híp mắt trong phút giây rồi mới từ từ nhắm hai mắt lại.

Một cú đã giải quyết xong, quả khiến gan ruột nhỏ bé của người ta chịu không nổi nha.

Thư Kim Toàn tiến lên thăm dò hơi thở của Thiệu thị, lắc đầu với Long Triệt.

Thẩm Cẩm Thành cúi đầu, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Long Triệt chán ghét quét mắt nhìn Thiệu thị, kêu: “Người đâu, kéo phụ nhân ác độc này ra ngoài treo ngay trước thành phơi nắng ba ngày ba đêm, không được khâm liệm*, không để cho nhập thổ vì an, lại càng không được vào Từ đường!”

*Khâm liệm [装殓]: mặc quần áo cho người chết, bỏ vào quan tài.

Hì!

Mọi người không nhận được hít hơi lạnh lẽo, thậm chí có phu nhân quan gia còn hai chân hơi run lên, không khỏi nhắc nhở nhất định sau này không thể làm việc quá khắt khe với hải tử. Hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, thế mà hôm nay hoàng thượng trừng phạt Thiệu thị khá nặng, khiến rất nhiều người cũng không nghĩ ra nổi hôm nay hẳn bị sao mà tức đến như thế.

Hoàng hậu Trần Tang khẽ cúi đầu, đôi mắt híp lại một nửa, trên mặt không có bất cứ biểu cảm gì, nhưng bàn tay sát sao kéo chặt khăn lụa đã bàn đứng tâm tình của nàng.

Quân Khởi La chôn nửa mặt trong lòng Long Dận, liếc xéo nhìn thi thể của Thiệu thị, nghĩ thầm, bà ta làm nhiều việc ác như thế, cứ chết như thế thì lợi cho bà ta quá.

Nhưng mà cổ nhân coi trọng từ đường, giống như coi trọng gia nghiệp của mình. Nữ nhân gả đến phu gia, sống là người của phu gia, chết là ma của phu gia, từ đường của phu gia là nơi sau cùng các nàng thuộc về, chết rồi mà không được vào từ đường, nghe đồn sẽ biến thành cô hồn ngao du không nơi về, còn có thể bị người đời phi nhổ. Đối với cổ nhân mà nói, trừng phạt như thế không thể không nói là quá nặng.

Nhưng đối với Chu thị mà nói, có thể hôm nay sẽ thoát được một kiếp vì như thế, Quân Khởi La cũng không để tâm, dù sao thì còn nhiều thời gian mà!

“Phản Dương Vương, ngươi có dị nghị gì không?” Long Triệt lại bề bề nói thêm một câu với Thẩm Cẩm Thành.

Thẩm Cẩm Thành nào dám có dị nghị? QV/>l;q:đô:nVội vàng quỳ rạp trên đất, run rẩy nói: “Hại chết đích tức*, độc hai đích tôn, tội ác của gia mẫu thật sự quá lớn, có kết quả như thế đúng là bản thân người gieo gió gặp bão, vì thần không có dị nghị.”

*Đích tức: con dâu cả.

Có hai tiểu thái giám tiến lên kéo Thiệu thị chết như chó chết xuống ngay.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Cảm Ơn Mọi Người Ra Tay Giúp Đỡ.【2】

Có hai tiểu thái giám tiến lên kéo Thiệu thị chết như chó chết xuống ngay.

.....

Long Triệt gật đầu vừa ý, híp mắt nhìn Chu Ngọc Lan, lạnh lùng quát lên: “Chu Ngọc Lan, ngươi thật to gan, dám ngang nhiên hành hung ngay trước mặt trẫm, cái này là ngươi đang giấu đầu lòi đuôi sao?”

Ban nãy rõ ràng là Thiệu thị sắp nói ra một chút bí mật rồi, lại bị Chu Ngọc Lan đập cho một cái này, đập chết luôn, lão ta có thể không tức giận sao?

Chu thị sợ tới mức run lấy bầy, lập tức quỳ xuống đất khóc lóc kể lể, bảo: “Hoàng thượng, sau khi thần phụ gả vào Phản Dương Vương phủ vẫn luôn giữ khuôn phép, chưa từng làm một chút việc trái với lương tâm nào, thì lấy gì mà giấu đầu lòi đuôi? Sau khi Khởi La về Phản Dương Vương phủ, thần phụ cũng muốn đối xử với nàng cho tốt, nhưng mà nàng hoàn toàn không cho thần phụ thân cận nàng mà.”

“Áy.” Quân Khởi La ngẩng đầu khỏi ngực của Long Dận, bức tức nói: “Thần phụ nhân không thể trách ta được, ta vừa mới về thì đã gặp phải sát thủ,

nếu mạng không lớn, thì đã chết mấy lần rồi. Thậm chí, buổi tối ngày hôm trước còn có người thả chĩnh trăm con rắn độc vào trong viện ta, đường đường là Phàn Dương Vương phủ mà lại bị kẻ cấp bỏ nhiều rắn độc như thế vào trong viện, người bảo ta dám dễ dàng cho người ta đến gần ta à?”

Chu thị hồi hận ban nãy đã nói những lời kia, đã biết chắc chắn Quân Khôi La không ngu đến nỗi làm thỉnh từ lâu rồi, nhưng nào ngờ nàng ta lại nói chuyện này ra ngay trước mặt mọi người? Quả đúng là tính tình không để cho bản thân mình chịu thiệt thòi một chút nào!

Mọi người lại kinh ngạc, một con rắn độc thì có thể nói là nó tự bò đi, trên trăm con rắn độc thì rất là có vấn đề rồi!

Chỉ nói Quân Khôi La ở bên ngoài qua ngày quá gian nan, không ngờ tới sau khi về thì cũng gian nan như thế này. Nếu thật sự đúng như nàng nói, thì làm sao mà dám để người ta đến gần chứ? Người có ý thì tùy tiện cho một chút đồ này nọ vào trong thức ăn của nàng, cũng đủ cho nàng uống một bình rồi.

Nước của Phàn Dương Vương phủ này thật đúng là đủ thâm, người cũng đủ ác độc, về sau, ngàn vạn lần không thể gả nữa nữa! Có mấy quan viên ngày trước nhìn trộm thể lực của Phàn Dương Vương phủ, muốn gả nữa nữa, cũng từ bỏ ý nghĩ ngay.

Long Túc Vân nghi ngờ nhìn về phía Thẩm Uyển Tâm vẫn không nhúc nhích cách chân mình không xa, rồi lại nhìn Quân Khôi La đang đỏ hoe đôi mắt. Hắn hoàn toàn chưa từng nghĩ nàng lại bị người ta bắt uống thuốc độc, cũng chưa từng nghĩ nàng gặp nhiều gian nan trong Phàn Dương Vương phủ như vậy. Thế mà Thẩm Uyển Tâm lại còn nói Quân Khôi La ở trong phủ khi dễ mẫu tử các nàng, bây giờ nghĩ lại, người ta cũng đã không hề tiếp cận người, thì làm sao mà khi dễ các người kia chứ?

“A La, thế mà lại có chuyện như thế?” Thẩm Cẩm Thành làm như kinh ngạc hỏi, thấy Quân Khôi La không thêm để ý tới mình, thì lại tự trách, nặn ra hai giọt nước mắt giả ra rồi nói: “Cũng tại vì phụ không đủ quan tâm tới con mà.”

Ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, khinh bỉ chung quanh khiến Thẩm Cẩm Thành đỏ mặt nóng tai, lòng vừa hận chết Quân Khôi La, mà ông ta cũng có được một tin tức từ trong lời nói của nàng, đó chính là Thẩm Phúc thật sự len lút thả rắn độc vào trong viện của nàng ta!

Thẩm Phúc, lạnh ít dữ nhiều!

“Thẩm đại nhân quan tâm ta thì ta cũng không dám muốn.” Quân Khôi La thản nhiên nói: “Nhưng mà nếu Thẩm phu nhân là một người lương thiện, thế thì, như vậy đi, mất thấy hôn lễ của ta và A Dận còn khoảng một tháng nữa, ta thì không có nương quan tâm, mặc dù A Dận đã nói ta không được Thẩm đại nhân nhận mặt, ta không cần phải ra của hồi môn, nhưng mà làm sao ta có thể không ra của hồi môn chứ? Không thể để cho người ta nói Phàn Dương Vương phủ chúng ta muốn chiếm tiện nghi của cô gia! Ta nghe nói Vương phủ gả nữ nhi, của hồi môn đều là 120 gánh, Thẩm phu nhân cứ chuẩn bị 100 gánh của hồi môn cho ta, mười vạn lượng lượng bạc trong nhà*, ba điền trang, sáu cửa hàng đi!”

*Gốc là hiện ngân [现银]: Nghĩa là tiền bạc hiện có. Nên ta nghĩ hiểu theo như thế cũng được.

Long Dận lén cười sặc, tiểu thê tử của y đúng là người thích tận dụng mọi thứ, thì làm sao có thể buông tha cơ hội vợ vét của cái này chứ?

Có lẽ để phản bác lại câu nói “Không được Thẩm đại nhân nhận mặt” kia của Quân Khôi La, Thẩm Cẩm Thành vội vàng nói: “A La nói gì thế? Làm sao Phàn Dương Vương phủ chúng ta gả nữ nhi mà không có của hồi môn chứ? Vì phụ đã bàn bạc từ lâu với mẫu. thượng lượng với Vương phi rồi, chuẩn bị 160 gánh của hồi môn, 20 vạn lượng bạc và năm cái điền trang, mười gian cửa hàng.”

Ở đằng sau, lúc báo đồ hồi môn, Thẩm Cẩm Thành nói một câu, thì Chu thị lại đón đầu một cái, sau đó nghĩ thầm, với sự quan tâm của ma ồm kia với Quân Khôi La, phải làm sinh lễ không tệ, đến lúc đưa tay khấu trừ vào sinh lễ của Tấn Vương phủ, nói không chừng còn có thể kiếm lại đây!

“Hôm ấy lúc lão Hầu phu nhân tới trao đổi canh thiệp xong, thì ta đã tính toán của hồi môn của con với cha con rồi, con đường đường là dòng chính nữ của Vương phủ chúng ta, nên được những thứ của hồi môn này!” Chu thị nói phụ họa với nụ cười nhăn nhúm khó coi.

Mọi người thôn thục một lát, thầm nghĩ, của hồi môn gả công chúa cũng không hơn thế này! Nhưng mà vốn Thẩm gia là thương nhân có tài lực, cộng thêm nền tảng là Phàn Dương Vương phủ, trong vọng tộc của kinh thành thì của cải cũng có thể xem như là rất hùng hậu, tất nhiên cho ra những thứ đồ hồi môn này được, nhưng mà tóm lại là phải phun máu rồi.

Quân Khôi La nở nụ cười tươi như hoa, uất ức ban nãy cũng như tan thành mây khói, chỉ nghe thấy giọng nói thánh thót của nàng được cất lên: “Thế thì cảm ơn Thẩm đại nhân rồi.”

Những thứ của hồi môn này toàn là của cải của Phàn Dương Vương phủ, nàng nhận được đó phải là chuyện hiển nhiên, cho nên câu nói cảm ơn với Thẩm Cẩm Thành cũng chỉ là thuận miệng thôi, chứ không phải là thật sự cảm kích. Mà nàng còn muốn nhiều thứ hơn thế này, nàng muốn lấy lại từng thứ từng thứ của Phàn Dương Vương phủ lại, mà tất cả những thứ gì của Thẩm gia cũng sắp bị nàng thu vào trong túi, là lỗi mấy người bọn họ ăn ở mấy năm nay!

Ít nhất năm mươi lượng bạc cũng không có, trong lòng Thẩm Cẩm Thành rất đau, rất đau đớn, như bị bóp nghẹt khiến hắn khó chịu.

“Được rồi, những thứ này là chuyện nhà của các người, đợi lát nữa về Phàn Dương Vương phủ rồi tự các người thương lượng sau.” Long Triết liếc nhìn Quân Khôi La thâm sâu, hắng giọng rồi nói: “Chu Ngọc Lan, người còn chối cãi gì nữa?”

Trong lòng Chu thị biết hoàng thượng không phải là kẻ dễ gạt, ngược mắt nhìn Thẩm Uyển Tâm đang nằm trên mặt đất, buồn bã nói: “Bẩm hoàng thượng, thần phụ làm chuyện như thế, là do ban nãy Q.V//q/d lão phu nhân bị ma nhập, nói ra quá thì khiến người ta sợ hãi, sợ bản lĩnh tai của hoàng thượng, hoàng hậu và các vị đại nhân; hơn nữa, thật sự là nữ nhi của thần nữ bất tình nhân sự, nếu còn trì hoãn, thì sẽ mất mạng, cầu xin hoàng thượng mời thái y đến xem cho nàng đi.”

Chu thị nói thật hiện ngang lăm liệt, rửa cho mình sạch sẽ hết, nhưng mà hạt giống hoài nghi đã nảy mầm rồi, thì làm sao có thể rửa cho sạch hết được đây? Nhưng mà Thiệu thị đã chết, không có chứng cứ, thì cũng đành chịu thôi.

Quân Khởi La cũng hiểu rõ điều này, cho nên đối phó với Chu thị, nàng không vội.

Mọi người nghe Chu thị nói xong thì chuyển mắt lên cơ thể Thẩm Uyên Tâm, lúc trước nghe nói An Vương có tình cảm với nàng rất sâu đậm, chỉ nhận định mỗi mình nàng, nhưng mà nằm trên mặt đất đã khá lâu rồi, tuy rằng chắc chắn nàng không thể làm An Vương phi, nhưng ít nhất cũng cần phải có biểu hiện một chút mới phải chứ. Nhưng về mặt hân đồ dẫn, cứ đưa mắt nhìn chăm chăm vào Quân Khởi La, chắc là hối hận rồi. Mặt khác, cái gọi là tình thâm của hân ta đối với Thẩm Uyên Tâm, cuối cùng cũng chỉ là như thế mà thôi!

Xem Tấn Vương thế từ người ta thì lại khác hẳn, mặc dù hơi tàn nhẫn với người khác một chút, nhưng mà lại đối xử dịu dàng với nữ nhân của mình, bảo vệ kia, nó đúng là rất chân thành!

Thấy mọi người thờ ơ, trái lại còn có cái nhìn mang vẻ tán thưởng đối với ma ồm làm nữ nhi mình bị thương, trong lòng Chu thị hận vô cùng mà!

“Hoàng thượng,” Chu thị dập đầu liên hồi với Long Triệt, rồi lại khóc lóc kể lể nói: “Nữ nhi của thần phụ bị kẻ xấu làm hại đã đủ đáng thương rồi, cầu xin người cứu lấy nàng đi.”

Mặc dù Long Triệt không vui, nhưng vẫn nói: “Thư Kim Toàn, đi mời thái y trực ban đến đây.”

“Đột một chút.” Quân Khởi La gọi Thư Kim Toàn đang định đi gọi thái y, lấy một viên thuốc màu trắng từ trong ngực ra, mùi thơm ngát ập vào mũi, đầu đó còn mang theo mùi hương của nhân sâm ngàn năm, có lẽ là thuốc tốt! “Hoàng thượng, tuy Thẩm đại tiểu thư có sai trước, nhưng A Dận ra tay thì cũng không đúng. Nếu như vì thế mà Thẩm đại tiểu thư có chuyện gì, thì trong lòng thần nữ cũng ăn ngủ khó yên.”

Tất nhiên nàng sẽ không quan tâm đến sống chết của Thẩm Uyên Tâm, nhưng cũng không muốn nàng chết trên tay Long Dận, mà nàng còn rất muốn xem Thẩm Uyên Tâm tỉnh lại luôn, đáng về lúc bị đưa tới Tiêu Dao Vương phủ, ngấm lại thôi mà đã hưng phấn cả lên rồi! “Viên thuốc này là thuốc thần nữ đã được một vị cao nhân tặng cho, có bệnh chữa bệnh, không bệnh cường thân, sau khi Thẩm tiểu thư uống xong, chắc chắn sẽ không để lại di chứng.”

“Quân tiểu thư có tấm lòng bao dung, tuổi còn nhỏ mà đã biết lấy ơn báo oán, thật đáng để chúng ta học tập!” Người nói chuyện, không phải ai khác, chính là Đại Lý Tự khanh Đồng Thiếu Du.

“Lấy ơn báo oán, tin chắc sẽ không có bao nhiêu người có thể làm được!” Có người phụ họa.

“Đúng thế, quả đúng là tấm gương cho người Đông Lăng của chúng ta!”

“.....”

Quân Khởi La thật sự lấy làm xấu hổ không thôi, nàng có vĩ đại như bọn họ nói sao? Nhưng mà người khác đưa tiếng tốt của người lên, thì cũng đừng làm đồ ngốc!

“Các vị đại nhân quá khen, Khởi La thẹn không dám nhận.” Nên khiêm tốn thì phải khiêm tốn, nếu không sẽ bị sét đánh đấy.

“Thư Kim Toàn.” Long Triệt quát lên.

Thư Kim Toàn rất tinh mắt, lúc Quân Khởi La lấy thuốc kia ra, thì định dứt viên thuốc vào miệng Thẩm Uyên Tâm, nhưng lại bị Chu thị bảo dừng.

Làm sao mọi người không hiểu ý của nàng chứ? Không phải là sợ thuốc của Quân Khởi La cho có vấn đề sao?

Long Triệt nhíu mày không vui.

Chu thị không dám làm nữa, mặc cho Thư Kim Toàn dứt viên thuốc vào miệng Thẩm Uyên Tâm.

Cũng chỉ sau một lát, thì Thẩm Uyên Tâm đã tỉnh lại.

Chu thị vội vàng đỡ nàng ngồi dậy, hỏi: “Tâm Nhi, con có đau chỗ nào không? Không thoải mái thì nói ra, có hoàng thượng làm chủ cho con.”

Quân Khởi La nhìn nàng như nhìn đồ dân thôi, trước mặt mọi người, nàng sẽ ngu ngốc đến nỗi cho Thẩm Uyên Tâm ăn uống thứ gì có vấn đề sao?

Thẩm Uyên Tâm hít sâu một hai lần, ngay cả ban này mới bị Tiêu Dao Vương đối xử thô bạo làm cho khó ở cũng không còn, lắc đầu nói: “Mẫu phi, con không sao, cũng không đau chỗ nào hết.”

“Thẩm đại tiểu thư không có chuyện gì thì tốt.” Quân Khởi La cười khể nói.

Nghe thấy tiếng nói của lqy:đôn Quân Khởi La, Thẩm Uyên Tâm tưởng chừng như tức tối buồn bực đến mức không chịu nổi Quân Khởi La, cái ả tiện nhân này, nàng ta chính là cố ý!

Nàng rất muốn đi lên xé nát mặt nàng ta, nhưng nghĩ đến Long Dận rất bảo vệ nàng ta, thì nàng lại không dám làm với nàng ta như thế nữa, thế rồi quý mọp trước mặt Long Triệt, hoa lê đài vũ nói: “Thần nữ vô cớ mất đi trong sạch, xin hoàng thượng làm chủ cho thần nữ.”

La Hân Nhi thật sự hận chết nàng, nàng là heo sao?

Vốn dĩ chuyện này là nàng làm loạn trước, biện pháp xử lý thỏa đáng nhất là lẳng lẽ bỏ qua nó đi, nhưng nàng lại làm này làm nọ, lại cứ đụng vào nữa! Chẳng lẽ nàng cho rằng trong sạch của nàng đã không còn rồi, huống hồ còn bị đệ đệ ruột của hoàng thượng hủy đi, thì nên tiếp nhận lấy tình hình hiện thời!

Giờ đây nàng hận mình sao lại tìm thứ đồng đội như thế chứ?

Nếu như bị điều tra ra, ba người bọn họ không một ai có thể đẹp mặt đâu! Nói không chừng còn có thể bị A Dận trả thù!

Hiển nhiên đến lúc này, nàng vẫn không biết là ai làm chuyện này.

.....

Tất nhiên Long Triệt chưa hề quên bí pháp ban này La Hân Nhi nói đến: “Thư Kim Toàn, đi tìm tỳ nữ của Quân tiểu thư tới đây.”

Thư Kim Toàn nghe lệnh, đích thân đi dẫn Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu đi qua.

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu nghe nguyên nhân tìm các nàng đến, thì đúng là dở khóc dở cười.

Quý xuống trước mặt Long Triệt, Nhạc Tiêu không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Hoàng thượng, ngay cả bữa tối mà hai người nô tỳ cũng ăn tại Đức Cẩn điện, ngoại trừ trên đường bị gọi lên đại điện một lần, thì thật sự ngay cả thiên điện cũng chưa từng rời khỏi, thì làm sao mà đi hại người? Vẫn xin hoàng thượng phán đoán sáng suốt!”

Long Triệt đang định bạo Thư Kim Toàn đi chứng thực một phen, thì Thư Kim Toàn đã nói: “Bẩm hoàng thượng, nô tài vừa mới hỏi thăm, đúng thật như lời của hai người các nàng, nô tài dẫn theo hai cung nữ làm chức quan nhỏ ở Đức Cẩn điện qua, còn đang chờ ở bên ngoài.”

Cung nữ bị gọi vào, chứng thực lời nói của Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu.

Thẩm Uyên Tâm không cam tâm, rồi lại chỉ tay vào Quân Khởi La: “Hoàng thượng, chắc chắn là Quân Khởi La làm, nếu tỳ nữ của nàng ta biết bí pháp, không dám chắc nàng ta không biết!”

Quân Khởi La tới Đức Tuệ cung, chuyện này, nếu không phải La Hân Nhi làm thì chính là nàng làm! Nàng không thể khai La Hân Nhi ra, sống chết cắn chặt Quân Khởi La cũng không hề sai! Nàng không dễ chịu, Quân Khởi La há lại có thể sống thoải mái như thế?

“Hừ, đường đường là đại tiểu thư của Phàn Dương Vương phủ, xảy ra chuyện thì chỉ biết cắn bám không biết đi tìm nguyên do, không biết mất mặt sao?” Giọng nói uy nghiêm của Thái hậu vang lên bên ngoài điện.

Bên trong viện nhường một lối đi, Thái hậu ăn mặc chỉnh tề đi vào đại điện.

Bà từ từ không đến, vì phái người tìm cho ra ả cung nữ trong miệng Quân Khởi La đã nói – Tuệ Nhi.

Từ miệng của Tuệ Nhi, bà biết được rằng A Trạch ép nàng ta dẫn Quân Khởi La tới Đức Tuệ cung, muốn hủy đi trong sạch của Quân Khởi La. Nào ngờ không hủy được của Quân Khởi La, mà trong sạch của Thẩm Uyên Tâm lại bị hủy mất.

Chân tướng là như thế nào, bây giờ bà ta không biết, nhưng có thể khẳng định một điều rằng Quân Khởi La tới Đức Tuệ cung, đã từng tiếp xúc ở cự ly gần với A Trạch!

Hiện tại Quân Khởi La là vị hôn thê của A Dận, có vẻ A Dận cũng coi nàng hết như bảo bối, tất nhiên sẽ âm thầm phái người che chở cho nàng. Nói thế thì bọn họ đã biết tâm tư của A Trạch từ lâu, mới thần không biết quỷ không hay đưa Thẩm đại tiểu thư lên giường của A Trạch.

Nhưng mà cho dù kết quả là thế nào đi chăng nữa, chuyện này cũng liên quan tới A Trạch, bà không thể nói chuyện này ra, bà hiểu rất rõ nhi tử hoàng đế của mình, nếu hắn biết chuyện này có liên quan đến A Trạch, thì chắc chắn sẽ không khinh xuất tha thứ cho A Trạch, tước quyền, mãi mãi không được vào kinh cũng có khả năng! Mặc dù A Trạch là đứa con hồ đồ không tiếc, nhưng cuối cùng thì cũng là miếng thịt rớt xuống từ trên người bà. Làm nương thì làm sao có thể để cho hài tử của mình chịu khổ?

Thái hậu nhìn Quân Khởi La, không hề chớp mắt, thâm sâu như biển cả, phảng phất như muốn nhìn thấu Quân Khởi La.

Quân Khởi La nhìn thẳng vào đôi mắt bà, trên gương mặt treo một nụ cười nhàn nhạt, không có một chút sợ hãi nào.

Đừng nhìn tướng mạo thái hậu có vẻ ôn tồn, luôn luôn mang theo nụ cười, nói năng thì cũng khách khách khí khí, nhưng hoàng cung chính là một nơi ăn thịt người không nhà xương, tất nhiên Quân Khởi La biết rõ có thể có rất nhiều người trong những phi tần trở hết tài năng, Q/[^]V/lq.d mở một con đường bằng máu trở thành người trên người khác, trong những trận tranh đấu bất tận mà có thể bình an nuôi lớn hai nhi tử, thì làm sao thể là một kẻ tầm thường đầu đường xó chợ được?!

Sở dĩ nàng đến tắm điện của thái hậu trước, cũng chỉ là muốn mượn sự hỗ trợ của bà xử lý chuyện này cho xác thực mà thôi.

Ai này không dám thờ mặt ra, không rõ ý của thái hậu là gì.

Bàn tay Đoạn Thiên Nhã đỡ khuỷu tay tăng tổ mẫu của mình cũng khấn trương chảy mồ hôi ròng ròng.

Lão hầu phu nhân vỗ vỗ tay nàng, truyền âm nói: “Nha đầu, biểu tâu của con cũng chỉ lớn hơn con một tuổi mà thôi, tại sao nàng đối mặt với thái hậu mà vẫn ung dung bình tĩnh như thế, mà con chỉ nhìn thôi mà tay cũng có thể chảy đầy mồ hôi? Sau này qua lại với biểu tâu của con nhiều vào, học tập một chút đi!”

“Nhưng mà thái hậu đang tính làm gì?”

“Ha ha, ai mà biết được?! Nha đầu, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng đoán mò tâm ý của những người trong cung này.” Lão Hầu phu nhân truyền âm với Đoạn Thiên Nhã, đôi mắt thì lại nhìn chăm chăm vào Quân Khởi La, càng lúc càng vừa ý với nàng rồi. Nữ tử như thế, có thể chống đỡ cửa Tấn Vương phủ, có lẽ, Tấn Vương phủ sẽ càng cao hơn vì nàng cũng chưa biết chừng!

Đoạn Thiên Nhã khẽ vâng một tiếng xem như câu trả lời.

.....

Long Dận kéo Quân Khởi La qua, đặt tay nàng bám chặt vào khuỷu tay mình, cười âm thầm nói với thái hậu: “Thái hậu, người một lão nhân gia làm cái gì thế? Sẽ dọa sợ tức phụ của A Dận!”

Thái hậu thu lại biểu cảm nghiêm túc, lúc mặt nhìn Long Dận thì đã khôi phục dáng vẻ hiền hòa của lão thái thái như mọi khi, sáng giọng: “Xem tiểu tử ngươi yêu thương quá, chả là ai gia vừa được Quân nha đầu kê một phương thuốc rất tốt, viện phán trong thái y viện ai cũng nói phương thuốc này rất hay, rất tốt cho căn bệnh lâu năm của ai gia. Ai gia thấy Quân nha đầu, đang muốn hỏi thăm xem mấy năm nay nàng sống qua ngày thế nào, không ngờ rằng lại khiến ngươi dọa tới nơi, ngươi đây, còn không bằng một nửa tức phụ ngươi đâu.”

“Ha ha.” Long Dận không hề tức vì thái hậu nói y không bằng Quân Khởi La, mà trái lại còn dương dương tự đắc: “A La có thể được thái hậu coi trọng như thế, là phúc đức của A Dận đây, được thế như thế, kiếp này A Dận cũng không hối tiếc rồi.”

“Coi ngươi không có tiền đồ chút nào.” Thái hậu liếc mắt nhìn y rồi nói: “Tuổi ngươi không còn nhỏ nữa, trước tiên cứ dưỡng thân thể cho tốt, sớm ngày nói đổi tông đường cho Tấn Vương phủ mới là chính sự.”

Long Dận nháy mắt mấy cái, vô cùng đồng ý nói: “Phải đấy, trái lại thái hậu nói thật là đúng đắn, A Dận định là dưỡng thân thể cho tốt, mau chóng sinh nhi tử cho Tấn Vương phủ.” Dứt lời thì đá lỏng nheo với Quân Khởi La.

Quân Khởi La không nói gì nhìn lên trời, cái da mặt này này đúng là càng lúc càng dày rồi.

Thấy động tác mờ ám của Long Dận, thái hậu gật đầu nói: “Bây giờ A Dận hiền hòa hơn thuở thiếu niên, như thế thì tốt lắm.”

“Thái hậu quá khen.”

Thái hậu cười nhạt, lúc này mới quay sang nhìn Thẩm Uyển Tâm vẫn còn đang quỳ trên mặt đất rồi nói: “Ban này Quân nha đầu luôn luôn ở trong cung của ai gia xem bệnh, mãi đến khi A Dận đón nàng mới rời khỏi, ngươi cho rằng nàng có thời gian làm chuyện này sao?”

Thẩm Uyển Tâm nào có thể ngờ đến chuyện này?

Chuyện này có thái hậu làm chứng, có lẽ không giả. Thế thì chính là ả tiện nhân La Hân Nhi kia làm rồi!

“Thần nữ.....”

“Đủ rồi!” Thái hậu quát Thẩm Uyển Tâm dừng lại, nhìn Long Triệt rồi nói: “Nếu Thẩm đại tiểu thư và A Trạch đã có phu thê chi thực rồi. Thì do ai gia làm chủ, nạp làm trắc phi cho A Trạch, chọn ngày tốt đưa vào Tiêu Dao Vương phủ đi.”

Mọi người liếc mắt nhìn Long Túc Vân, thấy hắn không có bao nhiêu đau khổ vì vị hôn thê của mình phải gả cho thúc thúc của mình, cảm thấy không cho hắn cái nhìn “bạc tình” rồi.

Long Triệt trả lời: “Làm theo quyết định của mẫu hậu là được rồi.”

Thái hậu nhìn Thẩm Cẩm Thành, uy nghiêm nói: “Phân Dương Vương, các ngươi có dị nghị gì không?”

Trong sạch của Tâm Nhi đã cho Tiêu Dao Vương rồi, làm trắc phi cho Tiêu Dao Vương là kết quả tốt nhất, mặc dù tên Tiêu Dao Vương này hơi không đáng tin, nhưng cũng coi như là anh tuấn nho nhã, hơn nữa hoàng đế rất tốt với người đệ đệ Long Trạch này.

Thái hậu cũng không hề khinh nhờn mình!

Sau khi nghĩ thông suốt, Thẩm Cẩm Thành cúi đầu sát đất, nói: “Vi thần không có dị nghị.”

“Thần nữ.....”

Thẩm Uyên Tâm còn đang định nói gì nữa, thì Chu thị đã vội vàng che miệng nàng lại và nói: “Thần phụ cũng không có dị nghị.”

Thái hậu gật đầu nói: “Được rồi, thì giờ cũng không còn sớm nữa, chắc hẳn mọi người cũng đã mệt mỏi, thôi ra về hết đi.”

Thẩm Uyên Tâm trông thấy dáng vẻ thờ phào nhẹ nhõm của La Hân Nhi, nhân lúc Chu thị lơ lửng, thoát khỏi tay nàng hô lên: “Thái hậu, thần nữ.....”

Thái hậu liếc mắt thờ ơ, câu nói kế tiếp của Thẩm Uyên Tâm cũng bị nén lại.

“Tâm Nhi, tổ mẫu của con chết rồi.” Chu thị nhanh miệng nói thảm bên tai Thẩm Uyên Tâm xong, thì vội vàng đập đầu với thái hậu, lo lắng thái hậu không tha tội một cái thì sẽ lấy mạng của nữ nhi mình ngay. “Thái hậu thứ tội, Tâm Nhi, nàng bị chiều hư, thần phụ về phủ sẽ dạy bảo nàng cho thật tốt.”

Đôi mắt Thẩm Uyên Tâm mờ đi, tại sao B.q.đ.q.v tham gia một buổi cung yến thôi, mà lại rơi vào nông nỗi như thế này?

Tổ mẫu đã chết, hôn sự của nàng và An Vương cũng bị ngâm nước nóng rồi.....

Nàng thật hối hận mà, tại sao lại đến tham gia cung yến này?

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Xảy Ra Chuyện Rồi

Edit: Quan Vũ

Gió nhẹ nhàng thổi qua, ánh trăng sáng vàng vạc.

Gần như Thẩm Uyên Tâm được tỷ nữ thân cận Chu thị là Kim Kiều, Ngân Kiều đỡ ra khỏi hàng cung.

Đến chỗ xe ngựa của Phàn Dương Vương phủ đầu lại, bỗng dung nàng không đi nữa, kéo kéo Chu thị, khẩn cầu: “Mẫu phi, con muốn gặp An Vương điện hạ, con muốn gặp An Vương!”

Chu thị thấy nữ nhi như thế này, trong trái tim vô cùng chua xót, xoay người lau nước mắt, một lúc lâu mới quay lại khuyên nhủ, an ủi: “Tâm Nhi, chuyện đã đến nước này thì con nên tiếp nhận tình hình hiện tại đi, quên An Vương đi. An Vương hẳn.....”

Trông biểu hiện hôm nay của An Vương điện hạ, dường như #Guānyǔ đã bị ả tiện nhân Quân Khôi La kia mê hoặc mất rồi, nam nhân có mới nói cũ như thế, sao có thể là mối lương duyên được?!

Trong lòng Thẩm Uyên Tâm đau xót, đôi mắt đầm lệ, nói: “Mẫu phi, nữ nhi biết, bây giờ nữ nhi đã mất đi trong sạch, đâu còn xứng đôi với chàng nữa? Nữ nhi tìm chàng vì có chuyện muốn nói với chàng.”

“Có chuyện gì hay để nói với hân? Lúc này Thẩm Cẩm Thành cưỡi ngựa đi qua, mặt mày sa sầm nói: “Còn ngại bộ mặt của Phàn Dương Vương phủ chưa mất đủ sao? Hơn nữa bây giờ trời đã tối, An Vương vẫn chưa ra khỏi cung, chẳng lẽ con muốn chờ ở đây? Vốn dĩ Thái hậu đã không hài lòng với con, đến lúc đó, chuyện sẽ tới tai bà ta, không thể bót đưng đến những người nhiều quyền hạn* đi sao.”

*Những người nhiều quyền hạn [排头 - đầu bài]: Ý là những người cấp cao, chẳng hạn như đầu não,... Ta không biết nên nói thế nào nên để thế.

Hôm nay, nương của ông ta chết, mối duyên tốt đẹp của nữ nhi bị hủy, trong lòng ông ta đã vô cùng âm ức. Còn nha đầu chết tiết Quân Khôi La kia, đi đâu không thể gặp nữa cho lành, sao lại không đi chết đi?!

“Nhưng mà.....”

Thẩm Uyên Tâm còn đang định nói gì đó, nhưng Thẩm Cẩm Thành quát với Kim Kiều, Ngân Kiều: “Còn không mau đỡ tiểu thư lên xe? Hay là muốn ăn đòn hả?”

Kim Kiều, Ngân Kiều đâu dám chần chừ? Vội vàng đỡ Thẩm Uyên Tâm lên xe ngựa, tên đánh xe vội vàng lái xe đến.

Chu thị trông theo xe ngựa đã chạy xa, biến thành một điểm nhỏ, nàng mới len lén liếc mắt nhìn Thẩm Cẩm Thành, ngồi lên xe ngựa mình.

.....

Từ An cung, đại điện.

Thái hậu phát tay bảo đám cung nhân lui xuống hết, quát với Long Trạch đang cúi đầu đứng bên cạnh: “Nghịch súc, quỳ xuống cho ai gia!”

Long Trạch cũng không phản bác mà quỳ xuống mặt đất luôn.

Đối với người mẫu thân này, từ nhỏ hắn ta đã kính sợ từ tận trái tim. Cho dù bây giờ bà đã lớn tuổi, mặt cũng hay cười hơn, trông đáng vẻ cũng hiền hòa dễ gần, nhưng hắn vẫn rất sợ bà như ngày trước.

Thái hậu nâng chung trà lên, nhấp một ngụm trà, mắt liếc nhìn hắn, thân nhiên nói: “Nói đi, cuối cùng là hôm nay xảy ra chuyện gì.”

“Nhi thần.”

Long Trạch ngáp ngừng mở miệng, suy nghĩ xem đ.đ.l.q.đên nói bằng quơ cho qua chuyện như thế nào, thấy sắc mặt của mẫu hậu mình sa sầm, vội vàng nói: “Trong yến hội nhi thần uống rượu quá nhiều, đầu óc hơi choáng váng, bèn đến Đức Tuệ cung nằm nghỉ một lát, trong mơ màng, nhi tử cảm giác thấy có người trên giường của nhi tử, còn tưởng rằng đó là cung nữ, bèn.”

“Choang!”

Thái hậu ném chung trà xuống cạnh Long Trạch, nước trà, lá trà và mảnh sứ vỡ văng tung tóe khắp nơi, câu nói tiếp theo của hắn bị cắt ngang, cái cổ co rụt lại, cũng không dám thở mạnh ra.

Giọng nói và vẻ mặt của Thái hậu nghiêm khắc, quát lên: “Ngươi tưởng ai gia lắm cảm rồi phải không, không thèm quan tâm chuyện gì, lại còn tùy tiện nói láo sao? Tuy ai gia đã già rồi, nhưng đôi mắt vẫn còn dùng tốt, đầu óc cũng không lú lẫn! Còn không mau khai thật ra cho ai gia!”

Làm sao Long Trạch dám nói dối nữa? Vội vàng nói: “Vốn dĩ nhi thần đang chọn mắt trong Đức Tuệ cung một lát, nhưng Thái Từ Phi và Thẩm Uyển Tâm đến tìm nhi thần, bảo nhi thần.”

Thái hậu nhíu mày nói tiếp: “Bao ngươi đi làm nhục Quân Khôi La?”

Long Trạch gật gật đầu, sau đó kể lại hết đầu đuôi mọi chuyện hắn bắt Tuệ Nhi gạt Quân Khôi La đến Đức Tuệ cung một lần.

“Rầm!” Thái hậu đập tay mạnh lên bàn, giận dữ không kiềm nổi, nói: “La Hân Nhi, Thẩm Uyển Tâm. Thật đúng là quá to gan, thế mà lại dám thông đồng với nhau tính hại hoàng thân quốc thích, quả đúng là vô pháp vô thiên! La Hân Nhi kia cho rằng Thái Từ thích nàng ta thì có thể muốn làm gì thì làm sao?”

Bà đã nhận ra La Hân Nhi không phải là phường an phận từ lâu rồi, ba năm trước đây, vốn dĩ bà ta không đồng ý cho Thái Từ cưới La Hân Nhi, nhưng mà không những hắn không cưới Thái Từ Phi, mà thậm chí còn thông đồng với tả tướng La Minh Viễn hạ được nàng ta, hủy trong sạch của nàng ta và cả hôn ước của nàng ta và A Dận. Vốn dĩ Hoàng hậu nhìn trúng chất nữ của nàng, Trần An Nhi của Xương Nghĩa Vương phù làm Thái Từ Phi, nào ngờ Thái Từ lấy cái chết uy hiếp, bắt đắ dĩ mới cho La Hân Nhi vị trí chính phi của Thái Từ.

Bà đã nghe nói La Hân Nhi một mảnh si mê với Long Dận từ lâu, nhưng mà đã gả cho Thái Từ ba năm rồi, mà nàng ta cũng không hết lòng với Long Dận, thậm chí không thích bên cạnh A Dận có nữ nhân, cũng quá không coi trọng mặt mũi hoàng thất rồi!

Hừ, chưa nói đến nàng ta đã là thê tử người ta rồi, mà cho dù nàng ta hòa ly với Thái Từ đi chăng nữa, thì chẳng lẽ nàng ta cho rằng A Dận đuổi, không cưới hoàng hoa khuê nữ, mà lại đi cưới giấy rách đã bị Thái Từ mạng rồi như nàng ta?! Mơ mộng hảo huyền!

“Ruồi bọ không bầu trứng không nứt!” Thái hậu lạnh lùng nói: “Nếu các nàng không thấy người nhìn nha đầu Quân gia kia không chớp mắt, thì làm sao có thể tìm đến người? Ai gia cảnh cáo ngươi, không thể đụng đến nha đầu Quân gia kia, nếu không A Dận tìm người làm ầm lên, ai gia cũng không chắc rằng có thể bảo vệ ngươi được!”

Long Trạch nghe xong lời này, thì vô cùng khinh thường, nói: “Hắn cũng chỉ là một thần tử, lại còn có thể lật thuyền chuyển sóng sao? Hơn nữa, Tấn Vương thúc đã chết, Tấn Vương phủ đã không còn như năm đó từ lâu rồi! Hơn nữa, trông A Dận như thế, cũng không sống thêm được mấy năm, mẫu hậu, người sợ hắn làm gì?” Đáng vẻ tên kia tiêu tụy vì bệnh, quả đúng là uống phí một đại mỹ nhân mà! Ở với hắn cho lấy tai vạ, chi bằng tiện nghi cho mình đi!

Chắc chắn, dáng hình lung linh tươi ngon kia, quả đúng là khiến người ta chết luôn!

“Ha, quả nhiên không làm đương gia thì chẳng biết chuyện nhà khó!” Thái hậu bị hắn làm cho tức quá hóa cười, cười khúc khích nói: “Cho dù Tấn Vương phủ không còn như năm đó, nhưng nó cũng là Tấn Vương phủ! Ngay cả hoàng huynh của con cũng không dám chống đối với Tấn Vương phủ, con dựa vào cái gì để khinh thường đ[đ]lqđ >anyũTấn Vương phủ? Con đừng quên trong tay Tấn Vương phủ vẫn còn nắm giữ Phi Ưng Ky, mặc dù ba năm trước chết mất 5000 người, nhưng vẫn còn 5000, vẫn là sự tồn tại không thể xem thường! Nếu đế vương Long thị có chuyện không làm, người có được Phi Ưng Ky có thể bức vua thoái vị, lập nên chúa mới! Hôm nay, ai gia cũng coi như là có thể nhận ra, Long Dận coi nha đầu Quân gia như bảo bối, đến lúc hắn tìm tới hoàng huynh của con, bắt hành quyết ngươi, chẳng phải chỉ cần một câu của hắn thôi sao?!”

Long Trạch bĩu môi, không phục, thở dài: “Chúng ta nhân lúc hắn vẫn chưa có hậu duệ, giết chết hắn thì được rồi còn gì, cần gì phải chịu cho hắn kim hãm, chịu quả hèn nhát này? Phi Ưng Ky không có người kế thừa, còn không thuộc về hoàng tộc chúng ta à?”

“A Trạch, nói những lời này với mẫu hậu con ở đây một chút là được rồi. Hơn nữa chuyện này còn có hoàng huynh của con, con đừng đi phá tên kia cho thoải mái!” Thái hậu thối thối: “Nghe lời mẫu hậu, tạm thời đừng trêu chọc Quân Khởi La, nếu thật sự con rất thích nàng ta, đợi đến khi Long Dận chết rồi, mẫu hậu làm chủ cho con, ban nàng ta cho con!”

Mặc dù Long Trạch rất không bằng lòng, nhưng vẫn nói theo thái hậu: “Nhi tử nghe mẫu hậu là được.”

Lúc này, Thái hậu mới hài lòng gật đầu, nghĩ nghĩ rồi hỏi: “A Trạch, theo những lời con nói, Quân Khởi La làm con hôn mê?”

Long Trạch hồi tưởng lại thật kỹ về tình cảnh lúc đó rồi nói: “Lúc ấy, trong phòng chỉ có nhi tử và nàng, có lẽ không sai đâu.”

“Nha đầu kia biết y thuật, chắc là dùng thuốc làm mấy người các con hôn mê. Bây giờ xem ra, nếu Quân Khởi La không biết võ, thì chính là Long Dận phải người ở bên cạnh nàng ta, con phải nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng đi gây sự với nàng ta!” Thái hậu dặn dò mãi.

Có được câu trả lời quả quyết của Long Trạch, Thái hậu nói tiếp: “Về Thẩm Uyển Tâm kia, Tiêu Dao Vương phủ cũng không thiếu cho nàng ta một gian phòng, một bát cơm, con chọn ngày đưa nàng ta về đi, cũng đừng quá làm mất mặt Phàn Dương Vương phủ.”

“Nhi tử đã hiểu rồi.”

“Ừm, thì giờ đã không còn sớm nữa, con đi về đi!”

“Vâng, nhi tử cáo lui, mẫu hậu, người cũng nghỉ sớm đi.”

Nhìn nhi tử của mình khuất bóng, đôi mắt lấp lánh ánh sao của Thái hậu dần dần tĩnh lặng, nhìn xa xăm bên ngoài điện, không có tiêu cự, nhưng suy nghĩ thì lượn lờ trong đầu bà.

Chuyện hôm nay, Quân Khởi La và Long Dận cũng biết La Hân Nhi tham gia vào rồi? Mục đích bọn họ xách Thẩm Uyển Tâm lên giường A Trạch là gì? Nếu bọn họ biết rõ La Hân Nhi cũng tham dự vào chuyện này, có bỏ qua cho nàng ta không?

La Hân Nhi, nữ nhân kia, nên cho nàng ta ném chút khổ cực rồi!

Còn có Quân Khởi La kia!

Trên đời này, người dám lợi dụng ta, người chính là người đầu tiên!

Nhớ đến ban nãy ở Đức Tuệ cung, Quân Khởi La đối mặt với mình mà không chút sợ sệt, thì bà đã nhận ra, chắc chắn lq?đơn Quân Khởi La không phải là loại người tầm thường! Nữ tử như thế, gả vào Tấn Vương phủ, cũng không thể là chuyện tốt!

Hoàng thượng đã làm một chuyện sai hoàn toàn rồi!

Còn cả An Vương cũng là thứ ngu dốt, rõ ràng là nhân duyên tốt đẹp, nhưng cuối cùng lại bị hấn lãng phí mất, hối hận rồi chứ?!

Hơn nữa bà còn nghe nói, Quân Khởi La được tứ hôn cho Long Dận, chính là chủ ý của An Vương.

“Ha ha.” Thái hậu nở nụ cười gượng gạo.

Sao bà lại không hiểu tâm tư của An Vương đây? Chẳng phải là từ nhỏ đã bị Long Dận đè đầu, nên định làm chuyện này cho hắn bị nhục nhã sao?

Ài, thật không biết nên nói sao cho tốt đây!

“Thái hậu nương nương.” Kim ma ma thân cận của Thái hậu chậm rãi đi vào Từ An cung, còn chưa bước vào cửa điện thì đã kêu lên: “Xảy ra chuyện rồi!”

Thái hậu không vui, nhíu mày lại: “Kim ma ma, bà cũng đã ở bên cạnh ai gia tới bốn mươi năm rồi phải không? Sao lại không có quy củ như thế?”

Kim ma ma quỳ xuống và nói: “Nương nương thứ tội, thật sự là chuyện có nguyên do ạ!”

“Hừm?” Thái hậu nhíu mày, hiếm khi có chuyện gì khiến Kim ma ma muốn nói mà lại cảm thấy cấp bách, lại còn gấp bà với tư thế vâng.

“Tuệ Nhi bị người ta côi xiêm y, đẩy nàng ra khỏi cung, trần truồng trên đường, thân thể nàng không thể động đậy, nhưng đầu óc thì tỉnh táo, quan lại vừa mới trở về đi ngang qua, gần như ai cũng trông thấy hết cả rồi. Nô tỳ sai người đưa nàng về, lạ thay sau khi về thì nàng lại có thể động đậy, sau đó nghĩ quần trong lòng, nhảy xuống giếng rồi, tới khi cứu lên thì đã chết.” Kim ma ma trần thuật mấy câu làm rõ mọi chuyện, cuối cùng thì nói: “Ban đầu nô tỳ không định kinh động đến lão nhân gia như người, nhưng sau thì lại cảm thấy trong cung mà xảy ra chuyện này, lại còn là nô tỳ thân cận của người, vẫn phải để người quyết định.”

“Rầm!” Thái hậu đập một cái thật mạnh lên bàn.

Nếu bà không nghĩ ra là ai làm, thì bà không nên sống nữa!

Ban này bà gọi Tuệ Nhi đến đây nói rõ chuyện đêm nay, sau đó châm chước nàng bị A Trạch bắt ép, chỉ phạt nàng một tháng tiền tiêu vặt, rồi bảo nàng đi về, nào ngờ lại phát sinh chuyện này!

Quân Khởi La, Long Dận, các người, đây là tát thẳng vào mặt ai gia à!

Giỏi, giỏi, thật đúng là quá giỏi!

Rất lâu sau, Thái hậu mới thu lại hung ác nham hiểm trong đôi mắt, thờ một hơi thật dài, giọng điệu hơi bất đắc dĩ: “Đưa nàng về giao cho cha mẹ nàng đi, nhớ, đưa nhiều bạc cho bọn họ nhiều một chút.”

.....

Tê Hà cung, tẩm điện của Văn Phi.

“Cái gì?”

Văn Phi đang nằm nghiêng mình dựa vào chiếc gối dựa trên giường, nghe thấy nhi tử mình thuật lại đầu đuôi mọi chuyện vừa mới xảy ra ở Đức Tuệ cung, vụt một cái đã ngồi dậy, giọng nói vang lên trong điện đang yên tĩnh trở nên hơi bén nhọn, mặt mày hơi trắng bệch vì đau đầu lại càng tái mét hơn: “Sao có thể như thế? Vậy thì cô gắng suốt hai năm qua của con, chẳng phải là đồ sông đồ biển hết rồi à?”

“Nhi thần cũng còn khiếp sợ vì chuyện đêm nay, trong đầu mơ mơ hồ hồ.” Long Túc Vân cảm thấy mình cũng sắp đau đầu đến nơi rồi: “Tâm Nhi nói là Quân Khởi La hại nàng, nhưng mà tỷ nữ của Quân Khởi La lại không hề rời khỏi Đức Cần điện, mà nàng thì đang ở cung của Thái hậu chẩn bệnh.”

“Đột chút.” Văn Phi bắt được chữ “chẩn bệnh”, ngạc nhiên hỏi: “Nàng ta IQđqp.q.v.ũ biết y thuật?”

“Cái này thì nhi thần cũng không rõ ràng lắm.” Long Túc Vân trả lời thành thật: “Nhưng mà trong yến hội ban này nàng từng nói có biết chút y thuật, Thái hậu cũng nói toa thuốc nàng kê, ngay cả viện phán trong Thái y viện cũng nói là rất thần kỳ.”

Đôi mắt Văn Phi hơi nheo lại: “Không thể ngờ nàng ta che giấu thâm sâu đến như thế!” Nói xong thì nhìn Long Túc Vân, “Vân Nhi, con cũng hối hận rồi sao?”

Nghĩ đến gương mặt đẹp không tỳ vết của Quân Khởi La, và cái dáng vẻ đắc ý luôn nhìn khiêu khích mình của Long Dận, bỗng vẻ mặt Long Túc Vân lộ vẻ hơi buồn nản: “Nhi thần.”

Nếu lúc trước hẳn nghe lời mẫu phi mình, thành thành thật thật cười, thì sao có thể đi đến nông nổi này? Sao có thể để cho Long Dận kiêu ngạo như thế?

Nhưng mà thứ khiến hẳn xót xa ân hận hơn là, hôn ước của Quân Khởi La và Long Dận lại do chính tay hẳn thúc đẩy!

Hôn lễ của Long Dận và Quân Khởi La cũng chỉ còn một tháng nữa, hẳn vẫn còn cơ hội, không phải sao?

Sao Văn Phi không biết hẳn hối hận, khoát tay nói: “Được rồi, lúc này ở Đức Cần điện, mẫu phi đã nhận thấy con hối hận rồi, nếu không thì sao lại làm ra những chuyện thất lễ như thế kia? Nhưng bây giờ, xem ra, mẫu phi lại không làm sai, không những không tranh được, mà lại còn khiến phụ hoàng con bất mãn, e rằng ngay cả ngoại công của con cũng tức giận rồi.”

“Mẫu phi, hôm nay người bị uất ức rồi. Người yên tâm, người đối xử với nhi thần tốt, trọn đời nhi thần cũng không quên!” Long Túc Vân hạ quyết tâm, nói: “Chắc chắn nhi thần phải ngồi lên vị trí kia, tuyệt đối không để mẫu phi phải chịu thêm một chút uất ức nào nữa!”

Văn Phi vô cùng vui mừng: “Cho dù con nói những lời này, nhưng mẫu phi cũng sẽ không tiếc sức giúp con!”

Long Túc Vân quỳ gối xuống và nói: “Nhi thần tạ ơn mẫu phi!”

“Chúng ta là mẫu tử, tạ ơn làm gì? Con đứng lên đi!”

Tới khi Long Túc Vân đứng lên, Văn Phi hỏi: “Nói mẫu phi nghe thử xem con tính làm gì tiếp theo.”

Long Túc Vân nghĩ nghĩ, rồi nói: “Hôm nay phụ qđ hoàng rất tức giận, tạm thời chúng ta không nên làm gì nữa.”

“Mẫu phi cũng tán thành.” Văn Phi gật đầu, nói: “Mẫu phi hơi mệt, con đi về đi.”

“Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Đêm Không Ngủ

Edit: Quan Vũ

Tối nay, đối với La Hân Nhi mà nói, chắc chắn là một đêm không ngủ.

Ra khỏi Đức Tuệ cung, thì nàng ta đã bị Thái tử Long Túc Dương kéo về Đông Cung, có thể nói, dọc theo đường đi thì lo lắng để phòng, cả trái tim khó chịu giống như bị chiến trong chảo dầu.

Về đến Đông Cung rồi, Long Túc Dương phát tay cho cung nhân thị tỳ lui xuống hết, kéo nàng ta vào tắm điện ngay, sau đó bế nàng ta lên vút lên giường.

Nhìn con mắt đỏ như máu của Long Túc Dương, La Hân Nhi sợ run người, thấy hắn quay đầu cầm lấy một cái roi mềm tinh xảo đi về phía mình, trái tim nàng ta chìm vào đáy cốc, thụt lùi vào phía trong giường, mãi đến khi không còn đường lui, thì tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Đôi mắt Long Túc Dương tròn trừng hung ác nham hiểm, từng bước từng bước tiến về phía La Hân Nhi.

Nếu nói hôm nay có chuyện gì khiến hắn ta vui mừng, thì đó chính là hôn sự giữa Long Túc Vân với Phàn Dương Vương#Guānyǔ phủ bị hóa thành bọt biển! Nhưng nhiều đây thôi thì không đủ để triệt tiêu nữ nhân trước mắt này được, thế tử của hắn ta đàn tình khúc cho nam nhân khác ngay trước mặt bao nhiêu người khiến hắn bị áp bức và lảng nhục!

Nhảy lên giường ngay, Long Túc Dương vung roi đánh lên người La Hân Nhi.

Một roi này dùng bảy tám phần lực, đánh cho La Hân Nhi nghe răng trợn mắt, nhưng lại cắn răng không để tiếng hét phát ra.

“Tiên nhân, bản cung không đối tốt với ngươi sao? Bản cung không đủ yêu ngươi sao?” Long Túc Dương vừa kéo vừa đánh vừa quát: “Ba năm, cho dù thủ đoạn năm đó của bản cung không quanh mình lỗi lạc, nhưng đó cũng là vì yêu ngươi, tại sao trái tim của ngươi không có chút hơi ấm nào, giống như bao băng sắt băng đá thế hả?”

Cho dù đã đến giới hạn phát cuồng rồi, nhưng những đòn roi của hắn cũng rất có kỹ xảo, luôn tránh đánh lên mặt và da trình ra ngoài của La Hân Nhi, chọn đánh lên phần đùi trên người nàng ta.

“Yêu ta?”

La Hân Nhi mở trừng mắt, xốc tay áo lên, trên bề mặt là những vết roi có mới có cũ chằng chịt khắp nơi, nhìn mà ghê người. Nàng trừng mắt nhìn Long Túc Dương, hận ý tràn ra đầy mắt, lần đầu tiên dám lớn tiếng bộc lộ cảm xúc của mình: “Tạm thời không nói đến chuyện ngươi đoạt được ta như thế nào, phương thức yêu ta của ngươi chính là dùng roi đánh ta, dùng sáp đèn nhúm lên ta, lấy dây thừng trói ta, hoan ái với ta. Thậm chí ngay lúc nguyệt sự của ta đến, ngươi vẫn không để ý đến lời cầu xin của ta, cả đêm đòi hỏi? Long Túc Dương, ngươi yêu như thế, ta không muốn nói, không muốn nói! Ngươi vốn chỉ là tên biến thái, biến thái! Ta thích A Dận đấy, yêu A Dận đấy, thì sao nào? Nếu không có ngươi, ta đã là phu thê với chàng từ lâu rồi! Ngươi thấy chàng đối xử với nữ nhân của mình thế nào, còn ngươi thì đối xử với ta thế nào?”

Cho dù La Hân Nhi mắng Long Túc Dương biến thái, thì vẻ mặt của hắn cũng không biến đổi thế nào hết, nhưng mà sau khi nàng nhắc tới Long Dận, đôi mắt hung hiểm càng đỏ hơn, lực trên tay cũng tăng thêm, ngay cả lý trí sau cùng cũng mất hết, một roi quất vào mặt La Hân Nhi.

Một đường đỏ chót ghê rợn giống một con giun bò xấu xí trên mặt bên trái của La Hân Nhi, nhìn mà ghê người, nóng rát đau, đã không còn vẻ xinh đẹp tươi mát như ngày trước.

“Hừ!”

Long Túc Dương cũng chỉ hơi thoáng khựng lại một chút, hừ lạnh nói: “A Dận A Dận, gọi thân thiết làm sao! Ngươi yêu hắn, cũng phải xem người ta có yêu ngươi không đấy! Chẳng lẽ ngươi không nhận thấy trước giờ hắn chưa từng yêu ngươi sao? Đêm nay, ngay cả một cái liếc mắt thôi mà hắn cũng không bỏ thí cho ngươi mà, tội gì ngươi phải ở đây tự mình đa tình thế? Người ta bây giờ ôm đại mỹ nhân, lại là dòng chính nữ của Phàn Dương Vương phủ, thân phận còn cao quý hơn ngươi! Hơn nữa, cho dù hắn yêu ngươi, mà bây giờ bản cung không cần ngươi nữa, ngươi cho rằng hắn còn có thể muốn một cái giày rách bị người ta đi hỏng sao? Chỉ với thân phận thế tử Tấn Vương phủ của hắn, cũng không thể nào muốn nữ nhân bản cung không cần nha!”

Lời Long Túc Dương nói có thể là vô cùng vô tình, giống như một con dao sắc lẹm cắm vào trái tim La Hân Nhi.

Đúng thế nhỉ, cho dù Quân Khôi La vô tài vô đức thì sao nào? Nàng ta chính là dòng chính nữ của Phàn Dương Vương phủ, lại còn là một nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp lại còn sạch sẽ!

La Hân Nhi tuyệt vọng nhắm mắt lại, lịm đi cảm thấy những đòn roi Long Túc Dương đánh vào người cũng chẳng còn đau nữa, miệng thì thảo: “Long Túc Dương, ngươi đánh chết ta đi, những ngày như thế, ta đã chịu đủ rồi.”

“Ha ha ha ha.” Long Túc Dương ném roi xuống, vừa cười bỏ xiêm y của mình, vừa điên cuồng nói: “Ngươi muốn chết? Ngươi đã quên bản cung đã hao hết tâm tư để khiến ngươi thành nữ nhân của bản cung thế nào à? Ngươi đã quên đến cả tôn nghiêm bản cung cũng không cần nữa vì để ngươi ngồi lên vị trí chính thê như thế nào rồi à? Cho nên La Hân Nhi, trước khi bản cung còn chưa chơi chán ngươi, thì làm sao bản cung cho ngươi đi chết được chứ

hả? Trước khi bản cung buông tha cho người, cứ an tâm thành thoi làm Thái Tử Phi của người đi!”

Dứt lời, trên người hắn đã không còn vật gì nữa, càng không để ý đến những vết roi chông cật trên người La Hân Nhi, thậm chí còn chỗ bị máu thấm ướt, gỡ vải cái đã cời sạch xiêm y của nàng, hung hăng áp xuống.

.....

Đức Ý điện, tẩm cung của hoàng đế Long Triệt.

Long Triệt bảo Thư Kim Toàn canh ở ngoài phòng, còn mình ở trong phòng, khẽ gọi: “Ảnh Từ.”

Một bóng dáng người mặc đồ đen che mặt hùng tráng không biết từ đâu, bay tới trước Long Triệt, trên người hắn có một loại hắc ám lạnh lẽo của ám vệ, lại có một cỗ hơi thở mạnh mẽ chính trực của người quân nhân, hai cỗ khí chất hòa lẫn vào nhau, không hề khiến người ta cảm thấy mâu thuẫn.

Chỉ thấy hắn quỳ một gối xuống đất, cung kính gọi: “Chủ tử.”

“Người đứng lên rồi nói.”

“Dạ.”

Tới khi tên mặc đồ đen đứng lên, Long Triệt mới nhìn ra ngoài cửa sổ với ánh mắt sâu xa, hình như muốn trông đi thật xa thật xa, ngay cả giọng nói cũng mơ hồ: “Đời này, ngoại trừ quyền thế ra, thứ duy nhất trẫm yêu chính là nữ nhân kia.....”

Ảnh Từ thật sự giống hệt như một bóng dáng, đứng ngay ngắn tại chỗ, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía trước không chớp mắt. Hắn biết, lúc chủ nhân cần bộc bạch với ai đó, thì mình chỉ cần lặng lẽ nghe là được rồi. Thế nên hồ hấp của hắn gần như không, sợ phiền nhiễu tâm trạng của chủ nhân.

Bỗng giọng nói của Long Triệt dừng lại, nhắm mắt lại, suy nghĩ phiêu diêu.

Hai mươi một năm trước, lão ta mười chín tuổi, phụ hoàng bệnh chết, trải qua một trận gió tanh mưa máu, cuối cùng lão ta cũng có thể thừa kế ngôi vua.

Bấy giờ húng khởi, đại yểm quần thần vô cùng thân thích.

Lão tự nhân mình vô tình, cảm thấy đời mình sẽ không thể nào yêu một nữ nhân nào đó, cho dù nạp phi, cũng chỉ để có con nối dòng mà thôi.

Nào ngờ đêm ấy, có một bóng hình như tiên tử mà gương mặt cũng nhỏ xinh như thế xông vào mắt lão, mỗi cái nhăn mày mỗi nụ cười đều khiến trái tim như hồ nước lão ta gợn lên từng con sóng lăn tăn, lúc nào ánh mắt cũng không thể không chế được cứ đuổi theo nàng, khi ấy lão vẫn chưa biết đó là động lòng, mãi thật lâu về sau mới dần dần hiểu rõ thứ tình cảm nhớ một người đến ngủ không được, mà cho dù lâu lắm không gặp, giọng nói và dáng điệu nụ cười của nàng cũng khắc sâu vào sâu trong đầu chính là yêu!

Nhưng khi đó nàng cũng chỉ mới mười hai tuổi, quá nhỏ, lão thầm nghĩ đợi thêm vài năm nữa thôi, rồi lại thổ lộ với nàng.

Vì thế, ngôi vị hoàng hậu của lão cũng trống không ba năm!

Ba năm sau, ngày ấy nàng mười lăm tuổi cập kê, lão biết quan hệ giữa nàng và Văn Phi tốt, bèn ép Văn Phi gọi nàng vào cung, làm bộ gặp nàng ngẫu nhiên, gặp nàng ở Thanh Thủy đình trong cung.

Ba năm không gặp, gương mặt nàng trở mĩa, càng trở nên linh động tao nhã, khiến trái tim lão đập còn mạnh hơn, giống như một tên tiểu tử lỗ mãng chưa rành chuyện đời.

Lão phát tay cho mọi người lui hết, đứng một mình với nàng ở Thanh Thủy đình, thổ lộ tình cảm tương tư vài năm của mình, cũng hứa hẹn sau khi nàng gả cho hắn, sẽ phong nàng làm hậu ngay.

Nào ngờ khi nàng nghe xong thì không hề kinh hi như những nữ tử khác, mà dường như vô tâm với cuộc sống trong hậu cung người lừa ta gạt, nàng trả lời khước từ bảo cho nàng chút thời gian suy nghĩ.

Lão cũng không muốn ép nàng, d-d*#q/đ bèn đồng ý với thỉnh cầu của nàng, để nàng về.

Khi ấy lão tưởng, tình thâm ba năm của mình, chắc chắn có thể cảm động nàng! Hơn nữa có nữ tử nào mà không thích ngôi vị hoàng hậu đại biểu cho quyền thế và vinh quang?

Nhưng mà một cái đợi này được nửa năm!

Lão tức giận mà lại còn vui mừng hơn, nữ tử mình yêu, tất nhiên không phải nữ tử tầm thường!

Dò được nàng đến Thiên Diệp tự cầu phúc cho mẫu thân đã khuất, lão phái người chờ nàng trên đường về, định bắt cóc nàng ép vào cung, ở lại gạo nấu thành cơm, rồi lại đến Phàn Dương Vương phủ cầu hôn. Nào ngờ bị người ta cản trở, bắt cóc thất bại.

Sau đó lại dùng danh nghĩa của Văn Phi mời nàng vào cung, nàng lại cự tuyệt với lí do thân thể không khỏe. Thế nhưng đến khi tự dung hay tin tân Thám

Hoa Lang Thẩm Cẩm Thành làm ra chuyện quấy rối với nàng, Phàn Dương Vương không thể không để cho Thẩm Cẩm Thành ở rể trong Phàn Dương Vương phủ.

Chuyện tình vương vấn với nữ tử ba năm lại bị phá hỏng như thế, lão thật muốn xét xác cái tên cảm thú Thẩm Cẩm Thành kia! Sau đó..... Bỗng trong đầu này ra một kế hoạch, cuối cùng lão cũng buông tha cho Thẩm Cẩm Thành.

Nhưng mà cho dù như thế, lão vẫn muốn chiếm lấy nàng, cho dù nuôi dưỡng nàng, cho dù không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nhưng lão cũng muốn có được nàng.

Nhưng khi nghe nói nàng mang thai, hành động lại trở ngại, chỉ chờ sau khi nàng sinh xong mới quyết định. Chẳng thể ngờ, chín tháng sau, lại bất ngờ nghe tin nàng chết được truyền ra, rong huyết khó sinh nên chết!

Bấy giờ lão như bị sét đánh, vô cùng hối hận không áp dụng thủ đoạn cưỡng chế với nàng, bắt nàng về bên cạnh mình.

Những tưởng nàng chết ngoài ý muốn, nhưng chưa từng nghĩ rằng đó lại là mấu chốt của Thẩm Cẩm Thành hại chết nàng! Làm sao bảo lão không tức giận được? Nếu không bận tâm nguyên nhân khác, chắc chắn lão sẽ tiêu diệt cả nhà Thẩm Cẩm Thành!

“Haizzz!”

Long Triệt thở dài thườn thượt, nói: “Nay cũng đã nhiều năm rồi, trầm cho rằng mình đã không còn trái tim, nhưng mà.....” Bỗng dưng lão quay sang Ảnh Từ: “Nhưng hôm nay trầm gặp được một nữ tử rất giống nàng, cảm giác như trái tim như được sống lại..... Ảnh Từ, ngươi nói trầm nên làm gì bây giờ?”

Nhìn thấy Quân Khôi La kéo khăn che mặt xuống, lão như trông thấy Quân Như Sơ đứng ngay trước mặt mình như ngày trước, trong phút giây ấy còn tưởng rằng nàng sống lại, sau đó mới nhớ ra nàng đã chết đi nhiều năm lắm rồi, nữ tử trước mắt này chính là nữ nhi của nàng.

16 năm, lão cho rằng mình đã quên nữ nhân kia từ lâu, nhưng không ngờ lúc nhìn thấy Quân Khôi La, thì gương mặt người kia lại hiện rõ trong đầu mình.

Trong trí nhớ, nàng bằng tuổi với Quân Khôi La bây giờ, mặt giống nhau, thông minh giống nhau, tao nhã vô song giống nhau, chỉ có một thứ khác nhau chính là lúc nhìn thì đôi mắt Quân Khôi La ánh lên tia sáng xảo quyệt, khiến người ta càng nhìn càng thấy nàng linh động càng thông minh.

Nhìn Quân Khôi La, khiến lão cảm thấy mình như trở về hai mươi mấy năm trước, vẫn còn tuổi trẻ khí thịnh, khí huyết sôi trào như thế, có thể vì một chút cảm giác, một chút yêu, đợi một cái ba năm, chỉ đợi nàng lớn lên.

Ban này thất lễ ở Đức Cần điện, bản thân lão cũng rõ ràng, nhưng lão hoàn toàn không tài nào không chế mình được, để cho trái tim đã chết đi nhiều năm giống như cây khô gặp tiết xuân, coi như đoạn tình yêu mất mát kia được nối tiếp.....

Long Triệt vẫn chưa nói ra tên “nàng”, nhưng Ảnh Từ vẫn hiểu lão đang nói tới ai. Hắn vẫn nhìn không chớp mắt, giọng nói bình thản: “Hà có gì chủ tử phải khó xử? Thuộc hạ bắt nàng tới là được rồi.”

“Ha ha.” Long Triệt khoanh hai tay ra sau lưng, ngược nhìn vàng trắng mờ ảo huyền diệu qua bóng cây, cười khỏ nói: “Nàng là nữ nhi của Như Sơ; vị hôn thê trước của An vương; vị hôn thê bây giờ của Long Dận, mối hôn này lại là trầm ban!”

Đáy mắt Ảnh Từ hơi lóe sáng, hơi cúi đầu nói: “Dưới khắp gầm trời, đâu chẳng đất vua, trên mọi bến bờ, ai không thần tử, chủ tử muốn người, Tấn Vương thế tử còn có thể oán hận câu nào sao?”

Long Triệt khẽ thở than nói: “Nói như thế là thế nào, sao trầm có thể làm ra chuyện cưỡng ép cướp đoạt thế tử của thần tử? Hơn nữa, Tấn Vương thế tử không giống thần tử!”

Dường như Ảnh Từ rất hiểu Long Triệt, hiểu ý lão ngay, cung kính nói: “Thuộc hạ biết nên làm thế nào rồi.”

“Ừ.” Long Triệt vừa lòng xoay người lại, nói với Ảnh Từ bằng giọng tán thưởng: “Cũng là người hiểu trầm nhất! Qua hai năm nữa, ngươi cũng bốn mươi?”

“Hai năm ba tháng.”

Long Triệt gật đầu nói: “Còn hai năm thôi, người kia cũng đã chết khá lâu rồi. Khi đó ngươi bốn mươi tuổi, IL(Q7Đô@n trầm sẽ để cho ngươi đoàn tụ với nữ nhi của ngươi, rồi ban thưởng cho ngươi một chỗ đất phong, cưới thêm mấy phòng thê thiếp cho ngươi, bù đắp mấy năm bị thiệt cho ngươi.”

Ảnh Từ hơi xúc động, vội vàng quỳ một gối xuống đất: “Độc sức làm việc cho chủ tử là phúc đức mấy đời của thuộc hạ, thuộc hạ không dám muốn phong thưởng. Chỉ hy vọng chủ tử sớm ngày thực hiện được ý nguyện, thuộc hạ cũng có thể sớm được đoàn tụ với nữ nhi.”

Nhớ đến nữ nhi của mình, gần trong gang tấc nhưng không được gặp mặt nhau, hấn đau lòng. Đời này, hắn đã mắc nợ nàng rất nhiều. Cuối cùng không bao lâu nữa thì phụ nữ có thể đoàn tụ rồi, dường như trong lòng hắn như được tắm máu gà, sức mạnh tràn trề.

“Nói nhảm nhiều thế làm gì?” Long Triệt hơi tức giận nói: “Ngươi làm nhiều chuyện cho trầm như thế, lại ẩn nấp trong bóng tối nhiều năm vì trầm, sao trầm có thể bạc đãi ngươi? Yên tâm đi, trầm nhất ngôn cửu đỉnh, lời đã nói ra, chắc chắn không thu hồi.”

“Thuộc hạ tạ ơn chủ tử!” Ảnh Tử cũng không câu nệ nữa, cúi đầu cung kính tạ ơn.

“Đúng rồi.” Đột nhiên nhớ tới cái gì, Long Triệt cười trừ tức nói: “Trẫm thấy phản ứng hôm nay của An Vương, có lẽ là rất hối hận đây!”

Nói đến chuyện này, trong lòng lão ta còn cảm thấy hơi may mắn vì nhĩ tử của mình lại đi hủy bỏ hôn ước với Quân Khởi La.

Ảnh Tử nghe xong thì khinh thường, nói: “Thân là hoàng tử, làm việc phải chịu trách nhiệm, bỏ cũng đã bỏ rồi, sao hán có thể hối hận? Thật là mất phong phạm của hoàng tử!”

“Ha ha, nhĩ tử tốt này của trẫm ư, đã tâm cũng không nhớ đâu! Chỉ tiếc hai năm cố gắng của nó chắc chắn là nước chảy về biển đông rồi, cho dù Thẩm Uyên Tâm gả cho hán cũng có kết quả như thế thôi.” Long Triệt nhớ đến chuyện đêm nay, không khỏi nở nụ cười: “Còn tiện nghi cho cái tên đệ đệ tốt của trẫm.”

“Chủ tử bày mưu tính kế, hiển nhiên hết thảy đều nằm trong lòng bàn tay người.” Lời Ảnh Tử nói này đã đúng trọng tâm, không có chút ý tứ nịnh bợ.

Long Triệt không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, thản nhiên nói: “Người đi xuống đi, hành sự cẩn thận một chút.”

“Dạ!”

.....

Quân Khởi La và Long Dận ra khỏi hoàng cung, Long Dận lại bảo Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu đi về trước.

Hai nha đầu kia không hỏi Quân Khởi La tiếng nào, đã tự động vào chỗ ngồi trên xe ngựa Vô Ngân điều khiển rồi đi về, khiến Quân Khởi La tức giận chết. Cuối cùng các nàng là người của ai vậy? Sao có thể nghe theo căn dặn của Long Dận thế?

Long Dận thấy đáng về tức tối của nàng, bèn lấy lòng: “Được rồi, các nàng cũng chỉ muốn để chúng ta ở chung nhiều hơn, bồi dưỡng bồi dưỡng tình cảm đây. Chẳng qua sau khi nàng gả cho ta rồi, tất cả mọi chuyện trong Vương phủ đều do nàng định đoạt hết, tất cả mọi người ai cũng nghe lời nàng căn dặn sai khiến, bao gồm cả ta.”

Đám người Vô Thương, Vô Ảnh nấp ở một chỗ tối tăm gần đó, nghe Long Dận nói xong, không khỏi đầu đầy vạch đen. Sao chủ tử của bọn hán có thể vì lấy lòng lão bà, mà lại không biết tiết tháo thế?

Lúc này Quân Khởi La mới vừa lòng, hỏi: “Cuối cùng chàng giữ ta lại định làm cái gì?”

“Bây giờ còn chưa qua giờ Tý, chúng ta đi thả đèn hoa đăng đi, sau đó chơi đêm ở Kính Nguyệt hồ.” Long Triệt nhìn ngắm sắc trời, ranh mãnh nói: “Thế còn nàng không cảm thấy nàng có chuyện gì muốn hỏi ta chăng?”

Quả thật trong đầu Quân Khởi La có điều muốn hỏi, nhưng mà nàng cũng không thể thừa nhận, nếu không tên kia còn không xấu xa vênh mặt lên à? Cho nên lờ mờ y một cái rồi nói: “Là tự chàng có cái gì muốn nói với ta thì nói đi, hay là tìm cái cờ gì?”

Long Dận cười sang sảng, nói: “Phải phải phải, là ta có chuyện không nói không vui, vậy nàng theo ta đi không?”

Quân Khởi La cao ngạo ngẩng đầu, “Đi thôi, còn chần chừ gì nữa?”

Bây giờ Long Dận mới cười sùng sịnh Q.V/:lqd nắm lấy bàn tay giai nhân đi đến Kính Nguyệt hồ, Vô Khuyết núp trong góc tối không xa vội vàng đi sắp xếp.

Tới khi Long Dận và Quân Khởi La đến bến phà ở Kính Nguyệt hồ, Vô Khuyết đã cầm hai cái đèn hoa đăng chờ ở đó, tại bến phà, vẫn còn một chiếc thuyền hoa đậu lại.

Lúc này hai bên bến phà của Kính Nguyệt hồ, được treo một loại đèn, do đèn sàn khắp nơi được dán bằng giấy màu, nên ánh sáng chiếu ra rực rỡ nhiều sắc màu. Liều là lướt rũ xuống, có thể trông thấy chung quanh còn có rất nhiều tiểu tình lữ thả đèn hoa đăng.

Trung Thu, tình lữ ở Đông Lăng cùng nhau thả đèn hoa đăng có một cách hiểu, làm như thế là sẽ nhận được chúc phúc của hà bá, cả đời tương thân tương ái.

Quân Khởi La chưa từng làm loại chuyện nhảm chán này bao giờ, nàng chỉ đơn giản là đi thả đèn hoa đăng với Long Dận thôi, so ra thì, thật sự nàng còn chờ mong lời giải thích của Long Dận hơn.

Long Dận giới thiệu Vô Khuyết qua loa một lát với Quân Khởi La, rồi dẫn nàng đến bên hồ.

Rất nhanh Quân Khởi La đã viết lời chúc mừng tốt đẹp lên đèn hoa đăng bỏ vào trong hồ, còn thái độ thành kính của Long Dận khiến nàng xấu hổ sờ sờ cái mũi, thầm nghĩ, rằng mình quá không hiểu tình thú rồi, thế rồi âm thầm hạ quyết tâm chắc chắn sau này phải học một chút mới được, ít nhất không thể ngu người như hôm nay vậy.

Long Dận thả đèn hoa đăng xong, rồi đỡ Quân Khởi La lên thuyền hoa, làm như chẳng thèm để tâm tới ánh mắt kinh diễm của tiểu tình lữ chung quanh.

Thuyền hoa nhanh chóng được chèo khỏi cạnh hồ, Long Dận dẫn Quân Khởi La đi lên lầu hai trên sàn tàu (hiểu là boong tàu).

Giữa sàn tàu được bày một chiếc bàn tròn nhỏ nhắn, trên bàn đốt một ngọn đèn lồng lưu ly đa cam, dưới ánh đèn, có thể nhìn thấy mấy món ăn và hai xấp điêm tâm và rượu nhẹ với hai bộ bát đĩa đã được chuẩn bị sẵn, mùi món ăn, điêm tâm và mùi rượu nồng nàn lan tỏa, khiến người ta thêm thưởng.

Lúc này trong cung yến, do ứng phó với đám ngư quỳ xà thần này, thật sự không ăn cái gì hết, sau đó lại bị giữ lại ở Đức Tuệ cung lâu như thế, sau đó lại âm thầm đến chỗ cung nữ nghỉ ngơi tìm ả cung nữ bên cạnh Thái hậu kia, cho nên Quân Khởi La đã hơi đói bụng từ lâu rồi.

Quân Khởi La đến cạnh ghế đầu rồi ngồi xuống, cầm một cục bánh ngọt ngó sen rồi ăn luôn.

Long Dận nhìn dáng vẻ của nàng thì * lên cười, ngồi xuống chỗ đối diện nàng rót cho nàng một ly rượu và nói: “Ăn chậm một chút, kéo nghen.”

Quân Khởi La nhận lấy ly rượu uống ực một cái cạn ly, sau đó vừa ý tặc tặc lưỡi nói: “Mặc dù không tinh khiết và thơm như Ly Nhân túy, nhưng cũng thơm và dư vị.”

“Ly Nhân túy? Nghe có vẻ rất ý thơ.”

“Áy, có cơ hội mời chàng uống.” Quân Khởi La khẳng khái nói, thấy Long Dận rót rượu cho y, thì vội vàng đoạt lấy ly rượu trong tay y, nói: “Bây giờ trên người chàng đang có độc, cũng đừng uống rượu.”

“Được.” Khóe miệng Long Dận nở nụ cười, ngoan ngoãn đặt bầu rượu xuống, lấy đĩa gấp từng miếng nhỏ ăn.

Tướng ăn của y tao nhã, không nhanh không chậm, trông cũng rất mỹ cảm.

Quân Khởi La im lặng cười mắng một câu, rồi lại rót rượu cho mình.

Long Dận gấp một miếng cá trạng nguyên hình sóc (Squirrel Mandarin Fish) dứt vào miệng rồi nói: “Từ lượng của A La có vẻ không tệ?”

“Ừ, lúc trước làm người thử thuốc độc, trên người rất đau đớn, lợi dụng rượu tự gây tê cho mình, từ từ thì từ lượng tốt lên.”

Quân Khởi La nói như nước chảy mây trôi, nhưng Long Dận nghe mà lòng đau xót, đặt đĩa xuống, đưa tay qua cái bàn cầm lấy tay trái của Quân Khởi La, nói với vẻ mặt nghiêm túc: “A Là, ban này lời nói ở Đức Tuệ cung, là xuất phát từ trong trái tim.”

Quân Khởi La biết y đang nói đến câu nói “Sau này ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng phải chịu đựng một chút cực khổ nào” kia, gật đầu nói: “Ta tin chàng.”

Nàng tin tưởng y đấy!

Trong lòng Long Dận mềm nhũn ra, nói: “Mẫu phi của ta và mẫu phi của La Hân Nhi có họ hàng khá gần*, ta lớn hơn La Hân Nhi hai tuổi, lúc ta được tám tuổi, thì hai người họ định chuyện hôn nhân cho bọn ta.”

*Họ hàng [渊源]: ta cũng không chắc về cái này, hồi trước đọc cv rồi mà quên gần hết, hv là uyên nguyên (cội nguồn), có vẻ là họ hàng, có gì về sau ta sẽ sửa lại, còn giờ thì cứ vậy đi.

Quân Khởi La không nghĩ rằng y sẽ mở lời nói về những chuyện này, hơi sững sốt một lát, rồi đặt đĩa xuống bắt đầu nghe chăm chú.

“Trước đây ta không hiểu đính hôn là chuyện như thế nào, đến khi ta được mười tuổi mới biết đính hôn chính là định chuyện chung thân, nhưng mà dù cho tương lai bọn ta sẽ làm phu thê, nhưng ta vẫn không động lòng với nàng ta một chút nào, lúc ấy ta nghĩ cưới ai cũng như nhau, Tần Vương phủ cũng chỉ có thêm nữ nhân với thân phận tương đương thế thôi!” Có lẽ sợ Quân Khởi La không tin, lại nói thêm: “Thật sự, tuy nàng ta đã rất đáng yêu đa tài đa nghệ ngay từ nhỏ, nhưng ta chưa từng động lòng với nàng ta.”

Thấy Quân Khởi La gật đầu, mới nói tiếp: “Mãi đến khi ta được mười hai tuổi, sinh thần ba mươi tuổi của phụ thân nàng ta – La Minh Viễn, ta và mẫu thân đến nhà nàng ta chúc thọ. Do nha đầu của nàng ta liếc nhìn ta, nên nàng ta cho người móc mắt nha đầu kia, sau khi ta nghe nói đi ngăn cản cũng không kịp.”

Quân Khởi La vô cùng kinh ngạc, La Hân Nhi nàng ta ngang ngược đồ kị khiếp quá nhỉ?

“Một tiểu cô nương còn chưa được mười tuổi, thế mà hung tàn như thế chỉ vì chút chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, thì làm sao có thể đảm nhiệm vị trí chủ mẫu tương lai của Tần Vương phủ được? Ngày thường nàng ta bên cạnh mẫu phi làm bộ dịu ngoan, mẫu phi rất thích nàng ta, ta biết nói chuyện này cho mẫu phi d/đ/lq?đ thì bà ấy cũng không tin, nên không hề nói cho bà ấy, nhưng trong lòng ta đã hạ quyết tâm sau này sẽ không lấy nàng ta.”

Long Dận nói xong thì khẽ cười, có một loại khoan khoái như trút được gánh nặng: “Có lẽ là ý trời đi! Vào năm kia, ta mười bảy tuổi, vốn hai nhà muốn thương lượng hôn sự của ta và nàng ta, nào ngờ Bắc Nhung xâm phạm, hoàng thượng phái phụ vương ra quân đón địch, ta lấy lý do nam nhi chí tại gia quốc, theo phụ vương đến biên thành, hôn sự bị cản trở rồi.”

Chuyện về sau, Quân Khởi La cũng đoán được kha khá.

Nhưng mà La Hân Nhi hoặc là người nhà của nàng ta ghét bỏ mạng Long Dận không lâu nữa, bèn gả nàng ta cho Thái Tử.

Có lẽ đa phần là người nhà nàng ta bức ép, nếu không dựa vào tình cảm của La Hân Nhi đối với Long Dận, chắc chắn sẽ không từ bỏ Long Dận để gả cho người khác!

Người này có chỗ đáng thương mà cũng có chỗ đáng hận, cho nên đối với La Hân Nhi, Quân Khôi La không mấy may mắn sinh đồng tình.

Có thể là nhớ đến phụ mẫu mình, bỗng cảm xúc của Long Dận hơi ảm đạm.

Quân Khôi La cầm lại bàn tay y và nói: “A Dận, sắp đến ngày giỗ của hai người họ rồi phải không?”

Quân Khôi La nhớ ba năm trước, lúc cứu Long Dận, nếu không sai thì là mấy ngày này.

Long Dận hơi ngần ngại, liếc nhìn Quân Khôi La, trả lời: “Còn tám ngày.”

“Đến lúc đó ta đi dâng hương cho họ cùng chàng.”

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 122: Thật Đúng Là Khinh Thường Nàng

Long Túc Vân ra khỏi cung của mẫu phi mình, bước đi dưới ánh trăng ra khỏi hoàng cung.

Lên xe ngựa của An Vương phủ, Long Túc Vân chậm rãi ngồi xuống, dựa lưng vào vách xe, nhắm mắt lại, chuyện phát sinh ở Đức Tuệ cung đêm nay hiện lên trong đầu, hần bắt đầu cảm thấy tâm tình thật ưu phiền.

Vốn dĩ qua mấy canh giờ nữa sẽ là hôn lễ của hần và Thẩm Uyển Tâm, nhưng mà trong một đêm quá ngắn ngủi, mọi cố gắng đã tan tành, sao hần không buồn bức được? Hơn nữa, cho dù người tham gia cung yến đêm nay không nói ra, thì đến sáng sớm ngày mai, hôn lễ đang trong mong đợi không hề được cử hành, thì khắp trong kinh thành, ai ai cũng biết cả, cho dù muốn phong tỏa cũng không phong tỏa được!

Hơn nữa, hần và Thẩm Uyển Tâm qua lại với nhau hai năm, nếu nói hoàn toàn không có tình cảm gì cũng không tài nào nói nên câu. Mặc dù Thẩm Uyển Tâm cũng là một đại mỹ nhân yếu điệu, nhưng bọn họ vẫn chưa từng vượt rào nửa bước, dù cho đôi lần khó kìm lòng được, thì lúc nào cũng bị nàng thoái thác đến đêm tân hôn nên nhịn xuống.

Nếu biết trước sẽ tiện nghi cho vương thúc mình, chi bằng thái độ lúc trước kiên quyết một chút, ăn trước sau vui mà!

Haizzz!

Bỗng Long Túc Vân mở mắt ra, thờ dài thườn thượt, vừa sai bước ra khỏi chiếc xe ngựa, nói với Phi Loan: “Ngươi về phủ trước đi, đêm nay đừng đi theo ta.”

Lúc này hần vô cùng muốn phát tiết cảm xúc của mình, mặc dù An Vương phủ của hần cũng có hai người trắc phi và vô số thị thiếp, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, thì vẫn là Con Nhện Đen xinh đẹp quyền rũ câu hồn nhiếp phách kia hơn, càng nghĩ đến bàn tay làm hài lòng nam nhân đến đường nào kia.

“Chừ từ.....”

Phi Loan muốn gọi hần lại, nhưng Long Túc Vân đã thay đổi phương hướng, thi triển khinh công, tự mình vào biệt viện ở Kính Nguyệt hồ.

Không quá nửa khắc, thì đã đến một viện với cảnh chung quanh đẹp và tĩnh mịch. Hần không đi vào từ cửa chính, mà đi thẳng vào một ngôi viện độc lập như ngựa quen đường cũ.

Trong viện rất yên tĩnh, đèn sáng bên cạnh cửa sổ trong đại sảnh, còn có những âm thanh tí tí tách tách vọng ra.

Long Túc Vân đứng nghe ngóng ở dưới cửa sổ, sau đó mới nhẹ tay nhẹ chân bước vào phòng, giống như một tên trượng phu đi bắt thê tử vậy, tung cước đá văng cửa phòng vào trong, sau đó thông thả bước tiếp, cười như không cười và tiến vào.

Con Nhện Đen nằm trên giường với vẻ mặt thích ý, trên thân thể nàng vẫn còn một nam nhân có thân thể cường tráng đang nằm sấp trên đó.

Người nam nhân trên người Con Nhện Đen nghiêng đầu nhìn Long Túc Vân, người bắt đầu run như cây sậy.

Còn Con Nhện Đen thì hơi kinh ngạc liếc nhìn Long Túc Vân, làm bộ không thèm để ý, với với tên nam nhân trên người “Ngươi tiếp tục”, rồi mới nói với

Long Túc Vân: “Chẳng phải sáng mai là ngày lành rước dâu của An Vương điện hạ sao? Sao lại chạy đến đây thế?”

Ngay trước mặt An Vương, nam tử kia đã ỉu xiu từ lâu, làm sao còn dám tiếp tục chứ?

Con Nhện Đen cảm giác được sự biến hóa của hắn ta, tung cước đập hắn xuống giường, gót chân loạng choạng té vào trước người Long Túc Vân, thân thể cường tráng kia sợ run người kịch liệt.

Con Nhện Đen giật giật, tay chống đầu nằm nghiêng người, đường cong lưng linh hoàn mỹ lộ ra, khiến yết hầu Long Túc Vân trượt lên trượt xuống. Nàng nhìn như chẳng nhìn tên nam nhân có thân thể như con gấu kia đã như quả trứng yếu ớt, khinh thường: “Đồ vô dụng, quá uổng phí cho thân hình cao lớn cường tráng như thế!”

Long Túc Vân kinh miệt nhìn thoáng qua tên nam nhân trên mặt đất, nhanh tay cầm cái Ly Biệt Câu của Con Nhện Đen để ở trên bàn lên, móc một nhát lấy đầu của tên nam nhân trong ánh mắt hoảng sợ của hắn.

Theo quán tính, đầu của hắn bị ném bay vào thành một đường cong lên trên giường, rơi đúng vào tầm tay Con Nhện Đen, máu tươi đỏ sẫm bắn tung tóe lên nửa người Con Nhện Đen.

Con Nhện Đen không chút sợ hãi, từ từ xách cái đầu tròn trắng mắt kia lên, coi ngó ngay trước mặt, rồi tiện tay ném xuống giường.

Cái đầu lâu kia lăn lông lốc đến tận góc tường mới dừng lại, để lại một đường máu chảy trông mà ghê người.

Con Nhện Đen đứng khỏi giường, bàn chân trần trụ đi về phía Long Túc Vân, ôm vòng lấy cổ hắn, nói: “An Vương điện hạ, người làm giường của ta bẩn rồi, đêm nay ta ngủ thế nào đây?”

Long Túc Vân nhéo cái bánh bao no đủ trước ngực nàng ta một cái, rồi nói với giọng điệu nhẹ nhàng lại chậm rãi: “Người, nữ nhân này thật đúng là không chịu tịch mịch, ở đâu cũng biết hưởng thụ!”

Con Nhện Đen lơ đãng nói: “Sao nào, chỉ cho nam nhân thỏa hoan, mà không cho phép nữ nhân hưởng lạc?”

“Hưởng lạc thì cũng phải lựa chọn đối tượng, đừng có bất cứ tên hộ vệ nhỏ nào cũng không buông tha.” Long Túc Vân ném Ly Biệt Câu trong tay đi, rồi nắm lấy bàn tay không an phận của nàng, sau đó ôm ngang người nàng lên và nói: “Người bẩn quá, đi tắm chút đi.”

“Trái lại ta nên tìm một người giống như An Vương điện hạ, thế nhưng ở đây ngoại trừ hộ vệ ra thì chính là đầu bếp, ta còn có cách nào sao?” Con Nhện Đen cũng không thèm để tâm hắn nói mình bẩn, cười hi hi mặc cho hắn ôm đến cái ao tắm lộ thiên đằng sau tiêu viện.

Ao tắm được xây bằng đá cẩm thạch, nước trong ao được dẫn từ Kính Nguyệt hồ, trong suốt sạch sẽ.

Long Túc Vân ném Con Nhện Đen vào, tự hắn cũng cởi bỏ hết xiêm y rồi nhảy vào.

Do hai người bọn họ ai cũng có nội lực hộ thể cho nên dù lúc này là đêm khuya cuối thu, cũng không cảm thấy lạnh.

Ánh trăng trên trời cao treo người, mỹ sắc ở mặt đất treo người.

Con Nhện Đen bơi lội trong nước như cá bơi một lúc lâu, Long Túc Vân mới nhào lên, ôm chặt lấy nàng từ phía sau. Nàng giống một cái đuôi cá không xương, tựa vào lòng hắn.....

Cũng không biết trôi qua bao nhiêu lâu, Long Túc Vân mới nằm sấp xuống bên ở ao.

Lúc này, tiếng địch du dương vọng đến từ phía Kính Nguyệt hồ, sau đó là tiếng tiêu đệm theo.

Tiếng địch du dương, tiếng tiêu uyển chuyển, giống như tiêu thiêu cửu thành phượng lai nghi*, hai người phối hợp với nhau không chê vào đâu được.

* Tiêu thiêu cửu thành phượng lai nghi: sáo thổi khúc tiêu thiêu cửu thành, chim phụng hoàng tụ tập đến nghiêm trang. Tiêu thiêu là một nhạc khí và là tên một nhạc chương của vua Thuấn. Nhạc chương này có 9 lần thay đổi tiết tấu, mỗi tiết tấu gọi là một thành, do vậy nên còn gọi là cửu thành, đây là một loại lễ nhạc dùng trong nghi lễ liên quan đến việc cúng tế trời, cầu mong mưa hòa gió thuận, đất nước yên bình. Hơn nữa, trong quan niệm của Đông phương, chim phụng hoàng xuất hiện sẽ báo điềm lành, thiên hạ thái bình. [tapchisonghuong.com.vn]

Long Túc Vân và Con Nhện Đen nghe đến ngáy người ra, nên cứ lẳng lặng nằm sấp trên bờ ao, mãi đến khi khúc nhạc kết thúc, vẫn cảm thấy dư âm bên tai còn vọng văng.

Đột nhiên, Long Túc Vân xoay người đứng dậy ra khỏi nước, nhặt ngoại bào trên mặt đất khoác lên người, rồi thi triển khinh công bay vút lên trên cái cây ở tường viện.

Hắn phát hiện ra rất nhiều tình lữ ngáy người ra nhìn vào trong hồ, hắn nhìn theo tầm mắt bọn họ, hơn ba mươi trọng trong hồ, có chiếc thuyền hoa hai tầng đậu lại, ở trên sàn tàu, hai bóng trắng một thấp một cao đứng tựa lưng nhau ở lan can. Cho dù chỉ là hai bóng lưng, nhưng dưới ánh trăng vẫn cứ phiêu dật như tiên nhân.

Trông thân hình kia, không phải Quân Khôi La và Long Dận thì là ai?

Lúc này ở trong yến hội nói cái gì cũng không biết, nhưng bây giờ lại địch tiêu hợp tấu với Long Dận ở đây.....

Nhưng thứ khiến người ta ảo não ta, cho dù là địch hay là tiêu, thì cũng có thể nói là kiệt tác.

Thế nên cho dù Quân Khởi La thổi địch hay tiêu, dựa vào trình độ âm luật của nàng, e rằng đã quăng La Hân Nhi đi mấy con phố!

Nghĩ như thế, thịnh nộ vừa mới được dẹp tan của Long Túc Vân lại bắt đầu bùng lên, tay hần cũng không tự giác bám chặt vào võ cây.

“Hai người kia là ai thế?” Con Nhện Đen mặc trung y cho Long Túc Vân, dựa trên cái cây bên cạnh hần, chân thon dài trắng nõn như ngọc.

“Địch tiêu thư của Phàn Dương Vương phủ – Quân Khởi La và Tấn Vương thế tử Long Dận!” Lúc Long Túc Vân nói đến hai chữ “Long Dận”, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi.

“A!” Con Nhện Đen kinh ngạc hô lên: “Là nàng!”

Long Túc Vân không hiểu ý, hỏi: “Người đang chỉ ai?”

Con Nhện Đen vừa mây mưa với Long Túc Vân xong, hơn nữa hai bên đang có ý đồ hợp tác, nên cũng không thèm để tâm đến lúc trước đã từng nói “Không phải quan hệ hợp tác, chuyện của Sát Thủ Minh không tiện cho người ngoài biết được”, nói với Long Túc Vân: “Nữ tử tên là Quân Khởi La kia, chính là đối tượng trong nhiệm vụ lần này của bọn ta, có người ra mười vạn lượng bạc để lấy mạng nàng ta. Lúc trước có người chỉ rõ muốn Thị huyết Ngũ La Sát hiệp xong giết nàng ta, ai ngờ Thị huyết Ngũ La Sát sống không thấy người chết không thấy xác, chắc chắn là lánh ít dữ nhiều. Nhiệm vụ lần này, chúng ta thật sự tổn thất vô cùng nghiêm trọng đấy!”

Làm sao Long Túc Vân chưa từng nghe đến tên tuổi của Thị huyết Ngũ La Sát? Trong lòng hần vô cùng kinh ngạc, là ai lại độc ác như thế, lại dám làm như thế với nàng! Rồi nhớ đến ban này ở Đức Tuệ cung, Quân Khởi La từng nói sau khi trở về thì từng đụng phải sát thủ, mới biết nàng không có nói dối, bèn hỏi: “Là ai muốn giết nàng?”

Đôi mắt như hồ ly của Con Nhện Đen từ từ nhìn vào mặt Long Túc Vân, nói bằng giọng mỉa mai: “Nghe nói trước kia nàng từng có hôn ước với người, nhưng chính người không bằng lòng cưới nàng, sao bây giờ lại quan tâm nàng như thế? Hơn nữa ấy, sáng mai còn là ngày đại hỷ của người, sao lại không giữ chút sức lực ứng phó với tân nương tử, lại còn đến nơi này lên lút gập ta?”

Mặt mày Long Túc Vân đen thui sa sầm, nói: “Đừng tưởng rằng bản vương từng có vài lần thân thiết da thịt với người, thì người có thể đi quá giới hạn bản thân! Nhớ kỹ, tốt nhất người ít hỏi chuyện của bản vương thì hơn, cũng không phải một tiểu sát thủ như người có thể chịu đựng con thịnh nộ của bản vương!”

Con Nhện Đen bĩu môi không thèm quan tâm, hần muốn biết chuyện gì mà còn sợ không nghe ngóng được à?

Trong nháy mắt, nàng lại giống như một con rắn linh hoạt trên cây lướt qua Long Túc Vân bên này, vừa ôm lấy cổ hần, vừa quán vào trước người hần, tà mị nói nhỏ bên tai hần: “Không hỏi thì không hỏi, chúng ta lại làm chút chuyện thực tế đi.”

Long Túc Vân làm sao chịu được dụ dỗ như thế? Ôm nàng nhảy xuống dưới tàng cây, bắt đầu làm trên cái cây to, vừa nói: “Người vẫn chưa nói cho bản vương là ai muốn mạng của Quân Khởi La.”

“Còn có thể là ai?”

Con Nhện Đen vòng tay ôm ngược vào cây đằng sau, híp đôi mắt như lim dim lại, nấp mấy môi trên tức, nói: “Mặc dù ta chưa từng gặp mặt Quân Khởi La, nhưng mà có lẽ nhân phẩm của nàng cũng không được tốt lắm, nếu không thì làm gì có phụ thân ruột nào lại muốn lấy mạng nữ nhi mình? Còn có cái á kếp mẫu của nàng còn ác hơn nữa, lại còn nói rõ muốn Thị huyết Ngũ La Sát hiệp xong giết nàng ta!”

Long Túc Vân có thể nghĩ đó là Thiệu thị, nghe nói là Thảm Cảm Thành và Chu Ngọc Lan, thì biểu cảm trên mặt hần, thật sự không thể chỉ dùng khiếp sợ để hình dung được.

Thảm Cảm Thành không muốn nhận lại nữ nhi Quân Khởi La này, vào ngày ấy nàng về, hần đã biết rồi, nhưng mà hần cũng không ngờ tới ông ta lại xuống tay với nữ nhi của mình. Còn như Chu Ngọc Lan, trông thì có vẻ dịu dàng, không thể ngờ lại còn ác độc như thế! Hần là đêm nay nàng ta sợ hãi Thiệu thị khai nàng ta ra trong cung, mới có thể đập chết Thiệu thị, nếu không thì đánh cho bà ta ngất đi là được rồi. Uống cho hần còn tin Thảm Uyên Tâm nói mẫu phi của nàng ta lương thiện biết bao nhiêu, bây giờ hần cũng hoài nghi trên thế gian này còn ai ác độc hơn nàng ta!

Khoảnh khắc Long Túc Vân kinh ngạc qua đi, lại hỏi: “Thế có nghĩa là Chó Ngao tới giết Quân Khởi La?”

Con Nhện Đen gật gật đầu.

Long Túc Vân hung ác nói: “Bảo hần dừng tay, bản vương không hy vọng Quân Khởi La phải chịu một chút tổn thương nào!”

“Cái này thì ta không làm được.”

Long Túc Vân cho rằng nàng không muốn, động tác nặng nề dừng lại, “ừ” một tiếng.

Con Nhện Đen biết hẳn hiểu lầm, thành thật trả lời: “Đã mấy ngày rồi ta không gặp hẳn. Mọi khi toàn là hẳn đến tìm ta theo tín hiệu, ta cũng không tài nào tìm tới hẳn được.”

“Chẳng lẽ ngươi không thể dùng tín hiệu giả để gọi hẳn về?”

“Không thể! Hẳn chính là một tên nảo nãn, trước khi một nhiệm vụ chưa được hoàn thành, ngay cả tổng bộ hẳn cũng không về nữa là! Nếu ngươi không muốn vị Quân tiêu thư kia gặp chuyện không may, thì chỉ có thể phái người bảo vệ nàng thôi! Nhưng mà với công phu của Chó Ngao, ngay cả Di Đà Trung cũng không chế phục hẳn được, ngươi phải phái người thật có bản lĩnh mới được.”

“Trước mắt ta không thể nhúng tay vào chuyện của nàng.”

Con Nhện Đen cười hiểu, nói: “Đúng rồi, bên cạnh nàng còn có Tấn Vương thế tử kia mà. Chẳng phải nghe nói hẳn sắp chết rồi à? Sao lại có thể xuất hiện trước mắt thế nhân?”

“Chuyện này, ngươi đi mà hỏi hẳn, xem coi hẳn có thể bị thủ đoạn của ngươi bắt làm tù binh không!” Long Túc Vân tức giận nói.

“Ha ha, cái tên ma ồm kia, thôi thì cứ để lại cho người khác đi.” Con Nhện Đen khẽ cười quỵn rử: “Ừm, ha ha ha. Ta có thể bắt An Vương điện hạ làm tù binh là đủ rồi.”

Một trận ngâm khê vang theo tiếng cười thánh thót kiều mỵ của nàng, khiến Long Túc Vân mắt hồn mất vía một lát, lực cũng nặng nề hơn một chút, nhưng vẫn không quên mục đích của mình: “Khi nào Di Đà Trung đến Đông Lăng?”

Nếu có thể nhanh chóng đạt được quan hệ hợp tác, rất nhiều chuyện, cho dù hẳn không thể ra tay, thì Di Đà Trung và Sát Thủ Minh của hẳn cũng có thể làm!

Con Nhện Đen nhướn mày, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Sao nào, ngươi rất hy vọng hẳn mau mau đến một chút phải không? Nhưng mà dù hẳn có tới, chúng ta cũng không thể giống như bây giờ rồi. Ừm, ha ha ha ha.”

Long Túc Vân hung hăng động vài cái, khinh thường cười nói: “Đông Lăng chính là đại bản doanh của bản vương, vẫn tìm cơ hội được. Hơn nữa bản vương có thể sợ một tên Di Đà Trung sao?”

“Được. rồi.” Giọng nói của Con Nhện Đen dứt quãng: “Hẳn ta đã chạy về Đông Lăng, nếu không nảy sinh chuyện gì, độ chừng nửa tháng sau là có thể đến rồi.”

“Ừ.” Nửa tháng, hẳn đợi được!

.....

Lúc Quân Khởi La về Bích Khê uyển, thì đã sắp đến giờ Sầu rồi, Vô Thương và Vô Ảnh nghe theo chỉ thị của Long Dận, lén đi trong tối theo nàng.

Vẫn chưa bước vào cửa viện, thì đã có bóng đen mạnh mẽ đã đánh úp vào nàng.

Ngay lúc bóng đen chạm vào xiêm y của nàng, sắp đắc thủ được rồi, thì một đường đao nhanh như chớp đã đánh thẳng vào mặt bóng đen trước khi nàng ra tay.

Khi thế kia mạnh mẽ, tên đồ đen không thể không vội vàng lui lại, nhanh chóng giơ đao ra bảo vệ tính mạng, sau đó phản đòn thần tốc, bắt đầu đấu với chủ nhân của đường đao sấm chớp kia.

Khinh công của hẳn ta cao, giỏi, e rằng Quân Khởi La cũng không bằng.

Đúng lúc này, Vô Thương và Vô Ảnh cũng chạy qua, gia nhập vào chiến đấu với tên đồ đen kia.

Quân Khởi La nhảy đến chỗ an toàn, ở bên cạnh, nhìn thật rõ, đáng người tên đồ đen kia cao to vạm vỡ, trên gương mặt bị khăn che đi lộ ra đôi mắt ung thâm thúy sắc bén, trên người có một loại hắc ám lạnh lẽo thuộc về ám vệ, nhưng cũng có một loại khí chất mạnh mẽ của quân nhân!

Thật đúng là mâu thuẫn!

Rồi nhìn người giúp nàng kia, không phải Chó Ngao thì còn ai nữa?

Quân Khởi La hơi mơ hồ, chẳng phải Chó Ngao tới giết nàng sao? Lẽ ra nếu người kia giết nàng rồi, hẳn còn đỡ phải ra tay, sao có thể ra tay giúp mình chứ?

Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu nghe thấy tiếng đánh nhau, mặc xiêm y vào rồi chạy ra, hỏi: “Tiêu thư, sao lại thế này?”

Quân Khởi La chỉ vào bóng đen vạm vỡ kia, khẽ nói: “Người kia mai phục bên ngoài Bích Khê uyển, thấy ta về thì muốn bắt ta, là Chó Ngao giúp ta. Nhưng mà nội công của hẳn bí hiểm, tới ta cũng chưa hề phát hiện ra sự tồn tại của hẳn.”

“Chẳng lẽ là sát thủ ai tìm tới sao?” Nhạc Tiêu chạy mày hỏi.

Quân Khởi La lắc lắc đầu nói: “Chưa từng nghe có một nhân vật như thế trong giới sát thủ, hơn nữa khí chất của hắn không mang theo vẻ khát máu giống như Chó Ngao, mà lại giống như là..... Âm vệ!”

“Âm vệ? Người của Long Túc Vân?” Nhạc Sinh hỏi.

“Cái này thì không rõ lắm.” Tay trái của Quân Khởi La cầm khuỷu tay phải, tay phải thì để thông xuống, ánh mắt nhìn chăm chú vào từng chiêu thức của tên bị mặt, nhưng mà không nhìn thấy động tác, đường đánh của hắn.

“Tiểu thư, chẳng phải Chó Ngao tới giết người sao? Sao có thể ra tay giúp người được?” Nhạc Sinh hỏi nghi vấn đang xoắn xýt trong lòng.

“Cái này ta cũng không rõ lắm nha.” Quân Khởi La nói xong, thấy ba người Chó Ngao và Vô Thương, Vô Ảnh, ba người đối chiến với tên bị mặt, cũng không chiếm được bao nhiêu lợi thế, khẽ gọi: “Tiểu Bạch, ra đi.”

Tiểu Bạch nghe thấy chủ nhân gọi nó, hứng khởi chui ra khỏi tay áo của nàng, cọ xát lấy lông trên mu bàn tay của nàng.

Quân Khởi La vỗ nhẹ nhàng lên đầu nó, /lq[đ] khẽ nói: “Đi cắn cái tên cao to kia.”

Hi hi, cắn người gì gì đó, nó cũng rất thích!

Tiểu Bạch nghe lệnh, vui mừng như điên, co thân vọt tới tên cao to, tận dụng triệt để mọi thứ trong trận đao kiếm không kẽ hở, cực kỳ nhanh, chuẩn cắn vào tay trái của tên bị mặt một cái, sau đó nhanh chóng rời khỏi chiến trường nguy hiểm.

“A!”

Tên bị mặt kinh hãi thét lên, lệch một chiêu, nhảy ra khỏi trận chiến, thâm sâu liếc nhìn Quân Khởi La, rồi mới thì triển khinh công nhanh chân rời khỏi.

Thấy Vô Thương, Vô Ảnh muốn đuổi theo, Quân Khởi La nói: “Thấy giặc cùng đường thì chó đuổi.”

Lúc này Vô Thương, Vô Ảnh mới dừng bước lại, hỏi: “Chủ mẫu có sao không? Lúc nãy xảy ra chuyện gì?”

Quân Khởi La lắc đầu, giọng bạch xà đang quần trên cổ tay, hời hợt nói: “Không sao, ta bảo sủng vật của ta cắn cho hắn một nhát mà thôi. Dưới tình huống không có thuốc giải do ta tự chế, nếu như hắn muốn sống, biện pháp tốt nhất là tự chặt cánh tay!”

Vô Thương và Vô Ảnh nghe xong, người đổ mồ hôi lạnh, vội vàng tránh xa Quân Khởi La ba bước.

Động tác của bọn họ rất nhanh, khiến Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu cười khoái chí.

Quân Khởi La tà mị nheo mắt liếc nhìn bọn họ, khinh miệt nói: “Coi như các ngươi có chút tiền đồ!”

Vô Thương, Vô Ảnh cũng không thêm đề tâm, trong lòng chỉ nghĩ chủ tử cũng biết chuyện này? Không được, nhất định phải báo cho chủ tử, nếu không ngày nào đó người đắc tội với chủ mẫu, bị sủng vật của chủ mẫu cắn cho một cái thì tự người chịu lấy!

Hình như Quân Khởi La nhìn thấu tâm tư của bọn họ, mà cũng không để ý đến bọn họ, quay đầu nhìn Chó Ngao, nhưng lại không thấy bóng dáng đâu nữa, không khỏi khiến lòng nàng mơ hồ.

.....

Hoàng cung, Đức Ý điện.

Long Triệt bị Thư Kim Toàn đánh thức, khoác áo ra khỏi cửa thì thấy, thuộc hạ mình yêu mến lại ôm cánh tay cột ngã ở cửa, vội vàng sai người khiêng hắn lên giường trong thiên điện.

Thái y được triệu qua, còn băng bó Kim Sang Dục lên, sau một lát thì Ảnh Từ tỉnh dậy, thân thể vô cùng suy yếu.

Long Triệt phát tay cho cung nhân lui xuống, hỏi: “Ảnh Từ, xảy ra chuyện gì?”

“Là Quân Khởi La! Thuộc hạ lấy một địch ba, không cẩn thận mắc bẫy của nàng ta.” Ảnh Từ thuật lại sơ lược chuyện ban nãy một lần, sau cùng thì nói: “Thuộc hạ bất đắc dĩ, đành phải tự chặt cánh tay, nếu không thì không còn mạng để dốc sức phục vụ chủ tử rồi!”

Long Triệt gật gật đầu, động viên: “Tạm thời ngươi đừng quan tâm đến chuyện này, yên tâm dưỡng thương.”

Trên người Quân Khởi La lại có độc vật như thế, trăm đúng là khinh thường nàng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Kinh Nghiệm Của Chu Thị

Sáng sớm hôm sau, trong khắp kinh thành chìm trong một bầu không khí kinh ngạc sợ hãi, còn cả một chút hưng phấn.

Tại sao?

Tất nhiên là bởi vì lão nương của Phàn Dương Vương gia lại là hung thủ hại chết nữ nhi ruột dòng chính của Phàn Dương Vương, chuyện này còn không thể làm cho người ta ngạc nhiên ư? Không chỉ như thế, lão thái bà độc ác kia, lại còn không tha cho một hải tử còn chưa được bảy tuổi nữa.

Đáng chết!

Nhưng mà khi mọi người tận mắt trong thấy thi thể của Thiệu thị bị treo lên tầng cao trên cổng phía Nam, trong lòng treo một thi thể lên kia, không khỏi quá dọa người rồi, hơn nữa dân chúng ra ra vào vào phải bước qua ngay bên cạnh người bà ta, sao có thể không sợ được?

Nghe nói Thiệu thị này còn bị chính nhi tức của bà ta đập chết!

Nhi tức đập chết bà bà, quả thật loại chuyện này, nghe mà rợn người, từ xưa đến nay rất lấy làm hiếm thấy. Thiệu thị nhận phải kết cục như thế, cũng là bà ta xứng thôi! Quả nhiên Mọi người chỉ trích Chu thị, nhưng chỉ có đôi ba câu, còn tán dương hành động đại nghĩa diệt thân vĩ đại nàng ta hơn.

Đồng thời, còn có một chuyện về Phàn Dương Vương phủ được truyền tụng với nhau khắp kinh thành trong lặng lẽ, đó là tối hôm qua tân nương sắp thành hôn của An Vương điện hạ – Thẩm Uyển Tâm tham gia vào buổi cung yến trong hoàng cung, lại bị bắt quả tang nàng ta bò lên giường Tiểu Dao Vương gia.

Cũng không biết tin tức lan truyền ra từ đâu, ban đầu chỉ có rất ít người biết, nào ngờ một truyền mười mười truyền trăm, không bao lâu sau thì ai ai cũng biết.

Rất nhiều người muốn hỏi, cả nhà Thẩm thị này là thứ người gì thế? Đúng là làm bẩn cánh cửa trăm năm của Phàn Dương Vương phủ! Thương xót Quân Khôi La tiểu thư còn phải sống chung với một đám người như thế, khiến người ta thương tiếc!

Còn có Long Túc Vân bên kia, vốn dĩ hôm nay là ngày đại lễ hân hoan cưới chính phi, kết quả hân vút bỏ không cần Quân tiểu thư tốt đẹp, chọn cái ả Thẩm Uyển Tâm không biết xấu hổ, đêm trước ngày thành thân còn cho hân một cú đánh lên trời giáng, quả là xứng lắm!

Từ xưa đến nay, tốc độ bất quá lan truyền đi với tốc độ chóng mặt, quả thật có thể ngang với cảnh bão quét qua. Trong một buổi sáng ngắn ngủi, cả nhà Thẩm thị và An Vương Long Túc Vân đã biến thành đối tượng đàm luận của dân chúng trong khắp kinh thành, mức độ náo nhiệt thì không cần phải nói.

Do tối hôm qua Quân Khôi La ngủ quá muộn, nên lúc tỉnh dậy đã là giờ Tý rồi.

Phượng Thiên Khuyết ngồi bên ngoài đại sảnh, tay đang cầm quyển sách và nhìn, khỏe mắt thoáng trông thấy bóng dáng của nữ nhi, lúc này y mới ngừng đầu lên khỏi trang sách, vốn đang còn bị dung mạo quá giống Quân Như Sơ của nàng làm cho ngây ngẩn, nhưng sau đó thì đặt quyển sách xuống ngay, nghênh đón với khuôn mặt tươi cười như hoa nở rộ, tới khi trông thấy dưới mắt nàng có một chút xanh tím hơi mờ nhạt gần như không đáng kể, thì nụ cười tươi trên gương mặt đã biến mất, đau lòng đã thay vào đó: “Xem con, vành mắt đã đen hết rồi.”

Quân Khôi La cười khanh khách: “Cung yến trung thu tối qua đã náo nhiệt rất khuya, sau đó lại bị Long Dận kéo đến dạo chơi ở Kính Nguyệt hồ, cho nên mới ngủ hơi muộn.”

Nàng có ý giấu giếm không nói chuyện tên đồ đen châu chực ở cửa Bích Khê uyển, thật sự không mong y lo lắng, nếu không chắc chắn y lại là nhai nhiều.

Mây kiếm của Phượng Thiên Khuyết chau lại, vô cùng bất mãn, nói: “Khuya khoắt chơi hồ gì? Tiểu tử Long Dận kia không biết thương người như thế, phụ vương phải suy xét cân nhắc có nên lựa chọn người nữ tế* khác hay không!”

*Nữ tế: Con rể.

Vô Thương, Vô Ảnh ở trong một nơi bí mật gần đó nghe Phượng Thiên Khuyết nói thế, không khỏi đầu đầy vạch đen, trong lòng nói, chủ tử, người xác định người nhạc phụ tương lai này không phải là người chuyên đi nghĩ cách phá đám người chứ?

Đồng thời, ở Tân Vương phủ, Mặc Liên Hiền, vị thế từ nào đó đang đọc sách trước cửa sổ hắt hơi một cái thật mạnh, tự dưng trong lòng dâng lên một chút khủng hoảng.

Quân Khôi La mỉm cười nói: “Phụ vương, nữ nhi đâu phải là kiểu chiều chuộng như người nghĩ thế được?”

Phượng Thiên Khuyết không đồng ý, ngạo kiều nói: “Phượng Thiên Khuyết ta không chiều chuộng nữ nhi, thì còn ai chiều chuộng? Phụ vương đã viết thư cho hoàng bá bá của con, phong con làm Quận chúa!”

Quân Khởi La khiếp sợ, bất đắc dĩ cười nói: “Phụ vương, có phải người quá nóng vội rồi không? Hơn nữa bây giờ nữ nhi còn chưa muốn công khai thân phận, để tránh bất động rừng.”

Hiển nhiên Phượng Thiên Khuyết hiểu Quân Khởi La đang nói cái gì, đau lòng nói: “Phụ vương thật sự không muốn con làm khổ mình, nghe phụ vương nói, một đao làm thịt Thẩm Cẩm Thành và cái ác phụ Chu Ngọc Lan kia, chúng ta về Tây Việt đi, phụ vương lại tìm một nam tử còn tốt hơn tiểu tử Long Dân kia cả trăm lần.”

Vô Thương và Vô Ảnh nằm trên cây trong viện, nghe vậy thì suýt chút nữa đã ngã từ trên cây xuống. Cuối cùng bọn hắn cũng xác định, vị nhạc phụ này thật sự là tay đến phá!

“Hất xì!” Vị thể tử nào đó lại hất hơi một phát, ngờ vực vùn về cái mũi.

Vô Ngân nhảy ra khỏi góc tối, cách cửa sổ, hỏi: “Thế tử, có phải hôm qua người đi chơi hồ với chủ mẫu bị phong hàn không?”

Long Dân tròn trắng mắt nhìn hắn nói: “Trong mắt người, gia nhà người vô dụng thế à?” Nói xong, mắt phượng hơi híp lại: “Chắc chắn là cái lão già Phượng Thiên Khuyết kia nói xấu bản thể từ trước mặt A La rồi!”

Giọng điệu nói chuyện của Phượng Thiên Khuyết thật sự chẳng tương xứng với vẻ bề ngoài nho nhã của y, Quân Khởi La cũng hoài nghi phụ thân từ trên trời rơi xuống của mình, phải chăng đang cố ý giả trang thành như thế để lừa thế nhân, để bịp đối thủ.

Quân Khởi La tự động bỏ qua câu nói cuối cùng kia của y, nói: “Phụ vương, mẫu thân bị chết thảm như thế, hơn nữa con còn hoài nghi tổ phụ cũng không chết bình thường, cho nên con tuyệt đối không cho phép Thẩm Cẩm Thành bọn họ giải thoát bằng cái chết được! Con muốn đập tan ý chí của bọn họ, từng chút từng chút một, con muốn làm cho bọn họ biết cái chết với bọn họ cũng chỉ là điều xa xỉ!”

Cái chính yếu nhất, nàng từng thề báo thù cho nguyên chủ đã chết! Nàng sử dụng thân phận của nàng ấy để sống, lại có được rất nhiều điều xa vời kiếp trước không dám hy vọng, mà những điều nàng có thể làm cho nguyên chủ rất ít rất ít, làm sao nàng có thể nuốt lời được?

Giọng điệu của nàng phẳng lặng như nước hồ thu, nói những lời tàn ác mà bình thân giống như uống trà uống nước, nhưng Vô Thương, Vô Ảnh lại nghe mà lạnh cả sống lưng.

Bọn họ không thể nào tưởng tượng được một nữ tử có dung mạo mỹ lệ thoát tục, tính tình thoải mái bình thân này lại có thể có tâm tư độc ác đến như thế, nhưng cố tình, Tần Vương phủ lại cần một chủ mẫu độc ác tuyệt tình giống như nàng!

Nghĩ đến đây Vô Thương, Vô Ảnh liếc nhau, trông thấy một câu trong mắt đối phương: Ừ, sau này tuyệt đối không thể đắc tội với nàng.

Phượng Thiên Khuyết không hề cảm thấy lo lắng hay ác cảm về nữ nhi mình có tình tình như thế, mà trái lại còn hơi vui mừng. Theo ý y, nữ nhi cường thế, cho dù y không ở bên cạnh thì cũng không phải lo lắng. Nếu như năm đó Như Sơ tàn nhẫn bằng một nửa A La, thế thì cũng không hương tiêu ngọc vẫn đương tuổi còn xuân như thế!

Vì thế y hơi bất đắc dĩ nói: “Đồng ý với phụ vương, chuyện gì cũng phải cẩn thận. Phụ vương đã mất đi mẫu thân con, tuyệt đối không thể mất luôn cả con nữa!”

Có được câu trả lời chắc chắn của Quân Khởi La, y mới gọi chỗ bên ngoài: “Phượng Tam, Phượng Cửu.”

Hai bóng đen che mặt nhanh chóng mở cửa sổ bay vụt vào, quỳ một gối xuống, cung kính chấp tay nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương gia, Quận chúa!”

“Đứng lên đi.” Phượng Thiên Khuyết quay sang nói với Quân Khởi La: “A La, hai người họ là ám vệ của phụ vương, sau này sẽ ở bên cạnh con, âm thầm bảo vệ con.”

“Phụ vương, bên cạnh con có Nhạc Sinh, Nhạc Tiêu mà, các nàng cũng không phải là nha đầu bình thường! Hơn nữa, người ra khỏi nhà, những người này đã ở cạnh người lâu rồi, nữ nhi cũng khá yên tâm.” Quân Khởi La cảm động đến nỗi muốn nói hết những thế lực dưới tay mình với y, nhưng ngẫm lại vẫn nhịn xuống.

“Phụ vương hiếm khi kết thù kết oán với người khác, để lại nhiều người bên cạnh cũng vô dụng.” Phượng Thiên Khuyết nói xong, hơi ghen nói: “Con giữ lại người của tiểu tử kia không giữ người của phụ vương, phụ vương sẽ không vui đâu!”

Vũ: Lão ngoan đồng dễ thương quá!

Quân Khởi La thở dài, đành phải nhận Phượng Tam, Phượng Cửu, chỉ dặn bọn họ sau này đừng gọi mình là Quận chúa xong, thì bảo bọn họ đi làm bạn với Vô Thương, Vô Ảnh.

“Tiểu thư.” Nhạc Sinh bung mâm đi vào: “Vương gia mua đồ ăn sáng qua, thấy người còn chưa dậy, chính y cũng không ăn sáng luôn, nô tỳ khuyên sao cũng không nghe. Nô tỳ hâm nóng đồ ăn sáng, hai người ăn chút đi.”

Quân Khởi La nghe trong lòng có dòng nước ấm chảy qua, vô cùng vui vẻ đến bàn ăn dùng bữa với Phượng Thiên Khuyết.

.....

Hôm nay là ngày nắng đẹp, còn chưa đến trưa, thì thể của Thiệu thị đã bốc lên một mùi tanh tươi, mùi hôi khiến người ta khó chịu. Mà dù cho có thể, nhưng vẫn không ít dân chúng hay tin đến xem, một đám đi tới, rồi lại một đám lớn.

Dù sao thì từ ngày Đông Lăng khai quốc tới nay, loại chuyện này, vẫn là lần đầu thấy mà!

Mà cho dù Thiệu thị chết rất thảm, thì cũng không thể át nổi sự phẫn nộ của bọn họ đối với Thiệu thị, nếu không lo lắng ô uế tường thành, chắc chắn bọn họ sẽ mang đồng trướng thối rau quả nát đến vứt lên Thiệu thị ác độc kia!

Một chiếc xe ngựa gỗ Lê Hoa chạy vội theo con đường, trông thấy trước cửa thành có nhiều dân chúng vây quanh, thì phu xe đành phải dừng lại, xuống xe ngựa, gọi người bên trong xe: “Tiểu thư, cửa thành bị dân chúng ngăn chặn rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?” Trong xe ngựa, giọng nói dịu dàng uyển chuyển của nữ tử vọng đến, thu hút cái nhìn của dân chúng chung quanh, không trông thấy người, thì lại quay đi.

Phu xe tuổi còn rất trẻ, ngũ quan thanh tú, làn da trắng trẻo nõn nà, trông có vẻ chừng mười bảy mười tám tuổi. Hắn nhìn theo ánh mắt của mọi người, bỗng thấy một thi thể treo trên tường, thoán chói mặt mày trở nên tái xanh, cuối cùng hét một tiếng “Á” sợ hãi.

“Tiểu Vũ, có chuyện gì mà kinh hoàng vậy?” Lần này lại là một giọng nói vui vẻ ngọt ngào vọng ra, hiển nhiên có ít nhất hai nữ tử ngồi trong xe ngựa.

“Bầm..... Bầm tiểu thư, trên tầng cao tường thành treo một thi thể, thật đáng sợ!”

“A, có chuyện như thế?”

Giọng nói dịu dàng của nữ tử đầu tiên kia nghe có vẻ rất kinh ngạc, xóc màn xe lên nhìn về phía tầng cao của tường thành, thì trông thấy thân hình nhỏ nhắn, quần áo trang sức* được mặc rất phù hợp, trong mái tóc đen của bà điểm chút hoa râm, nhìn qua là biết ngay đó là một vị thái thái. Một sợi dây thừng to thô cứng buộc ở tóc bà treo trên tầng cao ngay chính giữa cổng thành, vết máu trên mặt che đi cả nửa gương mặt, hoàn toàn không nhận ra là ai, nhưng nàng lại cảm thấy chút tình cảm quen thuộc.

*Gốc là tang vật [脏物] tìm khắp nơi chỉ toàn là nghĩa tụi mình hiểu là đồ phi pháp đó. — - Nhưng người ta đang nói ăn mặc, nên ta chọn từ này.

“Sur muội, muội ở lại trong xe, ta xuống xem một chút.” Nữ tử nói với bên trong xe ngựa thì ngay xuống xe ngay, kéo một vị lão thái thái gần đó, chỉ vào thi thể kia và hỏi: “Bà à, chuyện này là sao thế?”

Lão thái thái kia quay đầu lại, trông thấy một vị đại mỹ nhân yêu kiều, nàng mặc một bộ xiêm y màu lam, chất vải có những hình hoa văn gọn sóng nước, cử chỉ tao nhã, vừa nhìn đã biết ngay là tiểu thư quyền quý nhà kia, vì thế bà mở miệng ra như loa, giọng nói cũng hơi cất cao, mang chút vui sướng khi người gặp họa: “Bà ta sao, chẳng phải là lão thái thái của Phàn Dương Vương phủ Thiệu Thu Cúc à!”

“Á!” Lam y nữ tử nghe thể thì khê hét lên, thân thể hơi hoảng sợ nửa đã ngã quỵ.

“Cô nương, người không sao chứ?” Lão thái thái kéo tay nàng, nói với vẻ có ý tốt: “Kiểu đại tiểu thư giống như người, ông ông ọ ọ, làm gì trông thấy tình cảnh khủng khiếp thế này chứ? Cô nương nên lên xe ngựa đi.”

Lam y nữ tử cố gắng làm bộ ổn định tinh thần, nói: “Bà, ta không sao. Xin hỏi bà ta phạm phải chuyện gì, dẫn đến kết cục như thế?”

“Bà ta ư.....”

Lão thái thái phun một bãi nước bọt, nói: “Lúc thể tử trước của Phàn Dương Vương - Như Sơ tiểu thư sinh con, bà ta mua chuộc bà mụ hại nàng bằng huyết đến chết, lại còn hạ độc với nữ nhi của nàng, toan tính cướp đoạt thể lực và sản nghiệp của Phàn Dương Vương phủ cho Thẩm gia, may rằng ông trời có mắt, Khôi La tiểu thư lành lặn trở về. Nghe nói thịnh yến trong cung tối qua, Thiệu thị bị ma nhập, coi Khôi La tiểu thư thành Như Sơ tiểu thư, cuối cùng nhận tội với nàng, vừa đập đầu vừa sám hối, sau đó thì bị Phàn Dương Vương phi đập chết. Để cảnh tỉnh thế nhân, hoàng thượng hạ lệnh treo Thiệu thị ngay tầng cao cổng thành, phơi nắng ba ngày ba đêm, không được khâm liệm, không thể nhập thổ vì an, lại càng không được vào từ đường Thẩm thị!”

Hình như lam y nữ tử bị dọa đứng hình, che miệng, trợn trừng đôi mắt hạnh tròn xoe nhìn thi thể trên tầng cao cổng thành, khê thì thào: “Tại sao có thể như thế? Tại sao có thể như thế?”

Trong xe ngựa, hoàng sam nữ tử có diện mạo vui vẻ dễ thương trông thấy thân thể của lam y nữ tử lão đạo, bèn nhảy xuống xe ngựa tới đỡ nàng, lo lắng gọi: “Sur tỷ?!”

Đôi mắt khép thật chặt, sau cùng lam y nữ tử liếc mắt nhìn thi thể treo trên tầng cao tường thành một cái, rồi nói với hoàng y nữ tử: “Chúng ta lên xe ngựa đi, đi vòng cửa thành phía Bắc.”

.....

So với khung cảnh dùng bữa ấm cúng của phụ nữ tại Bích Khê uyển, trong một chỗ khác ở Phàn Dương Vương phủ, nha đầu, lqsd@n bà tử, sai vặt, tôi tớ trong phủ, ai ai cũng nom nớp lo sợ, nói chuyện làm việc vô cùng dè dặt cẩn thận, sợ không chú ý một cái là bị mắng một trận té tát.

Nghe nói một gã sai vặt bên Hoa uyển kia hơi lớn giọng do trút giận, bị Thẩm Uyển Hoa cho người đánh chết rồi. Vương gia bên kia cũng không để hầu

hạ chút nào, tổng quản Thảm Hải cũng đã ăn chửi lăm lăm.

Thảm Hải này chính là nhi tử của Thảm Phúc, hơn ba mươi tuổi, mặt hơi ú, luôn nở nụ cười răng trắng giống như Bò Tát, tính tình rất tốt, ngày thường ra ngoài đi theo bên cạnh Thảm Cẩm Thành thu xếp chút chuyện vặt cho ông ta. Tối qua, sau khi Thảm Cẩm Thành về từ trong cung, thì gọi hắn đến thư phòng, bổ nhiệm cho hắn làm tổng quản của Vương phủ. Cũng nói chuyện Thảm Phúc – phụ thân của hắn có lẽ đã chết trên tay Quân Khôi La cho hắn.

Có lẽ người khác cảm thấy Thảm Hải là một người dịu dàng hiền hậu, nhưng Thảm Cẩm Thành biết hoàn toàn không phải như thế. Hắn ta độc ác vô cùng! Trước khi Sát Thủ Minh giải quyết Quân Khôi La, bảo hắn đi đấu với Quân Khôi La, để cho hắn giải tỏa phiền muộn mấy ngày nay gặp phải cũng được.

“Đừng bóp bóp.”

Trong Tâm uyển, sau khi một loạt những tiếng binh bing đùng đùng vang lên, thì theo sau chính là tiếng gào khóc vọng ra của Thảm Uyển Tâm.

“Chàng không chịu gặp ta..... Không chịu gặp ta!” Thảm Uyển Tâm nhào lên chắn, khóc tê tâm phế liệt: “Ta cũng không muốn níu giữ lấy chàng không rời, tại sao ngay cả gặp mặt ta mà cũng không chịu? Chẳng lẽ trước kia chàng nói yêu với ta, nói đời này trừ ta ra không cưới ai khác, chỉ là gạt người sao? Hu hu hu..... Đồ lừa đảo, đồ lừa đảo!”

Kim Kiều, Ngân Kiều cẩn thận nhặt nhanh thu dọn từng thứ lộn xộn trên mặt đất, trong lòng cũng hung hăng chửi mắng An Vương Long Túc Vân một trận.

Các nàng vừa đồng ý yêu cầu của tiểu thư, cho người đến An Vương phủ truyền tin, muốn mời An Vương chàng vạng đến Nhất Phẩm lâu gặp mặt, nào ngờ người của An Vương phủ nói cái gì mà tiểu thư sắp gả cho Tiêu Dao Vương gia rồi, khước từ với lý do không tiện gặp mặt.

Chuyện này không được, tiểu thư vừa mới hay tin, thì đã đập bẻ hết nhưng thứ có thể đập trong phòng, khiến cho ai nấy trong các nàng cũng hoảng loạn.

“Tâm Nhi!”

Chu thị nghiêng ngả chao đảo tiến vào từ bên ngoài, trông thấy một đống lộn xộn đầy đây, đến ngồi xuống trước giường, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, đau lòng hỏi: “Con lại làm sao thế? Đừng dọa mẫu phi.”

Trạng thái của nàng cũng không tốt lắm, tối qua, nhắm mắt lại thì thấy ngay Thiệu thị – mặt mày máu me muốn lấy mạng mình, cả đêm chưa hề chợp mắt nổi. Nhưng mà nàng nghĩ đến hôn sự Tâm Nhi đã trông mong từ lâu bị ngâm nước nóng, sợ nàng nghĩ quẩn trong lòng mới gượng tẩm thân mệt mỏi đi qua xem, quả nhiên, từ rất xa đã nghe thấy tiếng khóc của nàng.

“Mẫu phi.....”

Thảm Uyển Tâm nhào vào lòng Chu thị, buồn bã khóc lóc kể lể: “Nữ nhi không muốn gả cho tên Tiêu Dao Vương gia kia đâu, hắn gần lớn tuổi bằng phụ thân, lại còn là kẻ không đáng tin như thế, người bảo nữ nhi sống làm sao đây?”

Làm sao Chu thị không biết chuyện Tiêu Dao Vương gia hoang đường đến thế nào? Nhưng mà trong sạch của nữ nhi đã trao cho hắn rồi, nếu không gả cho hắn, thì chỉ có nước vào trong am làm ni cô thôi!

“Tâm Nhi, cho dù Tiêu Dao Vương gia không tốt thì hắn cũng là Vương gia, Thái hậu cũng che chở cho hắn như thế, con không gả cho hắn thì có thể làm sao đây? Chẳng lẽ con đợi hoàng thượng hạ chỉ đưa con vào trong am làm ni cô?” Chu thị khuyên can, an ủi.

Nghe thấy vào trong am làm ni cô, cơ thể Thảm Uyển Tâm không khống chế được, run lẩy bẩy một lát, vào am làm ni cô còn chẳng bằng bảo nàng chết đi cho rồi. Thế nên tiếng khóc cũng yếu đi rất nhiều, nhưng trong lòng nghĩ đến từng chuyện xấu xa của Tiêu Dao Vương gia thì vẫn hơi sốt ruột.

“Thật ra ngày sau như thế nào, còn không phải do con tự nắm lấy sao?” Chu thị truyền thụ kinh nghiệm cho nàng: “Theo ý mẫu phi, Tiêu Dao Vương phi chính là một người yếu đuối dễ bắt nạt, nàng không có bản lĩnh nắm giữ trái tim của Tiêu Dao Vương gia, mới có thể để hắn làm xằng làm bậy bên ngoài. Nghe lời mẫu phi, con vào Tiêu Dao Vương phủ, chuyện quan trọng chính là tóm lấy trái tim Vương gia, con đây, chỉ cần chủ động về chuyện kia một chút, dựa vào dung mạo xinh đẹp của con, còn sợ không tóm được người của hắn, trái tim của hắn sao?”

Thảm Uyển Tâm nghe nói “chuyện kia” thì đôi gò má không khỏi đỏ bừng lên, cũng nín khóc úp mặt trên vai Chu thị.

Tối hôm qua nàng mới ném thử chuyện đời, mặc dù mơ mơ màng màng, nhưng trong cảm nhận ban đầu đến mãi về sau, cũng cảm giác được loại chuyện kia mang đến sung sướng từ thể xác lẫn tinh thần.....

Chu thị biết nàng nghe hiểu, lại thôi thêm lửa: “Hơn nữa, sớm muộn gì An Vương cũng sẽ tranh ngôi vị kia với Thái Tử, đến lúc đó, gió tanh mưa máu, ai biết kết cục sẽ như thế nào? Cho nên nói, gả cho Tiêu Dao Vương gia cũng không hẳn là chuyện không tốt.”

Thảm Uyển Tâm thầm nghĩ, lời của mẫu phi mình rất có đạo lý, trong lòng cũng đồng ý như thế trong vô thức rồi. Q.V/I"q.d Nhưng mà đối với Long Túc Vân, nàng cũng trở nên tức giận nói trong lòng: Vốn định nói cho người chuyện đêm đó Thái tử Phi tìm đến mình, người cũng đã không muốn gặp, thì cứ như thế đi!

Bên này Chu thị vừa mới thuyết phục Thảm Uyển Tâm xong, thì giọng nói hừng khởi của Vệ ma ma thân cận Chu thị đã vọng vào: “Vương phi, đại tiểu thư!”

Thật sự Chu thị không nghĩ ra sắp có chuyện tốt gì quang lâm* đến Phàn Dương Vương phủ, ngờ ngờ hỏi: “Ma ma, có chuyện gì mà vui vẻ thế?”

*Quang lâm [光临]: giống như đến, nhưng theo kiểu trang trọng.

Vệ ma ma đến ngay cửa, cười tươi đến nỗi thấy răng mà chẳng thấy mắt đâu: “Vương gia phái người qua nói, nhị tiểu thư đã về rồi!”

Tất nhiên nhị tiểu thư trong đây không phải là Quân Khôi La, mà là tiểu nữ nhi của Chu thị – Thẩm Uyển Nguyệt. Lúc trước Quân Khôi La chưa về, người trong phủ quen gọi Thẩm Uyển Nguyệt là nhị tiểu thư, trong thời gian ngắn không thể sửa đổi cái miệng được.

“A!”

Chu thị và Thẩm Uyển Tâm nhìn nhau, đứng lên ngay, trên hai gương mặt, ai cũng vui mừng.

“Bây giờ Nguyệt Nhi đang ở đâu?” Chu thị hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Thẩm Uyển Nguyệt

Trong đại sảnh Phàn Dương Vương phủ, Thẩm Cẩm Thành ngồi ở vị trí cao nhất, Thẩm Uyển Hoa ngồi ở phía bên tay trái, một vị lam y nữ tử đứng quay lưng về phía cửa chính cách Thẩm Cẩm Thành khoảng nửa trượng, trong tay cầm chiếc khăn đang lau nước mắt.

Nghe thấy tiếng bước chân vang lên, lam y nữ tử quay đầu lại, khóc chạy về phía Chu thị và Thẩm Uyển Tâm “Mẫu phi, đại tỷ.”

Nữ tử này có dáng người cao gầy, mày thanh tú, mũi như ngọc, da trắng như mỡ đông, chính là vị nữ tử ở cửa thành phía Nam lúc nãy, tiểu nữ nhi của Thẩm Cẩm Thành và Chu thị – Thẩm Uyển Nguyệt.

“Nguyệt Nhi.”

Chu thị và Thẩm Uyển Tâm vui mừng đến phát khóc, chạy chậm mấy bước ôm chầm lấy Thẩm Uyển Nguyệt, mẩu mẩu nữ khóc nức nở một lát, cuối cùng Thẩm Cẩm Thành quát nhẹ thì mới quyến luyến không muốn tách ra.

Chu thị cầm lấy bàn tay Thẩm Uyển Nguyệt, vuốt ve mái tóc nàng, gương mặt vô cùng hiền hậu: “Hai năm không gặp, Nguyệt Nhi cao lên nhiều, cũng xinh đẹp hơn rồi.”

“Đúng thế, cũng đẹp hơn tỷ tỷ đấy, tỷ tỷ cũng hơi ghen tị với muội rồi.” Thẩm Uyển Tâm cũng nói phụ họa.

“Đâu có? Trong lòng Nguyệt Nhi, tỷ tỷ mãi mãi là người xinh đẹp nhất.” Thẩm Uyển Nguyệt ngược nhìn Thẩm Uyển Tâm, thấy đôi mắt nàng đỏ hoe, trong đôi mắt như nước chứa đầy lo lắng.

Lúc nàng nhận được tin ca ca bị thương, bèn chạy từ SānyǔĐược Vương Cốc về, mong rằng có thể kịp hôn lễ của tỷ tỷ. Tuy rằng thời gian hơi trễ một chút, nhưng cuối cùng vẫn chạy kịp ngày về đây. Nhưng mà nàng về kinh thì cảnh tượng đầu tiên nàng nhìn thấy chính là thi thể của tổ mẫu treo cao trên tầng cao tường thành. Sau đó chạy tới cửa Bắc, thì lại nghe hôn lễ của tỷ tỷ và An Vương điện hạ bị hủy bỏ, nàng hận không thể mọc cánh bay về phủ, hỏi xem xem cuối cùng là có chuyện gì thế này.

Ban này phụ vương chỉ nói với nàng rằng tổ mẫu đã chết, hôn lễ của tỷ tỷ và An Vương điện hạ bị hủy bỏ luôn, còn chưa nói nguyên do. Nhưng mà nàng nghĩ tỷ tỷ thật lòng yêu An Vương, cho dù là nguyên nhân gì, thì chắc chắn trong lòng sẽ rất thương tâm. Quả nhiên đôi mắt nàng sưng đỏ, hiển nhiên là mới khóc.

Thẩm Uyển Tâm nhận thấy ánh mắt lo lắng của muội muội, nở nụ cười, nói: “Nguyệt Nhi, tỷ tỷ không có chuyện gì, đừng lo lắng.”

“Được rồi, mọi người đừng đứng ở cửa nữa.” Thẩm Cẩm Thành thân nhiên cắt ngang các nàng, bảo: “Chắc hẳn Nguyệt Nhi chạy mấy ngày đường này cũng mệt mỏi rồi, Ngọc Lan, nàng dẫn Nguyệt Nhi về viện của nàng đi, có chuyện gì thì để sau rồi nói.” Sau cùng thì thở dài bổ sung thêm “Nguyệt Nhi, tổ mẫu của con không còn, trong nhà cũng không thể đón gió tấy trần thật tốt cho con, con cũng đừng để bụng.”

Thẩm Uyển Nguyệt hiểu chuyện: “Phụ vương, nữ nhi biết rồi.”

Mấy người rời khỏi đại sảnh, đi về hậu viện, nửa đường thì Thẩm Uyển Nguyệt hỏi: “Mẫu phi, sư muội cùng đi với con, con cho người dẫn muội ấy đến viện của con, ban đầu muội ấy định đến kinh thành vui chơi thỏa thích, nào ngờ trong phủ lại xảy ra chuyện như thế. Mẫu phi, chúng ta hãy tới viện của người đi, trong lòng con như có mèo cào vào, không rõ nguyên nhân hậu quả của sự tình, con sẽ không nghỉ ngơi yên ổn được!”

Chu thị gật đầu nói: “Cũng được, thế thì đến viện của mẫu phi.”

Mấy người bèn đi đến Lan uyển của Chu thị.

Đến Lan uyển thì vào phòng ngủ của Chu thị ngay, Vệ ma ma tinh mắt gọi hết tất cả nha đầu ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại mấy mẫu nữ.

Vừa mới ngồi yên, Thẩm Uyển Nguyệt đã vội vàng hỏi Thẩm Uyển Tâm: “Tỷ tỷ, hôn sự của tỷ và An Vương, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?”

Mặc dù là muội muội thân thiết nhất, nhưng mà chuyện như thế, Thẩm Uyển Tâm vẫn hơi khó mở lời, ngập ngừng một lúc lâu mới kết hết mọi chuyện tới ngày hôm qua một lần, cuối cùng còn nói những hoài nghi của mình cho nàng nghe.

Thẩm Uyển Nguyệt nghe mà đã cảm thấy vừa đau lòng mà vừa nói không nên lời với tỷ tỷ, nàng hoàn toàn không ngờ tới tỷ tỷ lại làm ra chuyện ngốc như thế.

Không nói đến trước tỷ tỷ phải trả cái giá đau đớn thâm khốc thế nào vì chuyện này, chỉ riêng nàng dám to gan hợp mưu với Thái Từ Phi và Tiêu Dao Vương gia để hủy trong sạch của Quân Khởi La, đây là cách làm cực kỳ không sáng suốt, không thông minh.

Giả sử Quân Khởi La bị hủy trong sạch, nếu như bị tra ra là các nàng gây nên, bị ăn đòn là nhẹ, nghiêm trọng thì e là sẽ bị giao cho Đại Lý Tự xử lý, hãm hại dòng chính nữ của Vương phủ, thật sự là tội không nhẹ! Hơn nữa nếu phải độc ác hơn, chi sợ là sẽ dùng gậy đánh chết!

Còn nữa, nếu như Quân Khởi La vào trong mắt của Tần Vương thế tử như thế, Tần Vương thế tử sẽ có thể bỏ qua? Quyền lực và Phi Ứng Kỳ trong tay Tần Vương phủ khiến cho từng người quân vương ai nấy cũng không dám không làm gì, cũng không thể ngồi không đâu!

Cho nên chuyện này không thành còn dễ ăn nói, nếu như thành, hôn lễ của tỷ tỷ và An Vương điện hạ vẫn thất bại! Làm sao hoàng gia muốn có một tức phụ độc ác như thế?

Còn có Thái Từ Phi kia, cũng đã gả cho Thái Từ ba năm rồi, thế mà không chấp nhận bên cạnh Tần Vương thế tử có nữ tử khác, thật đúng là có chút ý tứ.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sai rồi, từ quyết định đến tham gia cung yến ngày hôm qua đã là sai lầm rồi.”

Thẩm Uyển Nguyệt không hề ngây ngô như thiếu nữ mười lăm tuổi, mà trái lại trông có vẻ còn dịu dàng thanh nhã, mỹ lệ đoan trang, vóc dáng của nàng còn cao hơn Thẩm Uyển Tâm nhỏ nhắn rất nhiều, người không biết còn tưởng rằng nàng là tỷ tỷ đấy!

Nàng nói phân tích những trường hợp có thể xảy ra cho Thẩm Uyển Tâm một lần bằng những lời thăm thía, Thẩm Uyển Tâm nghe xong thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vô cùng sợ hãi.

Chu thị cũng thôn thức một lát, nghĩ thôi mà đã sợ, may rằng tối qua kéo Tâm Nhi lại, không để cho nàng vạch trần hết mọi chuyện ra, nếu không, chẳng phải hậu quả khôn lường, khó gánh nổi sao?

“Rõ ràng hôm nay tỷ tỷ phải xuất giá, nên ở trong phủ nghỉ ngơi đợi gả cho tốt chứ, sao lại có thể đến tham gia cung yến đây?” Thẩm Uyển Nguyệt lại hỏi cho nghi vấn trong lòng.

Thẩm Uyển Tâm chuyện ngày ấy đã vô tình nghe thấy Quân Khởi La và tỷ nữ của nàng nói rằng hôn hận đã từ hôn với An Vương lại.

Thẩm Uyển Nguyệt nhíu mày suy nghĩ, hỏi: “Thật sự nghe thấy trong vô tình sao?”

Thẩm Uyển Tâm gật gù đầu: “Tỷ và Kim Kiều, Ngân Kiều trốn ở sau khóm hoa, nghĩ rằng các nàng vẫn chưa phát hiện ra chúng ta.”

Thẩm Uyển Nguyệt cũng không xoắn xuýt vấn đề này nữa, híp mắt nghĩ nghĩ, cảm thấy vẫn còn quên chỗ nào đó, hỏi: “Tỷ tỷ cho rằng Thái Từ Phi làm chuyện này?”

“Không phải nàng ta thì còn ai nữa? Nếu không thế thì tại sao tỷ với nàng ta, chỉ mình tỷ xảy ra chuyện, còn nàng ta thì không sao hết?” Thẩm Uyển Tâm cảm giận nói.

“Tỷ tỷ, ngoại trừ Thái Từ Phi, chẳng phải lúc đó Quân Khởi La cũng không sao ư?” Thẩm Uyển Nguyệt hỏi ngược lại: “Hơn nữa nếu nói Thái Từ Phi thật sự muốn thiết kế cho hôn ước của tỷ và An Vương điện hạ bị ngấm nước nóng, cần gì phải lôi Quân Khởi La vào chứ?”

Thẩm Uyển Tâm nghe thế thì tròn trĩnh hai mắt: “Ý của muội là?”

“Muội không có ý gì hết, muội chỉ là phân tích theo chuyện cho tỷ tỷ thôi, bây giờ kết luận hãy còn quá sớm.” Thẩm Uyển Nguyệt lắc đầu, tỷ tỷ làm việc lúc nào cũng không thích sử dụng đầu óc, lúc nào cũng làm theo tâm tình, sao có thể không bị thiệt được?

Thẩm Uyển Nguyệt nói xong thì rơi vào im lặng, sắp xếp lời Thẩm Uyển Tâm nói một lần, trải qua gỡ kén tơ vò, cảm thấy dường như chuyện đã trở nên sáng tỏ, thân nhiên nói: “Tỷ tỷ, các người đã xem nhẹ một vấn đề, tỷ và Thái Từ Phi tận mắt nhìn thấy Quân Khởi La vào Đức Tuệ cung, cũng nghe thấy tiếng Tiêu Dao Vương gia sắp khi dễ nàng ta, nhưng mà cuối cùng thì nàng ta lại không ở trong đó, mà Thái Hậu còn làm chứng rằng thời điểm phát sinh chuyện Quân Khởi La đang ở trong cung bà ấy. Bên ngoài đại điện, có tỷ và nha đầu của Thái từ Phi, làm sao nàng ta ra ngoài? Khi nào nàng ta đi? Ai làm các người ngắt đi? Máy vấn đề này, tỷ tỷ, tỷ đã từng nghĩ tới chưa?”

Nếu tỷ ấy nói bên cạnh Quân Khởi La không có ai giúp, thế thì chắc chắn nàng ta không phải người đơn giản!

Hình như Thẩm Uyển Tâm nghe hiểu lời muội muội nói, nhưng hình như cũng nghe không hiểu, hỏi: “Chẳng lẽ là Thái Tử Phi liên hợp với Quân Khởi La thiết kế tỷ?”

Thẩm Uyển Nguyệt thờ dài một mối, nàng cũng đã phân tích rõ ràng như thế rồi mà.

“Tỷ tỷ, trước kia trong kinh đồn đãi rôm rả Thái Tử Phi rất yêu Tần Vương thế tử, nếu Tần Vương thế tử không bị thương, bọn họ đã thành thân từ lâu rồi, sau này thì không biết tại sao lại gả cho Thái Tử. Nhưng mà theo lời tỷ vừa nói về biểu hiện của Thái Tử Phi trong cung yến, chắc chắn nàng ta vẫn còn tình chưa dứt với Tần Vương thế tử, tỷ nói nàng sẽ liên hợp với Quân Khởi La sao?”

“Ta biết là ai rồi!” Chu thị nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không thể ngờ được nàng ta lại độc ác như thế!”

“Là Quân Khởi La?” Thẩm Uyển Tâm nghe Chu thị nói như thế, cuối cùng suy nghĩ thật kỹ, không dám tin nói: “Nhưng mà Thái hậu người.”

Thẩm Uyển Nguyệt nói tiếp lời nàng: “Thái Hậu, chắc chắn là người cũng biết rõ chuyện này là Quân Khởi La làm, nhưng Quân Khởi La cố tình bắt bí người rằng Tiêu Dao Vương gia tham gia vào trong đó, đứng ngay tỷ và Tiêu Dao Vương gia cũng không dám nói rõ chân tướng, Thái Hậu mới đứng ra bỏ qua chuyện này luôn. Các người phải biết rằng, nếu Thái Hậu đuổi Quân Khởi La ra khỏi cung, người bị tai ương cuối cùng không phải là nàng ta, mà là các người!”

Dừng lại, nàng hơi hít một hơi nói: “Chắc chắn Quân Khởi La vẫn chưa muốn làm to chuyện, cũng không muốn kéo Thái Tử Phi và Tiêu Dao Vương gia vào trong đó! Mục đích của nàng ta, ngay từ đầu chỉ là tỷ tỷ người mà thôi!”

Thẩm Uyển Tâm không bình tĩnh nổi, nước mắt tuôn ra như suối: “Sau khi nàng ta về, ngoại trừ tỷ nói nàng ta vài câu ở cửa miệng ra thì không có làm gì nàng ta cả, sao nàng ta lại muốn hại tỷ như thế?”

“Tỷ tỷ, nàng ta và An Vương điện hạ hủy hôn, An Vương điện hạ nhục nhã nàng ta ngay trước mặt mọi người, chẳng lẽ không có sự ưng thuận ngầm của tỷ sao? Đêm qua, suýt nữa tỷ đã hại nàng ta thất thân với Tiêu Dao Vương gia, tỷ còn nói tỷ không làm gì nàng ta cả?” Thẩm Uyển Nguyệt vô cùng hết lời, nhìn Chu thị và nói: “Mẫu phi, người có tham dự vào không?”

Chu thị bị nữ nhi mình nhìn thì hơi mất tự nhiên, hỏi: “Nguyệt Nhi, con đang có ý gì?”

Thẩm Uyển Nguyệt nhìn Chu thị không chớp mắt, không bỏ qua bất cứ biểu cảm gì trên gương mặt nàng, rồi nói: “Mẫu phi, Quân Khởi La về để báo thù nhi?”

Chu thị cảm thấy hai năm không gặp, mặc dù ánh mắt Nguyệt Nhi thân thiện, nhưng lại khiến nàng có một loại quần bách không có chỗ trốn, làm như chẳng biết chuyện gì hỏi: “Nàng ta báo thù gì chứ?”

Thẩm Uyển Nguyệt không cho nàng ta có cơ hội trốn tránh, hỏi thẳng ra: “Quân Như Sơ chết, người có tham gia vào không? Còn có chuyện độc hại Quân Khởi La, còn có phần của người không?”

Thẩm Uyển Tâm ngơ ngơ một lát, hỏi: “Nguyệt Nhi, sao muội lại hỏi như thế? Mẫu phi, người mặt hiền tâm hậu, sao có thể làm chuyện độc ác như thế? Chuyện này là một mình tổ mẫu làm, bà đã bị trừng phạt, muội cũng đừng suy đoán lung tung.”

Thẩm Uyển Nguyệt không để ý tới nàng, nhìn Chu thị chăm chăm.

Chu thị muốn tránh cũng không thể tránh, đành phải nói: “Chuyện Quân Như Sơ là do tổ mẫu các con làm, mặc dù mẫu phi biết nhưng lo lắng đến địa vị tương lai của các con, nên không ngăn cản; chuyện Quân Khởi La thì mẫu phi ngăn, tổ mẫu con không nghe. Các con cũng biết tổ mẫu của các con là người rất cường thế, chuyện bà đã nhận định, thì mười con trâu cũng không kéo lại được, làm sao mẫu phi khuyên ngăn nổi?”

Tất nhiên Thẩm Uyển Nguyệt biết Chu thị làm một mẫu thân hy vọng cho tương lai nữ nhi mình có thân phận tốt, quan trọng đến nhường nào, nếu nàng ở vị trí của mẫu phi, thì chắc chắn cũng sẽ làm như nàng!

Thế nên nàng cũng không truy vấn nữa, thờ dài nói: “Mẫu phi, cho dù người có tham dự vào chuyện này hay không, thì chắc chắn Quân Khởi La cũng đã nhận định rồi! Nếu không vậy thì nàng cũng sẽ không kích tỷ tỷ tham gia cung yến. Chắc chắn tối hôm qua cho dù tỷ tỷ không ra tay với nàng ta, thì nàng ta cũng sẽ đối phó với tỷ tỷ! Chuyện này ư, dừng lại ở đây đi, chúng ta ngậm quả bồ hòn này vậy!”

“Nguyệt Nhi, ý của muội là để cho tỷ tỷ ăn quả thiệt thòi này không công sao?” Hiển nhiên Thẩm Uyển Tâm không ủng hộ chút nào.

Lúc trước nàng tưởng rằng Thái Tử Phi làm thì cũng đành thôi, nàng ở trong cung, mình cũng hết cách với nàng ta, nhưng nàng tin còn nhiều thời gian, cuối cùng cũng sẽ tìm được cơ hội. Nhưng mà Quân Khởi La thì ở trong phủ, đập đổ nhân duyên tốt của nàng, sao nàng có thể làm như không có chuyện gì?

“Tỷ tỷ, chẳng lẽ tỷ cũng muốn dẫm lên vết xe đổ của tổ mẫu sao?” Giọng nói của Thẩm Uyển Nguyệt mang chút sắc bén thoáng qua: “Bây giờ Phàn Dương Vương phủ chúng ta đang trong thời kỳ rối ren, nếu lại làm ra chuyện lớn gì, chỉ e rằng ngay cả Vương phủ cũng vào thế nạn kiếp bất phục luôn! Tỷ yên tâm, cho dù tỷ không ra tay, cũng có người không bỏ qua cho nàng ta!”

Chu thị và Thẩm Uyển Tâm đồng thành: “Ai?”

Thẩm Uyển Nguyệt nhếch môi cười: “QV/.!q"”d||Quân Khôi La uy hiếp Thái Hậu một phen, hai người họ rằng Thái Hậu sẽ dễ dàng bỏ qua cho nàng ta ư?”

Nàng dám chắc, tuyệt đối không!

“Cho nên, hai người không cần phải làm gì cả, cứ đứng cách con sông nhìn lửa cháy là được rồi!” Thẩm Uyển Tâm cười thật tươi, nhìn Thẩm Uyển Tâm và nói: “Tỷ tỷ, gả cho Tiêu Dao Vương gia cũng không phải là không tốt.”

Thẩm Uyển Tâm nghe muội muội mình cũng nói như thế, thì lòng cũng không xoắn xuýt chuyện Tiêu Dao Vương gia nữa, hơn nữa đây cũng là ý chỉ của Thái Hậu, nàng có thể thay đổi được gì chứ? Chỉ bằng ngấm lại sau khi gả vào Tiêu Dao Vương phủ đoạt quyền chương quản nhà vào tay!

Hừ, trác phi thì sao nào?

Nàng hoàn toàn tin tưởng dựa vào dung mạo xinh đẹp của nàng, chắc chắn có thể giữ lấy trái tim của Tiêu Dao Vương gia!

“Vương phi, thì giờ đã không còn sớm, lão nô cho người chuẩn bị thức ăn xong rồi, hay là để nhị tiểu thư dùng bữa trưa trước rồi lại trò chuyện lâu với nhau.” Vệ ma ma cung kính nói ở bên ngoài.

“Cũng được, Tâm Nhi, Nguyệt Nhi, mẫu nữ ba người chúng ta lâu rồi không dùng bữa với nhau.” Chu thị nở nụ cười hiếm thấy, dẫn hai nữ nhi của mình ra ngoài để phòng ăn, nhìn món ăn thì cực kỳ phong phú, nói tiếp: “Coi như là tẩy trần cho Nguyệt Nhi.”

Thẩm Uyển Nguyệt đợi Chu thị ngồi xuống, thì ngồi cạnh bên tay trái của nàng, dặn dò Vệ ma ma: “Ma ma, cô nương ta đưa về theo chính là tôn nữ của sư tôn ta, cũng đừng thất lễ.”

“Nhị tiểu thư yên tâm, lão nô hiểu rồi.” Vệ ma ma cười nịnh nọt: “Lão nô đã căn dặn nhà bếp đưa thức ăn qua rồi, và bảo Thẩm tổng quản sắp xếp hai nha đầu qua hầu hạ.”

“Ừ.” Thẩm Uyển Nguyệt vừa lòng gật gật đầu với Vệ ma ma: “Có người đặc lực như Vệ ma ma bên cạnh mẫu phi, cho dù ta rời khỏi cũng yên tâm chút rồi.”

Chu thị nghe thế, thì bàn tay mức canh cho Thẩm Uyển Nguyệt khựng lại một lát, hỏi: “Nguyệt Nhi không thể ở lại trong nhà sao?”

“Buổi chiều con xem chân cho đại ca, nếu có thể phục hồi như cũ, thì con ở lại nhà một thời gian, nếu không thể.....” Thẩm Uyển Nguyệt thấy sắc mặt Chu thị biến đổi, thì vội vàng đổi đề tài: “Qua hai tháng nữa, Được Vương cốc sẽ tổ chức đến Tuyết Sơn hái một loại kỳ dược, cơ hội khó có được, con và sư muội cũng muốn đi xem một lần, trước đó, con có thể ở lại nhà trong một tháng tới.”

Chu thị hơi buồn lòng, hít hít mũi, nói: “Học nghệ là quan trọng, mẫu phi cũng không níu chân con lại, một tháng này, con ở cạnh mẫu phi và đại tỷ con thật nhiều đi.”

Thẩm Uyển Nguyệt cầm lấy bàn tay Chu thị, gật đầu nói được.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 125: Biết Người Biết Ta Trăm Trận Trăm Thắng

Quân Khôi La ăn trưa xong, đang chơi cò với Phụng Thiên Khuyết ở đại sảnh.

Phụng Thiên Khuyết chơi quân trắng, Quân Khôi La chơi quân đen, trên bàn cò, ban đầu viên trắng viên đen, mỗi bên chiếm một nửa bàn cò, tới khi Quân Khôi La hạ quân cò trong tay xuống, áp đảo son hà, quân trắng thua tan tác, #anyũ bị nuốt sạch một mảng lớn.

Phụng Thiên Khuyết không đồng ý, oán giận: “Ai da, A La, con ăn hiếp người già!”

Quân Khôi La bật cười: “Trong mắt nữ nhi, phụ vương hào hoa phong nhã, tuổi trẻ khỏe mạnh, đi chung với nữ nhi, ắt hẳn người ngoài sẽ nghĩ rằng người là đại ca của nữ nhi đây chứ, sao mà già được?”

Phụng Thiên Khuyết đưa tay sủng nịch bóp bóp chóp mũi nhỏ của nàng, nói: “Con, nha đầu này thật là lém lỏi.”

Quân Khôi La xoa xoa chóp mũi bị y néo néo ngứa và nói: “Nữ nhi nói đúng sự thật, ngày nào đó nữ nhi nhất định phải tìm một cửa thê thất cho phụ vương, sinh cho A La hai tiểu đệ đệ, thế là cả nhà chúng ta hoàn mỹ rồi.”

Phượng Thiên Khuyết nghe thấy “cả nhà”, cảm thấy hơi đau lòng, nói: “Chuyện này, A La không nên đề xuất nữa, cả đời phụ vương sống chung với ký ức mẫu thân con để lại là đủ rồi, không muốn cưới thế.”

Quân Khởi La khuyên: “Mẫu thân yêu người, nếu dưới tuổi vàng người biết được, chắc chắn cũng không hy vọng người thanh tâm quả dục vì người, một người nam nhân bình thường không nên sống qua những ngày như thế này.” Ngoại trừ không gõ chuông niệm Phật ra, thì có ngày nào mà y sống khác nào hòa thượng?

Phượng Thiên Khuyết cảm thấy bàn bạc loại chuyện này với nữ nhi vẫn khiến y hơi ngượng ngùng, hơn nữa y đã có nữ nhi vừa thông minh lại hiểu chuyện như A La bên mình, thật sự không có lòng muốn cưới thế sinh con. Đang định kết thúc đề tài này, thì ngẩng đầu trông thấy Nhạc Sênh, vội vàng nói lảng đi: “Nhạc Sênh qua đây.”

Lúc này đây Quân Khởi La với biết người nam nhân này yêu Quân Như Sơ sâu đậm đến nhường nào! Cũng có thể nói có lẽ sâu trong trái tim y còn có cảm xúc tự trách mình, nhưng mà đã nhiều năm như thế, cho dù là phải chuộc tội, thì cũng đủ rồi! Nàng biết không thể thuyết phục y ngay, nên cũng không nóng lòng.

Sau khi Nhạc Sênh tiến lên, cũng không hành lễ, mà nói thẳng: “Tiểu thư, Thẩm Uyển Nguyệt về rồi.”

Bí mật, những người ở cạnh Quân Khởi La, chẳng có người nào là người rất giữ quy củ, chẳng hạn như Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu, ở bên cạnh nàng nhưng không mấy may có dáng vẻ của nha đầu, hình thức sống chung với nàng giống hệt như với bằng hữu, nhưng khi có chính sự, thì tuyệt đối không câu thả. Nàng rất thích loại cảm giác này, trên thực tế, chẳng phải các nàng như thế này chính là kết quả nàng dung túng hay sao?

Quân Khởi La nhìn Nhạc Sênh: “Người có trông thấy không?”

Nhạc Sênh đến bên cạnh mâm ngọc lưu ly, lấy một quả táo trong đó, cắn một miếng: “Chưa từng gặp, nhưng mà nghe tiểu nha hoàn lau dọn nhà nói, nàng ta là một mỹ nhân có tri thức hiểu lễ nghĩa không kém Thẩm Uyển Tâm. Hơn nữa ấy, nàng ta là đồ đệ của Dược Vương – Vân Trung Bạch.”

Quân Khởi La nhíu mày, hình như vấn đề này thu hút được một chút hứng thú của nàng: “Dược Vương rất cao ngạo, tư chất kém thì lão ta sẽ không nhận. Chẳng lẽ tổ chất của Thẩm Uyển Nguyệt này không tệ, lọt vào mắt Dược Vương được ư? Hơn nữa, cho dù tổ chất tốt, cũng không phải ai cũng có thể tùy tiện tiếp cận lão ta, làm sao Thẩm gia bầu vùi được mối quan hệ như thế?”

Nhạc Tiêu bung nước mới đun vào, đúng lúc nghe thấy lời của Quân Khởi La, hỏi: “Tiểu thư, có cần nô tỳ cho người điều tra thêm không?”

“Ta cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, không cần tra gì.” Giọng điệu Quân Khởi La thản nhiên: “Một ả Thẩm Uyển Nguyệt, ta cũng chẳng để bụng.”

Nếu nàng ta an phận thủ thường thì không có gì, nhưng nếu nàng ta chọc tới mình, thì chắc chắn mình sẽ không nhân từ nương tay.

Phượng Thiên Khuyết vừa lòng gật đầu: “Ừ, có phong phạm của phụ vương!”

“Tất nhiên, có kỳ phụ tất có kỳ nữ rồi.” Quân Khởi La đùa cợt: “Năm đó, thất tử áp đảo dòng chính, đại chiến ba ngày ba đêm ở Tây Việt, phụ vương chém liên tiếp ba vị hoàng tử, liều chết trợ giúp hoàng bá bá bấy giờ vẫn còn là Thái Tử ngồi lên ngôi vị hoàng đế thành công. Còn có, mười sáu năm trước nhị vương mưu phản, nếu không có phụ vương liều chết đốc sức, ngôi vị hoàng đế của hoàng bá bá đã bị người ta cướp mất từ lâu rồi. Sự tích anh dũng cỡ này, con biết hết, không biết ở Tây Việt, thanh danh của phụ vương hiển hách tới độ nào!”

Mặt Phượng Thiên Khuyết phủ lên một màu đỏ ửng, l.q.d-frs mắt tự nhiên hỏi: “A La, sao con lại biết luôn những chuyện này?”

“Lúc con còn rất nhỏ thì đã đến đây rồi, ngay cả thủ phủ Hoắc Đô của Tây Việt con cũng đã đến không dưới mười lần, sự tích của phụ vương quá vang danh, gần như khắp Tây Việt ai ai cũng biết, con muốn không biết cũng khó đấy.”

“Chà là khiến A La chê cười rồi.” Phượng Thiên Khuyết xấu hổ ho nhẹ hai tiếng, nói: “Phụ vương chưa từng nói cho con nghe, tổ mẫu con, bà ấy xuất thân từ cung nữ, nhưng tính tình lạnh nhạt, không ganhy tỵ không đua tranh, rất được sự sủng ái của phụ hoàng ta. Phải biết rằng một cung nữ không có gia thế có được sự sủng ái của hoàng đế, ở trong cung sẽ khó tới mức nào. Huống chi tổ mẫu của con, bà cũng không phải là một người thích gây chuyện thị phi, nên đã để cho mấy người cả gan làm loạn. Lúc ta sáu tuổi, bị một ả phi tần đẩy vào trong hồ, nếu không có hoàng bá bá của con cứu giúp, thì ta đã chết từ thuở nào rồi. Ta làm việc, cũng chỉ là nhận ơn thì báo ân mà thôi. Hơn nữa, nếu những hoàng tử khác làm hoàng đế, thì ta và tổ mẫu của con cũng sẽ không sống yên ổn qua ngày.”

Quân Khởi La hiểu, y đấu tranh bằng cả mạng sống cũng chỉ để cho y và mẫu thân của y có một cuộc sống an bình thôi, nếu không, tại sao sau khi Quân Như Sơ qua đời thì y đã không nhiệt tình với triều đình nữa, không đi ngao du sơn thủy thì cũng bầu bạn với Quân Như Sơ ở Đông Lăng?

“Phụ vương, con đã gặp hoàng bá bá và tổ mẫu rồi đấy.”

Phượng Thiên Khuyết kinh ngạc hỏi: “Chuyện khi nào? Sao phụ vương lại không biết?”

“Năm tháng trước, hoàng bá bá bị người ta hạ độc, con đến châm cứu cho người, sau đó người bảo con đến chẩn cho một vị lão cung phi, con nghĩ biểu hiện của hoàng bá bá cũng coi như không phải là người tệ bạc nên đi, vị lão cung phi kia trời sinh thân yếu.” Quân Khởi La thành thật nói: “Vào ngày ấy, con và người nhận lại nhau, người nói đến tổ mẫu trời sinh thân yếu, con nghĩ chắc chắn vị lão cung phi kia chính là tổ mẫu rồi.”

“Ừ, không sai, trong cung chỉ có một người trời sinh thân yếu, không sai.” Phượng Thiên Khuyết cảm thán nói: “Nhưng mà đúng là tạo hóa trêu người, năm năm trước ta vừa đến Đông Lăng, thế là bỏ lỡ mất. Hắn là dưới tuổi vàng mẫu thân con muốn để phụ nữ chúng ta nhận lại nhau ở Đông Lăng!”

“Ai nói không phải chứ?” Quân Khởi La thần nhiên cười nói: “Hoàng cung Tây Việt con từng đến ba lần rồi, nhưng chưa lần nào gặp được phụ vương. Con nghĩ, nếu bị phụ vương bắt gặp ở Tây Việt, chắc chắn liếc mắt một cái là nhận ra con ngay nha. Nhưng mà chuyện đời luôn luôn kỳ diệu như thế, hình như không trải qua một chút vuột mắt, thì không thể vui vẻ nhận lại nhau.”

Trước khi thành danh, thì dung mạo của Phù Tô công tử cũng chưa từng dịch dung, chỉ là thay đổi nam trang, thay đổi giọng nói, làm lông mày thô, thoa chút phấn lên mặt, thay đổi màu da, khiến mình không có vẻ non mềm như thế mà thôi; sau khi thành danh, tất nhiên mọi người ai cũng biết Phù Tô công tử là một thiếu niên có dung mạo anh tuấn, rất nhiều người từng gặp nàng, cho nên nàng cứ thoải mái đi khắp nơi với dung mạo vốn có.

“Nhưng mà cuối cùng trời không phụ ta, để cho phụ nữ chúng ta có thể nhận lại nhau.” Phượng Thiên Khuyết cách bàn cờ cầm lấy bàn tay Quân Khởi La, đôi mắt ươn ướt: “Nếu không, chắc chắn ta phải tiếc nuối cả đời.”

Dường như Quân Khởi La bị cảm hóa bởi cảm xúc của y, trong lòng cũng cảm thấy hơi nề nén, bèn nói: “Ai da, phụ vương, nói thế quá trầm trọng rồi.”

“Ha ha, đúng rồi.” Phượng Thiên Khuyết khẽ cười, nói: “Cho dù trước kia như thế nào, cuộc sống sau này, chắc chắn phụ vương sẽ cố gắng làm tròn chức trách của người phụ thân.”

“Trong mắt trong tim nữ nhi, phụ vương đã làm rất tốt rồi.” Có lẽ là do kiếp trước thiếu thốn tình thân, Quân Khởi La phát hiện càng lúc mình càng có quen thuộc với người phụ thân từ trên trời rơi xuống này. Buổi sáng có y đích thân mua bữa sáng qua, sau đó cùng ăn cơm với mình, sau bữa thì lại uống chén trà, rồi chơi cờ, nói chuyện phiếm. Nàng phát hiện nói chuyện phiếm với y là một chuyện hưởng thụ vô cùng, y khôi hài cơ trí, kinh nghiệm từng trải nhiều, học rộng tài cao, chuyện gì cũng có thể nói đúng sự thật, cảm kỳ thư họa, không gì không thông.

Nam nhân như thế, làm sao Quân Như Sơ có thể không yêu? Nếu y không phải phụ thân mình, nếu y trẻ lại mười tuổi, nàng cảm thấy mình cũng sẽ yêu y!

Phượng Thiên Khuyết cười khanh khách: “Nha đầu còn cũng quá dễ thỏa mãn, cứ thế là mua chuộc con được rồi?”

“Biết thỏa mãn sẽ luôn vui vẻ mà.”

“Tính tình này cũng rất giống phụ vương.”

“Đó là hiển nhiên, trên người nữ nhi đang chảy dòng máu của phụ vương.” Phượng Thiên Khuyết nói xong, bỗng nhớ tới một chuyện, vội vàng hỏi: “Phụ vương, còn một tháng nữa sẽ là hôn lễ của con và A Dận, chẳng lẽ người không tham gia sao?”

“Phượng Thiên Khuyết ta chỉ có một nữ nhi là con, sao có thể không tham gia? Ta còn muốn vào ở trong Tấn Vương phủ, thời thời khắc khắc giám thị cái tên tiểu tử kia, nếu hần dám khi dễ con, phụ vương sẽ đưa con đi ngay!”

Ở trong chỗ tối bên ngoài phòng, Vô Thương, Vô Ảnh đầu đầy vạch đen, cảm thấy bị ai thay cho chủ tử vì có một nhạc phụ chẳng khi nào là không muốn đưa nữ nhi đi.

Quân Khởi La cũng hết chỗ nói, y có thể làm nhạc phụ cho tốt không? Y có thể vui vẻ sống chung với A Dận không? Nhưng mà cứ giao chuyện này cho Long Dận bàn bạc với y đi, thời gian của nàng rất là quý giá, không thể lãng phí vào những chuyện này.

“Phụ vương, người chính là một vương gia một nước, d/d/lq/đcũng không thể tùy tiện tiện nán lại ở một nước.”

“A La yên tâm, phụ vương đã viết mật thư cho hoàng bá bá của con, không bao lâu nữa thì sẽ giải quyết xong. Đến lúc đó, phụ vương có thể quanh mình chính đại tham gia hôn lễ của con.”

“Thế thì tốt rồi.”

“A, hai người phụ nữ người thật đúng là thích thú quá nhỉ, dùng bữa trưa xong thì uống trà, chơi cờ, thích ý thì khò bàn rồi!” Đúng lúc đó, giọng nói mang mùi chua chua của Diệp Hoan vang lên bên ngoài cửa sổ, một cái bóng chắn một mảng sáng thật lớn, người nào đó nằm úp trên cửa sổ lộ nửa cái đầu vào, u oán nói: “Quân Khởi La, ta vội vội vàng vàng như bay kiểm tra sản nghiệp của Thẩm thị ở kinh thành cho người, người thì tốt nhỉ, ở đây chơi cờ.”

Phượng Thiên Khuyết liếc nhìn Diệp Hoan, ngao kiêu nói: “Nếu người không bằng lòng ra mặt thì có thể thông báo một tiếng, có khi trong Dục Vương phủ ở Tây Việt của bản vương còn có người muốn làm! Chỉ cần A La mở lời, bản vương tha hồ gọi mấy người đến cũng có thể, chắc chắn hiệu suất làm việc không thể kém hơn Diệp đại công tử như người đâu, cái chính là bọn họ chịu khó, tốt hơn người làm chuyện như người.”

“Phụt!”

Diệp đại công tử phun máu, chỉ vào Phượng Thiên Khuyết “người” một lúc lâu cũng chưa nói thêm được chữ nào khác.

“Được rồi.” Quân Khởi La đưa tay vỗ vỗ đầu Diệp Hoan, cười giảng hòa: “A Hoan, phụ vương nói đùa với người đấy. Trong cảm nhận của ta, không ai có thể so với người.....” Cái người lao động không công.)))

Bên ngoài, Vô Thương và Vô Ảnh nghe thấy thì không biết nói gì, hơn nữa bọn họ thấy quan hệ của chủ mẫu và cái tên Diệp gì gì đó quá thân mật, trong lòng đang tính xem có nên báo cho chủ tử không.

Lúc này, Diệp Hoan mới héch héch cầm lên với Phượng Thiên Khuyết, thật giống như đang nói, xem đi, A La không thích người của ông.

Phượng Thiên Khuyết cười thâm sâu nhìn vào bàn tay đang đặt trên đỉnh đầu Diệp Hoan của Quân Khôi La.

Diệp Hoan nhìn nụ cười kia của y thì thân thể run bắn lên, nhìn theo ánh mắt của y, mới chợt nhận ra lúc Quân Khôi La an ủi mình thì an ủi như thế nào..... Một con chó cưng sao?

Quân Khôi La vội vàng lấy tay xuống nói: “Nói chuyện chính đi.”

Bấy giờ Diệp Hoan mới lấy một phong thư ra khỏi ngực đưa cho Quân Khôi La.

Quân Khôi La lấy ra một tờ giấy bên trong, mở ra, thấy bên trên viết chừng hai mươi ba mươi chữ sản nghiệp, đa số dùng bút mực đỏ phê bình chú giải, phía dưới còn ghi dấu địa chỉ tường tận, loại kinh doanh và tình hình buôn bán. “Chủ giải bằng bút đỏ là sản nghiệp vốn của Phần Dương Vương phủ.” Diệp Hoan nghiêm mặt nói.

Quân Khôi La gật đầu nói: “Không sai, đâu đâu cũng là khu vực vô cùng tốt.” Ánh mắt lướt qua chỗ không được đánh dấu bằng bút đỏ, vui vẻ nói: “Ha, không thể tưởng tượng được Hồng Tụ lâu và sông bạc Cát Tường đứng nhất nhì trong kinh thành lại thật sự là sản nghiệp của Thẩm thị.”

Sau khi nhìn kỹ, Quân Khôi La mới phát hiện sản nghiệp hiện thời của Thẩm thị có vẻ rất rộng rãi, thanh lâu, sông bài, ăn uống, đồ cổ trang sức, hiệu vải tiệm may, cái gì cũng có cả, tất nhiên hơn phân nửa trong số đó là của Phần Dương Vương phủ. Nhưng mà dù gì Phần Dương Vương phủ cũng là quý tộc trăm năm, loại sản nghiệp thấp kém như thanh lâu sông bạc này, bọn họ không thêm kinh doanh.

Nhưng trong mắt Quân Khôi La, chỉ có kiếm tiền và không kiếm tiền, không phân thấp kém hay thanh cao.

Đứng ngay thanh lâu và sông bạc Phần Dương Vương phủ không thêm kinh doanh lại đang vào thời kỳ kiếm được nhiều tiền nhất, cho nên nàng quyết định, trước tiên cứ xuống tay ở Hồng Tụ lâu và sông bạc Cát Tường đã!

Ánh mắt Phượng Thiên Khuyết vẫn dõi theo trên người Quân Khôi La, không đến quá rầy rầy nàng. Y chưa từng trông thấy dáng vẻ dăm chiêu của nàng, xem bộ cũng có một thứ thâm sâu và cơ trí không đúng với tuổi tác của nàng.

Nàng đã nếm trải qua bao nhiêu đau khổ mới có thể tới luyện ra sự cơ trí hơn xa tuổi tác và thâm sâu không đúng với độ tuổi?

Một chút cảm xúc tự trách xoẹt qua, xao động nơi đáy lòng y, y oán hận lúc trước mình cũng đã đến am ni cô đồ nát ở núi Kỳ Liên, tại sao lại không cho người tìm kiếm rộng hơn chứ? Nếu không, A La cũng không gặp phải nhiều khổ sở như thế!

Quân Khôi La không trầm tư một mình lâu lắm, quay sang nói với Diệp Hoan: “Trong vòng ba ngày ta sẽ đoạt được sông bạc Cát tường, người đưa Thượng Quan thúc thúc đến trấn thủ, Thương Tầm và Thương Lam sẽ giúp đỡ thúc ấy. Rồi lại báo Thanh Từ sắp xếp vài người đến kinh thành, chuẩn bị tiếp quản Hồng Tụ lâu.

Vô Ảnh và Vô Thương nghe Quân Khôi La dặn dò Diệp Hoan ở một nơi khuất gần đó, chưa cảm thấy nàng nói ba ngày đoạt được sông bạc Cát Tường không thực tế bao nhiêu, mà còn cảm thấy đáng vẻ định liệu trước của nàng, khiến bọn họ cảm giác sâu sắc được năng lực của nàng không tầm thường.

Ừ!

Hai người cùng cho rằng nàng hoàn toàn có thể đảm nhiệm vị trí chủ mẫu đương gia của Tần Vương phủ!

Phượng Thiên Khuyết bị ánh mắt thâm sâu như thế của nữ nhi hấp dẫn, nàng tự tin giống hệt Trương Dương, thông minh linh động, lời của nàng giống như tất cả những vấn đề nan giải không hề tồn tại; nàng bày mưu lập kế, chỉ đường dẫn lối, giống như mọi thứ đều bị nàng nắm trong lòng bàn tay. Có một nữ nhi như thế, không thể bàn cãi, thật khiến người ta kiêu ngạo!

Y cảm thấy, đời này từng có một nữ nhi giống như Như Sơ thật đáng giá!

“Không thành vấn đề, nhưng mà thời gian ba ngày, có phải quá ngắn rồi không vậy?” Diệp Thanh gật đầu, lần đầu tiên hoài nghi nàng có thể làm được không.

Quân Khôi La cười thản nhiên: “Người nên biết, ta cũng không nói những lời không nắm chắc!”

“Chủ mẫu, có một lam y nữ tử dẫn theo hai nha đầu, đi về Bích Khê uyển bên này.” Vô Ảnh truyền âm nói với Quân Khôi La.

Thẩm Uyển Nguyệt!

Trong đầu Quân Khôi La hiện lên một cái tên. Vội vàng nói với Phượng Thiên Khuyết: “Có người đến đây.”

Phượng Thiên Khuyết và Diệp Hoan hiểu ý, Diệp Hoan vèo một cái biến mất dạng; Phượng Thiên Khuyết nhảy ra ngoài theo cửa sổ luôn, cũng biến mất trong nháy mắt.

Bọn họ rời khỏi không bao lâu, thì đã có người gõ cửa viện.

Nhạc Sênh nhanh tay thu dọn những thứ còn lại trong phòng, Nhạc Tiêu không nhanh không chậm đi mở cửa.

Vẫn chưa mở lời, thì đã thấy một nữ tử có diện mạo đoan trang tú lệ mỉm cười có lẽ mở miệng nói: “Ta là Thẩm Uyển Nguyệt, sáng hôm nay mới về từ Độc Y Cốc, nhớ ra vẫn còn chưa gặp nhị tỷ, cố ý qua đây bái kiến, xin cô nương truyền đạt bẩm một tiếng.”

Nhạc Tiêu lên liếc mắt nhìn, thấy hộp gấm hộp gỗ trong tay nha hoàn sau lưng nàng, hộp nhỏ hộp to, chừng sáu bảy cái, thần nhiên cười nói: “Ngại quá, Thẩm nhị tiểu thư, tiểu thư nhà ta đang ngủ trưa, nếu Thẩm nhị tiểu thư chỉ đến để tặng lễ, thì giao lễ vật cho nô tỳ là được rồi; nếu muốn gặp tiểu thư nhà ta, e là phải đợi một lát rồi.”

Thẩm Uyển Nguyệt nghĩ nghĩ rồi nói: “Nếu đã đến đây, chúng ta ở đây một lát cũng không trở ngại gì.”

“Vậy thì mời nhị tiểu thư vào trong sảnh ngồi một lát.” Nhạc Tiêu nói xong thì dẫn Thẩm Uyển Nguyệt vào đại sảnh, rót chén trà cho nàng, nhận lấy hộp gấm trong tay nha hoàn rồi vào nội thất.

Trong sảnh chỉ còn một mình Thẩm Uyển Nguyệt, nàng đánh giá mọi thứ một lát, phát hiện tất cả bạch xà đã bị thay đổi hết, những thứ có sắc màu sáng lộng lẫy đại tỷ của nàng thích đã được thay thế bằng những vật trang trí trang nhã, sạch sẽ không lộn xộn, so với ngày trước, thưởng thức cũng cao hơn rất nhiều.

Nàng còn tưởng rằng Quân Khôi La là người thô tục lớn lên ở nơi hương dã, bây giờ nhận ra thật sự không phải như vậy.

Quân Khôi La mở từng hộp Thẩm Uyển Nguyệt mang tới, một chiếc vòng phi thủy gọn sóng không tẻ, gấm Vân Nam hồng nhạt, một trâm vàng đính ngọc xanh và ngọc trai, một hộp Trú Nhan Cao, một hộp son thịnh hành nhất hiện nay và hai cù nhân sâm trăm năm.

Lễ như thế khá quý trọng.

Quân Khôi La cảm hết từng thứ từng thứ một lên xem xét thật kỹ, rồi lại để lên mũi ngửi ngửi, phát hiện không có vấn đề gì, nói với Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu: “Hai người các người kia nhau đi.”

Hai người vội vàng cười hi hi chia đồ ra.

Quân Khôi La không nói gì nữa, lấy một quyển sách tựa lên gối dựa thật to trên giường và xem, chừng một lúc lâu sau, mới đứng dậy ra khỏi cửa, Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu đi theo sau lưng nàng.

Dáng ngồi Thẩm Uyển Nguyệt ngay ngắn, tác phong rất có phong phạm của tiểu thư khuê các, để nàng ở đại sảnh lâu như thế, nhưng trên mặt nàng cũng không hề hiện lên một tia mất kiên nhẫn nào. Lúc nào khoe miệng nàng cũng treo một nụ cười thần nhiên, khiến người ta hoàn toàn không nhìn thấu được nàng đang nghĩ cái gì.

Lúc này Quân Khôi La cảm thấy chỉ với phần khí chất này thôi, cho dù Thẩm Uyển Tâm thúc ngựa cũng không đuổi kịp. Khiến nàng không khỏi nhìn bằng hai con mắt.

Quân Khôi La cho rằng nữ tử không lộ suy tư như thế mới thích hợp với cuộc sống trong cung nhất, tại sao Long Túc Vân không chọn nàng ta thế nhỉ? Chẳng lẽ vì nam nhân ai ai cũng thích cái loại nữ tử quyền rũ mang vẻ thanh thuần, nói chuyện thì nhu mì đậm đậm như Thẩm Uyển Tâm?

Quân Khôi La đánh giá Thẩm Uyển Nguyệt mấy lần thật kỹ xong, dường như Thẩm Uyển Nguyệt mới phát hiện ra Quân Khôi La đã đến, chợt kinh ngạc hăm mộ lóe lên trong đôi mắt, mỉm cười đứng dậy gấp gối hành lễ, nói: “Tiểu muội tham kiến nhị tỷ, nhị tỷ thật xinh đẹp, là nữ tử đẹp nhất Nguyệt Nhi từng gặp.”

Không vung tay đánh người mặt cười, đặc biệt là một người cười thật chân thành khen đáng về ngoại xinh đẹp! Tất nhiên Quân Khôi La không thể đánh nàng, sau khi ngồi lên vị trí chủ, thì cười trả lời: “Thẩm nhị tiểu thư không cần đa lễ, nhị tiểu thư cũng rất đẹp, chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi nhị chẳng?”

“Nhị tỷ chê cười, Nguyệt Nhi sống quanh năm suốt tháng trong Dược Vương cốc, bên trong toàn là như y học khiến người ta si mê, hoàn toàn không biết nói chuyện yêu đương, thì làm sao có người theo đuổi?” Nàng nói những thứ này, không có chút xấu hổ của tiểu nữ nhi, hoàn toàn không giống một thiếu nữ mười lăm tuổi.

Quân Khôi La giả bộ kinh ngạc, nói: “Thẩm nhị tiểu thư học nghệ ở Dược Vương Cốc sao?”

Trong mắt dân chúng Đông Lăng, có được thân phận đệ tử của Dược Vương Cốc còn khiến người ta kiêu ngạo hơn thân phận Công chúa, Hoàng tử, quả nhiên Thẩm Uyển Nguyệt bị Quân Khôi La hỏi với vẻ kinh ngạc, thì giữa đôi lông mày lóe lên sắc màu ngạo nghễ: “Sự tôn của muội chính là Dược Vương - Vân Trung Bạch, trong những lễ vật ban này tặng cho Nhị tỷ, có một hộp Trú Nhan Cao, do chính sư mẫu dày công nghiên chế tạo cho sư tôn trước khi mất đấy, bí pháp luyện chế của Dược Vương Cốc, ở bên ngoài cũng không mua được đâu.”

“Ai da, quả là không thể tưởng tượng được, d?đ][Lq.d Thẩm nhị tiểu thư lại là đồ đệ của Dược Vương.” Vẻ hăm mộ vô cùng trong đôi mắt Quân Khôi La khiến Thẩm Uyển Nguyệt lấy làm thỏa mãn lắm, “Nếu Trú Nhan Cao chính là đồ luyện chế của Dược Vương Cốc, thì ta phải thử một chút mới được.”

Thẩm Uyển Nguyệt gật đầu nói: “Chắc chắn không khiến cho nhị tỷ thất vọng đâu.”

Hai người cứ nói chuyện phiếm một lát như thế, tới khi trời đã ngã về Tây, Thẩm Uyển Nguyệt mới cáo từ rời khỏi.

Đợi khi bóng dáng Thẩm Uyển Nguyệt đã biến mất không thấy nữa, Nhạc Tiêu hỏi: “Tiểu thư, người nói xem nàng đang có ý gì?”

Khỏe miệng Quân Khởi La hơi nhếch lên, nở nụ cười thâm sâu, nói: “Cái người Thẩm Uyển Nguyệt này không biết thông minh hơn Thẩm Uyển Nguyệt bao nhiêu đây.”

“Ý của tiểu thư là.....”

“Thẩm Uyển Tâm bị ta nói mấy câu sẽ bị kích ngay, sẽ tức lên tận đỉnh đầu, tuy nhiên trong khi nàng ta đang nén lại, cũng không khó để nhận ra nàng ta hận không thể ăn tươi nuốt sống ta, sau khi ta vào ở trong Bích Khê uyển, nàng ta cũng chưa từng đến chỗ này của ta đây! Mặc dù Thẩm Uyển Nguyệt này mới về, nhưng chắc chắn nàng đã biết những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian này từ Chu thị và Thẩm Uyển Tâm.....” Quân Khởi La nói xong thì hỏi: “Nếu biết quan hệ, chung sống của ta và Thẩm gia thật sự không tốt, các người sẽ làm như thế nào?”

Nhạc Sinh trả lời không chút đắn đo: “Tất nhiên sẽ không thích người thậm chí hận người, làm sao có thể mang lễ vật đến tiếp chuyện với người?”

“Thế còn không ra kết luận rồi sao?” Quân Khởi La nói: “Cho nên Thẩm Uyển Nguyệt này đây.....”

Quân Khởi La nói một nửa thì không nói nữa, khiến lòng Nhạc Sinh ngứa ngáy lên, nhìn Nhạc Tiêu.

“Hắn là nàng ta đến thăm dò hư thực của tiểu thư.”

Thẩm Uyển Nguyệt về tới viện của mình, Thẩm Uyển Tâm đã nghênh đón kéo tay nàng, hơi tức giận, nói: “Muội muội, tại sao muội lại phải đi tặng đồ cho ả tiện nhân kia?”

Thẩm Uyển Nguyệt vỗ vỗ tay nàng, nói: “Đại tỷ, muội hỏi tỷ, nếu tỷ hận một người, hận muốn chết sẽ làm như thế nào?”

“Tất nhiên là nghĩ cách giẫm nàng ta vào trong bùn.” Thẩm Uyển Tâm không hề nghĩ ngợi, nói ra ngay.

“Nhưng mà tỷ không tiếp xúc với nàng ta, thì làm sao có cơ hội chứ? Tuy rằng tạm thời muội không muốn đối địch với nàng ta, nhưng khó tránh khỏi nàng ta không làm gì chúng ta! Biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng, hiểu không?” Thẩm Uyển Nguyệt bỏ lại câu này thì đi về gian phòng của mình.

Thẩm Uyển Tâm như ngộ ra điều gì, nhìn bóng lưng Thẩm Uyển Nguyệt, chỉ cảm thấy lần này muội ấy về, trở nên thông minh hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Thẩm Cẩm Thành Vô Sĩ

Đêm khuya, Hoa uyển.

Thẩm Uyển Nguyệt cẩn thận kiểm tra chân Thẩm Uyển Hoa một chút, đụng đến chỗ xương cốt bị sai nghiêm trọng, quả thật đã chẩn đoán y hệt phù y, không thể khôi phục hoàn toàn lại được, sau này hẳn đi đứng sẽ khắp khiễng, thậm chí do xương bị sai dẫn tới ma sát bắp thịt sinh ra đau đớn, nàng chỉ có thể làm giảm đau đớn của hắn mà thôi.

Tất nhiên Chu thị khóc một hồi.

Thẩm Uyển Nguyệt làm châm cứu cơ bắp cho Thẩm Uyển Hoa dễ chịu, lại kê toa thuốc, thì bị Thẩm Cẩm Thành gọi vào thư phòng ngay.

Thẩm Cẩm Thành đóng cửa thư phòng, bảo Thẩm Uyển Nguyệt ngồi ở bên cạnh, còn hắn thì vòng tay ra sau lưng, bắt đầu đi tới đi lui trong phòng, hay nhìn Thẩm Uyển Nguyệt, dáng vẻ như muốn nói lại thôi.

Thẩm Uyển Nguyệt cười nói: “Phụ vương có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra đi.”

Thẩm Cẩm Thành cắn môi, lúc này mới nói với về hạ quyết tâm: “Nguyệt Nhi, gần đây vương phù của chúng ta phát sinh chuyện gì thì chắc mẫu phi của con đã nói hết cho con nghe, ban đầu ca ca của con bị ngã gãy chân, sau đó Từ Đường bị hỏa hoạn thiêu hủy, ngay sau đó thì tổ mẫu của con ba lần rồi chết, Tâm Nhi xảy ra chuyện kia, và hôn sự với An Vương điện hạ bị thất bại..... Chuyện xảy ra liên miên thế này khiến phụ vương không thờ nổi.....”

Thẩm Uyển Nguyệt nghe thế thì lòng đã đoán được bảy tám phần, thần nhiên hỏi: “Ý của phụ vương là?”

Thẩm Cẩm Thành bình tĩnh nhìn nữ nhi càng ngày càng trở nên tú lệ đoan trang, nói: “Trương lai, chắc chắn An Vương điện hạ sẽ can dự đến vị trí ngôi

vua kia, vốn là hấn có lòng muốn kết mối quan hệ thông gia với Phàn Dương Vương phủ chúng ta, chỉ bằng con nghĩ cách tiếp cận An Vương điện hạ, dựa vào dung mạo xinh đẹp của con, chấn chấn bắt lấy hấn là không thành vấn đề, hơn nữa thân phận đệ tử Dược Vương của con, đúng là lợi thế rất có ích đấy! Nguyệt Nhi, tới khi An Vương ngồi lên vị trí kia, con sẽ là mẫu nghi thiên hạ, nó sẽ vinh quang đến nhường nào? Cả nhà Thẩm thị chúng ta cũng sẽ leo lên trên cao từ xưa đến nay chưa từng có được! Con xem nào?"

Thẩm Uyển Nguyệt nghe xong thì nhìn Thẩm Cẩm Thành, không hề chớp mắt, vẫn cười thản nhiên như cũ.

Đúng lúc Thẩm Cẩm Thành bị nàng làm cho lòng hơi sợ hãi, thì nàng cười thánh thót và hỏi: "Làm sao phụ vương chắc chắn rằng An Vương điện hạ có thể ngồi lên vị trí kia?"

Thẩm Cẩm Thành nhú nhú đầu chân mày, phân tích: "Hoàng thượng có tông cộng là chín nhĩ tử. Thái Tử chí lớn nhưng tài mọn, Nhị hoàng tử sinh ra tính tình đã nhát gan, không thể đảm đương việc lớn; Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử thì mẫu tộc thấp kém, đều là do cung nữ sinh ra, không có bối cảnh thì không có lợi thế tranh đoạt vị trí kia; Lục hoàng tử thì lại có mẫu tộc - Tĩnh An hầu phủ hiền hách, thích ngao du danh sơn đại xuyên (núi đẹp sông lớn), đã ba năm rồi mà chưa từng về kinh thành; mẫu phi của Thất hoàng tử - Lệ tần không được sủng, Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử thì tuổi còn nhỏ; chỉ có Tam hoàng tử - An Vương điện hạ văn thao võ lược, lại được hoàng thượng coi trọng, vị trí kia, không cho hấn thì còn có thể cho ai?"

"Ha ha."

Thẩm Uyển Nguyệt khẽ cười thành tiếng, chậm rãi đứng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ, bóng cây đu đưa dưới ánh trăng, sau một lúc lâu mới quay sang hướng Thẩm Cẩm Thành: "Lục hoàng tử chí không ở triều cương, không gia, nhưng ai có thể chứng minh một ngày nào đó hấn sẽ không có dã tâm bùng bùng muốn tranh đấu lên? Hoàng thượng đương lúc tráng niên, sống thêm mười năm hai mươi năm không thành vấn đề gì, khi đó Bát hoàng tử, Cửu hoàng tử cũng đã trưởng thành rồi, làm sao phụ vương biết bọn hấn không thể đảm đương việc lớn?"

"Cái này....."

Thẩm Cẩm Thành chưa bao giờ biết hai năm không gặp, nữ nhi này lại có tài ăn nói đến như vậy, thế là bị hỏi làm cho á khẩu không trả lời được.

"Tuy An Vương điện hạ có tài có mạo, nhưng hấn quá mức bạc bẽo, từ thái độ của hấn đối với tỷ tỷ thì nữ nhi có thể nhận ra, chẳng lẽ phụ vương không nhận ra? Chẳng lẽ phụ vương cảm thấy được Phàn Dương Vương phủ chúng ta cho đi vào một người đại tỷ còn chưa đủ sao? Hay là nói phụ vương cho rằng hạnh phúc cả đời của nữ nhi không sánh bằng vinh quang Thẩm thị và mưu cầu của phụ vương đối với quyền lợi? Phụ vương, đủ rồi, địa vị của Phàn Dương Vương phủ đã đủ cao, cần gì phải bò lên cao nữa? Đứng càng cao, rơi càng đau, chưa chắc gả cho hoàng tử hoàng tôn đã là chuyện tốt đâu."

Làm sao Thẩm Uyển Nguyệt có thể ngờ đến mình vừa mới về, hôn sự của tỷ tỷ cùng An Vương điện hạ mới thất bại, nàng đã bị một người tính toán như vậy, đây là phụ thân của nàng sao? Nàng càng nghĩ càng giận điên lên, cuối cùng tư thái tao nhã cũng bị phá vỡ.

Thật là bi ai mà! Chẳng lẽ sinh ra làm nữ tử nên sa vào mưu cầu quyền lợi cho gia tộc, leo lên vị thế cao sao?

"An Vương điện hạ không phải là phu quân của nữ nhi, nữ nhi không muốn!" Thái độ của Thẩm Uyển Nguyệt cũng trở nên lạnh lùng cứng rắn một chút: "Hôn sự của nữ nhi, nữ nhi tự có chủ trương, phụ vương không nên nhúng tay vào nữa."

"Người cái nghiệt nữ này, sao lại nói chuyện với phụ vương như vậy? Giọng hết như nha đầu chết tiết Quân Khôi La kia, muốn tức chết lão tử hay sao?" Thẩm Cẩm Thành cũng là thật sự bị lời của Thẩm uyển nguyệt làm cho tức tới nơi rồi, chẳng phải ông ta đang thương lượng với nàng sao? Sao lại biến thành nàng thuyết giáo với mình? Thái độ cũng không thuận theo, bắt đầu cứng rắn: "Từ xưa lệnh của phụ mẫu, lời mỗi mai, hôn sự của con, không phải do con quyết định!"

"Ha." Thẩm Uyển Nguyệt cười gằn, "Ta lại hi vọng có thể nhẫn tâm giống như Quân Khôi La đấy, ít nhất nàng ta có thể không phải bận tâm đến cảm thụ của phụ vương người, thoải mái sống cuộc sống của mình, đáng về không giống như ta, bị chính phụ thân thân sinh coi thành quân cờ?!"

Thẩm Cẩm Thành miễn cảm nắm được tin tức trong lời nói của nàng, mặc kệ tức giận, hỏi: "Con đang có ý gì? Nha đầu chết tiết kia lại làm cái gì rồi hả?"

Thẩm Uyển Nguyệt cười khẩy nói: "Phụ vương cho rằng ai làm ra chuyện của tỷ tỷ?"

"Con đang nói là kia nha đầu chết tiết kia làm?"

"Nếu không thì người cho là gì nào? Phụ vương, nếu người từng làm việc trái với lương tâm với Quân gia thì cũng nên cẩn thận, nói không chừng người kế tiếp chính là người đấy!"

Thẩm Uyển Nguyệt nói xong, bỏ lại Thẩm Cẩm Thành còn đang trong khiếp sợ, rời khỏi thư phòng của hấn.

...

Hôm sau, trời ráo hoảnh.

Buổi sáng Thẩm Uyển Nguyệt lại mang theo chút vui đùa đến Bích Khê uyển thăm Quân Khôi La, Quân Khôi La cũng không thêm để tâm rằng nàng đã đến, LL[q]d"cur tán gẫu với nàng chút thế nào cũng như nhau, mãi đến khi sắp đến bữa trưa nàng mới về. Dùng bữa trưa, Quân Khôi La để Nhạc Tiêu ở lại, dẫn Nhạc Sênh ra cửa.

Nàng đến Hiếu Nguyệt Kính hồ xem xét tay chân của Cận Thư, bà khôi phục rất tốt, nên không phải đợi đến hôn lễ của mình có thể xuống đi lại rồi.

Vừa bàn giao những chuyện cần chú ý, Quân Khởi La dịch dung cho mình và Nhạc Sinh, che giấu gương mặt xinh đẹp, nhưng cũng coi như là anh tuấn, sau đó đến tủ quần áo của Diệp Hoan tìm một bộ áo choàng màu đỏ mới tinh để thay, Nhạc Sinh cũng thay bộ nam trang, hóa trang thành công tử và gã sai vặt, Tiền bá lái xe ngựa đưa các nàng đến thẳng sông bạc Cát Tường.

Quân Khởi La bảo Tiền bá đỗ xe ngựa ở con hẻm cách sông bạc hơn tam mươi trượng, sau đó xuống xe ngựa bảo Tiền bá quay về.

Mở chiếc quạt giấy ra, Quân Khởi La hất cằm, bước ra từng bước chân ra ngoài hình chữ bát đong đưa tiến về sông bạc Cát Tường, hơn nữa cả người nàng khoác bộ Hồng Y ngông nghênh, hoàn toàn là điệu bộ của công tử quần là áo lụa.

Sông bạc Cát Tường là nằm ở một trong tứ đại nhai đạo sáng trong khu vực hoàng kim ở Đông Lăng, chính là một tòa tiểu lâu ba tầng trên mảnh đất rất rộng, dưới ánh Mặt Trời chữ to mạ vàng được khảm trên bảng hiệu viền vàng lấp lánh ánh kim, hai tên lưng hùm vai gấu nắm chặt tay canh giữ ở hai bên, như là lưỡng tôn thần giữ cửa.

Ở bên cạnh, còn có một tên nam tử cao gầy đứng như một "Đạo cầu tiên sinh" ở hiện đại, đôi mắt hần nhỏ sáng lóe lên, chứng thực câu nói kia "Đôi mắt nhỏ tụ ánh sáng".

Thấy Quân Khởi La phe phẩy quạt giấy đi tới, đã luyện ra Hỏa Nhãn Kim Tinh từ lâu nên hần liếc mắt một cái thì đã nhận ra nàng mặc toàn quần áo xa xỉ, treo một nụ cười nịnh nọt, tiến tới nghênh đón, nói: "Công tử rất lạ mặt, đang tới chơi bài* sao?"

*Nguyên văn là bài luôn, ta không hiểu cái thời đó có bài rồi hả trời?

Quân Khởi La liếc mắt nhìn hần một cái, rồi ngạo kiều nói: "Gia tới sông bạc này của ngươi không phải để chơi bài chẳng lẽ là tới chơi kỹ nữ*?"

*Nguyên văn piáoji: ta tìm được từ này [嫖妓]. Có nghĩa là chơi với ... đề cập đến chuyện qhthd. Đây là động từ

Tên cao gầy kia cũng không tức giận, vội vàng cúi đầu khom lưng thủ thế mời vói Quân Khởi La: "Công tử, mời vào, tiểu nhận lập tức sắp xếp cho ngươi."

Quân Khởi La hất cằm với Nhạc Sinh đang cải trang thành gã sai vặt, Nhạc Sinh lấy ra một chồng ngân phiếu lớn từ trong ngực, cũng không thèm nhìn ngó, rút đại một tờ cho gã cao gầy.

Mắt gã cao gầy đã mở to ra, nhìn ngân phiếu mệnh giá trên trăm lượng, bỏ vào trong túi, nụ cười nịnh nọt trên mặt càng khoa trương, ca ngợi Quân Khởi La lên tận mây xanh.

Bộ não Quân Khởi La nghĩ nghĩ, đáng về lấy làm hưởng thụ lắm.

Ở lầu một, tên cao gầy không hề dừng bước lại, đi ngang qua lầu hai, thoáng ngừng một chút rồi nói: "Công tử, tuy lầu hai có đẳng cấp hơn lầu khác, nhưng mà tiểu nhân cảm thấy vẫn không quá phù hợp với thân phận của công tử, chúng ta vẫn nên đến lầu ba đi."

Quân Khởi La chán ghét liếc nhìn lầu hai một cái, rồi hung hãn nói: "Gia ra đây hưởng thụ, đương nhiên phải đến chỗ tốt nhất! Đừng lo lắng gia giao không thể ra bạc, gia có đây!"

Xuống tâm trạng, cắt, ngươi nha ngay cả tỷ là nam hay là nữ cũng không nhận ra, lại còn thân phận cái gì!

"Được rồi!" Tên cao gầy vui mừng phấn chấn dẫn nàng đến lầu ba.

Đẳng cấp của lầu ba còn hơn những lầu khác không chỉ là một điểm hay nửa điểm. Hai bên ngưỡng cửa, hai cái bình hoa có phần bầu to được kết một đóa hoa mẫu đơn bằng tơ vàng thật to, cao gần bằng một người; lầu ba được bày biện cầu kỳ, các loại đồ trang trí có giá trị xa xỉ, cách điệu màu vàng ngà, khiến người ta có thứ ảo giác như bước chân vào hoàng cung.

Trên đường đi vào, phát hiện bố cục tương đối đơn giản, từ bên trong đi ra, hai bên chia thành hơn mười căn phòng, phòng có người đã đóng cửa hết, có vẻ làm ăn không tệ.

Gã cao gầy sắp xếp cho nàng một gian phòng bài trí xa hoa, ở giữa có một cái bàn đánh bạc dài bằng gỗ Lê Hoa và chiếc ghế dựa, bên cửa sổ thì được đặt một cái nhuyễn tháp sạch sẽ.

Tên cao gầy giúp Quân Khởi La ngồi tựa vào nhuyễn tháp, sai thị nữ bưng trà nọ Minh Tiền* hảo hạng qua, lại bảo một nữ tử có dung mạo, quần áo xinh đẹp quá hầu nàng.

*Trà Minh Tiền [明前]: baike

Quân Khởi La có tâm tình tốt tiếp nhận sắp xếp như vậy, lại ra hiệu cho Nhạc Sinh cho mỗi người bọn họ một tờ ngân phiếu mệnh giá trăm lượng. Rồi bảo nàng kia đang ngồi ở bên cạnh nàng, đặt đôi chân thon dài lên trên đùi nữ tử, kiểu cách hết như công tử: "Xoa bóp chân cho gia."

Nàng kia nhìn thấy Quân Khởi La ra tay hào phóng như vậy, mặt mày đã cười quỵên rũ từ lâu, hận không thể áp lên người Quân Khởi La, hiện tại nghe nàng bảo xoa bóp chân, thế là bắt đầu xoa bóp cho nàng với dáng điệu bàn tay như hoa lan*, thậm chí chốc chốc còn hay nghiêng người, để lộ ngón nguồn sự nghiệp to lớn - bánh bao lớn thoáng qua trước mắt Quân Khởi La.

*Hoa lan chi [兰花指]: nói đến cử chỉ của ngón tay cái và ngón giữa, và phần còn lại của ba ngón tay. Là một phong cách tay cơ bản đặc biệt trong múa và nhạc kịch Trung Quốc, có đặc trưng thẩm mỹ truyền thống độc đáo và có định hướng thẩm mỹ và xu hướng tâm lý văn hóa của Trung Quốc.
baike.baidu

"Công tử chờ chút, tiểu nhân sắp xếp người qua chơi chung với công tử." Hiện nhiên tên cao gầy đã coi Quân Khởi La thành thiếu gia quần là áo lụa của gia cao môn nào đó, cất ngân phiếu thật kỹ, rồi ra cửa.

Không lâu sau, gã cao gầy dẫn theo ba tên nam tử ăn mặc cũng coi như là phú quý qua, vừa trông thấy thấy ngay đó là người giúp việc của sông bạc.

Quân Khởi La cũng không nói gì, ôm nàng kia đến bàn đánh bạc rồi ngồi xuống, hai bắp chân dài gác lên trên bàn đánh bạc, nàng kia lại bắt đầu bóp chân cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Đánh Cược

"Tiểu thư, không phải người thật sự trị chân cho tên ngu đần Thẩm Uyển Hoa kia chứ?" Trên đường về, Nhạc Sinh hỏi.

"Người cảm thấy có thể không?" Quân Khởi La cười nói: "Người còn nhớ phía sau núi của Độc Y Cốc chúng ta có một loại cây nở hoa năm màu sắc sỡ không?"

Nhạc Sinh gật đầu.

"Loại cây kia tên là anh túc, thường gọi là gạo thầy mo, l-q-đkết quả, hạt thì gọi là quả anh túc. Mấy thứ bội phần này, là do ta thử tinh chế ra từ trong quả anh túc chưa chín, sử dụng một chút là thì có tác dụng chữa bệnh rất tốt giống như dùng thuốc, có tác dụng gây tê, và ổn định tinh thần. Nhưng nếu hít với lượng lớn, sẽ nghiện, một ngày không hút vài lần, thì cả người ốm yếu không có tinh thần, sau cùng thì chức năng cơ thể càng ngày càng yếu, kết quả chỉ có chờ ngày chết thôi. Nếu như ý chí, sức mạnh kiên định, thì lại có thể cai nghiện, nhưng mà Thẩm Uyển Hoa thì thôi đi."

Nhạc Sinh nghe Quân Khởi La giải thích xong, hai mắt sáng rực: "Tiểu thư, chúng ta cho hắn thêm một chút, cho tên ngốc kia hít chết luôn."

Quân Khởi La liếc mắt nhìn nàng, rồi nói: "Thứ đó là thành quả tinh luyện anh túc vào năm trước của ta, do lần đầu làm, cho nên không quen tay, năm trước ta làm vội hơn nửa năm mới được một bao nhỏ như thế, nhưng mà giết chết hắn thì đủ!"

.....

Ngày tiếp theo, dùng bữa trưa, Quân Khởi La cố ý bảo Vô Ảnh đến giám sát bên ngoài Hoa uyển, thấy Thẩm Uyển Hoa ra cửa thì quay về báo cho nàng, sau đó các nàng thay đồ dịch dung xong, rồi thì triển khinh công, mang đồ đi thẳng từ Phàn Dương Vương phủ về phía sông bạc Cát tường, tới một con hẻm lân cận thì dừng lại, sau đó đi bộ qua.

Gã cao gầy đã đối đãi với Quân Khởi La như thần tài, trông thấy Quân Khởi La còn vui mừng hơn cả trông thấy phụ mẫu ruột thịt của mình.

Được tiền thưởng, hăng hái dẫn Quân Khởi La đến phòng đồ xúc xắc hai ngày trước.

Quân Khởi La và Nhạc Sinh đã uống xong một ly trà, thì Thẩm Uyển Hoa mới khoan thai từ từ đi vào.

Tên cao gầy thấy thiếu chủ nhân đến đây, thì cười nịnh nọt đi gọi tổng quản sông bạc qua.

Tổng quản này tuổi chừng bốn mươi, nuôi hai chùm râu cá trê, trông đáng điệu có vẻ thông minh nhanh trí.

Quân Khởi La đã nhận được tư liệu ghi chép, hẳn chính là ca ca của Chu thị, tên là Chu Xương. Quả nhiên ngay sau đó thì nghe thấy Thẩm Uyển Hoa gọi hắn một tiếng cữu cữu.

"Công tử, chuyện bột thuốc vẫn bàn chứ?" Quân Khởi La dùng ánh mắt ra hiệu với Thẩm Uyển Hoa. Nàng cũng không muốn chuyện bột thuốc phiền bị người thứ hai biết được.

"Các người ra ngoài trước, lát nữa bản thể từ lại gọi các người đi vào."

Chu Xương liếc nhìn Quân Khởi La, lúc này mới kêu tên có vóc dáng cao gầy và những người hầu hạ trong phòng ra ngoài, Nhạc Sinh đi ra sau cùng, đứng trước cửa phòng thượng hạng với bọn họ.

"Chúng ta cũng đừng gọi công tử công tử, thật sự rất không tự nhiên. Tại hạ tên Thẩm Uyển Hoa, xin hỏi đại danh của công tử?"

“Tại hạ họ Ngô, tên Sĩ Nhân.” Quân Khởi La nói bừa nói bậy.

Ngô Sĩ Nhân, vô thử nhân, tra vô thử nhân*!

*[无此人, 查无此人]: Không hiểu tính nói gì.

Thẩm Uyển Hoa nở nụ cười mỉm nói: “Tên của Ngô huynh rõ là..... Đặc biệt!”

Quân Khởi La thờ dài, bất đắc dĩ nói: “Không dối gạt Thẩm huynh, nương của ta sinh khó nên qua đời, phụ thân tưởng niệm thành sĩ, nên đặt tên cho ta là Sĩ Nhân.”

“Phụ thân của Ngô huynh quả là một nam tử cuồng đại.” Thẩm Uyển Hoa than thở hỏi: “Đồ đã mang đến chưa?”

“Tất nhiên là mang đến rồi.” Quân Khởi La lấy tay nài quần trên eo xuống, ném qua cho Thẩm Uyển Hoa luôn.

Hai người bàn bạc giá xong, tám vạn lượng, Quân Khởi La ăn phải chút thiệt thòi, lúc này mới làm giao dịch.

Thẩm Uyển Hoa không thể chờ đợi được nữa, sai người lấy một chung đèn dầu tối, mở tay nài ra, không cần Quân Khởi La giúp đỡ, bắt đầu tự hút dựa theo chỉ dẫn trên sách của Quân Khởi La, rồi từ từ nhắm hai mắt lại, dáng vẻ thích thú, dường như cảm thấy thân tiên cũng chỉ như thế thôi.

Quân Khởi La nở nụ cười, và dùng trà, cũng không ngăn cản hẳn.

“Ngô huynh, thuốc bột này tên gì thế?” Thẩm Uyển Hoa thỏa mãn mở mắt ra, nhìn Quân Khởi La và hỏi.

“Tiêu Dao tán.”

Thẩm Uyển Hoa gật đầu nói: “Ừ, đúng với tên.”

Tất nhiên đúng rồi, tới khi người nghiện rồi thì còn chính xác hơn kia!

Quân Khởi La oán thầm rồi lấy ra một cái bình sứ trắng trong ngực: “Đây là viên thuốc hôm qua người đã dùng, có thể thu hẹp vết nứt xương của người, mỗi ngày uống một viên, phối hợp với Tiêu Dao tán, tin chắc không lâu nữa q.v.p.lq"đ thì chân của Thẩm huynh có thể khỏi hẳn. Tại hạ thấy người sáng khoái như Thẩm huynh, nên tặng miễn phí cho huynh.”

Thẩm Uyển Hoa nhận lấy, nói tạ ơn, Quân Khởi La nói: “Được rồi, Thẩm huynh thu dọn đồ đi, chúng ta đi vui chơi một lát, thế nào?”

Đã lâu rồi Thẩm Uyển Hoa không vào sông bạc, Quân Khởi La đề nghị một cái thì hẳn hưởng ứng theo ngay, gọi đám người Chu Xương vào bố trí ván cược.”

Chu Xương nhìn Quân Khởi La hỏi: “Không biết công tử muốn chơi cái gì?”

“Hai ngày nay, ta chơi xúc xắc thua hơn mười vạn lượng bạc rồi, nhưng mà ta luôn theo ý ngã chỗ nào thì đứng lên chỗ ấy, hôm nay vẫn chơi xúc xắc, ta không tin lại thua nữa!” Quân Khởi La nói xong thì lấy ra một xấp ngân phiếu từ trong ngực đập lên bàn.

Chu Xương nhìn một cái là sáng mắt luôn.

Mệnh giá tờ trên cùng là một ngàn lượng, một xấp dày như thế ít nhất cũng phải bảy tám chục tờ! Nếu như thắng được bao nhiêu đây, chỉ riêng chia lời ra, thì mình cũng có thể được chưa ba năm vạn lượng rồi!

Quân Khởi La kiêu ngạo nói: “Nhiều đây là một trăm vạn lượng, hôm nay các người có bản lĩnh thắng hết bạc của gia thì coi như các người có bản lĩnh!”

Tên cao gầy ghen đỏ mắt, cảm thấy người sau còn khiến người khác tức hơn cả người trước, Quân Khởi La đúng là cái tên phá của! Nhưng mà cho dù hâm mộ ghen tỵ thì được gì nào? Ai bảo người ta đầu thai tốt chứ?

Thẩm Uyển Hoa không ngờ tới tên tiểu tử trước mắt lại có tiền như thế, tùy tùy tiện tiện mà trên người lại có một trăm vạn lượng ngân phiếu. Bèn liếc mắt ra hiệu với Chu Xương ngay, cũng trông thấy sự hưng phấn trong đôi mắt bên kia.

Một trăm vạn lượng cũng không phải con số nhỏ, ít nhất cũng tương đương với năm năm doanh thu của sông bạc rồi. Hơn nữa không phải lúc nào cũng có thể gặp được loại ngu dân như Ngô Sĩ Nhân này!

Quân Khởi La giả bộ không thấy, vẫn uống trà.

Chu Xương hỏi: “Công tử muốn chơi thế nào?”

Quân Khởi La ngáp một cái: “Hôm nay tiểu gia ta hơi mệt, cũng không lằng nhằng với các người, chỉ bằng chúng ta mỗi người tự đưa ra một trăm vạn lượng bạc đi, tự đổ xúc xắc, một ván định thắng thua.” Nói xong thì đẩy một trăm vạn lượng ngân phiếu về phía trước: “Các người thắng, những ngân phiếu này là của các người, nếu các người thua, một trăm vạn lượng bạc của các người, nó sẽ là của ta, các người cảm thấy thế nào?”

Bọn hần đào đâu ra một trăm vạn lượng bạc chứ? Chu Xương khó xử nhìn Thẩm Uyên Hoa.

Thẩm Uyên Hoa cắn răng nói: “Ngô huynh chờ một chút, để huynh đệ và cữu cữu thương lượng một chút.”

Quân Khởi La thấy bọn họ mắc câu, thản nhiên cười nói: “Xin Thẩm huynh cứ tự nhiên!”

Thẩm Uyên Hoa bèn gọi Chu Xương ra ngoài, chừng nửa khắc sau thì hai người quay lại, Thẩm Uyên Hoa đặt một xấp ngân phiếu trên bàn và nói: “Ngô huynh, trong tay bọn ta chỉ có 63 vạn ngân phiếu và hơn hai vạn bạc hiện có.....” Thấy sắc mặt Quân Khởi La càng lúc càng biến đổi, vội vàng lấy ra hai tờ giấy từ trong ngực: “Đây là khế đất của sông bạc và tờ chứng* kinh doanh của bọn ta, hần là người cũng biết sông bạc Cát Tường của bọn ta làm ăn tốt thế nào, mặc dù giá trị chưa được 35 vạn lượng, nhưng tờ chứng kinh doanh sông bạc, nếu như không có chứng nhận, thì cũng không phải ai cũng có thể làm được!”

*Tờ chứng: Thật ra là giấy phép, nhưng ta thấy không hợp cổ đại chút chút, nên thay bằng từ này, chắc hợp thêm chút chút:)))

Trong đó, 50 vạn lượng ngân phiếu và khế đất là Thẩm Uyên Hoa bảo Chu Xương đến Phàn Dương Vương phủ mượn với lão nương của hần, nhưng chỉ là lấy đi thôi, hần tin rằng bạc của Ngô Sĩ Nhân sẽ đổi chủ ngay thôi.

Thẩm Uyên Hoa nghĩ, một buổi là đã thu về cả trăm vạn cho Phàn Dương Vương phủ, chắc chắn cha cũng phải nhìn mình bằng hai con mắt.

“Cái này.....”

Trông dáng vẻ do dự của Quân Khởi La, trái tim Thẩm Uyên Hoa và Chu Xương cũng nhảy lên tận cổ họng.

Quân Khởi La nhìn biểu cảm của bọn họ thì cảm thấy vô cùng buồn cười, rất lâu sau mới làm vẻ gắng gượng đồng ý cuộc một lần với bọn họ: “Thế thì mời Thẩm huynh đồ xúc xúc trước đi.”

Thẩm Uyên Hoa thoái thác tay mình đau, bèn giao chuyện đồ xúc xúc cho Chu Xương, Quân Khởi La cũng không thêm để tâm, đồng ý cho bọn họ đồ người.

Lúc này, có thể là nghe thấy ngồi ở trong đây đồ lớn, rất nhiều người ủa vào trong phòng, nhìn hai xấp ngân phiếu dày cộm trên bàn, thật sự còn hưng phấn hơn cả hai người trong cuộc.

Chu Xương cười tà tứ nói: “Thế Chu mỗ bèn bắt đầu!”

“Mời!”

Chu Xương bỏ xúc xúc vào chung đồ xúc xúc, bắt đầu lắc trái lắc phải, động tác nhanh lẹ, khiến người chung quanh chỉ trong thấy một màn ảnh mờ, nhưng đối với Quân Khởi La mà nói thì cũng chỉ là một cái hộp nhỏ* thôi!

*Nguyên văn là case: Nó có nhiều cái để nói lắm: trường hợp, tình cảnh, hộp,....

Nàng thấy rất rõ Chu Xương bấm xuống cái chung đồ xúc xúc rất mạnh, bằng mắt thường không thể trông thấy tốc độ bấm vào cái nút trên đỉnh chung đồ xúc xúc của ngón tay cái hần ta.

Ha ha, nhưng nàng chơi ở sông bãi Cát Tường hai ngày, thì làm sao không biết rõ về cơ quan này chứ? Hơn nữa ở thế kỷ 21, cũng xem bộ phim truyền hình Thần Bại rất nhiều lần, cho nên mới tập trung chú ý vào động tác chia bài.

Loại chung đồ xúc xúc đặc chế này chính là một trong những công cụ chơi bản tốt, cái nút trên đỉnh của cái chung đồ xúc xúc chìa vào thiết kế báo tử* ấn vào ba cái tiểu báo tử, rồi xuống theo thứ tự, ấn sáu cái thì báo tử sáu điểm.

Trong giây phút đặt cái chung đồ xúc xúc lên bàn, bàn tay đặt trên bàn của Quân Khởi La đập đập mấy cái một lát, không ai nhận ra.

Chu Xương đắc ý mở ly đồ xúc xúc, nhưng lúc nhìn vào ba viên xúc xúc thì mắt cũng hoa một lát, trong lòng rất ngờ vực, rõ ràng hần ấn sáu cái, làm sao có thể là báo tử năm điểm chứ?

Thẩm Uyên Hoa cũng trở mắt trong phút chốc, [d/đ/l/q"/đnhưng mà cũng nhanh chóng phản ứng lại, báo tử năm điểm cũng nhỏ hơn báo tử lớn nhất một điểm, tin chắc tên ngốc trước mặt không thể nào thắng mình!

“Ha, không tệ không tệ, đại báo năm điểm! Ngô huynh, tới lượt ngời, trừ khi người đồ được đại báo sáu điểm, nếu không thì không thể nào thắng bọn ta!” Tâm tình Thẩm Uyên Hoa vui vẻ, giống như trông thấy đồng bạc lớn bay về phía mình.

“Ai nha, buồn chết ta rồi.” Quân Khởi La làm bộ buồn rầu nhận lấy chung đồ xúc xúc Chu Xương đưa qua, bắt đầu vụng về lắc lắc.

Những người chung quanh cũng toát mồ hôi thay cho nàng, nàng vẫn đóng đưa như thế: “Đồ xúc xúc coi trọng là sự khéo léo, cũng không phải thô bạo, các người sốt ruột làm cái gì?”

Dứt lời, nàng không chơi nữa, nhẹ nhàng đặt ly xúc xúc lên bàn, từ từ mở ra.

“Á!” Thảm Uyên Hoa thét chói tai, chân nhũn ra ngọt bệt xuống đất, miệng thì thào: “Tại sao có thể như thế?”

Chu Xương cũng không khá khẩm hơn chút nào, cái mặt dài tái mét, rất giống cương thi.

Quân Khởi La kinh ngạc nhìn điểm số mình đồ được, đáng vẻ không tin, kiêu ngạo ngửa mặt lên trời cười ha ha: “Oa ha ha ha, ta biết ngay là ta không thể cứ bị điểm xui mà!”

Duỗi cánh tay dài ra định lấy ngân phiếu và khế ước trước mặt Chu Xương, Chu Xương giữ chặt theo phản xạ có điều kiện.

Quân Khởi La đen mặt, hừ lạnh nói: “Hừ, Chu tổng quản đang có ý gì đây? Trước mắt mọi người, chẳng lẽ còn muốn đổi ý sao? Ngươi mở sòng bạc thì phải biết đạo lý bằng lòng đồ thì phải biết chịu thua chứ? Hơn nữa ban nãy ta đồng ý một trăm vạn đồ với hơn bảy mươi vạn của các ngươi, bản thân là bên chịu thiệt, phải biết nếu như ta thua, một trăm vạn này đã có thể đưa ra đây!”

Người xung quanh nghe xong thì cũng không khỏi bắt đầu lên án Chu Xương.

Thảm Uyên Hoa cố gắng đứng dậy khỏi mặt đất thật chậm, khoát tay áo với Chu Xương.

Chu Xương tâm không cam tình không nguyện lấy tay ra, mặc cho Quân Khởi La lấy ngân phiếu và khế đất, tờ chứng nhận qua.

Thảm Uyên Hoa nhìn Quân Khởi La bỏ khế đất và tờ chứng nhận vào ngực, vừa đếm từng tờ từng tờ ngân phiếu, bỗng cố gắng làm bộ mặt mày tươi cười hỏi: “Không biết Ngô huynh có bằng lòng đánh cược một trận nữa không?”

Quân Khởi La nhìn Thảm Uyên Hoa từ trên xuống dưới, ý như đang hỏi: Ngươi thua chỉ còn có mình ngươi, ngươi lấy gì để đồ với tỷ?

Dường như Thảm Uyên Hoa nhận ra ý của nàng, vội nói: “Hong Tụ lâu!”

Quân Khởi La cảm thấy buồn cười đến run người, nàng có thể nói đây là thu hoạch ngoài ý muốn không? Vốn dĩ nàng vẫn đang nghĩ xem làm cách nào để đoạt được Hong Tụ lâu, chẳng ngờ được Thảm Uyên Hoa cái tên ngốc này thua nóng mặt, dâng Hong Tụ lâu lên tận cửa, thế chẳng phải là tên ngốc chứ là gì nữa?!

Sắc mặt Quân Khởi La không đổi, nói: “Ngươi muốn so như thế nào? Nếu lại bảo ta thêm bạc, thì ta thật sự không vừa lòng.”

Thảm Uyên Hoa lấy một tờ khế đất và tờ chứng kinh doanh ra khỏi ngực và nói: “So cánh cược Hong Tụ lâu và sòng bạc Cát Tường ngươi mới thắng! Lợi nhuận hàng ngày của Hong Tụ lâu, chỉ có nhiều chứ không ít hơn sòng bạc Cát Tường, Ngô huynh không có lý nào từ chối chứ?!”

Vốn khế đất của Hong Tụ lâu này của hắn cũng gần một trăm vạn bạc, nào ngờ bọn hắn thuận miệng nói ra, Quân Khởi La lại đồng ý dùng khế đất của sòng bạc và hơn sáu mươi vạn bạc làm tiền cược. Lúc này, chỉ bằng hắn dựa vào khế đất này để thắng sòng bạc kia về. Còn nếu không có bạc, có thể lợi dụng sòng bạc để kiếm nữa, nếu như ngay cả sòng bạc kiếm tiền cũng không có, thì hắn về không tài nào giao phó với mẫu phi của hắn rồi.

Quân Khởi La nghĩ một lúc lâu, cuối cùng thì gật đầu đồng ý: “Sao lại để ngươi định đoạt chứ, không cho người ta chiếm chút tiện nghi của ngươi.”

“Lần này chúng ta so tiểu, chỉ so điểm.”

Quân Khởi La nói ít lời mà nhiều ý: “Theo ngươi!”

Vẫn là Chu Xương đồ xúc xắc, Quân Khởi La vẫn dựa theo phương pháp ban nãy, trong khoảnh khắc chung đồ xúc xắc được đặt xuống thì khẽ nhíp bàn, lại thay đổi điểm bên trong kết quả ba viên, mỗi viên năm điểm.

Lúc đến phiên Quân Khởi La, lắc ra ba viên một điểm.

Một phiên này, vẫn là Thảm Uyên Hoa thua!

Quân Khởi La dễ dàng có được sòng bạc Cát Tường và Hong Tụ lâu, hiển nhiên tâm tình rất tốt, bảo Nhạc Sinh đuổi Thảm Uyên Hoa và Chu Xương ra khỏi sòng bạc Cát Tường ngay, rồi lại âm thầm bắn pháo hiệu, để Thượng Quan Dục và Thương Lam, Thương Tầm đến tiếp nhận, sòng bạc lại có thể làm ăn như ngày thường.

Ừ, chẳng cần làm gì hết, đoạt được thắng thưởng và bắt đầu kiếm tiền, thật đúng là không gì tốt hơn thế.

Về phần sòng bạc, những người làm việc khác, bằng lòng ở lại thì ở lại, mỗi người mỗi tháng tăng thêm ba thành tiền lương (3/10), không muốn ở lại, thì cầm tiền lương rồi đi.

Nhưng mà cuối cùng chẳng có ai đi. Thêm ba thành tiền lương đấy, tìm chỗ nào trong kinh có đãi ngộ tốt như thế?

.....

Thảm Uyên Hoa cũng không biết mình ra khỏi sòng bạc như thế nào, Chu Xương cúi đầu đi bên cạnh hắn, hay liếc mắt nhìn hắn, giống như một hải tặc làm sai!

Hắn cảm thấy chuyện hôm nay thật là quái lạ. Nếu như nói lần đồ đầu xảy ra vấn đề, vậy thì làm sao tiểu tử kia có thể lách ra đại báo được chứ?

Không nghĩ ra mà!

Tồn thất một cái là gần trăm vạn lượng bạc, nếu như bị mọi người biết được chuyện này, thì chắc chắn là không có trái ngon để ăn! Không được, phải nghĩ cách gì đó lấy bạc về!

“Uyển Hoa, hay là chúng ta đợi tiểu tử kia ra, thì theo hắn tới chỗ không người cướp khế đất và bạc kia về đi!”

Đề nghị của Chu Xương có được cái gật đầu của Thẩm Uyển Hoa ngay, bỗng hắn không còn chút uể oải như ban nãy, ánh mắt hung ác nham hiểm: “Cứu cứu, chúng ta núp trong một chỗ nào đó, chờ hắn ra!”

“Được!”

Trong sông bạc, Nhạc Sinh đuổi đám người ra, đóng cửa lại, biểu cảm trên mặt – nghĩ lại mà thấy sợ: “Tiểu thư, làm ta sợ muốn chết, nếu người thua, thì mất luôn một trăm vạn lượng đấy! Nhưng mà tiểu thư, người học đồ xúc xắc từ khi nào? Còn có thể lách ra ba viên giống điểm.”

“Ha ha.” Quân Khôi La bật cười, nói: “Ta đâu biết đồ xúc xắc gì chứ? Thắng bọn hắn, chỉ là do nhìn thấu vài thứ thôi.”

“Cái gì?” Nhạc Sinh xù lông, chỉ vào Quân Khôi La nói: “Người. Người. Không lẽ người dám cược với bọn hắn? Chắc người không nói với Diệp công tử ba ngày đoạt được sông bạc chứ?”

Quân Khôi La vắt hai chân vào nhau thoải mái nằm trên giường êm, trợn trừng liếc mắt Nhạc Sinh: “Chẳng phải tiểu thư nhà ngươi thắng rồi sao? Sao lại còn lú lú như một lão thái bà thế, coi chừng sau này không ai dám cưới ngươi.”

Mặt Nhạc Sinh đỏ lên: “Ai muốn gả cho người ta chứ?”

“Xấu hổ gì nào? Là nữ nhân thì phải gả cho người ta!” Quân Khôi La tự cho là đúng nói: “Ngươi cũng 16 rồi nhỉ, đợi mấy ngày nữa, ta sẽ tìm cho ngươi và Nhạc Tiêu một lang quân như ý. Còn nữa, Nhạc Cầm, Nhạc Định các nàng, ai cũng có phần.”

Vũ: Tên nhạc cụ không nhỉ?

“Ngay cả búi tóc mà người cũng không búi được, bọn ta gả cho người ta rồi thì ai chải tóc cho người?” Nghĩ đến tiểu thư nhà mình, ngoại trừ biết búi cái gì đuôi ngựa ra kia, thì chẳng biết búi tóc gì hết, nàng cũng hết biết nói gì luôn.

“Yên tâm, Tấn Vương phủ đủ lớn, sau này ta cho các ngươi mỗi người một viện, ở chung với ta.” Kiếp trước đã quen cô độc, kiếp này nàng không muốn tiếp tục sống cô độc nữa, nàng rất thích sống chung với nhiều người, như thế mới có không khí con người.

Nhạc Sinh dẫu môi, không tỏ vẻ gì, kéo cái ghế ngồi xuống bên cạnh Quân Khôi La, bóp chân cho nàng: “Tiểu thư, người nói hôm nay người thắng thế nào đi.”

Quân Khôi La không dụ được nàng, đành phải nói: “Thật ra rất đơn giản. Bọn họ động tay động chân vào cái ly đồ xúc xắc, muốn báo tử thế nào cũng có thể lách ra được, ta chỉ nhẹ nhàng nhịp tay lên bàn vào thời điểm hai lần Chu Xương vừa mới lách xúc xắc xong, dùng nội lực làm xúc xắc bên trong bị dao động, thay đổi điểm của nó. Mà còn lại thì ta lợi dụng cơ quan ở cái chung đồ xúc xắc của bọn họ lách ra điểm mình muốn, chỉ cần thủ pháp của ngươi cực nhanh, không bị người ta phát hiện thì coi như thành công rồi. Ta thắng ở thủ pháp cực nhanh.”

“Tiểu thư, người thông minh quá, mới có thời gian hai ngày thôi mà đã có thể quan sát ra thủ đoạn gian xảo của bọn hắn, còn có thể nghĩ ra cách trừng trị bọn chúng, thoải mái đoạt được sông bạc Cát Tường và Hồng Tụ lâu.” Nhạc Sinh nói với vẻ mặt sùng bái.

“Cái này cũng chỉ là một thủ pháp sông bạc quen dùng mà thôi, ngươi chỉ cần quan sát bọn hắn chơi gian thế nào thì được rồi, nếu không chẳng phải chi phí mười vạn bạc kia của ta công cốc rồi à?”

“Nhưng mà lần đầu tiên bọn hắn lách ra báo tử năm điểm mà!”

Nói đến chuyện này, Quân Khôi La cảm thấy thật xấu hổ.

Không phải nàng biết nghe xúc xắc gì gì đó đâu, thật sự là vận khí của hắn quá tốt, thế mà lại lách một cái ra báo tử.

“Cốc, cốc cốc, cốc cốc, cốc cốc cốc.” Lúc này, ngoài cửa vang lên nhưng tiếng gõ cửa liên tiếp dồn dập.

Nghe thấy đó là âm hiệu của Âm lâu, Quân Khôi La khẽ nói: “Vào đi.”

Ba bóng người lách mình tiến vào, người vào sau cùng thì thuận tay đóng cửa phòng lại, sau đó mấy người đến trước mặt Quân Khôi La, chấp tay nói: “Thuộc hạ tham kiến tiểu thư.”

Quân Khôi La đứng dậy khỏi giường, vui vẻ nói với nam nhân độ chừng bốn mươi tuổi: “Thượng Quan thúc thúc, lâu rồi không gặp.”

Thượng Quan Dực * nịch nói: “Phải đấy, gần một năm không gặp rồi, hình như nha đầu cao hơn trước một khúc, sắp cao hơn thúc thúc rồi.”

“Ăn ngon ngủ ngon, tất nhiên có sức cao lên rồi.” Quân Khởi La tự nhạo mình gọi hai mỹ nam tử có tướng mạo gần như giống hệt nhau, quần áo cũng không khác nhau lắm: “Thương Lam, Thương Tầm.”

Hai người mở miệng, lộ ra răng trắng đều như bắp, nở nụ cười ấm áp và nói: “Cuối cùng cũng có thể ở cạnh tiểu thư rồi.”

“Ừ, sau này ta muốn chuyển đại bản doanh của Hồng lâu và Âm lâu của chúng ta đến Đồng Lăng, cố gắng để tất cả mọi người ở chung một chỗ.”

Mọi người nhìn nhau gật đầu.

“Thượng Quan thúc thúc, thúc không trông thấy ta sao?” Nhạc Sinh không chịu.

Do dịch dung rồi, bọn họ có thể nhận ra tiểu thư nhà mình bằng khí chất, nhưng mà không nhận ra Nhạc Sinh, vừa nghe thấy giọng nàng, Thượng Quan Dực cười nói sang sảng: “Thì ra là Nhạc Sinh nha đầu, ừ, người cũng cao lên không ít.”

“Hừ, thúc lại nói câu này, không để ý tới thúc nữa.”

Mấy người hỏi thăm nhau một chút xong, thì Quân Khởi La ban giao toàn quyền công việc của sông bạc cho Thượng Quan Dực, Thương Lam, Thương Tầm thì đi theo hỗ trợ.

Do Thượng Quan Dực chưa từng kinh doanh sông bạc, cho nên lúc nhận làm sẽ tương đối khó khăn một chút, nhưng mà ông vốn là nhân tài quản lý, mớ mẫn một chút là không còn vấn đề gì lớn.

Ban giao xong chuyện của Thượng Quan Dực, Quân Khởi La lấy tờ chứng kinh doanh và khế đất ra.

Thấy tờ chứng, nàng không thể không cảm tạ Thẩm Uyển Hoa, ngay cả thứ này mà cũng mang tới, ngược lại bọn họ được bớt không ít chuyện rồi.

“Thương Tầm, người mang thứ này đến Hiếu Nguyệt Kính hồ, bảo Diệp Hoan nhanh chóng đi tiếp nhận Hồng Tụ lâu, trước khi người của Thanh Từ sắp xếp đến kinh thành trước, để hấn xử lý thay trước.” Quân Khởi La dặn dò.

Khỏe miệng Thương Lam, Thương Tầm giật giật, tiểu thư để cho một công tử tao nhã tuấn tú đi xử lý *, thật sự được sao?

Quân Khởi La nhận ra tâm tình bọn họ, bảo: “Dù sao Diệp đại công tử hấn không có chuyện gì thì thích lưu luyện bụi hoa, ta làm như thế coi như là tính cho hấn.” Nói xong, nheo mắt liếc xéo hai người họ với vẻ không có ý tốt: “Không thì các người đi?”

“Ừ, quyết định của tiểu thư là anh minh thần võ, thuộc hạ cảm thấy nên là Diệp đại công tử thì có vẻ thích hợp.” Thương Tầm nói xong thì chộp lấy khế đất và tờ chứng kinh doanh trong tay Quân Khởi La, bay vút thẳng ra ngoài cửa sổ, đến Hiếu Nguyệt Kính hồ chuyển lời, động tác kia còn nhanh hơn thỏ chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Lăn Cho Bản Tiểu Thư

Edit: Quan Vũ

Đền hoa mới lên, Quân Khởi La mới bước ra cổng sông bạc Cát Tường với Nhạc Sinh.

Quân Khởi La đuổi thất lưng, đột nhiên giọng nói của Vô Ảnh vang lên bên tai: "Chủ mẫu, Thẩm Uyển Hoa và cái tên Chu Xương kia trốn ở con hẻm đối diện bên tay phải người, ý đồ đoạt lại khế đất và bạc."

Quân Khởi La nghe vậy hơi nhếch nhếch môi, bày tỏ biết rồi. Sau đó dẫn Nhạc Sinh, #q.v.p#lqd phe phẩy quạt giấy, chậm rãi bước ra ngoài với hình chữ bát đi về phía con ngõ không bóng người phía trước.

Chưa đi được bao lâu, quả nhiên đằng sau có hai cỗ tiếng bước chân từ xa lại gần.

"Ngô huynh hãy khoan đi." Giọng nói của Thẩm Uyển Hoa vọng đến.

Quân Khởi La dừng bước lại, xoay người nhìn Thẩm Uyển Hoa đứng cách vài bước và Chu Xương sau lưng hấn, cười tà và nói: "Ồ, Thẩm huynh vẫn chưa hồi phủ sao? Gọi tại hạ lại có việc gì chăng?"

Thẩm Uyển Hoa không đáp lời, tay nắm lấy một thanh dao găm bước vài bước đến trước mặt Quân Khởi La, còn Chu Xương lại vượt qua các nàng

chặt đứt đường lui của các nàng.

Quân Khôi La phe phẩy cây quạt, khinh miệt hỏi: "Thẩm huynh có ý gì đây?"

"Ngô huynh, giao khế đất và bạc vừa mới thắng được ra đây, bản thể từ tuyệt đối không đụng vào một sợi lông của ngươi. Nếu không....." Thẩm Uyên Hoa nói xong thì rút dao găm ra, quơ quơ trước mắt Quân Khôi La.

Chu Xương ở bên cạnh bổ sung thêm: "Uyển Hoa, cả một trăm vạn bạc kia của hần nữa."

"Ha ha." Quân Khôi La mĩa mai cười nói: "Thế tử của Phàn Dương Vương phủ đánh bạc thua, lại còn muốn cướp về à, để truyền đi, không sợ làm người ta chê cười thỏa thích sao?"

Thẩm Uyên Hoa nghe vậy thì ánh sáng hung hiểm lóe lên trong mắt: "Cái này thì không nhọc Ngô huynh lo lắng rồi."

Sao Quân Khôi La có thể bỏ qua trong ánh sáng mắt hần? Hiển nhiên thằng nhãi này là động sát tâm rồi đấy!

Quân Khôi La cũng không để ở trong lòng, đưa tay phải lấy ra một chồng ngân phiếu lớn từ trong ngực giơ lên sùnn mặt mình: "Một khi đã như vậy, toàn bộ ngân phiếu ở trong này, Thẩm huynh tự mình lấy đi."

Thẩm Uyên Hoa không nghi ngờ gì cả, đưa tay ra lấy ngân phiếu lại.

Cây quạt trên tay trái Quân Khôi La nhanh chóng xấp lại, đánh vào cổ tay cầm dao găm của Thẩm Uyên Hoa với thế nhanh như chớp.

Cổ tay Thẩm Uyên Hoa bị đau, dao găm rơi leng keng ngã trên mặt đất, bị Quân Khôi La tung cước đá ra xa cách ba trượng.

Nhạc Sinh cũng động thủ đồng thời, bốp bốp - giáng cho hai quyền vào hai con mắt Chu Xương mỗi bên một quyền, hai mắt hần ta nổi đom đóm, người thì cũng ngồi chồm hồm trên mặt đất, bắt đầu kêu rên.

Đến đây rồi nhưng Quân Khôi La vẫn chưa thu tay lại, lấy cây quạt làm vũ khí, cứ đánh lên đầu Thẩm Uyên Hoa, ra tay nhanh như chớp điện, nhanh như gió, cùng lắm thì chỉ có thể nhìn thấy những tàn ảnh. Chỉ trông thấy đầu Thẩm Uyên Hoa bị đánh cho nghiêng tới nghiêng lui, không lâu sau thì bị đánh cho giống như cái đầu heo. Nhạc Sinh cũng cho Chu Xương trên mặt đất một trận tay đấm chân đá, từng có được giáng xuống hung ác, đánh cho tên kia kêu la như điên.

Thấy Thẩm Uyên Hoa và Chu Xương đã ngất đi cả, Quân Khôi La mới dừng tay lại, kêu: "Người đâu!"

Vô Thương, Vô Ảnh, Phượng Tam, Phượng Cửu, bốn người nhảy ra từ trong góc tối.

Vô Ảnh và Vô Thương không tới lắm, lần đầu tiên đi gặp Quân Khôi La, nàng đã ra một tay với bọn hần, nhưng mà cũng chưa từng trực tiếp quan sát công phu trên tay nàng như hôm nay vậy, thế nên vẫn lại là bị kinh ngạc đến nơi, âm thầm cảm thán chỉ e là ngoại trừ thế tử có thể đối kháng với nàng thôi, cho dù là Vô Thương - có công phu tốt nhất trong 18 ảnh vệ cũng kém hơn nàng!

Phượng Tam, Phượng Cửu, vẫn là lần đầu nhìn thấy Quân Khôi La thi triển công phu, quả đúng là trọn mắt há hốc mồm, hai người họ gần như là vô ý thức nhảy ra từ góc tối.

Một nữ tử mười lăm mười sáu tuổi, lại có thân thủ như vậy, sao có thể không làm cho người ta nhìn nàng với cặp mắt khác xưa? Nếu nói IL-q-Đôn lúc trước bị Vương gia phái đến bên cạnh nàng chỉ là vì sứ mệnh, nhưng bây giờ hiển nhiên trong lòng bọn hần là đã băng lòng ở lại tại bên cạnh nàng rồi!

"Ném Thẩm Uyên Hoa ngay cổng Phàn Dương Vương phủ cho ta, còn về họ Chu....."

Quân Khôi La ngồi xổm xuống, thăm dò hơi thở mỏng manh của hần, hiển nhiên là bị nội thương rất nặng, trong một canh giờ, nếu không cứu trị, chắc chắn không sống được! vừa than thở Nhạc Sinh xuống tay thật ác độc, thần nhiên nói: "Không cần phải xen vào hần, nếu là có người đường nhìn thấy, có lòng tốt đưa hần đi khám đại phu, thì đó là tạo hóa của hần rồi."

.....

Bóng đêm mờng lung, hai ngọn đèn lồng màu đỏ thật to treo cao ở cổng Phàn Dương Vương phủ, chiếu xuống làm bóng dáng uy nghiêm sư tử đá được kéo dài thật dài trên thềm đá.

"Dừng!"

Một bọc vật thể giáng xuống từ trên trời nện vào trước một pho tượng sư tử đá, bị che mất một nửa.

Hai gã canh cổng nhìn bọc vật thể không rõ kia, trong lòng hơi sợ sệt, thủ vệ Giáp hỏi với giọng run run: "Kia là thứ gì đó?"

Thủ vệ t cũng là hơi mất bình tĩnh nói: "Trông như là một người, nhưng mà ngươi đi nhìn một cái thì chẳng phải sẽ biết rồi sao?"

Thủ vệ Giáp vội vàng hỏi: "Sao lại không phải người đi?"

Thủ vệ t nghĩ nghĩ rồi nói: "Hai ta cùng đi."

Hai người có chung nhận thức, tay cầm chuôi đao của thanh đao đeo bên hông, để che giấu nhất gan trong nội tâm, bước một từng bước rồi dừng một bước rồi đi lên phía trước, phát hiện quả thật là một người nằm sấp mặt úp xuống dưới.

Thủ vệ Giáp nhắc chân đá lật mặt người kia lại, lập tức bị bộ mặt người nọ hoàn toàn thay đổi thành đầu heo dọa cho nhảy dựng lên trong giây lát, sau đó chán ghét nói: "Vương phủ chúng ta làm sao vậy? Liên tiếp phát sinh chuyện không hay, lúc này lại càng ghê gớm hơn, thế mà lại ném một thi thể ngay cửa chúng ta, thật là xui xẻo!"

Thủ vệ t nhìn kỹ rồi nói: "Ta thấy sao bộ xiêm y này hơi quen quen?"

"A!" Thủ vệ Giáp nghe vậy, giật mình nói: "Chẳng phải hôm nay thế tử chúng ta ra cửa đã mặc bộ xiêm y này sao?"

Thủ vệ t vội vàng ngồi xổm xuống lật xem ngọc bội treo thắt lưng trên mặt đất của người nọ, thấy dấu hiệu trên mặt trước là của Phần Dương Vương phủ, mặt sau có khắc một chữ "Hoa", bỗng sợ vô cùng: "Trời ơi, thật sự là thế tử của chúng ta, vậy làm như thế nào mới được?"

Thủ vệ Giáp đưa tay thăm dò hơi thở của người nọ trên mặt đất một chút, cố gắng bình tĩnh nói: "Còn thờ."

"Người đâu, thế tử bị thương!"

Hai người lập tức hô to lên, phá vỡ sự yên lặng ở Phần Dương Vương phủ, sau đó Thẩm Cẩm Thành dẫn người đến, mang Thẩm Uyên Hoa tới Hoa uyển, rồi giọng Chu thị khóc cha gọi mẹ kia bắt đầu khuếch tán trong trời đêm.

Thẩm Uyên Nguyệt bị Thẩm Cẩm Thành phất người mời vào Hoa uyển, thấy người trên giường có bộ mặt xanh xanh tím tím sưng lên như cái đầu heo, hoàn toàn không nhận ra bộ dáng ban đầu, nếu không có xiêm y trên người hần và đồ trang sức thắt lưng treo trên lưng làm rõ thân phận của hần, thì làm gì có ai có thể nhận ra hần được?

Thẩm Uyên Nguyệt bắt mạch cho hần, mạch tượng sườn sề, kiểm tra xong, trên người hần ngoại trừ cổ tay phải sưng đỏ, cũng không có vết thương gì, cũng không có nội thương. Bèn mở hòm thuốc ra lấy một cái bình sứ đỏ ra hai quả viên thuốc trên thủ, bóp mở khớp hàm Thẩm Uyên Hoa, cứng rắn nhét viên thuốc vào trong miệng hần, sau đó bôi thuốc mỡ tiêu sưng lên cổ tay phải cho hần, mới quay sang Chu thị và Thẩm Cẩm Thành.

Nhìn mẫu phi dựa vào lòng phụ vương mình khóc đến thở không ra hơi, Thẩm Uyên Nguyệt thở dài nói: "Mẫu phi, đừng khóc, chỉ là nhìn ghê người, nhưng bên trong cũng không có chuyện gì."

"Thật sự? Không phải Nguyệt Nhi đang an ủi mẫu phi chứ?" Chu thị không tin ngẩng đầu lên hỏi.

"Thật sự!"

Có được câu khẳng định của Thẩm Uyên Nguyệt, lúc này Chu thị mới dần nín khóc, Thẩm Uyên Nguyệt lại quay sang hỏi Thẩm Cẩm Thành: "Phụ vương, cũng biết là chuyện gì xảy ra? Lại là người phương nào đánh đại ca thành cái dạng này?"

Thẩm Cẩm Thành lắc đầu vội vè mặt mờ mịt: "Vừa nãy thủ vệ phát hiện đại ca của con ghé vào cửa, bốn vương dẫn người đi khiêng hần vào, cũng không biết là chuyện gì xảy ra, đợi đại ca con tỉnh lại rồi hỏi xem."

Thẩm Uyên Nguyệt cũng không hỏi nhiều nữa, ngồi bên mép giường chờ Thẩm Uyên Hoa tỉnh lại.

Độ chừng hai nén hương, Thẩm Uyên Hoa mới nhe răng trợn mắt tỉnh lại.

"Hoa Nhi..."

Chu thị bỏ nhào vào mép giường nắm lấy bàn tay Thẩm Uyên Hoa, lấy làm đau lòng lắm, đã bao giờ Hoa Nhi của nàng phải chịu đựng tổn thương như vậy? Vì sao sau khi thứ tiện nhân Quân Khôi La kia trở về, thì bao giờ Hoa Nhi cũng gặp xui xẻo? "Vương gia, chàng nói có phải là bất tự của Quân Khôi La quá cứng, xung khắc với Hoa Nhi không chứ? Chúng ta có cần mời pháp sư đến xem không?"

"Mẫu phi, đừng tin những thứ này có được không! Chắc chắn là đại ca chọc phải người nào, mới bị người ta hạ độc thủ." Thẩm Uyên Nguyệt tập trung nhìn Thẩm Uyên Hoa hỏi: "Đại ca, huynh nói đi, cuối cùng là xảy ra chuyện gì?"

Làm sao Thẩm Uyên Hoa dám nói mình đã thua mất sông bạc Cát Tường và Hồng Tụ lâu rồi chứ? Đầu suy nghĩ, nảy ra ý hay, nói làm khoe miệng đau đớn vô cùng: "Buổi chiều hôm nay, có một hồng y thiếu niên tên là Ngô Si Nhân mang một trăm vạn lượng bạc đến cược lớn ở sông bạc, một ván phân định thắng thua, con và cửu cửu thương lượng xong, bèn quay về xin bạc và khế đất và tờ chứng kinh doanh của sông bạc và Hồng Tụ lâu với mẫu phi, gom đủ một trăm vạn lượng cược một trận với hần. Quả nhiên cửu cửu không phụ kỳ vọng, thắng được một trăm vạn bạc kia. Lúc này con và cửu cửu ôm bạc, khế đất cùng nhau chuẩn bị trở về, bị người nọ phục kích, ngăn phiếu, khế đất trên người bị cướp sạch không còn..."

Nghe trăm vạn tiền của cứ không còn như vậy, Thẩm Cẩm Thành hoa mắt chóng mặt, suýt nữa đứng không vững. Chu thị cũng là sợ ngu người, vào buổi chiều nếu nhi tử không thỉnh cầu khẳng khẳng, ngoài ra nàng cũng hiểu được nhà mình mở sông bạc, ca ca rất có nghiên cứu với thuật đánh cược, chuyện này có phần thắng rất lớn, lúc này mới nảy sinh lòng tham, nào ngờ còn chưa ôm tiền thêm nóng được, thì đã bị người ta cướp sạch không còn...

Ngô Si Nhân? Thẩm Uyên Nguyệt Tâm vẫn nghi ngờ, thân nhiên hỏi: "Ca ca huynh bị phục kích ở đâu?"

"Hém Kê Liễu."

"Con hém kia, do thường xuyên gặp phải cướp bóc, D-D/l/q/d hiếm khi có người trong kinh đi vào đó. Trên người huynh bọc nhiều bạc như vậy, tại sao chọn đến đó?" Thẩm Uyên Nguyệt ngờ vực hỏi.

Một tia mắt tự nhiên thoáng qua trong đôi mắt Thẩm Uyên Hoa, trong lòng nén giận, nha đầu chết tiệt này kia thông minh như vậy làm cái gì!

"Ta và cữu cữu đều có công phu, muốn đi về sớm cho mọi người vui mừng một chút, nên không có đề ý nhiều như vậy, cho nên mới....."

"Ách." Thẩm Uyên Nguyệt gật gật đầu không nói chuyện nữa, khoe miệng lại treo một nụ cười hiểu rõ.

"Ăn cướp thật lớn mật, dám ăn cướp lên đầu Phàn Dương Vương phủ!" Lúc này Thẩm Cẩm Thành cũng lấy lại tinh thần, kêu: "Người đâu."

Quản gia Thẩm Hải vội vàng đi vào từ bên ngoài phòng, cung kính khom người: "Vương gia."

Thẩm Cẩm Thành lấy ra một miếng lệnh bài từ trong lồng ngực, bình tĩnh dặn dò, nói: "Tình hình chuyện này nghiêm trọng, người mau mau lấy lệnh bài bốn vương đến Đại Lý Tự cáo án, giao trách nhiệm cho quan Đại Lý Tự - Đồng Thiếu Du nhanh chóng phái người truy nã tên cướp tên là Ngô si nhân kia."

"Dạ."

Thẩm Hải quay lại muốn rời khỏi, Thẩm Uyên Nguyệt lại gọi hắn, thản nhiên cười nói: "Phụ vương, hay là đừng đi tìm cái gì Ngô Si Nhân nữa! Ngô Si Nhân, vô thù nhân mà! Người ta đã lập mưu cướp đoạt sông bạc và Hồng Tụ lâu của chúng ta mà! Đã có hành động tính trước, thì làm sao để người ta tìm được? Hơn nữa ấy, hắn ném đại ca đến cổng vương phủ chúng ta, hiển nhiên là hiểu biết chúng ta chút ít..... Theo ý nữ nhi, hay là trước cho người đến sông bạc và Hồng Tụ lâu điều tra một phen, xem coi có phải có người cầm khế đất đến tiếp quản sông bạc và Hồng Tụ lâu hay không."

Thẩm Uyên Hoa mỉm cười ra mặt, thầm nghĩ, rằng đi vẫn không thể làm lộ nhỉ? Vội vàng đánh trống lảng: "Phụ vương, mẫu phi, nhi tử trở về như thế nào?"

"Có người ném con đến cửa vương phủ chúng ta." Thẩm Cẩm Thành trả lời.

Thẩm Uyên Hoa cả kinh, hỏi: "Vậy mấy người các người có thấy cữu cữu không?"

Chu thị giật mình một cái, này giờ tất cả mọi người chú ý đến nhi tử, đâu có nghĩ đến đại ca mình? Lúc này bị đề cập, dự cảm không tốt dâng lên trong lòng, về mặt lo lắng nói: "Vương gia, mau cho người ta đến hém Kê Liễu xem ca ca còn ở đó hay không. Thiếp chỉ có một người ca ca như vậy, nếu huynh ấy xảy ra chuyện gì không hay, lão nương của thiếp, bà phải sống như thế nào đây?!"

Thẩm Cẩm Thành cũng biết đó không phải chuyện tốt, vội vàng bảo Thẩm Hải đi làm việc này.

Một lúc lâu sau, Thẩm Hải trở về, đến thư phòng tìm Thẩm Cẩm Thành, hồi bẩm với ông ta, cữu lão gia đã tắt thở vì người bị nội thương, mặt khác lại vẫn nói ông ta biết sông bạc Cát Tường và Hồng Tụ lâu bị Thẩm Uyên Hoa cho ra đi!

Một trăm vạn a, nhiều đây được tích lũy bao nhiêu năm mới có thể tích góp ra một trăm vạn đây?! Lại bị cái tên phá của kia thua mất rồi! Không những như vậy, lại còn liên lụy đại cữu gia chết.....

Thẩm Cẩm Thành giận không kềm được, lúc này đập bẻ rất nhiều đồ trong thư phòng, nhưng sau đó vẫn chưa hết giận, đi thẳng đến Hoa uyển, kéo Thẩm Uyên Hoa từ trên giường xuống, cho hắn một trận tay đập chân đá.

Hôm nay Thẩm Uyên Hoa bị Quân Khởi La đánh vào mặt cho ngất xỉu, trong lòng nghĩ đến có thể trên đời này mình là người đầu tiên bị đánh vào mặt rồi ngất xỉu, vốn dĩ tức tối ầm ứ khó voi, bây giờ lại bị cha mình đánh một trận, nóng nảy bốc lên, dưới tình thế cấp bách đã đẩy Thẩm Cẩm Thành một cái.

Thẩm Cẩm Thành đâu dự đoán được nhi tử của mình sẽ đánh trả? Không kịp suy xét gì đã bị đẩy lui liên tục mấy bước, thất lung già khảng và chạm thật mạnh lên trên bàn, bỗng đau đến nỗi ông ta bò cũng không bò nổi, sau cùng là bị Thẩm Hải gọi người khiêng đi.

.....

Quân Khởi La nghe tin tức Vô Ảnh thăm dò được, biết Thẩm Cẩm Thành bị khiêng ra khỏi Hoa uyển, tâm tình vô cùng vui vẻ, hôm nay đã kích tiện nhân, lại được tiền đây túi nữa, muốn không ngủ ngon cũng khó mà làm được.

Nhưng mà chắc chắn nguyện vọng này của nàng sẽ bị một cái tên cặn bã nào đấy phá hư rồi!

Quân Khởi La cời xiêm y, đang chuẩn bị thổi đèn đi ngủ, thì quát lạnh của Vô Thương đá vọng đến ngoài phòng: "Ai?"

"Là bốn vương." Long Túc Vân nghe thấy tiếng nói, đôi mắt lóa lên. Quả nhiên Long Dận đã phái người đến bảo vệ Quân Khởi La! Hơn nữa nghe giọng nói lạnh như băng này, hơi giống Vô Thương - lão đại 18 ảnh vệ của Long Dận! Xem ra Long Dận cực kì coi trọng Quân Khởi La.

Quân Khởi La lại khoác thêm xiêm y, đến trước cửa sổ đẩy một nửa cánh cửa sổ ra, chỉ thấy Long Túc Vân đứng ở trên tường viện của Bích Khê uyển, đứng bên cạnh hẳn là thị vệ Phi Loan.

Trong lòng nàng rất nghi ngờ, tra nam Long Túc Vân này chạy tới chỗ ở của mình làm gì?

Nhưng mà việc này đã có Vô Thương, Vô Ảnh bọn họ xử lý, Quân Khởi La lại không muốn nhìn xuống, đóng cửa sổ xoay người đi khỏi trước cửa sổ, ngẫm lại tạm thời có thể không ngủ được, bèn lấy quyển sách nằm trên nhuyễn tháp và bắt đầu xem.

"Úi chà, thì ra là An Vương điện hạ!"

Vô Ảnh đi ra từ trong bóng cây, khẽ bay lên đáp xuống một nhánh cây to bằng ngón út, cười như không cười nhìn Long Túc Vân, chỉ vào một phương và nói: "Điện hạ đi nhầm chỗ rồi, viện của Thẩm đại tiểu thư ở bên kia."

Trong phòng, Quân Khởi La nghe lời này, suýt nữa bật cười.

Mặc kệ tại sao chuyện hôn nhân của Long Túc Vân và Thẩm Uyển Tâm thất bại, nhưng là Long Túc Vân từng không hề kiêng kỵ - tuyên ngôn đời này chỉ nhận định Thẩm Uyển Tâm, trong mắt thế nhân, có thể nói hẳn đối với Thẩm Uyển Tâm là một mối tình thâm thiết, nhưng mà Thẩm Uyển Tâm đã bị hứa gả cho Tiêu Dao Vương gia làm trắc phi, Vô Ảnh lại ám chỉ hẳn tới hội hợp với cự tình nhân...

Ha ha.

Nàng từng được nghe mồm miệng ác độc của Long Dận, không ngờ người bên cạnh hẳn cũng là chúa không buông tha cho người ta, quả là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm.

"Láo xược!" Phi Loan gằn giọng quát: "Các người thấy An Vương điện hạ. không những không hành lễ, lại còn buông lời sỉ nhục, Tấn vương thể tử dạy các người như thế này sao?"

"Ồ kia, sao lại là vũ nhục rồi thế? An Vương điện hạ thật sự đối với Thẩm đại tiểu thư là một mảnh tình si, ngay cả ta đây là người quanh năm suốt tháng không ở kinh thành cũng nghe nói, cho dù là tường niệm thành si, d[đ]L.q.đ.QV/ tới gặp nàng cũng không có gì là lạ, bọn ta chỉ làm như chưa từng thấy là được rồi. Nếu như An Vương điện hạ không tới gặp Thẩm đại tiểu thư, chẳng lẽ....." Vô Ảnh cũng không tức giận, lại càng không nói đến hành lễ, cảnh giác nhìn Long Túc Vân, cái nhìn như vậy giống như đang nhìn một tên trộm: "Chẳng lẽ An Vương đến Phàn Dương Vương phủ làm trộm?"

"Phi!"

Bỗng nghe thấy tiếng Nhạc Sênh, Nhạc Tiêu bật cười; cuối cùng Phượng Tam Phượng Cửu ẩn náu ở bên kia cũng không chịu nổi nữa; còn Vô Thương khóe miệng cũng giật giật thật mạnh, điệu bộ rất khó chịu.

"Người muốn chết!" Đã bao giờ Phi Loan thấy người ta nói chủ tử của mình như vậy, nộ khí trương lên trên roạt roạt roạt, chuyển động thân thể muốn đánh về phía Vô Ảnh.

"Phi Loan." Long Túc Vân thản nhiên nói.

Phi Loan oán hận trừng mắt nhìn Vô Ảnh - liếc cho một phát, ngoan ngoãn đứng im.

Long Túc Vân nhìn Vô Ảnh, cái nhìn không biết là vui hay giận, thản nhiên nói: "Bồn vương muốn gặp Quân Khởi La, các người tránh ra."

"Chủ mẫu bọn ta ngủ rồi." Vô Ảnh cũng không nể mặt hẳn: "Hơn nữa An Vương điện hạ là một ngoại nam nhân, đêm khuya đến gặp chủ mẫu chúng ta không thích hợp lắm nhỉ?"

"Chủ mẫu?" Long Túc Vân nhìn nửa bóng người ánh trên cửa sổ phía trên đầu, thanh bỗng âm điệu lạnh lùng u ám: "Nàng vẫn chưa thành thân với Long Dận, các người đã xưng nàng làm chủ mẫu, mới là không thích hợp chăng?"

"Chủ mẫu và chủ tử lưỡng tình tương duyệt, chẳng qua chỉ thiếu một buổi hôn lễ mà thôi, có thích hợp hay không thì không nhọc An Vương điện hạ quan tâm rồi! Hơn nữa bọn ta xưng hô như thế nào, hình như chuyện cũng không liên quan An Vương gì chứ?!"

Giọng điệu Vô Ảnh nói thật là mờ ám, giống như Quân Khởi La và Long Dận đã từng có phu thê chi thực, khiến người ngoài nghe xong lại mơ màng lắm.

Quả thực Quân Khởi La muốn ra tung một chương đánh chết hẳn.

Bỗng lòng Long Túc Vân như bị cho một cú đánh trời giáng, nghĩ đến đêm 15 kia, Quân Khởi La và Long Dận đã địch tiêu hòa mình (tẩu địch tiêu), chẳng lẽ...

Nếu lời của Vô Ảnh là sự thật, thế chắc chắn là đêm đó!

Long Túc Vân không còn lạnh nhạt như vừa nãy nữa, mặt mày đen thui bình tĩnh, nhưng giọng lại lạnh lùng: "Bồn vương muốn gặp Quân Khởi La, các người tránh ra!"

Thân thể Vô Ảnh uốn ra, đứng ngang tàng; Vô Thương cũng không nói không rằng, tiến tới từ trong bóng cây, tay ôm trường kiếm khoanh lại, đứng độc

lập như cây trên đỉnh núi. Hành động của bọn họ đã tỏ rõ lập trường, chỉ cần Long Túc Vân dám tiến về trước một bước, bọn hắn sẽ ra tay.

Long Túc Vân hừ lạnh: "Một khi đã như vậy, bốn vương bèn mở mạng tầm hiểu biết xem rốt cuộc 18 ảnh vệ của Long Dận lợi hại cỡ nào!"

Dứt lời, rút một thanh nhuyễn kiếm từ bên hông, phi thân lao thẳng tới Vô Ảnh.

Vô Ảnh rút ra bảo kiếm ưỡn người chống đỡ, Vô Thương cũng vung kiếm lên.

Phi Loan thấy bọn họ lấy hai địch một, quát "Vô sỉ", cũng nhào vào. Nào ngờ hai bóng đen lại nhảy lên đâm xiên, cản trở hắn cách Long Túc Vân hơn ba trượng.

Hai người trước mắt che mặt, ánh mắt hung ác sắc bén, tuy trông giống như là ám vệ, nhưng khí chất trên người bọn họ lại không hề giống 18 ảnh vệ.

"Các ngươi là ai?" Phi Loan hí mắt hỏi.

"....." Hai người Phượng Tam, Phượng Cửu ôm kiếm không nói.

Phi Loan châm biếm: "Thì ra là câm điếc!"

"....." Hai người vẫn không thèm để ý.

Phi Loan bị lạnh nhạt, trong lòng tức một cục, thấy chủ tử mình ở bên kia và Vô Ảnh Vô Thương đánh tới khó hoà giải, vội vàng rút kiếm áp sát Phượng Tam, Phượng Cửu.

Thân hình Phượng Tam, Phượng Cửu vừa chuyển động, phi thân nghiêng đón Phi Loan.

Trên ngọn cây ở Bích Khê uyển, sáu bóng người đánh tới đánh lui, trong lúc này, cảnh tàn sát khốc liệt, sầm trời tối đất.

Nhưng không biết tại sao, cuối cùng là Vô Thương, Vô Ảnh bận tâm đến thân phận hoàng tử của Long Túc Vân, hay hoàn toàn không thể hạ sát thủ với hắn, nhưng cũng sẽ không quá khách sáo với hắn, thế nên trên người Long Túc Vân có nhiều chỗ bị trường kiếm cắt xẹt qua làm bị thương, có vẻ hơi chật vật. Nhưng Phượng Tam, Phượng Cửu không phải người của Đông Lăng, nên đối đãi với thị vệ của Long Túc Vân, sẽ không bận tâm nhiều như vậy rồi.

Vốn dĩ, Quân Khôi La không muốn để ý, nhưng mà nóc nhà mái ngói bị kiếm khí ảnh hưởng, luôn phát ra tiếng vỡ vụn, chốc chốc lại có một chút vụn gạch ngói rơi vào đầu nàng, tức giận bùng lên trong lòng nàng, đi đến trước cửa sổ, mở cửa sổ giấy ra, lạnh lùng quát: "Long Túc Vân, ngươi có năng lực quá nhỉ, chuyện cổ chấp xống vào khuê phòng nữ tử mà cũng có thể làm ra được! Ngươi thật sự nghĩ ngươi sinh ra làm hoàng tử là có thể vô pháp vô thiên hay sao?"

Long Túc Vân đang bị hai người Vô Thương, Vô Ảnh đánh đến nỗi chỉ còn sức chống đỡ, nghe thấy giọng nói Quân Khôi La, vội vàng hừ mắt một chiêu nhảy khỏi vòng chiến đấu, đứng trong sân Bích Khê uyển, nhìn chăm chăm vào nữ tử xinh đẹp đang đứng với mái tóc dài buông phủ xuống, cảm xúc bất đầu dâng lên.

Quân Khôi La nhìn dáng vẻ chật vật của Long Túc Vân với xiêm y nhiều chỗ lỗ rỗng bay lượn, trong lòng hồ to thỏa mãn, nhưng bị hắn nhìn như vậy, quả thực nàng muốn phỉ nhổ. Không khỏi hờn giận nói: "Long Túc Vân, ngươi muốn tỏ ra uy phong ở Phần Dương Vương phủ, bản tiểu thư không xen vào, nhưng mời ngươi lần ra khỏi Bích Khê uyển của bản tiểu thư!"

"Quân..."

Đúng lúc Long Túc Vân muốn gọi tên Quân Khôi La, một luồng nội lực mạnh mẽ đã đánh thẳng vào ngực hắn, tới khi hắn nhận ra nguy hiểm muốn tránh né, thì luồng nội lực kia đã đánh vào ngực hắn mất rồi.

"Vương gia!"

Phi Loan đối mặt với Phượng Tam, Phượng Cửu cũng đã ăn không ít thiệt thòi, trên người có nhiều chỗ máu chảy không ngừng, nhìn thấy Long Túc Vân bị đánh bay ra ngoài, cũng bất chấp Phượng Tam Phượng Cửu quần lấy không tha, l?q?d?.q.v vội vàng vọt qua Long Túc Vân. Có thể là do vội vàng nên loạn, không những hắn không tiếp được Long Túc Vân, mà sau lưng còn bị một kiếm, chọt nặng nề ngã trong sân, bất tỉnh nhân sự.

"Hự....." Long Túc Vân bị đánh tới tường viện, lại bật ra trên mặt đất, đột nhiên cong người phun ra mấy ngụm máu tươi.

Rất lâu mới ôm ngực, lao đảo đứng lên, nhìn bạch y nam tử yêu nghiệt dưới mái hiên kia, trong mắt mang tức giận khát máu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bâ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 129: An Vương, Nàng Ấy Là Thắm Thắm Của Ngươi.

Dưới mái hiên, Long Dận một tay thì đặt trước bụng, tay còn lại thì khoanh ra sau lưng, khí chất tao nhã không nhiễm bụi trần, tay áo dài tung bay nhẹ nhõang, áo bào bay không cần gió lộng; còn Quân Khôi La dựa vào song cửa sổ thượng sau lưng y, tóc dài phát phơ, cũng mặc bạch y như tiên.

Đền lồng màu tuyết treo bên trên đỉnh đầu bọn họ, trái một quảng sáng mông lung lên hai người họ, đẹp như tranh cuộn dưới ngòi bút duy mỹ của họa sĩ.

Long Túc Vân có một loại kích thích muốn tiến lên xé nát nó đi: "Long Dận, ngươi dám đánh lên bản vương?"

Vốn dĩ hấn gào ra một câu này với tư thế Vương gia của hấn, nhưng do hấn bị Long Dận tập kích làm lồng ngực đau đớn khó chịu, dẫn đến hấn gào lên mà lại giống như con vịt bị bệnh sắp chết đang ngắc ngoại kêu thảm thiết, khó nghe vô cùng, cũng chẳng có một chút khí thế nào.

"Bản thể từ quanh mình chính đại đánh ngươi, sao có thể nói là đánh lên?" Long Dận buồn cười nói: "Hơn nữa, ngay cả một kích của cái tên ma ốm bản thể từ đây mà ngươi cũng không tránh khỏi, phải chăng cũng quá ngu xuẩn rồi hay không hả?"

"Ngươi..." Tuy Long Túc Vân cảm thấy mình không lợi hại bằng Long Dận, nhưng hấn nhất định sẽ không thừa nhận ngay cả tránh khỏi một kích của y mà cũng không thể: "Ngươi cũng chỉ là nhân dịp bản vương không chú ý mới thực hiện được mà thôi..."

Nào ngờ hấn vừa dứt lời, thì đầu gối đã tê rần, quỳ trên mặt đất.

Chỗ Quân Khôi La đứng và chỗ Long Túc Vân quỳ xuống nằm trên cùng một đường thẳng, mặt hấn lại là hướng về phía nàng, nhìn theo góc diện của người bên ngoài, chẳng phải An Vương đang quỳ xuống với Quân Khôi La sao?

Nếu như nói về một kích trước kia, hấn có thể lấy lý do không chú ý mới bị Long Dận tập kích, thế còn bây giờ, một kích này, bọn họ lại đang đứng mặt đối mặt, thì đây tính là cái gì nào?

"Ha ha." Long Dận cười trêu tức nói: "An Vương, cho dù ngươi tới bái kiến thăm thăm của ngươi, thì cũng không cần hành đại lễ như vậy."

Quân Khôi La - đầu đầy vạch đen trong chớp mắt.

Long Dận từng nói, nếu tính dựa theo gia phả của dòng tộc Long thị, Long Dận và Long Triệt là đường huynh đệ, như thế An Vương gọi Long Dận một tiếng thúc thúc là không sai, Quân Khôi La lại sắp gả cho Long Dận, gọi nàng thăm thăm cũng là không sai!

Nhưng mà nàng không muốn có một tên diệt nhi có cái đầu bị đập, nhìn thôi mà đã muốn mửa như vậy có được không?

"Tiền An Vương và thị vệ của hấn về An Vương phủ đi." Long Dận cũng không đợi Long Túc Vân phản ứng kịp, vung tay lên, giọng điệu dứt khoát.

Phượng Tam, Phượng Cửu nhàn nhạt liếc Long Dận một cái, ngao kiêu quay đầu, nhảy lên trên cây lại, bọn hấn cũng không phải là người của Long Dận, không nghe y sai khiến, hơn nữa tối hôm trước bị y bỏ thuốc mê cho một vố, còn chưa có tính sổ với y đó!

Bốn người Vô Ngân Vô Khuyết và Vô Thương Vô Ảnh đi theo Long Dận chia ra hai người một nhóm, mỗi nhóm nhắc một người lên rồi đi ngay.

"Long Dận, bản vương tới tìm Quân Khôi La, ngươi đừng khinh người quá đáng!" Lúc này Long Túc Vân mới lấy lại tinh thần rồi quát lên. Sĩ nhục hôm nay phải chịu, hấn phải đòi lại gấp bội!

"Long Túc Vân, A La là thắm thắm của ngươi, lần sau muốn tới bái kiến nàng, nhớ phải quanh mình chính đại, mặt khác, những gì ở Bích Khê uyển bị ngươi phá hoại trong đêm nay, sáng mai bản thể từ sẽ làm một cái thống kê, cho ngươi đưa đến An Vương phủ!"

"Long Dận, bản vương không đội trời chung với ngươi!" Long Túc Vân bị khiêng đi, chỉ còn lại một tiếng nói mang theo oán hận như nguyên rủa này, dư âm trong bầu trời đêm rất lâu.

Cuối cùng Bích Khê uyển cũng yên tĩnh trở lại, Nhạc Sinh, L.QĐôn-l-q-dNhạc Tiêu nhìn ngó tiểu thư nhà mình và cô gia tương lai, lặng lẽ lui xuống.

Thấy mấy chương ngại đã đi hết rồi, lúc này Long Dận mới quay sang Quân Khôi La, mặt mày bắt đầu nở nụ cười tươi.

Quân Khôi La khoanh hai tay, cười như không cười nhìn y.

Long Dận bị nàng nhìn đến nỗi sợ hãi trong lòng, cuối cùng thu lại khuôn mặt tươi cười, nói: "A La, rất xin lỗi, ta sai rồi."

"Chàng là Tần Vương thế từ thì làm sao có thể có sai chứ? Người sai đích thị ta mới đúng..."

Long Dận vội vàng ngắt lời nàng, nói: "Ta chán ghét ánh mắt Long Túc Vân nhìn nàng, cho nên mới không thể chịu nổi đã dùng nội lực. Ta đảm bảo, không có lần sau đâu."

"Ta cũng rất chán ghét hấn!" Ngay lúc Long Dận cho rằng Quân Khôi La sẽ không tha thứ cho y, thì Quân Khôi La lại khẽ cười nói: "Nể mặt chàng tổng cổ con chó điên Long Túc Vân kia cho ta, ta đành tha thứ cho chàng lần này, vào cho ta xem."

"Được!" Long Dận nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy vào theo cửa sổ, đóng cửa sổ cho Quân Khởi La, cũng cẩn thận cài then cửa.

Quân Khởi La nghi ngờ hỏi: "Chàng cài then làm gì?"

Trong viện của nàng có Phụng Tam, Phụng Cửu trong coi, lát nữa Vô Thương, Vô Ảnh đưa Long Túc Vân về An Vương phủ xong sẽ về, có cần phải cài then cửa không.

"Tóm lại bên ngoài có mấy đại nam nhân, nàng là một nữ hải tử, vẫn nên cài then cho tốt." Long Dận nói xong, vội vàng ôm ngực đi thẳng đến giường của Quân Khởi La, tựa lên trên gối dựa nói: "Ai da, A La, ta thật là khó chịu, mau xem cho ta một cái."

"Đáng đời, cái này là chàng tự làm tự chịu!"

Quân Khởi La không nghi ngờ gì, ngoài miệng thì nói những lời nhẩn tâm, nhưng bước chân cũng không hề dừng lại, đến bên cạnh giường, đưa tay định bắt mạch cho Long Dận, lại bị kéo vào trong vòng tay ấm áp của y. Ngay sau đó, xúc cảm ấm áp dịu dàng cũng truyền đến trên môi.

Ban này Long Dận lần qua lộn lại ngủ không được trong viện của mình, khắp ngõ ngách trong đầu toàn là bóng dáng Quân Khởi La, còn đôi môi thom mỹ lệ

kia, không tài nào xóa tan được. Vì thế không chút nghỉ ngơi đi đến Bích Khê uyển, nào ngờ thấy ngay Long Túc Vân nhìn chằm chằm nhìn chòng chọc vào nữ nhân của mình, làm sao y nhìn được?

Quân Khởi La hơi trố mắt, kể mở đôi môi bị công thành chiếm đất trong nháy mắt. Nhận ra mình bị lừa, đưa tay muốn đánh cho y một quyền thật mạnh, nhưng vì hai tay bị khóa ngay giữa hai thân thể, lực đạo bị suy yếu bảy tám phần.

Quân Khởi La hung hăng cắn đầu lưỡi Long Dận một cái, thế tức nào đó bị đau, đành phải nuốt tiếc buông bỏ cao lương mỹ vị đã đến miệng.

"Khốn kiếp, chàng buông tay ra!" Quân Khởi La muốn đứng dậy, lại bị y khóa quá chặt, vì thế vừa hô, mà vừa lo lắng sẽ thu hút sự chú ý của Nhạc Sinh Nhạc Tiêu, không dám kêu quá lớn tiếng.

Nàng vùng vẫy định đứng khỏi người Long Dận, nhưng mà thế tức nào đó bị ép thả môi thom mềm mại ra, thì làm sao có thể buông nguyên ngọc trong lòng chứ? Vì thế hai tay của y càng ôm eo nàng chặt hơn. Nhưng ngay sau đó,

~~~~~ * ~~~~~

ý aa mieu cai gi gọi là nguyễn út", cai gi gọi là út rước lấy họ.

Trong đầu Quân Khởi La vào lòng mình, Long Dân nói với giọng khàn khàn: "A La, đừng nhúc nhích nữa. ...."

Đột nhiên Quân Khởi La nhận ra một sự kiện, đồng thời cũng cảm giác được biến hóa nóng cháy dưới thân y, vì thế ghé vào trên người y và bất động.

Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của nàng, Long Dân vừa bực mình vừa buồn cười, vuốt ve sợi tóc mềm mại của nàng, trấn an bằng giọng khàn khàn: "A La, nàng đừng sợ, chưa tới đêm đông phòng hoa chúc, ta chắc chắn không chạm vào nàng."

Quân Khởi La cảm động lắm, nhưng lại cảm thấy được uất ức.

Nàng cũng không phải là già cổ lỗ sĩ, cũng không thềm để ý đến hành vi gì gì kia trước khi thành hôn, chỉ là điều kiện tiến quyết tất phải là nam nhân nàng cực kỳ yêu kia. Đối với Long Dân, nàng không chán ghét, thậm chí có thể nói là đã động lòng, nhưng nàng cảm thấy vẫn chưa đến thời điểm dâng hiến bản thân.

Nàng có thể cảm giác được tình yêu Long Dân dành cho nàng, nàng hi vọng một ngày nào đó tinh thần và thể xác hợp chung một thể, mà không phải là chỉ đơn thuần là phù hợp trên thân thể, nếu không, đối với y mà nói là không công bằng.

"A Dân, chẳng đả thương Long Túc Vân, sẽ không có việc gì?" Quân Khởi La định nói chuuen để dãi sự chú ý

của y đi, bởi vì biến hóa của y khiến cho nàng cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Long Dân hơi không thèm để ý nói: "Hắn hùng hùng hổ hổ xông tới khuê các của nàng, cho dù truyền tới tai hoàng thượng kia, thì hắn cũng không hề để ý!"

"Nhưng mà lúc hắn bỏ chạy thì lại quăng một câu ngoan độc cơ mà, nói là không đòi trời chung với chàng, ha ha." Quân Khởi La cảm thấy những lời Long Túc Vân bỏ lại này và câu nói "Ta sẽ còn trở lại" kia của Sói Xám có hiệu quả vì diệp như nhau. Trong lòng nàng cảm thấy rất buồn cười, lén lút cười.

"Từ nhỏ hắn và ta không hợp nhau, đã khi nào ta sợ đâu?"

"Ồ?!" Long Dân dịu dàng đan ngón tay vào những sợi tóc của Quân Khởi La, d-d/l/q/đnàng cảm thấy thoải mái cực kỳ, nên mặc cho y chải vào: "Thì ra hai người là thù địch cũ sao?"

Long Dân cũng buồn cười nói: "Việc này, cũng chỉ có nàng không biết mà thôi."

"Nói nghe chút nào."

"Độ chừng lúc ta sáu tuổi nhỉ, khi đó hắn bốn tuổi. Lúc trên cung yến, Long Túc Vân nhìn trúng một tiểu cô nương năm tuổi, đứng ngay tiểu cô nương kia có vẻ thích ta, thế là hắn ghi hận rồi."

Quân Khởi La lú lười, nàng có thể nói cổ nhân trường thành quá sớm không? Còn cả Long Túc Vân hắn là

cũng quá hẹp hòi đi, vì chỉ chuyện nhỏ nhất mà có thể hận hơn mười năm.

"Từ đó về sau, cái gì hắn cũng muốn đọan độc so thắng thua với ta, nhưng mà cho dù văn võ thao lược, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng thắng được." Long Dân tiếp tục nói xong: "Ta nhớ rõ có một lần đi săn mùa thu, vì thắng ta, hắn muốn đẩy ta vào trong một cái hố lầy, kết quả không đẩy ta xuống được, mà chính hắn lại rơi xuống; còn có nữa....."

Quân Khởi La nghiêng lỗ tai nghe giọng nói từ tính của y, nghe tim y đập, trong lòng cảm thấy tốt lành và an bình lạ thường. Tuy nhiên do trúng độc, tim của y không hề đập mạnh mẽ khỏe mạnh như nam tử tráng kiện bình thường, nhưng cũng coi như ngoan cường.

Mà tại sao nam nhân này sắp trở thành trợ thủ của nàng nhi?

Quân Khởi La cảm giác duyên phận thật sự là cái gì đó kỳ diệu.

Có người quen biết từ nhỏ, cũng bị vận mệnh luộc vào nhau, nhưng kết quả lại là hữu duyên vô phận, giống như giữa nàng và Long Trúc Vân; có người tuy nhìn như không có duyên, mà lại có vài thứ đưa đẩy kéo bọn họ lại với nhau, giống như giữa nàng và Long Dân.

Ba năm trước, mặc dù nàng và y từng gặp mặt một lần, nhưng nếu không có khoảng thù hận này với cả nhà Thẩm gia, nàng sẽ không về Đông Lăng, cũng sẽ không thể đi chung với Long Dân rồi.

.....

Phượng Thiên Khuyết cứ xách bữa sáng đến theo lệ thường.

Nhạc Tiêu đưa y đến nhà ăn xong, nàng vào trong phòng của tiểu thư nhà mình xem nàng thức dậy chưa, bởi vì hôm nay còn phải đến Thiên Diệp tự nghe thiện, phải dậy sớm. Nào ngờ đẩy cửa ra, nàng đã thấy tiểu thư nhà mình ngủ ở trong vòng tay một người nam nhân.

Nam nhân kia nửa nghiêng người nằm ở bên trong giường, cúi đầu nhìn chăm chú vào gương mặt say ngủ của tiểu thư nhà mình với vẻ mặt chuyên chú và dịu dàng. .... Suýt nữa Nhạc Tiêu đã hét lên.

Long Đản nghe thấy tiếng hít thở, ngẩng đầu lên đưa tay ra hiệu ý bảo không được lên tiếng Nhạc Tiêu.

Nhạc Tiêu che miệng đóng cửa lại và lui ra ngoài.

Uhm, mặc dù hơi kinh bạo, nhưng chuyện này cũng là các nàng vui mừng thấy sự may mắn ở nó, dấu sao dụng tâm của Tấn Vương thế thì đối với tiểu thư nhà mình còn bày ra nơi đó còn gì!

"A um..."

Qua rất lâu, Quan Khởi La giật giật thân thể, nhắm mắt mơ mơ màng màng duỗi thắt lưng, trong vô tình, bàn tay đã đập lên một bức tường không tính cứng rắn, trong đầu nghĩ đến cái gì đó, bỗng trừng to mắt.

Nàng còn chưa nhìn xung quanh trái phải, thì đã trông thấy khuôn mặt tươi cười khuếch đại ánh vào tầm mắt: "A La, chào buổi sáng."

"Chàng....."

Quân Khởi La há miệng định gọi lên, lại bị Long Dân nhẹ nhàng che miệng.

"Hừ." Long Dân nói khế: "Phụ vương nàng ở bên ngoài đây, dẫn lão ta tới thì không được."

Quân Khởi La trợn trắng mắt không nói gì, lấy bàn tay trên miệng mình của y ra, thấy * tiết khô trên thân mình cũng còn lành lặn, khế hỏi: "Sao chàng còn ở trên giường ta?"

Long Dân vô tội nói: "Tối hôm qua ta nói chuyện cũ của ta Đdl QĐ - Quân Long Túc Vân cho A La, A La nàng nghe rồi ngủ thiếp đi, giữ chặt lấy tay của ta, ta không rút ra được, đành ngủ ở đây thôi."

Lúc này Quân Khởi La mới cảm giác đầu mình thật sự gỏi trên tay y, chỉ là bộ dáng đương nhiên của y quả là tức chết nàng, "Chàng không biết đẩy ta ra sao?"

"Ta không nỡ đánh thức nàng."

Được rồi, lý do này, nàng miễn cưỡng tiếp nhận.

"Ồ, không đúng nha." Bỗng nhiên Quân Khởi La nghĩ đến cái gì, lật đầu ngồi dậy nói: "Tối hôm qua trước khi ta ngủ, sẽ sờ sờ chỗ vào người chàng."

ư nghĩ, và cũng có ghe vào người chúng...

Ý thức mình nói cái gì, Quân Khởi La vội vàng ngậm miệng lại.

Long Dân sung sướng nở nụ cười.

Quân Khởi La tức giận đẩy y ra, nói: "Bây giờ lập tức lập tức rời khỏi phòng ta, giường của ta ngay."

"Được." Long Dân đứng dậy xuống giường với tâm tình tốt, "Ta đi về thay bộ xiêm y trước, giờ Ty chờ nàng ở cổng Bà Đường vương phủ."

Quân Khởi La đang định hỏi làm gì với mình, bỗng nhiên nhớ ra ngày đáp ứng Đoạn Thiên Nhã đến Thiên Diệp tự nghe thiện là hôm nay, bèn đổi giọng hỏi: "Chàng cũng phải đi nghe thiện sao?"

"Ta và Tu Nguyệt đại sư coi như có chút giao tình, ba năm không gặp, thuận tiện đi thăm ông ấy." Long Dân * nịch xoa xoa tóc của nàng, cúi đầu nhìn một cái vết gì đó ở cổ Quân Khởi La, thích ý nói: "A La, lát nữa gặp."

Quân Khởi La gật gật đầu.

Tối khi Long Dân nháy cửa sổ rời khỏi, Quân Khởi La gọi Nhạc Sinh đi vào chải đầu cho nàng.

Nhạc Sinh vừa vào tới nơi thì đã đánh giá trên dưới Quân Khởi La một lần, sau cùng dừng lại ở vị trí xương quai xanh của nàng, cười thật ý vị thâm sâu.

Quân Khởi La biết rõ các nàng chắc chắn đã biết được

Long Dân ngồi ở trong đây, liền hỏi với vẻ nơi đây không giấu ba trăm lượng bạc: "Chúng ta cũng không có làm gì hết."

"Phải, hai người cũng chưa làm cái gì cả." Nhạc Sinh vẫn cứ cười.

"Vậy người còn cười?" Quân Khởi La cảm thấy không thích hợp, coi tới coi lui trước gương, cuối cùng trông thấy ở vị trí xương quai xanh bên phải có một.....

Ô mai!

Long Dân người tên khôn kiếp!

Quân Khởi La cảm thấy nếu lúc này Long Dân còn ở bên cạnh nàng mà nói, chắc chắn sẽ lộ da y!

Mắt tự nhiên kéo kéo vạt áo che khuất ô mai kia, giống như không thèm để ý nói với Nhạc Sinh: "Chẳng phải chỉ là một cái dấu hôn thôi sao? Có gì đáng ngại?" Thấy Nhạc Sinh vẫn cười, hung tợn nói: "Mau mau chải đầu cho tỳ, nếu không ngày mai tìm nam nhân lái đường động phòng cho người!"

Nhạc Sinh lập tức cắn chặt hàm răng, động tác trên tay cũng bắt đầu thần tốc.

Lúc này Quân Khởi La mới vừa lòng.

Dùng bữa sáng với Phương Thiên Khuyết, Quân Khởi La thu xếp mọi thứ xong, cho hay chuyện mình muốn đến Thiên Diệp tự, Phương Thiên Khuyết gật

gật đầu rồi rời khỏi.

Vậy chút độc phần trong phòng tránh người ngoài xâm nhập, đây là thói quen của Quân Khởi La sau khi đi vào ở trong Bà Dương vương. Dù sao các nàng chỉ có ba người, không thể không phòng một vài người.

Rắc độc phần xong, Quân Khởi La và Nhạc Sinh, l-q-d-d-d-q-v-p Nhạc Tiêu ba người mới ra Bích Khê uyển, đi về phía cổng vương phủ.

Đi tới chỗ không còn xa lắm, thì gặp Thẩm Uyên Nguyệt đi tới trước mặt.

Thẩm Uyên Nguyệt vui sướng đi lên hỏi trước: "Nhị tỷ là muốn đến Thiên Diệp tự sao?"

Bạn đang đọc truyện *Độc Nữ Y Phi: Không Lấy Vương Gia Cận Bã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.